

"A fantasy like you've never read before."

—#1 NYT BESTSELLING AUTHOR JENNIFER L. ARMENTROUT

BURN. IT. DOWN.

IRON FLAME

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

REBECCA YARROS

ЗАЛІЗНЕ ПОЛУМ'Я

NO.1 АВТОР БЕСТЕЛЕРІВ SUNDAY TIMES

РЕБЕККА ЯРРОС

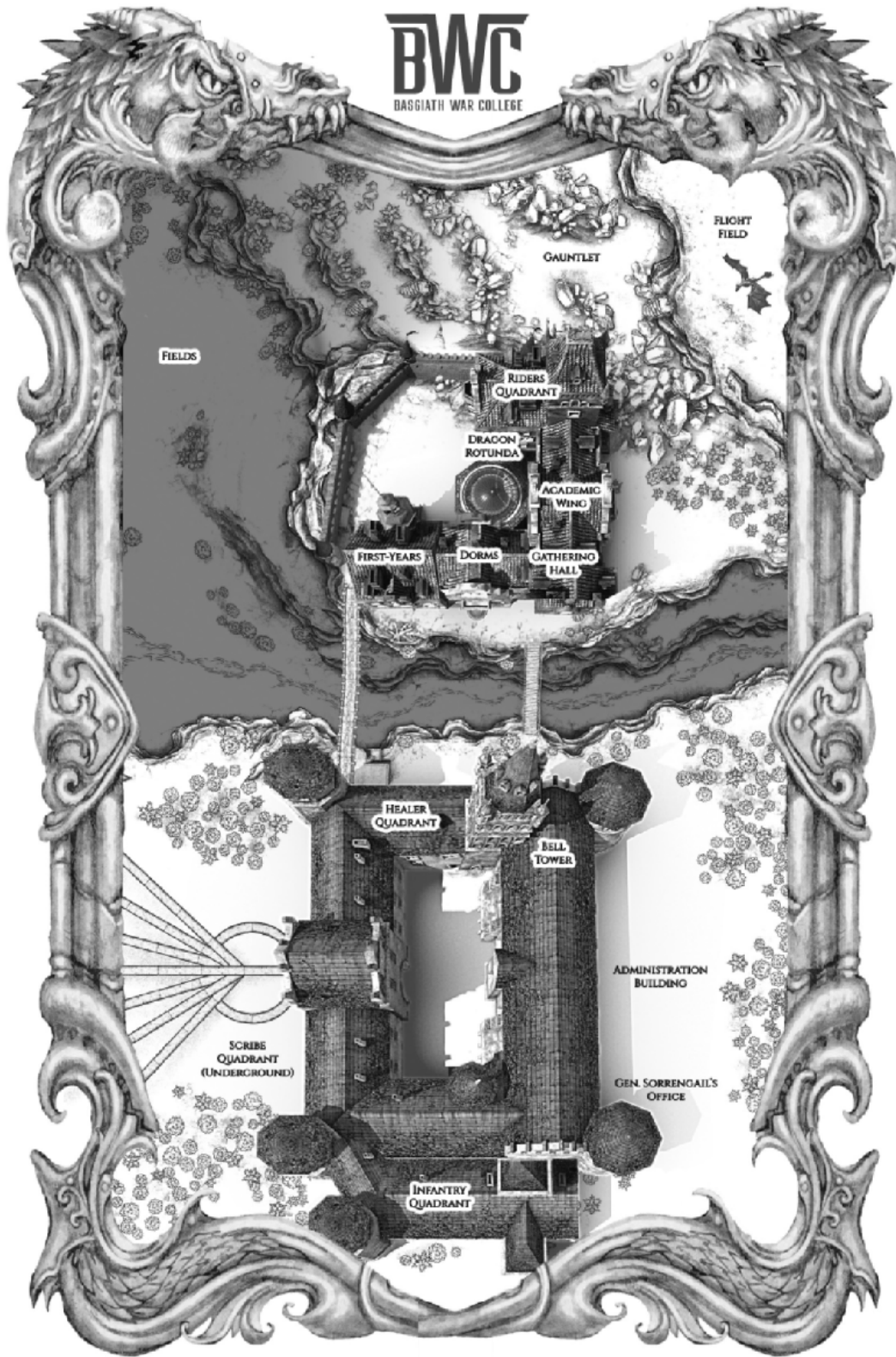
П'ЯТКУС

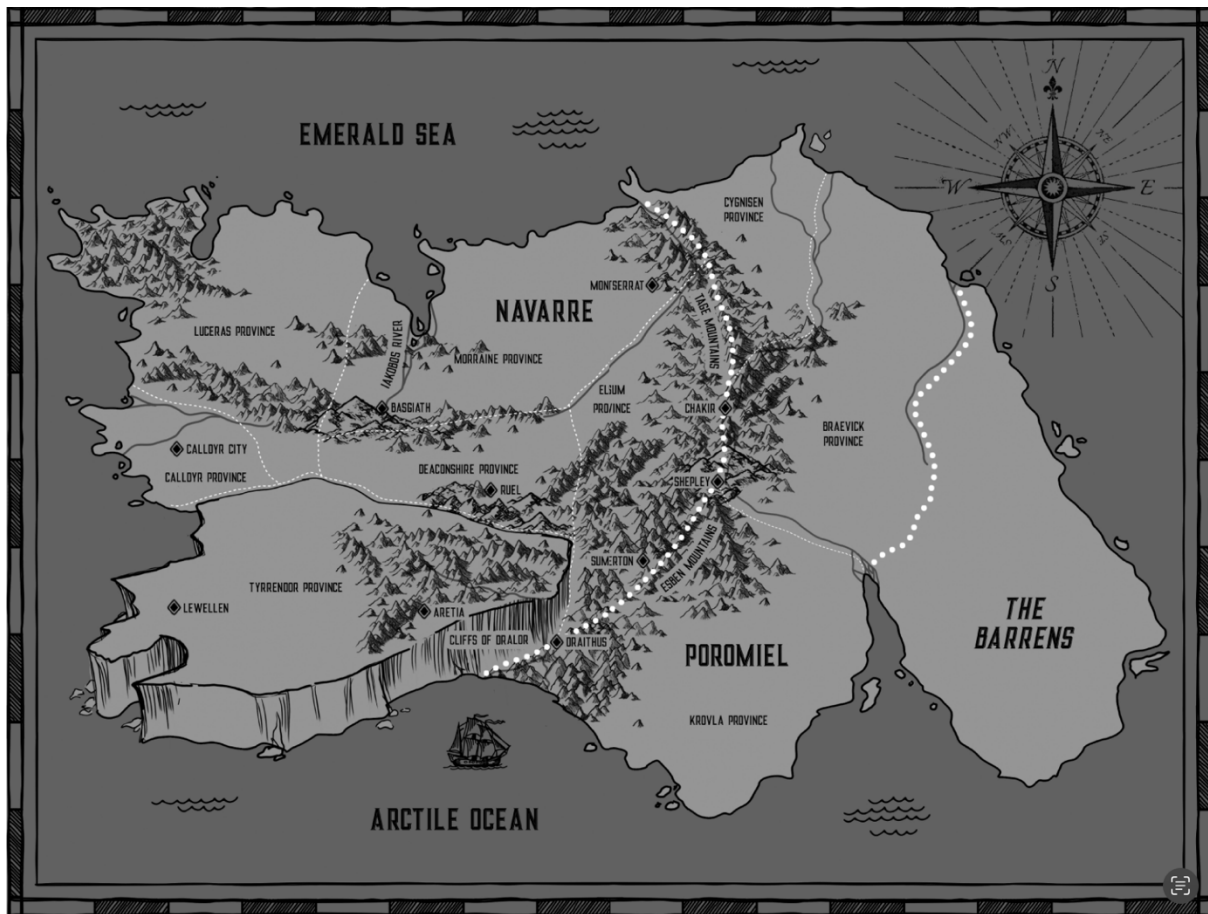
«Моїм колегам-зебрам. Не вся сила фізична».

«Залізне полум'я» — це безперервна захоплююче пригодницьке фентезі, яке розгортається в жорстокому та змагальному світі військового коледжу для вершників на драконах, яке включає в себе елементи війни, психологічних і фізичних тортур, ув'язнення, жорстокого насильства, жорстоких травм, небезпечних ситуацій, крові, розчленування, спалення, вбивство, смерть, смерть тварин, образна мова, втрата родини, горе та сексуальні дії, які показано на сторінці. Читачі, які можуть бути чутливими до цих елементів, будь ласка, візьміть до уваги та готуйтеся приєднатися до революції...

BWC

BASGIATH WAR COLLEGE

FOURTH WING

All other Wings' structure is identical

WINGLEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

CLAW SECTION

SECTION
LEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

SQUAD 1

SQUAD 2

SQUAD 3

SQUADS = 15 - 20 PEOPLE

FLAME SECTION

SECTION
LEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

SQUAD 1

SQUAD 2

SQUAD 3

DOUBLE OUTLINE = SQUAD LEADER
SINGLE = EXECUTIVE OFFICER, *SECOND IN COMMAND*

TAIL SECTION

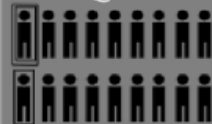

SECTION
LEADER

EXECUTIVE OFFICER,
SECOND IN COMMAND

SQUAD 1

SQUAD 2

SQUAD 3

Наступний текст був точно переписаний з наварської на сучасну мову
Єсінією Нейлварт, куратором квадранту писарів у військовому коледжі
Басгіат. Усі події правдиві, а імена збережені на честь мужності
загиблих.

Нехай їхні душі будуть віддані Малеку.

Зміст

Зміст

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

ГЛАВА ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТА

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

ЧАСТИНА ДРУГА

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ДРУГИЙ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ШОСТИЙ

ПОДЯКА

ЧАСТИНА ПЕРША

У цьому, 628-ми році нашого Об'єднання, цим записано, що Аретія була спалена драконом відповідно до Договору, що поклав край сепаратистському руху. Ті, хто втік, вижили, а ті, хто не залишився, поховані в її руїнах.

**-ПУБЛІЧНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ 628.85
ПЕРЕКЛАЛА ЦЕРЕЛЛА НІЛЬВАРТ**

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Революція має дивний смак... солодкий.

Я дивлюся на старшого брата через пошрамований дерев'яний стіл у величезній, заклопотаній кухні фортеці Аретія і жую медове печиво, яке він поклав мені на тарілку. Чорт, як смачно. Дійсно смачно.

Можливо, це просто тому, що я не їла три дні, відколи не дуже міфологічна істота встромила мені в бік отруєне лезо, яке мало б мене вбити. І *вбило* б, якби не Бреннан, який не переставав посміхатися, поки я жувала.

Це може стати найсюрреалістичнішим досвідом у моєму житті. Бреннан жив. Веніни, темні воїни, про яких я думала, що вони існують лише в казках, існують. Бреннан жив. Аретія все ще стоїть, хоча й була спалена після повстання Тиррійців шість років тому. Бреннан *живий*. У мене новий тридюймовий шрам на животі, але я не померла. Бреннан. Жив.

"Печиво смачне, правда?" - запитує він, хапаючи одне з тарілки між нами. "Нагадує мені ті, що готував кухар, коли ми були в Калдирі, пам'ятаєш?"

Я дивлюся і жую.

Він такий... він. І все ж він виглядає інакше, ніж я пам'ятаю. Його каштаново-руді кучері підстрижені близько до черепа, замість того, щоб розвіватися над чолом, і в кутах його обличчя, на якому тепер з'явилися крихітні зморшки по краях очей, немає колишньої м'якості. Але ця посмішка? Ці очі? Це справді він.

І його єдиною умовою було, щоб я з'їла щось, перш ніж він відведе мене до моїх драконів? Це Найбрєннанівський вчинок.

Не то, щоб Тейрн коли-небудь чекав дозволу, що значить...

"Я теж думаю, що тобі треба щось з'їсти". Низький, зарозумілий голос Тейрна заповнює мою голову.

"Так, так", - відповідаю я, подумки знову простягаючи руку до Андарни, коли один з працівників кухні поспішає повз, пропонуючи Бреннану швидку посмішку.

Андарна не відповідає, але я відчуваю мерехтливий зв'язок між нами, хоча він уже не такий золотий, як її луска. Я не можу скласти уявну картину, але мій мозок все ще трохи затуманений. Вона знову спить, що не дивно після того, як витратила всю свою енергію на зупинку часу, а після того, що сталося в Рессоні, їй, напевно, потрібно спати протягом наступного тижня або близько того.

"Знаєш, ти майже не промовила жодного слова". Бреннан нахилив голову так само, як він робив, коли намагався вирішити проблему. "Це трохи моторошно".

"Спостерігати за тим, як я їм, моторошно", - відказую я, коли ковтаю, мій голос все ще трохи хрипкий.

"І?" Він безсоромно знизує плечима, на його щоці спалахує ямочка, коли він посміхається. Це єдина хлоп'яча риса, що залишилася в ньому. "Кілька днів тому я був майже впевнений, що більше *ніколи* не побачу, як ти щось робиш". Він відкушує великий шматок. Гадаю, його

апетит не змінився, що, як не дивно, втішає. "До речі, будь ласка за лагодження. Вважай це подарунком на двадцять перший день народження".

"Дякую." Так і є. Я проспала свій день народження. І я впевнена, що моє лежання в ліжку на порозі смерті було більш ніж достатньою драмою для всіх у цьому замку, будинку, як би він не називався.

На кухню заходить двоюрідний брат Зейдена, Бодхі, одягнений у військову форму, з перев'яззю на руці і свіжо підстриженою хмарою чорних кучерів.

"Підполковнику Ейзері ", - каже Бодхі, передаючи Бреннану згорнуте вчетверо послання. "Це щойно надійшло з Басгіату. Вершник буде тут до вечора, якщо ви хочете відповісти". Він посміхається мені, і я знову дивуюся, наскільки він схожий на м'якшу версію Зейдена. Кивнувши моєму братові, він розвертається і йде.

Басгіат? Ще один вершник? Скільки їх тут? Наскільки велика ця революція?

Запитання спалахують у моїй голові швидше, ніж я встигаю знайти відповідь. "Стривай. Ти підполковник? А хто такий Ейзері?" запитую я. Так, тому що це найважливіше питання, яке потрібно з'ясувати.

"Мені довелося змінити прізвище зі зрозумілих причин". Він дивиться на мене і розгортає лист, ламаючи синю сургучеву печатку. "Ти будеш здивована, як швидко тебе підвищують, коли всі над тобою продовжують вмирати", - каже він, потім читає листа і з прокляттями ховає його в кишеню. "Мені треба йти на зустріч з Асамблеєю, але додай печиво, а я зустріну тебе в холі за півгодини і відведу до твоїх драконів". Усі сліди ямочки, сміху старшого брата зникли, і на їхньому

місці стоїть чоловік, якого я ледве впізнаю, офіцер, якого я не знаю. Бреннан може бути також незнайомцем.

Не чекаючи моєї відповіді, він посуває спинку стільця і виходить з кухні.

Потягуючи молоко, я дивлюся на порожнє місце, яке залишив брат навпроти мене, на стілець, який так і не прибрали зі столу, наче він міг повернутися будь-якої миті. Я ковтаю рештки печива, що застрягло в горлі, і піднімаю підборіддя, вирішивши більше ніколи не сидіти й не чекати на повернення брата.

Я підводжуся з-за столу і прямую за ним, виходжу з кухні і йду довгим коридором. Він, мабуть, поспішав, бо я ніде не бачу його.

Вигадливий килим приглушує мої кроки по широкому, високо склепінчастому коридору, коли я доходжу до... Ого. Широкі, відполіровані подвійні сходи з детальними перилами здіймаються ще на три - ні, на чотири поверхи вище мене.

Раніше я була надто зосереджена на своєму братові, щоб звернути на них увагу, але тепер я відверто витріщаюся на архітектуру величезного простору. Кожен майданчик трохи зміщений відносно наступного, ніби сходи піднімаються до самої гори, в якій вирізьблена ця фортеця. Ранкове світло струмує з десятків маленьких віконеч, які є єдиною прикрасою на п'ятиповерховій стіні над масивними подвійними дверима входу до фортеці. Здається, вони утворюють візерунок, але я надто близько, щоб розгледіти його повністю.

Перспектива відсутня, і це дуже схоже на метафору всього мого життя зараз.

Двоє охоронців стежать за кожним моїм кроком, але не роблять жодного руху, щоб зупинити мене, коли я проходжу повз. Принаймні це означає, що я не в'язень.

Я продовжую крокувати головним холлом будинку, врешті-решт вловлюючи звуки голосів з кімнати навпроти, де відчинені одні з двох великих, багато прикрашених дверей. Наближаючись, я одразу впізнаю голос Бреннана, і мої груди стискаються від знайомого тембру.

"Це не спрацює". відлунює глибокий голос Бреннана. "Наступна пропозиція".

Я проходжу через масивне фойє, ігноруючи те, що виглядає як два інших крила ліворуч і праворуч. Це місце вражає. Напівпалац, напівбудинок, але повністю фортеця. Товсті кам'яні стіни - це те, що врятувало його від передбачуваної загибелі шість років тому. З того, що я читала, Палац Ріорсон ніколи не був прорваний жодною армією, навіть під час трьох облог, про які я знаю.

Камінь не горить. Так мені казав Зейден. Місто - тепер перетворене на містечко - роками тихо, таємно відбудовувалося прямо під носом у генерала Мелгрена. Реліквії, магичні знаки, які носять діти страчених офіцерів повстанців, якимось чином маскують їх від Мельгрена, коли вони збираються в групи по троє чи більше. Він не бачить результату жодної битви, на якій вони присутні, тому він ніколи не міг "побачити", як вони організовуються, щоб битися тут.

Є певні аспекти будинку Ріорсона, від його оборонної позиції, висіченої в гірському схилі, до брукованої підлоги та окованих сталлю подвійних дверей у під'їзді, які нагадують мені про Басгіат, військовий коледж, який я називаю домом, оскільки моя мати служила там генералом-командувачем. Але на цьому схожість закінчується. На стінах тут справжнє мистецтво, а не просто погруддя героїв війни на стендах, і я майже впевнена, що це автентичний поромишський гобелен, який висить навпроти того місця, де Бодхі та Імоджен стоять у відчинених дверях.

Імоджен прикладає палець до губ, а потім показує мені на порожнє місце між нею і Бодхі. Я погоджуюся, помічаючи, що напівголене волосся Імоджен нещодавно пофарбували в яскраво-рожевий колір, поки я відпочивала. Очевидно, що їй тут комфортно. Бодхі теж. Єдині ознаки того, що хтось із них побував у бою, - це перев'язка, що охоплює зламану руку Бодхі, і розсічена губа Імоджен..

"Хтось має стверджувати очевидне", - каже літній чоловік з пов'язкою на оці та яструбиним носом з дальнього кінця столу, що займає всю довжину двоповерхової кімнати. Пучки рідкого сивого волосся обрамляють глибокі зморшки на його злегка засмаглий, обвітреній шкірі, а підборіддя звисає, як у антилопи гну. Він відкинувся на спинку стільця, поклавши товсту руку на округлий живіт.

За столом легко вмістилося б тридцять осіб, але лише п'ятеро сидять уздовж одного боку, всі вбрані у чорне, трохи попереду дверей, під кутом, де їм довелося б повністю повернутися, щоб нас побачити, але вони цього не роблять. Бреннан крокує перед столом, але не під таким кутом, щоб легко нас помітити.

Моє серце підступає до горла, і я розумію, що знадобиться деякий час, щоб звикнути до того, що я бачу Бреннана живим. Він чомусь такий самий, яким я його пам'ятаю, і в той же час інший. Але ось він тут - живий, дихає, зараз дивиться на карту континенту на довгій стіні, за розмірами з якою може конкурувати хіба що карта в лекційній аудиторії "Короткий опис битви" в Басгіаті.

А перед мапою стоїть Зейден, спершись однією рукою на масивний стілець і дивлячись крізь стіл на тих, хто за ним сидить.

Він має гарний вигляд, навіть незважаючи на синці під очима від недосипання на смагляво-коричневій шкірі. Високі схили його щік,

темні очі, які зазвичай пом'якшуються, коли зустрічаються з моїми, шрам, що перетинає його брову і закінчується під оком, закручена, мерехтлива реліквія, що закінчується на щелепі, і різьблені лінії рота, які я знаю так само добре, як і свої власні, - все це разом робить його фізично досконалим для мене, і це тільки його обличчя. А тіло? Якимось чином навіть краще, і те, як він ним користується, коли тримає мене в обіймах...

Ні. Я хитаю головою і обриваю свої думки на цьому місці. Зейден може бути розкішним, і сильним, і жахливо смертоносним - що не повинно заводити, але я не можу довіряти йому, що він скаже мені правду про... ну, про що завгодно. І це справді *боляче*, враховуючи, як жалюгідно я в нього закохана.

"І що ж очевидного ви хочете сказати, майоре Ферріс?" запитує Зейден, його тон абсолютно, абсолютно нудний.

"Це засідання Асамблеї", - шепоче мені Бодхі. "Для голосування потрібен лише кворум з п'яти осіб, оскільки всі семеро майже ніколи не бувають тут одночасно, і чотири голоси підтримують пропозицію".

Я занотовую цю інформацію. "А нам можна слухати?"

"Засідання відкриті для всіх, хто хоче бути присутнім", - так само тихо відповідає Імоджен.

"І ми будемо присутні... в коридорі?" запитую я.

"Так", - відповідає Імоджен без жодних пояснень.

"Повернутися - єдиний вихід, - продовжує Яструбиний Ніс. "Якщо цього не зробити, ми ризикуємо всім, що ми тут будуємо. Пошукові патрулі прийдуть, а у нас недостатньо вершників..."

"Трохи важко вербувати, намагаючись залишатися непоміченим", - заперечує мініатюрна жінка з глянцеvim чорним волоссям, як у

крука, з умбровою шкірою в куточках очей, що зморщується, коли вона дивиться через стіл на старшого чоловіка.

"Давай не будемо відходити від теми, Тріссо, - каже Бреннан, потираючи перенісся. Ніс нашого батька. Їхня схожість дивовижна.

"Немає сенсу збільшувати нашу чисельність без працюючої кузні, щоб озброїти їх зброєю". Голос Яструбиного Носа підноситься над іншими. "Нам все ще бракує світила, якщо ви не помітили."

"І як просуваються переговори з віконтом Текаром щодо його майна?" - запитує великий чоловік спокійним, гуркітливим голосом, його рука з чорного дерева смикає густу сріблясту бороду.

Віконт Текар? У жодному наваррському реєстрі немає цього шляхетного роду. У нашій аристократії навіть немає віконтів.

"Все ще працюю над дипломатичним рішенням", - відповідає Бреннан.

"Вирішення немає. Текар ще не оговтався від образи, яку ви завдали йому минулого літа". Літня жінка, схожа на бойову сокиру, зупиняє свій погляд на Зейдені, її світле волосся спадає на квадратне алебастрове підборіддя.

"Я ж казала вам, що віконт ніколи не збирався віддавати його нам, - відповідає Зейден. "Він лише *колекціонує* речі. Він не торгує ними".

"Ну, він точно не збирається *торгувати* з нами зараз", - відповідає вона, її погляд звужується. "Особливо, якщо ти навіть не хочеш розглядати його останню пропозицію".

"Він може піти до біса зі своєю *пропозицією*". Голос Зейдена спокійний, але в його очах є жорсткий погляд, який не дає нікому з присутніх за столом не погодитися. Ніби показуючи цим людям, що вони не варті його часу, він обходить масивне крісло, що стоїть

навпроти них, і вмощується в нього, витягнувши довгі ноги і поклавши руки на оксамитові підлокітники - так, ніби йому байдуже до всього на світі.

Тиша, що падає на кімнату, є промовистою. Зейден користується такою ж повагою в Асамблеї цієї революції, як і в Басгіаті. Я не впізнаю жодного з інших вершників, окрім Бреннана, але можу посперечатися, що Зейден - наймогутніший у кімнаті, зважаючи на їхню мовчанку.

"Поки що", - нагадує мені Тейрн із зарозумілістю, яку може надати лише сотня років перебування одним із найгрізніших бойових драконів на Континенті. *"Накажи людям доставити тебе в долину, як тільки закінчиться політика."*

"Має ж бути якесь рішення. Якщо ми не зможемо забезпечити намети достатньою кількістю зброї, щоб вони могли по-справжньому воювати в наступному році, хвиля зміститься надто далеко, щоб ми могли сподіватися стримати наступ венинів", - зауважує Срібна Борода. "Все це буде даремно".

Мій шлунок вивертає. Рік? Ми так близько до того, щоб програти війну, про яку я нічого не знав ще кілька днів тому?

"Як я вже казала, я працюю над дипломатичним рішенням для світила", - тон Бреннана загострюється, - "і ми настільки відійшли від теми, що я не впевнена, що це та сама зустріч".

"Я голосую за те, щоб ми забрали світило Басгіата", - пропонує Батл-Акс. "Якщо ми так близькі до програшу цієї війни, іншого виходу немає".

Зейден стріляє в Бреннана поглядом, який я не можу розшифрувати, і я глибоко вдихаю, коли це мене вражає - він, напевно, знає мого власного брата краще, ніж я.

І він приховував його від мене. З усіх секретів, які він приховував, цей я не можу проковтнути.

"А що б ти зробив з цим знанням, якби він ним поділився?" запитує Тейрн.

"Припини привносити логіку в мою емоційну суперечку". Я складаю руки на грудях. Це моє серце не дозволяє моєму розуму повністю пробачити Зейдена.

"Ми це вже проходили", - остаточно каже Бреннан. "Якщо ми заберемо ковальський пристрій Басгіата, Наварра не зможе поповнювати свої запаси на аванпостах. Незліченна кількість цивільних загине, якщо ці пости впадуть. Хтось із вас хоче нести за це відповідальність?"

Запанувала тиша.

"Тоді ми згодні", - каже Яструбиний Ніс. "Поки ми не зможемо забезпечити штреки, курсанти *мають* повернутися".

Ох.

"Вони говорять про нас", - шепочу я. Ось чому ми стоїмо поза їхнім прямим зором.

Бодхі киває.

"Ти нетипово тиха, Сурі", - зауважує Бреннан, дивлячись на широкоплечу брюнетку з оливковою шкірою і єдиною сріблястою смужкою у волоссі, що сидить поруч з ним, її ніс смикається, як у лисиці.

"Пропоную відправити всіх, окрім двох". Від її безтурботності у мене мороз по спині, коли вона барабанить кістлявими пальцями по столу, і на них виблискує велетенський смарагдовий перстень. "Шестеро кадетів можуть брехати так само добре, як і восьмеро".

Восьмеро.

Зейден, Гаррік, Бодхі, Імоджен, троє позначених, з якими я не встигла познайомитися до того, як нас кинули в бій, і... я.

Нудота підступає, як приплив. Військові ігри. Ми повинні були завершити останнє змагання року між крилами Квадранту Вершників на Басгіаті, а натомість вступили в смертельну битву з ворогом, про якого ще минулого тижня я думала, що це лише фольклор, а тепер ми... ну, ми тут, у місті, якого не повинно було існувати.

Але не всі ми.

Моє горло стискається, і я моргаю від печіння в очах. Солейл і Ліам не вижили.

Ліам. Світле волосся і небесно-блакитні очі заповнюють мою пам'ять, і біль спалахує за ребрами. Його бурхливий сміх. Його швидка посмішка. Його вірність і доброта. Усе це зникло. *Його* більше немає.

І все тому, що він пообіцяв Зейдену, що охоронятиме мене.

"Ніхто з вісьмох не може бути зайвим, Сурі." Срібна Борода спирається на дві задні ніжки свого крісла і вивчає мапу позаду Зейдена.

"Що ти пропонуєш, Феліксе?" Сурі відповідає. "Керувати власним військовим коледжем весь наш вільний час? Більшість з них не закінчили навчання. Вони нам ще не потрібні."

"Ніби хтось із вас має право голосу, якщо ми повернемося", - перебиває Зейден, привертаючи загальну увагу. "Ми прислухаємося до поради Асамблеї, але вона буде сприйнята лише як *порада*".

"Ми не можемо дозволити собі ризикувати твоїм життям", - заперечує Сурі.

"Моє життя дорівнює життю кожного з них". Зейден жестом вказує на нас.

Погляд Бреннан зустрічається з моїм, потім розширюється.

Кожна голова в кімнаті повертається до нас, і я борюся з інстинктом відступити, коли майже кожна пара очей звужується на мені.

Кого вони бачать? Дочку Ліліт? Чи сестру Бреннана?

Я піднімаю підборіддя, бо я і та, і інша... і не відчуваю себе ні тією, ні іншою.

"Не кожне життя", - каже Сурі, дивлячись прямо на мене. *Ой*. "Як ти міг стояти там і дозволити їй підслухати розмову Асамблеї?"

"Якщо ти не хотіла, щоб вона чула, треба було зачинити двері", - відповідає Бодхі, заходячи до кімнати.

"Їй не можна довіряти!" На її щоках може бути гнів, але в очах Сурі - страх.

"Зейден уже взяв на себе відповідальність за неї". Імоджен відступає вбік, підходячи трохи ближче до мене. "Яким би жорстоким не був цей звичай".

Мій погляд зустрічається з поглядом Зейдена. Про що, в біса, вона говорить?

"Я досі не розумію цього рішення, - додає Яструбиний Ніс.

"Рішення було простим. Вона варта дюжини таких, як я", - каже Зейден, і мені перехоплює подих від напруження в його очах. Якби я не знала його краще, то подумала би, що він говорить серйозно. "І я не кажу про її печать. Я все одно розповів би їй про все, що ми тут обговорювали, тож відкриті двері - це спірне питання".

У моїх грудях спалахує іскра надії. Можливо, він справді більше не зберігає таємниць.

"Вона дочка генерала Сорренгейла", - зазначає Батл-Акс, і в її голосі чути розчарування.

"А я син генерала", - заперечує Бреннан.

"І ти більш ніж довів свою лояльність за останні шість років!" кричить Бойова Сокира. "Вона не довела!"

Гнів нагріває мою шию, приливає до обличчя. Вони говорять про мене так, ніби мене тут немає.

"Вона билася на нашому боці в Рессон". Бодхі напружується, його голос також підвищується.

"Вона повинна бути ізольована." Обличчя Сурі стає прямо-таки рум'яним, коли вона відштовхується від столу і встає, її погляд перескакує на сріблясту половину мого волосся, що утворює мою коронну косу. "Вона може знищити нас усіх тим, що знає".

"Згоден." Яструбиний Ніс приєднується до неї з відчутною ненавистю, спрямованою в мій бік. "Вона надто небезпечна, щоб не тримати її в полоні".

М'язи мого живота напружуються, але я маскую вираз обличчя, як це незліченну кількість разів робив Зейден, і залишаю руки по боках, поруч з кинджалами в піхвах. Моє тіло може бути кволим, мої суглоби ненадійними, але мій приціл з ножем смертельно точний. Я нізащо не дозволю їм замкнути мене тут у клітці.

Я сканую кожного з членів Асамблеї, оцінюючи, хто з них становить найбільшу загрозу.

Бреннан піднімається на повний зріст. "Знаючи, що вона пов'язана з Тейрном, чиї узи стають глибшими з кожним вершником і чий попередній зв'язок вже був настільки сильним, що смерть Наоліна ледь не вбила його? Знаючи, що ми боїмося, що він помре, якщо вона помре зараз? Що через це життя Ріорсона пов'язане з її життям?" Він киває в бік Зейдена.

Розчарування гирчить мені на язиці. Це все, що я для нього значу? Слабкість Зейдена?

"Тільки я відповідаю за Вайолет". Голос Зейдена знижується в чистій зlobі. "А якщо мене недостатньо, є не один, а два дракони, які вже поручилися за її цілісність".

Достатньо - це достатньо.

"Вона стоїть прямо тут", - огризаяся я, і мене охоплює невтішне задоволення від кількості щелеп, що роззявляються переді мною. "Тож припини говорити *про мене* і спробуй поговорити *зі мною*".

Куточок рота Зейден піднімається, і гордість, що проблискує в його виразі, не викликає сумнівів.

"Чого ви від мене хочете?" запитую я їх, заходячи до кімнати. "Хочете, щоб я пройшла Парапетом і довіла свою хоробрість? Зроблено. Хочете, щоб я зрадила своє королівство, захищаючи громадян Пороміша? Зроблено. Хочете, щоб я зберігала його таємниці?" Я жестом показую лівою рукою на Зейдена. "Згода. Я зберігу кожну таємницю."

"Крім тієї, яка мала значення". Сурі піднімає брову. "Ми всі знаємо, як ти опинилася в Атебайні".

Почуття провини забиває мені горло.

"Це не..." - починає Зейден, підводячись зі стільця.

"Не з її вини". Найближчий до нас чоловік із сивою бородою - Фелікс - підводиться, закриваючи Сурі від мого погляду, коли повертається до неї. "Жоден першокурсник не встояв би перед зчитувачем пам'яті, особливо той, кого вважають другом". Він повертається обличчям до мене. "Але ти маєш знати, що тепер у тебе є вороги в Басгіаті. Якщо ти повернешся, знай, що Аетос не буде серед твоїх друзів. Він зробить усе можливе, щоб убити тебе за те, що ти бачила".

"Я знаю." Слова застрягли у мене на язичі.

Фелікс киває.

"Ми закінчили", - каже Зейден, його погляд перехоплює і утримує погляд Сурі, а потім Яструбиного Носа, їхні плечі опускаються в поразці.

"Я чекаю на новини про Золю вранці", - каже Бреннан. "Вважайте це засідання Асамблеї закритим".

Члени ради засовують свої стільці і проходять повз нас трьох, щойно ми відступаємо з дороги. Імоджен і Бодхі залишаються по обидва боки від мене.

Зрештою, Зейден починає виходити, але зупиняється переді мною. "Ми підемо в долину. Зустрінемося, коли закінчиш".

"Я піду з тобою зараз". Це останнє місце на континенті, де я хочу, щоб мене залишили.

"Залишся і поговори з братом", - тихо каже він. "Хто знає, коли тобі випаде ще один шанс".

Я дивлюся повз Бодхі і бачу Бреннана, який стоїть посеред кімнати і чекає на мене. Бреннана, який завжди знаходив час, щоб допомогти мені обмотати коліна, коли я була дитиною. Бреннан, який написав книгу, що допомогла мені на першому курсі. Бреннан... за яким я сумувала шість років.

"Іди", - закликає Зейден. "Ми не підемо без тебе, і ми не дозволимо Асамблеї диктувати нам, що робити. Ми, восьмеро, будемо вирішувати, що робити разом". Він кидає на мене довгий погляд, від якого моє серце зрадницьки стискається, а потім відходить. Бодхі та Імоджен йдуть за ним.

І я повертаюся до брата, озброєна шістьма роками запитань.

Саме долина над Ріорсон-хаусом, що обігривається природною тепловою енергією, є його найбільшим надбанням. Адже саме там лежать первісні місця інкубації Лінії Дубхмадінн, з якої походять два найбільші дракони нашого часу - Кодаг і Тейрн.

-ПОЛЬОВИЙ ПУТІВНИК ПОЛКОВНИКА КАОРІ ПО ДРАКОНЯЧОМУ РОДУ

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Я зачинила за собою високі двері, перш ніж рушити до Бреннана. Ця зустріч, безумовно, не є відкритою для публіки.

"Ти наїлась?" Він спирається на край столу, як колись, коли ми були дітьми. Цей рух такий... його, а що стосується питання, то я його повністю ігнорую.

"То ось де ти був останні шість років?" Мій голос загрожує зірватися. Я така рада, що він живий. Це все, що повинно мати значення. Але я також не можу забути ті роки, які він дозволив мені сумувати за ним.

"Так." Його плечі опускаються. "Мені шкода, що я дозволив тобі повірити в мою смерть. Це був єдиний спосіб."

Повисла незручна тиша. Що я маю на це сказати? *Все гаразд, але не зовсім?* Я так багато хочу йому сказати, так багато хочу запитати, але раптом роки, які ми провели в розлуці, стають... визначальними. Ніхто з нас не є тією ж самою людиною.

"Ти виглядаєш інакше". Він посміхається, але сумно. "Не в поганому сенсі. Просто... інакше".

"Мені було чотирнадцять, коли ти востаннє мене бачив". Я кривлюся. "Здається, я все ще такого ж зросту. Я сподівалась, що в

останню хвилину отримаю стрибок росту, але, на жаль, ось вона я."

"Ось ти де". Він повільно киває. "Я завжди уявляв тебе в кольорах писаря, але тобі дуже личить і чорне. Боги..." Він зітхає. "Полегшення, яке я відчув, коли почув, що ти пережила Молотьбу, невимовне".

"Ти знав?" Мої очі спалахують. У нього є джерела в Басгіаті.

"Я знав". А потім з'явився Ріорсон з тобою, заколотою і вмираючою." Він відводить погляд і прочищає горло, потім робить глибокий вдих, перш ніж продовжити. "Я до біса радий, що ти зцілилася, що ти пережила свій перший рік". Полегшення в його очах забирає частину мого гніву.

"Міра допомогла". Це ще м'яко сказано.

"Броня?" - вгадує він правильно. Є щось, що можна сказати про велику вагу моїх обладунків з драконячої луски під льотною шкірою.

Я киваю. "Вона його зробила. Вона дала мені твою книгу. Ту, яку ти написав для неї".

"Сподіваюся, вона була корисною".

Я згадую наївну, захищену дівчину, яка перейшла через парпет, і все, що вона пережила в **горнилі** першого року, щоб викувати з мене жінку, якою я є зараз. "Так і було".

Його усмішка зникає, і він дивиться у вікно. "Як там Міра?"

"Говорячи з досвіду, я впевнена, що їй було б набагато краще, якби вона знала, що ти жив". Немає сенсу не церемонитися, якщо у нас обмаль часу.

Він здригається. "Гадаю, я це заслужив".

І я думаю, що це відповідь на *це* питання. Міра не знає. Але мала б знати.

"Як саме *ти вижив*, Бреннан?" Я переношу свою вагу на одну ногу, схрещуючи руки. "Де Марб? Що ти тут робиш? Чому ти не повернувся додому?"

"По одному". Він піднімає руки, ніби на нього напали, і я бачу шрам у формі руни на його долоні, перш ніж він хапається за край столу. "Наолін... Він був..." Його щелепа згинається.

"Попереднім вершником Тейрна", - повільно підказую я, гадаючи, чи був він для Бреннана чимось більшим. "Він був сифоном, який загинув, намагаючись врятувати тебе, за словами професора Каорі". Моє серце завмирає. "*Мені шкода, що твій вершник загинув, рятуючи мого брата*".

"*Ми більше не будемо говорити про того, хто був раніше*". Голос Тейрна грубий.

Куточок рота Бреннана піднімається. "Я сумую за Каорі. Він хороша людина". Він зітхає, піднімаючи голову, щоб перехопити мій погляд. "Наолін не підвів, але це коштувало йому *всього*. Я прокинувся на схилі скелі неподалік звідси. Марбх був поранений, але він теж був живий, і інші дракони..." Його очі бурштинового кольору зустрічаються з моїми. "Тут є й інші дракони, і вони врятували нас, сховали в мережі печер у долині, а потім разом із мирними жителями, які вижили в спаленому місті".

Мій лоб насуплюється, коли я намагаюся зрозуміти його слова. "Де зараз Марбх? "

"Він був у долині з іншими впродовж кількох днів, пильнуючи твою Андарну з Тейрном, Сгейл і — відколи ти прокинулась — Ріорсоном".

"Там був Зейден? Охороняв Андарну? " Це мене трохи злить, що він відверто уникає мене. "І чому ти тут, Бреннане? "

Він знизує плечима, наче його відповідь очевидна. "Я тут з тієї ж причини, з якої ви билися під Рессоном. Тому що я не можу стояти осторонь, у безпеці за бар'єрами варти Наварри, і спостерігати, як невинні люди гинуть від рук темних володарів, тому що наше керівництво надто егоїстичне, щоб допомагати. Це теж причина, чому я не повернувся додому. Я не міг летіти до Наварри, знаючи, що ми зробили — що ми *робимо*, — і я точно не міг дивитися нашій матері в очі й слухати, як вона виправдовує наше боягузтво. Я відмовився жити в брехні".

"Ти тільки залишив нас з Мірою жити там". Це вийшло трохи злішим, ніж я збиралась, або, можливо, я зліша, ніж усвідомлюю.

"Вибір, який я ставлю під сумнів кожного дня з тих пір". Жалю в його очах достатньо, щоб змусити мене глибоко вдихнути і зосередитися. "Я думав, у тебе є тато..."

"Доки ми його не втратили". Моє горло загрожує стиснутися, тож я відвертаюся, щоб подивитися на мапу, а потім підходжу ближче, щоб розгледіти більше деталей. На відміну від карти в Басгіаті, яка щодня оновлюється через напади грифонів на кордоні, ця відображає правду, яку приховує Наварра. Регіон Безпліддя - сухий, вкритий пустелею півострів на південному сході, який покинув увесь драконячий рід після того, як генерал Дарамор зруйнував ці землі під час Великої війни - повністю пофарбований у малиновий колір. Пляма тягнеться до Брейвіку, над річкою Даннесс.

Місця, які мали б бути новішими, позначені тривожною кількістю яскраво-червоних і помаранчевих прапорів. Червоні прапори не лише прикрашають східний кордон провінції Кровлан вздовж океанської затоки Малек, але й зосереджені на півночі, на рівнинах, поширюючись, як хвороба, навіть заражаючи точки Сігнісена. А от

помаранчеві, вони в основному зосереджені вздовж річки Стоунвотер, яка веде прямо до кордону з Наваррою.

"Отже, всі байки правдиві. Веніни вийшли з Безпліддя, висмоктуючи з землі магію, перебираються з міста в місто".

"Ти бачила це на власні очі." Він пересідає на мій бік.

"А віверни?"

"Ми знаємо про них вже кілька місяців, але ніхто з кадетів не бачив. Досі ми обмежували те, що знали Ріорсон та інші, заради їхньої власної безпеки, що в ретроспективі, можливо, було помилкою. Ми знаємо, що у них є щонайменше дві породи, одна з яких випускає синій вогонь, а інша - швидша, яка дихає зеленим вогнем".

"Скільки їх?" запитую я його. "Де вони їх роблять?"

"Ти маєш на увазі виводять?"

"Роблять", - повторюю я. "Хіба ти не пам'ятаєш байки, які нам читав тато? Там говорилося, що віверн створюють веніни. Вони спрямовують силу у віверн. Гадаю, саме тому безвершники померли, коли я вбила їхніх темних володарів. Їхнє джерело сили зникло."

"Ти пам'ятаєш все це з того, що читав тато?" Він спантеличено дивиться на мене.

"У мене все ще є книга". Добре, що Зейден охороняє мою кімнату в Басгіаті, тож ніхто не знайде її, поки ми тут. "Ти хочеш сказати, що не тільки не знав, що вони створені, але й не маєш жодного уявлення, звідки вони взялися?"

"Саме так..."

"Як заспокійливо", - бурмочу я, відчуючи, як електричний струм пронизує мою шкіру. Я трясу руками, крокуючи перед великою мапою. Помаранчеві прапори страшенно близько до Золі, другого за чисельністю населення міста Брейвіку, де розташована Кліффбейн,

їхня льотна академія. "Той, зі срібною бородою, сказав, що у нас є рік, щоб все змінити?"

"Фелікс. Він найраціональніший з Асамблеї, але особисто я думаю, що він помиляється". Бреннан махає рукою в повітрі, показуючи загальний контур кордону Брейвіка з Барренами вздовж річки Даннес. "Червоні прапорці - це все за останні кілька років, а помаранчеві - за останні кілька місяців. З якою швидкістю вони розширюються, не лише за кількістю віверн, але й за територією? Я думаю, що вони прямують прямо вгору по річці Стоунвотер, і у нас є півроку або менше, поки вони не наберуть достатньої сили, щоб прийти за Наваррою - не факт, що Асамблея нас послухає".

Півроку. Я ковтаю жовч, яка намагається піднятися до горла. Бреннан завжди був блискучим стратегом, за словами нашої матері. Я покладаюся на його оцінку. "Загальна картина рухається на північний захід, до Наварри. Рессон - виняток, як і той прапор, - я вказую на той, що знаходиться за годину польоту на схід від Рессона.

У моїй пам'яті спалахує висушений ландшафт навколо того, що колись було процвітаючим торговим пунктом. Ці прапори - більше, ніж виняток; це подвійні помаранчеві плями в іншій незайманій місцевості.

"Ми думаємо, що залізна коробка, яку Гаррік Тевіс знайшов у Рессон, є якоюсь приманкою, але нам довелося знищити її, перш ніж ми змогли повністю дослідити. Таку ж коробку знайшли в Джахні, вже розбиту". Він дивиться в мій бік. "Але майстерність - наваррська".

Я поглинаю цю інформацію з довгим вдихом, задаючись питанням, навіщо Наваррі виготовляти приманки, окрім як для того, щоб вбити нас у Рессон. "Ти справді думаєш, що вони прийдуть за

Наваррою, перш ніж захопити решту Поромієля?" Чому б спочатку не взяти легші цілі?

"Я так і думаю. Їхнє виживання залежить від цього так само, як і наше - від того, щоб їх зупинити. Енергія в інкубаторах Басгіату може годувати їх десятиліттями. І все ж Мельгрєн вважає, що його куполи настільки безпомилкові, що він не буде попереджати населення. Або ж він боїться, що розповідь громадськості змусить їх зрозуміти, що ми не зовсім хороші хлопці. Вже ні. Повстання Фєна навчило керівництво, що набагато легше контролювати щасливих цивільних, ніж незадоволених - або, що ще гірше, наляканих".

"І все ж їм вдається приховувати правду", - шепочу я. Колись у нашому минулому одне покоління наваррців витерло підручники історії, стерши існування вєнинів із загальної освіти та знань, і все тому, що ми не бажали ризикувати власною безпекою, надаючи єдиний матеріал, який може вбити темних володарів, - той самий сплав, який живить найвіддаленіші місця наших куполу.

"Так, тато завжди намагався нам це пояснити". Голос Бреннан пом'якшується. "У світі вершників на драконах, літунів-грифонів і темних володарів..."

"Всю владу мають писарі." Вони роблять публічні оголошення. Вони ведуть записи. Вони пишуть нашу історію. "Думаєш, тато знав?" Думка про те, що він структурував усе моє існування навколо фактів і знань, щоб приховати найважливіше з них, є незбагненною.

"Я обираю вірити, що він не знав". Бреннан пропонує мені сумну посмішку.

"Чим ближче ці сили підійдуть до кордону, тим більше розійдуться чутки. Вони не зможуть приховати правду. Хтось побачить. Хтось мусить побачити."

"Так, і наша революція має бути готова, коли вони це побачать. Як тільки таємниця стане відомою, не буде сенсу тримати позначених під наглядом керівництва, і ми втратимо доступ до кузні Басгіата".

Знову це слово: *революція*.

"Ти думаєш, що зможеш перемогти."

"Чому ти так думаєш?" Він повертається до мене.

"Ти називаєш це революцією, а не повстанням". Я піднімаю брову. "Тирріш - не єдине, чого нас обох навчив батько. Ти думаєш, що можеш перемогти - на відміну від Фена Ріорсона."

"Ми *мусимо* перемогти, інакше нам кінець. Усі ми. Наварри думають, що вони в безпеці за вардами, але що станеться, якщо варди дадуть збій? Якщо вони не такі потужні, як вважає керівництво? Вони вже виснажені до максимуму. Не кажучи вже про людей, які живуть за межами відділень. Так чи інакше, нас переважають, Вай. Ми ніколи не бачили, щоб вони об'єднувалися навколо лідера, як це було в Рессон, і Гаррік сказав нам, що один з них втік".

"Мудрець". Я здригаюся, обхоплюючи себе руками. "Так його назвала та, що вдарила мене ножем. Думаю, він був її вчителем".

"Вони *навчають* одне одного? Наче вони створили якусь школу для венів? Охуєнно круто." Він хитає головою.

"І ви не стоїте за куполом", - зауважую я. "Не тут". Захисний магічний щит, який створюють драконячі інкубатори в Долині, не дотягує до офіційних гірських кордонів Наварри, і все південно-західне узбережжя Тиррендору, включно з Аретією, виявляється вразливим. Факт, який ніколи не мав значення, коли ми думали, що грифони були єдиною небезпекою, оскільки вони не здатні злетіти достатньо високо, щоб піднятися на вершину скелі.

"Не тут", - погоджується він. "Хоча, як не дивно, Аретія має сплячий надгробний камінь. Принаймні, я так думаю. Мене ніколи не підпускали до Басгіати досить близько, щоб порівняти їх у деталях".

Мої брови піднімаються. Другий надгробний камінь? "Я думала, що під час Об'єднання було створено лише один".

"Так, а я думав, що веніни - це міф, а дракони - єдиний ключ до живлення вард". Він знизує плечима. "Але мистецтво створення нових вардів - це втрачена магія, так чи інакше, так що це, по суті, прославлена статуя. Хоча на неї приємно дивитися."

"У тебе є надгробний камінь", - пробурмотіла я, мої думки кружляють в голові. Їм не потрібно було б стільки зброї, якби у них були куполи. Якби вони могли генерувати власний захист, можливо, вони могли б вплести розширення в Пороміель, як ми розширили наші куполи до максимуму. Може, ми змогли б убезпечити хоча б частину наших сусідів...

"Марна справа. Нам потрібне те кляте світило, що посилює драконячий вогонь настільки, щоб виплавляти з нього сплав, єдину зброю, здатну перемогти венина. Це наш єдиний шанс."

"Але що, якщо надгробний камінь не марний?" Моє серце калатає. Нам завжди казали, що існує лише один надгробний камінь, і його межі простягаються настільки далеко, наскільки це можливо. Але якщо є ще один... "Те, що сьогодні ніхто не знає, як створювати надгробні камні, не означає, що знання не може десь існувати. Наприклад, в Архівах. Цю інформацію ми б не знищили. Ми б захистили її за будь-яку ціну, про всяк випадок".

"Вайолет, про що б ти не думала? Не треба." Він потирає великим пальцем підборіддя, що завжди було його нервовою ознакою.

Дивно, як багато я про нього пам'ятаю. "Вважай, що Архіви - ворожа територія. Зброя - це єдине, що може перемогти у цій війні".

"Але у вас немає ні кузні, ні достатньої кількості вершників, щоб захистити себе, якщо Наварра зрозуміє, що ви задумали". Паніка павуком повзе по моєму хребту. "І ви гадаєте, що виграєте цю війну з купою кинджалів?"

"Ти так говориш, ніби ми приречені. Але це не так." М'яз на його щелепі смикається.

"Перше сепаратистське повстання було придушене менш ніж за рік, і ще кілька днів тому я думала, що і тебе це теж забрало". Він не розуміє. Він не може. Він не поховав свою сім'ю. "Я вже одного разу бачила, як горять твої речі."

"Вай..." Він на секунду замислюється, потім обхоплює мене руками і притискає до себе, злегка погойдуючи, ніби я знову дитина. "Ми вчилися на помилках Фена. Ми не нападаємо на Наварру, як він, і не проголошуємо незалежність. Ми воюємо прямо у них під носом, і у нас є план. Щось вбило венів шістсот років тому під час Великої війни, і ми активно шукаємо цю зброю. Кування кинджалів дасть нам змогу боротися доти, доки ми не знайдемо його, доки не дістанемо це світило. Можливо, ми не готові зараз, але ми будемо готові, коли Наварра підніметься". Його тон не зовсім переконливий.

Я відступаю на крок назад. "З якою армією? Скільки вас у цій революції?" Скільки загине цього разу?

"Краще тобі не знати подробиць..." Він напружується, потім знову тягнеться до мене. "Я вже наразив тебе на небезпеку, розповівши занадто багато. Принаймні до тих пір, поки ти не зможеш захиститися від Аетоса".

Мої груди стискаються, і я вислизаю з його обіймів. "Ти говориш, як Зейден". Нічого не можу вдіяти з гіркотою, яка просочується в мій тон. Виявляється, закоханість у когось приносить той блаженний кайф, про який пишуть поети, тільки якщо він кохає тебе у відповідь. А якщо він зберігає таємниці, які ставлять під загрозу всіх і все, що тобі дороге? Кохання навіть не має пристойності померти. Вона просто перетворюється на принизливе страждання. Ось що це за біль у моїх грудях: страждання.

Тому що любов у своїй основі - це надія. Надія на завтрашній день. Надія на те, що може бути. Надія на те, що той, кому ти довірив усе, що маєш, приголубить і захистить. А надія? Це лайно важче вбити, ніж дракона.

Легке дзижчання поколює під шкірою, і тепло розливається по щоках, коли сила Тейрна піднімається всередині мене у відповідь на мої підвищені емоції. Принаймні я знаю, що все ще маю до неї доступ. Отрута венина не забрала її в мене назавжди. Я все ще залишаюся собою.

"Ах." Бреннан стріляє в мене поглядом, який я не можу зрозуміти. "А я думав, чому він вибіг звідси так, наче в нього в дупі горіло. Неприємності в раю?"

Я відверто дивлюся на Бреннана. "Краще тобі цього не знати".

Він хихикає. "Гей, я питаю свою сестру, а не кадета Сорренгейл".

"І ти повернувся в моє життя лише через п'ять хвилин після того, як інсценував свою смерть протягом останніх шести років, тож вибач, що я не збираюся раптово відкриватися про своє особисте життя. А як щодо тебе? Ти одружений? Діти? Хтось, кому ви, по суті, брехали протягом усіх ваших стосунків?"

Він здригається. "Ні партнера. Дітей немає. Крапка." Засунувши руки в кишені своїх шкіряних штанів для верхової їзди, він зітхає. "Слухай, я не хочу бути засранцем. Але деталі - це не те, що тобі варто знати, поки ти не навчишся постійно тримати щити піднятими проти зчитувачів пам'яті..."

Я здригаюся від думки про те, що Дейн торкнеться мене, побачить це, побачить *Бреннана*. "Ти маєш рацію. Не кажи мені."

Очі Бреннан звужуються. "Ти погодились занадто легко".

Я хитаю головою і рушаю до дверей, гукаючи через плече: "Мені треба йти, поки я не вбила ще когось". Чим більше я бачу, тим більшу відповідальність я несу за нього, за все це. І чим довше ми тут... Боги. Інші.

"*Нам треба повертатися*", - кажу я Тейрну.

"*Я знаю.*"

Щелепа Бреннана згинається, коли він наздоганяє мене. "Я не впевнений, що повернення до Басгіату - найкращий план для тебе". Він все одно відчиняє двері.

"Ні, але це найкращий план для *тебе*".

***

Я до біса нервуюся, коли Бреннан і його помаранчевий кинджалохвіст, Марбх, а також ми з Тейрном добираємося до величезного темно-синього кинджалохвоста Сгейл-Зейден, який стоїть у тіні кількох ще вищих дерев, наче щось охороняє. *Андарна*. Сгейл гарчить на Бреннана, вишкіривши ікла і роблячи один загрозливий крок у його бік, її пазур повністю витягнувся в серію гострих кігтів.

"Гей! Це мій брат", - попереджаю я її, стаючи між ними.

"Вона в курсі", - бурмоче Бреннан. "Просто не любить мене. Ніколи не подобався".

"Не сприймай це особисто", - кажу я їй прямо в обличчя. "Їй не подобається ніхто, крім Зейдена, і вона терпить тільки мене, хоча я їй подобаюся".

"Як пухлина", - відповідає вона через ментальний зв'язок, що з'єднує нас чотирьох. Потім її голова хитається, і я це відчуваю.

Тіньовий, мерехтливий зв'язок на краю моєї свідомості зміцнюється і м'яко тягне. "Насправді, Зейден йде цим шляхом", - кажу я Бреннан.

"Це дуже, бляха, дивно". Він складає руки на грудях і дивиться за нами. "Ви двоє завжди відчуваєте один одного?"

"Типу того. Це пов'язано зі зв'язком між Сгейл і Тейрном. Я б сказала, що до цього можна звикнути, але це не так". Я заходжу в гайок, і Сгейл робить мені велику послугу і не змушує мене просити її посунутися, роблячи два кроки праворуч, так що я опиняюся між нею і Тейрном, прямо перед...

Що. За. Бляха?

Це не може бути... Ні. Неможливо.

"Зберігай спокій. Вона відреагує на твоє хвилювання і прокинеться в гніві", - попереджає Тейрн.

Я дивлюся на сплячого дракона - який майже вдвічі більший ніж кілька днів тому - і намагаюся привести свої думки у відповідність до того, що я бачу, що моє серце вже знає завдяки зв'язку між нами. "Це..." Я хитаю головою, і мій пульс починає прискорено битися.

"Я не очікував цього", - тихо каже Бреннан. "Ріорсон упустив деякі деталі, коли звітував сьогодні вранці. Я ніколи раніше не бачив такого прискореного росту у дракона".

"Її луска чорна." Так, від того, що ти це кажеш, це не стає більш реальним.

"Драconi мають золоте пір'я лише коли вилуплюються." Голос Тейрна нехарактерно терплячий.

"Прискорений ріст", - шепочу я, повторюючи слова Бреннана, а потім задихаюся. "Через використання енергії. Ми змусили її рости. У Рессон. Вона занадто довго зупиняла час. Ми змусили її рости". Здається, я не можу перестати це повторювати.

"Це б сталося зрештою, Срібна, тільки повільніше."

"Вона вже виросла?" Я не можу відвести від неї очей.

"Ні. Вона, так би мовити, підліток. Ми повинні повернути її назад у Долину, щоб вона могла увійти в Сон без сновидінь і завершити процес росту. Я повинен попередити тебе, перш ніж вона прокинеться, що це сумнозвісний... небезпечний вік".

"Для неї? Вона в небезпеці?" Мій погляд переводиться на Тейрна під час жахливого серцебиття.

"Ні, всім навколо неї. Є причина, чому підлітки не зближуються. У них не вистачає терпіння на людей. Або старших. Або логіки, - бурчить він.

"Отже, так само, як і люди". Підліток. Казково.

"За винятком зубів і, зрештою, вогню".

Її луска настільки глибокого чорного, що мерехтить майже фіолетовим - насправді райдужним - у мерехтливому сонячному світлі, яке фільтрується крізь листя вгорі. Колір драконячої луски є спадковим -

"Секундочку. Вона твоя?" запитую я у Тейрна. "Клянуся богами, якщо вона ще один твій секрет, який ти від мене приховуєш, я..."

"Я казав тобі минулого року, що вона не наше потомство", - відповідає Тейрн, задираючи голову, наче ображений. "Чорні драconi рідкісні, але не нечувані. "

"І як сталося, що я прив'язалась до двох з них?" заперечую я, відверто дивлячись на нього.

"Технічно, вона була золотою, коли ти зв'язала її. Навіть вона не знала, до якого кольору дозріє її луска. Лише найстарший з наших драконів може відчувати пігмент пташеняти. До речі, за словами Кодага, за останній рік вилупилося ще двоє чорних драконів."

"Не допомагає." Я дозволила рівному диханню Андарни запевнити мене, що з нею справді все гаразд. Велетенська, але... в порядку. Я все ще бачу її риси - трохи більш округлу мордочку, спіральний виток, вирізаний на закручених рогах, навіть те, як вона складає крила під час сну - все це... вона, тільки більша. "Якщо на ній є ранковий хвіст..."

"Хвости - це справа вибору і потреби." Він обурено пирхає. "Тебе що, нічому не вчать?"

"Ти ж не дуже відкритий вид." Я впевнена, що професор Каорі пустила б слину, дізнавшись щось подібне.

Цей тіньовий зв'язок, що огортає мою свідомість, міцнішає.

"Вона вже прокинулася?" Глибокий тембр голосу Зейдена змушує мій пульс прискорено битися, як завжди.

Я обертаюся і бачу, що він стоїть поруч з Бреннаном, а Імоджен, Гаррік, Бодхі та інші обступили його з боків у високій траві. Мій погляд затримується на курсантах, яких я не знаю. Двоє чоловіків і одна жінка. Більш ніж незручно, що я воювала разом з ними, а бачила їх лише мимохідь у коридорах. Я не могла навіть спробувати вгадати їхні імена, не відчуюючи себе дурною. Втім, не схоже, що Басгіат створений для того, щоб заводити дружбу поза межами наших загонів.

Або стосунків, якщо вже на те пішло.

Я витрачатиму кожен день свого життя на те, щоб повернути твою довіру. Пам'ять про слова Зейдена заповнює простір між нами, поки ми дивимося одне на одного.

"Ми повинні повернутися". Я складаю руки на грудях, готуючись до бою. "Незалежно від того, що скаже Асамблея, якщо ми не повернемося, вони вб'ють кожного кадета з реліквією повстання".

Зейден киває, наче вже дійшов такого ж висновку.

"Вони побачать наскрізь будь-яку брехню, яку ти збираєшся сказати, і вони втрачуть тебе, Вайолет", - відповідає Бреннан. "За нашими даними, генерал Сорренгейл вже знає, що ти зникла.

Її не було на трибуні, коли роздавали ордени "Воєнних ігор". Її помічник, полковник Аетос, відповідав за ігри цього року.

Вона нічого не знала.

"Наша мама не дасть їм мене вбити".

"Скажи це ще раз", - тихо каже Бреннан. Він нахилив до мене голову і так схожий на нашого батька, що я двічі моргаю. "І цього разу спробуй переконати себе, що ти говориш це серйозно. Лояльність генерала настільки кришталево, бляха-муха, чиста, що вона може з таким же успіхом вибити собі на лобі татуювання *"Так, тут є веніни, а тепер повертайся до класу"*.

"Це не означає, що вона мене вб'є. Я можу змусити її повірити в нашу історію. Вона захоче, якщо я її розповідатиму."

"Ти не думаєш, що вона тебе вб'є? Вона кинула тебе у Квадрант Вершників!"

Гаразд, він мене спіймав. "Так, кинула, і знаєш що? Я стала вершником. Вона може бути ким завгодно, але вона не дозволить полковнику Аетосу чи навіть Маркхему вбити мене без доказів. Ти не бачив її, коли не прийшов додому, Бреннан. Вона була... спустошена".

Його руки стискаються в кулаки. "Я знаю, які жахливі речі вона робила від мого імені.

"Її там не було", - каже один із хлопців, якого я не знаю, піднімаючи руки, коли решта обертаються, щоб подивитися на нього. Він нижчий за інших, з нашивкою Третього загону, Полум'яної секції на плечі, світло-каштановим волоссям і рожевим круглим обличчям, яке нагадує мені херувимів, що зазвичай вирізані біля ніг статуй Амарі.

"Серйозно, К'яране?" Брюнетка-другокурсниця піднімає руку до чола, прикриваючи свою світлу шкіру від сонця і відкриваючи нашивку Першого загону, Вогняної секції на плечі, а потім піднімає на нього проколоти брову. "Ти захищаєш генерала Сорренгейла?"

"Ні, Ейя, не захищаю. Але її не було там, коли віддавалися накази... - Він обриває речення, коли дві брови застережливо піднімаються донизу. "А Аетос був відповідальним за Військові ігри цього року", - додає він.

Кіаран та Ейя. Я дивлюся на худорлявого хлопця, який темно-коричневою рукою насуває окуляри на гострий ніс, стоячи поруч із кремезним Гарріком. "Мені дуже шкода, але як вас звати?" Я відчуваю, що неправильно не знати їх усіх.

"Масен", - відповідає він, швидко посміхаючись. "І якщо тобі від цього стане легше, - він дивиться на Бреннана, - я не думаю, що твоя мама теж має якесь відношення до цьогорічних Воєнних ігор". Аетос досить голосно говорив про те, що все це спланував його батько".

Довбаний Дейн.

"Дякую." Я повернулась до Бреннана. "Я б поставила своє життя на те, що вона не знає, що на нас чекало."

"А ти готова поставити на кін усе наше?" запитує Ейя, явно не переконана, дивлячись на Імоджен за підтримкою і не отримуючи її.

"Я голосую за те, щоб ми пішли", - каже Гаррік. "Ми повинні ризикнути. Вони вб'ють інших, якщо ми не повернемося, і ми не можемо перекрити потік зброї від Басгіату. Хто згоден?"

Одна за одною піднімаються всі руки, окрім Зейдена та Бреннана.

Щелепа Зейдена згинається, і між його бровами з'являються дві маленькі зморшки. Я знаю цей вираз. Він думає, будує плани.

"Щойно Аетос підніме на неї руку, ми втратимо Аретію, а ви - свої життя", - каже йому Бреннан.

"Я навчу її не підпускати його до себе", - відповідає Зейден. "Вона вже має найсильніші щити свого року, бо навчилася відгороджуватися від Тейрна. Їй лише треба навчитися тримати їх постійно".

Я не сперечаюся. Він має прямий зв'язок з моїм розумом через зв'язок, що робить його найбільш логічним вибором для практики.

"А поки вона не зможе захиститися від зчитувача пам'яті? Як ти збираєшся тримати його руки подалі від неї, якщо тебе там навіть немає?" Бреннан кидає виклик.

"Вдаривши в його найбільше слабке місце - гордість". Рот Зейдена викривляється в безжальній посмішці. "Якщо всі впевнені, що треба йти, ми полетимо, як тільки Андарна прокинеться".

"Ми впевнені", - відповідає за нас Гаррік, і я намагаюся проковтнути клубок, що застряг у горлі.

Це правильне рішення. Воно також може нас вбити.

Шурхіт позаду мене привертає мою увагу, і я обертаюся, щоб побачити, як Андарна піднімається, її золоті очі повільно блимають на

мене, поки вона незграбно збирає свої нові пазуристі кігті. Полегшення і радість кривлять мій рот, але недовго, бо вона намагається встояти на ногах.

О... боги. Вона нагадує мені новонароджене лоша. Її крила і ноги здаються непропорційними її тілу, і все хитається, коли вона намагається втриматись у вертикальному положенні. Вона ніяк не може здійснити політ. Я навіть не впевнена, що вона зможе пройти через поле.

"Привіт", - кажу я, пропонуючи їй посміхнутися.

"Я більше не можу зупинити час". Вона уважно дивиться на мене, її золоті очі оцінюють мене так, що це нагадує мені про Стрітення.

"Я знаю". Я киваю і вивчаю мідні прожилки в її очах. Чи завжди вони там були?

"Ти не розчарована?"

"Ти жива. Ти залишила нас усіх живими. Як я можу розчаруватися?" У мене стискається в грудях, коли я дивлюся в її немигаючі очі, ретельно підбираючи наступні слова. "Ми завжди знали, що цей дар триватиме лише доти, доки ти будеш маленькою, а ти, моя люба, вже не маленька". У її грудях проривається гарчання, і мої брови стріляють вгору. "Ти... добре себе почуваєш?" Що я в біса такого сказала, щоб заслужити таке?

"Підлітки", - бурчить Тейрн.

"Я в порядку", - огризається вона, звужуючи очі на Тейрна. *"Ми зараз підемо"*. Вона розправляє крила, але тільки одне з них повністю розправляється, і вона спотикається під нерівномірною вагою, несучись вперед.

Тіні Зейдена вихоплюються з-за дерев і огортають її груди, не даючи їй впасти обличчям до землі.

Так. Трясця.

"Я... е-е... думаю, нам доведеться внести деякі зміни в цю упряжь", - зауважує Бодхі, коли Андарна намагається втримати рівновагу. "Це займе кілька годин".

"*Ти можеш відвезти її назад у Долину?*" запитую я у Тейрна.
"Вона... величезна."

"Я вбивав менших вершників за такі образи."

"Так драматично."

"Я й сама можу літати", - заперечує Андарна, відновлюючи рівновагу за допомогою тіней Зейдена.

"*Це про всяк випадок*", - обіцяю я їй, але вона дивиться на мене із заслуженим скептицизмом.

"Швидше роби упряжь", - каже Зейден. "У мене є план, але ми повинні повернутися через сорок вісім годин, щоб він спрацював, а з них один день потрібен на переліт".

"Що буде через сорок вісім годин?" запитую я.

"Випускний".

Немає такого моменту, який би був настільки ж нагороджуючим, хвилюючим і... антиклімактеричним, як випускний у квадранті вершників. Це єдиний раз, коли я заздрих п'яхотному квадрату. Тепер ці кадети знають, як проводити церемонії.

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

Льотне поле в Басгіаті ще темне і здається безлюдним, коли ми наближаємося за годину до сходу сонця, обіймаючи краєвид гір. Повстанці роблять усе можливе, щоб не потрапити в поле зору.

"Це не означає, що нас не помітять, коли ми приземлимося", - нагадує мені Тейрн, його крила б'ються безперервно, незважаючи на те, що останні вісімнадцять годин він летів майже наспростець від Аретії. У нас дуже мало часу, щоб доставити Андарну в Долину непоміченою, і якщо ми його пропустимо, то наразимо на небезпеку всю малечу.

"Я досі не розумію, чому Емпіреї погодилися дозволити драконам зв'язати людських вершників, знаючи, що їм доведеться захищати своє потомство не лише від грифонів, а й від людей, яким вони мали б довіряти."

"Це делікатний баланс, - відповідає Тейрн, повертаючи ліворуч, щоб слідувати за географією. "Перші Шестеро вершників відчайдушно намагалися врятувати свій народ, коли наблизилися до лігва понад шістсот років тому. Ті дракони створили перших Емпіреїв і підневільних людей лише для того, щоб захистити свої гнізда від

венінів, які становили більшу загрозу. У нас немає великих пальців для плетіння оберегів чи рун. Жоден з видів ніколи не був повністю правдивим, обидва використовували один одного у власних цілях і не більше того".

"Мені ніколи не спадало на думку щось приховувати від тебе".

Тейрн робить ту дивну річ, від якої його шия здається безкістковою, повертає голову, щоб на мить звести на мене трохи звужені очі, а потім знову повертає увагу до місцевості. *"Я нічого не можу зробити, щоб виправити останні дев'ять місяців, окрім як відповісти на твої слушні запитання зараз".*

"Я знаю", - тихо кажу я, бажаючи, щоб його слів було достатньо, щоб перебити їдкий присмак зради, який я, здається, не можу вимити з рота. Мені доведеться відпустити його. Я це знаю. Тейрн був пов'язаний шлюбними узами зі Сгейл, тож принаймні у нього була причина приховувати від мене все, що він робив, і я не можу звинувачувати Андарну в тому, що вона була дитиною, яка пішла за його прикладом. Зовсім інша справа - Зейден.

"Ми наближаємося. Приготуйтеся."

"Гадаю, нам слід було потренуватися над прокатними демонтажами на початку року", - жартую я, стискаючи луку сідла так само міцно, як Тейрн, і моя вага зміщується разом з ним. Моє тіло буде карати мене за години, проведені в сідлі, але я ні на що не проміняю відчуття літнього вітру на моєму обличчі.

"При падінні з прокатного демонтажу тебе розірве на шматки", - заперечує він.

"Ти цього не знаєш", - заперечує Андарна, здається, це її нова стандартна форма розмови, коли вона каже Тейрну, що він не правий.

У грудях Тейрна проривається гарчання, від якого вібує сідло піді мною і упряжь, що притискає Андарну до його грудей.

"Я б на твоєму місці була обережною", - кажу я їй, приховавши усмішку. "Він може втомитися і скинути тебе".

"Його гордість ніколи цього не дозволить."

"І це каже дракон, який двадцять хвилин відмовлявся вдягати упряжь", - відказує Тейрн.

"Гаразд, діти, не будемо сперечатися." Мої м'язи напружуються, і ремінь на стегнах впивається в шкіру, коли Тейрн пірнає, пролітаючи над краєм гори Басгіат, знову відкриваючи поле для польоту в полі зору.

"Все ще безлюдно", - зауважує Тейрн.

"Ви знаєте, що з'їзд по колу - це маневр другого року навчання". Не обов'язково той, який я хочу опанувати, але це не змінює вимог.

"В якому ти не братимеш участі", - бурчить Тейрн.

"Може, я візьму її, якщо ти не хочеш", - втручається Андарна, останнє слово закінчується драконячим позіханням.

"Може, тобі варто попрацювати над власними посадками, перш ніж брати нашу невільницю в політ на зустріч з Малеком?"

Це буде довгий рік.

Мій шлунок обривається, коли він падає в ущелину, відому як льотне поле.

"Я висаджу Андарну в Долині, а потім повернуся і покружляю поблизу".

"Тобі потрібен відпочинок."

"Не буде відпочинку, якщо вони вирішать стратити вас вісьмох на помості". Тривога в його голосі перекриває мені горло. "Кричи, коли тільки запідозриш, що все піде не так, як ти хочеш".

"Так і буде", - запевняю я його. "Зроби мені послугу і скажи Сгейл, що мені потрібно поговорити з Зейденом на вході".

"Тримайся міцніше."

Земля мчить нам назустріч, і я тягнуся до ременя на стегнах, мої пальці працюють над пряжкою, коли Тейрн змахує крилами, щоб швидко сповільнити наш спуск. Імпульс кидає мене вперед, коли він приземляється, і я з силою втискаю свою дупу назад на сидіння, перш ніж висмикнути ремінь.

"Забери її звідси", - кажу я йому, хапаючись за його плече, ігноруючи кожен м'яз, який наважується боліти.

"Не ризикуй без потреби", - каже він, коли я сповзаю вниз по його передній нозі під крутим нахилом, який змушує його тримати положення Андарни.

Мої ноги вриваються в землю, і я спотикаюся, намагаючись втримати рівновагу. "Я теж тебе кохаю", - шепочу я, розвертаючись достатньо довго, щоб поплескати його ногу і ногу Андарни, перш ніж побігти вперед, щоб забратися геть з їхнього шляху.

Тейрн крутить головою праворуч, де Сгейл приземляється з жорстокою ефективністю, її вершник злітає з коня так само. "Наближається ватажок."

Він буде моїм керівником крила лише кілька годин, якщо ми переживемо це.

Зейден дає Тейрну широку дорогу для старту, коли той прямує до мене.

Сгейл злітає слідом, а за ним і решта бунтівників. Гадаю, тепер ми самі по собі.

Я піднімаю окуляри на маківку і розстібаю блискавку на куртці. У липні в Басгіаті спекотно, як у пеклі, навіть так рано.

"Ти справді сказала Тейрну передати Сгейл, що хочеш поговорити зі мною?" запитує Зейден, коли перші промені сонця забарвлюють вершини гір у фіолетовий колір.

"Справді". Я проводжу руками по піхвах, перевіряючи, чи не змістилися мої кинджали під час польоту, поки ми виходимо з льотного поля трохи попереду інших, прямуючи до сходинок, які оминають Рукавицю і ведуть нас назад до квадранта.

"Ти пам'ятаєш, що можеш..." Він постукує себе по голові і йде переді мною задом наперед. Я стискаю кулаки, щоб не змахнути пасмо темного, розвіяного вітром волосся з його чола. Кілька днів тому я б доторкнулася до нього без жодних застережень. Чорт забирай, я б запустила пальці в його волосся і притягнула його до себе, щоб поцілувати.

Але це було тоді, а це зараз.

"Говорити так - це якось занадто..." Боги, чому це так важко? Таке відчуття, ніби кожен дюйм, яким я пожертвувала за останній рік заради Зейдена, був стертий, повернувши нас на стартову лінію смуги перешкод, яку, я не впевнена, ніхто з нас ніколи не хотів бігти. Я знизую плечима. "Інтимно".

"А ми не близькі?" Він піднімає брови. "Тому що я можу пригадати не один випадок, коли ти була обгорнута навколо..."

Я рвучко подаюся вперед і затуляю йому рота рукою. "Не треба". Ігнорувати вибухову хімію між нами досить важко і без того, щоб він нагадував мені, що ми відчуваємо разом. Фізично наші стосунки - чи що там у нас - ідеальні. Краще, ніж ідеальні. Це гаряче, як пекло, і більш ніж захоплююче. Усе моє тіло теплішає, коли він цілує чутливу шкіру моєї долоні. Я опускаю руку. "Ми йдемо на те, що, безумовно, буде судом, якщо не стратою, а ти жартуєш".

"Повір, я не жартую". Він повертається, коли ми підходимо до сходів, і першим спускається вниз, озираючись на мене через плече. "Здивований, що ти не обливаєш мене льодом, але це точно не жарти".

"Я злюся на тебе за те, що ти приховуєш від мене інформацію. Ігноруванням цього не вирішити".

"Маєш рацію. Про що ти хотіла поговорити?"

"У мене є питання, над яким я думаю ще з часів Аретії."

"І тільки зараз кажеш мені?" Він спускається донизу сходинок і стріляє в мене недовірливим поглядом. "Спілкування - не твоя сильна сторона, чи не так? Не хвилюйся. Ми попрацюємо над цим разом з твоїм захистом".

"Це... іронічно звучить з твоїх вуст". Ми починаємо шлях до квадранта, коли сонце неухильно сходить праворуч від нас, світло падає на два мечі, які Зейден пристебнув до спини. "Чи є у руху якісь писарі, яких можна вважати друзями?"

"Ні." Цитадель маячить перед нами, її вежі визирають з-за краю хребта, через який пролягає тунель. "Я знаю, що ти виросла, довіряючи багатьом з них..."

"Більше нічого не кажи". Я хитаю головою. "Не кажи, поки не зможу захистити себе від Деїна".

"Чесно кажучи, я думав відмовитися від плану і просто скинути його з парасюти". Він має це на увазі, і я не можу його звинувачувати. Він ніколи не довіряв Деїну, а після того, що сталося під час "Воєнних ігор", я на дев'яносто дев'ять відсотків упевнена, що теж не можу йому довіряти. Цей один відсоток, який постійно кричить на мене, що він колись був моїм найкращим другом, - ось що мене бентежить.

Один відсоток, який змушує мене сумніватися, чи знав Деїн, що чекало на нас в Атебайн. "Корисно, але я не впевнена, що це матиме

той ефект довіри, на який ми розраховуємо".

"А ти мені довіряєш?"

"Хочеш просту відповідь?"

"З огляду на наш обмежений час наодинці, це краще". Він зупиняється перед високими дверима, що ведуть у тунель.

"Своїм життям. Зрештою, це і твоє життя теж". Решта залежить від того, наскільки він відкритий зі мною, але зараз, мабуть, не час для розмови про стан наших стосунків.

Присягаюся, в його очах промайнуло розчарування, перш ніж він кивнув, а потім озирнувся на інших шістьох, які швидко наздоганяли його. "Я простежу, щоб Аетос тримав руки при собі, але тобі, можливо, доведеться мені підіграти".

"Спочатку дай мені спробувати впоратися з ним. А потім можеш робити все, що вважатимеш за потрібне". Дзвони Басгіату перериваються, сповіщаючи про годину. У нас є п'ятнадцять хвилин до того, як стрій буде скликано для випуску.

Плечі Зейдена розправляються, коли інші підходять до нас, його вираз обличчя перетворюється на нечитабельну маску. "Усім зрозуміло, що зараз відбудеться?"

Це не той чоловік, який благав мене про прощення за зберігання секретів, і це точно не той, хто клявся повернути мою довіру в Аретії. Ні, цей Зейден - ватажок, який зарізав кожного нападника в моїй спальні, не спитівши і не втративши жодної хвилини сну після цього.

"Ми готові", - каже Гаррік, вивертаючи шию, наче йому треба розім'ятися перед боєм.

"Готові". Масен киває, поправляючи окуляри на носі.

Один за одним вони погоджуються.

"Зробимо це". Я піднімаю підборіддя.

Зейден довго і пильно дивиться на мене, потім киває.

Мій живіт скручує, коли ми входимо в тунель, мимо нас мерехтять магичні вогні. Коли ми проходимо, інші двері вже відчинені, і я не сперечаюся, коли Зейден притискається до мене. Є всі шанси, що нас заарештують, як тільки наші ноги торкнуться квадрата, або ще гірше - вб'ють, залежно від того, що всі знають.

Сила піднімається в мені, пульсує під шкірою, не зовсім обпікає, але готова, якщо знадобиться, але ніхто не з'являється, коли ми перетинаємо завалений камінням двір. У нас є лічені хвилини до того, як цей простір заповниться вершниками і кадрами.

Перші вершники, яких ми зустрічаємо, виходять з гуртожитку на подвір'я з самовпевненими поглядами та нашивками Другого крила на уніформі.

"Дивіться, хто нарешті тут? Б'юся об заклад, ви думали, що заборонили ігри, чи не так, Четверте крило?" - з посмішкою каже вершник з волоссям, пофарбованим у лісову зелень. "Але це не так! Друге Крило забрало все, коли ти не з'явився!"

Зейден не дивиться в їхній бік, коли ми проходимо повз.

Гаррік піднімає середній палець з іншого боку від мене.

"Гадаю, це означає, що ніхто не знає, що сталося насправді", - шепоче Імоджен.

"Тоді у нас є шанс, що це спрацює", - відповідає Ейя, і сонячне світло відблискує в пірсингу її брови.

"Звісно, ніхто в біса не знає", - бурмоче Зейден. Він дивиться на верхівку академічної будівлі, і я слідкую за його поглядом, моє серце стискається при вигляді вогню, що палає в ямі на вершині найвіддаленішої вежі. Без сумніву, там чекають на підношення Малеку

- речі курсантів, які не пройшли через Військові ігри. "Вони не збираються вбивати себе через нас".

На вході до гуртожитку ми всі обмінюємося поглядами, а потім безмовно розходимося згідно з планом. Зейден іде за мною коридором і заходить до маленького передпокою, який я називала домом останні дев'ять місяців, але мене цікавить не моя кімната.

Я дивлюся наліво і направо, щоб переконатися, що нас ніхто не бачить, коли Зейден відчиняє двері Ліама. Він показує мені, і я прослизав під його рукою в кімнату, вмикаючи магічне світло над головою.

Мої груди погрожують обвалитися під вагою горя, коли Зейден зачиняє за нами двері. Ліам спав у цьому ліжку кілька ночей тому. Він вчився за цим столом. Він працював над половинчастими фігурками на тумбочці біля ліжка.

"Ти маєш поспішати", - нагадує мені Зейден.

"Добре", - обіцяю я, прямуючи прямо до його столу. Там немає нічого, окрім його книжок і набору ручок. Я перевіряю його шафу, комод і скриню в ногах ліжка, але повертаюся з порожніми руками.

"Вайолет", - тихо попереджає мене Зейден, який стоїть на варті біля дверей.

"Я знаю", - кажу я через плече. Щойно Тейрн і Сгейл з'явилися в Долині, кожен дракон знав, що вони повернулися, а це означає, що кожен член керівництва квадранту теж знає, що ми тут.

Я піднімаю кут важкого матраца і зітхаю з полегшенням, вихоплюю перев'язану шпагатом стопку листів, перш ніж постільна білизна повернеться на місце.

"Знайшла їх". Я *не* буду плакати. Не тоді, коли мені доведеться ховати їх у своїй кімнаті.

Але що буде, якщо вони прийдуть спалювати мої речі?

"Ходімо." Зейден відчиняє двері, і я виходжу в коридор у той самий момент, коли Ріаннон - моя найближча подруга в квадранті - виходить зі своєї кімнати з Рідокком, ще одним нашим одногрупником.

Ох. От лайно.

"Вай!" Рот Рі роззявляється, і вона кидається, й хапає мене в обійми. "Ти тут!" Вона міцно стискає мене, і я дозволяю собі розслабитися в обіймах на час серцебиття. Здається, що ми не бачилися цілу вічність, а не шість днів.

"Я тут", - запевняю я її, стискаючи листи в згині однієї руки, а іншою обіймаю її.

Вона стискає мої плечі, потім відштовхує мене назад, її карі очі сканують моє обличчя так, що я відчуваю себе повним лайном через брехню, яку мені доведеться сказати. "Через те, що всі говорили, я думала, що ти померла". Її погляд піднімається над моєю головою. "Думала, що ви обидва."

"Також ходили чутки, що ти загубився, - додає Рідок. "Але зважаючи на те, з ким ти була, ми всі ставили на версію про твою загибель. Я радий, що ми помилялися".

"Я обіцяю, що поясню пізніше, але зараз мені потрібна послуга", - шепочу я, коли горло стискається.

"Вайолет". Тон Зейдена знижується.

"Їй можна довіряти", - обіцяю я, озираючись на нього. "І Рідоку теж".

Зейден не виглядає задоволеним. Гадаю, ми справді вдома.

"Що тобі потрібно?" запитує Рі, стурбовано насупивши брови.

Я відступаю назад, а потім тицяю листи в її руки. Її сім'я теж не завжди дотримується звичаю все спалювати. Вона зрозуміє. "Я хочу,

щоб ти зберегла їх для мене. Сховай їх. Не дозволяй нікому... спалити їх". Мій голос зривається.

Вона дивиться вниз на листи, і її очі розширюються, перш ніж її плечі вигинаються всередину, а обличчя зморщується.

"Що ти..." починає Рідок, озируючись через її плече і замовкаючи. "Лайно."

"Ні", - шепоче Ріаннон, але я знаю, що вона не відмовляє мені в послугі. "Тільки не Ліам. Ні." Її погляд повільно піднімається, щоб зустрітися з моїм.

Мої очі горять, але мені вдається кивнути, прочищаючи горло. "Обіцяй, що не даси їм це, коли вони прийдуть за його речами, якщо я не..." Я не можу закінчити.

Ріаннон киває. "Ти не поранена, так?" Вона знову сканує мене, кліпаючи на лінію швів на моїй льотній куртці, де в Аретії залатали дірку від леза венина.

Я хитаю головою. Я не брешу. Не брешу. Моє тіло зараз абсолютно здорове.

"Нам треба йти", - каже Зейден.

"Побачимося на випускному". Я дарую їм водянисту посмішку, але роблю крок до Зейдена. Чим більше простору мої друзі матимуть від мене, тим безпечніше вони будуть в осяжному майбутньому.

"Як ти це робиш?" шепочу я Зейдену, коли ми завертаємо за ріг у переповнений людьми головний коридор гуртожитку першого курсу.

"Робити що?" Його руки вільно звисають по боках, він безперервно сканує людей навколо нас, і кладе руку мені на поперек, ніби боїться, що ми можемо розійтися. Ми потрапляємо в гущу поспіху, і на кожну людину, яка надто зайнята, щоб нас помітити, припадає ще одна, яка робить подвійний дубль, коли ми

перетинаємося. Кожен, кого ми бачимо, ледь помітно киває Зейдену, сигналізуючи, що його попередили інші.

"Брехати людям, про яких ти піклуєшся?"

Наші погляди стикаються.

Ми проходимо повз одне з погруддя Першої Шістки і прямуємо в потоці натовпу повз широкі гвинтові сходи, що з'єднують гуртожитки старших курсів.

Щелепа Зейдена стискається. "Вай"

Я піднімаю руку і зупиняю його. "Це не образа. Я просто хочу знати, як це робиться".

Ми вириваємося з натовпу кадетів, що прямують через двері на подвір'я, і Зейден цілеспрямовано крокує до ротонди, смикає двері і пропускає мене вперед. Я відходжу від руки, яку він кладе мені на поперек.

Зіхналь, мабуть, посміхається нам, бо кімната благословенно порожніє за секунду, коли Зейден тягне мене за першу-ліпшу колону, до якої ми підходимо. Червоний дракон ховає нас від будь-кого, хто міг би пройти через простір, що з'єднує всі крила квадранта.

Звісно, за мить склепінчасте приміщення заповнюють голоси та кроки, але ніхто не бачить нас за масивною колоною, і саме тому ми обрали саме це місце зустрічі. Я обводжу поглядом Зейдена, помічаючи порожнечу за колонами, що оточують нас з боків. Або всі інші знаходяться по інший бік ротонди, або ми прийшли першими.

"До відома, я не брешу людям, які мені небайдужі". Зейден притищує голос, коли зустрічається зі мною поглядом, напруга в його очах притискає мою спину до мармурової колони. Він нахиляється, поглинаючи моє поле зору, поки я не бачу лише його. "І я впевнений, що ніколи не брехав тобі. Але мистецтво говорити вибіркову правду -

це те, що тобі доведеться опанувати, інакше ми всі загинемо. Я знаю, що ти довіряєш Ріаннон і Рідоку, але ти не можеш сказати їм правду, як заради них, так і заради нас. Знання наражає їх на небезпеку. Ти маєш вміти тримати правду в таємниці. Якщо ти не можеш брехати своїм друзям, то тримайся від них на відстані. Розумієш?"

Я напружилась. Звісно, я це знаю, але почути це так відверто - це наче ніж у живіт мені встромили. "Я розумію."

"Я ніколи не хотів ставити тебе в таке становище. Ні з твоїми друзями, ні тим більше з полковником Аетосом. Це була одна з багатьох причин, чому я ніколи не говорив тобі".

"Як довго ти знав про Бреннана?" Можливо, зараз не найкращий час, але раптом це *єдиний* час.

Він повільно видихає. "Я знаю про Бреннана з моменту його *смерті*".

Мої губи розтуляються, і щось важке зсувається, полегшуючи тягар у грудях, який був там ще з часів Рессона.

"Що?"

"Ти не ухилився від відповіді". Мушу визнати, я трохи здивована.

"Я обіцяв тобі деякі відповіді". Він нахиляється вперед. "Але я не можу обіцяти, що тобі сподобається те, що ти почуєш."

"Я завжди надаватиму перевагу правді." *Деякі* відповіді?

"Це ти зараз так кажеш". Крива посмішка кривить його губи.

"Завжди буду". Звуки чобіт, що човгають позаду нас, коли студенти звітують про шикування, нагадують мені, що ми не зовсім самотні, але мені потрібно, щоб Зейден це почув. "Якщо останні кілька тижнів і показали тобі щось, так це те, що я не тікаю від правди, незалежно від того, наскільки вона важка і чого вона коштує".

"Так, але це коштувало мені *тебе*". Все моє тіло напружується, а його очі заплющуються. "Чорт забирай. Я не повинен був цього говорити". Він знову розплющує їх, хитаючи головою, і від жалю, який я бачу в них, моє серце стискається. "Я знаю, що не повинен був тобі казати. Я розумію це. Але коли життя всіх навколо залежить від того, наскільки добре ти вмієш брехати, нелегко усвідомити, що саме правда тебе врятує". Він зітхає, знизуючи плечима. "Якби я міг зробити все це знову, я б зробив це по-іншому, я обіцяю, але я не можу, тому ми тут".

"Ось ми тут". І я навіть не впевнена, *де саме*. Я зміщую свою вагу. "Але якщо ти мав на увазі те, що говорив про те, що розкажеш мені все..."

Він здригається, і моє серце завмирає.

"Ти ж розкажеш мені все, як тільки я зможу належним чином захиститися, так?" Це все, що я можу зробити, щоб не схопитися за нього і не почати трястися. Сильно. "Це те, що ти обіцяв у своїй спальні". Він *не* зробить цього зі мною. "Все, що ти хочеш знати, і все, що *не хочеш*". Це були твої слова."

"Все про мене."

Трясця, він робить це зі мною. Знову.

Я хитаю головою. "Це *не те*, що ти обіцяв".

Зейден робить крок до мене, але я піднімаю підборіддя, не дозволяючи йому торкнутися мене прямо зараз. Розумний чоловік, він твердо стоїть на ногах.

Він проводить рукою по волоссю і зітхає. "Слухай, я відповім на будь-яке питання, яке ти хочеш про мене запитати. Боги, я хочу, щоб ти запитувала, щоб знати мене достатньо добре, щоб довіряти мені, навіть коли я не можу розповісти тобі усього". Він киває так, ніби ці слова були включені в початкову обіцянку, хоча ми обоє добре знаємо,

що це не так. "Тому що ти закохалася не в звичайного вершника. Ти закохалася в лідера революції", - шепоче він, звук настільки тихий, що ледве доходить до моїх вух. "Якоюсь мірою, у мене завжди будуть таємниці".

"Ти, мабуть, знущаєшся з мене". Я дозволила гніву вирватися на поверхню, сподіваючись, що він спалить нестерпний біль від його слів. Бреннан брехав мені шість років, змушуючи мене оплакувати його смерть, коли він, бляха-муха, весь цей час був живий. Мій найстаріший друг вкрав мої спогади і, можливо, відправив мене на смерть. Моя мати побудувала все моє *життя* на брехні. Я навіть не впевнений, яка частина моєї освіти справжня, а яка сфабрикована, і він думає, що я не буду вимагати від нього повної, цілковитої чесності?

"Я не жартую". У його тоні немає жодного вибачення. "Але це не означає, що я не впущу тебе, як обіцяв. Я відкрита книга, коли справа доходить до..."

"Все, що захочеш". Я хитаю головою. "І це *не* спрацює зі мною. Не цього разу. Я не можу довіряти тобі знову без повного розкриття. І крапка."

Він кліпає, наче мені справді вдалося його оглушити.

"Повного. Розкриття", - вимагаю я, як будь-яка розумна жінка, що дивиться на чоловіка, який тримав від неї в таємниці життя її брата, не кажучи вже про цілу війну. "Я можу пробачити тобі те, що ти тримав мене в невіданні до сьогоднішнього дня. Ти робив це, щоб врятувати життя, можливо, навіть моє. Але відтепер або повна і цілковита чесність, або..." Боги, невже мені доведеться це сказати?

Невже я справді збираюся виставити ультиматум Зейдену-довбаному-Ріорсону?

"Або що?" Він нахиляється, його очі загострюються.

"Або я займуся тим, що не закохаюся в тебе", - випльовую я.

Подив спалахує в його очах за секунду до того, як куточок рота розпливається в усмішці. "Щастя тобі з цим. Я пробував це добрих п'ять місяців. Дай мені знати, як у тебе вийде".

Я іронізую, зовсім втративши дар мови, коли дзвонять дзвони, сповіщаючи про початок шикування.

"Пора", - каже він. "Тримай щити піднятими. Блокуй всіх, як ми тренувалися по дорозі сюди".

"Я навіть тебе не можу відгородити."

"Ти побачиш, що мене важче заблокувати, ніж багатьох інших". Його посмішка така розлючена, що я стискаю руки в кулаки, аби дати кулакам якусь іншу роботу.

"Гей, я ненавиджу переривати те, що, очевидно, є моментом", - голосно шепоче Бодхі зліва від мене. "Але це був останній дзвоник, тож це наш сигнал до початку цього кошмару".

Зейден кидає погляд на свого кузена, але ми обидва киваємо. Він не робить своїм друзям безчестя, запитуючи, чи виконали вони свої місії, коли ми всі восьмеро виходимо в центр ротонди.

Мій шлунок підскакує до горла, коли з подвір'я лунає передсмертний вигук. "Я не помру сьогодні", - шепочу я собі.

"Я дуже, бляха, сподіваюся, що ти маєш рацію", - каже Гаррік до Зейдена, коли ми стоїмо перед відчиненими дверима. "Було б дуже прикро проучитися всі три роки, а потім померти в день випуску".

"Я маю рацію". Зейден виходить, і ми всі йдемо за ним, виходячи на сонячне світло.

"Гаррік Тевіс. Зейден Ріорсон." Голос капітана Фіцгіббонса розноситься над строем, коли він зачитує список загиблих.

"Ну, це незручно", - вигукує Зейден.

І кожна голова у дворі повертається в наш бік.

Оскільки дракони люто охороняють як своїх дитинчат, так і будь-яку інформацію щодо їхнього розвитку, лише чотири факти відомі про Сон без снів. По-перше, це критичний час швидкого росту та розвитку. По-друге, тривалість залежить від породи. По-третє, як впливає з назви, це без сновидінь, а по-четверте, вони прокидаються голодними.

— ПОЛЬОВИЙ ПОВІДНИК ПОЛКОВНИКА КАОРІ ДО ДРАКОНОДУ

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Моє серце б'ється досить швидко, щоб встигати за помахами крил колібрі, коли ми йдемо через подвір'я до помосту, Зейден на два кроки випереджає нас усіх. Він рухається без страху, з розправленими плечима і високо піднятою головою, гнів проявляється в кожному цілеспрямованому кроці, в кожній напруженій лінії його тіла.

Я піднімаю підборіддя і зосереджуюсь на платформі попереду, коли гравій хрумтить під моїми черевиками, звук заглушає не одне зітхання кадетів зліва від мене. Можливо, я не маю впевненості Зейдена, але я можу такою прикинутися.

"Ти... не мертвий". Капітан Фіцгіббонс, писар, призначений до квадранту Вершників, дивиться широкими очима з-під сріблястих брів, його обвітрене обличчя стає такого ж блідо-кремового кольору, як і його уніформа, коли він намагає список загиблих і впускає його.

"Мабуть, ні", - відповідає Зейден.

Це майже комічно, як комендант Панчек роззявляє рота, коли він повертається до нас зі свого місця на помості, і за кілька секунд моя мати і полковник Аетос стоять, затуляючи йому огляд.

Єсінія робить крок вперед, її карі очі широко розкриваються під кремовим капюшоном, коли вона приносить список загиблих для капітана Фітцгіббонса. "Я щаслива, що ти жива", - швидко каже вона, перш ніж взяти пакунок.

"Я теж", - відповідаю я, і мене охоплює погане передчуття. Чи знає вона, чого насправді вчить її квадрант? Жоден з нас не мав жодної здогадки протягом місяців і років, коли ми навчалися разом.

Щоки полковника Аетоса дедалі більше червоніють з кожним нашим кроком, його погляд ковзає по нашій компанії з восьми осіб, без сумніву, відзначаючи, хто тут є, а хто ні.

Моя мати зустрічається зі мною поглядом на одну мить, куточок її рота піднімається вгору з виразом, який я майже боюся назвати... гордістю, перш ніж вона швидко маскує його, відновлюючи професійну дистанцію, яку вона бездоганно зберігала протягом останнього року. Один удар серця. Це все, що мені потрібно, щоб зрозуміти, що я маю рацію. В її очах немає гніву - ні страху, ні шоку. Лише полегшення.

Вона не брала участі в плані Аетоса. Я знаю це кожною клітинкою свого єства.

"Я не розумію", - каже Фітцгіббонс двом писарям позаду нього, а потім звертається до Панчека. "Вони не мертві. Чому їх внесли до списку померлих?"

"Чому їх внесли до списку загиблих?" - запитує моя мати у полковника Аетоса, її очі звужуються.

Повз нас дме холодний вітер, і хоча це миттєве полегшення від задушливої спеки, я знаю, що це насправді означає - генерал розлючений. Я дивлюся на небо, але там лише блакить, наскільки я можу бачити. Принаймні, вона не викликала бурю. Поки що.

"Їх немає вже шість днів!" Аетос кипить, його голос підвищується з кожним гнівним словом. "Звісно, ми повідомили про їхню загибель, але, очевидно, ми повинні були повідомити про дезертирство і невиконання обов'язків".

"Ти хочеш доповісти про нас як про дезертирів?" Зейден піднімається сходами помосту, а Аетос відступає на крок, в його очах спалахує страх. "Ти відправив нас у бій, а тепер збираєшся доповісти про дезертирство?" Зейдену не потрібно кричати, щоб його голос рознісся по строю.

"Про що він говорить?" - запитує моя мати, дивлячись між Зейденом та Аетосом.

Починається.

"Поняття не маю", - бурмоче Аетос.

"Мені було наказано вивести загін за межі куполу до Атебайна і сформувати штаб для військових ігор Четвертого крила, що я і зробив. Ми зупинилися перепочити біля найближчого озера за куполом, і на нас напали грифони". Брехня зривається з його язика так само плавно, як і правда, що одночасно вражає... і бісить, бо він не має жодної, бляха, відповіді.

Моя мати кліпає, і густі брови Аетоса хмуряться.

"Це був несподіваний напад, і вони застали Дей та Фуїла зненацька". Зейден злегка повертається, ніби розповідає крилам, а не керівництву.. "Вони були мертві, перш ніж у них був шанс".

У грудях розпирає біль, перехоплює подих. Кадети навколо нас перешіптуються, але я зосереджено дивлюся на Зейдена.

"Ми втратили Ліама Майрі та Солейл Телері", - додає Зейден, а потім дивиться на мене через плече. "І ледь не втратили Сорренгейл".

Генерал розвертається і на секунду дивиться на мене зверху вниз, ніби вона не просто мій командир, з тривогою і відтінком жаху в очах. Вона дивиться на мене так, ніби вона просто... мама.

Я киваю, біль у грудях посилюється.

"Він бреше", - звинувачує полковник Аетос. Впевненість у його голосі змушує мою голову паморочитися від думки, що ми можемо не впоратися, що нас можуть вбити на місці, перш ніж ми матимемо шанс переконати мою матір.

"Я лише за лінією хребта", - каже мені Тейрн.

"Дихай, - шепоче Гаррік. "Інакше втрапиш свідомість".

Я вдихаю і зосереджуюсь на тому, щоб вирівняти серцебиття.

"Якого біса мені брехати?" Зейден нахиляє голову і дивиться на полковника Аетоса з чистим презирством. "Але якщо ви не вірите мені, то генерал Сорренгейл може відрізнити правду від власної доньки".

Це моя репліка.

Крок за кроком я піднімаюся сходами товстої дерев'яної платформи, щоб стати по лівий бік Зейдена. Піт стікає по потилиці, коли ранкове сонце б'є по моїй льотній шкірі.

"Кадет Сорренгейл?" Моя мати складає руки і дивиться на мене з очікуванням.

Вага уваги квадранта змушує мене прочистити горло. "Це правда".

"Брехня!" кричить Аетос. "Не може бути, щоб два дракони були збиті зграєю грифонів. Неможливо. Ми повинні розділити їх і допитати кожного окремо."

Мій шлунок збожеволів.

"Навряд чи в цьому є потреба", - відповідає генерал, крижаним подихом відкидаючи назад розкуйовджені під час польоту вусики мого волосся. "І я б переглянула твій натік про те, що Сорренгейл бреше".

Полковник Аетос застигає.

"Розкажіть мені, що сталося, кадет Сорренгейл". Мама схиляє голову набік і дивиться на мене поглядом, яким вона користувалася протягом усього мого дитинства, щоб розплутати правду, коли Бреннан, Міра і я ставали в ряди, щоб приховати будь-яку витівку.

"Вибіркова правда", - нагадує мені Зейден. *"Не брешу"*.

У нього це звучить так до біса просто.

"Ми полетіли на Атебайн, як і було наказано". Я дивлюся їй прямо в очі. "Як сказав Ріорсон, ми зупинилися біля озера хвилин за двадцять, щоб напоїти драконів, і зійшли з них. Я бачила, як з'явилися лише два грифони зі своїми вершниками, але все сталося так швидко. Я навіть не встигла збагнути, що відбувається..." *Тримай себе в руках*. Я проводжу рукою по кишень, намацуючи гребені маленької різьби Андарни, над якою працював Ліам перед смертю. "Дракон Солея був убитий, а Дей був випотрошений". Очі сльозяться, але я кліпаю, доки зір не прояснюється. Мама реагує лише на силу. Якщо я покажу хоч якусь ознаку слабкості, вона відкине мою розповідь як істерику. "У нас не було жодного шансу за межами куполу, генерале".

"А далі?" запитує мама, абсолютно без емоцій.

"Потім я тримала Ліама, коли він помирав", - кажу я, поспішаючи приховати тремтіння в підборідді.

"Ми нічого не могли зробити для нього, коли помер Дей". Мені потрібна секунда, щоб запхати спогади, емоції назад у коробку, в якій вони повинні залишатися, щоб це спрацювало. "І не встигло його тіло охолонути, як мене вдарили отруєним лезом".

Мамині очі спалахують, і вона різко відводить погляд.

Я звертаюся до полковника Аетоса. "Але коли ми звернулися по допомогу в Атебайн, то виявили, що весь аванпост покинутий, і записку, що лідер крила Ріорсон може вибрати, чи стежити за сусіднім селом, чи мчати до Елтувалу".

"Ось послання." Зейден тягнеться до кишені і витягує накази з "Військових ігор". "Не знаю, яке відношення знищення чужого села має до "Воєнних ігор", але ми не стали затримуватися, щоб це з'ясувати. Кадет Сорренгейл помирав, і я вирішив зберегти те, що залишилося від мого загону". Він передає зім'яті накази мамі. "Я вирішив врятувати вашу доньку".

Вона вихоплює ордени і застигає.

"Нам знадобилося кілька днів, щоб знайти когось, хто зміг би мене зцілити, хоча я не пам'ятаю, щоб мене зцілювали", - кажу я їм. "І щойно моє життя було поза небезпекою, ми прилетіли сюди. Ми прибули близько півгодини тому, я впевнена, що Еймсір може це підтвердити".

"А тіла?" запитав Аетос.

От лайно. "І..." Я не маю жодного уявлення, окрім того, що Зейден сказав мені, що вони поховали Ліама.

"Сорренгейл не знала", - відповідає Зейден. "Вона марила від отрути. Як тільки ми зрозуміли, що в Атебайні нам не допоможуть, половина бунтівників полетіла назад до озера і спалила тіла вершників і драконів, а я взяв іншу половину на пошуки допомоги. Якщо ви шукаєте докази, то можете знайти їх або за сотню ярдів від озера, на галявині на схід, або у свіжих шрамах на наших драконах".

"Досить." Мама робить паузу, без сумніву, підтверджуючи це своїм драконом, потім повільно повертається до полковника Аетоса, і

хоча він вищий за неї на кілька дюймів, він раптом здається меншим. На поверхні помосту розквітає паморозь. "Це ваш почерк. Ти спустошив стратегічно безцінний аванпост за межами куполу для військових ігор?"

"Це було лише на кілька днів". Йому вистачає глузду відступити на крок. "Ви сказали мені, що цього року ігри будуть на мій розсуд".

"І очевидно, що твоєму розсуду бракує здорового глузду", - відповідає вона. "Я почула все, що мала почути. Виправте список загиблих, вишикуйте кадетів і розпочніть випуск, щоб нові лейтенанти могли стати на свої крила. Чекаю вас у своєму кабінеті за тридцять хвилин, полковнику Аетос".

Від полегшення у мене майже підкошуються коліна. Вона вірить мені.

Батько Дейна стоїть змирно. "Так, генерале."

"Ви вижили після ножового поранення, коли вас кинули в бій на першому курсі", - каже вона мені.

"Так, вижила".

Вона киває, задоволена напівпосмішка викривляє її рот на якусь мить. "Можливо, ти більше схожа на мене, ніж я думала".

Не кажучи більше ні слова, мама проходить між мною і краєм помосту, залишаючи нас з полковником Аетосом, а сама спускається сходами вниз. Мороз миттєво розсіюється, і я чую її кроки по гравію позаду нас, коли полковник повертається до нас із Зейденом.

Скоріше на неї? Це *останнє*, чим я хочу бути.

"Тобі це з рук не зійде", - шипить Аетос, але не підвищує голос.

"Що саме не зійде з рук?" так само тихо відповідає Зейден.

"Ми обидва знаємо, що тебе зняли з місії не *грифони*". З його рота вилітає слина.

"Що ще могло затримати нас і вбити двох драконів та їхніх вершників?" Я заплющую очі й даю волю своїй люті. Через нього загинули Ліам і Солейл. До біса його. "Звісно, якщо ви думаєте, що існує інша загроза, то захочете поділитися цією інформацією з рештою квадранта, щоб ми могли належним чином підготуватися до зустрічі з нею".

Він дивиться на мене. "Ти таке розчарування, Вайолет".

"Стоп", - наказує Зейден. "Ви грали в азартні ігри і програли. Ви не можете викрити те, що, на вашу думку, є правдою, не викривши її, чи не так?" Жорстока посмішка кривить губи Зейдена. "Але особисто я думаю, що все це легко вирішується за допомогою послання генералу Мельгрону. Напевно, він бачив результат нашої битви з грифонами".

Я відчуваю задоволення, дивлячись, як розслаблюються риси обличчя полковника.

Завдяки їхнім повстанським реліквіям Мельгрэн не може нічого підтвердити, коли в справі беруть участь троє чи більше мічених, і Аетос, вочевидь, знає про це.

"Гадаю, ми вільні?" запитує Зейден. "Не знаю, чи ви помітили, але весь квадрант досить уважно спостерігає за нами. Тож, якщо ви не хочете, щоб я розважав їх, переказуючи, що з нами сталося..."

"Йди. Вперед. Шикуйсь." Він видавлює слова крізь стиснуті зуби.

"З радістю, сер." Зейден чекає, поки я спускаюся сходами, а потім йде слідом. "Вирішено", - каже він Гарріку. "Поверніть усіх у стрій".

Я озираюся через плече і бачу, як Фіцгіббонс розгублено хитає головою, коригуючи список загиблих, а потім підходжу до свого загону між Імоджен і Зейден.

"Ти не мусиш супроводжувати мене назад", - шепочу я, ігноруючи погляди кожного кадета, повз якого ми проходимо.

"Я пообіцяв твоєму братові, що впораюся з іншими Аетосами.

"Я можу впоратися з Дейном". Швидкий удар по яйцях не був би зайвим, чи не так?

"Ми спробували твій спосіб минулого року. Тепер спробуємо мій."

Імоджен піднімає брови, але нічого не каже.

"Вайолет!" Дейн розриває стрій, рухаючись до нас, коли ми підходимо до Другого загону, Секції Полум'я. Занепокоєння і полегшення, що викарбувані на його обличчі, змушують мої руки відчувати силу.

"*Ти не можеш вбити його тут*", - попереджає Зейден.

"Ти жива! Ми чули... - Дейн тягнеться до мене, і я відскакую.

"Доторкнися до мене, і я клянуся богами, я відрубав твої довбані руки, і нехай квадрант розбереться з тобою в наступному раунді випробувань, Дейн Аетос". Мої слова викликають більше, ніж пару зітхань, але мені начхати, хто мене чує.

"*Справді Насильство*". Натяк на розвагу в тоні Зейдена не досягає його обличчя.

"Що?" Дейн застигає на місці, його брови здіймаються до лінії росту волосся. "Ти ж не це маєш на увазі, Вай."

"Я маю на увазі." Я кладу руки вздовж піхов на стегна.

"Ти маєш повірити їй на слово. Насправді..." Зейден не намагається знизити голос. "Якщо ти цього не зробиш, я ображуся на тебе особисто. Вона зробила свій вибір, і це був не ти. І ніколи не будеш. Я це знаю. Вона це знає. Весь квадрант знає це."

О, просто вбийте мене. Жар розливається по щоках. Бути спійманою в його льотній куртці перед "Військовими іграми" - це одне.

Виставити нас на публіку - коли я не впевнена, що ми взагалі існуємо - це інше.

Імоджен посміхається, і я обмірковую переваги того, щоб штовхнути її ліктем у бік.

Дейн роззирається направо й наліво, його обличчя так червоніє, що я бачу колір під його світло-коричневою бородою, коли всі дивляться на нього. "Що ще? Будеш погрожувати вбити мене, Ріорсоне?" - відповідає він, і огида на його обличчі так схожа на огиду його батька, що в мене закисає шлунок.

"Ні." Зейден похитав головою. "Навіщо мені це робити, коли Сорренгейл цілком здатна зробити це сама? Вона не хоче, щоб ти до неї торкався. Майже впевнений, що всі в квадранті чули її. Цього має бути достатньо, щоб ти тримав свої руки при собі". Він нахиляється, його шепіт ледь досягає моїх вух. "Але на випадок, якщо це не так, кожного разу, коли ти думаєш про те, щоб дотягнутися до її обличчя, я хочу, щоб ти пам'ятав одне слово".

"І що ж це?" Дейн кипить.

"Атебайн ". Зейден відступає назад, і чиста погроза в його виразі обличчя посилає дроз по моїй шкірі.

Хребет Дейна застигає, коли полковник Панчек закликає стрій до уваги.

"Ніякої реакції? Цікаво." Зейден схиляє голову набік, вивчаючи обличчя Дейна. "Повернись у стрій, командире, поки я не втратив будь-яку претензію на ввічливість від імені Ліама і Солейл".

Дейн блідне і має пристойність відвести погляд, перш ніж повернутися на своє місце на чолі нашого загону.

Погляд Зейдена на мить зустрічається з моїм, перш ніж він йде до передньої частини Четвертого крила.

Я мала б знати, що похід на гордість Дейна буде видовищним.

Загін перетасовується, звільняючи місце для нас з Імоджен на наших звичних місцях, і моє обличчя нагрівається від відвертих поглядів моїх друзів.

"Це було... цікаво", - шепоче Ріаннон поруч зі мною, її очі припухлі й червоні.

"Це було гаряче", - коментує Надін, стоячи поруч із Сойером.

"Любовні трикутники можуть бути такими до біса незграбними, ти так не думаєш?" каже Імоджен.

Я кидаю на неї погляд через плече за те, що вона погодилася з натяком чи припущенням Зейдена, але вона без вибачення знизує плечима.

"Боги, я скучила за вами". Синя пасмо в коротких світлих кучерях Квінн колишеться, коли вона штовхає Імоджен плечем. "Військові ігри - відстій. Ти небагато пропустила."

Капітан Фіцгіббонс виходить на поміст, піт стікає по його обличчю, коли він продовжує з того місця, де ми перервалися, зачитуючи імена зі списку загиблих.

"Поки що сімнадцять", - шепоче Ріаннон. Фінальне випробування на "Військових іграх" завжди смертельне, і лише найсильніші вершники переходять до випуску - але Ліам був найсильнішим цього року, і це його не врятувало.

"Солейл Телері. Ліам Мейрі", - гукає капітан Фіцгіббонс.

Я з усіх сил намагаюся набрати повітря в легені та боротися з пекучим болем в очах, поки решта імен зливаються воєдино, поки писар не закінчує список, віддаючи їхні душі Малеку.

Ніхто з нас не плаче.

Комендант Панчек прочищає горло, і хоча немає потреби магічно підсилювати свій голос над тими невеликими цифрами, до яких нас скоротили за останній рік, він, здається, не може нічого з собою вдіяти. "Окрім військових похвал, немає слів, щоб похвалити вершників. Наша нагорода за добре виконану роботу - дожити до наступного місця служби, отримати наступне звання. Відповідно до наших традицій і стандартів, ті з вас, хто закінчив третій рік навчання, отримують звання лейтенантів армії Наварри. Виходьте вперед, коли вас назвуть, щоб отримати накази. До ранку ви маєте вирушити до своїх нових місць служби".

Починаючи з Першого крила, третьокурсників називають по секціях, і кожен отримує свій наказ перед тим, як покинути подвір'я.

"Це якось пригнічує", - шепоче Рідок з іншого боку від мене, заробляючи погляд Дейна, який зазирає через плече з двох рядів попереду.

До біса його.

"Просто кажу, що пережити три роки в цьому місці - це все одно, що отримати довічний запас елю і таку гарну вечірку, що й не згадаєш". Він знизує плечима.

"Це на сьогоднішній вечір", - каже Квінн. "Вони... пишуть ці накази від руки?"

"Для третьокурсників, яких вони вважали мертвими", - каже Хітон із заднього ряду.

"Як ти думаєш, хто буде нашим новим лідером?" шепоче Надін з-за моєї спини.

"Аура Бейнхейвен", - відповідає Ріаннон. "Вона відіграла важливу роль у перемозі Другого крила на "Військових іграх", але й Аетос непогано підміняв Ріорсона".

З нашого загону викликають Хітона та Емері.

Я дивлюся на інших, згадуючи першокурсників, які починали з нами, але не закінчили. Першокурсників, які або лежать поховані біля підніжжя Басгіату в нескінченних рядах каміння, або їх забрали додому, щоб упокоїти. Другорічні, які ніколи не побачать третьої зірки на своїх плечах. Третьокурсники, як Солейл, які були впевнені, що закінчать навчання лише для того, щоб впасти.

Можливо, це місце є саме тим, що назвав вершник грифона - фабрикою смерті.

"Зейден Ріорсон", - вигукує комендант, і мій пульс підскакує, коли Зейден крокує вперед, щоб виконати його наказ, останній третій курс у строю.

Нудота підступає до шлунку, і я хитаюся. До ранку він піде. Поїде. Переконаючи себе, що я бачитиму його кожні кілька днів, бо Тейрен і Сгейл пов'язані шлюбним зв'язком, я не можу вгамувати паніку, що прискорює моє дихання. Його тут не буде. Не на татамі, не випробовуватиме і не підштовхуватиме мене бути кращою. Ні в бойовому зведенні, ні на лінії польоту.

Я мала би бути щасливою за простір, але я не щаслива.

Панчек повертається на своє місце на подіумі, проводячи руками по лініях форми, ніби розгладжуючи зморшки.

"Я знайду тебе перед від'їздом". Голос Зейдена прорізається крізь мій щит і спіраль думок, а потім зникає, коли він виходить з двору і заходить до гуртожитку.

Принаймні ми зможемо попрощатися. Або боротися з нашими прощаннями. Неважливо.

"Вітаю нових лейтенантів, - каже Панчек. "Решта з вас з'являться на центральному пункті видачі, щоб здати свою форму - так, ви можете

залишити собі зароблені нашивки - і отримати нову. З цього моменту другі стають третьокурсниками, а перші - другокурсниками, з усіма привілеями, які з цього випливають. Нові командні позначення будуть розміщені у загальному доступі сьогодні ввечері. Ви вільні".

На подвір'ї здійснюється гучне вітання, і мене хапають в обійми Рідок, потім Соєр, потім Ріаннон і навіть Надін.

У нас вийшло. Ми офіційно на другому курсі.

З одинадцяти першокурсників, які пройшли через наш загін протягом року, як до, так і після Обмолоту, нас залишилося тільки п'ятеро.

Поки що.

Після трьох поспіль смертей полонених під час його допитів, командування вважає, що майор Бертон Варріш має бути переведений з активного крила до подальшого розпорядження.

**-ВІД ПІДПОЛКОВНИКА ДЕГРЕНСІ, САМАРСЬКА
ЗАСТАВА, ГЕНЕРАЛУ МЕЛЬГРЕНУ**

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Вершники веселяться так само сильно, як і б'ються.

А ми б'ємося до біса завзято.

Того вечора, коли сонце починає сідати, в актовій залі панує такий гамір, якого я ще ніколи не бачила. Курсанти збираються навколо - або, у випадку Другого крила, на столах, переповнених їжею і глечиками з солодким вином, пінистим елем і лавандовим лимонадом, в якому явно присутня неабияка частка дистильованого алкоголю.

Порожній лише столик на помості. На цю мить не видно ні командирів загонів, ні командирів секцій, ні навіть командирів відділень. За винятком зірок на плечах, які позначають наші роки в "Басгіаті", сьогодні ми всі рівні. Навіть новопомазані лейтенанти, які заходять попрощатися, не є нашими командирами.

У голові приємно гуде, завдяки лимонаду і двом срібним зіркам на моєму плечі.

"Шантара?" запитує Ріаннон, нахилившись вперед, щоб подивитися повз мене і піднявши брови на Рідока, який сидить з іншого боку від мене. "З усіх привілеїв, що приходять з другим курсом, це те, на що ти з нетерпінням чекаєш? Це лише чутки".

Село, яке постачає Басгіату, завжди було відкрите для другокурсників з Квадранта Цілителів, Квадранта Писарів і Квадранта Піхоти, але не для нас. Ми були під заборonoю майже десять років після того, як в результаті бійки згорів місцевий бар.

"Я просто кажу, що чув, що вони можуть нарешті зняти заборону, і ми застрягли в цьому басейні для побачень на цілий рік", - каже Рідок, використовуючи свою чашку, щоб рухатися по залу, який здебільшого знаходиться позаду нас. "Тож навіть можливість отримати відпустку, щоб проводити кілька годин у Шантарі щотижня - це те, чого я чекаю найбільше".

Надін посміхається, її очі блищать, коли вона збирає волосся, яке вона пофарбувала сьогодні ввечері у фіолетовий колір, в одну руку, щоб воно не впало в глечик, і нахиляється над столом, щоб стукнути своїм келихом об келих Рідока. "Слухаю, слухаю. Стає трохи..." Вона морщить свого носа-гудзика, дивлячись повз Сойєра на інші загони в нашому крилі. "Знайоме місце. Б'юся об заклад, на третьому курсі це буде відчуватися як інцест".

Ми всі сміємося, ніхто з нас не говорить очевидного. За статистикою, третина нашого класу не доживе до третього курсу, але цього року ми - Залізний загін, який втратив найменше кадетів між Парапетом і Рукавицею, тож я вирішую мислити позитивно сьогодні ввечері і щовечора протягом наступних п'яти днів, протягом яких нашим єдиним обов'язком буде підготовка до прибуття першокурсників.

Ріаннон тягне одну зі своїх кісок під ніс і хмурить брови, як Панчек, коли читає лекцію: "Ти ж знаєш, що поїздки в Шантару призначені лише для поклоніння, кадет".

"Ей, я ніколи не казав, що не заїду до храму Зіхналя, щоб віддати шану Богу Удачі". Рідок кладе руку на серце.

"І не тому, що ти молишся, щоб тобі трохи пощастило, поки інші кадети в місті", - коментує Сойер, витираючи піну від елю з веснянкуватої верхньої губи.

"Я змінюю свою відповідь", - каже Рідок. "Можливість брататися з іншими квадрантами будь-де під час нашого простою - ось чого я чекаю з нетерпінням".

"Що це за час простою, про який ти говориш?" жартую я. Можливо, у нас і є кілька вільних годин, порівняно з першими курсами, але на нас чекає безліч складніших курсів.

"Тепер у нас є *вихідні*, і я візьму будь-який вільний час". Його посмішка стає пустотливою.

Ріаннон нахиляється вперед на ліктях і підморгує мені. "Так само, як ти будеш використовувати кожную секунду, яку зможеш отримати з певним лейтенантом Ріорсоном".

Мої почервонілі від алкоголю щоки запалюються ще більше. "Я не..."

За столом лунає гучне "бу".

"Майже всі бачили, як ти з'явилась в строю в його льотній куртці перед "Військовими іграми", - каже Надін. "А після сьогоднішнього ранкового показу? Я тебе прошу." Вона заковчує очі.

Так. Після того, як він сказав мені, що *завжди* матиме від мене секрети.

"Особисто я з нетерпінням чекаю на листи", - каже Ріаннон, явно намагаючись врятувати мене, коли з'являються Імоджен і Квінн, які прослизують поруч із Надін. "Я так давно не спілкувалася зі своєю сім'єю".

Ми посміхаємося, але ніхто з нас не згадує, що кілька місяців тому ми втекли з Монтсеррату, щоб побачитися з її родиною.

"Ніякої хатньої роботи!" додає Сойер. "Я більше ніколи не буду мити тарілки для сніданку".

Я більше ніколи не буду штовхати бібліотечний візок з Ліамом.

"Я погоджуюся з його відповіддю", - погоджується Надін, підсовуючи глечики з алкоголем до Імоджен і Квінна.

Кілька місяців тому Надін навіть не визнавала присутності Імоджен через її реліквію бунтарства. Це дає мені надію, що нові лейтенанти, які мають таку саму відзнаку, не зіткнуться з дискримінацією на нових місцях служби, але на Монтсерраті я на власні очі бачила, як вершники дивляться на відзначених - так, ніби це вони були офіцерами, які увічнили повстання, а не їхні батьки.

Знову ж таки, з огляду на те, що я знаю зараз, всі мають рацію, що не довіряють їм. Не довіряти *мені*.

"Другий рік - найкращий, - каже Квінн, наливаючи ель з глечика в олов'яний кухоль. "Всі привілеї і лише частина відповідальності третьокурсників".

"Але братання між квадрантами - це, безумовно, найкраща перевага", - додає Імоджен, змушуючи себе посміхнутися і здригаючись перед тим, як доторкнулась пальцем до розбитої губи.

"Я так і сказав!" Рідок нагнітає повітря кулаком.

"Твоя губа розбилася, коли ви..." запитує Надін в Імоджен, її голос обривається, коли за столом стає тихо.

Я опускаю очі на лимонад. Алкоголь не притуплює біль провини, який важким тягарем лежить на моїх плечах. Можливо, Зейден має рацію. Якщо я не можу брехати своїм друзям, можливо, мені варто почати тримати дистанцію, щоб їх не вбили.

"Так", - каже Імоджен, дивлячись у мій бік, але я не піднімаю очей.

"Я досі не можу повірити, що ви, хлопці, бачили бойові дії", - каже Рідок, і вся його грайливість зникає. "Не "Військові ігри", які й так були до біса страшні, коли Аетос заступився за Ріорсона, а справжнісіньких грифонів".

Я міцніше стискаю келих. Як я можу сидіти тут і поводитися так, ніби я та сама людина, коли те, що сталося в Рессон, змінило все, у що я вірю?

"Як це було?" тихо запитує Надін. "Якщо ви не проти, що ми запитуємо?"

Так, я, бляха, проти.

"Я завжди знав, що пазурі грифонів гострі, але вбити дракона..."
Голос Сойєра зникає.

Мої кісточки біліють, а сила кипить під шкірою, коли я згадую гнівні червоні вени біля очей цієї темної володарки, коли вона прийшла за мною на спині Тейрна, погляд Ліама, коли він зрозумів, що Дей не впорається.

"Це природно дивуватися, - нагадує мені Тейрн. "Особливо, коли твій досвід може підготувати їх до битви в їхніх очах".

"Нехай займаються своїми справами", - заперечує Андарна, її голос грубуватий, наче вона засинає. "Їм усім краще не знати."

"Хлопці, може, зараз не час..." починає Ріаннон.

"Це було відстійно", - каже Імоджен, перш ніж відхлюпнути свій напій і грюкнути склянкою об стіл. "Хочеш знати правду? Якби не Ріорсон і Сорренгейл, ми всі були б мертві".

Мій погляд ривком переводиться на неї.

Це найближча річ до компліменту, яку вона коли-небудь робила мені.

У її блідо-зелених очах немає жалю, коли вона дивиться на мене, але немає і захисного оскалу. Лише повага. Її рожеве волосся спадає на щоку, коли вона нахиляє голову до мене. "І як би я не хотіла, щоб нічого цього не сталося, принаймні ті з нас, хто був там, посправжньому знають жах того, з чим ми зіткнулися".

Моє горло стискається.

"За Ліама", - каже Імоджен, піднімаючи келих і порушуючи неписане правило, що ми не говоримо про загиблих кадетів після того, як їхні імена зачитують зі списку.

"За Ліама". Я піднімаю свій келих, і всі за столом роблять те саме, п'ють за нього. Цього недостатньо, але так має бути.

"Можу я дати тобі пораду на другий рік навчання?" запитує Квінн, помовчавши. "Не зближуйся з першокурсниками, особливо доки Трешинг не скаже тобі, скільки з них насправді варті того, щоб познайомитися з ними ближче". Вона гримасує. "Просто довірся мені".

Що ж, це протвередує.

Мерехтлива тінь мого зв'язку з Зейденом посилюється, обвиваючи мій розум, як другий щит, і я озираюся через плече, щоб побачити його на протилежному боці коридору, притуленого до стіни біля дверей, з руками в кишенях його льотної шкіри. Гаррік розмовляє з ним, але його очі прикуті до моїх.

"Розважаєшся?" - запитує він, проштовхуючись крізь мої щити з дратівливою легкістю.

Дрож від усвідомлення пробігає по моїй шкірі. Змішувати алкоголь і Зейдена - точно не найкраща ідея.

Чи це найкраща ідея?

"Що б не відбувалося в цій прекрасній голові, я тут для цього".
Навіть з такої відстані я бачу, як темніє його погляд.

Стривай. Він у льотній шкірі, одягнений, щоб піти. Моє серце падає, забираючи з собою частину мого кайфу.

Він киває в бік дверей.

"Я зараз повернуся", - кажу я, ставлячи свою чашку на стіл і трохи похитуючись на ногах. Мені більше не треба лимонаду.

"Сподіваюся, що ні, - бурмоче Рідок. "Інакше ти зруйнуєш усі мої фантазії, коли справа дійде до цього".

Я закочую на нього очі, а потім пробираюся через хаотичну кімнату до Зейдена.

"Вайолет". Його погляд ковзає по моєму обличчю, затримуючись на моїх щоках.

Мені подобається, як він вимовляє моє ім'я. Звісно, це алкоголь бере гору над моєю логікою, але я хочу почути, як він вимовляє його знову.

"Лейтенант Ріорсон". Срібна лінія на комірці показує його нове звання, але жодних інших знаків, які могли б видати його особу, якби він потрапив у тил ворога. Ні позначення підрозділу. Жодних нашивок. Він міг би бути будь-яким лейтенантом у будь-якому крилі, якби не реліквія, що прикрашає його шию.

"Привіт, Сорренгейл", - каже Гаррік, але я не можу відірвати очей від Зейден настільки, щоб глянути в його бік. "Гарно попрацювала сьогодні".

"Дякую, Гарріку", - відповідаю я, підходячи ближче до Зейдена. Він передумає і впустить мене всередину. Він мусить.

"Боги, ви двоє". Гаррік хитає головою. "Зробіть нам усім послугу і розберіться зі своїм лайном. Зустрінемося на летовищі." Він ляскає

Зейден по плечу і йде геть.

"Ти виглядаєш..." Я зітхаю, бо не схоже, що мені коли-небудь вдавалося брехати йому, і нечіткість у голові не допомагає. "Гарно в офіцерській льотній шкірі".

"Вони майже такі самі, як курсантські". Куточок його рота піднімається, але це не зовсім посмішка.

"Я не казала, що ти в них погано виглядаєш".

"Ти..." Він нахиляє на мене голову. "Ти п'яна, чи не так?"

"Я приємно напідпитку, але не зовсім п'яна". Це абсолютно безглуздо, але точно. "Поки що. Але ще тільки ніч, і я не впевнений, чи ти чув, але наступні п'ять днів нам нічого робити, окрім як готуватися до зустрічі першокурсників і вечірки".

"Хотів б я залишитися і подивитися, що ти будеш робити весь цей час". Він ліниво оглядає мене, його погляд нагрівається, ніби він згадує, як я виглядаю оголеною, і мій пульс прискорюється. "Хочеш піти зі мною?"

Я киваю, потім іду за ним у загальну кімнату, де він хапає зі стіни свій рюкзак і недбало закидає його за плечі, так, наче на спині не висять два мечі.

Група кадетів кружляє біля дошки оголошень, наче щосекунди з'явиться новий список керівництва, і їх можуть викреслити з нього, якщо хтось виявить, що вони не дивляться.

Так, у центрі їхнього гурту стоїть Дейн.

"Ти не чекаєш завтрашнього ранку, щоб поїхати?" запитую я Зейдена, не підвищуючи голосу, поки ми перетинаємо кам'яну підлогу просторого простору.

"Вони вважають за краще, щоб лідери крила звільняли свої кімнати першими, оскільки новачки люблять заселятися швидко". Він

дивиться на натовп навколо дошки оголошень. "І оскільки я припускаю, що ти не пропонуєш місце у своєму ліжку..."

"Я не настільки п'яна, щоб зробити таку помилку", - запевняю я його, коли він відчиняє двері до ротонди. "Я ж казала тобі, що не сплю з чоловіками, яким не довіряю, і якщо ти не пропонуєш повної відвертості..." Я хитаю головою й одразу ж шкодую про це, ледь не втрачаючи рівноваги.

"Я завоюю твою довіру, як тільки ти зрозумієш, що тобі не потрібна повна відкритість. Треба лише набратися сміливості і почати ставити питання, на які ти справді хочеш отримати відповіді. Не хвилюйся за ліжко. Ми до нього повернемося. Очікування йде нам на користь". Він посміхається - по-справжньому, бляха, посміхається - і це майже змушує мене переосмислити своє рішення.

"Я кажу тобі, що ми не разом, бо ти не даєш мені єдиного, чого я потребую - чесності, а ти відповідаєш: "Це добре для нас"?" Я насміхаюся і йду вниз сходами повз дві мармурові колони в ротонді. "Зарозумілість."

"Впевненість - це не зарозумілість. Я не програю бої, які обираю. І нам обом дозволено мати межі. Ти не єдина, хто встановлює правила в цих стосунках".

Я наїжачилася від натяку, що проблема в мені. "І ти хочеш зі мною посваритися?" Світ злегка нахилиється, коли я дивлюся на нього.

"Вибираю боротьбу за тебе. Є різниця". Вираз його обличчя стає жорсткішим, а погляд відводиться вліво, у бік наближення полковника Аетоса та вершника у званні майора.

"Ріорсон. Сорренгейл." Рот полковника кривиться в саркастичній посмішці. "Так *приємно* бачити вас обох сьогодні ввечері. Так скоро

вирушаєте до Південного крила? Фронту пощастить мати такого здібного вершника".

У мене стискаються груди. Зейден не їде до середнього крила, як більшість лейтенантів. Його відправляють на фронт?

"Я б сказав, що повернуся раніше, ніж ви встигнете за мною скучити", - відповідає Зейден, розкинувши руки по боках, - "але ходять чутки, що ви так розлютили генерала Сорренгейла, що вас перевели на прибережну заставу".

Обличчя полковника вкривається плямами. "Можливо, мене тут і не буде, але і ви не будете бачитись так часто. Лише раз на два тижні, згідно з новим наказом".

Що? Мій шлунок вивертає, і мені потрібна кожна унція контролю, щоб не простягнути руку і не врівноважити себе.

Майор засовує руку в нагрудну кишеню свого ідеально випрасуваного мундира і витягує звідти два складені вчетверо листи. Його чорне волосся ідеально зачесане, чоботи начищені до блиску, посмішка ідеально жорстока.

Сила піднімається в мені, реагуючи на загрозу.

"Де мої манери?" каже полковник Аетос. "Вайолет, це твій новий заступник коменданта, майор Варріш. Він тут, щоб підтягнути корабель, як то кажуть. Здається, ми трохи розслабилися з тим, що дозволяємо тут. Звичайно, нинішній виконавчий комендант квадранта все ще буде керувати операціями, але на новій посаді Варріш підпорядковуватиметься лише Панчеку."

"Курсант Сорренгейл, - поправила я полковника. Заступник коменданта? *Охрініти*."

"Дочка генерала", - відповідає Варріш, оглядаючи мене з явною оцінкою, його увага прикута до кожного кинджала, який я тримаю в

межах досяжності. "Захоплююче. Я чув, що ти занадто тендітна, щоб пережити рік у квадранті".

"Моя присутність свідчить про протилежне". От же ж мудак.

Зейден бере обидва послання, намагаючись не торкатися рук Варріша, потім віддає мені те, на якому попереду надряпане моє ім'я. Ми одночасно зламуємо особисті сургучні печатки Мельгрена, а потім розгортаємо офіційні накази.

Курсанту Вайолет Сорренгейл надається дводенна відпустка раз на чотирнадцять днів, яка може бути використана лише для польотів з Тейрном безпосередньо до поточного місця служби або розташування Сгейл і назад. Будь-яка інша відсутність на заняттях вважатиметься караним правопорушенням.

Я зціплюю зуби, щоб не викликати у полковника ту реакцію, якої він, вочевидь, хоче, і акуратно складаю накази, ховаючи їх у кишеню на стегні. Гадаю, Зейдену кажуть те ж саме, і обертання наших листків змушує нас робити це кожні сім днів. Тейрн і Сгейл ніколи не розлучаються більше, ніж на три дні. Тиждень? Вони будуть у майже постійному стані болю. Це незбагненно.

«Тейрн?» Я тягнуся до нього.

Він реве так голосно, що мені аж у голові паморочиться.

"Драconi віддають власні накази", - спокійно каже Зейден, ховаючи свої папери до кишені.

"Гадаю, ми побачимо". Полковник Аетос киває, потім переводить погляд на мене. "Знаєте, я хвилювався через нашу попередню розмову, поки не згадав дещо".

"І що ж це?" запитує Зейден, явно втрачаючи терпіння.

"Секрети - поганий важіль впливу. Вони вмирають разом з людьми, які їх зберігають".

Чого ніхто відкрито не каже, так це те, що хоча всі чотири квадранти підкоряються Кодексу поведінки, першочергова відповідальність вершника лежить на Кодексі, який часто скасовує правила, за якими живуть інші квадранти.

За визначенням: вершники встановлюють власні правила.

**— ПОСІБНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Бурчання в моєму шлунку не має нічого спільного з лимонадом. Я майже впевнена, що полковник Аетос щойно натякнув, що вб'є нас.

"Добре, що у нас немає секретів", - відповідає Зейден.

Посмішка Аетоса стає найм'якшою, яку я бачила за усе своє життя, і це перетворення є моторошним. "Будь обережна з тими, з ким ділишся своїми військовими історіями, Вайолет. Мені б не хотілося, щоб твоя мати втратила одну з дочок".

Якого хріна? Енергія потріскує в кінчиках моїх пальців.

Він дивиться на мене якусь мить, переконуючись, що я зрозуміла його думку, потім розвертається і йде в загальну кімнату, не кажучи більше ні слова, Варріш слідом за ним.

"Він щойно погрожував твоєму життю", - гарчить Зейден, тіні виринають з-за колон.

"І Міри." Якщо я розповім комусь, що насправді сталося, він націлиться і на неї теж. Повідомлення доставлено. Сила горить у моїх венах, шукаючи виходу. Злість лише підживлює енергію, яка стрімко здійснюється до нестримної хвилі, погрожуючи розірвати мене на шматки.

"Давай виведемо тебе назовні, поки ти не зруйнувала це місце", - каже Зейден, тягнучись до моєї руки.

Я даю йому руку, зосереджуючись на тому, щоб тримати блискавку на відстані, поки ми йдемо у двір, але чим більше я намагаюся приборкати її, тим гарячіше стає, і як тільки ми опиняємося в темряві двору, я викидаю свою руку з руки Зейдена, коли сила викидається з мене, ошпарюючи кожен нерв на шляху до виходу.

Блискавка освітлює нічне небо, вдаряючи у двір за сорок футів від нас. Літає гравій.

"Чорт!"

Зейден підкидає вгору щит тіні, ловлячи каміння, перш ніж воно встигне влучити в когось із курсантів, що стоять поруч. "Гадаю, алкоголь не затьмарює твою печать", - повільно каже він. "Хороша новина в тому, що тут все кам'яне".

"Вибачте!" кричу я до інших, коли вони розбігаються, кривлячись від моєї вкрай ганебної некерованості. "Забудь про мій захист. Квадрант потребує захисту від мене". Зробивши глибокий вдих, я повертаюся обличчям до Зейдена. "Південне крило? Це твій вибір?" Лідери крила завжди мають право вибору місця служби.

"У нас не було іншого вибору, коли вони написали наші накази. Я буду в Самарі. Сьогодні пакував і відправляв більшу частину речей".

Це найсхідніший форпост Південного крила, де перетинаються кордони провінцій Кровла і Бревик, і до нього один день польоту. "Вони матимуть лише кілька годин разом під час кожного перельоту".

"Так. Вона дуже розлючена."

"І Тейрн теж". Я простягаю руку до Андарни, на випадок, якщо вона ще не відлетіла.

"*Ти втратила зв'язок з реальністю, якщо думаєш, що я зараз з ним зближуюся*", - відповідає вона, її голос зі сну грубий. "*Він не в настрої*".

"*Ти маєш спати*." Вона мала б поринути у сон без сновидінь. Я досі не знаю, що саме це означає, а Тейрн не готовий відповідати на запитання про секрети виховання драконів, але він наполягає, що спати наступні два місяці критично важливо для її росту і розвитку. Частину мене не полишає думка, що це просто розумний спосіб уникнути більшості підліткових років примхливих драконів.

Наче за командою, Андарна відповідає позіханням: "*І пропустити всю драму?*"

"У нас буде лише кілька годин, щоб..." прошепотіла я, відводячи погляд від напруженого погляду Зейдена. "Ти знаєш. Передати інформацію". Подвір'я нагадує мені бальну залу через дві години після того, як усі розсудливі покинули вечірку, повну п'яниць і поганих рішень. Як, у біса, ми з Зейденом збираємося виправити те, чим ми є, не маючи часу, щоб побути разом?

"Майже впевнений, що це саме та ідея. Вони розлучатимуть нас якомога довше і частіше. Нам доведеться максимально використати той час, який ми отримаємо."

"Сьогодні я не так сильно тебе ненавиджу", - шепочу я.

"Це все алкоголь. Не хвилюйся, завтра ти знову будеш мене зневажати". Він простягає руку, і я не відступаю, коли він обіймає мою потилицю.

Тепло розливається по кожному сантиметру мого тіла. Його вплив на мене настільки ж несамопитий, наскільки й беззаперечний.

"Послухай мене". Він знижує голос і ніжно притягує мене до себе, кидаючи погляд на групу захмелілих курсантів, що спостерігають

неподалік. "Підіграй мені".

Я киваю.

"Я повернуся через сім днів", - каже він для людей, що проходять повз. *"Сгейл і Тейрн не зможуть розмовляти на відстані. Вони відчуватимуть емоції, але не більше. Пам'ятай, що керівництво прочитає будь-яке послання, яке ми надішлемо"*. Він нахиляється, і всім здається, що ми стискаємось у прощальних обіймах, що не так вже й далеко від істини.

"Багато чого може статися за сім днів". Я розумію, що він каже мені подумки. "Що я маю робити, поки тебе не буде?"

"Нічого важливого не зміниться", - запевняє він мене, щоб не заважати глядачам. *"Не втручайся в те, що роблять Бодхі та інші"*. У нього такий сталевий погляд, який буває, коли він упевнений у своїй правоті.

"Ти справді не збираєшся змінюватися, так?" прошепотіла я, стискаючи груди.

"Справа не в нас. Всі очі будуть прикуті до тебе, і в тебе немає реліквії повстання, щоб приховати свої дії від Мельгрена, якщо тебе застануть наодинці. Залучаючи себе, ти ставиш під загрозу все, заради чого ми працюємо". Інша група курсантів підходить ближче, прямуючи до ротонди.

Важко сперечатися з цим, особливо коли те, що я запланувала, вимагає, щоб мене залишили напризволяще.

"Я сумуватиму за тобою". Його рука згинається на моїй шиї, коли пара вершників з Третього крила підходить надто близько. *"Ти можеш повністю довіряти лише тим, хто був з нами в Рессоні"*.

"Подумай про весь вільний час, який ти матимеш без необхідності постійно тренувати мене на килимку". Я піддаюся

невпинному бажанню доторкнутися до нього, піднімаю руки до його грудей, щоб відчувати рівномірне биття його серця під кінчиками пальців, і звинувачую алкоголь у цілковитій нерозсудливості.

"Я б волів, щоб ти лежала піді мною на килимку, а не проводив вільний час". Його рука обвиває мою талію, притягуючи мене ближче. *"Коли справа доходить до інших мічених, не ризикуй їм довіряти. Принаймні поки що. Вони знають, що не можуть тебе вбити, але деякі з них були б раді бачити, як ти страждаєш, зважаючи на те, ким є твоя мати"*.

"Знову повернулися до цього, так?" Я намагаюся посміхнутися, але моя нижня губа тремтить. Насправді я не засмучена його від'їздом. Це говорить лимонад.

"Ніколи не залишав цього", - нагадує він мені, не підвищуючи голосу, хоча інші на подвір'ї дають нам більше, ніж достатньо приватності. "Бережи себе, а я повернуся через сім днів". Його рука ковзає по моїй шиї, а великий палець торкається лінії підборіддя, коли він опускає свій рот так, щоб він був лише на один подих вище мого. "Сьогодні нам вдалося зберегти одне одному життя. Довіряєш мені?"

Моє серце калатає. Я майже відчуваю смак його поцілунку, і боги, я хочу його.

"Своїм життям ", - шепочу я.

"І це все?" Його губи зависають над моїми, лише обіцянки і жодних дій.

"Це все". Довіру треба заслужити, а він навіть не намагається.

"Шкода", - шепоче він, піднімаючи голову. "Але, як я вже казав, очікування - це добре".

Здоровий глузд розбивається об туман хтивості з ганебною легкістю. Чорт забирай, що я мало не зробила?

"Ніякого очікування". Я відверто витріщаюся, але в моїх словах бракує знуцання. "Нас не існує, пам'ятаєш? Це твій вибір. Я маю повне право повернутися до актової зали і вибрати собі того, хто зігріватиме моє ліжко. Когось більш звичайного." Це блеф. Можливо. Або алкоголь. А може, я просто хочу, щоб він відчув таку ж невпевненість, як і я.

"Ти маєш повне право, але не зробиш цього". Він повільно посміхається.

"Тому що тебе неможливо замінити?" Це не звучить як комплімент. Принаймні так я кажу собі.

"Тому що ти все ще кохаєш мене". Впевненість у його очах пронизує кожен сантиметр мого характеру.

"Відвали і йди геть, Ріорсоне".

"Я б так і зробив, але ти вчепилась в мене смертельною хваткою". Він дивиться між нашими тілами.

"Тьху!" Я скидаю руки з його талії і відходжу назад. "Іди."

"Побачимося через сім днів, Насилля". Він відступає, рухаючись до тунелю, що веде до льотного поля. "Постарайся не спалити це місце, поки мене не буде".

Я дивлюся в його бік, поки не розумію, що він уже далеко за межами мого поля зору. А потім я стою там ще кілька хвилин, повільно дихаючи, поки не впевнююсь, що тримаю свої емоції під якоюсь видимістю контролю. Що, в біса, зі мною не так? Як я можу хотіти когось, хто відмовляється розповісти мені всю свою правду? Хто робить з цього гру своїм безглуздом "запитай мене про що-небудь"? Ніби я здогадуюся, про що запитувати?

"Він повернеться", - каже Рі, підходячи до мене ззаду, тримаючи в руках власне послання, в її очах сяє хвилювання, незважаючи на

похмурий тон її слів.

"Мені байдуже". І все ж я все ще обхоплюю себе руками, ніби мене потрібно тримати разом. "Чому ти борешся з посмішкою?"

"Між вами щось сталося?" Вона ховає листа до кишені.

"Що за лист?" запитую я. "Ти отримала наказ?" Накази зазвичай означають лише одне. Я хапаю її за плечі і посміхаюся. "Отримала?"

Вона кривиться. "У мене є хороші і погані новини".

"Спочатку погані." Це мій новий девіз.

"Аетос - наш новий лідер крила".

Моє обличчя опускається. "Варто було очікувати. А яка хороша новина?"

"Сіанна, наш виконавчий командир, перейшла на посаду виконавчого командира секції." Її посмішка яскравіша за будь-яке світло мага. "І ти дивишся на нашого нового лідера загону."

"Так!" Я відверто верещу в абсолютному захваті і смикаю її в обійми. "Вітаю! Ти будеш неймовірною! Ти вже чудова!"

"Ми будемо святкувати?" голосно запитує Сойєр з краю двору.

"Абсолютно, бляха-муха!" кричить Рідок, розливаючи ель по боках свого кухля, коли кидається до нас. "Командире Матіас!"

"Який ваш перший наказ, командире?" запитує Сойєр, а Надін намагається наздогнати його довгі кроки.

Рі оглядає кожного з нас і киває, ніби приймаючи рішення. "Жити".

Я посміхаюся і шкодую, що все так просто.

Всі запити на отримання фоліантів в Архіві Басгіату повинні бути записані і зареєстровані. Будь-який курсант, який цього не зробить, буде повідомлений про невиконання службових обов'язків, а також покараний за втрату будь-якого тексту, який він не зміг точно відстежити.

-ПОСІБНИК ПОЛКОВНИКА ДАКСТОНА, ЯК ДОСЯГТИ УСПІХУ В КВАДРАНТІ ПИСАРІВ

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

"Я ніколи раніше не бачив цієї кімнати", - каже Рідок п'ять днів потому, падаючи на місце поруч зі мною, коли U-подібна аудиторія в стилі амфітеатру на третьому поверсі заповнюється для занять з орієнтації. Нас розподіляють по секціях і загонах у наших крилах, саджають у другий ряд праворуч, і ми дивимося через заглиблення в підлозі на Перше крило.

Шум ззовні зростає до постійного гулу, коли цивільні прибувають на завтрашній День призовника, але в стінах квадранта все ще тихо. Ми провели цей тиждень, готуючись до прибуття першокурсників, вивчаючи свої ролі в "Парапеті", і надто багато пили вночі. Це, безумовно, робить прогулянки коридорами рано-вранці цікавими.

"Ми ніколи раніше не були другокурсниками", - відповідає Ріаннон з іншого боку від мене, її приладдя ідеально вирівняне на столі.

"Гарна думка". Рідок киває.

"Зробили це!" Надін ковзає поруч із Рідоком, відкидаючи пасма фіолетового волосся з обличчя заломленою і загорнутою в бинт рукою.

"Чому я ніколи не була в цій кімнаті раніше?"

Ріаннон лише хитає головою.

"Ми ніколи раніше не були другокурсниками", - кажу я Надін.

"Так. Має сенс". Вона витягає свої речі з сумки, а потім кидає її собі під ноги. "Гадаю, жоден з наших класів не був так далеко в коридорі минулого року".

"Що сталося з твоєю рукою?" запитує Ріаннон.

"Так незручно". Вона піднімає скобу, щоб ми могли її побачити. "Я послизнулася і вивихнула її на сходах минулої ночі. Не хвилюйся, цілителі думають, що Нолон може знайти для мене місце завтра перед Парапетом. Він був виснажений після "Військових ігор".

"Цьому чоловікові потрібен відпочинок", - каже Ріаннон, хिताючи головою.

"Хотіла б я, щоб у нас була перерва, як в інших квадрантах". Рідок стукає ручкою по столу. "Хоча б п'ять чи шість днів, щоб просто відпочити".

"Я все ще оговтуюсь від останньої шестиденної перерви, яку я мала не тут", - намагаюсь пожартувати я.

Обличчя Рі опускається, і решта нашого загону замовкає.

Дідько. *Я не хотіла* цього казати, але я виснажена. Немає сенсу намагатися заснути, коли я не можу позбутися снів про Рессон.

"Я поруч, якщо захочеш поговорити". Добра усмішка Рі змушує мене почуватися на два дюйми вищою через те, що я не впускаю її.

Чи хочу я поговорити? Безумовно. Чи можу я? Не після того, як Аетос дав зрозуміти, що я не можу ділитися своїми *військовими історіями*. Він вже націлився на Міру - я не хочу, щоб моя найкраща подруга теж опинилася в такій ситуації. Може, Зейден має рацію.

Якщо я не вмію брехати, то всі мої друзі будуть у більшій безпеці, якщо я триматиму дистанцію.

"Доброго дня, другокурсники", - каже високий вершник, його голос гучно лунає, коли він крокує до центру залу, заспокоюючи кімнату. "Я капітан, - він здригається, чухаючи підстрижену борідку, яка на відтінок темніша за його світло-золотисту шкіру, - професор Грейді. І, як бачите, я цього року тут новенький і звикаю до *професорського* звання, а також до того, що знову перебуваю серед двадцятиоднорічних дітей. Давненько я не був у квадранті".

Він відвертається в кінець класу - туди, де немає сидячих місць, - і тицяє пальцями у важку дерев'яну парту, що там стоїть. Невелика магія змушує його скрипіти підлогою, аж поки професор Грейді не прибирає долоню. Тоді він зупиняється. Він повертається до нас і відкидається на край столу. "Так вже краще. Вітаю з тим, що ви пережили свій перший рік". Він повільно повертає голову, його погляд пробігає по кожному з нас. "У цій кімнаті вас вісімдесят дев'ять. Судячи з того, що мені сказали писарі, ви - найменший клас, який ходив цим залом з часів Першої Шістки".

Я дивлюся на порожні ряди сидінь над Першим крилом. Ми знали, що минулого року у нас було найменше драконів, які бажали зв'язати себе узами шлюбу, але бачити, наскільки нас насправді мало, - це... бентежить.

"*Менше драконів об'єднуються*", - кажу я до Таїрна, знаючи, що Андарна кілька днів тому поринула у Безсонний Сон. "*Це тому, що Емпіреї знають про венинів?*"

"Так." Я майже чую роздратоване зітхання в голосі Тейрна.

"Але нам потрібно більше вершників. Не менше." Це не має сенсу.

"Серед Емпіреїв немає єдиної думки щодо того, чи варто нам втручатися, - бурчить Тейрн. "Люди не єдині, хто зберігає таємниці."

Але Андарна і Тейрн вже зробили свій вибір - в цьому я впевнена.

"...Але другий рік приносить свої виклики, - продовжує професор Грейді, поки я зосереджуюся на уроці. "Минулого року ви навчилися їздити верхи на драконах, які вас обрали. Цього року ви дізнаєтеся, що робити, якщо ви впадете. Ласкаво просимо на Курс виживання вершника, або скорочено КВВ".

"Що це в біса таке?" бурмоче Рідок.

"Я не знаю", - шепочу я, виводячи літери КВВ у чистій книжці переді мною.

"Але ти знаєш все". Його очі розширюються.

"Очевидно, що ні". Здається, останнім часом це стало темою.

"Не знаєте, що це таке?" з посмішкою запитує професор Грейді, дивлячись прямо на Рідока. "Добре - наша тактика працює". Він схрещує один черевик перед іншим. "КВВ засекречено не просто так, тому ми отримуємо твої справжні реакції на ситуації, що виникають".

"Нікому не потрібні мої справжні реакції", - бурмоче Рідок.

Я прикушую усмішку і хитаю головою.

"КВВ навчить тебе, як вижити, якщо ти розлучишся зі своїм драконом у тилу ворога. Це основний предмет на другому курсі, який завершиться двома повними оцінюваннями, які ви повинні скласти, щоб продовжити навчання в Басгіаті - одне за кілька тижнів... а друге *приблизно* в середині року".

"А що, в біса, вони роблять з підневільним вершником, який не пройде?" тихо запитує Ріаннон.

Кожен член мого загону дивиться на мене. "Гадки не маю".

Керолайн Ештон піднімає руку зі свого місця в першому крилі на іншому кінці кімнати. Мороз пробігає по спині, коли я згадую, як близько вона була до Джека Барлоу - вершника, який мав намір убити мене, поки я не вбила його замість нього.

"Так?" запитує професор Грейді.

"Що саме означає *"приблизно в середині року"*?" запитує Керолайн. "Або *"за кілька тижнів"*?"

"Ви не дізнаєтесь точної дати", - відповідає він, піднімаючи брови.

Вона надувається, сідаючи на своє місце.

"І я не скажу тобі, скільки б разів ти не закочувала очі. Жоден професор не скаже, бо все просто - ми хочемо, щоб ти була здивована. Але ми хочемо, щоб ви були підготовлені. У цій кімнаті я навчу вас навігації, техніці виживання і тому, як витримати допит у разі захоплення".

Мій шлунок перевертається, а серце б'ється вдвічі частіше. Каткування. Він говорить про тортури. І тепер я несу інформацію, за яку варто було б піддатися тортурам.

"І ви зіткнетеся з судом над ними в будь-який час", - продовжує професор Грейді, - "взяті з будь-якого місця в квадранті".

"Вони збираються нас викрасти?" Надін задихається, в її тоні відчувається страх.

"Схоже на те", - бурмоче у відповідь Соєр.

"Тут завжди щось відбувається", - додає Рідок.

"Ми з іншими оцінювачами даватимемо вам зворотній зв'язок під час цих випробувань, тож на той час, коли ви отримаєте повну оцінку, ви будете в змозі витримати..." Він схиляє голову набік, ніби ретельно добираючи слова. "Зможете витримати пекло, через яке ми вас

зануримо. Повірте тому, хто це пережив: якщо ви не зламаєтеся під час допиту, то все буде добре".

Ріаннон піднімає руку, і професор Ґрейді киває їй.

"А якщо ми зламаємося?" - запитує вона.

З його обличчя зникають усі сліди веселощів. "Не зламаєтесь".

***

З пульсом, що все ще калатає через годину після орієнтації, я прямую до єдиного місця, яке колись заспокоювало мої розхитані нерви, - до Архіву.

Переступивши поріг, я вдихаю запах пергаменту, чорнила та безпомилково впізнаваний присмак палітурного клею і роблю довгий, заспокійливий вдих. Ряд за рядом книжкові полиці охоплюють масивну кімнату, кожна з них вища за Андарну, але не дотягує до Тейрна, заповнену незліченними томами з історії, математики, політики - тим, що я вважала усіма знаннями на Континенті. І подумати тільки, в якийсь момент свого життя я думала, що піднятися по їхніх сходах буде найстрашнішою річчю, яку я коли-небудь зроблю.

Тепер же я просто живу з постійною небезпекою віце-коменданта Варріша, загрозою Аетоса, що нависла над моєю головою, таємною революцією, яка може вбити нас усіх будь-якої миті, а тепер ще й неминучими тортурами з боку КВВ. Сумую за драбинами.

Після п'яти днів спостережень ім'я Єсінії нарешті з'явилося в розкладі писарів, вивішеному сьогодні вранці, а це означає, що час починати.

До біса не брати участь. Я точно не збираюся сидіти склавши руки, поки мій брат і Зейден ризикують життям. Не тоді, коли я впевнена, що відповідь на питання захисту цивільного населення Аретії та Поромішу знаходиться тут, на Басгіаті. Революція, можливо,

не має писаря в своїх лавах, але вона має мене, і якщо є хоча б шанс, що ми зможемо виграти цю війну без зброї, яку революція не зробила і не знайшла, то я ним скористаюся. Або принаймні досліджу таку можливість.

Тільки писарі можуть проходити за довгий дубовий стіл біля дверей, тож я стою на його краю і проводжу пальцями по знайомій зернистості та шрамах, чекаючи. Якщо навчання на писаря чогось і навчило мене, так це терпінню.

Боги, я сумую за цим місцем. Сумую за тим, яким я уявляла собі своє життя. Простим. Тихим. Шляхетним. Але я не сумую за жінкою, якою я була, за тією, яка не знала своєї сили. Тією, яка вірила всьому, що читала, з незмінною впевненістю, ніби простий акт написання чогось на чистому аркуші робив це Євангелієм.

Наближається невеличка постать у кремовій туніці, штанях і капюшоні, і я вперше в житті хвилююся, побачивши Єсінію.

"Кадет Сорренгейл", - підписується вона, посміхається, коли підходить до мене і відкидає капюшон. Її волосся тепер довше, каштанова коса майже сягає талії.

"Кадет Нілварт", - підписуюсь я, посміхаючись при вигляді моєї подруги. "Ми, мабуть, наодинці, щоб заслужити таке захоплене привітання". Писарям категорично не рекомендується проявляти емоції. Зрештою, їхня робота полягає не в тому, щоб перекладати, а в тому, щоб записувати.

"Так і є", - підписує вона, потім нахиляється, щоб подивитися повз мене. "Ну, крім Насі".

"Він спить", - запевняю її. "Що ти там робиш?"

"Підправляю кілька палітурок", - підписує вона. "Майже всі пішли готуватись до завтрашнього прибуття нових курсантів. Тихі дні

- мої улюблені".

"Я пам'ятаю." Майже кожен тихий день ми проводили за цим столом, готуючись до іспиту або допомагаючи Маркхему... чи моєму батькові.

"Я чула про..." Її обличчя опускається. "Мені дуже шкода. Він завжди був дуже добрим до мене."

"Дякую. Мені його дуже не вистачає". Я стискаю руки в кулаки і роблю паузу, знаючи, що те, що я скажу далі, або наблизить нас до правди... або вб'є мене.

"Що таке?" - підписує вона, кусаючи губу.

Вона перша на своєму курсі. Це означає, що вона, ймовірно, намагається отримати ступінь адепта, найважчий з усіх ступенів для писарів, і той, який повинен мати кожен куратор квадранта писарів. Це означає, що вона не лише проводитиме з Маркхемом більше часу, ніж інші писарі, а й майже ніколи не покидатиме Архіву.

Мене нудить від реальної можливості, що я не можу їй довіряти. Можливо, в русі немає писарів не просто так.

"Мені цікаво, чи є у вас якісь старі книги про заснування "Басгіату"? Може, щось про те, чому вони обрали саме це місце для куполу?" Я підписую.

"Підрозділів?" - повільно підписує вона.

"Я готую захист для дебатів з історії про те, чому Басгіат знаходиться тут, а не був побудований в Калдирі". І ось вона, моя перша справжня брехня. У цьому твердженні немає нічого вибірково правдивого. І немає жодного способу забрати його назад. Добре це чи погано, але зараз я віддана своїй справі - врятувати якомога більше людей від цієї війни.

"Звісно". Вона посміхається. "Зачекай тут."

"Дякую."

Через десять хвилин вона передає мені два томики, написані понад сто років тому, і я ще раз дякую їй перед тим, як піти. Відповідь, як захистити Аретію, знаходиться в архівах. Повинна бути. Я просто мушу знайти її до того, як нас не зможуть врятувати навіть куполи.

**Одна справа - перетнути парпет на першому курсі.
Але спостерігати, як незліченна кількість кандидатів втрачає
своє життя, теж трохи схоже на смерть.**

Не дивіться, якщо можете.

-СТОРІНКА ВІСІМДЕСЯТ ЧЕТВЕРТА, КНИГА БРЕННАНА

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

День призову виглядає трохи інакше з цього боку. Я схиляюся над зубцями вежі в головному військовому коледжі і занотовую довжину черги, коли дзвони б'ють дев'яту годину, але я уникаю помічати риси обличчя окремих кандидатів, коли вони піднімаються довгими гвинтовими сходами, які приведуть їх до парпету.

Мені більше не потрібні обличчя в моїх кошмарах.

"Вони починають підніматися сходами", - кажу я Ріаннон, яка стоїть з пером і рулоном.

"Вони виглядають знервованими", - каже Надін, необачно перехилившись через край вежі, щоб побачити кандидатів, які вишикувалися поверхами нижче.

І не тільки вони. Я за чотири кроки від Дейна і його рук, що крадуть пам'ять, які можуть вирвати з моєї голови будь-яку таємницю.

Я закріплюю щити на місці, як мене навчив Зейден, і фантазую про те, як зіштовхну Дейна з вежі.

Він зробив одну спробу заговорити зі мною, яку я швидко припинила. А вираз його обличчя? Яке, в біса, право він мав виглядати... *розбитим*?

"Ти не нервувала?" запитує Ріаннон Надін. "Особисто я б не пережила, якби не було Вай".

Я знизую плечима і стрибаю на стіну, займаючи місце ліворуч від Рі. "Я лише трохи підштовхнула тебе. У тебе вистачило мужності і рівноваги, щоб перейти."

"Дош не такий, як під час нашого "Парапету". Надін дивиться на безхмарне липнєве небо і витирає піт з чола тильною стороною долоні. "Сподіваюся, більше з них переживуть це". Вона дивиться в мій бік. "Можна подумати, що твоя мати втримала шторм минулого року, враховуючи, що ти переходили річку".

"Очевидно, ви не знаєте мою матір". Вона не стала б скликати бурю, щоб убити мене, як боягузка, але вона точно не зупинила б її, щоб врятувати мене.

"Цього року лише дев'яносто один дракон погодився зв'язати себе узами шлюбу", - каже Дейн, притулившись спиною до стіни біля входу на парапет. Він у тій самій позі, що й Зейден минулого року, і на його плечі та сама емблема – Лідера крила. Цей засранець вбиває Ліама та Солейл і отримує за це підвищення. Уявіть собі. "Чим більше кандидатів, тим більше вершників". Він дивиться в мій бік, але швидко відводить погляд.

Надін відчиняє дерев'яні двері у верхній частині башти і дивиться вниз на сходову клітку. "Вони десь на півдорозі вгору".

"Добре." Дейн відштовхується від стіни. "Пам'ятайте правила. Матіас і Сорренгейл, ваше завдання - зробити останній кидок перед парапетом. Не вступати в бій..."

"Ми знаємо правила". Я впираюся руками в стіну біля стегон і вже вдесьте відтоді, як прокинулася вранці, запитую себе, коли ж сьогодні приїде Зейден.

Можливо, тоді я зможу взятися за три книжки з плетіння тканини традиційними тіррійськими вузлами, які він залишив для мене - разом

зі смужками тканини - на столі в моїй новій кімнаті на другому поверсі. Не те, щоб мені було потрібне хобі.

А записка, яку Зейден залишив на стосі книжок? Та, що значила, *Я мав на увазі те, що сказав на паранеті. Навіть коли я не з тобою, є тільки ти.* Це не потребує пояснень.

Він б'ється.

"Добре", - каже Дейн, витягуючи слово, дивлячись на мене. "А Надін..."

"Я не маю роботи". Надін знизує плечима і колупається в нитках своєї уніформи там, де вона відрізала рукава. "Мені просто було нудно".

Дейн хмуриться на Ріаннон. " Керувати кораблем дуже складно, командире загону."

Ну і засранець.

"Немає жодних правил щодо чотирьох вершників на башті під час Парапету", - заперечує вона. "Навіть не змушуй мене починати зранку, Аетос". Вона відриває погляд від свого ідеально пронумерованого сувою і піднімає палець. "І якщо ти навіть *подумаєш* про те, щоб сказати мені, щоб я назвала тебе *лідером крила*, я нагадаю тобі, що Ріорсон проробив пекельну роботу, не потребуючи, щоб усі підкорялися йому".

"Тому що він усіх до смерті налякав", - бурмоче Надін. "Ну, всіх, крім Вайолет".

Я борюся з посмішкою і програю, коли Дейн напружується, явно не знаходячи слів.

"Оскільки тут тільки ми, - каже Ріаннон, - що ти знаєш про нового віце-коменданта?"

"Варріш? Нічого, окрім того, що він цілковитий крутилик, який вважає, що квадрант став м'якшим за роки, що минули відтоді, як він

закінчив школу", - відповідає Дейн. "Він дружить з моїм батьком."

Зрозуміло.

"Так, тут справжня мрія", - саркастично відповідає Ріаннон.

Після Рессона я починаю розуміти, що є якась мета, щоб підштовхнути нас до того, щоб ми зламалися. Краще розбитися тут, ніж дозволити вбити своїх друзів, коли ми підемо звідси.

"Вони йдуть", - каже Надін, відходячи з дороги, коли перші кандидати досягають вершини, їхні груди здіймаються від підйому.

"Вони виглядають такими молодими", - кажу я Тейрну, переносячи свою вагу на стіну і шкодуючи, що сьогодні вранці не обмотала ліве коліно більш ретельно. Піт уже послабив бандаж, і тканина, що сповзає, до біса мене дратує.

"Ти теж", - відповідає він з низьким гарчанням. Останні два дні він був роздратований, і я не можу його звинувачувати. Він розривається між тим, що хоче зробити саме те, що хоче - полетіти до Сгейл, і тим, що я буду покарана за його дії.

Погляд першого кандидата перебігає з фіолетового волосся Надін на мою маківку, демонструючи все срібло у моїй звичайній короні. "Ім'я?" запитую я.

"Джорі Буелл", - каже вона, намагаючись віддихатися. Вона висока, у хороших чоботях і, здається, збалансована, але на парасолі її напруження зіграє проти неї.

"Піднімайся", - наказує Дейн. "Як тільки опинишся на тому боці, назвеш своє ім'я сторожу".

Дівчина киває, коли Ріаннон записує її ім'я в перший проріз.

Усі поради, які Міра дала мені минулого року, прокручуються в моїй голові, але я не маю права їх давати. Це зовсім інший виклик -

стояти осторонь і нічого не робити, поки ці кандидати ризикують життям, намагаючись стати... нами.

Для багатьох з них ми будемо останніми, кого вони побачать.

"Удачі". Це все, що мені дозволено сказати.

Вона переходить через парапет, і наступний кандидат підходить, щоб зайняти її місце. Ріаннон записує його ім'я, і Дейн чекає, поки Джорі пройде третину шляху, перш ніж дозволити хлопцеві стартувати.

Я спостерігаю за першими кількома кандидатами, моє серце стискається в грудях, коли я згадую жах і невизначеність цього дня минулого року. Коли один з кандидатів послизається на чверті шляху і падає, а яр внизу поглинає останні його крики, я припиняю спостерігати, щоб побачити, чи перебіжать вони на інший бік. Моє серце не витримує.

Через дві години я запитую їхні імена, не маючи жодного наміру запам'ятовувати їх, але беру до уваги особливо агресивних, як бик хлопця з глибоко розщепленим підборіддям, який без вагань кидається навперейми, відкидаючи худорлявого рудого кандидата, що бореться на півдорозі.

Частинка мене вмирає, дивлячись на цю жорстокість, і я намагаюся пам'ятати, що кожен кандидат тут за власним вибором. Вони всі добровольці, на відміну від інших квадрантів, які приймають призовників, що склали вступний іспит.

"Джек Барлоу-молодший", - зауважує Ріаннон собі під ніс.

Я не можу не помітити, як Дейн здригається і дивиться в мій бік.

Повільно видихаючи, я повертаюся до наступного в черзі, намагаючись забути, як Барлоу поклав мене в лазарет минулого року. Я

здригаюся при згадці про те, як він вливав у мене чисту енергію через свої руки в той день на маті, від чого бряжчали мої кістки.

"Нам..." - починаю я, але слово завмирає на моєму язиці, коли я в шоці дивлюся на кандидата, що стоїть далеко наді мною. Він вищий за Дейна, але нижчий за Зейдена, з м'язистою статурою і сильним підборіддям, і хоча його пісочно-каштанове волосся коротше, ніж востаннє, коли я його бачила, я впізнала б ці риси, ці очі будь-де. "Кем?"

Якого біса він тут робить?

Його зелені очі спалахують від подиву, а потім блимають від впізнавання. "Аарік... Грейкасл."

Його по батькові я впізнаю, а от останнє? "Ти це щойно вигадав?" прошепотіла я йому. "Тому що це жахливо."

"Аарік. Грейкасл", - повторює він, його щелепа згинається. Він піднімає підборіддя з тією ж зарозумілістю, яку я бачила в кожному з його братів і особливо в його батька. Навіть якби я не впізнала його десятки разів, коли життя наших батьків зводило нас в одній кімнаті, ці вражаючі зелені очі вирізняють його так само, як моє волосся вирізняє мене. Він не обдурить нікого, хто коли-небудь бачив його батька або когось із його братів.

Я поглядаю на Дейна, який відверто витріщається на Кем-Ааріка.

"Ти в цьому впевнений?" запитує Дейн, і занепокоєння в його очах дає мені змогу знову побачити мого Дейна, але це ненадовго. Та версія Дейна, на яку я завжди могла покластися, померла того дня, коли він вкрав мої спогади і направив нас на курс зіткнення з веніном. "Переступиш цей парапет, і шляху назад не буде".

Аарік киває.

"Аарік Грейкасл", - повторюю я Ріаннон, яка записує, але явно знає, що щось не так.

"Твій батько знає?" шепоче Дейн до Ааріка.

"Це не його справа", - відповідає той, підходячи до парапету і знизуючи плечима. "Мені двадцять."

"Правильно, бо це матиме значення, коли він зрозуміє, що ти робиш", - відказує Дейн, проводячи рукою по волоссю. "Він уб'є нас усіх."

"Ти збираєшся йому розповісти?" запитує Аарік.

Дейн хитає головою і дивиться на мене так, ніби я маю відповісти на все це, коли він, бляха, лідер крила.

"Добре, тоді зроби мені послугу і ігноруй мене", - каже він Дейну.

Але не мені.

"Ми з другого загону, вогневої секції, четвертого крила", - кажу я Ааріку. Можливо, я зможу переконати інших не чіпати його, якщо вони його впізнають.

Дейн відкриває рота.

"Не сьогодні", - кажу я йому, хитаючи головою.

Він закриває рота.

Аарік поправляє рюкзак і починає переходити через парапет, а я не можу змусити себе дивитися на це.

"Хто це був?" запитує Ріаннон.

"Офіційно? Аарік Грейкасл", - кажу я їй.

Вона піднімає брову, і в моєму шлунку з'являється почуття провини.

Між нами і так занадто багато таємниць, і це те, що я можу їй дати. Щось, що вона заслуговує знати, адже я щойно направила його

до нашого загону. "Між нами?" шепочу я, і вона дивиться на мене, вигнувши брови. "Третій син короля Таурі."

"О, чорт." Вона дивиться через плече на парапет.

"Майже так. І я можу гарантувати, що його батько не знає, що він робить." Не зважаючи на те, що він відчував після того, як старший брат Ааріка загинув під час молотьби три роки тому.

"Має бути легкий рік", - саркастично каже Ріаннон, а потім підкликає наступну людину, не пропускаючи жодного удару. "Ім'я?"

"Слоан Мейрі".

Моя голова повертається в її бік, а серце підскакує до горла. Те саме світле волосся, щоправда, зараз воно розвівається вітром по її плечах. Ті самі небесно-блакитні очі. Та ж реліквія повстання, що обвиває її руку. Молодша сестра Ліама.

Ріаннон дивиться.

Дейн виглядає так, ніби побачив примару.

"З "а" на кінці", - каже Слоан, рухаючись до сходів і нервово заправляючи волосся за вуха. З наступним поривом вітру воно злетить їй прямо в обличчя, тимчасово засліпивши її на парпеті, а я не можу цього допустити.

Я пообіцяла Ліаму, що наглядатиму за нею.

"Стоп". Я зістрибую зі стіни, потім висмикую маленьку шкіряну стрічку, яку тримаю в передній кишені уніформи, і простягаю її їй. "Спочатку зав'яжи волосся назад. Краще заплети косу".

Слоан здригається.

"Вай", - починає Дейн.

Я дивлюся на нього через плече. Це через нього Ліам не може захистити Слоан сам. Лють тече по моїх венах, нагріваючи шкіру. "Не смій казати більше ні слова, або я зіб'ю тебе з цієї вежі, Аетос". Енергія

з тріском проходить крізь мої руки, незважаючи ні на що, і вивергається над головою, горизонтально розтікаючись по небу.

Упс.

Він сидить, бурмочучи щось про те, що сьогодні програв усі бої.

Слоан повільно забирає в мене шкіру, потім заплітає волосся - просто і швидко, перев'язуючи його стрічкою і весь час дивлячись на мене своїми трьома дюймами, які вона тримає на мені.

"Руки для рівноваги", - кажу я їй, і мене нудить від ризику, на який вона збирається піти. "Не дозволяй вітру похитнути твої кроки". Це були слова Міри, а тепер вони мої. "Дивись на каміння перед собою і не дивись униз. Якщо пачка послизнеться, кидай її. Краще втратити її, ніж своє життя".

Вона дивиться вгору на моє волосся, потім вниз на дві нашивки, пришиті до моєї літньої форми прямо над серцем. Одна з них - нашивка Другого Загону, яку ми виграли під час Битви Загонів минулого року, а інша - блискавка, що розгалужується в чотирьох різних напрямках. "Ти Вайолет Сорренгейл".

Я киваю, мій язик заплітається. Я не можу придумати правильних слів, щоб сказати, як я співчуваю їй втраті. Все, що спадає на думку, недостатньо.

Вираз її обличчя змінюється, і щось схоже на ненависть наповнює її очі, коли вона нахиляється, її голос стихає, так що я єдина, хто чує, як вона каже: "Я знаю, що насправді сталося. Через тебе вбили мого брата. Він помер через тебе".

Я відчуваю, як кров відтікає від мого обличчя, коли я відганяю спогад про те, як Дей врізався у віверну, що прийшла за Тейрном, і Ліам перелетів через моє сідло. Він був такий важкий, що мої плечі мало не вивихнулися, коли я намагалася втримати його від падіння.

"Так". Я не можу заперечувати і не відводжу погляду. "Мені так шкода..."

"Іди під три чорти", - шепоче вона. "І я дійсно маю це на увазі. Сподіваюся, ніхто не похвалиться твоєю душею перед Малеком. Сподіваюся, він її відкине. Ліам був вартий десятка таких, як ти, і я сподіваюся, що ти проведеш вічність, розплачуючись за те, чого ти коштувала мені, чого ти коштувала усім нам".

Так, цей погляд в її очах - *безумовно* ненависть.

Моє серце покидає тіло і приземляється десь поблизу її рекомендації.

"*Це не твоя вина*", - каже Тейрн.

"Моя". І якщо я зараз же не візьму себе в руки, то знову підведу Ліама. "Можеш мене ненавидіти", - кажу я Слоан, відходячи вбік і розчищаючи шлях до парапету. "Просто зроби мені послугу і витягни свої довбані руки, щоб не бачити Ліама раніше за мене. Зроби це для нього. Не для мене". Ось вам і турботливий, ніжний наставник, яким я сподівалась бути для неї.

Вона відриває погляд від мого і піднімається.

Вітер здіймається, і вона хитається, змушуючи мій пульс прискорено битися.

"Що це була за сердита Майрі?" запитує Ріаннон.

Я хитаю головою. Я просто... не можу.

Тоді вперта дівчинка нарешті простягає руки і починає йти. Я не відводжу погляду. Я стежу за кожним її клятим кроком, наче моє майбутнє залежить від її. Моє дихання завмирає, коли вона спотикається на півдорозі, і мої легені не повністю розширюються, поки я не бачу, як вона переходить на інший бік.

"Вона зробила це", - шепочу я Ліаму.

Потім називаю наступне ім'я.

***

Сімдесят один кандидат впав з парашету, згідно зі списками. Це на чотири більше, ніж минулого року.

За годину після того, як підраховали кількість, квадрант збирається в типовий стрій - по три колони на крило - і хранитель списків називає ім'я за іменем, розділяючи першокурсників на загони.

Наш загін майже повний, а Слоан досі ніде не видно.

Я шукала її на подвір'ї, але або вона ховається від мене... або вона ховається від мене. Це єдина логічна відповідь.

Надін, Рідок і я стоїмо за вісьмома першокурсниками, що зміщують свою вагу, живим втіленням тривоги. Аарік стоїть з неможливо ідеальною поставою, але опустивши голову, поруч з рудоволосою дівчиною, що стоїть у першому ряду, колір обличчя якої - суцільна зелень.

Страх, що випромінюється від них, відчутний. Він у кожній краплині поту, що стікає по шиї кремезного хлопця на два ряди попереду, у кожному обгризеному нігті, який брюнетка випльовує на гравій поруч із ним. Це виходить з їхніх пор.

"Мені здається, чи це до біса дивно?" запитує Рідок праворуч від мене.

"До біса дивно", - погоджується Надін. "Я хочу сказати їм, що все буде добре..."

"Брехати неввічливо", - каже Імоджен з-за нашої спини, де вона стоїть з Квінн, яка виглядає відверто нудьгуючою, підстригаючи кинджалом кінці своїх світлих кучерів. "Не прив'язуйся. Вони всі - драконяче м'ясо до Обмолоту".

Кремезний хлопець зі смаглявою шкірою озирається через плече, стріляючи широко розплющеними очима в Імоджен.

Вона витріщається на нього і робить коло вказівним пальцем, без слів наказуючи йому обернутися. Він повертається.

"Будь чемною", - шепочу я їй.

"Я буду чемною, коли подумаю, що вони можуть залишитися", - відповідає вона.

"Я думав, ти казала, що брехати неввічливо", - з посмішкою відповідає Рідок, хитаючи головою так, що від цього рухається комір його уніформи, але не високі шпильки, в які він сьогодні якимось заплів своє темне волосся.

Я кліпаю, потім нахиляюся ближче до нього, вдивляючись у бік його шиї. "Що це... Ти зробив татуювання?"

Він посміхається і тягне за комір, демонструючи чорнильний кінчик хвоста меча на теплій коричневій шкірі шиї, що закінчується біля основи коміра. "Він загортається до мого плеча, до реліквії Аотрома. Круто, правда?"

"Круто." Надін вдячно киває.

"Абсолютно", - погоджуюся я.

До нашого загону викликають Візію Гавелін. Її ім'я дивно знайоме, і коли вона з'являється, стаючи в стрій на два ряди попереду, я згадую, чому. Шрам від опіку тягнеться від коміра до лінії волосся, вигинаючись уздовж правого боку її обличчя. Вона рецидивістка. Вона вижила, розлютивши Помаранчевого Кинджалохвоста на Молотьбі минулого року, але ледве.

Слоан викликають до Першого крила.

"Чорт", - бурмочу я. Як, у біса, я можу допомогти їй у зовсім іншому крилі?

"Я б вважала це благословенням", - тихо каже Надін. "Вона, здається, не була прихильницею".

Дейн виходить на поміст, щоб поговорити з Аурою Бейнхавен, старшим лідером крила, і кинджали, прикріплені до її плечей, виблискують у сонячному світлі, коли вона киває головою у відповідь. Він дивиться в мій бік, потім переходить до хранительки рулонів на краю помосту, і вона зупиняється, піднімаючи ручку, щоб щось написати на рулоні.

"Поправка!" - вигукує вона над натовпом. "Слоан Мейрі до другого загону, вогневої секції, четверте крило".

Так! Мої плечі опускаються з чистим полегшенням.

Дейн повертається на свою позицію, ігноруючи докірливий погляд віце-коменданта Варріша, і його самовладання вислизає на секунду, необхідну для того, щоб стрільнути в мене нерозбірливим поглядом. Що? Слоан має бути чимось на кшталт мирної пропозиції?

Перекличник рухається далі, розставляючи першокурсників по загонах.

За хвилину чи дві з'являється Слоан, і моє полегшення нетривале, коли вона відкриває рота. "Ні. Я відмовляюся. Будь-який загін, тільки не цей."

Ой.

Ріаннон рушає зі свого місця в передній частині нашого загону і дивиться на Слоан таким поглядом, що я радію, що ніколи не буваю на поганому боці Рі. "Хіба схоже, що мені не насрати, чого ти хочеш, Мейрі?"

"Мейрі?" Сойєр озирається назад через ряди першокурсників, які нас розділяють, і нова нашивка на його плечі викликає у мене посмішку. Він - фантастичний вибір для керівника Рі.

"Сестра Ліама", - кажу я йому.

Його щелепа відвисає.

"Без дурниць ?" Рідок переводить погляд між мною і Слоаном.

"Без дурниць ", - відповідаю я. "О, і якщо ти не помітив, вона вже мене ненавидить".

"Я не можу бути з нею в одному загоні!" Слоан дивиться на мене з чистим вогнем ненависті в очах, але її волосся все ще заплетене, тож я вважаю це перемогою. Вона може ненавидіти мене, але, можливо, вона прислухається принаймні настільки, щоб залишитися в живих.

"Припини не поважати свого командира і стань у стрій, Слоан", - шипить Імоджен. "Ти поводишся, як розбещена аристократка".

"Імоджен?" Слоан здригається.

"Ставай. Заходь. Струнко", - наказує Ріаннон. "Я не прошу, кадет".

Слоан блідне і стає в стрій перед Надін, займаючи наше останнє місце на першому курсі.

Ріаннон прослизає повз Надін і нахиляється впритул. "Майже впевнена, що ця дівчина хоче твоєї смерті", - шепоче вона. "Є якась особлива причина, про яку я маю знати? Може, мені подивитися, чи зможемо ми перевести її в інший загін?"

Так. Через мене вбили її брата. Він присягнувся захищати мене, і втратив свого дракона - і життя, виконуючи цю обіцянку. Але я не можу сказати їй, що за межами наших кордонів є веніни.

Мій шлунок скручує від думки, що доведеться їй брехати.

Вибіркова правда.

"Вона звинувачує мене у смерті Ліама", - тихо кажу я. "Нехай залишається. Принаймні, якщо вона в команді, Кодекс каже, що вона не може мене вбити".

"Ти впевнена?" Вона хмуриє брови.

"Я пообіцяла Ліаму, що подбаю про неї. Вона залишається". Я киваю.

"Між Ааріком і Слоан ти збираєш безпритульних", - тихо попереджає Ріаннон.

"Ми теж колись були безпритульними", - відповідаю я.

"Слушна думка. А тепер подивіться на нас. Живі і все таке". Легка посмішка викривляє її губи, перш ніж вона повертається на своє місце в строю.

Полуденне сонце падає на подвір'я, і я усвідомлюю, як далеко ми відійшли від помосту, де чекають на нас з комендантом Панчеком. Кучері його волосся розвіває ранковий вітерець, коли він приймає стрій, дивлячись на нас широкими, оцінюючими карими очима. Цього року пік набору. Ми почнемо вмирати майже одразу.

Але не я. За останній рік я танцювала з Малеком більше, ніж потрібно, і щоразу казала йому, щоб він забирався геть. Може, Слоан має рацію, і я йому не потрібна.

"*Ти схвильована*". У тоні Тейрна відчувається занепокоєння.

"*Я в порядку*." Ми всі повинні бути в порядку, чи не так? Нормальними. Неважливо, хто помирає поруч з нами або кого ми вбиваємо на тренуваннях чи на війні. Ми *в порядку*.

Церемонія нарешті починається зі зловісного, але помпезного привітання Панчека до першокурсників і нашого нового віце-коменданта, а потім Аура виголошує напрочуд натхненну промову про честь захищати наш народ, перш ніж Дейн бере на себе ініціативу, явно намагаючись влізти в черевики Зейдена.

Але він не Зейден.

Звук ударів крил і зітхання першокурсників наповнюють повітря, і я глибоко дихаю, коли шість драконів - п'ять з них належать до лідерів крила, а одноокий Помаранчевий Кинджалохвіст, якого я не впізнаю, - приземляються на стіни двору за помостом.

Цей помаранчевий виглядає темпераментним, його погляд бігає по строю, а хвіст смикається, але жоден з них не такий грізний, як Сгейл, і не такий жахливий, як Тейрн. Я опускаю погляд і підбираю шматок ворсу зі своєї темної уніформи.

Крики першокурсників відлунюють від кам'яних стін, коли пазурі драконів згинаються, впираючись у кам'яну кладку. Падає важкий камінь, не долітаючи до помосту всього на кілька футів, але жоден вершник не здригається. Тепер я розумію, чому Деїн був таким безтурботним щодо всього цього минулого року.

Там, нагорі, немає жодного дракона, який ризикнув би накликати на себе гнів Тейрона, спаливши мене. Вони прекрасні на вигляд? Безумовно. Лякають? Звісно. У мене навіть трохи прискорився пульс. І так, Червоний Булавохвіст Аури витріщається на кадетів, як на обід, але я знаю, що це здебільшого для того, щоб побачити, чи зможе вона відсіяти слабких...

Руду прямо переді мною вирвало, блювота забризкала гравій, а потім черевики Ааріка, коли вона зігнулася в талії і здійнялася, випорожнюючи вміст свого шлунку.

Гидота.

Слоан хитається, і вона змінює свою позицію, ніби збирається втекти.

Це погана ідея.

"Не рухайся і все буде добре, Мейрі", - кажу я. "Вони сплять тебе, якщо ти побіжиш".

Вона застигає, але її руки стискаються в кулаки.

Добре. Зараз краще бути розлюченою, ніж наляканою. Дракони поважають гнів. Вони знищують боягузів.

"Будемо сподіватися, що решта не співчутливі блювотники, - бурмоче Рідок і морщить носа.

"Так, ця не виживе, якщо зробить таке на презентації", - шепоче Імоджен.

Ці першокурсники обісралися б, якби Тейрн хоча б пролетів повз них. Він майже вдвічі більший за будь-якого з драконів на стіні.

"Ти не хотів би позичити свої навички залякування для цього шоу?" запитує я у Тейрна.

"Я не беру участі в салонних фокусах", - відповідає він, і його насмішка змушує мене посміхнутися, поки Дейн про щось теревенить. Він відчайдушно намагається перейняти харизму Зейдена, але йому це не вдається.

"Що ти знаєш про помаранчового майора Варріша? Він виглядає... нестабільним." І голодним.

"Солас тут?" Його тон загострюється.

"Солас - одноокий помаранчевий кинджалохвіст?"

"Так." Він не звучить щасливим від цього. *"Не зводь з нього очей"*.

Дивно, але добре. Я бачу, як він дивиться на кадетів помаранчевими відблисками з єдиного здорового ока.

"Третина з вас буде мертва до наступного липня. Якщо ви хочете носити чорну форму вершника, то ви її *заслужете!*" кричить Дейн, його голос підвищується з кожним словом. "Ви будете заслужувати її кожного дня!"

Кат впивається червоними кігтями в кам'яну кладку і нахиляється над головою Дейна, змієподібно розмахуючи хвостом меч за спиною, а над натовпом випускає гарячий подих пару, від якого у мене в шлунку стає кисло. Дейну справді треба перевірити зуби Кет, бо там має застрягти кістка, яка гниє *абощо*.

На подвір'ї лунають крики, і першокурсник праворуч - хвостове відділення - виривається зі строю і біжить назад до парапету, пробігаючи проходами між курсантами.

Ні, ні, ні.

"У нас втікач", - бурмоче Рідок.

"Чорт." Я здригаюся, моє серце завмирає, коли двоє інших з Третього крила вирішують наслідувати його приклад, їхні руки дико качаються, коли вони відриваються від Першого загону Хвостового відділення. Це не закінчиться добре.

"Виглядає заразливо", - додає Квінн, коли вони пробігають повз.

"Дідько, вони справді думають, що встигнуть". Імоджен зітхає, її плечі опускаються.

Тріо майже зіштовхується прямо за центром нашого крила - нашої секції - а потім мчить до отвору в стіні двору, де лежить парапет.

"*Очі на Солас!*" кричить Тейрн.

Я знову дивлюся вперед, спостерігаючи, як Солас звужує своє єдине око до щілини і повертає голову, роблячи повний, гуркітливий вдих. Свинець наповнює мої груди, коли я озираюся через плече і бачу бігунів, що наближаються до парапету. Минулого року дракони не дозволили їм зайти так далеко.

Він грається з ними, і під таким кутом...

О, чорт.

Солас витягує шию, нахиляє голову жахливо низько і цмокає язиком, вогонь палахкотить у горлі -

"Лягай!" кричу я, кидаючись до Слоан і притискаючи її до землі, коли над головою вибухає вогонь, полум'я так близько, що жар обпікає кожен клаптик відкритої шкіри на моєму тілі.

До честі Слоан, вона не кричить, коли я накриваю якомога більшу частину її тіла, згорнувшись калачиком, але несамовиті крики, що лунають позаду нас є безпомилковими. Я розплющую очі, щоб побачити Ааріка, який лежить на рудій під нескінченним потоком вогню.

Рев Таірна заповнює мою голову, лава лиже мою вигнуту спину.

Крик підступає до горла, але я не можу дихати в цьому пеклі, не кажучи вже про те, щоб озвучити його.

Так само швидко, як і спалахнула, спека розсіюється, і я наповнюю легені дорогоцінним киснем, задихаючись, перш ніж відштовхнути гравій до своїх ніг. Я обертаюся, щоб подивитися на наслідки, коли інші другокурсники та третьокурсники навколо мене піднімаються.

Ті, хто стояв у кінці нашої секції, хто зреагував на мій крик, живі.

Ті, хто не зреагував, - ні.

Солас знищив бігунів, одного з наших першокурсників і щонайменше половину третього загону.

Почався хаос.

"Срібна!" вигукнув Тейрн.

"Я жива!" Я кричу у відповідь, але знаю, що він відчуває біль, який маскує мій адреналін. Запах - *боги*, запах сірки та обгорілої плоті мертвих курсантів змушує жовч підступати до мого горла.

"Вай, твоя спина..." шепоче Надін, тягнучись до мене і відсмикуючи руку. "Вона обгоріла".

"Наскільки все погано?" Я смикаю за передню частину уніформи, і вона відривається в моїй руці, тканина на спині пропалена наскрізь. Броня під формою принаймні залишається на місці.

Рідок проводить руками по приплющених, вигорілих верхівках свого волосся, а мій погляд бігає навколо, перевіряючи, як там усі інші. Я помічаю, що Квінн та Імоджен у безпеці позаду нас, вони вже поспішають на допомогу Третьому загону.

Сойер. Ріаннон. Рідок. Надін. Ми всі обмінюємося швидкими поглядами, які ставлять і відповідають на одне і те ж питання. Ми всі цілі.

Я випускаю довгий подих, голова паморочиться від полегшення.

"Це не... це не пропало твою броню", - каже Надін.

"Добре." Дякую богам за драконячу луску.

"Ти поранена?" запитую я Слоан, коли вона спотикається, шоковано дивлячись на різанину Третього Загону, поки Аарік допомагає рудій звестися на ноги. "Слоан! Ти поранена?"

"Ні." Вона не стільки хитає головою, скільки тремтить.

"Повернутися до строю!" Голос Панчека посилюється над хаосом. "Вершники *не* відступають перед вогнем!"

Ще б пак. Хто не відступив, той мертвий.

Широкі очі Дейна зустрічаються з моїми. Він або здивований тим, що сталося, не менше за мене, або справді хороший актор. Мабуть, так само, як і всі лідери крила, бо вони виглядають однаково враженими.

Озираючись на те, що залишилося від Третього загону, я бачу Імоджен, яка дивиться на купу попелу. Ніби відчуючи мій погляд,

вона повільно переводить свій заціпенілий погляд на мене.

"Негайно!" вимагає Панчек.

Вона хитається вперед, і я зустрічаю її на півдорозі, хапаючи за лікті. "Імоджен?"

"Кіаран", - шепоче вона. "Кіаран мертвий".

Гравітація, логіка, що б це не було, що тримає мене на землі, змінюється. Не може бути, щоб це було... навмисно, чи не так? "Імоджен..."

"Не кажи цього", - попереджає вона, обводячи нас поглядом.

Ми повертаємося до строю, коли майор Варріш рухається до передньої частини помосту, виглядаючи абсолютно незворушним, що його дракон щойно знищив вершників, які не порушили стрій, деякі з них були зв'язані.

"Не тільки першокурсники заробляють свої шкури на Басгіаті!" - кричить він, і я клянуся, що він звертається безпосередньо до мене. "Крила настільки сильні, наскільки сильний їхній найслабший вершник!"

Лють переповнює мої почуття, обпалююча, гаряча і, безперечно, не моя.

Дівчина з чорнувато-блакитним волоссям на два ряди попереду кидається навтьоки, тікаючи від нашого загону, і моє серце зупиняється, коли Солас знову нахиляється вперед, незважаючи на окрик Кет праворуч, і апельсиновий рот роззявляється.

Ох. Боги.

Я подумую про те, щоб самій повалити її на землю, коли позаду мене лунають удари крил, такі ж знайомі, як і моє власне серцебиття. І злість, що поглинає кожен мій подих, перемагаючи емоції, перетворюється на щось смертоносніше - гнів.

Тейрн приземляється на стіну позаду нас, його крила розмахують так широко, що майже торкаються гуртожитку, коли він вибиває верхній ряд каміння біля парапету. Першокурсники кричать, рятуючи своє життя.

"Тейрн!" кричу я з polegшенням, але не можу пробитися крізь абсолютну лють, що пронизує його. Моя увага метається туди-сюди між Тейрном і драконами за помостом.

Усі дракони лідерів крила відступають назад, включно з Кет, але Солас стоїть на своєму, його язик цмокає, коли груди Тейрна розширюються.

"Ти не маєш права спалювати те, що належить мені". Його слова поглинають усі мої розумові шляхи, коли Тейрн випускає землетрусний рев у напрямку Соласа. Усі затуляють долонями вуха, включно зі мною, все моє тіло вібрує від цього звуку, гаряче повітря обдає потилицю.

Дракони лідерів крила роблять крок до стіни, коли рев стихає, подалі від Помаранчевого Кинджалохвоста, але Солас стоїть непорушно, його око звужується до золотистої щілинки.

"Срань господня", - шепоче Надін.

На цьому все й закінчується.

Тейрн витягує шию вперед, високо над нашим загonom, потім голосно клацає зубами в напрямку Соласа з явною погрозою.

Моє серце калатає так швидко, що майже гуде.

Солас видає коротке, хрипке гарчання, а потім зміїним рухом повертає голову. Його кігті хапають і відпускають край стіни, і я затримую дихання, поки він не злітає в небо, його крила швидко б'ються, коли він відступає.

Тейрн підводить голову, спостерігаючи за польотом, перш ніж переключає увагу на поміст і видихає потік сірчистої пари, розвіюючи густе чорне волосся Варріша.

"Думаю, він отримав повідомлення, - кажу я Тейрну.

"Якщо Солас знову наблизиться до тебе, він знає, що я зжеру його людське єство і дозволю йому гнити всередині мене, поки його серце ще б'ється, а потім заберу око, яке я так милостиво залишив йому."

"Це... наочно." Я не торкаюся питання їхньої історії, хвилі гніву все ще накочуються на Тейрна, як гроза.

"Попередження повинно бути ефективним. Поки що." Він відступає назад, набираючись сил перед тим, як стрибнути зі стіни, його удари крил здійснюють гравій навколо нас, коли він злітає.

Панчек повертається на подіум, але його рука не зовсім тверда, коли він проводить рукою по рідкому волоссю на голові, по медалях на грудях. "То на чому ми зупинилися?"

Варріш дивиться на мене, його ненависть відчутна на смак у моєму роті, і я знаю, що навіть якщо він не був ворогом раніше, то тепер він точно ворог, як і Дейн.

**А в горах хребта Стілрідж зелені дракони лінії Уайнлоїдіг,
відомі своїм гострим розумом і раціональним поглядом,
запропонували свої предковічні інкубатори для блага драконячого
роду, і куполи Наварри були виткані Першою
Шістькою у теперішньому Військовому коледжі Басгіату.**

**-ОБ'ЄДНАНА НАВАРРА, ДОСЛІДЖЕННЯ З ВИЖИВАННЯ
ВІД ГРАТО БЕРНЕЛЛА, КУРАТОРА КВАДРАНТА ПИСАРІВ**

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Наступного ранку я прокидаюся в холодному поту, небо бліде від раннього світла, що пробивається крізь моє вікно на схід, тіло переповнене адреналіном від нічного кошмару. Як і щоранку після від'їзду Зейдена, я щільно обмотую коліна і швидко одягаюся, натягуючи гнучку літню форму, призначену для спарингів, поверх обладунків і заплітаючи волосся в одну вільну косу, коли виходжу зі своєї кімнати.

Моє серце все ще калатає, коли я біжу вниз гвинтовими сходами, а мозок не може позбутися кошмарів, які так яскраво приходять під час сну. Коли я сплю.

Я ковтаю жовч, що підступає до горла. Один із венинів утік у Рессон, червоні вени павутинням відходять від його злісних очей. Хто знає, скільки їх там ще є, які пробираються до нашого кордону, поки ми відпочиваємо.

На першому поверсі першокурсники поспішають до своїх нещодавно призначених обов'язків, але подвір'я блаженно порожнє, повітря густе від вологості, але милосердно прохолодніше, ніж учора, завдяки буревію, що насувається.

Я притискаю каблук черевика до задньої поверхні стегна, розтягуючи м'яз. Незважаючи на велику кількість мазі Вініфред, шкіра моєї спини все ще ніжна від вчорашнього опіку, але вже в сто разів краще, ніж вчора ввечері.

"Хіба тобі ніхто не казав, що перевагою другого курсу є додаткова година сну, яку ти можеш спати без обов'язків?" запитує Імоджен, наближаючись, її кроки легкі на гравії.

"Так, що, я впевнена, чудово для людей, які вміють спати". Я витягну іншу ногу. "Що ти робиш?"

"Я йду з тобою". Вона теж потягується, одночасно вивертаючи шию. "Але я не можу збагнути, якого біса ти бігаєш щоранку".

Мій живіт порожніє. "Звідки ти знаєш, що я бігаю щоранку? Якщо Зейден вважає, що цього року мені потрібен хтось, хто наглядатиме за мною..." Я хитаю головою, не в змозі закінчити це речення. Він повинен був прийти вчора, але так і не з'явився, на превеликий жаль для Тейрна... і моє занепокоєння.

"Розслабся. Зейден не знає. Моя кімната прямо над твоєю, і, скажімо так, я теж не дуже добре сплю". Її погляд кидається до ротонди, звідки виходить група кадетів.

Дейн. Соєр. Ріаннон. Бодхі. Більшість з них я впізнаю як керівництво Четвертого крила.

Рі та Соєр одразу помітили нас і попрямували до нас.

"То чому ми біжимо, Сорренгейл?" запитує Імоджен, закінчуючи розтяжку.

"Тому що я взагалі не вмію бігати", - відповідаю я. "У мене добре виходить бігати короткими відрізками, але якщо довше - я не витримаю". Не кажучи вже про те, що це пекло для моїх суглобів.

Погляд Імоджен перехоплює мій, її очі розширюються.

Бодхі стоїть далі і починає наш шлях. Його хода настільки схожа на ходу Зейдена, що я дивлюсь знову.

"Чому ти не спиш?" запитує Ріаннон, ховаючи блокнот під пахву, коли вони з Сойєром добігають до нас.

"Можу запитати тебе про те ж саме". Я примушую себе посміхнутися. "Але я припускаю, що це зустріч керівництва".

"Так." Занепокоєння зморщує її брови, коли вона вивчає моє обличчя. "З тобою все гаразд?"

"Абсолютно. Як пройшла зустріч?" Це жалюгідна спроба нормальної розмови, враховуючи, що сцени з Рессона все ще прокручуються в моїй голові з мого нічного кошмару.

"Все було добре", - відповідає Сойєр. "Вони перевели Бодхі Дуррана з Хвостової секції до Полум'я".

"Нам довелося провести деяку реструктуризацію, оскільки більша частина Третього загону була спалена вчора", - додає Ріаннон.

"Так. У цьому є сенс". Я дивлюся через її плече і прикидаю, що у мене є близько п'яти секунд до того, як Бодхі дістанеться до нас. Якщо він дізнається, що мені важко, без сумніву, він розповість Зейдену, а мені зараз не потрібна ця розмова. "Слухай, мені треба йти."

"Куди?" запитує Ріаннон.

"Тікати", - чесно відповідаю я.

Вона відкидає голову назад, глибше хмурить брови. "Ти ніколи не бігаєш".

"Тоді саме час почати", - намагаюся пожартувати.

Вона переводить погляд між мною та Імоджен. "З Імоджен?"

"Так", - відповідає Імоджен. "Мабуть, ми тепер бігуни".

Бодхі приходить вчасно, щоб почути це, його брови піднімаються.

"Разом?" Погляд Ріаннон продовжує стрибати - на Імоджен, на мене і назад. "Я не розумію."

Якщо не можеш збрехати, тримай дистанцію.

"Тут нема чого розуміти. Ми просто біжимо." Моя посмішка настільки натягнута, що, здається, все моє обличчя може зламатися від зусиль, яких я докладаю, щоб утримати її.

Погляд Бодхі звужується.

"А якщо ти не встигнеш до сніданку?"

"Встигнемо, - обіцяє Імоджен. "Якщо побіжемо прямо зараз". Вона дивиться на Бодхі. "Я розберуся".

"Відпусти їх", - каже Бодхі.

"Але..." починає Ріаннон, її погляд шукає мене, ніби вона бачить мене наскрізь. Імоджен тренує мене з минулого року, але Рі знає, що ми не зовсім друзі.

"Відпусти їх", - повторює він, і цього разу це не пропозиція, а наказ її керівника секції.

"Побачимось пізніше?" запитує Рі.

"Пізніше", - погоджуюся я, не впевнена, що маю це на увазі, і без жодного слова розвертаюся та біжу через подвір'я до тунелю. Гравій - лайно для зчеплення з дорогою, що робить його важчим, але це нормально. Мені потрібно більше.

Імоджен наздоганяє мене за кілька кроків. "Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що не впораєшся?"

"Що?" Ми зупиняємося біля дверей.

"Ти сказала, що не зможеш". Імоджен дістається до ручки раніше за мене і зачиняє двері. "Коли я запитала, чому ти тікаєш. Що ти мала на увазі?"

Секунду я вагаюся, чи не сказати їй, але вона теж була там. Вона теж не спить.

"Солейл не змогла". Мій погляд зустрічається з її поглядом, але вираз її обличчя не змінюється. Клянуся богами, її ніщо не бентежить. Я їй заздрю. "Вона була на землі, коли воно вбило її. Те, як вона спрямовувала... це висмоктало все з землі. Все, що *торкалося* землі. Включаючи Солейл і Фуїл. Я бачила, як це сталося. Я бачу це щоночі, коли закриваю очі. Воно поширюється так швидко, і я знаю... я не можу втекти від нього. Принаймні, якщо буду надто далеко від Тейрна. Я недостатньо швидка для будь-якої значної відстані." Я намагаюся проковтнути клубок у горлі, але він, здається, живе там останнім часом.

"Поки що", - каже Імоджен, смикаючи двері до тунелю. "Ми ще недостатньо швидкі. Але будемо. Ходімо."

***

"До біса дивно опинитися тут, нагорі", - каже Рідок зліва від мене, коли ми сидимо на першому в цьому навчальному році засіданні Опису Бою, дивлячись униз, де першокурсники займають більше третини кімнати.

Стоячі місця є лише у гігантській багатоярусній аудиторії для третьокурсників позаду нас. Це єдине місце в квадранті, окрім актової зали, призначене для всіх курсантів-вершників, але мине кілька тижнів смертельних перекличок, перш ніж ми всі зможемо сісти перед багатоповерховою мапою Континенту.

Вона нагадує мені ту, що висіла в кімнаті для брифінгів Бреннана в Аретії. Він думає, що у нас є лише шість місяців до того, як Веніни кинуть виклик куполу, і все ж на цій карті немає жодної вказівки.

"Вид трохи кращий, - зауважує Надін з іншого боку.

"Безумовно, легше бачити вищі частини мапи", - погоджується Ріаннон, що сидить праворуч від мене, дістаючи своє приладдя і розкладаючи його на робочому столі перед собою. "Ти добре *побігала* сьогодні вранці?"

"Не впевнена, що я б назвала це добрим, але воно було ефективно". Я кладу блокнот і ручку на стіл, морщачись від болю, що пронизує гомілки, і зміцнюю свої щити. Тримати їх постійно піднятими важче, ніж я думала, і Тейрн любить нагадувати мені, коли вони вислизають.

"Поглянь на всіх цих першокурсників з їхніми перами та чорнилом", - зауважує Рідок, нахилиючись вперед і дивлячись вниз на учнів молодших класів.

"Колись у нас не було меншої магії, щоб заправляти чорнильні ручки, - відповідає Надін. "Припини поводитися зверхньо."

"Ми і є вищі." Він посміхається.

Надін заковчує очі, а я не можу стримати посмішку.

Професор Девера спускається вузькими кам'яними сходами ліворуч від нас, що йдуть уздовж ярусів сидінь, зі своїм улюбленим довгим мечем, пристебнутим до спини. Її чорне волосся трохи вкоротилося відтоді, як я бачила її востаннє, а на багатій шкірі біцепса кольору червоного дерева - свіжа, нерівна рана.

"Я чула, що вона провела минулий тиждень у Південному крилі, - тихо каже Ріаннон.

Мій шлунок напружується, і мені цікаво, що вона бачила, якщо взагалі щось бачила.

"Ласкаво просимо на ваше перше бойове зведення", - оголошує професор Девера. Я налаштовуюся на те, що вона виголошує ту саму промову, що й минулого року, і попереджає першокурсників, щоб вони

не дивувалися, якщо третіх курсів викличуть на службу раніше, щоб укомплектувати пости середньої ланки або затінити передні крила. Її погляд ковзає по них, перш ніж вона звертає свою увагу на секунданта, її очі на мить зморщуються, коли вона з гордою посмішкою дивиться на мене, а потім продовжує пояснювати, наскільки важливо для нас розуміти поточний стан справ на наших кордонах.

"Це також єдиний клас, де ви будете відповідати не лише перед вершником як вашим професором, але й перед писарем", - закінчує вона, піднімаючи руку в бік сходів.

Полковник Маркхем піднімає кут своєї кремової мантиї, коли спускається, прямуючи до заглибленої підлоги лекційної зали.

Мої м'язи зводять, і я борюся з бажанням встромити один зі своїх кинджалів у його зрадницьку спину. Він знає все. Він мусить. Він написав довбаний підручник з наваррської історії, за яким навчаються всі вершники. І до минулого року я була його зоряним учнем, тим, кого він обрав, щоб досягти успіху в Квадранті Писарів.

"Ви будете поважати полковника Маркхема, як і будь-якого іншого професора, - каже професор Девера. "Він є найвищим авторитетом в Басгіаті, коли йдеться про всі питання не лише нашої історії, але й поточних подій. Дехто з вас, можливо, не знає цього, але інформація з фронту надходить до Басгіату перед тим, як її відправляють королю в Калдир, тож ви почуєте її першими тут".

Я дивлюся вниз ярусами, де Аарік сидить поруч зі Слоан у ряду з першокурсниками нашого загону, і, до його честі, він не здригається і навіть не совається на своєму місці. Один гарний погляд, і Маркхем впізнає його, але з такою стрижкою, якщо він не буде висовуватися, він має всі шанси затертися серед нас.

Принаймні, доки його батько не заб'є на сполох, що він зник зі свого позолоченого ліжка в Калдирі.

“Перше питання для обговорення”, - каже Маркхем, опускаючись на підлогу зали, і його сріблясті брови супляються. “Минулого тижня сталося не один, а два напади зграй грифонів на наш кордон”.

Залою проноситься гомін.

“Перший, - каже професор Девера, піднімаючи руку і використовуючи меншу магію, щоб перемістити один з маркерів прапора з боку карти на кордон, який ми поділяємо з брейвікською провінцією Пороміель, - стався біля села Сіпене, високо в Есбенських горах”.

Година польоту від Монтсеррату.

Єдиний звук - це перо та ручка по пергаменту, коли ми робимо нотатки.

“Ось що ми можемо вам сказати, - каже Маркхем, складаючи руки за спиною. “Буревій напав на нас о другій годині ночі, коли всі мешканці села, окрім кількох, спали. Напад не був спровокований, а оскільки Сіпене - одне з сіл, що лежить за межами відділень, насильство залишалося непоміченим Східним крилом протягом кількох годин”.

Мої плечі опускаються, але я продовжую писати, зупиняючись лише для того, щоб поглянути на карту. Це село знаходиться на висоті вісім тисяч футів - висоті, несприятливій для грифонів. Що вони там шукали? Можливо, мені варто було провести минулу ніч, читаючи про те, що знаходиться в цих горах, а не про політичні наслідки заснування нашого військового коледжу тут, а не в Калдирі на заході, протягом шестисот років.

"Дрейф був зупинений трьома драконами, які патрулювали місцеву заставу, але на той час, коли вони прибули, більшу частину шкоди було вже завдано. Припаси були вкрадені, будинки спалені. Останнього літуна-грифона знайшли в одній з місцевих печер над селом, хоча ні він, ні його грифон не змогли розповісти нам про мотиви нападу, оскільки вони обидва були спалені на місці".

В'язням важко говорити про ворога, з яким вони боролися, якщо вони мертві.

"Це те, що вони отримують, - бурмоче Рідок, хитаючи головою. "За те, що переслідують цивільних".

Але чи були вони цивільними? Маркхем не згадував про жертви серед цивільного населення, лише про руйнування.

Я дивлюся через плече на Імоджен, яка стоїть з Бодхі та Квіном, склавши руки на грудях. Вона дивиться на мене, її рот стискається, перш ніж вона повертає свою увагу назад до Маркхема.

Чорт забирай. Я хочу стояти там з ними, питати, що вони насправді думають, або навіть з Ейю, яка зі своєю командою третього курсу в кутку. Можливо, ми не близькі, але принаймні вона знає правду. Понад усе я хочу поговорити з Зейденом. Мені потрібні відповіді, які він не хоче мені давати.

"Щодо другого, - продовжує професор Девера, пересуваючи ще один прапор, цього разу на південь. Мій сніданок перевертається в шлунку, коли вона ставить прапор на місце. "На аванпост Атебайн напали три дні тому".

Я задихаюся, і ручка випадає з моєї руки, голосно б'ючись об стіл у тихій кімнаті.

"З тобою все гаразд?" шепоче Ріаннон.

"Хочете щось сказати, кадет Сорренгейл?" запитує Маркхем, крутячи головою і дивлячись на мене з характерним нечитабельним виразом, який він так полюбляє. Але виклик, який я часто бачила, коли він намагався витягнути з мене правильну відповідь, криється в простому піднятті його брів.

Я знаю, що він добре знає про те, що відбувається за нашими кордонами, але чи сказав йому полковник Аетос, що я теж знаю?

"Ні, сер", - відповідаю я, хапаючи ручку, перш ніж вона встигла покотитися зі столу. "Я просто злякалась, ось і все. Наскільки я знаю з того, чого ви мене вчили під час підготовки до Квадранта Писарів, на аванпости рідко нападають безпосередньо".

"І?" Він відкидається на спинку столу, що стоїть посеред зали, і постукує пальцем по перенісці.

"І Монтсеррат також зазнав прямого нападу в минулому році, тому я не можу не задатися питанням, чи не стає ця тактика все частіше використовуваною нашим ворогом?"

"Цікава думка. Це те, що ми розглядаємо серед писарів". Усмішка на його обличчі зовсім не дружня, коли він відштовхується від столу, ховає руки за мантию і киває мені.

"Зазвичай ми починаємо з першокурсників, - каже професор Девера, кидаючи погляд на полковника Маркхема. "Закінчуючи деталі, які ми можемо вам розповісти про напад на Атебайн, це сталося трохи раніше опівночі, коли дев'ять з дванадцяти драконів, які там дислокувалися, все ще перебували на патрулюванні. Наскільки ми можемо судити, ворогів було близько двох десятків, і вони були розбиті трьома присутніми драконами за підтримки піхоти. Двоє вершників на грифонах пробралися на нижній рівень аванпосту, перш ніж їх спіймали і вбили".

"Щити", - гарчить Таірн, і я піднімаю їх назад.

"Я навіть не помітила, як вони зісковзнули.

"Зараз вони мають бути як одяг на цьому етапі", - повчає він, огризаючись трохи більше, ніж зазвичай.

"Пробач?"

"Напевно, ти б відчула вітерець, якби забула їх одягнути".

Справа зроблена.

"Хіба не туди вас, хлопці, відправили?" запитала Ріаннон.
"Атебайн?"

Я киваю, сподіваючись, що жоден з цих літунів не був тим, хто воював з нами в Рессон.

Першокурсники починають ставити запитання.

Яку формацію "Грифон" обрав для атаки на Атебайн?

Типову V-подібну.

Чи пов'язані ці дві атаки між собою?

У нас немає підстав так вважати.

Запитання продовжуються і продовжуються, і жодне з них не доходить до суті справи, що змушує мене дивитися на курсантів під нами зі здоровою дозою скептицизму, що вони не є критично мислячими людьми, якими їм потрібно бути. З іншого боку, можливо, курсанти інших курсів відчували те ж саме щодо нас минулого року.

Нарешті, Девера надає слово іншим рокам.

Рука Ріаннон піднімається вгору, і Девера звертається до неї.

"Як ти думаєш, чи можливо, що ворог знав, що аванпост спорожнів для військових ігор, і намагався скористатися ситуацією?" - запитує вона.

Саме так.

Професори Девера і Маркхем презирнулися. "Так, - нарешті відповідає професор Девера.

"Але затримка покаже відставання в часі їхньої інформації, чи не так?" Ріаннон продовжує. "Аванпост був порожнім лише скільки? Кілька днів?"

"П'ять днів, якщо бути точним, - відповідає Маркхем. "А цей напад стався через вісім днів після того, як його знову зайняли". Його погляд ковзає по мені, потім піднімається на кілька рядів вище. "Торговий пост Пороміеля, розташований неподалік, Рессон, був зрівняний з землею під час заворушень Поромішів пару тижнів тому, і ми думаємо, що це може допомогти їм порушити їхні лінії зв'язку про наш аванпост".

Заворушень Поромішів?

Сила піднімається в мені так швидко, що моя шкіра стає гарячою.

Девера скося поглядає на Маркхема. "А ще ми зазвичай не даємо вам відповідей".

Маркхем хихикає і нахилиє голову. "Прошу вибачення, професоре Девера. Я, мабуть, сьогодні не в найкращому стані. Занадто мало спав останніми днями".

"Трапляється з найкращими з нас".

Я піднімаю руку, і Девера звертається до мене. "Де в аванпості знайшли вершників грифонів?"

"Біля зброярні."

Дідько. Я киваю. Вони робили набіг на заставу за зброєю. Наші куполи, можливо, не дійшли так далеко, але я б'юся об заклад, що схованка з кинджалами була перенесена туди, якщо керівництво знало, що венини були поблизу. Бреннан не може забезпечити навіть малу

частину дріфтів. Звичайно, вони будуть битися, щоб вкрати зброю. Нам потрібно вивезти більше.

"Що б ви зробили, якби командували бунтом на аванпості Атебайн?" - запитує вона зал, а потім звертається до Керолайн Ештон, коли та піднімає руку.

"Я б подвоїла патруль на наступні кілька тижнів, щоб продемонструвати силу, і, можливо, розглянула б можливість зрівняти з землею кілька прикордонних поромишських сіл", - пропонує вона.

Ріаннон тихо насміхається.

"Нагадай мені, щоб я ніколи не ставав на її поганий бік", - бурмоче Рідок.

"У відплату?" перебиває Дейн. "Це не наш шлях. Почитай Кодекс про правила ведення бою, Ештоне".

Сказав чоловік, який послав мене на смерть.

"Він має рацію", - погоджується Девера. "Ми захищаємо наші кордони, застосовуючи смертоносну силу, але ми не приносимо війну цивільному населенню". Ми просто не намагаємося їх врятувати. Але чи знає вона про це? Чорт, чи можу я комусь тут довіряти?

Але... може, весь звіт неправдивий. Може, це були віверни і веніни, а не грифони. Може, вся ця презентація - добре продумана брехня.

"Скільки вершників було поранено під час нападу на Атебайн, враховуючи, що один загинув?" запитую я.

"Четверо з нас, - відповідає Девера, показуючи на свою руку. "Включно зі мною. Це люб'язність вершниці, яка чудово влучно стріляє з лука".

Ось вам і ідея про не-грифонів.

Нас відпускають після ще півгодини поточних подій, і я кидаю свій загін у натовпі, шукаючи Бодхі.

Він уже майже підійшов до сходів брифінг-руму, коли я його наздоганяю.

"Сорренгейл?" - запитує він після того, як ми пройшли крізь вузьке місце у дверях.

"Я хочу допомогти", - шепочу я. Можливо, я можу зробити більше, ніж просто читати.

"Трясця твоїй матері". Він бере мене за лікоть і тягне в нішу, підносячись наді мною з розлюченим виглядом. "У мене є прямі інструкції тримати тебе якомога далі від *допомоги*".

"Його тут навіть немає, а він все одно віддає тобі накази?" Я поправляю ремінь своєї сумки на плечі, коли більшість квадрантових воронок пролітають повз.

"Ця тактика зі мною не спрацює, тому що так". Він знизує плечима і дряпає ручкою гіпс на руці.

"А я думала, що ти найрозумніший в групі". Я зітхаю. "Слухай, якщо я можу допомогти, то, можливо, ми зможемо запобігти тому, що я припускаю... втечі припасів". Розмовляти зашифрованим текстом - це смішно, але будь-хто може підслуховувати. "Дай мені роботу."

"Ох, я найрозумніший у групі." Він посміхається, відкидаючись на п'яти. "А ще я не маю бажання померти. Переживи другий рік і зміцни свої щити, Сорренгейл. Це твоє завдання."

"Вона намагається вмовити тебе, щоб ти дозволив їй приєднатися до цих витівок?" запитує Імоджен, зупиняючись поруч із нами.

"Намагається" - це точне слово, - каже Бодхі. "Тільки намагається". Він відходить у натовп.

"Як ми повернемося до класу, ніби нічого не сталося?" запитую я Імоджен, коли ми виходимо в потік курсантів, що прямують до головних сходів академічного крила.

"Ви повинні поводитися так, ніби нічого не сталося", - тихо відповідає Імоджен, махаючи рукою Квіну, який чекає попереду разом з Ріаннон. "Це угода, яку ми всі уклали, коли приїхали сюди". Вона пересуває сумку, крутить зап'ястям, щоб її реліквія бунтарства опинилася між нами. "І подобається тобі це чи ні, але тепер ти одна з нас. Настільки, наскільки ти можеш бути близькою до нас без цього".

Я перекладаю свій важкий рюкзак на плече і киваю, усвідомлюючи, що знаю занадто мало, щоб реально допомогти позначеним, і занадто багато, щоб відверто поговорити з друзями.

"Привіт, - каже Імоджен до Квінна. "Пообідаємо?"

"Звичайно", - відповідає Квінн.

Вони йдуть попереду, а Ріаннон відстає, щоб не відставати від мене.

"Хіба Квінн зазвичай не обідає зі своєю дівчиною?" запитує Рі.

"Так, але вона закінчила школу".

"Гаразд." Вона зітхає і стишує голос. "Я хотіла поговорити з тобою перед сніданком, але не встигла. Думаю, школа щось від нас приховує".

Я ледь не перечепилася через власні черевики, але встигла відновити рівновагу, перш ніж виставити себе на посміховисько. "Пробач?"

Вона не може знати. Просто не може. Я ледве пережила втрату Ліама... Я не можу збагнути, що з нею щось відбувається.

"Думаю, щось відбувається в Квадранті Цілителів", - каже вона, знижуючи голос. "Я намагалася відвести першокурсника до Нолона

вчора, після того, як шикування перетворилося на вогнище, і він виглядав, як абсолютне лайно. Я маю на увазі, що він ледве стояв на ногах. А коли я підійшла запитати, чи з ним все гаразд, новий заступник коменданта сказав, що у нього є важливіші справи, ніж розмови з курсантами, і фактично провів його до тих маленьких дверей в глибині лазарету, які тепер охороняються. Я думаю, вони там щось ховають".

Я кілька разів відкриваю і закриваю рот, розриваючись між розгубленістю і полегшенням. "Можливо, вони привезли когось із поранених вершників з одного з аванпостів для лагодження, - припускаю я. Відставання в роботі пояснило б, чому Бодхі досі в гіпсі.

Вона хитає головою. "З яких це пір кілька зламаних кісток руйнують лагодження?"

"Може, вони привезли в'язня з Поромієля". Рідок протискується між нами. "А Нолон продовжує лікувати їх, поки Варріш ламає їх. Я чув, як один з третьокурсників казав, що Варріш відомий саме цим - катуванням.

"А ти відом тим, що підслуховуєш". Рі похитала головою.

Замість того, щоб пообідати з друзями, я швидко вибачаюся і несу тачу до маленької бібліотечної ніші в загальному залі, щоб дочитати "Об'єднана Наварра, дослідження виживання".

На жаль, після години, проведеної над томом, я усвідомлюю, що вже знаю більшість фактів про тріумф об'єднання і жертви, принесені людьми і драконами заради встановлення миру. Розчарування пече, як поріз від паперу. Звісно, секрети побудови приходу не були б у першій книзі, яку я досліджувала б, але було б приємно здивуватися, якби щось виявилось легким.

Я роздумую над тим, щоб попросити у Єсінії книгу, яка більше зосереджена на Першій шістці вершників, поки перевдягаюся перед оцінюванням у своїй кімнаті, а потім прямую до спортзалу і зустрічаю свій загін на краю мату.

"Ненавиджу день оцінювання", - бурмочу я, займаючи місце між Рі та Надін.

"Не можу звинувачувати тебе після того, як ти пройшла його минулого року", - дражниться Рідок, підходячи до Сойєра.

Починається перший матч між двома нашими першокурсницями, і я не можу не помітити, як Рі щокілька хвилин поглядає в мій бік. До кінця гри Візія - повторна гра - розтоптала брутальну дівчину з шокуючими рудими кучерями, яку вчора знудило на Ааріка, і Рі майже не зводить з мене очей.

І не тільки вона. Слоан дивиться так, ніби може засліпити мене до смерті, оскільки вона постійно переносить свою вагу на лівий бік мату.

"Бейлор Норріс і Міша Левін!" Професор Еметтеріо, викладач бойової підготовки нашого загону, кричить до першокурсників поруч зі Слоан, а потім нахиляє поголену голову до планшету в своїх м'язистих руках.

Бляха-муха. Я справді не хотіла знати їхніх імен. Кремезний хлопець з нервовими очима стикається з брюнеткою, яка вчора не могла припинити гризти нігті.

"З тобою все гаразд?" запитую я Рі, коли брюнетка якимось чином перевертає м'язистого на спину. Вражаюче.

"Чи варто мені тебе про це питати?" відповідає Рі, знижуючи голос до шепоту. "Ти злишся на мене?"

"Що?" Я відриваю свою увагу від того, як дівчина підставляє хлопцеві свою дупу, щоб він подивився на неї. "З чого б мені на тебе сердитися?"

"Між тим, що ти бігаєш і не обідаєш з нами, мені здається, що ти мене уникаєш. Це смішно, але все, про що я можу думати, це те, що, можливо, ти злишся через те, що я вчора вибрала Сойєра командиром замість тебе, і якщо це так, то давай поговоримо про це..."

"Зачекай. *Що?* Ні." Я хитаю головою, тримаючись рукою за живіт. "Зовсім ні. Я - *найгірший* з можливих варіантів командира, враховуючи, що мені доводиться літати до Самари кожні два тижні, щоб Тейрн міг бачитися зі Сгейл".

"Так?" Вона киває, полегшення пом'якшує її карі очі. "Я так і думала".

"Сойєр - чудовий вибір, а я зовсім не прагну до лідерства". Я просто намагаюся залишитися непоміченою. "Зовсім не злюся."

"То ти мене не уникаєш?" запитує Рі.

"З мене вийшов би чудовий керівник", - перебиває Надін, рятуючи мене від необхідності відповідати. "Але принаймні ти не вибрала Рідока. Він би сприйняв усе це як платформу для нових жартів".

Виявляється, ми не такі тихі, як нам здається.

Міша рішуче перемагає Бейлора, а Еметтеріо викликає на килим наступну пару. "Слоан Майрі та..." - зачитує він зі свого списку. "Аарік Грейкасл.

"Я хочу її замість нього", - каже Слоан, тицяючи в мене кинджалом.

Вона, мабуть, жартує. Але це не так. Зітхаючи, я схрещую руки і хитаю головою на молодшу сестру Ліама.

"Боги, Слоан". Імоджен пирхає, сміючись праворуч, де вона спостерігає з Квінном. "Ти справді хочеш померти у свій перший день?"

"Вона зробила тобі комплімент?" шепоче Ріаннон.

"Як не дивно, думаю, що так".

"Я можу з нею впоратися", - відстрілюється Слоан, вибиваючи ножем білі кісточки. "Судячи з того, що ти написала у минулорічному листі, її суглоби вискакують просто назовні. Наскільки складно це може бути?"

"Серйозно?" Я кидаю докірливий погляд на Імоджен.

"Я можу пояснити". Імоджен кладе руку на серце. "Бачиш, ти мені не сподобалась минулого року, пам'ятаєш? Ти на любителя."

"Чудово. Я це ціную, - саркастично відказую я у відповідь.

"Мені начхати на твою образу на Сорренгейл, Майрі". Еметтеріо зітхає так, ніби цей рік його вже виснажив. "Я знаю, хто її тренував, і я не спущу її з ланцюга на першокурсника". Він піднімає темну брову на Імоджен. "Я теж припустився помилки минулого року". Він повертається до Слоун, куточки її рота опускаються вниз. "А тепер роззброюйся і стань на захист Грейкасла".

Слоан віддає зброю і дивиться в обличчя Ааріку, який легко перевершує її на п'ять дюймів і має за плечима роки приватних тренувань з ведення бою. Але вона сестра Ліама, тож є шанс, що вона зможе постояти за себе.

"Хтось сказав "Сорренгейл"?" - запитує глибокий голос позаду нас.

Наш ряд другокурсників озирається через плечі на буйного першокурсника, який скинув худорлявого з парапету. На його плечі нашивка Другого крила, і він іде вперед, тримаючи руки в боки.

"Популярна сьогодні, чи не так?" з посмішкою шепоче Надін, грайливо повертаючись до першокурсника. "Привіт. Я Вайолет Сорренгейл". Вона показує на своє фіолетове волосся. "Бачиш? Як моє волосся. У вас є повідомлення для..."

Він хапає її за голову і скручує, ламаючи їй шию.

Нерідкі випадки, коли кандидат вступає до Квадранту Вершників, отримавши гроші за вбивство кадета. Мені шкода, що Міра стала мішенню, але я з гордістю можу сказати, що вона швидко відвернула загрозу. У вас є вороги, генерале.

**-ОФІЦІЙНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ ВІД КОМЕНДАНТА
ПАНЧЕКА ГЕНЕРАЛУ СОРРЕНГЕЙЛУ**

РОЗДІЛ ДЕСЯТИЙ

Я в шоці дивлюся, як першокурсник кидає тіло Надін на землю. Воно падає з огидним глухим ударом, її голова вивернута під неприродним кутом.

Вона мертва.

Ні. Тільки не знову.

"Надін!" кричить Ріаннон, кидаючись на коліна біля неї.

"Надін?" - запитує першокурсник, його густі брови зв'язуються в одну.

"Що ти, в біса, робиш?" гарчить Еметтеріо.

"Ніхто не втручається", - вимагаю я, і два мої кинджали опиняються в руці ще до того, як я усвідомлюю, що потягнулася за ними.

Велетень переводить погляд з тіла Надін на мої кинджали, на моє волосся.

"Я Вайолет Сорренгейл". Моє серце калатає, але більше ніхто не помре за мене. Не чекаючи на його відповідь, я кидаю обидва кинджали. Але він швидкий, як на його зріст, і підкидає руки вгору - і обидва мої клинки занурюються в нього по самісінькі руків'я.

Чорт забирай.

"Вайолет!" кричить Андарна.

"Спи!" Я піднімаю щити, щоб заблокувати все - всіх. Зейдена немає. Захист мене - це те, що вбило Ліама.

Неважливо, чому цей хлопець намагається вбити мене зараз. Або я достатньо сильна, щоб вижити, або ні.

Першокурсник зі злим бурчанням викидає закривавлені кинджали зі своїх передпліч у швидкій послідовності, дозволяючи їм з брязкотом впасти на землю. Його помилка. Він може бути майже на фут вищий, але йому знадобляться ці леза, якщо він хоче мене вбити. Його статура, однак... це буде важко подолати.

Припини робити великі рухи, які викривають тебе. Минулорічні слова Зейдена лунають у моїй голові так, ніби він стоїть поруч зі мною. Я маю використовувати те, що маю - свою швидкість - на свою користь.

Я кидаюся на нього з розгону, і він замахується м'ясистими кулаками на мою голову, але я падаю на коліна, перш ніж вони встигають зіткнутися. Ігноруючи ниючий біль у ногах від удару, я використовую свій імпульс, щоб прослизнути повз нього, підрізаючи сухожилля поруч з його коліном, коли проходжу повз.

Він кричить і падає вперед, як довбане дерево, вдаряючись об підлогу.

"Вайолет!" кричить Дейн звідкись позаду мене.

Я схоплююся на ноги і повертаюся до велетня, який вже перевернувся на спину, ніби нечутливий до болю, але він не може витримати того, що я з ним зробила. Однак він може дотягнутися до одного з кинджалів, які впустив, і кинути його в мене.

Що він і робить.

"Чорт!" Я кручуся вбік, щоб уникнути власного леза, а він відштовхується ногою, яку я не порізала.

Його черевик чіпляє мене за стегно.

Удар вибиває мої ноги з-під мене, і все, що я бачу - це стелю, коли я падаю назад, розбиваючи стегно всією силою своєї ваги. Біль засліплює мене на якусь мить, коли моя голова вдаряється об підлогу, розпечена до білого і така гостра, що аж у вухах дзвенить. Але, принаймні, я не порізала себе лезами. Один з них все ще в моїй руці, але в очах розпливається, і я розумію, що насправді їх два.

Першокурсник хапає мене за праве стегно і тягне, тягне мене з виразним скрипом шкіри об блискучу підлогу. Якщо я встромлю кинджал у його руку, то зачеплю свій власний м'яз.

Тож я замахаюся на його руку, і мій удар зачіпає його лише порізом поперек передпліччя. Серце підскакує до горла, люди навколо вигукують моє ім'я, але вони не можуть втрутитися. Я на другому курсі, і цей мудак не з мого загону.

Він міцно тримає мене, тягне ногами до себе, його калюжа крові заливає мою потилицю і мокре волосся.

Якщо я не звільнюся, мені кінець.

Я піднімаю ліву ногу і б'ю ногою, як тільки опиняюся досить близько, влучаю йому в щелепу, але він не відпускає. Чіпкий вилупок.

З моїм наступним ударом ногою лунає хрускіт, і я ламаю йому ніс. Кров летить, але він струшує її, піднімається вгору і котиться на мене, притискаючи до підлоги своєю незбагненною вагою.

Бляха, бляха, бляха.

Я замахаюся ножем, але він ловить мою праву руку, притискаючи зап'ястя до землі. Потім він обхоплює іншою рукою моє горло і стискає.

"Здохни, бляха, вже", - кипить він, його голос змішується з дзвоном у моїх вухах, коли він опускає своє обличчя до мого.

Повітря перехоплює, коли він стискає мені горло.

"Таємниці вмирають разом з людьми, які їх зберігають", - шепоче він, наближаючи свій ніс на дюйм до мого. Його очі світло-карі, але обведені червоним, наче він під якимось наркотиком.

Аетос.

Страх затоплює мій розум, прориваючись крізь мої щити, але він не мій.

Я не можу зосередитися на страху Тейрна. На цьому шляху лежать шок і смерть.

А я не збираюся вмирати через якогось безіменного першокурсника.

Мій зір тунелює, коли я хапаю вільною лівою рукою один з кинджалів, вкладених у піхви вздовж моїх ребер, швидко витягаю і встромляю лезо в спину велетня, під кутом саме туди, де мене навчив Зейден. У нирку. Один раз. Двічі. Тричі. Я збиваюся з рахунку, наносячи удари знову, знову і знову, поки хватка на моєму горлі не послаблюється, поки першокурсник не падає на мене зверху.

Він мертвий вантаж.

Мої легені намагаються розширитися, коли я кладу останні сили, щоб зіштовхнути його з себе. Він важчий за вола, але мені вдається штовхнути його вбік, щоб вислизнути з-під нього.

Повітря - прекрасне, дорогоцінне повітря - наповнює мої груди, і я задихаюся від нього, дихаючи повз вогонь у горлі, і дивлюся на балки стелі. Біль. Усе моє тіло - ніщо інше, як біль.

"Вайолет?" Голос Дейна тремтить, коли він присідає поруч зі мною. "З тобою все гаразд?"

Таємниці вмирають разом з людьми, які їх зберігають.

Ні, я не в порядку. Його батько щойно намагався мене вбити.

Я змушую себе повернутися до знайомого простору над головою, незважаючи на біль, і падаю на руки та коліна. Нудота накриває мене хвилями, і я вдихаю через ніс і видихаю через рот, поки не можу придушити її.

"Скажи щось", - благає Дейн несамовитим шепотом.

Я відходжу назад на руках, поки не стаю на коліна, потім вигинаю шию, здригаючись, коли роблю вдих за вдихом.

Він підводиться і простягає мені руку, і в його знайомих очах з'являється занепокоєння.

Ні, бляха-муха.

Я кидаю всю свою енергію на щити.

"Не треба. Торкатися. Мене", - витираю я, мій голос наче наждачний папір, і повільно встаю, більш ніж усвідомлюючи кількість очей, що дивляться на мене. Голова паморочиться, але я борюся із запамороченням, коли дістаю всі п'ять кинджалів. Усі, хто був поблизу, дивляться, як я нахиляюся і використовую форму мертвого першокурсника, щоб витерти кров з моїх лез, перш ніж вкласти їх у піхви.

Страх, що заповонив мої шляхи, змінюється на полегшення.

"Зі мною все гаразд", - кажу я Таірну й Андарні.

"Матіас і Генрік, візьміть тіла", - наказує Дейн. Принаймні я думаю, що це він. Дзвін у вухах заглушає все, що знаходиться далі дванадцяти дюймів.

Переді мною з'являється Еметтеріо. "Можна до тебе доторкнутися?" - запитує він.

Очевидно, я досить голосно попросила про це Дейна.

Я киваю, переконуючись, що мої щити на місці, і Еметтеріо хапає мене за обличчя, шукаючи очима. Він затуляє світло, потім піднімає руку. Нова хвиля нудоти здіймається в моєму шлунку.

"У тебе струс мозку. Хочеш пропустити решту сеансу?" Він прибирає руку від мого обличчя й утримує мене на місці, хапаючи за руки, коли я хитаюся.

"Ні." Я не піду з екзаменаційного дня так само, як минулого року.

"Я тримаю її", - каже Імоджен, беручи мене під лікоть.

Еметтеріо стуляє рота, його темні очі звужуються.

"Цього року я не намагатимусь її вбити. Обіцяю". Вона притягує мене до себе, але не тримає, лише дозволяє трохи притулитися.

Гаразд, сильно.

"Тебе щойно задушили, кадет Сорренгейл", - нагадує мені Еметтеріо.

"Не вперше", - відповідаю я, леза бритви в горлі роблять мій голос хрипким. "Я вилікуюся. Я залишаюся".

Він зітхає, але врешті-решт киває і повертається на своє місце на початку килимка, підбираючи планшет, який він, очевидно, впустив.

"Його прислав Аетос", - шепочу я Імоджен. "Думаю, на нас полюють". Боги, сподіваюся, Зейден не тому не з'явився вчора.

Її зелені очі спалахують за секунду до того, як з іншого боку від мене з'являється Рідок, торкаючись мого плеча.

"Чорт, Сорренгейл", - бурмоче він, простягаючи мені руку, яку я не беру.

"Завжди щось трапляється, чи не так?" Я намагаюся посміхатися, коли вони повільно відходять до краю килимка, підтримуючи мене так, щоб я не впала набік.

"Напевно, його послали як послання твоїй мамі, - каже Еметтеріо, хитаючи головою. "Те саме сталося з твоєю старшою сестрою в її роки".

Першокурсники дивляться широко розплющеними від жаху очима, коли я обводжу поглядом закривавлений килимок, помічаючи, що Ріаннон, Дейн і Соїєр зникли. І правильно. Бо вони мали забрати Надін і тіло безіменного першокурсника.

Надін мертва, бо сказала, що вона - це я.

Важкий, ріжучий очі сум загрожує підкосити мені коліна, але я не можу дозволити собі відчувати його. Не можу впустити його в себе. Не тоді, коли всі дивляться. Він потрапляє в коробку, де я тримаю всі інші емоції, що переповнюють мене.

Слоан і Аарік стоять посеред килима, дивлячись на мене з різними відтінками шоку на обличчях. На обличчі Ааріка набагато більше занепокоєння, ніж на обличчі Слоуна.

"Хтось збирається прибрати цей безлад і битися, чи як?" запитую я, не звертаючи уваги на краплину густої рідини, що стікає по моїй шії. Стояти тут, вкрита його кров'ю, краще, ніж лежати, просякнута моєю.

"І ти хотіла битися з нею, Майрі". Один із першокурсників насміхається з іншого боку мату. У нього глибоко посаджені карі очі під кутастими бровами і широка квадратна щелепа, але я не знаю його імені. Я не хочу знати його імені.

Я вже знаю Слоан і Ааріка, і це вже занадто.

Я знала Надін.

Ми стоїмо пліч-о-пліч, поки першокурсники витирають кров, а потім закінчують свою оцінку, і я зосереджуюся на каталогізації кожної дрібниці, яка є неправильною в стилі бою Слоан, а їх... дуже

багато. Насправді, вона виглядає так, ніби майже не тренувалася для квадранта.

Це не може бути правдою. Ліам був найкращим бійцем нашого року, і кожен позначений знає, що має з'явитися до Квадранту Вершників, коли досягне повноліття. Звичайно, вона тренувана.

"Ти впевнена, що вона сестра Ліама?" запитує Рідок.

"Так", - відповідає Імоджен з довгим зітханням. "Але вона точно не виховувалася з бійцями, і це видно".

Аарік кладе її на дупу шість разів, майже не докладаючи зусиль.

Що ж, лайно. Це ускладнює деякі речі. Наприклад, зберегти її життя.

Годиною пізніше я здаю фізику під пильним поглядом Рі, більш ніж усвідомлюючи, що кров першокурсника висихає на моїй шкірі, і тримаю голову високо, коли інші кадети витріщаються на мене. Коли дзвін у вухах вщухає, стає легше, але після уроків мене все одно страшенно нудить.

Я відпрошуюся з вечері і відмовляюся від пропозиції Рі допомогти мені дістатися до своєї кімнати, повільно, але впевнено піднімаюся сходами на поверх других курсів. Кожна кістка, кожен м'яз, кожна клітинка мого тіла болить.

За мить до того, як я простягаю руку до дверної ручки, я відчуваю її, знайому опівнічну тінь, що огортає мій розум.

Полегшення пронизує мене, коли я штовхаю двері і бачу Зейдена, притуленого до стіни між моїм столом і ліжком, з виглядом готового вбити когось, як завжди, зі складеними на грудях руками.

"Минуло вісім днів", - бурмочу я, здригаючись.

"Я знаю, - відповідає він, відштовхуючись від стіни і перетинаючи кімнату за кілька кроків. "І судячи з того, що Тейрн

показав Сгейл, я мав би послати свого командира нахуй і приїхати сюди раніше". Він бере моє обличчя в долоні зовсім не так, як раніше Еметтеріо, і лютує, що сяє в його очах, суперечить м'якості його дотиків, коли він оцінює мої поранення.

"Це його кров". Моє горло наче проковтнуло вогонь.

"Добре". Його щелепа згинається, коли погляд падає на синці, які, як я знаю, є на моїй шиї.

"Я навіть не знаю, як його звали."

"Я знаю." Його руки опускаються, і я одразу ж оплакую їхню втрату.

"Його прислав полковник Аетос".

Він киває, рух викривлений. "Мені шкода, що я не зміг вбити його першим."

"Першокурсника? Чи Аетоса?"

"Обох." Він не посміхається моїй спробі пожартувати. "Давай вимиемо тебе і загорнемо в білизну."

"Ти не можеш просто так вбивати кадетів. Ти тепер офіцер."

"Спостерігай за мною."

***

"Як там у Самарі?" запитую я його через кілька годин, сидячи зі схрещеними ногами на своєму ліжку, викупана і давлячись в тарілку супу, яку він приніс мені з їдальні в головному кампусі. Кожен ковток болючий, але він має рацію - я не можу дозволити собі ослабити себе, не ївши.

"Поглянь на себе, задаєш питання". Куточок рота Зейдена піднімається, коли він відкидається на спинку крісла в кутку моєї кімнати, точить свої кинджали на шкіряному ремінці. Він скинув льотні обладунки, поки я була у ванні, але в новій уніформі він

виглядає ще краще. Я не можу не помітити, що він не додав латок і на цей мундир. Він носив свою емблему лідера крила і позначення крила лише тоді, коли був у квадранті.

"Я не сперечатимусь з тобою про твою сьогоднішню гру в запитання". Я кидаю погляд у його бік, помічаючи два томики, які Єсінія позичила мені на книжковій полиці поруч з ним. Але будь-яка думка про те, щоб розповісти йому про мої дослідження, зникла, коли він нагадав, що я не маю права знати всю правду, коли йдеться про нього.

"Те, що я хочу, щоб ти запитувала те, що хочеш знати, - це не гра. Ти і я? Не гра." Він знову і знову проводить лезом по шкірі. "А Самара... інше."

"Однослівними відповідями тут не обійдешся.

Він відривається від роботи. "Я повинен знову і знову доводити, що я гідний на, мабуть, найжорстокішому форпості, який у нас є. Це... дратує".

Я посміхнулася. Нехай *дратується* Зейден. "Вони ставляться до тебе по-іншому?"

"Ти маєш на увазі через це?" Він постукує себе по шиї площиною леза, торкаючись реліквії.

"Так."

Він знизує плечима. "Я думаю, що прізвище робить це більше, ніж реліквія. Старші вершники легше ставляться до Гарріка, за що я їм вдячний".

Я опускаю ложку в миску. "Мені шкода."

"Це не гірше, ніж я очікував, і мого персня достатньо, щоб змусити більшість з них зупинитися". Він кладе шкіряний ремінь у

рюкзак, а потім вкладає в піхви останнє лезо, стоячи. "Ти знаєш, як це буває. Люди постійно судять про тебе за твоїм прізвищем".

"Думаю, можна з упевненістю сказати, що тобі ще гірше".

"Тільки в межах кордону". Він перевертає мої обладунки, де вони сушаться на спинці мого робочого стільця, потім перетинає кімнату і сідає на край мого ліжка. Воно не таке велике, як торік, але місця вистачить для нас обох, якщо я попрошу його залишитися. Чого я не зроблю. Досить важко бути так близько і не поцілувати його. А спати з ним поруч? Я б точно зламалася.

"Справедливе зауваження". Я ставлю миску на тумбочку і беру щітку, мій погляд ковзає до дверей, коли я чую голос Ріаннон у коридорі за секунду до того, як вона зачиняє двері. Що нагадує мені... "Ти захистив мою кімнату від відвідувачів перед тим, як піти?"

Він киває. "Вона також захищена від звуку". Він перехрещує щиколотку через коліно, тримаючи черевики подалі від мого ліжка. "Односторонньо, звісно. Ти можеш чути, що відбувається там, але вони не можуть чути, що відбувається тут. Подумав, що ти захочеш усамотнитися".

"Для всіх людей, яких я не можу привести?"

"Ти можеш привести кого завгодно", - відповідає він.

"Справді?" Сарказм тече з мого голосу, коли я проводжу щіткою по вологому волоссю. "Тому що Ріаннон намагалася увійти і опинилася на іншому кінці коридору".

Куточки його рота піднімаються в пробіск посмішки. "Скажи їй, щоб наступного разу тримала тебе за руку. Єдиний спосіб потрапити сюди - це доторкнутися до тебе."

"Зачекай." Я роблю паузу, а потім закінчую витягати пензлик через зачеплені кінці. "То ти не зберігав його тільки для нас двох?"

"Це твоя кімната, Вайолет". Його очі стежать за рухом щітки по моєму волоссю, а те, як його пальці скручуються на колінах, змушує мене ковтнути. Сильно. "Кімната охороняється, щоб впустити того, кого ти впустиш". Він прочищає горло і переносить свою вагу, коли я закінчую ще один прохід щіткою. "І егоїстично, мене".

Я обожнюю твоє волосся. Якщо ти коли-небудь захочеш поставити мене на коліна або перемогти в суперечці, просто відпусти його. Я все зрозумію.

Мені перехоплює подих від спогадів. Невже минуло лише кілька місяців відтоді, як він це сказав? Відчуття, що це було одночасно і вічність... і вчора.

"Ти охороняв мою кімнату для повної приватності для мене і всіх, кого я хочу привести?" Я піднімаю на нього брови. "На випадок, якщо мені захочеться..."

"Робити все, що захочеш". Від жару в його погляді мені перехоплює подих. "Ніхто нічого не почує. Навіть якщо ти розтрощиш шафу".

Я намацую щітку, і вона падає мені на коліна, але швидко оговтуюсь. Типу того. "Цей здається досить міцним. Зовсім не схожий на той крихкий шматок, що стояв у мене в кімнаті минулого року". Той, який ми випадково перетворили на дрова, коли вперше взялися за руки.

"Це виклик?" Він дивиться на меблі. "Тому що я гарантую, що ми зможемо їх прибрати, як тільки ти зцілишся".

"Тут ще ніхто не вилікувався повністю."

"Маєш рацію. Просто скажи, Вайолет". Те, як він дивиться на мене, достатньо, щоб підняти мою температуру на кілька градусів. "Потрібно лише три."

Три слова?

Чорт забирай, як я скажу йому, що хочу його. Він і так має надто велику владу наді мною.

"Можу і повинна - це дві різні речі", - примудряюся вимовити я. Моя сила волі, коли справа доходить до Зейдена, - чисте лайно. Один дотик, і я знову опинюся в його обіймах, приймаючи те, що він вважатиме достатньою правдою, замість повного доступу, на який я заслуговую... ні, потребу. "І ми точно не повинні".

"Тоді розкажи мені, як пройшов твій тиждень". Він плавно змінює тему.

"Я не змогла подивитися їх усіх", - зізнаюся я. У "Парапеті". Я намагався, але... не змогла".

"Ти була на вежі?" Він хмурить брови.

"Так." Я зсуваюся, відкидаючи хворі коліна вбік. "Я пообіцяла Ліаму, що допоможу Слоан, і я не могла зробити це з двору". Саркастичний сміх виривається з моїх вуст. "І вона, бляха, ненавидить мене."

"Тебе неможливо ненавидіти". Він підводиться і йде туди, де притулений до стіни його рюкзак. "Повір мені. Я намагався."

"Повір мені. Вона знає. Вона насправді хотіла кинути мені виклик на іспиті". Я відкидаюся на спинку ліжка. "Вона звинувачує мене в смерті Ліама. Не те, щоб вона помилялася..."

"Смерть Ліама не була твоєю виною", - перебиває він, його тіло закам'яніло. "Це була моя провина. Якщо Слоан хоче когось ненавидіти, вона може націлити його прямо сюди". Він стукає себе в груди, повертаючись і ставлячи рюкзак на стіл.

"Це не твоя провина". Це не перша наша суперечка, і щось мені підказує, що не остання. Гадаю, провини вистачить на двох.

"Так і було." Він відкриває кришку і зазирає в сумку.

"Зейден..."

"Скільки кандидатів впало цього року?" Він дістає згорнутий папірець, потім закриває сумку.

"Занадто багато". Навіть зараз я чую деякі з їхніх криків.

"Завжди забагато". Він знову сідає на моє ліжко, цього разу досить близько, щоб мої коліна торкалися його стегна. "І це нормально, що ти не могла бачити, як помирають молодші. Це означає, що ти залишаєшся собою".

"На відміну від того, щоб перетворитися на когось іншого?" Мій шлунок скручує від байдужого виразу його обличчя, стіна зі згадкою про смерть Ліама міцно стоїть між нами. "Тому що я відчуваю, що це я. Я навіть не хочу знати імен першокурсників. Я не хочу їх знати. Я не хочу, щоб мені було боляче, коли вони помруть. Хто я тоді?"

"Другокурсник". Він каже це серйозно, так само, як минулого року заявляв, що не може врятувати всіх позначених, а лише тих, хто хоче допомогти собі сам.

Іноді я забуваю, який він безжальний.

Наскільки безжальним він може бути заради мене.

"Я вже бачила смерть", - відповідаю я. "Минулого року я була практично оточена нею".

"Це не те саме. Бачити, як наші друзі - рівні нам - гинуть на Рукавиці, на Молотьбі, у випробуваннях чи навіть у бою - це одне. Тут усі борються за виживання, і це готує нас до того, що відбувається там. Але коли це молоді кандидати..." Він хитає головою і нахиляється вперед.

Я хапаюся за пензель, щоб не потягнутися до нього.

"Перший рік - це коли дехто з нас втрачає життя", - тихо каже він, заправляючи моє вологе волосся за вухо. "Другий рік - це коли решта з нас втрачає свою людяність. Це все частина процесу перетворення нас на ефективну зброю, і ні на секунду не забувай, що саме в цьому полягає наша місія".

"Десенсибілізувати нас до смерті?"

Він киває.

У двері стукають, і я здригаюся, але не можу не помітити, що Зейден цього не робить. Він зітхає і підводиться, прямуючи до дверей.

"Вже?" - запитує він, відчинивши їх, затуляючи собою мене. Або закриваючи вид від мене.

"Вже." Я впізнаю голос Бодхі.

"Дай мені хвилину." Зейден зачиняє двері, не чекаючи відповіді.

"Дозволь мені піти з тобою". Я перекидаю ноги через край ліжка.

"Ні." Він присідає навпочіпки переді мною, ставлячи нас на рівні очей, пергамент з його сумки все ще затиснутий у кулаці. "Сон - найшвидший шлях до зцілення, якщо тільки ти не плануєш шукати Нолона, а з того, що я чув, його нелегко знайти в ці дні".

"Тобі теж треба поспати", - протестую я, долаючи страх, що підступає до горла. У нас є лише кілька годин, а я не готова до його від'їзду. "Ти летів півдня".

"Мені треба багато чого зробити до ранку".

"Дозволь мені допомогти." Чорт, тепер я благаю.

"Не зараз." Він простягає руку до мого обличчя, потім опускає її, ніби передумуючи. "Але мені потрібно, щоб ти звернула пильну увагу на те, що станеться, коли ти поїдеш через сім днів з Тейрном". Він тисне мені в руку папір. "До того часу... ось."

"Що це?" Я кидаю погляд униз, але це виглядає лише як складений пергамент.

"Ти якось сказала мені, що я боюся, що можу тобі не сподобатися, якщо ти дізнаєшся мене по-справжньому".

"Я пам'ятаю.

"Кожного разу, коли ми разом, ми тренуємося або б'ємося. У нас не так багато часу на довгі прогулянки біля річки або на те, що тут називають романтикою". Він ніжно стискає мою руку, але я відчуваю кожну мозоль, що з'явилася у нього від вправління зі зброєю. "Але я ж казав, що знайду спосіб впустити тебе, і зараз це все, що в мене є".

Мій погляд ривком переводиться на нього, і серце підскакує до горла.

"Побачимося в Самарі". Він встає і хапає свій рюкзак і два мечі, притулені до стіни біля дверей.

"Як я знайду тебе, коли буду там?" Мої пальці стискають складений пергамент. Я ніколи не бачила Самари. Мама ніколи там не служила.

Він обертається до дверей і озирається на мене, перехоплюючи мій погляд. "Третій поверх, південне крило, другі двері праворуч. Наглядачі тебе проведуть".

Його кімната в казармі.

"Дай вгадаю - звукоізована, щоб впустити тебе, мене і будь-кого, кого ти туди затягнеш?" Від думки про те, що він використовує цю звукоізоляцію для того, щоб ламати шафи з кимось іншим, у мене в животі згорнувся суп.

Може, ми й не разом, але ревності - не зовсім раціональна емоція.

"Ні, Вайолет". Він піднімає обидва мечі над головою, а потім вкладає їх у піхви на рюкзаку за спиною з практичним досвідом і

натяком на посмішку. "Тільки ти і я".

Він іде, перш ніж я встигаю навіть подумати про відповідь.

Тремтячими руками я розгортаю папір - і посміхаюся.

Зейден Ріорсон написав мені листа.

Гаррік завжди був моїм найкращим другом. Його батько був помічником мого батька, що в певному сенсі робить його моїм Дейном, тільки надійним. Після Ліама Бодхі був і залишається для мене найближчим братом, завжди йдучи на крок позаду.

-ВІДНАЙДЕНЕ ЛИСТУВАННЯ ЛЕЙТЕНАНТА ЗЕЙДЕНА РІОРСОНА З КАДЕТОМ ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ

РОЗДІЛ ОДИНАДЦЯТИЙ

Усмішка кривить мої губи, я тримаюся руками за маківку і відходжу від шва на боці, коли ми з Імоджен закінчуємо розминку після пробіжки і виходимо на подвір'я за півгодини до сніданку, що має бути поданий на стіл.

Він написав мені *листа*, і я читала його стільки разів, що вже вивчила напам'ять. У ньому немає нічого небезпечного, жодних секретів революції чи підказок, як допомогти, але не схоже, щоб він міг ризикувати цим, виклавши їх у письмовій формі. Ні, так навіть краще. Це тільки про *нього*. Це маленькі деталі, як-от те, що під час повстання він сидів на даху будинку Ріорсона в надії, що його батько повернеться додому і скаже йому, що все закінчилося.

"Останні три ранки ти посміхаєшся, як п'яна, " - скаржиться Імоджен, пригинаючись, щоб зазирнути під подіум, коли ми проходимо повз нього. "Як можна бути такою щасливою на світанку?"

Не можу її звинувачувати. Я теж була на межі з дня оцінювання. Як і Бодхі та Ейя.

"Ніяких кошмарів за останні кілька днів, і ніхто не прокидається о цій годині, намагаючись мене вбити". Мої руки падають по боках. Цього разу я пройшла трохи далі між перервами в ходьбі.

"Так, тому що *це* причина". Вона вивертає шию. "Чому б тобі вже не забрати його назад?"

"Він мені не довіряє". Я знизую плечима. "І я не можу довіряти йому. Це складно." Але, чорт забирай, я сумую за тим, щоб ловити мигцем його погляд щодня. Субота не може настати досить скоро. "Крім того, навіть якщо між двома людьми є неперевершена хімія, це не означає, що вони повинні мати стосунки, які виходять за рамки фізичного..."

"О, ні." Вона хитає головою, потім заправляє пасмо рожевого волосся за вухо. "Я закінчувала розмову. А не починала. Я не проти побігати з тобою і потренуватися, але в тебе є друзі, з якими ти можеш поговорити про своє сексуальне життя. Пам'ятаєш? Ті, яких, як я бачу, ти активно уникаєш при кожній нагоді?"

Не буду про це.

"І ми не друзі?" запитую я.

"Ми..." Вона скривилася. "Змовники, які зацікавлені в тому, щоб залишити один одного в живих".

Це лише змушує мене посміхнутися ще ширше. "О, тільки не будь зі мною м'якою."

Її погляд звужується, коли вона дивиться повз мене, до зовнішньої стіни. "Що, в ім'я Данна, писар може робити в цьому секторі о такій годині?"

Я здригаюся, побачивши Єсінію, яка чекає в одному із затінених альковів, притиснувшись, ніби намагається сховатися. "Розслабся. Вона подруга".

Імоджен роздає велику порцію косих поглядів. "Ти ховаєшся від другокурсників, але дружиш з писаками?"

"Я дистанціююся, щоб не брехати їм, і я дружу з Єсін... Знаєш що? Я не зобов'язана тобі пояснювати. Піду подивлюся, що потрібно моєму другові". Я пришвидшую крок, але Імоджен не відстає. "Привіт", - вітаюся з Єсінією, коли ми наближаємося до ніші. У цій ніші є тунель, який веде прямо до гуртожитку. "Усе гаразд?"

"Я прийшла, щоб знайти тебе..." Її брови морщаться під капюшоном, а погляд переходить на Імоджен, яка оцінює її, як суперницю.

"Зі мною все гаразд", - кажу я Імоджен, одночасно розписуючись. "Єсінія не спробує мене вбити".

Імоджен нахилиє голову, її погляд падає на торбинку з кремом, яку несе Єсінія.

"Я не збираюся намагатися вбити її", - підписує Єсінія, її карі очі розширюються. "Я навіть не знаю, як це зробити.

"Вайолет чудово знала, як вбивати, маючи освіту писаря", - відповідає Імоджен, її руки швидко рухаються.

Єсінія кліпає.

Я піднімаю брови на Імоджен.

"Добре", - відповідає вона, розписуючись, коли відступає. "Але якщо вона кине на тебе із загостреним пером, не звинувачуй мене".

"Вибач за неї", - підписую я, коли Імоджен повертається до нас спиною.

"Тебе намагаються вбити?" Єсінія в'яже брови.

"Сьогодні четвер". Я забираюся в нішу, щоб не стояти спиною до двору. "Я завжди рада тебе бачити, але чим я можу тобі допомогти?" Курсанти-писарі майже ніколи не заходять до квадранту вершників, якщо тільки вони не допомагають капітану Фіцгіббонсу.

"Дві речі", - підписує вона, коли ми обидва сідаємо на лавку, потім зазирає до своєї сумки, дістає звідти томик і простягає його мені. Це примірник "Дару перших шести", якому, схоже, сотні років. "Ти сказала, що хотіла б отримати ранній звіт про перших вершників, коли повертала інші книги, - підписує вона. "Це одна з найдавніших книг, яку я змогла знайти, і яку дозволено вилучити з архіву. Готуєшся до чергових дебатів?"

Я кладу її собі на коліна і ретельно добираю слова. Інтуїція підказує мені, що я можу їй довіряти, але після Дейна я не впевнена, що можу покладатися на свою інтуїцію, та й знати для неї небезпечно. "Вчуся. І дякую тобі, але ти не мусила його приносити. Я б сама до тебе прийшла".

"Я не хотіла, щоб тобі довелося чекати, поки я буду на чергуванні в архіві, а ти казала мені, що бігаєш щоранку..." Вона робить кілька глибоких вдихів, що зазвичай означає, що вона збирається з думками. "І мені неприємно це визнавати, але мені потрібна допомога", - підписує вона, перш ніж витягти з сумки пошарпаний фоліант і простягнути його мені.

Я беру його, щоб звільнити її руки, помічаючи потерті краї та розхитаний корінець.

"Я намагаюся перекласти це для завдання, і мені важко даються кілька речень. Це старослов'янською, а наскільки я пам'ятаю, це одна з мертвих мов, яку можна прочитати". Її щокі рожевіють, коли вона

озирається через плече на освітлений магами тунель, наче нас може побачити інший переписувач. "У мене будуть неприємності, якщо хтось дізнається, що я прошу про допомогу. Адепти не повинні просити."

"Я вмію зберігати таємниці", - підписую я, і моє обличчя падає, коли я згадую, як ми з Дейном у дитинстві обмінювалися секретними повідомленнями цією мовою.

"Дякую. Я знаю майже всі інші мови". Її рухи різкі, а рот напружено стискається.

"Ти знаєш їх набагато більше, ніж я". Ми усміхаємося, і я розгортаю фоліант до закладки, вдивляючись у закручені штрихи чорнила, що складають логоскладову мову.

Єсінія показує на речення. "Я застрягла тут".

Я швидко читаю з початку абзацу, щоб переконатися, що все правильно, а потім підписую речення, яке вона шукає, прописуючи останнє слово - ім'я стародавнього короля, який жив за тисячу років до існування Наварри.

"Дякую." Вона записує речення в блокнот, який принесла з собою.

Стародавній король. Я перегортаю першу сторінку книги, і мої плечі опускаються. На ній стоїть дата двадцятип'ятирічної давнини.

"Це ручна копія з оригіналу", - підписує Єсінія. "Приблизно за п'ять років до того, як у квадранті з'явився друкарський верстат".

Правильно. Бо в Архіві немає нічого старшого за чотириста років, окрім сувоїв часів Об'єднання. Піт охолоджує мою потилицю, коли я перекладаю для неї ще кілька речень з різних сторінок, дивуючись, як багато я ще пам'ятаю після того, як не практикувалася

цілий рік, а потім повертаю фоліант, коли закінчую останнє речення, яке вона позначила.

Якщо я покваплюся, то зможу скупатися і ще встигну поснідати.

"Ми працюємо над тим, щоб вилучити всі мертві мови з публічної частини архіву і перекласти їх для полегшення читання", - підписує вона зі схвильованою посмішкою, а потім відкладає свої речі. "Тобі варто зайти і подивитися, чого ми досягли".

"Вершникам не можна заходити за навчальний стіл", - нагадую я їй.

"Для тебе я зроблю виняток". Вона посміхається. "Архів майже завжди порожній у неділю, особливо коли більшість третьокурсників їдуть додому на канікули".

Повітря розтинає крик, і я задираю голову догори. Через подвір'я з навчального корпусу, між двома старшими вершниками, тягнуть другокурсника з Третього крила, а за ним професор Маркхем.

Що, в ім'я Амарі?

Єсінія блідне і занурюється в тінь алькова, коли його тягнуть до будівлі гуртожитку, де тунелі під ним ведуть через каньйон до головного кампусу Басгіату. "Я думаю, - підписує вона, починаючи важко дихати. "Думаю, це моя провина".

"Що?" Я повертаюся до неї обличчям.

"Той вершник вчора попросив книгу, і я записала його запит". Вона нахиляється до мене, в її очах наростає паніка. "Я мушу записувати запити. Це..."

"Регламент", - ми обидві закінчуємо підписувати одночасно. Я киваю. "Ти не зробила нічого поганого. Що це була за книга?"

Вона дивиться на двері, за якими зник вершник. "Мені треба йти. Дякую."

Лише страх в її очах не дає мені перепитати її ще раз, перш ніж вона кидається геть, залишаючи мене дивитися на томик на моїх колінах, усвідомлюючи, наскільки небезпечним є мій "дослідницький проект" насправді.

***

"Зачекай на мене!" кричить Ріаннон пізніше того ж дня, пробігаючи крізь натовп вершників, коли ми підходимо до сходів біля "Рукавиці", де більшість з нас стоїть в очікуванні своєї черги, щоб піднятися на льотне поле.

"Ми все ще тут!" Я махаю рукою, перш ніж мій погляд знову неспокійно ковзає по найближчих до нас людях, спостерігаючи за їхніми руками, зброєю. Я беззастережно довіряю своїм товаришам по службі, але більше нікому. Усе, що потрібно, - це вчасно нанесений удар ножем у натовпі, і я можу стікти кров'ю, навіть не знаючи, хто мене вбив.

"Це неправильно", - бурмоче Сойер, перегортаючи нашу карту з домашнім завданням для КВВ. "Я не можу знайти номер чотири, скільки б разів я не рахував маленькі лінії висот".

"Це північ", - кажу я йому, постукуючи по нижній частині складеного чудовиська. "Ти дивишся не на той сектор, де знаходиться четверте питання. Повір, вчора ввечері мені довелося просити допомоги у Рідока".

"Ух. Це якесь піхотне лайно". Він ховає мапу в кишеню.

"Чому ти просто не визнаєш, що я бог навігації, і не попросиш допомоги, як усі інші?" Рідок дражнить Сойера, коли Рі наздоганяє нас. "Нарешті! Можна подумати, що керівництво має бути вчасно".

"Керівництво було на нараді", - відповідає Рі, тримаючи в руках колекцію листів. "І керівництво отримало пошту!"

Надія підскакує, на секунду замінюючи гіперпильність, перш ніж я встигаю її придушити.

"Рідок", - каже Ріаннон, передаючи листа. "Сойєр". Вона повертається, віддаючи йому наступного. "Мені". Вона перевертає його назад. "І Вайолет".

Він би не став, нагадую я собі перед тим, як взяти у неї листа, але не можу не затамувати подих, коли відкриваю розпечатаний клапан конверта.

Вайолет,

Вибач, що так довго не писала. Я щойно згадала про дату. Ти ж на другому курсі!

Мої плечі опускаються, що виглядає просто... жалюгідно.

"Від кого це?" запитує Ріаннон. "Ти виглядаєш розчарованою".

"Від Міри", - відповідаю я. "І ні, не розчарованою..." Мої слова губляться, коли ми просуваємося вперед у черзі.

"Ти думала, що це буде інший лейтенант", - правильно здогадується вона, її очі пом'якшуються від співчуття.

Я знизую плечима, але важко стримати розчарування в голосі. "Я знаю краще".

"Ти сумуєш за ним, чи не так?" Вона стишує голос, коли ми шкандибаємо ближче до сходів.

Я киваю. "Я не повинна, але сумую".

"Ви разом?" - шепоче вона. "Тобто, всі знають, що ви спите разом, але з вами щось не так".

Я дивлюся вперед, переконуючись, що Сойєр і Рідок заглиблені у свої листи. Цю правду я можу легко сказати їй. "Вже ні".

"Чому?" - запитує вона, розгубленість вимальовується на її лобі. "Що сталося?"

Я відкриваю рота, а потім закриваю його. Можливо, правда не така вже й проста. Що, в біса, я маю їй сказати? Боги, коли це все стало таким складним?

"Ти можеш мені розповісти, ти ж знаєш". Вона примушує себе посміхнутися, і біль, який я бачу за нею, змушує мене відчувати себе цілковитим і повним лайном.

"Я знаю." На щастя для мене, ми починаємо підніматися сходами, даючи мені шанс подумати.

Ми піднімаємося нагору, входимо в каньйон льотного поля, і моє серце калатає при вигляді драконів, вишикуваних у ту саму формацію, в якій ми стояли на подвір'ї. Це прекрасний, страхітливий, смиренний калейдоскоп сили, від якого перехоплює подих.

"Це ніколи не набридне, чи не так?" каже Ріаннон, коли ми йдемо за Рідоком і Соєром через стрій, і її обличчя розливається усмішкою.

"Я так не думаю". Ми обмінюємося поглядами, і я перериваюся. "Зейден не був чесним зі мною", - тихо кажу я, відчуючи, що винна своїй найкращій подрузі *щось* правдиве. "Я мусила покінчити з цим".

Її очі спалахують. "Він збрехав?"

"Ні". Я міцніше стискаю лист Міри. "Він не сказав мені всієї правди. І досі не скаже."

"Інша жінка?" Її брови піднімаються. "Тому що я неодмінно допоможу тобі знищити цього тіньового засранця, якщо ви будете разом, а він..."

"Ні, ні." Я сміюся. "Нічого подібного". Ми проходимо повз драконів Другого крила. "Це..." Знову мої слова. "Це... складно. Як у вас з Тарою? Я не часто її бачу."

Вона зітхає. "Ніхто з нас не має достатньо часу для іншого. Це відстійно, але, можливо, наступного року стане легше, коли ніхто з нас

більше не буде командиром загону".

"А може, ти будеш лідером крила". Ця думка змушує мене прикусити усмішку. Рі була б фантастичним лідером крила.

"Можливо." Вона підстрибує на своїх кроках. "Але тим часом ми вільні зустрічатися з ким захочемо. А як щодо тебе? Бо якщо ти неодружена, мушу сказати, що деякі хлопці з Другого крила якось стали гарячішими після "Воєнних ігор". Її очі блищать. "Або ми могли б таємно відвідати Шантару на цих вихідних і переспати з кількома піхотними курсантами!" Вона піднімає палець. "Цілителі, можливо, теж підходять, але я проводжу межу з писарями. Мантії не для мене. Не те, щоб я засуджувала, якщо це ваша справа. Я просто кажу, що ми на другому курсі, і наші можливості випустити пару безмежні".

Випадковий незнайомець може бути тим, що мені потрібно, щоб вичеркнути Зейдена з моєї системи, але це не те, чого я хочу.

Вона вивчає моє обличчя, наче головоломку, яку треба розгадати, поки ми продовжуємо йти полем. "Дідько. Ти зациклилася на ньому."

"Я..." Я зітхаю. "Це складно."

"Ти це вже казала". Вона намагається приховати вираз обличчя, але я помічаю спалах розчарування, коли не продовжую. "Міра має що сказати про фронт?"

"Не знаю". Я швидко проглядаю лист, читаю його. "Її перевели в Атебайн. Каже, що їжа там лише на щабель вище, ніж готувала наша мама". Це викликає у мене сміх, коли я перегортаю сторінку, але він швидко вмирає, коли я бачу товсті чорні лінії, які викреслюють цілі абзаци. "Що за..." Я перегортаю наступну сторінку і знаходжу те ж саме, перш ніж вона підписується, сподіваючись прилетіти до Самари під час однієї з моїх майбутніх поїздок.

"Що сталося?" Ріаннон відривається від свого листа, коли ми продовжуємо йти, проходячи повз драконів Третього крила.

"Здається, його відредагували". Я показую їй його, щоб вона побачила чорні лінії, а потім озираюся, щоб переконатися, що ніхто більше не помітив.

"Хтось цензурував твій лист?" Вона виглядає здивованою. "Хтось *прочитав* твого листа?"

"Він був розпечатаний". Я кладу його назад у конверт.

"Хто міг це зробити?"

Мельгрэн. Варріш. Маркхем. Будь-хто за наказом Аетоса. Моя мати. Варіантів безліч. "Я не впевнена". Це не брехня, не зовсім. Я засовую конверт у внутрішню кишеню льотних шкіряних штанів, а потім зіщулююся, застібаючи куртку. Тут до біса спекотно для таких речей, але я знаю, що буду вдячна за додатковий шар за кілька хвилин, коли ми піднінемося в повітря.

Червоний у другому ряду випускає струмінь пари, попереджаючи кадета з Третього крила, який підійшов надто близько, і ми всі поспішаємо далі.

Тейрн - найбільший дракон на полі, і він виглядає абсолютно нудьгуючим, чекаючи на мене, метал мого сідла виблискує на сонці на його лусці. Я не можу не зітхнути з розчаруванням, що Андарна не з ним, коли з'являються його передні лапи.

"Слухай, а Тейрн нічого не казав про ще одного чорного дракона у Долині?" запитує мене Рідок через плече, коли ми проходимо повз Пазурину секцію, підходячи до Тейрна, який стоїть на першій позиції, незважаючи на те, що Ріаннон і Сойєр випередили мене.

Це все, що я можу зробити, щоб не перечепитися через ноги.
"Вибач?"

"Знаю, це звучить смішно, але коли ми проходили повз Каорі, присягаюся, я чув, як він говорив щось про те, що помітили ще одного чорного дракона. Хлопець мало не стрибав від хвилювання."

"Тейрн?" Якщо професор драконячого роду знає про Андарну, нам гаплик.

"Лише кілька драконів бачили її до того, як вона увійшла в печери для Безсонного сну. Спробуй тримати її в таємниці і побачиш, що з того вийде."

Чудово.

"Може, вони бачили Тейрна", - кажу я Рідоку. Не брешу. "Або старійшину?"

"Каорі думає, що це новенький." Його брови піднімаються. "Ти маєш запитати його."

"Хм." Я ковтаю. "Так, я можу це зробити." Досі не брешу.

Троє їдуть далі, сідлаючи своїх драконів.

Тейрн нахилиє до мене ліве плече, але потім випростовується. *"Зліва від тебе"*, - попереджає він, коли ззаду наближається якась постать.

Я швидко розвертаюся, щоб зустріти загрозу і закріпити щити на місці.

Варріш підкрадається до мене, заклавши руки за спину, і майор, мабуть, нелюдь, бо на його високому чолі немає ані краплини поту. "А, Сорренгейл, ось ти де".

Так, ніби Тейрна важко не помітити.

"Майор Варріш." Я залишаю руки на стегнах, де я можу легко вхопитися за свої кинджали, гадаючи, що це може бути за печать. Я ніколи не бачила на ньому нашивки з печаткою. Або він

самовпевнений, як Зейден, і думає, що його репутація випереджає його, або він є членом клубу засекречених значків.

"Гарне в тебе намисто". Він вказує на зеленкуваті синці на моєму горлі.

"Дякую. Воно дороге". Я піднімаю підборіддя. "Коштувало комусь життя".

"А, точно. Пригадую, я чув, що тебе мало не прикінчив першокурсник. Приємно бачити, що збентеження не закінчило розпочату ним справу. Але ви, мабуть, звикли ледве-ледве пересуватися, бачачи, наскільки ви слабкі, за чутками".

Я офіційно ненавиджу цього чоловіка, але принаймні знаю, що Тейрн з'їсть його цілком, якщо він спробує напасти на мене на полі.

Він нахиляється ліворуч, показуючи, що оглядає мене. "Я думав, що ти була пов'язана з двома драконами?"

"Так і є." Піт стікає по моєму хребту.

"І все ж, я бачу лише одного." Він дивиться на Тейрна. "Де твій маленький золотий? Пір'яний хвіст, про який я так багато чув? Я сподівався побачити її на власні очі."

З горла Тейрна виривається гарчання, і він нахиляє голову наді мною. Слина капає велетенськими краплями, падаючи на землю перед Варрішем.

Майор напружується, але зберігає ідеальну маску веселощів, коли відступає назад. "У нього завжди був запальний характер".

"Він любить свій простір".

"Я помітив, що йому подобається, коли ти теж маєш свій", - коментує він. "Скажи мені, Сорренгейл, як ти ставишся до того, що він дає тобі... скажімо так, легший шлях, ніж твоїм колегам-курсантам?"

"Якщо ви хочете спитати, як я ставлюся до того, що він зупинив безглузду страту підневільних вершників твоїм драконом після Парапету, то мушу сказати, що я почуваюся досить добре. Гадаю, потрібен один злий дракон, щоб тримати іншого в покорі".

"Нагадай йому, що я погрожував перетравити його живцем".

"Не думаю, що це буде добре для мене", - відповідаю я.

"Було б весело подивитися, як він з'їсть пухатого". Голос Андарни хмільний.

"Повертайся спати", - повчаю я. Вона не прокинеться ще місяць, - каже Тейрн.

Очі Варріша на мить звужуються на моїх, а потім він посміхається, але в цьому немає нічого доброго чи щасливого. "Щодо твоєї маленької пір'їнки..."

"Вона не виносить вершника. Не брешу, бо вона не літала відтоді, як прокинулася в Аретії. "Я літаю з Тейрном, але вона пройде маневри в більш легкі дні."

"Що ж, простеж, щоб вона полетіла з тобою наступного тижня, і можеш вважати це наказом".

Знову пролунало гарчання з боку Тайна.

"Дракони не приймають наказів від людей". Сила піднімається всередині мене, гуде під шкірою і змушує мої пальці гудіти.

"Звісно, ні". Його посмішка розширюється, ніби я сказала щось смішне. "Але ти так, чи не так?"

"Нахабна людина", - кипить Тейрн.

Я піднімаю підборіддя, знаючи, що більше нічого не можу сказати про це без дисциплінарного покарання.

"Це іронія долі, тобі не здається?" запитує Варріш, відступаючи на крок за кроком. "Полковник Аетос розповідав мені, що твій батько

писав книгу про перохвостів - драконів, яких не бачили сотні років, - а ти опинилася пов'язаною з одним із них.

"Випадково", - поправляю я його. "Ви хотіли сказати "збіг обставин".

"Хіба?" Він, здається, замислюється, відступає назад і проходить повз Бодхі.

Мій шлунок вивертає. "Так?"

"Я нічого не знаю про дослідження твого батька", - обіцяє Тейрн.

Але Андарна мовчить.

"Вершники!" Каорі проектує свій голос через поле, коли Бодхі досягає мого боку. "Третьокурсники приєдналися до нас сьогодні з дуже особливої причини. Вони демонструватимуть приземлення з розгону". Він показує жестом на небо.

Кет наближається із заходу, Червоний Мечохвіст на секунду затуляє сонце, коли вона пікірує на поле.

"Він не сповільнюється", - бурмочу я. Частина мене сподівається, що Дейн впаде.

"Впаде", - обіцяє Бодхі. "Просто не дуже".

У мене відвисає щелепа. Дейн їде, присівши на плече Кет, витягнувши руки для рівноваги, коли Кет падає, щоб летіти врівень з полем. Помахи крил Кет лише трохи сповільнюються, коли він наближається, і я затамовую подих, коли Дейн сповзає вниз по нозі Кет, щоб сісти на його кіготь, поки його дракон все ще летить.

О, Боже. Трясця.

"Тобі це не рекомендується", - каже Тейрн.

"Для будь-кого, у кого б'ється серце", - заперечую я.

Кет ледь помітно змахує крилами, щоб зменшити швидкість, і Дейн стрибає, пролітаючи повз професорів. Він з розгону вдаряється об вигорілу на сонці траву, розвіюючи імпульс від польоту Кет за кілька метрів, і зупиняється.

Третьокурсники аплодують, але Бодхі мовчки стоїть поруч зі мною.

"Ось чому Аетос – лідер крила, - вигукує Каорі. "Ідеальне виконання. Такий підхід - найефективніша посадка, коли нам потрібно вступити в наземний бій. До кінця року ти зможеш так приземлитися на будь-яку стіну аванпосту. Будьте уважні, і ви зможете виконати це безпечно. Спробуєш зробити це по-своєму, і ти помреш ще до того, як доторкнешся до землі".

Бляха-муха, я так і зроблю.

"Адаптація буде необхідна", - наказує Тейрн.

"Сьогодні ми будемо практикувати основи переходу з сидіння на плече", - інструктує Каорі.

"Як нам до цього пристосуватися?" запитую я у Таїрна.

"Я не казав, що ми будемо". відказує він. "Спостерігач за драконами змінить своє прохання, або я пообідаю раніше".

Цей маневр абсолютно, абсолютно безглуздий в тій війні, яку ми маємо вести.

"Каорі не знає, що там", - тихо кажу я Бодхі.

"Чому ти така впевнена?" Він дивиться в мій бік.

"Якби він знав, то вчив би нас швидшим способом злетіти з клятої землі, а не приземлитися на неї".

***

"Скажи йому, що ми все ще працюємо над наступною партією", - каже мені Бодхі, коли ми йдемо через залите місячним сяйвом льотне

поле трохи раніше опівночі кілька ночей потому.

"Відправкою чого?" запитую я, поправляючи рюкзак на плечах.

"Він зрозуміє, про що я говорю", - обіцяє він, морщачись, коли його пальці торкаються темного синця на щелепі. "І скажи йому, що він сирий. Вони палять кузню вдень і вночі, тож ми не змогли..." Він здригається. "Просто скажи йому, що воно сире."

"Я починаю відчувати себе як лист". Я на секунду кидаю на нього пронизливий погляд. Це все, заради чого я готова відвести погляд від нерівної місцевості. Я не хочу ризикувати розтягнути щиколотку перед дванадцятигодинним польотом.

"Ти - найкращий спосіб донести до нього інформацію, " - визнає він.

"Навіть не знаючи нічого".

"Саме так." Він киває. "Так безпечніше, поки ти не зможеш постійно захищатися від Аетоса. Зейден мав продовжувати навчати тебе під час останнього візиту, але потім..."

"Мене задушили." Принаймні, цього року на мене напали лише раз, але за тиждень виклики знову відкриваються.

"Так. Це якось пішло йому з голови."

"Гадаю, йому було б неприємно випадково впасти замертво", - бурмочу я, напівслухаючи. *Трясця*. Виклики відкриваються через тиждень. Пора починати перевіряти список, який ведуть кадри, щоб я могла знову зайнятися своїми отруєннями.

"Ти ж знаєш, що для нього це не так", - каже він лекційним тоном, який нагадує мені про Зейдена. "Я ніколи його не бачив..."

"Давай не будемо цього робити."

"- дбати так - ."

"Ні, справді. Припини."

"- І це стосується Катріони - ."

Мій погляд кидається на нього. "Хто в біса така Катріона?"

Він здригається і стискає губи в тонку лінію. "Які шанси, що ти забудеш, що я це сказав, між нами і Самарою?"

"Жодного". Я спотикаюся об камінь чи свої почуття, але встигаю втримати рівновагу. Принаймні, фізично. А думки? Вони спотикаються об себе на шляху до роздумів про те, хто така Катріона. Старша вершниця? Хтось з Аретії?

"Так." Він потирає потилицю і зітхає. "Навіть найменшого шансу? Тому що суть вашої угоди з драконами полягає в тому, що він повернеться сюди наступного тижня, а я зовсім не в настрої, щоб мені надерли дупу після того, як я відбив ще один замах".

Я хапаю його за руку і зупиняю. "Ще один замах?"

Він зітхає. "Так. Вже вдруге за цей тиждень на мене намагаються напасти у ванній кімнаті".

Мої очі розширюються, а серце калатає в грудях. "З тобою все гаразд?"

Він має нахабство посміхатися. "Я повністю випотрошив якогось мудака з Другого крила, будучи голим, і отримав лише синець. Зі мною все гаразд. Але повернемося до того, чому ти не повинна згадувати цей коментар моєму досить примхливому кузену, з яким ти спиш..."

"Знаєш що?" Я знову починаю йти до середини поля. Якщо він не хоче займатися замахом на вбивство, то нам більше нема про що говорити. "Я не знаю тебе настільки добре, щоб обговорювати, з ким я сплю чи не сплю, Бодхі", - кидаю я через плече.

Він засовує руки в кишені і відкидається на п'яти. "Справедливе зауваження".

"Я зробила єдине зауваження". Силует Тейрна на мить затуляє місяць, перш ніж він приземляється попереду нас.

Бодхі по-овечому посміхається. "Твій дракон прибув вчасно, щоб врятувати нас від незручності цієї розмови".

"Ходімо", - ледь не огризається Тейрн. Я намагаюся не приймати це на свій рахунок. Він був нестерпним уже кілька днів, але я не можу його звинувачувати. Я відчуваю його фізичний біль, як ніж у моїх власних грудях, коли він бере гору над моїми емоціями.

"Він поспішає", - кажу я Бодхі. "Дякую, що провів мене..."

"Люди!"

"Ну, бляха". Бодхі лається собі під ніс, коли позаду нас мерехтять вогники магів, освітлюючи поле так само, як тієї ночі, коли ми летіли на Військові ігри.

"Курсанте Сорренгейл, ви відкладаєте свій запуск". Варріш посилює свій голос через поле.

Ми обертаємось і бачимо, що з флангів його оточують двоє інших вершників, які прямують до нас.

Тейрн гарчить у відповідь.

Ми з Бодхі обмінюємося поглядами, але обидва мовчимо, поки трійця наближається.

"Що робитимемо, якщо вони спробують нас зупинити?" запитую я у Тейрна.

"Бенкет".

Гидота.

"Я не очікував, що ви поїдете до ранку", - каже Варріш, блискаючи маслянистою посмішкою, коли двоє інших вершників обступають нас з флангів. Нашивки на їхніх мундирах означають, що вони перші лейтенанти, як і Міра, на один ранг вищі за Зейдена.

"Минуло два тижні. Я у відпустці."

"Так і є." Варріш кліпає на мене, потім дивиться на жінку-лейтенанта зліва від мене. "Нора, обшукай її сумку".

"Перепрошую?" Я роблю крок між собою і жінкою.

"Вашу сумку", - повторює Варріш. "Стаття четверта, розділ перший Кодексу говорить..."

"Всі речі курсантів можуть бути обшукані на розсуд командування", - закінчую я за нього.

"А, ти знаєш свій Кодекс. Добре. Твоя сумка."

Я ковтаю, потім пересмикую плечима, дозволяючи рюкзаку зісковзнути зі спини, а потім простягаю його ліворуч, не зводячи очей з Варріша. Перший лейтенант забирає рюкзак з моєї руки.

"Ви можете йти, кадет Дурран", - каже Варріш.

Бодхі присувається ближче до мене, і лейтенант-чоловік теж робить крок ближче, маги висвітлюють вогняну нашивку-печатку на його мундирі. "Як командир секції кадета Сорренгейл, я наступний у її підпорядкуванні. А згідно зі статтею четвертою, частиною другою Кодексу, її дисципліна підпорядковується її начальству до того, як вона потрапляє в кадровий склад. Я був би недбалим у своїх обов'язках, якби залишив її в потенційному володінні... що б ви там не шукали".

Варріш звужує очі, коли Нора висипає мою сумку на землю.

Ось тобі і чистий одяг.

Тейрн опускає голову позаду мене, злегка нахиляючись убік і гарчить глибоко в горлі. Під таким кутом він може спалити двох з них, не зачепивши Бодхі чи мене, і тоді залишиться тільки один, якого ми зможемо відправити, якщо доведеться.

Гнів пронизує мій хребет, і я стискаю руки в кулаки, ніби це допоможе мені стримати вибух сили, що повзе по моїх венах.

"Це справді було необхідно?" - запитує інший лейтенант.

"Він сказав шукати", - відповідає Нора, а потім піднімає очі на Варріша. "Одяг", - каже вона, перевертаючи шматки. Її руки тремтять, коли вона дивиться в бік Тейрна. "Підручник з фізики для другого курсу, посібник з наземної навігації і гребінець для волосся.

"Дай мені підручник і посібник". Варріш простягає руку до Нори.

"Хочеш повторити?" запитую я, раптом вдячна, що залишила свій примірник "Дару Перших Шістьох" у своїй кімнаті, не те щоб він навчив мене чомусь, окрім того, що Перші Шість не були першими вершниками - вони просто першими вижили.

Варріш не відповідає, гортаючи сторінки, без сумніву, шукаючи на полях списані секрети. Його щелепа згинається, коли він не знаходить жодного.

"Задоволений?" Я барабаню пальцями по піхвах на стегнах.

"Ми закінчили". Він кидає книжку на купу одягу. "Побачимось через сорок вісім годин, кадет Сорренгейл. І не забудь - оскільки твій пір'яний хвіст вирішив більше не приєднуватися до шикування, я буду обмірковувати твоє покарання за невиконання обов'язків, поки тебе не буде".

І з цією погрозою трійця йде геть, підморгуючи один за одним магічними вогниками, коли вони проходять повз нас, залишаючи нас знову в темряві, окрім кола світла прямо над нами.

"Ти знав, що це станеться". Я дивлюся на Бодхі, перш ніж присісти навпочіпки перед своїми викинутими речами, пакуючи їх назад у сумку. "Ось чому ти наполягав на тому, щоб провести мене".

"На додаток до цілком реальних замахів на всі наші життя - на Імоджен та Ейю теж напали сьогодні, коли вони виходили з брифінгу

для третьокурсників - ми підозрювали, що тебе обшукають, але хотіли переконатися", - зізнається він, нахилиючись, щоб допомогти.

Вони могли загинути. Серце завмирає в грудях, і я швидко ховаю цей страх у скриньку, куди цього року вирішила сховати всі свої почуття. Ну, всі емоції, крім однієї: гніву.

"Ти використовував мене як тест?" Я смикаю застібку на рюкзаку і просовую руки крізь лямки, піднімаючи його на плечі. "Навіть не сказавши мені? Дай вгадаю - це була ідея Зейдена?"

"Це був експеримент". Він кривиться. "Ти була контролем".

"Тоді що, в біса, було змінною?"

Дзвони дзвенять, звук слабшає звідси.

"Перевір Тейрна. Вже північ. Тобі треба йти", - каже Бодхі. "Кожна хвилина, що ти залишаєшся, це на одну хвилину менше, ніж отримує Тейрн зі Сгейл".

"Згоден."

"Припини використовувати мене, як якусь ігрову фігуру, Бодхі". Кожне слово гостріше за попереднє. "Вам двом потрібна моя допомога? Попросіть про неї. І не починайте, бляха, говорити про мої здібності до захисту. Це не виправдання, щоб посилати мене туди, де я не готовий."

Він виглядає приниженим. "Справедливе зауваження."

Я киваю, а потім піднімаюся на пандус, який створив Тейрн, опустивши плече. Місячного світла і тієї невеликої кількості магічного світла, що досягає цієї висоти, більш ніж достатньо, щоб я знайшла сідло. Я могла орієнтуватися по шипах на спині Тейрна в найтемнішу ніч. Я довіла це в Рессон.

За сідлом вже було закріплено дві пачки, вдвічі більші за мою.

"Добре, що вони мене не обшукали", - каже Тейрн.

"Ми веземо..." Я двічі моргаю.

"Веземо", - підтверджує він. *"А тепер сідай у сідло, поки вони не передумали і я не був змушений спалити твоє керівництво. Пізніше у мене буде більше, ніж кілька слів для лідера крила про те, що він тебе не підготував, повір мені"*.

Витративши секунду на те, щоб закріпити свій рюкзак, я готуюся до польоту, перетягуючи шкіру на стегнах і пристібаючи ремені.

"Давай дістанемося до них", - кажу я, коли пристебнулася.

Тейрн відступає на кілька кроків, без сумніву, щоб не заважати Бодхі, а потім стартує в ніч, з кожним помахом крил наближаючи нас до лінії фронту... і до Зейдена.

Стейл спостерігала, як я вбиваю іншого кадета за знущання над Гарріком під час Молотьби. Вона каже, що вибрала мене за мою жорстокість, але я думаю, що я просто нагадав їй свого дідуся.

— ВІДНОВЛЕНЕ ЛИСТУВАННЯ ЛЕЙТЕНАНТА ЗЕЙДЕНА РІОРСОНА З КАДЕТОМ ВІОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ

РОЗДІЛ ДВНАДЦЯТИЙ

Ландшафт навколо Самарської застави такий же суворий, як і командування, яке нею керує.

Ми знаходимося високо в горах Есбен, за милю чи дві від східного кордону з Пороміелем, в оточенні вершин, які в розпал літа все ще вкриті снігом. До найближчого села - півгодини польоту. Тут немає навіть торгового пункту в межах пішої досяжності. Це настільки ж відрізане від суспільства, наскільки це можливо.

"Будь обережною", - наказує мені Тейрн, чекаючи позаду мене на полі, де він приземлився. *"Відомо, що це... жорстоке перше завдання"*.

Тож природно, що вони послали сюди Зейдена.

"Зі мною все буде гаразд", - обіцяю я. *"І мої щити підняті."*

Для впевненості я перевіряю стіни мого ментального Архіву, де я заземлюю свою силу, і не можу втриматись, щоб не підстрибнути, коли бачу лише натяк на світло від моїх пут, що проникає з дверних отворів. У мене це, безумовно, виходить дедалі краще.

Я прямую до входу до величезної фортеці, що височіє переді мною, її темно-червоний камінь врізається в хрустке синє небо. Вона, мабуть, побудована так само, як Атебайн і Монтсеррат, але легко вдвічі більша за них. Тут розмістилися дві роти піхоти і вісімнадцять драконів з вершниками.

Щось гойдається високо на стіні, і я дивлюся і бачу чоловіка у піхотній формі, який сидить у клітці на висоті приблизно чотирьох поверхів наді мною.

Що ж, тоді все гаразд. Зараз трохи більше восьмої ранку, тож я не можу не задатися питанням, чи не просидів він там усю ніч.

У моїх жилах гуде, і це гудіння тільки посилюється, коли я піднімаюся пандусом, що веде до дверей, де стоять двоє охоронців. Повз мене проходить взвод, який вирушає на ранкову пробіжку.

"Це куполи, - каже Тейрн.

"На Монтсерраті вони не відчували такого ", - кажу я йому.

"Тут вони сильніші, і відколи проявилась твоя печать, ти стала більш чутливою до них". Його тон напружений, і коли я озираюся через плече, то помічаю, що всі солдати пропускають його вперед, відходячи стежкою в бік поля.

"Ти не мусиш мене прикривати", - кажу я, піднімаючись на вершину пандуса. "Це аванпост. Тут я в безпеці".

"По той бік гір, за мілью від кордону, є дрейф. Сгейл щойно сказала мені. Ти не будеш у безпеці, поки не опинишся за стінами або з лідером крила".

Я не нагадую йому, що Зейден більше не лідер крила, бо мій шлунок підскакує до горла. *"Дружній дрейф?"*

"Визнач, що таке "дружній".

Чудово. Ми не на фронті, ми і є фронт.

Охоронці на воротах стають вищими, коли бачать мою льотну шкірянку, але мовчать, коли я проходжу повз них. *"Вони не поводяться так, ніби через лінію фронту йде завірюха".*

"Мабуть, це звичайна справа".

Ще краще.

"Там, за стінами, я в безпеці", - кажу я Тейрну, заходячи до фортеці. Принаймні тут прохолодніше, ніж у Басгіаті, але я не впевнена, що хотіла би пережити зиму на такій висоті.

Або в Аретії, якщо подумати.

"Клич, якщо я тобі знадоблюся. Я буду поруч". Секундою пізніше повітря наповнюють удари крил.

Чорт забирай, я не збираюся кликати його з будь-якого приводу. Насправді, я вважатиму ці наступні двадцять чотири години успішними, якщо зможу його взагалі викреслити з пам'яті. Під час одного з його побачень зі Сгейл я опинилася не на тому ментальному боці зв'язку, і ні, дякую.

Я проходжу повз кілька взводів піхоти, що стоять у строю, і помічаю лазарет праворуч, у тому ж місці, що й у Монтсеррат, але я єдина людина в чорному.

Де, в біса, всі вершники? Я придушую позіхання - в сідлі не так вже й багато можна було поспати - і знаходжу вхід до казарм, що складають південну частину фортеці. Коридор тьмяно освітлений, я проходжу повз канцелярію писарів, але в кінці знаходжу сходи. Відчуття непроханої знайомості повзе по моїй шкірі, поки я піднімаюся.

Дихай.

Ця застава не безлюдна. Тут немає орди венінів та віверн, які чекають, щоб їх помітили з найвищої точки. Це лише однакове планування, тому що майже всі аванпости будуються за однаковими планами.

Я штовхаю двері на третій поверх і нікого не зустрічаю. Дивно. Один бік коридору заставлений вікнами, що виходять на подвір'я, а інший - рівновіддаленими дерев'яними дверима. Мій пульс

пришвидшується, коли я тягнуся до ручки других дверей. Вони відчиняються зі скрипом, і я відчуваю, як по шкірі пробігає енергія, залишаючи по собі мурашки, коли я проходжу через купол до кімнати Зейдена.

Порожної кімнати Зейдена.

От лайно.

Я зітхаю з чистим розчаруванням, кидаючи свій рюкзак біля його столу.

Його кімната сувора, зі справними меблями і дверима, які, ймовірно, ведуть до сусідньої кімнати, але в ній де-не-де є його сліди. Він у книжках, що стоять на полицях книжкової шафи біля вікна, у стелажі зі зброєю, який я впізнаю з його кімнати в Басгіаті, і в двох мечях, що стоять біля дверей, ніби він може повернутися будь-якої миті, щоб забрати їх.

Єдина м'якість, яку можна знайти, це важкі чорні штори - стандартна річ у кімнаті вершника, який, можливо, буде здійснювати нічні патрулі, - і плюшева темно-сіра ковдра, що вкриває його ліжко. Його дуже велике ліжко.

Ні. Не думай про це.

Що, в біса, я маю робити, якщо його тут немає? Мечі кажуть, що він не в польоті, тому я заплющую очі і відкриваю свої почуття, знаходячи тінь, яка присутня лише тоді, коли він поруч. Якщо я знайшла його тієї ночі на парапеті, то, безперечно, зможу зробити це і тут.

Він близько, але, мабуть, зачинив щити, бо не простягає руки, як зазвичай, коли я поруч. Відчуття таке, ніби зв'язок тягне мене вниз, ніби він насправді... піді мною.

Я зачиняю двері Зейдена, коли виходжу, і йду за відчуттям потягу, прямую до сходів, а потім спускаюся вниз. Я проходжу повз арочний вхід на другий поверх, мимохідь бачу широкий кам'яний коридор з дверима казарм, потім вхід на перший, і нарешті досягаю підрівня фортеці, де природне світло закінчується сходами на кам'яну підлогу. Магічні ліхтарі освітлюють два можливі шляхи вздовж фундаменту фортеці, обидва тьмяно освітлені, але привітні, як підземелля. Запах вологої землі та металу пронизує повітря.

Крики та вигуки долинають з коридору праворуч, відбиваючись від стін і підлоги. Я йду за тяжінням зв'язку в тому напрямку і знаходжу пару піхотинців приблизно за двадцять ярдів від сходів, які, кинувши один погляд на мою форму, відступають убік, даючи мені доступ до кімнати, вирізаної з самого фундаменту.

Шум перекриває всі інші відчуття, коли я заходжу в кімнату, і шок зупиняє мої ноги в дверному отворі.

Що, в ім'я богів, відбувається?

Більше десятка вершників - усі в чорному - стоять по боках квадратного приміщення без вікон, яке більше схоже на склад, аніж на житло. Всі вони перехилилися через товсті дерев'яні перила, пильно спостерігаючи за чимось у виритій ямі внизу.

Я займаю порожнє місце на перилах прямо переді мною, опиняючись між ветераном-вершником із сивою бородою ліворуч і жінкою, яка виглядає на кілька років старшою за мене, праворуч. Потім я бачу, хто внизу, і моє серце зупиняється.

Зейден. І він без сорочки.

Так само, як і інший вершник, вони кружляють один навколо одного, піднявши кулаки, наче на спарингу. Але під ними немає

килимка, лише забита землею підлога, прикрашена підозрілими бризками малинового кольору, як старими, так і свіжими.

Вони однакові на зріст, але другий вершник громіздкий, схожий на Гарріка, і, схоже, на двадцять фунтів важчий за Зейдена, який порізаний глибокими м'язистими лініями.

Вершник замахується на обличчя Зейдена, і я, затамувавши подих, б'юся об шорсткі перила, коли Зейден легко ухиляється від удару, завдаючи один зі своїх ударів у ребра супротивника. Вершники навколо мене аплодують, і я майже впевнена, що бачу, як гроші переходять з рук в руки через яму.

Це не спаринг. Це справжній бій.

А те, як Зейден його вдарив? Він стримувався.

"Чому вони..." запитую я у лейтенанта зі срібною оправою поруч зі мною, і мої слова завмирають, коли Зейден пірнає і крутиться, уникаючи чергової спроби удару. У його темних очах з'являється виразний блиск, коли він спритно відскакує назад, відбиваючи удар супротивника.

Мій пульс прискорюється. Чорт, а він швидкий.

"Борються?" Жінка закінчує моє запитання.

"Так". Я не зводжу погляду з Зейдена, який наносить швидкі, послідовні удари по нирках іншого вершника.

"На цих вихідних є лише одна перепустка для лейтенантів", - каже вона, підходячи трохи ближче. "Він є у Джаррета, і Ріорсон хоче його отримати".

"То вони за неї б'ються?" Я відриваю погляд від Зейдена надовго, щоб скося поглянути на вершницю поруч зі мною. У неї коротке каштанове волосся, гострі, схожі на пташині риси обличчя і шрам розміром з відбиток великого пальця на підборідді.

"Залиш і пишайся. Правила підполковника Дегренсі. Хочеш цього? Боріться за неї. Хочеш залишити? Тоді будьте достатньо сильними, щоб захистити її."

"Вони повинні битися за перепустки? Хіба це не жорстоко?" І неправильно. Надзвичайно. Жахливо. "І згубно для бойового духу крила?" Він б'ється, щоб у Сгейл був вільний час, щоб провести його з Тейрном, щоб у нього був час зі мною.

"Жорстоко? Навряд чи." Вона насміхається. "Ніяких клинків. Ні печаток. Це просто кулачна бійка. Хочеш побачити жорстокість - навідайся до одного з прибережних аванпостів, де тільки й роблять, що нацьковують одне на одного". Вона нахиляється вперед і кричить, коли Зейден відбиває наступний удар, потім хапає Джаррета за біцепс і кидає його на спину. "Прокляття. Я справді думала, що Джарретт здолає його за менший час".

Повільна, горда посмішка розпливається по моєму обличчю.

"Він взагалі його не здолає". Я хитаю головою, дивлячись на Зейдена, який з неабияким захопленням чекає, поки Джаррет стане на ноги. "Зейден грається з ним".

Вершниця обертається до мене, її погляд сканує мене з чіткою оцінкою, але я надто зайнята тим, що спостерігаю за тим, як Зейден завдає удар за ретельно нанесеним ударом, щоб перейматися тим, що лейтенант думає про мене.

"Ти - ж вона, чи не так?" - запитує вершниця, її погляд зупиняється на моєму волоссі.

"Вона хто?" Починається.

"Сестра лейтенанта Сорренгейл."

Не дочка генерала Сорренгейла.

Не курсантка, з якою Зейден застряг через Тейрна.

"Ти знаєш мою сестру?" Це привертає до неї увагу.

"У неї пекельний правий хук." Вона киває, її кісточки пальців торкаються шраму на щелепі.

"Так і є", - погоджуюся я, моя посмішка розширюється. Схоже, Міра залишила свій слід.

Зейден завдає сильного удару в щелепу Джаррета з тріском.

"Схоже, Ріорсон теж".

"Він теж."

"Звучить досить впевнено." Вона повертається до бою.

"Так і є." Моя впевненість у Зейдені це майже... зарозумілість. Боги, він прекрасний. Магічні вогні, що освітлюють кімнату, підкреслюють кожну різьблену лінію м'язів на грудях і пресі, грають на кутах його обличчя. А коли він повертається, сто сім шрамів, що вкривають його спину, ловлять світло під реліквією Сгейл.

Я витріщаюся. Нічого не можу з собою вдіяти. Його тіло - витвір мистецтва, відточений до смертельної досконалості. Я знаю кожен його сантиметр, але все одно витріщаюся, зачарована, ніби вперше бачу його напіводягненим. Це абсолютно не повинно мене заводити, але те, як він рухається, смертельна грація в кожному прорахованому ударі...

Так. Заводить.

Можливо, це до біса токсично, але безглуздо заперечувати, що кожна частинка мене тягнеться до кожної грані Зейдена. І справа не лише в його тілі. Це... все. Навіть найтемніші його частини, частини, які, як я знаю, безжальні, готові знищити всіх і кожного, хто стоїть між ним і метою, тягнуть мене до себе, як метелика до бісового полум'я.

Моє серце калатає, як барабанний дріб, а дурні груди болять, коли я дивлюся, як він маневрує по дну ями, граючись зі своїм

супротивником. Я скучила за ним у спортзалі, за його спарингами з Гарріком. Мені не вистачало бути з ним на килимку, відчувати його тіло на своєму, коли він кладе мене на спину знову і знову. Я сумувала за тими крихітними моментами, коли наші погляди зустрічалися в переповненому коридорі, за великими моментами, коли він належав мені повністю.

Я так до біса закохана в нього, що мені боляче, і на даний момент я не можу згадати, чому я відмовляю собі в цьому.

Вершник зліва від мене кричить, і погляд Зейдена піднімається вгору, стикаючись з моїм.

На його обличчі застигає здивування на якусь мить, перш ніж його супротивник замахується, і його кулак врізається в щелепу Зейдена зі звуком, від якого у мене скручує живіт.

Я задихаюся, коли голова Зейдена відкидається набік від сили удару.

Він хитається назад під вигуки вершників навколо мене.

"Припини гратися і покінчи з цим", - кажу я через наш зв'язок, використовуючи його вперше з часів Рессона.

"Завжди така жорстока". Він великим пальцем стирає краплю крові з розсіченої нижньої губи, його погляд перебігає на мене, і я присягаюся, що бачу натяк на посмішку, перш ніж він обертається на Джаррета.

Джаррет замахується один раз, потім другий, обидва рази промахуючись повз Зейдена.

Тоді Зейден завдає двох швидких ударів, вкладаючи в них всю свою вагу, на відміну від попередніх, і відправляючи Джаррета на руки і коліна в бруд. Голова Джаррета звисає, він повільно хитає нею, з його рота капає кров.

"Чорт", - каже вершник поруч зі мною.

"Саме так." Це погано - посміхатися? Тому що я не можу контролювати свої лицьові м'язи.

Зейден стоїть осторонь, коли вершники замовкають у кімнаті, а потім простягає руку.

Груди Джаррета напружено здійснюються протягом хвилини, перш ніж він піднімає очі на Зейдена і відштовхує простягнуту руку. Він двічі стукає по підлозі, і поки деякі вершники навколо мене стогнуть - так, це гроші переходять з рук в руки у вигляді золотих монет, - інші пару разів плескають у долоні. Джаррет спльовує кров на підлогу, потім випростується, шанобливо киваючи Зейдену.

Поєдинок - якщо це можна так назвати - очевидно, закінчився.

Вершники прямують у мій бік, просочуючись повз мене до дверей.

Зейден каже щось Джаррету, чого я не чую, а потім використовує металеві перекладини, вмуровані в кам'яну кладку в дальньому кінці ями, щоб вилізти назовні.

Він досягає вершини, потім знімає свою сорочку, що висить на перилах, і йде в мій бік, дивлячись на мене з таким жаром, що моє тіло, яке й без того гуде, підпалює вогнем. Так, я вже не пам'ятаю, чому я відмовляю собі в будь-якій частині цього чоловіка.

"Схоже, він виграв перепустку", - каже жінка поруч зі мною. "До речі, я Корнелія Сахалі".

"Вайолет Сорренгейл. Я знаю, що це грубо, але не можу змусити себе відвести погляд від Зейдена, коли він повертає за ріг, наближаючись зліва.

Він проводить язиком по маленькому порізу збоку нижньої губи, ніби перевіряючи її, потім натягує сорочку. Те, що в мене забрали шоу,

мало б охолодити мою кров, але цього не сталося. Я впевнена, що відро сніжної сльоти з довколишніх вершин теж не зменшило б спеку, якби вилилося мені на голову. Я б, мабуть, просто розпарилась.

Боги, коли справа доходить до цього чоловіка, я влипаю в *халепу*.

Неважливо, що він зробив мені боляче, не довіряв мені.

Я навіть не знаю, чи довіряю *йому*.

Але я хочу його.

"Хороша робота, Ріорсон", - каже лейтенант Сахалі до Зейдена. "Я скажу майору, щоб він зняв тебе з патрулювання на сорок вісім годин".

"На двадцять чотири", - поправляє він її, дивлячись на мене. "Мені потрібно лише двадцять чотири години. Решту двадцять чотири може взяти Джарретт".

Тому що мене не буде.

"Як хочеш". Вона втішно стискає Джаррета за плече, коли він проходить повз, а потім виходить слідом за ним.

Ми залишаємося наодинці.

"Ти рано", - каже Зейден, але в його очах немає нічого, окрім осуду.

Я піднімаю брову і намагаюся ігнорувати те, як сверблять долоні, щоб доторкнутися до нього. "Це скарга?"

"Ні." Він повільно хитає головою. "Я просто не чекав на тебе до полудня".

"Виявляється, Тейрн літає до біса швидко, коли його не стримує бунт. Боги, чому раптом стало так важко дихати? Повітря між нами густе, і моє серце калатає, коли мій погляд блукає до його рота.

Він і раніше вбивав людей заради мене, то чому ж він бореться за перепустку на вихідні, вимиваючи з моєї крові кожну краплину

самоконтролю?

"Вайолет". Голос Зейдена знижується до низького, тихого тону, який він використовує лише тоді, коли ми наодинці, і зазвичай голі. Дуже голі.

"Хммм?" Боги, я сумую за відчуттям його шкіри на моїй.

"Розкажи мені, що крутиться в твоїй прекрасній голівці". Він підходить ближче, вторгається в мій простір, не торкаючись мене.

Бляха, я хочу, щоб він торкнувся мене, навіть якщо це погана ідея. Дуже, дуже погана ідея.

"Болить?" Я підношу кінчик пальця до кутика своєї губи, де його губа розколота.

Він хитає головою. "Бувало й гірше. Це те, що я отримую за блокування щитами, щоб сконцентруватися на бою. Інакше я б тебе відчув. Поглянь на мене." Він бере моє підборіддя між великим і вказівним пальцями і обережно відкидає мою голову назад, перш ніж зазирнути в очі. "Про що ти думаєш? Тому що я можу багато чого прочитати в тому, як ти дивишся на мене, але мені потрібні слова".

Я хочу його. Наскільки важко це сказати? Язик не слухається. Що б означало, якби ти піддалася цій ненаситній потребі в ньому?

Що ти людина.

"Я в трьох секундах від того, щоб віднести тебе до своєї спальні, щоб продовжити цю розмову". Його рука ковзає по моїй щелепі, великий палець пестить мою нижню губу.

"Не в твою кімнату". Я хитаю головою. "Ти. Я. Ліжко. Не найкраща ідея на даний момент". Занадто спокусливо.

"Наскільки я пам'ятаю - а я часто пам'ятаю - нам не завжди потрібне ліжко". Його інша рука обхоплює мою талію.

Мої стегна стискаються.

"Вайолет?"

Я не можу поцілувати цього чоловіка. Не можу. Але хіба це буде кінець світу, якщо я це зроблю? Це ж не вперше. Чорт. Я зараз зламаюся. Навіть якщо тільки на цю мить.

"Гіпотетично, якби я хотіла, щоб ти мене поцілував, але тільки поцілував..." - починаю я.

Його рот на моїх губах, перш ніж я закінчую.

Так. Це саме те, що мені потрібно. Мої губи розтуляються для нього, і його язик без вагань ковзає по моїх. Він стогне, і звук пронизує мене до самих кісток, коли я обіймаю його за шию.

Дім. Боги, він смакує як дім.

Я чую, як зачиняються двері за секунду до того, як моя спина притискається до грубої стіни камери. Зейден просуває руки під мої стегна, потім піднімає мене так, щоб ми зрівнялися, і з таким знанням справи вивчає кожну лінію і заглибину мого рота, наче це єдиний час, який йому вдасться отримати. Ніби поцілунок важливіший за його наступний подих. А може, так я цілую його у відповідь. Яка різниця. Мені байдуже, хто кого цілує, поки ми не зупиняємося.

Я змикаю щиколотки на його попереку, зрівнюючи наші тіла врівень, і моє дихання перехоплює від тепла його шкіри, що проникає крізь тканину його уніформи та мою шкіру, і раптом цього стає забагато і замало.

Це була погана ідея, дразливий смак усього, чого я хочу, і все ж я не можу змусити себе зупинитися. Поза цим поцілунком немає нічого. Ні війни. Ні брехні. Ні таємниць. Є лише його рот, його руки, що проводять по моїх боках, його бажання, що збігається з моїм вогнем. Це місце, де я хочу жити, де нічого не має значення, окрім того, що він змушує мене відчувати.

"Як метелик до проклятого полум'я". Плач вислизає з мого розуму, на наш ментальний шлях. Він притягує мене до себе силою свого існування.

"Я більш ніж готовий дозволити тобі спалити мене".

Стривайте, я не це мала на увазі.

Він обіймає мою потилицю, захищаючи від грубого каменю, і нахиляється для глибшого поцілунку. Боги, так. *Глибше*. Сильніше. Я не можу насититися. Мені ніколи не буде достатньо.

Між нами спалахують енергетичні дуги, гарячіші з кожним поцілунком, з кожним рухом його язика. Полум'я потреби танцює по моїй шкірі, залишаючи по собі мурашки, перш ніж осісти глибоко всередині мене, небезпечно палаючи, нагадуючи мені, що Зейден точно знає, як втамувати це невгамовне бажання.

Він має божевільну здатність затягувати і задовольняти всіх на одному диханні.

Мої руки ковзають по його волоссю, а його губи ковзають по моєму горлу, і мій пульс підскакує, коли він знаходить цю солодку точку прямо над коміром моєї льотної куртки, а потім нещадно поклоняється їй своїм ротом.

Я миттєво стаю рідкою, розчиняючись у ньому.

"Боги, як же я скучив за твоїм смаком". Навіть його голос, який він вимовляє подумки, схожий на стогін. *"Відчуття тебе в моїх обіймах"*.

Я підношу руки до його обличчя і притягую його до своїх губ. Він всмоктує мій язик у свій рот, і я скиглю, бо можу сказати те саме про нього - я скучила за його смаком, за його поцілунком, за ним.

Якщо хоч один ґудзик на моїй льотній куртці розстібається, то розстібаються всі ґудзики.

Нахил його рота над моїм знову і знову змушує мене відчувати себе живою вперше з тих пір, як... Боги, я навіть не можу згадати. Відколи він востаннє мене цілував.

Його рука ніжно стискає мою талію, потім тягнеться вгору, кінчики пальців сягають трохи нижче моїх грудей. До біса, куртку можна зняти. Так само, як і кофту. Обладунки. Все, що відділяє мене від нього.

Я тягнуся до гудзиків.

Але він послаблює поцілунок, перетворюючи його з поривчастого і глибокого на ретельний і смачно повільний. *"Треба зупинитися"*.

"А якщо я не хочу?" Фізичний звук, який залишає мене, - це чисте заперечення. Я не готова, щоб це закінчилося, не готова повернутися до реальності, де ми не разом, навіть якщо це я стою на нашому шляху.

"Ми мусимо, інакше я не зможу вкластися в рамки єдиного поцілунку у твоєму гіпотетичному запитанні". Його рука ковзає до моєї дупи, а його рот розм'якшується, впиваючись у мою нижню губу останнім, затяжним поцілунком. *"Бляха, я хочу тебе"*.

"Тоді не зупиняйся". Я дивлюся йому в очі, щоб він знав, що я не жартую. *"Ми можемо обмежитися лише сексом. Ми робили це минулого року... Не те, щоб це спрацювало добре."*

"Вайолет". Це частково благання, частково стогін, і війна в його очах змушує мої груди стискатися. *"Ти навіть не уявляєш, як сильно я хочу стягнути ці штани з твоєї дивовижної дупи і трахати тебе, поки ти не захрипнеш від вигуків мого імені, так кульгатимеш від оргазмів, що не зможеш більше ніколи покинути моє ліжко, а кожне дерево навколо спалахне від ударів блискавки"*. Його рука ковзає з-за моєї голови на потилицю. *"Поки ти не згадаєш, як нам добре разом"*.

"Я ніколи не забувала." Я скиглю. Моє тіло все ще гуде.

"Я не маю на увазі фізично." Він нахиляється і ніжно цілує мене.

Це солодко. Ніжно. Все, що я не хочу відчувати. Не тоді, коли це стосується його. З жаром і хіттям я можу впоратися. Але решта? "Зейден", - шепочу я, повільно хитаючи головою.

Він вивчає моє обличчя протягом серцебиття і маскує спалах розчарування напівпосмішкою.

"Саме так". Він м'яко опускає мене на ноги, а потім стабілізує, тримаючи за талію, коли мої коліна хитаються. "Я хочу тебе більше, ніж мій наступний подих, але я не можу примусити тебе дивитися на мене, як раніше. Я відмовляюся використовувати секс як інструмент, щоб повернути тебе". Він бере мою руку і притискає її до грудей. "Не тоді, коли я хочу бути тут".

Мої очі розширюються, і побоювання стискає мій живіт.

"Я так і думав". Він зітхає, але його рот стискає не поразка. Це розчарування. "Ти все ще не довіряєш мені, і це нормально. Я ж казав тобі, що я тут не для битви. Я виграю цю кляту війну. Я довбаний дурень, що сказав це, але коли я не був дурнем, коли справа стосувалася тебе?"

"Перепрошую?" Я найжачився. У нього, мабуть, провали в пам'яті, бо саме я була для нього дурнем.

"Дозвольте мені витягти це". Він дивиться на мій рот. "Я цілуватиму тебе, коли захочеш, бо мій самоконтроль стає лайном, коли ти поруч..."

"Коли захочу?" Мої брови стріляють вгору. Що, в біса, зараз відбувається?

"Так, коли *ти* захочеш, тому що я буду жити прив'язавши рот до твого, якщо буду робити це, коли я захочу". Він відступає на кілька

кроків, і мені одразу не вистачає дотику його рук, тепла його шкіри. "Але я благаю тебе, Вайолет. Не пропонуй мені своє тіло, якщо ти не пропонуєш мені все. Я хочу тебе більше, ніж трахати. Я хочу повернути ті три маленькі слова".

Я дивлюся на нього, мій рот злегка відкривається. Він не просить почути, що я хочу його. Він хоче почути, що я кохаю його.

"Для мене це теж нова територія". Він загібає руками волосся. "Ніхто не здивований більше, ніж я, повір мені".

"Вибач, але хіба не ти минулого року казав, що ми можемо займатися сексом скільки завгодно, аби тільки не виявляти почуттів?" Я складаю руки на грудях.

"Бачиш? Довбаний дурень." Він дивиться на стелю з грубими балками, ніби там є відповіді. "Минулого року я б використав будь-який метод, щоб повернути тебе, але ці три дні ти була непритомна, і все, що я робив, це сидів і дивився, як ти спиш, думаючи про все, що я міг би зробити по-іншому". Рішучість викарбувана на кожній рисочці його обличчя, коли він повертає свій погляд до мене. "Це я роблю все по-іншому".

Якимось чином за останній місяць нам вдалося помінятися ролями.

"Це я доводжу тобі себе". Він відступає назад і відчиняє двері, жестом запрошуючи мене вийти першою, а потім кладе руку мені на поперек, коли ми йдемо коридором. "Ми ще не там, але колись ти знову мені довіришся".

"Звичайно, як тільки ти погодишся перестати тримати від мене секрети". Якого біса я в цьому винна?

Його зітхання звучить так, ніби виринається з його душі. "Ти маєш довіряти мені навіть секрети, щоб це спрацювало".

Я хапаюся за перила сходів і долаю сходинки по дві за раз. "Цього не станеться".

"Станеться", - каже він, коли ми наближаємося до першого поверху, а потім змінює тему. "Ти голодна?"

"Мені треба спочатку вмитися". Я морщу ніс. "Я майже впевнена, що пахну так, ніби летіла вісім годин".

"Чому б тобі не піти до моєї кімнати, а я принесу поїсти". Його рука зісковзує з мого попереку, коли ми проходимо до його казарми. Він показує ліворуч і каже: "Ці двері ведуть до приватної ванної кімнати".

"Не може бути, щоб у тебе, новенького лейтенанта, була власна купальня", - вигукую я. "У Міри навіть немає."

"Ти здивуєшся, що можна отримати, коли ніхто не хоче ділити простір із сином Фена Ріорсона", - тихо відповідає він.

Мій шлунок стискається. Я не можу придумати, що на це відповісти.

"Не дивись так сумно. Гарріку доведеться ділитися з чотирма іншими вершниками. Іди." Він знову рухає до дверей. "Я зараз повернуся".

Годиною пізніше, я чиста і сита, а Зейден сидить за своїм столом, вовтузячись з чимось схожим на арбалет, але меншим, поки я сиджу на його ліжку і проводжу щіткою по вологому волоссю. Я не можу не посміхнутися від стійкого відчуття того, що стає рутиною: Зейден готує зброю, поки я сиджу на ліжку.

"Але вони не обшукали Тейрна?" - запитує він, не піднімаючи очей.

"Ні, просто кинули мої речі на землю". Мій погляд на мить затримується на сірому камінці розміром з долоню з декоративною

чорною руною на його тумбочці, перш ніж я помічаю клаптик трави, який прилетів сюди з льотного поля, і струшую його з руки. "Вони обшукували Сгейл?"

Він хитає головою. "Тільки мене. І Гарріка. І кожного іншого нового лейтенанта, який залишає Басгіат з реліквією повстання".

"Вони знають, що ти щось вивозив." Я перехилиюся через край високого ліжка і кидаю щітку в сумку. "Кинь мені точильний камінь."

"Вони підозрюють". Він тягнеться до верхньої правої шухляди свого столу і дістає важкий сірий точильний камінь. Він нахиляється, щоб передати його мені, намагаючись не зачепити своїми пальцями мої, а потім повертається до роботи зі своєю зброєю.

"Дякую." Я беру камінь, потім виймаю з піхов перший ніж і починаю гострити. Вони хороші настільки, наскільки вони відточені. Але ніяка зайнятість рук не допоможе мені поставити наступне запитання, не відчуваючи при цьому, що саме я приховую щось від Зейден.

Я ретельно добираю слова. "Коли ми були на озері, перед Рессоном, ти сказав, що єдине, що може вбити венина - це те, що живить його підопічних".

"Так." Він відкидається на спинку стільця, одна брова піднята, лук забутий.

"Кинджали зроблені з матеріалу, який живить купол", - здогадуюся я. "Сплав, про який згадувала Бреннан".

Зейден відкриває нижню шухляду і перекладає якісь речі, перш ніж витягнути копію кинджала, яким я вбила венина на спині Тейрна. Він підходить до мене і простягає його, спочатку руків'ям.

Я беру його з його руки, і вага та гул сили, що йде від леза, миттєво викликають нудоту - чи то від енергії, чи то від спогадів про

те, коли я востаннє тримала його в руках, я не впевнена. Так чи інакше, я глибоко вдихаю і нагадую собі, що я не на спині у Тейрна. Ніхто не намагається вбити мене чи його. Я в спальні Зейдена. Спальня Зейдена дуже охороняється. Безпечна. Немає безпечнішого місця на континенті, насправді.

Сам клинок сріблястий, заточений з обох країв, а руків'я таке ж матово-чорне, як і те, що я використовувала у Рессоні, те саме, що лежало в столі моєї матері минулого року. Я проводжу пальцем по медальйону на руків'ї, який має більш тьмяний сірий колір і прикрашений руною.

"Цей шматок - сплав". Він сідає поруч зі мною на ліжку. "Метал у руків'ї. Це особлива суміш матеріалів, виплавлених у те, що ти бачиш тут. Це не сила сама по собі, але вона здатна... утримувати силу. Самі варди походять з Долини, поблизу Басгіату, але вони тягнуться лише так далеко. Це, - він торкається медальйона, - містить додаткову силу, що підсилює та розширює їх. Чим більше матеріалу, тим сильніші куполи. Внизу є цілий арсенал таких, що підсилюють куполи. Деталі засекречені, але саме тому аванпости розміщені стратегічно, щоб не дати нашим кордонам розвинутись слабкими місцями".

"Але як куполи можуть похитнутися, якщо вони постійно їх підживлюють?" Я проводжу великим пальцем по сплаву, і моя власна сила зростає, заряджаючи повітря.

"Тому що вони тримають лише стільки енергії. Як тільки вона використана, її треба вливати знову".

"Зачекай. Наповнити енергією?"

"Так. Вливання - це процес залишення сили в стазі, в об'єкті. Вершник повинен влити в нього свою власну силу, а це вміння є не у

багатьох з нас". Він багатозначно дивиться на мене. "І не питай. Сьогодні ми не будемо розбиратися, як це працює."

"Їх завжди вкладали в кинджали?"

Він хитає головою. "Ні. Це почалося прямо перед повстанням. Гадаю, Мелгрэн мав бачення того, як відбуватиметься майбутня битва, і вони відіграли ключову роль у його перемозі. Як тільки Сгейл обрала мене на Молотьбі, ми почали працювати над тим, щоб вивозити по кілька кинджалів за раз і постачати їх тим копальням, з якими ми могли встановити дружній контакт."

"Аретії потрібна кузня, щоб виплавляти сплав, щоб робити більше зброї."

"Так. Потрібен дракон, щоб розпалити горнило, яке у нас є, і світило, щоб посилити драконячий вогонь, достатньо гарячий для виплавки", - каже він.

Я киваю, дивлячись на медальйон розміром з великий палець. Як щось таке маленьке може бути ключем до виживання всього нашого континенту? "То ти просто вставив сплав у кинджал і отримав миттєвий вбивцю венина?"

Усмішка розпливається на його губах. "Все трохи складніше."

"Як ти думаєш, що було першим?" запитую я, вивчаючи кинджал. "Куполи? Чи здатність їх посилювати? Чи вони переплетені між собою?"

"Це все засекречено". Він забирає кинджал і кладе його в шухляду столу. "То як щодо того, щоб попрацювати над *твоїми* щитами замість того, щоб турбуватися про щити Наваррі?"

Я позіхаю. "Я втомилась".

"Аетосу буде байдуже". Він легко прослизає в мої думки.

"Гаразд." Я відкидаюся назад, перекладаючи вагу на долоні, і швидко будує свої ментальні щити, блок за блоком. "Роби, що хочеш".

Його посмішка змушує мене пошкодувати про виклик.

Хоча з командуванням можна консультуватися, останнє слово щодо будь-якого академічного покарання чи наслідків залишається за комендатурою.

-СТАТТЯ П'ЯТА, РОЗДІЛ СЬОМИЙ КОДЕКС ВЕРШНИКА ДРАКОНА

РОЗДІЛ ТРИНАДЦЯТИЙ

"Ти випадково не знаєш, як встановлювати куполи?" запитую я Таїрна, коли наступного дня ми наближаємося до Басгіату з південного сходу, мружачись від полуденного сонця. Зустрічний вітер додав до польоту ще пару годин, через що мої стегна протестували і майже відверто бунтували.

"Попри те, що ви можете припустити, мені не шістсот років".

"Я вирішила запитати, на випадок, якщо ти приховуєш таємні знання про драконів.

"Я завжди притримую таємні драконячі знання, але куполи до них не належать". Його плечі напружилися, злегка піднявшись, а удари крил сповільнилися. "Нам наказано вирушати на тренувальний полігон. Карр і Варріш чекають".

Мій шлунок стрімко падає, хоча висота не змінилася. "Він пригрозив, що обміркує моє покарання за те, що я не змусила Андарну брати участь у маневрах. Мені слід було серйозніше поставитися до його попередження".

Низьке гарчання Тейрна пронизує все його тіло. "Які твої побажання?"

"Не впевнена, що у мене є вибір". Глибоке відчуття передчуття підступає до мого горла.

"Вибір є завжди". Він зберігає напрямок, хоча незабаром йому доведеться повернути на берег, щоб змінити курс на тренувальний майданчик.

Я можу витримати все, чим він хоче мене покарати, якщо це означає, що Андарна буде в безпеці.

"Ми йдемо."

Годиною пізніше я вже не впевнена, що справляюся з чимось настільки ж добре, наскільки витримую.

"Ще раз", - наказує професор Карр, його тонке сиве волосся розвівається від кожного пориву вітру, коли ми стоїмо на гірській вершині, яку використовуємо для тренування моєї печаті.

І подумати тільки... це лише попередження.

Втома знову накриває мене, але я знаю, що не варто скаржитися. Я припустилася цієї помилки десь на двадцять п'ятій хвилині, і це лише додало ще одну позначку до вкладки, яку професор Карр вів у своєму блокноті, поки майор Варріш наглядав за ним зі свого боку.

"Ще раз, кадет Сорренгейл". Варріш повторює команду, посміхаючись до мене, наче ми просто обмінюємося люб'язностями. Їхні дракони, Брейган і Солас, стоять якомога далі, щоб не впасти з гори. Тейрн кинувся на їхні шиї, клацнув і відступив на кілька дюймів приблизно на тринадцятому ударі. Це був перший раз, коли я бачила, як дракони тікають. "Якщо тільки ти не хочеш провести осяжне майбутнє на гауптвахті".

У грудях Тейрна виринається низьке гарчання, коли він стоїть за моєю спиною, його кігті впиваються в голий камінь вершини гори. Але він небагато може зробити. Поки він зв'язаний Емпіреєм, я мушу

дотримуватися правил квадранта або ризикувати гауптвахтою - і я радше зжену тисячу ударів блискавки, ніж проведу одну ніч замкненою в клітці на милість Варріша.

Коли я не рухаюся, Карр посилає мені благальний погляд, його погляд перебігає на Варріша.

Я зітхаю, але піднімаю руки, мої руки тремтять, коли я тягнуся до сили Тейрна. Потім я впираюся ногами в ментальну конструкцію Архіву, щоб не вислизнути у вогонь, який загрожує поглинути мене. Швидко і швидко, сила знову зростає, і піт виступає на моєму обличчі і стікає по хребту, поки я намагаюся контролювати її.

Гнів. Хтивість. Страх. Це завжди найбільш екстремальні з моїх емоцій, які призводять до страйків. Саме люті підживлює мене зараз, коли я викликаю цю розпечену енергію і випускаю її, розтинаючи небо ще одним ударом блискавки, що влучає в сусідню вершину.

"Тридцять два." Карр записує.

Мене не хвилює, чи зможу я прицілитися. Жодних міркувань про майстерність чи силу. Їхня єдина мета - виснажити мене, а моя - втримати залишки самоконтролю, щоб не розбудити Андарну.

"Ще раз", - наказує Варріш.

Боги, моє тіло відчуває себе так, ніби готує себе заживо. Я тягнуся до гудзиків на льотній куртці й розстібаю їх, щоб випустити трохи пекельної спеки.

"Вайолет?" сонно запитує Андарна.

Провина врізається в мене сильніше, ніж удар блискавки. "Зі мною все гаразд", - обіцяю їй.

"Неспання небезпечно для процесу росту", - читає лекцію Тейрн.
"Спи."

"Що відбувається?" Тепер вона тривожно насторожена.

"Нічого, з чим я не можу впоратися". Не така вже й брехня. Правда ж?

"Я ніколи не бачив, щоб вона робила більше двадцяти шести ударів за годину, майоре. Вона ризикує перегрітися і згоріти, якщо ви продовжуватимете так тиснути, " - каже Карр Варрішу.

"Вона це витримає". Він дивиться на мене так, ніби знає. Ніби він був там, у Рессоні, спостерігаючи, як я кидаю блискавку за блискавкою у віверну. Якщо він - вірець контролю, то, можливо, мені варто радіти, що я його не маю.

"Усе, що потрібно, - це щоб вона послизнулася в заземленні або виснажила себе фізично, і вона перегорить", - попереджає Карр, його погляд нервово зміщується. "Покарати її за непокору - це одне, але вбити її - зовсім інше."

"Знову". Варріш піднімає на мене брови. "Хіба що твоя золота не хоче прилетіти і привітатися, бо не з'явилася, як було наказано. Якщо вона приєднається до нас, ми доручимо тобі лише ще трьох."

"Це про мене?"

Мої плечі опускаються, а живіт вдаряється об землю.

"Це приклад того, що трапляється, коли дракони роблять поганий вибір", - заперечує Тейрн. "Солас ніколи не повинен був давати цьому варвару більше влади".

"Я не хочу піддавати її випробуванням чи чомусь варварському", - хитрує Варріш, наче почувши слова Тейрна. "Я просто хочу, щоб вона зрозуміла, що вона не стоїть над структурою командування".

"Я ненавиджу його, бляха, " - кажу я Тейрну.

"Я відчуваю, як це виснажує тебе! Я прийду..." - починає Андарна.

"Нічого подібного ти не зробиш, інакше ризикуєш кожним пір'яним хвостом у Долині", - нагадую я їй. "Тобі потрібен той, хто тішиться чужим болем, як Варріш, що зв'язав дитинча?"

Андарна гарчить у чистому розчаруванні.

Тейрн нахиляє крило, спрямовуючи прохолодний вітер на мою обпечену шкіру.

"Ну?" запитує Варріш, натягуючи плащ на себе, коли від мого тіла здіймається пара.

Тейрн гарчить.

"Люди не командують драконами, і це стосується і вас". Я піднімаю свої неймовірно важкі руки і знову тягнуся до сили.

Приблизно на сороковому ударі мої коліна підгинаються, і я падаю на тверду скелю. Земля кидається на мене, і я викидаю руки, посилаючи біль, що пронизує моє ліве плече, оскільки суглоб частково вивихнувся від удару. Мій рот наповнюється водою від миттєвої нудоти, але я обхоплюю себе лівою рукою і змушую себе стати на коліна, щоб зняти вагу з суглоба.

Витягнувши шию, Тейрн так голосно реве на Варріша і Карра, що блокнот вилітає з рук Карра і падає з гори, зникаючи з поля зору.

"Срібній кінець!" - кричить він.

"Вони тебе не чують", - нагадую я йому, дихаючи крізь біль.

"Їхні дракони чують".

"Якщо вона помре, ви накличете на себе гнів не лише генерала Сорренгейла, але й генерала Мельгрена. Її печать - зброя, про яку мріють генерали на цій війні". Карр переводить погляд між мною і Варрішем. "І якщо цього недостатньо, щоб заохотити до певної обережності, віце-коменданте, то пам'ятайте, що її смерть коштуватиме

вам двох наймогутніших драконів на континенті та незамінної здатності лейтенанта Ріорсона керувати тінями".

"Ах, так, ці надокучливі шлюбні узи." Варріш клацає язиком і схиляє голову набік, вивчаючи мене так, ніби я для нього лише експеримент, з яким він грається. "Ще один. Просто щоб довести, що ти можеш слухати накази, якщо твій дракон цього не робить".

"Срібна..."

"Я можу це зробити." Я спотикаюся на ногах і молюся, щоб плече витримало, якщо я притисну лікоть до тіла. Заради Андарни, заради інших дитинчат, що вилупилися у Долині, я зможу це зробити.

Мої м'язи тремтять і зводить судомою, а плече кричить так, ніби в суглобі кинджал, але я все одно піднімаю долоні і тягнуся до сили Тейрна. Я встановлюю зв'язок і дозволяю енергії пронизати мене ще раз.

Я наношу удар, і спалахує блискавка.

Але мої руки судомить, коли удар потрапляє в найближчий пік, м'язи скручуються і скупчуються неприродним чином, змушуючи мене фізично утримувати силу, яку я зазвичай одразу ж вивільняю.

Трясця! Я не можу його відпустити!

"Срібна!" кричить Тейрн.

Сила пронизує мене, збільшуючи силу удару, який відколює ділянку від найпівнічнішого хребта переді мною. Скеля падає вниз по схилу гори, і все ще блискавка тече, як розпечене лезо, відрізаючи місцевість.

Я не можу поворухнутися. Не можу опустити руки. Не можу навіть ворухнути пальцями.

Це вб'є мене.

Тейрн. Сгейл. Зейден. Це вб'є нас усіх. Страх і біль зливаються в одне ціле, захоплюючи мій розум єдиною емоцією, яку я не можу собі дозволити - панікою.

"Вимкни її подумки!" репетує Тейрн, а удар продовжується і продовжується, і вдалині я чую плач Андарни.

Мої кістки загоряються, і крик виривається з горла, коли я подумки штовхаю двері до мого Архіву.

Удар закінчується, і я хитаюся назад, падаю на передню лапу Таїрна і зминаюся між його кігтями. Кожен подих - це боротьба.

Карр ковтає. Важко. "На сьогодні все."

Я б не витримала, якби навіть захотіла.

Варріш оглядає руйнування, які я спричинила, і повертається до мене. "Захоплююче. Ви обидва будете незамінні, коли станете на п'яти". Потім він розвертається, його плащ розвівається на вітрі, коли він іде до Соласа. "Це єдине попередження, яке ти отримаєш, кадет Сорренгейл".

Загроза вражає, як удар в живіт, але я не можу думати через пекучу спеку.

Карр нахиляється, потім прикладає тильну сторону долоні до мого чола і шипить. "Ти вся гориш". Він дивиться на Тейрна. "Скажи своєму дракону, щоб відніс тебе прямо на подвір'я. З льотного поля ти не доберешся. Поїжте і прийміть холодну ванну." В його очах з'являється щось підозріло близьке до співчуття, коли він оглядає мене. "І хоча я згоден, що ми не командуємо драконами, можливо, ти могла би вмовити Андарну з'явитися. Ти рідкісна, потужна печать, кадет Сорренгейл. Було б глузуванням знову використовувати ваші тренування таким чином".

Я не печать. Я людина. Але мені до біса спекотно, я надто втомилась, щоб скласти слова. Не те, щоб це мало значення - він не бачить мене такою. Карр ніколи не бачив. Для нього ми - сума наших здібностей і нічого більше. Груді здіймаються, але навіть прохолодне повітря гірської вершини не може вгамувати печію, що обпікає мої вени.

Тейрн обхоплює мене кігтями, закріплюючи по пазуру під кожною рукою, щоб зафіксувати моє мляве тіло в потрібному положенні, а потім запускає, залишаючи Карра під нами на вершині.

Ми злітаємо в повітря за мить. А може, за годину. Час не має значення. Це лише біль, що вабить мене відпустити, звільнити душу з в'язниці тіла.

"Ти не відпустиш", - наказує він, коли ми летимо до Басгіату, рухаючись швидше, ніж я коли-небудь відчувала раніше. Повітря, що проноситься повз мене, таке до біса приємне, але його недостатньо, щоб досягти печі в моїх легенях чи розплавленого кісткового мозку.

Гори і долини пропливають піді мною в тумані, перш ніж я впізнаю стіни квадранта, але Тейрн пролітає повз подвір'я, а потім стрімко падає в долину вниз.

Річка. Вода. Холодна. Прозора. Вода.

"Я вже викликав підмогу".

Мій живіт вигинається, коли він в останню секунду зупиняється в повітрі, моє тіло здригається від зміни імпульсу.

"Затримай дихання". Це його єдине попередження, перш ніж вода накриває мене з голови до ніг, б'є з силою, що руйнує кістки, крижана від останнього літнього дощу. Контраст загрожує розколоти кожну частину мене, здерти шар за шаром, шар за шаром.

Я все життя жила з болем, але цю агонію я не в змозі витримати.

Я беззвучно кричу, повітря виривається з моїх легенів, коли я звисаю з кігтя Тейрна, вода витісняє тепло з мого тіла, рятуючи мене тими ж сильними ударами, що роздирають мою шкіру.

Тейрн висмикує мою голову над водою, і мені важко дихати.

"*Майже прийшли*", - каже він мені, тримаючи мене в порозі.

Вода б'є мене нещадно, але знижує температуру мого тіла, поки не згасає останнє полум'я в моїх кістках.

"Вайолет!" - кричить хтось із берега.

Мої зуби цокотять, а пульс сповільнюється.

"Там". Тейрн йде до берега - я навіть не усвідомлювала, що він стояв у річці разом зі мною - і кладе мене на довгу літню траву під рядами дерев, що ростуть уздовж Якобо.

Я лежу, залякнувши, намагаючись набратися сил, щоб зробити наступний вдих, а моє серце б'ється все повільніше й повільніше. Зібравши всю свою енергію, я змушую легені розширитися, щоб втягнути повітря.

"Вайолет!" вигукує Імоджен звідкись праворуч, а за мить падає на коліна поруч зі мною. "Що з тобою сталося?"

"Так. Багато. Ударів". Груба ковдра лягає на мої плечі, коли я трясуся, вода капає з носа, підборіддя, розстебнутих країв льотної куртки, яка дивом вціліла під час подорожі. Холод, що пробирає до кісток, змінив усе тепло, але я принаймні знову нормально дихаю.

"От лайно". Бодхі вмощується з іншого боку від мене, тягнеться до моїх плечей, а потім відступає.

"Ти така... червона". Це Ейя. Я думаю.

"Глейн каже, що це вигорання, - каже Імоджен, її рука напрочуд ніжна на моїй спині. "Її кликав Тейрн. Що нам робити, Вайолет? Ти єдина володар блискавки, якого я знаю".

"Мені. Просто потрібна." Я повертаюся набік, ноги підгинаються під себе, слова перериваються цокотом моїх зубів один об одного. "Хвилинка". Я дивлюся на стовбур знайомого розлогого дуба переді мною і зосереджуюся на тому, щоб тримати себе в руках.

"К'юїр каже, що їй потрібна їжа, коли вона охолоне", - додає Бодхі.

"Зелений знав би", - впевнено каже Ейя. "Значить, їжа. "

"Як це сталося?" запитує Імоджен. "Карр?"

Я киваю. "І Варріш".

Тепле коричневе обличчя Бодхі з'являється перед моїм. "Трясця." Він смикає краї ковдри, що загорнута навколо мене. "Це через Андарну?"

"Так."

Очі Бодхі розширюються.

"Ти, бляха, знущаєшся з мене?" Голос Імоджен підвищується. "Він використав твою печать як покарання за те, що Андарна не з'явилася на льотні маневри?"

"Цей мудак", - кипить Ейя, проводячи рукою по своєму темному волоссю, коли вона обмінюється поглядом з Бодхі.

Через хвилину я знаходжу в собі сили тримати ковдру самотійно. Принаймні, мої м'язи знову працюють. Туга розриває мене, коли я дивлюся на дерево, на його широкий стовбур, на якому, як я знаю, є шрам від двох ножових порізів.

Мені потрібен Зейден.

Це нелогічно. Він не міг зупинити Варріша. Мені не потрібен його захист. Мені не потрібно, щоб він ніс мене назад до гуртожитку. Я просто... хочу його. Він єдиний, з ким я хочу поговорити про те, що сталося на тій горі.

"Думаю, нам треба відвезти її назад до гуртожитку", - каже Імоджен.

"Я подбаю про це", - обіцяє Бодхі, перехоплюючи мій погляд. "Це більше не повториться з тобою".

"Скажи людям, що я розберуся з драконами", - каже Тейрн.

"Як?"

"Довірся мені." Це наказ.

"Тейрн каже, що подбає про це." Я хитаюся вперед і змушую себе встати на ноги. Бодхі м'яко підхоплює мене за плечі, здригаючись, коли я кривляюся. "Я готова. Ходімо".

"Ти можеш йти?" - запитує він.

Я киваю, дивлячись повз нього до дерева. "Я сумую за ним", - шепочу я.

"Так. Я теж".

Ніхто мене не несе. Вони просто залишаються поруч зі мною, крок за кроком, поки ми піднімаємося сотнями сходів, що спіраллю пронизують фундаментні стіни, і повертаємося до гуртожитків, наші кроки - єдиний звук, що порушує тишу навколо нас.

Бо ніхто не хоче говорити те, про що ми всі думаємо... Якщо Андарна не з'явиться на наступному шикуванні, друге покарання Варріша може просто вбити мене.

***

"Ти вже навчилася приземлятися?" запитує Імоджен у п'ятницю.

Слоан знову кидають на килимок, і ми здригаємося від бокового боку спортзалу, притулившись спинами до стіни, щоб ніхто не міг підкрастися до нас ззаду. Спина Слоан не має жодного захисту, і завтра вона буде чорно-синьою.

На відміну від Ріаннон, яка проводить тут додатковий спаринг, про який вона домовилася для всіх першокурсників нашої команди проти деяких інших з Третього крила, ми з Імоджен тут у повній формі між заняттями лише з однієї причини - через Слоан і її жахливий брак навичок. Ми сподівалися побачити, що за тиждень вона покращилася. Але цього не сталося.

"Тейрн не випускає мене з сідла", - тихо кажу я, наче він і не думав про мене з того часу, як я ледь не згоріла на вершині гори.

"Я це чув", - бурчить він.

"Тільки тому, що ти слухаєш". Коли перенесення ваги не допомагає, я роблю крок від стіни, щоб зменшити тиск на мою напружену, червону шкіру. Принаймні, фізичні сліди мого майже повного вигорання зменшилися до нічого болючішого за сонячний опік, але вони до біса дратують.

"Посиль свої щити, і, можливо, тобі не знадобиться моніторинг".

"Не завершуєш маневри? Відмовляєшся брати Андарну на заняття?" Імоджен ахає від удаваного здивування. "Хіба ти не стаєш маленьким бунтарем?" Її погляд ковзає по моєму обличчю, потім опускається на шию. "Твої друзі все ще думають, що ти втратила контроль під час тренування?"

Я киваю. "Якби вони знали, що сталося насправді, вони б не відходили від мене".

"Так було б безпечніше", - зауважує вона.

"А їм - ні". Кінець розмови.

"Слідкуй за своїм супротивником!" Рі кричить Слоан збоку, а Слоан робить навпаки, опускає погляд, коли наближається до краю

килима, і це все, що потрібно її суперниці - першокурсниця завдає щелепного удару, від якого Слоан розлітається на всі боки.

Ми з Імоджен здригаємося.

"Це спаринг, а не виклик! Давай, Томасе!" Рі огризається на лідера загону з Другого крила.

"Вибач, Рі. Відійди назад, Яцку", - докоряє командир відділення.

"Прокляття." Імоджен хитає головою і складає руки. "Я розумію, що Яцек дуже злий, але я ніколи не бачила, щоб він бив так сильно".

"Яцек? Як Навіль Яцек?" Другокурсник з Третього крила, якого ми з Єсінією бачили, як Маркхем забрав, був внесений до списку загиблих кілька днів тому.

"Це його молодший брат на килимку", - каже Імоджен.

"Чорт." Тепер мені шкода цього хлопця, хоча Слоан у схожій ситуації. "Я думаю, що Маркхем його вбив", - шепочу я.

"Тому що він не повернув книгу вчасно?" Імоджен піднімає брови.

"Я думаю, що він попросив те, чого не повинен був, і так, я знаю, що це звучить абсолютно безглуздо, але немає іншого пояснення тому, що його знайшли в його кімнаті, побитим до смерті".

"Так, - розмірковує Імоджен. "Це має сенс, тільки якщо він один з нас".

Для інших це вписується в те, що Панчек називає *особливо жорстоким* початком року. Я єдина у нашій групі, на кого не було ще жодного замаху.

"Тобі краще бути дуже обережною зі своїм маленьким другом у мантиї, якщо там бігають писарі, які наказують вбивати вершників".

"Єсінія не загроза", - заперечую я, але слова застигають у мене в горлі, коли я згадую, що саме через її доповідь Яцека схопили в першу

чергу.

"Давай покінчимо з цим", - пропонує командир загону з Другого крила після того, як Слоан знову падає на килимок.

"Я в порядку!" Слоан хитаючись підводиться на ноги, витираючи кров з рота тильною стороною долоні.

"Ти впевнена?" запитує Рі, її тон натякає на те, що це абсолютно неправильне рішення, і ми всі знаємо, що це так.

"Безумовно". Слоан займає бойову позицію проти Яцека.

"Вона ненажерлива до покарань", - каже Імоджен. "Таке враження, що вона хоче, щоб з неї вибили все лайно".

"Я не розумію. Аарік пересувається переді мною, його спина закриває огляд, і я маневрую, щоб побачити килимок. "Я думала, що всі мічені були навчені битися".

"Залежить від того, де нас виховували". Імоджен просувається вперед разом зі мною. "А після того, як Зейден почав підніматися нагору... ну, деякі відповідальні сім'ї *перестали* нас тренувати, як я чула від першокурсників. Добре, що її не було на дошці викликів цього тижня".

Яцек кладе Слоан на килимок, здається, в сотий раз, а потім підносить коліно до її горла, пояснюючи свою точку зору. Якби це було по-справжньому, у неї були б великі проблеми.

"У понеділок у неї перший, і їй надеруть дупу, якщо не гірше". Я виймаю кинджал і підкидаю його, тримаючи за вістря, ніби мої навички можуть якось допомогти їй, коли вона навіть не хоче зі мною розмовляти.

"У понеділок?" Імоджен повільно повертається і дивиться на мене. "А ти звідки знаєш?"

Чорт. Не схоже, що вона вже не зберігає майже всі таємниці, які можуть мене вбити. "Довга історія, але... книга, яку написав мій брат".

"Хто проти Слоан?" Вона повертається до килимка.

"Ти ж не збираєшся питати про книгу, яку я не повинна була мати?"

"Ні. Я, на відміну від деяких людей, не відчуваю потреби знати все, що хтось інший вважає особистим".

Я насміхаюся з очевидного докору. "Так, але ж ти зі мною не спиш".

"Ти б хотіла бути в моєму смаку. Я феноменальна в ліжку". Вона шморгає носом, коли Слоан падає обличчям на килимок. "Серйозно. Проти кого вона виступає?"

"Проти того, кого вона не може перемогти". Першокурсниця з Третього крила, яка рухається так, ніби спарингує від народження. Мені знадобилося більше години, щоб знайти когось, хто міг би вказати на цю дівчину раніше.

"Я пропонувала їй допомогти, - тихо каже Імоджен. "Вона не погодилася".

"Чому б і ні?" Я ловлю свій ніж, перевертаю його на повну м'язову пам'ять.

Імоджен зітхає. "Без поняття, але її впертість її згубить".

Я дивлюся, як сестра Ліама бореться під вагою Яцека, її обличчя в плямах і червоне від напруги, і видихаю повільний, покірний подих, мій кулак стискається навколо рукоятки кинджала. Негласне правило квадранта полягає в тому, щоб сильні відсіювали слабких, перш ніж вони стануть тягарем для крила. Як вершник, я повинна відійти. Я повинна дозволити Слоан злетіти або впасти на її власних засадах. Але

як друг Ліама, я не можу стояти осторонь і дивитися, як вона помирає. "Не в понеділок, вона не буде".

"У тебе раптом з'явився печатка Мелгрена?" відповідає Імоджен, заправляючи пасмо рожевого волосся довжиною до підборіддя за вухо.

"Я закінчую це!" кричить Рі, закінчуючи матч, і я полегшено зітхаю.

"Не зовсім." Окинувши поглядом зал, я знаходжу суперницю Слоан на понеділок. "Мені просто потрібно зробити пару речей після фізкультури, але я побачу тебе на нашому тренуванні сьогодні ввечері". Те, які у мене м'язи, - це все завдяки відданості Імоджен, яка з минулого року катувала мене на тренажерах.

"Ну і як тобі це заняття?" запитує Імоджен із саркастичною посмішкою, до біса добре знає, що без допомоги Ріаннон я б не впоралася. Я могла би вести наш рік з історії, географії та всіх інших предметів, які перетинаються з книжниками, але фізика? Не моя спеціальність.

"Привіт, Вай", - рука скручується на моєму плечі ззаду, і моє серце прискорено калатає, боляче б'ється у вухах.

Тільки не знову.

М'язова пам'ять бере гору, коли я розвертаюся, вивільняючи захват, і штовхаю ліве передпліччя в обтягнуті шкірою груди, виводячи нападника з рівноваги і дозволяючи мені одним інстинктивним рухом відштовхнути його на кілька дюймів назад у стіну, а потім встромити кинджал у його татуйоване горло.

"Гей, гей!" Очі Рідока вирячилися, коли він підняв руки вгору, долонями назовні. "Вайолет!"

Я швидко моргаю, коли вузол у його горлі гойдається, шкрябаючи край мого леза.

Рідок. Це не вбивця. Це просто Рідок.

Адреналін заливає мій організм, і моя рука злегка тремтить, коли я опускаю зброю. "Вибач", - бурмочу я.

"За те, що мало не розрізала мені яремну вену?" Рідок відходить убік, перш ніж опустити руки. "Я знав, що ти швидка, але *чорт забирай*".

Заціпеніння позбавляє мене слів, а в обличчя кидається жар. Я мало не перерізаю горло своєму другові. Якимось чином знаходжу піхви.

"Ти мав б знати, що краще не підкрадатися до когось", - повчає Імоджен, її спокійний тон суперечить ножу, який вона стискає в лівій руці.

"Вибач. Це більше не повториться", - обіцяє він, його погляд змінюється на стурбований, коли він дивиться через моє плече. "Я просто подумав, що міг би дізнатися, чи не хочеш ти піти на фізику ". Сойєр вже біля дверей".

"Все гаразд?" запитує Рі, підходячи до мене, перекидаючи свій ранець через плече.

"Все добре", - відповідає Імоджен. "До речі, ти чудово справляєшся як командир загону. Це була гарна ідея - дати першокурсникам додатковий час для спарингів".

"Дякую?" Рі дивиться на Імоджен так, ніби у неї виріс другий ніс.

"Побачимося ввечері". Імоджен вкладає ніж у піхви і дивиться на мене з більшим розумінням, ніж я хотіла б, щоб ми мали, коли вона відходить. "Я збираюся запропонувати свою допомогу Мейрі. Знову".

Я киваю.

"Ти впевнена, що все добре?" запитує Рі, коли я підхоплюю з підлоги свій рюкзак і ледь не впускаю його від тремтіння. Дурний

довбаний адреналін.

"Чудово". Я вичавлюю з себе найфальшивішу посмішку, відому людству. "Ходімо на фізику. Ура, фізика."

Рі обмінюється поглядом з Рідоком.

"Вона, мабуть, просто нервує через контрольну, а я не допоміг, налякавши її, як осел". Він потирає шкіру горла, коли ми рушаємо до дверей, де на нас чекає Сойєр.

Рот Ріаннон на секунду роззявляється. "Вайолет! Ти ж казала, що закінчила? Ми могли б повторити сьогодні вранці. Я не зможу тобі допомогти, якщо ти не скажеш, що тобі потрібна допомога".

Хіба це не правда.

"Просто пам'ятайте, що для виконання будь-якого польотного маневру вам потрібні два з трьох елементів", - читає вона, поки Сойєр відкушує яблуко і відчиняє нам двері спортзалу. "Швидкість, сила або..."

Я сканую перший поверх академічного крила, поки ми йдемо коридором, мій погляд прочісує кожную нішу, кожні двері класу в пошуках когось, хто може вискочити на нас.

"Вайолет?"

Відірвавши погляд від сходової клітки попереду, я помічаю, що Рі вичікувально дивиться на мене. Точно. Вона запитує мене про фізику та аеродинаміку.

"Висота", - відповідає Сойєр.

"Ясно." Я киваю, коли ми виходимо на сходову клітку. "Висота".

"Ти мене вбиваєш..." починає Ріаннон.

"Зараз!" - кричить хтось позаду нас.

Перш ніж я встигаю відреагувати, мені на голову накидають мішок, і на одному диханні я втрачаю свідомість.

Між піхотними курсантами та вершниками існує природна недовіра, яку необхідно подолати. Вона існує головним чином тому, що вершники ніколи не повірять, що піхота має мужність тримати оборону, коли з'являються дракони, а піхота ніколи не повірить, що дракони не з'їдять її.

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ЧОТИРНАДЦЯТИЙ

Я прокидаюся, коли запах чогось їдкого наповнює мої легені, і я замахуюся кулаком, збиваючи руку з обличчя. Нюхаю сіль.

"Вона прокинулася", - оголошує жінка в темно-синьому, відступаючи, щоб порадитися з... професором Ґрейді?

У мене гуде в голові, коли я сідаю, витягаючи ноги перед собою, і одразу ж тягнуся до Тейрна. *"Що відбувається?"*

Мої очі повільно звикають до яскравого світла, але схоже, що ми знаходимося в якомусь лісі.

"Курс, який людям не довелося б проходити, якби вони просто залишалися на місці, відомий як КВВ", - гарчить він з несподіваним розчаруванням, наче це його щойно накачали наркотиками і витягли з квадранта.

Ріаннон, Сойєр і Рідок сидять праворуч від мене, всі виглядають так само розгублено, як і я. Ліворуч від мене четверо другокурсників з позначками "Другий загін", "Полум'я", "Друге крило", які розгублено озираються на ліс. Приємно бачити, що ми не єдині, хто спантеличений.

"Принаймні, це не замах". Якби це був замах, ми були б мертві, особливо такі нечіткі, як я себе почуваю.

"Так і буде, якщо ми не повернемося в Басгіат до завтрашнього приїзду Сгейл."

Ох. Трясця. "Це не може тривати довше, ніж день." Чи може? "Якщо так, ти повинен летіти назад один."

Навпроти нас сидять дві групи з восьми піхотних курсантів - якщо їхня синя форма є будь-яким свідченням - і тихо розмовляють. Вони всі... однорідні. Четверо чоловіків мають однакові військові короткі стрижки, підстрижені близько до черепа, а жінки носять волосся, зачесане назад у тугі пучки. Однакова темно-синя форма, однакові черевики, однакові... все. Тільки бейджики над серцями різні, за винятком того, що в кожній групі на плечі - позначення командира загону.

Ми всі четверо одягнені в нашу літню форму, але кожна з нас зробила свої власні модифікації. Мій легкий чорний топ має розрізи спереду, які дають мені прямий доступ до кинджалів, захованих в обладунках біля ребер. Ріаннон віддає перевагу туніці з вшитими піхвами. Сойєру подобаються короткі рукави, зброя пристебнута до плечей, а Рідок ніколи не витрачав часу на відвідування кравця уніформи - він просто відірвав собі рукава. Ми навіть не носимо іменних бейджів, і те саме стосується загону з Другого крила.

"І залишити тебе напризволяще?"

Лісова підстилка м'яка і місцями брудна, полуденне сонце пробивається між гілками під кутом, а це означає, що ми непритомніємо лише годину, може, дві, не більше. Наскільки я можу бачити, навколо лише дерева.

"Гадаю, в цьому й справа". Я моргаю, намагаючись привести свій мозок у більш чіткий фокус. "Пообіцяй мені, якщо я застрягну тут на наземному кораблі, що ти побачиш її, якщо зможеш. Ми не можемо бути так далеко від Басгіату".

Професор Грейді вручає кожному вершнику бурдюк. "Вибачте за різку зміну обстановки. Пийте."

Ми всі відкорковуємо наші бурдюки і п'ємо. Вода хрустка і холодна... але в ній є ще дещо. Гостре. Землисте. І щось гіркувато-квіткове, що я не можу визначити. Я закриваю шкіру, кривлячись від присмаку. Професору Грейді справді треба краще дбати про свій бурдюк.

"З тобою все гаразд?" запитую я Рі, яка перевіряє піхви на наявність зброї.

"Трохи ошелешена, але так. А ти?"

Я киваю, проводячи руками по боках, щоб переконатися, що мої кинджали саме там, де я їх залишила. Так і є. Моя сумка все ще пристебнута до спини.

"Вони взяли нас на сходах?" Я озираюся і бачу, як Сойєр потирає скроні, а Рідок чухає татуювання на шії.

"Це мій останній спогад". Вона киває на знак згоди, вивчаючи заgonи поруч і навпроти нас.

"Хтось знає, де ми?" запитує Сойєр у явно більш пильних піхотинців.

Курсанти дивляться на нас, але ніхто не відповідає. Або взагалі не говорить.

"Я вважатиму, що це "ні", - каже Рідок.

"Це "ні" від нас". Вершник з Другого крила, який має звання командира загону, піднімає руку на знак привітання.

"*Ти знаєш, де...*" - починаю говорити я, звертаючись до Тейрна, але зазвичай кришталево чистий зв'язок приглушується, наче хтось накинув на нього ковдру. Паніка стискає моє серце, коли я усвідомлюю, що те ж саме відбувається з Андарною, хоча я не ризикую розбудити її запитаннями. "Я не можу додкликатись до Тейрна".

Погляд Рі перехоплює мій, і вона хилить голову набік. "Чорт. Фейрге теж. Таке відчуття, що щось..."

"Глушить зв'язок", - закінчує Сойєр.

Я кладу бурдюк поруч із собою, і решта підхоплюють, роблячи те саме. Що, в ім'я Данна, ми щойно випили?

"Ми заблоковані", - шепоче вершник з темно-русявою косою до плечей.

"Дихай, Марібель", - наказує командир загону, засовуючи свою засмаглу руку в його темні кучері, наче від цієї поради він міг би отримати ще трохи користі. "Це не може тривати довго".

Рідок стискає руки в кулак. "Це неправильно. Мені начхати, якщо це для курсу - ми не повинні бути відрізані від них."

"Томасе?" запитує Ріаннон, нахилившись вперед і дивлячись повз мене.

"Привіт, Рі". Командир загону махає рукою. "Це Бріса". Він вказує на жінку з поголеною головою, смаглявою шкірою та спостережливим, швидким поглядом, і вона коротко киває нам. "Мірабель". Він показує пальцем на блондинку з яскраво вираженими зморшками на блідих щоках і нашивкою вогнеборця на плечі, і вона махає рукою. "І Коен", - закінчує він. Найближчий до мене вершник, з швидкою посмішкою, коротким чорним волоссям і теплою рум'яно-коричневою шкірою, піднімає руку на знак привітання.

"Привіт". Ріаннон киває. "Це Сойєр, Рідок і Вайолет".

Привітання обривається, коли професор Грейді щось позначає в папці й прочищає горло. "Тепер, коли ви всі прокинулися, ласкаво просимо на перше спільне заняття з наземної навігації". Він дістає з папки дві закриті карти. "Протягом останніх двох тижнів ви вчилися читати мапу, і сьогодні ви застосуєте ці навички на практиці. Якби це була реальна операція з облаштуванням застави, цей підрозділ складався б з того складу, який ви бачите тут".

Він відходить від жінки, яка, мабуть, є професором піхоти, відкриваючи двох курсантів у блідо-блакитному, які сидять поруч із писарем. Їхні капюшони опущені, вони вдягнені в кремові штани та кремові туніки з капюшоном - не мантиї, але це точно писарі.

"Вершники і піхота для битви, писар, щоб записати подію, і цілителі зі зрозумілих причин". Він підштовхує їх вперед, і всі троє стають в кінець піхотного строю.

Професор піхоти у званні капітана підходить і зупиняється біля професора Грейді з бездоганною поставою. "Кадети, встати", - каже вона.

Піхотні ескадрильї практично схоплюються на ноги, одразу ж стають струнко.

Я трохи відступаю назад, здивована своїм першим інстинктом, який полягає в тому, щоб послати капітана піхоти до біса, бо я їй не підкоряюся. Жоден вершник не відповідає.

Професор Грейді дивиться в наш бік і киває.

Ми восьмеро стоїмо, але ми навіть не відчуваємо себе вільно. Ми просто стоїмо.

Капітан піхоти дивиться на нас і ледве стримується, щоб не закотити очі. "Це найкоротша дистанція, яку ви долатимете разом

цього року, тож спробуйте познайомитися ближче. Четверте крило, ви прикріплені до четвертого загону". Вона озирається, і один із кадетів, що стоїть прямо попереду, піднімає руку. "Друге крило, ви прикріплені до другого загону, щоб вам було простіше". Курсантка піднімає руку ліворуч. "Ваше завдання - знайти місце, позначене на карті, і захистити його. Як тільки ви це зробите, вас вивезуть".

Це не може бути так просто.

Професор Грейді простягає карти, і Ріаннон робить крок вперед, бере обидві і передає одну Томасу.

Один з піхотних курсантів робить крок вперед, але зупиняється.

"Дві карти, - каже професор Грейді. "Дві команди, але один згуртований підрозділ. Ви не звикли працювати разом. Вас навіть не попередили, що вам доведеться. Але збереження безпеки Наварри вимагає командної роботи між різними підрозділами наших збройних сил. Бувають моменти у вашій кар'єрі, коли вам знадобиться хтось, кому ви можете довіряти в повітрі або на землі, і ці зв'язки куються тут, в Басгіаті". Він дивиться між нашими групами. "Побачимося завтра вдень".

Завтра вдень?

Мій шлунок падає. Тейрн не побачить Сгейл, якщо не виконає моє прохання і не піде. А я... я буду сумувати за тими кількома годинами, що Зейден проведе тут. Мине ще *тиждень*, перш ніж я зможу його побачити. Розчарування болить сильніше, ніж повинно.

"Просто знайти точку висадки і захистити її? Це і є наша місія?" запитує Сойер, дивлячись на карту так, ніби вона може його вкусити. Це точно не найсильніша його навичка.

"Без проблем." Рідок випинає груди.

"О, так", - відповідає професор Ґрейді. "Розумієте, ми повинні трохи вирівняти ігрове поле. Піхота вивчає наземну навігацію з першого курсу, тож природно, що вони можуть бути трохи кращими за тебе".

Рідок застигає.

Піхотні кадети посміхаються.

"І ви можете помітити, що жоден з вас, восьмерих, - професор Ґрейді оглядає нас, - не має здатності повноцінно спілкуватися з вашими драконами".

"Що є повною нісенітницею", - каже Рідок на повну гучність.

Жінка з боку піхоти витріщається.

"Так і є", - погоджується професор Ґрейді. "Це не те, що ми робимо з легкістю, і ваші дракони ненавидять це так само, як і ви. Вас усіх напоїли особливою сумішшю трав, яка притуплює не лише ваші зв'язки, але й вашу печатку. Як би це не було прикро, але ми пишаємося цим зіллям, тож дайте нам знати, якщо відчуєте якісь побічні ефекти."

"Окрім того, що ви розірвете найважливіший зв'язок, який у нас є?" заперечує Рі.

"Саме так, - відповідає професор Ґрейді.

Я тягнуся до своєї сили, але лише поколювання наповнює мої пальці. Боги, я відчуваю себе... вразливою, і це дійсно відстійно. Мій розум пролітає над тим, що це може бути за суміш, поки обидва професори проходять між нашими групами.

Коли Ґрейді доходить до кінця нашої секції, він розвертається і йде назад. "О, а я вже казав, що вас тут дві групи? Інша - на дальньому кінці лісу, і поки ваші дракони полюватимуть на них, їхні дракони полюватимуть на вас. До них приєдналося ще кілька незв'язаних."

Якого хріна? Мій живіт порожніє.

Майже всі піхотні курсанти виглядають зомлілими, а один хитається на місці.

"Піхота, вершникам знадобляться ваші навички орієнтування на місцевості, але без них вам не обійтися, якщо ви зустрінетеся з драконом". Грейді дивиться нам вісьмом в очі, відступаючи назад. "Постарайтеся, щоб більшість з них вибралися звідси, добре?" Він посміхається і розвертається, йдучи до лісу разом з професором піхоти, залишаючи нас посеред довбаного лісу без припасів і без наших драконів.

Ми дивимося на піхотний загін.

Піхота дивиться на нас.

Цілителі виглядають комічно незручно, а писар вже дістав блокнот і олівець напоготові.

"Що ж, це має бути гарний час для всіх", - бурмоче Рідок.

"Він натякнув, що ми можемо померти?" - запитує менший з цілителів, його оливкова шкіра блідне.

"Розлюти драконів і дізнаєшся", - відповідає Соєр.

"З вами все буде гаразд", - я шукаю його бейджик з ім'ям - "Дайре". Я посміхаюся йому, проходячи повз нього до писаря. М'яке руде волосся обрамляє кремово-біле обличчя, майже вкрите веснянками, коли невисока жінка кліпає на мене ще коротшими карими віями. "Іфа? Вони тягнуть писарів у КВВ?"

"Привіт, Вайолет. Я зараз перша на курсі, хто тренується для роботи в полі і не є адептом", - каже вона. "Ти найсильніший вершник у своїй групі. Дайр і Келвін - найкращі у своїх роках". Вона знизує плечима. "Природно, що вони спочатку створили найсильнішу команду".

Рідок посміхається. "То ти кажеш, що ми - команда, яку потрібно перемогти?"

"Щось на кшталт того. " Писар стримує посмішку.

"Тоді давайте зробимо так, щоб нас не перемогли", - каже Ріаннон, перш ніж переключити свою увагу на мапу. "Томасе, що ти думаєш?"

Він передає мапу Брісі та радиться з Рі.

Через дві години і кілька суперечок з піхотою ми знаходимося за чотири милі від нашої початкової позиції, і ще шість залишилося пройти. Ріаннон і Рідок вивчили нашу карту - на ній було позначено місце, де нас висадили, і місце висадки, але не було позначено наше місцезнаходження - обговорили маршрут з Томасом, переконалися, що всі його бачать, а потім передали її піхотинцям, щоб узгодити маршрут до того, як ми рушимо в похід.

"Кажу тобі, ми в Парчілльському лісі", - сперечається з Ріаннон за кілька кроків попереду курсант Мудак - інакше відомий як Келвін. Він пішов вже хвилин п'ятнадцять тому, не нагадавши нам, що він їхній старший за званням, тож я впевнена, що нас чекають з хвилини на хвилину. "Ця карта не схожа на жодну з тих, що я коли-небудь бачив для Шедріка, а це означає, що ми можемо рухатися в протилежному напрямку. Жоден з цих орієнтирів не збігається."

"А я думаю, що ти помиляєшся, - заперечує Ріаннон, зберігаючи рівний тон.

Я думаю, що ми в Гадденському лісі", - каже Іфа, міцно тримаючи свій щоденник. Вона вже має три сторінки записів. "Це єдиний ліс, досить близький, щоб привезти нас усіх на конях, бо я сумніваюся, що ваші дракони прилетіли сюди".

Я додаю: "Це також єдиний ліс, досить близький, щоб Таірн міг залишитися і побачити Сгейл, не завдаючи нікому з нас болю від розлуки".

"Їхній командир загону - піхотний еквівалент Аетоса", - бурмоче Рідок з правого боку від мене.

Я киваю, але не сміюся.

Коен відкидає голову назад праворуч від Рідока і не намагається придушити свій сміх. Гадаю, репутація Дейна розлітається на крилах.

"Хто такий Аетос?" запитує кадет Квієт зліва від Іфи. Пишна брюнетка вперше за кілька годин заговорила, але її карі очі постійно рухаються, вдивляючись у наше оточення. Б'юся об заклад, що вона нарівні з Брісою, яка прикриває наш фланг з Томасом і Сойєром, є найспостережливішою в нашій групі.

"Один з наших лідерів крила", - відповідаю я. "Щось на кшталт вашого командира батальйону".

"О." Вона киває, а Ріаннон і Засранець продовжують сперечатися попереду нас. "Ви, хлопці, працюєте по секціях, так?"

"Так." Ландшафт не змінився. Ліс здебільшого рівнинний, з кількома пагорбами, які легко подолати. Але спека? Чорт, вона задушлива. Я зав'язала верхню частину уніформи навколо талії близько години тому, залишившись в обладунках. Не уявляю, як Іфа виживає з капюшоном, але вона його не зняла. "Загін, потім відділення, потім крило."

"Що ми робимо, якщо натрапимо на дракона?" - запитує вона.

"Спершу обираємо жертву, - каже Рідок. "А потім приносимо її і тікаємо".

Її очі широко спалахують.

"Не будь дурнем." Я штовхаю його ліктем у руку. "Залежить від кольору, але гарне правило - опустити очі і відступити", - кажу я піхотному курсанту. "Але зазвичай ми можемо почути, як вони наближаються".

"Тоді готуйся до того, що тебе перетравлять", - додає Коен.

"О боги", - шепоче брюнетка.

"Тепер ти мій улюблений однокурсник". Рідок закидає руку йому на плече.

"Можна подивитися твоєю мапою?" запитує Бріса з тилу строю.

"А ти не маєш власної?" відказує Келвін.

Рі повертає до нього голову. "Віддай їй, або я вирву її з твоїх рук".

Він дивиться на Рі, але віддає його назад, щоб ми могли віддати його Брісі.

Боги, яка висока трава. Там, де дерева не затінюють землю, вона майже до пояса. Я наступаю на нерівний горбик, і моя щиколотка підвертається. Рідок хапає мене, перш ніж я встигаю впасти, а потім без жодного слова втримує, і ми продовжуємо підйом. "Дякую", - тихо кажу я.

"Твої коліна обмотані?" запитує Рідок, і на його чолі з'являється занепокоєння.

Я киваю. "Так. А от щиколотки не обмотала, бо не збиралась в похід".

"У мене є тканина, якщо тобі потрібно щось загорнути", - гукає Дайр з-за нашої спини.

"Буду мати це на увазі, дякую", - відповідаю я.

Чоловік за моєю спиною запитує: "Усі писарі такі тихі?"

"Моя робота - записувати, а не брати участь", - відповідає вона.

"Якщо ти не будеш брати участь, тебе все одно з'їсть дракон", - заперечує він.

Я запевняю її, не зводячи з нього очей: "Я ніколи не дозволю, щоб *пасара* з'їв дракон".

Голос Ріаннон підвищується в міру того, як суперечка між нами загострюється. "Тому що не може бути, щоб вони витягли нас з наших кімнат і відвезли так далеко за чотири години".

"Тому що ваші дракони не можуть літати так швидко?" Келвін приблизно на дюйм нижчий за Рі і без проблем дивиться на неї.

"Бо наші дракони *тебе* не потягнуть, дурню", - відповідає Рідок.

Іфа пирхає, а Мірабель сміється, з флангів за нами стоїть решта піхотного загону.

Келвін обертається і дивиться на Рідока. "Майте повагу до старших за званням". Він торкається свого плеча, на якому під двома дубовими листками вишитий незамкнений трикутник.

"Твоє звання для мене нічого не значить".

"Ти що, настільки вищий за нас, піхотинців?" Келвін заперечує.

"Я маю на увазі, що технічно, коли ми летимо, ми вищі *за всіх*", - заперечує Рідок. "Але якщо ти питаєш, чи я кращий за вас, то відповідь, очевидно, так".

Я зітхаю і спостерігаю за руками Келвіна, на випадок, якщо він вирішить дістати короткоствол, що лежить у нього на боці. Це непогана зброя, але вони всі її носять. Ніяких відмінностей за зростом чи спеціалізацією. Все так... одноманітно.

З іншого боку, нас витягли прямо з коридору, тож не схоже, що Рідок носить свій улюблений лук. У Сойера та Ріаннон теж немає їхніх улюблених мечів.

"Припини його спеціально дратувати", - каже Ріаннон, озираючись на Рідока, коли ми починаємо підніматися на наступний пагорб. Можливо, цей пагорб дасть нам кращий огляд, ніж попередній. "Нам знадобиться прісна вода, інакше це швидко стане потворним".

Рідок посміхається. "Але це так весело!"

Вона вигинає брову.

"Гаразд." Він піднімає руки вгору. "Я дозволю йому підтримувати свою манію величі".

"О, то ти будеш слухати її..."

"Вона мій командир. А ти ні."

"То ти поважаєш лише командирів загонів вершників", - докоряє Келвін.

Іфа люто пише у своєму блокноті.

"Заткнися, Кельвіне", - каже кадет ззаду мене з більш ніж легким роздратуванням.

"Хочеш моєї поваги? Заслужи її". Рідок знизує плечима. "Перейди через парпет, піднімись на Рукавичку, переживи Молотьбу, і тоді ми будемо на рівних".

"Що, ніби ми не пройшли через лайно в піхотному квадранті?" - кидає виклик хтось позаду нас.

"Бачиш її?" каже Сойєр, і я присягаюся, що *відчуваю*, як він показує на мене. "Вона зв'язала не лише одного з найбільших драконів на континенті, але й другого дракона, а потім пішла в бій проти грифонів пару місяців тому і вийшла звідти живою. Ви проходите через таке лайно у своєму квадраті?"

Курсанти навколо нас замовкають. Навіть олівець Іфи залишається рівним над зошитом, коли вона дивиться на мене.

Незручно. І *неправильно*. Ніхто в нашій маленькій групі не знає, проти чого ми насправді виступаємо. А моє мовчання? Воно починає виглядати набагато менш схожим на самозбереження, а більше на співучасть.

"Ти ж Сорренгейл, так?" запитує Мірабель. "Донька головнокомандувача?" Вона здригається. "Волосся тебе видає".

"Так." Немає сенсу заперечувати.

"Твоя мати жахлива", - шепоче вона.

Писар дивиться між нами, перш ніж знову покласти олівець на пергамент.

Я киваю. "Це одна з її найвизначніших якостей".

"Агов, хлопці?" Бріса підвищує голос позаду нас. "Здається, я знаю, чому мені здається, що ми нікуди не рухаємося".

"Чому це?" запитує Ріаннон через плече.

"Калвін правий, але й ти теж. Вони дали нам дві різні карти", - каже вона, коли перший з нас піднімається на пагорб... і завмирає.

Навіть моє серцебиття завмирає, коли Ріаннон піднімає руку, щоб зупинити решту групи.

Помаранчевий клуб - ні, це Скорпіоновий хвіст - гарчить на нас з того місця, де він зачаївся на іншому боці пагорба. Ми нахиляємо голови, щоб простежити за її рухом, коли вона піднімається на повний зріст, домінуючи на горизонті, а хвіст б'ється позаду неї.

Бейд. Дракон Джека Барлоу. Або, принаймні, була ним.

"Амарі, допоможи нам", - шепоче Келвін, його паніка відчутна.

Я опускаю очі в пошані, як вчив нас Каорі, коли мій пульс прискорюється, а мозок бореться з бажанням панікувати. "Помаранчі найбільш непередбачувані. Опустити очі. *Не біжи*, - шепочу я. "Вона вб'є тебе, якщо ти побіжиш. Намагайся не показувати страху". Чорт, ось

про що ми повинні були говорити замість того, щоб сперечатися про те, який квадрант вищий і в якому лісі ми перебуваємо.

У мене стискаються груди, коли мій безпосередній інстинкт - потягнутися до Тайна - відкидається. З будь-яким іншим драконом я б посперечалася, що не ризикнула б накликати на себе гнів наших драконів, підпалюючи нас, але кадети позаду нас - це зовсім інша історія. А відколи я вбила Джека минулого року? Ставки зроблено.

Їй нема чого втрачати, а з огляду на гарячий струмінь пари, що вирівнює траву і робить моє обличчя липким, вона точно пам'ятає, хто я такий.

"Вершники!" кричить Ріаннон. "Заходьте спереду!" Вона, очевидно, думає про те ж саме. "Піхота, охороняйте цілителів і писаря!" Вона дивиться на мене скося, намагаючись не піднімати очей. "Вайолет, може, тобі варто..."

Опустивши голову, я проштовхуюсь повз Келвіна, щоб стати попереду, вловлюючи периферійним зором рух. "Я не ховаюся."

"Що ти робиш? Воно тебе з'їсть", - шипить один з кадетів позаду нас.

Я озираюся і бачу цілителя Дайра за кілька футів праворуч від мене, який дивиться прямо на Байда з роззявленим ротом.

У горлі апельсина проривається гарчання, і я роблю випад, хапаю Дайра за ремінь медичного рюкзака і тягну його за собою, передаючи його Рідоку, який швидко заштовхує його в безпечне місце і переходить на мій бік.

"Ні, ні", - каже Сойєр, просуваючись разом з Рідоком вперед, щоб піхота залишилася позаду нас. "Саме тому ми йдемо попереду".

Байд повертає голову, потім відкриває рот і цмокає язиком, і я кидаю швидкий погляд, помічаючи, як її каламутні золотисті очі

звужуються до щілин, коли вона вигинає шию, змінюючи кут замість того, щоб опустити голову, щоб завдати удару в типовому...

Я різко вдихаю. "Рі, вона пролетить повз нас, як і Солас".

Рі потрібно менше секунди, щоб оцінити ситуацію і прийняти рішення. "Друге крило", - озивається вона. "Зупинитися і прикрити піхоту на місці!"

Рух позаду нас припиняється, коли Байд впирається кігтями в землю і знову повертається, обираючи ціль.

"Це... Це..." белькоче Кельвін.

"Закрий очі і замовкни", - наказує Рі.

"Боги, вони всі *пахнуть* страхом", - шепоче Рідок праворуч від мене.

"Як думаєш, наскільки вона на тебе злиться?" запитує мене Сойєр зліва від Рі.

"Вона скинула гору на її вершника". Рідок зітхає так, ніби нам усім гаплик, і я не можу не погодитися.

Серце підскакує до горла, коли Байд відступає назад, опускаючи голову до нашого рівня. Це ідеальний ракурс, щоб підпалити нас, але я опираюся бажанню подивитися і зосереджую погляд на траві переді мною.

Гаряче повітря поривами летить у наш бік, коли вона обнюхує кожного з нас, починаючи з Ріаннон і переходячи до Сойєра. Кілька приглушених вигуків кадетів-піхотинців, коли вона видихає вогкий клубок пари, а потім знову вдихає, опинившись прямо переді мною.

Я борюся з калатанням серця. Минулого року я, можливо, прийняла би смерть. Але цього року... цього року я пов'язана з одним із найсмертоносніших драконів на континенті.

Саме так. Ти можеш ненавидіти мене, але я належу Тейрну.

І хоча є велика ймовірність, що Тейрн може загинути, якщо я це зроблю, я не впевнена, що будь-який дракон захоче ризикувати його гнівом, якщо він цього не зробить. Бейд відступає назад, потім кидається вперед з роззявленою щелепою, клацає зубами прямо перед моїм носом і заливає мені обличчя слиною.

О, Боже. Трясця.

Хтось позаду нас кричить, а потім, бляха, *біжить*.

"Ні! Гвен!" кричить Келвін, коли кадет Квіст рветься ліворуч, біжучи по траві.

Голова Бейд хитається, відстежуючи рух, і моє серце завмирає, коли вона опускає щелепу, край її язика видно попереду мене, як він вигинається.

"Лежати!" кричить Рі, а інший командир загону, Томас, біжить за Гвен, наздоганяє її за кілька кроків і смикає за уніформу так само, як я вихопив Дайра спереду, але не кидає її на Келвіна, коли ми падаємо, як і було наказано. Вона спотикається об землю біля ніг Келвіна, коли ніздрі Бейд роздуваються.

Тепло поглинає повітря навколо нас у ту ж секунду, коли мої груди вдаряються об землю, і я заплющую очі так, ніби це може заблокувати звуки криків позаду нас.

"Вважається, що північні Есбени були місцем виведення помаранчевого дракона до об'єднання, хоча, вірні своїй непередбачуваній природі, вони часто обирали нові долини в тому ж діапазоні", - шепочу я, коли вогонь проноситься повз мене, намагаючись утримати своє серце, щоб воно не схопилося.

Я не знала такого жаху відтоді, як Тейрн почав слідкувати, і вже точно не знала його відтоді, як проявила свою печать.

Вибух припиняється, і Байд клацає щелепами, потім ще раз махає перед нами своєю масивною головою, перш ніж глибоко присісти і запустити прямо над нами. Я опускаю погляд, коли її отруйний колючий хвіст пролітає в футі від мене.

А потім вона зникає.

Ми всі схоплюємося на ноги, а вершники біжать... в нікуди. Бріса першою добігає до обвугленої землі, де стояв Томас. Її рука тремтить, коли вона тягнеться до ще димлячої землі. У роті сльозиться, в мене підступає нудота, але я не з'їла сніданок.

Мірабель не так пощастило, її знудило в траві за кілька футів від мене.

"Томасе..." Коен опускається на коліна біля Бріси.

Рі повертається обличчям до переляканої піхоти, стискаючи кулаки в боках. "І саме тому, - кричить вона, - ти, курва, не тікаєш!"

**На другому курсі є курс, про який я не можу розповісти,
окрім як сказати, що це пекло.**

Єдина порада? Не дратуй нічийх драконів.

-СТОРІНКА 96, КНИГА БРЕННАН

РОЗДІЛ П'ЯТНАДЦЯТИЙ

Коли наступного дня сонце сідає, а ми ще не досягли точки висадки, стає зрозуміло, що ми провалили вправу з навігації на місцевості.

Все тому, що ми не зупинилися, щоб переконатися, що дві довбані карти збігаються, і тепер не маємо жодного уявлення, де ми знаходимося. На моїх ногах вже давно утворилися пухирі, кістки болять від ночівлі на землі, а від думки провести тут ще одну ніч, щоб вранці знову безцільно блукати, мені хочеться кричати від розпачу.

Як щось таке просте, як наземна навігація, могло нас так сильно підвести?

Ми повернули назад, перетнули два струмки, які виглядають так, ніби їх можна було б нанести на будь-яку карту, і ледве уникнули зустрічі з розлюченим Рудим Кинджалохвостом, який - на наше щастя - вирішив, що сусідня корова виглядає смачніше, ніж втомлені, голодні курсанти.

Сидячи біля стовбура дерева під невеликим схилом від нашого імпровізованого табору, звільнивши Рідока від чергування, я усвідомлюю, що знаю безліч нових імен. Не те, щоб піхота гинула в Басгіаті з такою ж швидкістю, як вершники, хоча це найбільший квадрант, в якому в будь-який момент часу перебуває понад тисячу

курсантів, але що буде, коли вони потраплять до своїх підрозділів? Майбутня війна поглине їх набагато швидше.

"Ти вже повечеряла?" запитує Рідок, зчищаючи траву зі штанів на ходу.

"Я перекушу, коли закінчу". Я скидаю рюкзак з плечей і ставлю його поруч. Мало того, що я вже два дні йду в похід, я ще й несу з собою підручники. Як і всі ми. "Піхота вполювала добрячу кількість кролика, який з хвилини на хвилину має бути готовий".

"У них це виходить набагато краще, ніж у нас", - заздрісно зізнається він, куйовдячи волосся. "Ти ж не думаєш, що вони дозволять нам блукати тут вічно?"

"Я думаю, що все, що вони нам дали, має неминуче закінчитися". Я повертаю голову і бачу кадета Дайра, що йде до нас з Ріаннон, несучи тарілку. "І наші дракони не дадуть нам загинути через нашу нездатність працювати разом настільки, щоб порівняти дві карти. Хоча, можливо, дадуть. Можливо, ми на це заслуговуємо, адже наша впертість коштувала Томасу життя".

"Це..." Він зітхає, махаючи парі, коли вони підходять до нас. "Привіт, Рі. Я просто хотів сказати, що вся ця вправа трохи жорстока, тобі не здається? Практика тортур, я розумію. Орієнтуватися на місцевості, я розумію. Уникнення захоплення, звичайно. Я навіть можу навести аргумент на користь того, що треба вивчити, які жуки їстівні. Але ж інші дракони не підстерігають нас у тилу ворога, щоб убити."

"Ти будеш здивован", - бурмочу я, виснаження бере гору над моїм язиком.

"Що?" запитує Рі.

"Я маю на увазі, що ми дійсно не знаємо, що там, чи не так?"

"Сподіваюся, не вогнедишні грифони", - каже Рідок.

"Точно." Ріаннон нахиляє голову, вивчаючи моє обличчя, і я швидко знижую плечима.

"Привіт, Дайре." Напружую усмішку.

"Я приніс тобі вечерю". Він дивиться на мене з пошаною, на яку я не заслуговую.

"Ти не мусив цього робити", - відповідаю я.

"Я завдячую вам своїм життям, кадет Сорренгейл". Він подає мені тарілку зі смаженим кроликом. "Найменше, що я можу зробити, це принести тобі вечерю".

"Дякую." Я ставлю тарілку собі на коліна. "Просто зроби мені послугу і наступного разу не висовуйся". Ще одна річ, яку має піхота проти нас? Вони завжди носять з собою елементарний набір спорядження для виживання, в тому числі і сухпайок, так, ніби вони можуть бути розгорнуті в будь-яку секунду. Нам, безумовно, є чому повчитися один у одного.

"Все, що вам потрібно. Я до ваших послуг. Я твій довічний боржник".

Перш ніж я встигаю запевнити його, що це не так, Рідок плескає його по спині. "Я заберу Життєвого Боржника назад до табору".

Я киваю на знак подяки, і вони вдвох піднімаються схилом до табору. Дайр милий, але він плутався під ногами всі два нескінченні дні, що ми блукали в цьому богом забутому лісі.

"Ти знаєш, що там", - каже Рі, сідаючи поруч зі мною і перекидаючи свої коси через плече.

"Що?" Я намагаюся тарілку і ледь не впускаю її.

"На тебе напали грифони". Вона витягує ноги і скептично дивиться на мене. "То ти справді *знаєш*, що там... так?"

"Так." Я киваю трохи занадто швидко, а потім прикриваю рукою позіхання, що розпирає щелепу. Моє тіло на межі, але я впевнена, що зможу витримати ще пару годин, щоб витримати вахту.

Вона хмуриться швидко, але безпомилково. "Годинник у мене. Твоєму тілу потрібен додатковий сон".

"Я можу це зробити", - заперечую я.

"Можеш, але це моя робота - дбати про потреби мого загону, а тобі потрібен сон. Вважай це наказом". У її тоні немає місця для суперечок. Це говорить не моя найкраща подруга, а командир мого загону.

"Наказ є наказ". Я стою, однією рукою зчищаючи траву зі шкіри, а іншою стискаючи тарілку, потім дарую їй вимушену, стиснуту посмішку, перш ніж розвернутися до табору.

"Вай?"

Я озираюся.

"З тобою щось відбувається", - каже вона тихо, але в її тоні відчувається сталь. Я жодного разу не бачила Андарну відтоді, як ти повернулася, ти бігаєш з Імоджен, не хочеш розповідати про те, що між тобою і Зейденом, і не хочеш говорити про "Військові ігри". Ти можеш подумати, що я не помічаю, що ти віддалилась від усіх, але це не так. Ти майже не їси з нами, і щоразу, коли нам вдається пробратися до Шантари, ти ховаєшся у своїй кімнаті й читаєш". Вона хитає головою, проводячи рукою по траві. "Якщо ти не готова поговорити, розповісти мені, що з тобою відбувається, я хочу, щоб ти знала, що все гаразд..."

"Це..." Мій шлунок скручує, коли я намагаюся заперечити це.

"Не треба", - м'яко перебиває вона, не зводячи з мене свого непохитного погляду. "Я буду тут, коли ти будеш готова, бо твоя

дружба дуже дорога для мене. Але, будь ласка, заради цієї дружби, не ображай мене брехнею".

Вона відвертається, перш ніж я встигаю придумати відповідь.

Тієї ночі я не спала, але принаймні не бачила жодних кошмарів.

***

Наступного ранку приїжджає колона коней і возів, а також професори, які добирають слова для нашого провалу.

"Ви були в Гадденському лісі, хоча ніхто з вас не зміг пропрацювати разом достатньо довго, щоб зрозуміти це. Очевидно, що нам є чому повчитися одне в одного". Грейді вручає кожному вершнику бурдюк і посміхається, дивлячись, як професор піхоти робить те саме для своїх курсантів. "Зважаючи на те, що ви були нашими найкращими загонами, не можу заперечувати, що я розчарований, але принаймні більшість з вас вижила".

Він розчарований, але Томас *мертвий*.

Я відкорковую пляшку і п'ю, відчуючи смак чогось солодкого, що важко вловити, коли випиваю.

"Наступного разу ми подбаємо про те, щоб у вас були припаси", - обіцяє він. "Ми хотіли подивитися, як ви впораєтесь з цим у перший раз, і тепер ми знаємо".

Перший раз. Чудово. Ми можемо повторити це знову.

Ковдра, накинута на мої драконячі пута, піднімається, і сила розливається по моїх венах. Я знову відчую себе собою.

"*Тейрн*."

"*Позаду тебе*", - відповідає він.

Помах крил наповнює повітря, і коні нервово іржуть, коли наші дракони приземляються на краю дерев, земля вібрує від сили їхнього приземлення.

"Срань господня", - тихо промовляє Келвін, відступаючи разом з іншими кадетами.

"Вам доведеться до них звикнути". Рідок штовхає командира відділення в плече. "Вони будуть на заставах, на яких ви всі будете розміщені, як тільки отримаєте команди після випуску".

"Так... але так близько?" - шепоче він.

"Мабуть, ближче", - шепоче у відповідь Рідок і киває.

Ми, семеро в чорному, прощаємося, а потім прямуємо до наших драконів.

"Когось ще турбує, що вони щойно забрали наш зв'язок ? Наші печаті? А потім повернули їх назад, ніби нічого й не було..." Соєр хитає головою. Навіть ритм його кроків гнівний.

"Порушено ?" підказую я.

"Саме так, - погоджується він. "Якщо вони зробили це саме тоді, це означає, що вони можуть зробити це, коли захочуть".

"Цього року це нова розробка", - каже Тейрн, звужуючи очі на професора Грейді. *"Мені це не подобається. Я чув тебе, відчував тебе, але ти не могла відповісти"*.

"Тейрн теж не фанат". Боги, я так втомилася. Якого біса керівництву розробляти способи послабити нас? Тому що саме так я себе і відчувала, ослабленою, відрізаною не тільки від моїх найбільших джерел сили і підтримки - Тейрна і Андарни - але і від самої влади, від якої я стала залежати.

"Бачиш?" сказала Ріаннон. "Я знаю, що ти мені не віриш, але кажу тобі, що цього року відбуваються *дивні* речі. Двері лазарету під охороною? Розробка еліксирів, що приглушують наші зв'язки? Тебе ледь не вбили під час атестації."

"Панчек вважає, що це був хтось, хто хотів помститися за мою матір, і я не казала, що не вірю тобі", - відповідаю я вибірковою правдою.

"Ти не говориш багато, і крапка". Вона стріляє в мене поглядом.

Зберігання секретів від неї може зруйнувати нашу дружбу. Я вже відчуваю, як вона тріщить по швах. Можливо, вона намагається бути терплячою, але це її природа - вирішувати проблеми, а я - величезна проблема.

Тейрн втягує плече при моєму наближенні.

"Будь ласка, скажи мені, що ти бачив Сгейл?" запитую я, збираючи енергію, щоб піднятися. Не знаю як, але мені вдається залізти йому на спину і влаштуватися в сідлі.

"Я їхав пару годин. Саме стільки часу я був готовий бути поза зоною досяжності від тебе, і тільки після того, як поїхав Байд".

"А вони вже поїхали, так?" Чому мені здається, що моє серце розбивається знову і знову? Сумувати за Зейденом нелогічно, дратує і трохи жалюгідно, але я не можу позбутися цього відчуття.

"Ми побачимося з ними за тиждень".

То чому ж кожен мій інстинкт кричить, що ні?

Мій батько сподівався, що я піду в піхоту, як він. Він думав, що вершники - пихаті виродки, і на свій захист скажу... ми справді такі.

**-ВІДНАЙДЕНЕ ЛИСТУВАННЯ ЛЕЙТЕНАНТА ЗЕЙДЕНА
РІОРСОНА З КАДЕТОМ ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ ШІСТНАДЦЯТИЙ

Ми повернулися вчасно, щоб я могла відвідати Архів, що я і зроблю. Якщо я не можу побачити Зейдена, то можу з таким же успіхом провести час за дослідженнями. Вже пізно ввечері, коли я встигаю привести себе до ладу і спуститися до Архіву, я посміхаюся, побачивши Єсінію, яка працює за одним зі столів разом з Іфою.

На звук моїх кроків Іфа підводить голову, спонукаючи Єсінію зробити те саме. Вони обидві махають мені рукою, і я відповідаю на цей жест.

Я зупиняюся біля навчального столу, відкладаю книжку, щоб повернутися, коли вони швидко перекинуться парою слів, перш ніж Іфа піднімається і прямує в глибину архіву. Потім підходить Єсінія, тримаючи в руках щось схоже на блокнот, який Іфа взяла з собою під час вправ з навігації на місцевості.

"Що ти тут робиш у неділю?" підписую я, коли вона підходить до навчального столу.

Вона кладе блокнот на пошрамовану дубову поверхню і піднімає руки для підпису. "Допомагаю Іфі переписати її розповідь в офіційний звіт, який має бути поданий". Вона робить невелику перерву. Хочеш

подивитися, що вона записала?" Вона бере блокнот і пропонує його мені.

"Звісно". Я киваю, потім беру блокнот і переглядаю акуратний почерк Іфи. Він напрочуд акуратний, з дрібними деталями, які я пропустила, наприклад, про двох піхотних курсантів, які запропонували бути помічниками цілителів, бо це їхня робота в загоні. Вони мають визначені ролі для кожної місії. Я записую це на обкладинці книги, яку повертаю, щоб підписати. "Це неймовірно".

"Рада чути, що все точно". Вона озирається через плече, ніби перевіряючи, чи ми самі, а ми самі. "Складність полягає в тому, щоб зафіксувати правду, а не просто інтерпретацію. Історії можуть змінюватися залежно від того, хто їх розповідає".

Якби вона тільки знала. Як хтось на кшталт Єсінії закінчує школу, щоб стати таким, на кого перетворився Маркхем? "Можу я запитати... Яку книгу попросив Яцек, за яку його забрали і вбили?" Я підписую, перш ніж передумаю.

Її очі розширюються. "Його вбили?"

Я киваю. "Через кілька днів після того, як ми бачили, як Маркхем забрав його".

Її обличчя набуває такого ж відтінку, як і халат. "Він шукав звіт про напад на кордон, якого не існує. Я сказала йому, що такого звіту немає, але він повертався тричі, впевнений, що він є, тому що під час цієї події загинула його сім'я. Я записала його запит і відправила його. Я записала запит і відправила його вгору по ланцюжку командування, думаючи, що це йому допоможе, але..." Вона хитає головою і опускає руки, змахуючи сльози.

"Це не твоя провина", - підписую я, але вона не реагує, і до мене доходить, що минулого року Маркхем міг мене забрати, але не забрав.

І цьому є лише одне логічне пояснення. Я швидко озирваюся навколо, щоб переконатися, що ми все ще самі. "Минулого року ти не записала, коли я попросила книгу, якої немає у ваших записах".

Її очі розширюються.

"Так?" Мої руки тремтять, коли я підписую. Дідько. Це погана ідея. Вона буде в небезпеці, якщо я втягну її в це. Але вона також найкраща людина, яка може допомогти мені знайти те, що я шукаю, і у нас є лише *місяці*.

"Ні".

"Чому?" Я маю знати. Все залежить від її відповіді.

"Спочатку, тому що я не хотіла соромитися того, що не змогла її знайти". Вона шморгає носом. "Потім тому, що... я не змогла її знайти". Вона дивиться через плече на порожній архів. "У нас тут має бути копія майже кожного фоліанта з Наварри, але ти казала, що читала те, чого у нас немає".

Я киваю.

"І тоді я подивилася на віверну". Вона вимовляє окремі літери, бо для крилатих істот немає жодного знаку. "І нічого. У нас немає записаного фольклору, подібного до того, що ти читала."

"Я знаю." Моє серце калатає швидше. Ми вступаємо на небезпечну територію. Її брови в'яжуться під капюшоном. "Якби ти була будь-яким іншим вершником, я б подумала, що у тебе погана пам'ять і ти переплутала назву, або навіть тему. Але ти... ти".

Я підписую повільно, щоб вона не пропустила жодного слова. "Назва не була помилковою. Я знайшла свій примірник".

Вона робить глибокий вдих. "Це означає, що наш архів неповний. Існують книги, про які ми не маємо жодних записів".

"Так." І тепер ми говоримо про зраду. Я не можу розповісти їй занадто багато, не тільки заради її власної безпеки, але й на випадок... на випадок, якщо я помиляюся щодо неї.

"Я надсилала запити до інших бібліотек у пошуках ширшої колекції фольклору, але з відповідей стало зрозуміло, що у нас найповніша добірка". Її лоб занепокоєно зморщується.

"Так." Боги, вона все зрозуміла, навіть без моїх слів. "Хто-небудь знає, що ти робила?"

"Я мав на увазі, що це була моя особиста пристрасть - збирати забутий фольклор з прикордонних регіонів". Вона здригається. "А потім я сказала, що розглядаю можливість упорядкування нового фоліанта як свою роботу на третьому курсі, щоб закінчити навчання. Я збрехала". Її рот стискається, і вона опускає руки.

"Останнім часом я часто так роблю". Переконавшись, що ми все ще наодинці, я продовжую. "Ти записала щось із того, що я просила цього року?"

"Ні."

Чудово, Данн. Якщо її спіймають на порушенні правил, їй не просто відмовлять в адептському шляху, її виключать з коледжу - або й гірше. Вона вже так багато ризикує через мене, якщо говорить правду.

"Ти щось шукаєш. Я зрозуміла це, як тільки ти збрехала про підготовку до дебатів". Вона зазирає мені в очі. "Ти жахлива брехуха, Вайолет".

Я сміюся. "Я працюю над цим".

"Можеш сказати, що ти шукаєш? Я не буду записувати твої запити, якщо ти думаєш про те ж саме, що і я".

"І що ж?"

"Що наші архіви неповні, або через незнання..." Вона глибоко дихає. "Або через намір."

"Допомагаючи мені, ти можеш нашкодити собі". Мій шлунок опускається. "Вбити тебе. Нечесно втягувати тебе у щось небезпечне."

"Я можу за себе постояти". Вона піднімає підборіддя, і її наступні жести різкі. "Скажи, що тобі потрібно".

Що я можу сказати їй, не наражаючи її на ще більшу небезпеку? Чи не ризикуючи нашим викриттям? Я поняття не маю, чи здатна вона захистити свій розум від Дейна або будь-якого зчитувача пам'яті. Так що, очевидно, нічого про битви або венера. Але це не те, що мені потрібно. "Мені потрібні найповніші тексти про те, як Перші Шість будували куполи".

"Куполи?" Її очі спалахують.

"Так." Це найпростіший запит, який можна було б безладно пояснити бажанням дослідити, як зміцнити нашу оборону... якщо вона скаже. "Але ніхто не повинен знати, що я прошу, що я досліджую. Від цього залежить більше, ніж моє життя. Чим старіший текст, тим краще".

Вона відводить погляд, що здається мені найдовшою хвилиною в моєму житті. Вона має повне право на паузу, на роздуми, на усвідомлення того, наскільки погано це може закінчитися для нас обох. Це не провал у пам'яті, коли вона просто забуває записати прохання друга. Це зрада її квадранту, її тренувань. Її очі зустрічаються з моїми. "Я не можу ризикувати, щоб Іфа побачила нас зараз, але я знайду тебе цього тижня з першим фоліантом, який спаде мені на думку. Один - це все, що я можу ризикнути втратити. Зазвичай я працюю в архіві по суботах, коли там тихо. Принеси його тоді, і я дам тобі інший, якщо в першому не буде того, що тобі потрібно.

Тільки по суботах". Вона піднімає брови, коли підписує останні два слова.

"Коли тихо". Я киваю на знак розуміння, мій шлунок перевертається від суміші надії та страху, що я зроблю їй боляче... або ще гірше. Озирнувшись через її плече, я бачу, що Іфа йде в наш бік. "Іфа йде", - підписую я, тримаючи руки так, щоб інший переписувач їх не бачив. "Дякую."

"Але є дещо, що я хочу натомість", - швидко підписує вона, повернувшись спиною, щоб Іфа не бачила.

"Називай."

***

"Думаєш, у Слоан є шанс?" запитує Рі в понеділок, коли ми спостерігаємо за оголошенням першого раунду змагань.

Мій шлунок зводить від нудоти, наче це мене збираються викликати на килимок. Бляха, мені було б легше, якби я знала, що назвуть моє ім'я, а не Слоан.

"Вона переможе", - чесно відповідаю я.

Я ховаю в кишеню останнього листа, який Зейден залишив мені на ліжку - я прочитала його вже чотири рази, - коли Аарік займає своє місце на маті. Я озираюся і бачу Ейю, яка чекає з Першим загonom, і пропоную їй швидко посмішку, на яку вона відповідає. Відтоді, як вона допомогла мені після мого майже повного вигорання, у нас склалися дивні стосунки. Ми якщо не друзі, то принаймні приятелі.

Виявляється, Зейден знає Ейю з десяти років, якщо вірити листу. Її мати брала активну участь в уряді Тиррендора, займала місце в раді, хоча була вершницею, що було рідкістю. Насправді, більшість аристократії обирає службу в піхоті, як і батько Зейдена, тому що вершникам не рекомендується займати сімейні місця. Мало того, що

наші контракти довічні, а не кілька років, на які може погодитися піхотний офіцер, так ще й надто велика влада в одній особі лякає будь-якого короля.

"Ти вже пробачила йому те, про що він тобі збрехав?" Рі кидає багатозначний погляд на мою кишеню, потім складає руки і дивиться на пару першокурсників, які штовхаються біля краю мату. "Припиніть дуріти!"

Вони миттєво зупиняються.

"Вражаюче". Я посміхаюся, але посмішка швидко спадає. "Та й важко з ним щось обговорити, коли ми бачимося лише раз на тиждень".

"Довбані першокурсники", - бурмоче вона, а потім дивиться на мене. "Маєш рацію. Але тобі варто викроїти трохи часу на цих вихідних. Слухай, а Рідок не казав тобі, що вчора бачився з Нолоном?"

"Він лише сказав, що мусив відвезти одного з першокурсників до лазарету", - кажу я, запитально піднімаючи одну брову.

"Трістен". Вона киває. "Це той, з розпущеним волоссям, яке ніколи не сходить йому з очей".

"Як би там його не звали. Хлопець, який зламав собі передпліччя." Я не хочу знати його ім'я. Я вже відчуваю відповідальність за Слоун, яка зараз нервово розгойдується на килимку. Емоційно прив'язуватися до першокурсників - це просто нерозважливо. "Рідок сказав, що Нолон не бачив їх до вечері, а в лазареті була лише жменька інших кадетів".

"І коли він вийшов з потаємної кімнати, яку вони з Варрішем мали в кінці лазарету, він був з вершником, який виглядав так само виснажено", - втручається Рідок, стаючи між нами. "Тож очевидно, що

Нолон не виконує свою роботу найкращим чином. Хлопцеві потрібен місяць відпочинку".

Аарік завдає удару в щелепу опонента, від якого той відкидає голову назад.

"Ставлю сім", - вигукує Рідок збоку.

"З десяти? Тверда вісімка", - підраховує Сойєр з іншого боку від Ріаннон. "Ідеальна форма". Потім він стишує голос і додає тільки для нас чотирьох: "І я все ще дотримуюся теорії катувань. Б'юся об заклад, у них там є вершники на грифонах абощо".

"Ти думаєш, що він справді катує людей там?" каже Ріаннон, ще більше знижуючи голос.

"Гадки не маю." Я моргаю, коли Аарік б'є свого супротивника ліктем у горло швидким ударом, який поважав би навіть Зейден. "Я б подумав, що вони використовують головні кімнати для допитів, якщо вони роблять щось подібне. Ті, що під школою."

"Це довбана дев'ятка", - вигукнув Сойєр.

"Дев'ять!" Рідок погоджується, підкидаючи догори руки з розчепіреними пальцями, окрім великого.

Я сміюся, а потім задихаюся, коли Аарік розбиває п'ятою носа суперника, закінчуючи поєдинок. Еметтеріо оголошує його переможцем, і першокурснику вистачає порядності зійти з килима, перш ніж прибрати руку від носа, з якого тече кров.

Багато крові.

Сойєр і Рідок вибухають оплесками, обидва вигукують рахунки.

"Боги, він може битися?" Рі повільно киває на знак схвалення, коли Аарік займає своє місце в загоні.

"Що ж, коли у тебе найкращі тренери", - шепочу я, вдячна, що він - єдиний секрет, про який вона знає.

"Татко не приходив його шукати?" Вона дивиться в мій бік.

"Мабуть, ні".

Випробування навколо нас добігають кінця, і професори оголошують наступну групу.

"Слоан Майрі та Даша Фабррен", - вигукує Еметтеріо.

"Агов, Рі?" Я ковтаю. Команди міняються, але наша залишається на килимку. Це перевага того, що ми тримаємо минулорічну нашивку "Залізний загін".

"Хм?"

"Пам'ятаєш, як я сказала, що Слоан переможе?"

"Так, я пам'ятаю коментар десятихвилинної давнини", - дразниться вона. Кілька наших першокурсників поплескують Слоан по спині і пропонують, як я сподіваюся, слова підбадьорення, коли вона виходить на килим перед нами.

"Так. Ну..." Чорт, якщо я скажу їй, вона вважатиме за честь донести на мене? Ні, не буде, і в цьому проблема. Вона б допомогла мені проникнути в архів, якби я захотів.

Якщо не можеш збрехати, дистанційся. Але це ще одна річ, про яку я не повинна їй брехати.

Даша приєднується до Слоан на килимку, її блискуче чорне волосся заплетене в одну лінію від кінчика лоба до потилиці. Вона мініатюрна і все ще бліда, як першокурсниця, яка не бачила достатньо сонця, але вона навіть близько не схожа на відтінок зеленого, в який перетворюється Слоан.

На губах Даші з'явився легкий малиновий відтінок, який підказує мені, що вона з'їла одне з глазурованих тістечок з підноса, який я поставила на стіл для сніданку її загону перед їхнім приїздом сьогодні

вранці. Тепер, коли я дивлюся, у всіх членів її загону такий самий відтінок на губах.

Ну що ж. Я ж не знала, який з них з'їсть Даша.

"Якщо ти передумаєш і скажеш, що вона програє, то не кажи мені". Ріаннон хитає головою. "Я хвилююся через це".

"Я теж", - каже Імоджен, займаючи порожнє місце праворуч від мене.

"Нас троє", - каже Квінн поруч з нею. "Вона не просто першокурсниця".

"Ні", - погоджуюся я, помічаючи, що навіть Дейн спостерігає за нами з сусіднього килимка. І подумати тільки, минулого року я навіть сподівалася, що у мене з ним будуть стосунки. "Рі". Я знижую голос. "Вона не програє".

Її погляд звужується. "Що ти збираєшся робити?"

"Якщо ви не знаєте, ви не повинні відчувати провину за те, що повідомляєте про це. Просто довірся мені". Я якомога безтурботніше засовую руку в кишеню і відкорковую маленький скляний флакончик, коли обидві дівчини кивають, кожна з них стає в бойову позицію.

Рі шукає мене поглядом, потім теж киває, повертаючись до сірника.

Першокурсниці обступають одна одну на килимку, а я обережно повертаю флакон у руці, дозволяючи тому, що, як я знаю, є безбарвним порошком, висипатися зі скла у складки між долонею та пальцями. Я стискаю руку в кулак, тримаючи її міцно біля себе, коли Даша завдає першого удару - прямо в щоку Слоан.

Шкіра блондинки тріскається.

"Бляха", - бурмоче Імоджен. "Давай, Майрі, руки вгору!"

Хтось кричить з мату позаду нас, і ми всі озираємося через плечі, щоб побачити першокурсницю, яка безжиттєво дивиться на свою суперницю. От лайно. Вбивство супротивника під час виклику не вітається. Але й не карається. Не одна образа осіла на цих килимках в ім'я зміцнення крил.

Я раптом відчуваю себе набагато менш винною за свої плани.

Дівчата знову кружляють, і Даша високо б'є ногою, влучаючи Слоан у нерозмічену частину обличчя так сильно, що її голова відлітає вбік, а за нею і тіло, повертаючись, коли вона падає на килимок, приземляючись на спину.

"Це було швидше, ніж я очікувала", - зауважує Рі, і в її тоні відчувається занепокоєння.

"Я теж". Я підношу стиснутий кулак до рота і зміщую вагу, намагаючись виглядати так само стурбовано, як і відчуваю, коли Даша спускається слідом за Слоан на підлогу. Пара лише за кілька футів від мене, тож принаймні мені не доведеться оминати килимок. "Присядь", - кажу я собі під ніс Імоджен.

Вона беззаперечно присідає. "Давай, Майрі!"

Я теж опускаюся, паніка підступає до горла від вигляду ошелешеного обличчя Слоан, коли Даша завдає ще одного удару, потім ще, і ще. Кров забризкує килимок.

Так, цього достатньо.

Я чекаю, поки Даша видихне, потім злегка відкриваю долоню і кашляю. Сильно.

Вона вдихає і отримує ще один удар.

Потім хитає головою, і її очі застигають.

"Вставай, Слоан!" кричу я, дивлячись їй мертвим поглядом в очі.

Даша падає назад на дупу, швидко кліпає, її голова хитається, наче вона весь вечір провела в пабі.

Слоан перевертається на бік і кладе долоні на килимок.

"Зараз", - наказую я їй.

Злість наповнює її очі, і вона кидається вперед до Даші.

Даша стискає кулак, але її замах не досягає мети, бо Слоан врізається плечем у живіт Даші. Під таким кутом вона, мабуть, вибила з неї подих.

Добре. У неї є ще одна мить. Може, дві.

Слоан залазить за Дашу, а потім смикає її в найслабший задушливий захват, який я коли-небудь бачила. Але дякую якщо це спрацює.

"Здавайся!" вимагає Слоан.

Даша виринається вгору, до неї повертаються сила і зосередженість.

"Здавайся!" цього разу кричить Слоан, і я затамовую подих.

Боги, якщо я помилилась і Даша знову візьме гору...

Даша нарешті опускає руку на килимок і двічі стукає.

Мої плечі опускаються з чистим полегшенням, коли Еметтеріо оголошує матч.

"Що ти зробила?" шепоче Імоджен, не дивлячись на мене.

"Те, що потрібно було зробити". Ми обоє стоїмо, як першокурсники, але, на відміну від них, ми не спотикаємося, коли стаємо на ноги.

"Ти говориш, як Зейден", - каже Імоджен.

Я переводжу погляд на неї.

"Розслабся. Це комплімент". Вона посміхається. "Ліам зараз безмежно вдячний".

Я ковтаю, долаючи клубок у горлі.

"Непогано", - каже Ріаннон, скоса поглядаючи на мене, перш ніж дивитися, як Слоан займає своє місце з рештою першокурсників у нашому загоні. "Але й не дуже добре".

"Я дам матчу шість балів", - коментує Рідок. "Я маю на увазі, що вона не програла, тож очевидно, що це вище п'ятірки".

Наступна пара виходить на килимки.

Коли сьогоднішні випробування закінчилися, я дивлюся на Імоджен і киваю в бік Слоан, перш ніж попрямувати в тому напрямку. "Дай мені секунду", - кажу я через плече Ріаннон.

Імоджен біжить, щоб наздогнати мене.

"Мейрі", - кажу я, коли ми завертаємо за ріг мату, тикаючи в неї пальцем.

Слоан піднімає підборіддя, але принаймні приходить. Це не зовсім та дискусія, про яку я хочу кричати на весь зал.

"Ой". Імоджен показує на її праве око, коли наближається. "Воно зараз набрякне".

"Я виграла, чи не так?" Її голос тремтить.

"Ти виграла, бо я взяла Дашу заради тебе". Я говорю тихіше і широко розкриваю долоню, на якій залишилася невелика кількість мерехтливої пудри, що залишилася на моїй шкірі.

"Ні". Вона хитає головою. "Я виграла це чесно і справедливо".

"Боги, як би я хотіла, щоб це було правдою". Я випускаю з себе повітря. "Порошок ардиса, у поєднанні з попередньою дозою меленої лілібелли, дезорієнтує когось на хвилину - може, на дві, залежно від дози. Подібно до п'яного стану. Поодинці вони викликають легке розлад шлунку. А разом?" Я піднімаю брови. "Вони зберегли тобі життя".

Рот Слоун відкривається і закривається один раз. Двічі.

"Прокляття". Імоджен посміхається, погойдуючись на підборах, коли кадети шаркають повз, прямуючи до дверей. "Це так ти пройшла через ті перші випробування минулого року? Хитро, Сорренгейл. До біса геніально, але хитро".

"Я зробила це заради твого брата", - кажу я Слоан, не відриваючи погляду від її очей, хоча ненависть, що просвічує крізь них, завдає пекельного болю. "Він був одним з моїх найближчих друзів, і я пообіцяла йому, коли він помирав, що подбаю про тебе. І ось я тут, доглядаю за тобою."

"Мені не потрібно..."

"Неправильна тактика", - читає лекцію Імоджен. "Доречно сказати "дякую"."

"Я не дякую їй", - кипить вона, її очі звужуються, дивлячись на мене. "Він був би тут, якби не ти".

"Це якась маячня!" огризається Імоджен. "Зейден наказав..."

"Ти маєш рацію", - перебиваю я. "Він був би. І я сумую за ним щодня. І через любов, яку я маю до нього, це нормально, що ти ненавидиш мене. Ти можеш думати про мене все, що завгодно, якщо це допоможе тобі прожити день, Слоан. Але ти будеш тренуватися. Ти приймеш допомогу".

"Якщо така воля Малека, щоб я приєдналась до свого брата, то так тому і бути. Ліаму не потрібна була допомога", - заперечує вона, але в її очах з'являється відтінок страху, який дає мені зрозуміти, що більша частина цього - пустослів'я. "Він зробив це сам".

"Ні, не зробив, - заперечує Імоджен. "Вайолет врятувала йому життя під час Воєнних ігор. Він впав зі спини Дея, і саме Вайолет і Тейрн полетіли за ним і зловили його".

Слоан розтуляє губи.

"Справа ось у чому". Я роблю крок ближче до Слоун. "Ти будеш тренуватися, щоб тебе не вбили. Не зі мною. Я не хочу бути частиною твоєї епохи розвитку. Але ти зустрічатимешся з Імоджен щодня, якщо вона цього хоче, тому що у мене є те, що тобі потрібно".

"Я дуже в цьому сумніваюся". Вона схрещує руки, але ефект псує швидкий набряк під оком.

"У мене є п'ятдесят листів, які Ліам писав для тебе".

Її очі розширюються.

"О, чорт." Голова Імоджен смикається до моєї. "Серйозно?"

"Серйозно." Я не відводжу погляду від Слоан. "І наприкінці кожного тижня, коли ти відвідуватимеш і братимеш участь у всьому, що, на думку Імоджен, тобі потрібно, я даватиму тобі один з них".

"Всі його речі були спалені, - випльовує Слоан. "Вони були принесені в жертву Малеку, як і належить!"

"Я обов'язково вибачуся перед Малеком, коли ми зустрінемося", - запевняю я її. "Якщо ти хочеш отримувати його листи, ти будеш тренуватися для них".

Її обличчя набуває червоного відтінку. "Ти приховуєш від мене листи мого брата? Якщо вони все ще існують, вони мої. Ти справді негідниця".

"У цьому випадку, я думаю, Ліам більш ніж схвалив би це". Я знизую плечима. "Все залежить від тебе, Слоан. Приходь, тренуйся, живи і отримуй листи щотижня. Або не приходь". Не чекаючи на якусь уїдливу відповідь, яку вона може придумати, я розвертаюся і йду, повертаючись до Ріаннон, де на мене чекає старшокурсниця з нашого загону.

"Ти..." Імоджен хитає головою, наздоганяючи мене. "Тепер я бачу."

"Що?" питаю я.

"Чому Зейден закохався в тебе".

Я насміхаюся.

"Чесно." Вона піднімає руки вгору. "Ти до біса розумна. Набагато розумніша, ніж я думала. Б'юся об заклад, ти постійно його дратуєш". Посмішка розливається по її обличчю. "Як чудово."

Я закрочую на неї очі.

"І ти змусила Слоан з'явитися завтра вранці після роботи по господарству", - каже вона мені. "Це був ризикований крок, але він спрацював".

Тепер я посміхаюся.

***

Наступного дня Єсінія приносить мені *"Нескорочену історію Перших Шести"*, яка є не лише текстом трьохсотлітньої давнини, але й має гриф "Секретно" на останніх сторінках, і я виконую свою частину угоди, віддавши "Байки про безплідних".

Потім я ховаюся в кожну вільну секунду, щоб прочитати її книгу, коли професор Грейді не читає нам лекції про нашу нездатність стримувати своє емо або про те, що ми отримуємо безглузді "Бойові зведення".

Але хоча в ній детально розповідається про складні міжособистісні стосунки Перших Шістьох і навіть трохи про їхній бойовий досвід під час Великої війни, вона просто називає ворога генералом Дарамором, а наших союзників - острівними королівствами.

Не надто корисно.

Книга, яку Єсінія дає мені в суботу, - "*Жертвоприношення драконячого роду*", написана одним з попередників Каорі, і в ній йдеться про те, чому Басгіат був обраний для розташування куполу.

"Зелені дракони, особливо ті, що походять з роду Круадхуейнів, мають особливо стійкий зв'язок з магією, що, як дехто вважає, є результатом їхньої більш розумної, оборонної природи", - пошепки повторюю я, збираючи речі, щоб вирушити до Самари тієї ночі.

Немає абсолютно нічого, що могло б зіпсувати мій вечір. Не тоді, коли вранці я збираюся побачити Зейдена.

Мої очі розширюються, коли я відчиняю двері і бачу, що замість Бодхі там стоїть Варріш, оточений двома своїми поплічниками, і одразу ж нагадую собі, що треба подякувати Зейдена за варди, які не пускають його до кімнати. Швидкий крок назад робить мене недосяжною для нього.

"Розслабся, Сорренгейл". Він посміхається так, ніби мало не вбив мене своїм маленьким покаранням. "Я просто зайшов, щоб перевірити твій рюкзак і провести тебе до Тейрна".

Я скидаю рюкзак з плечей і простягаю його йому, обережно, щоб він не торкнувся моєї шкіри, щоб він не зміг прослизнути крізь купол. Потім я не зводжу очей з його поплічників, які викидають мої речі, замість того, щоб зазирнути до книжкової шафи, щоб переконатися, що мій засекречений фоліант сховано.

"Все чисто", - каже жінка і люб'язно прибирає мої речі.

"Чудово". Варріш киває. "Тоді ми просто проведемо тебе до твого дракона. Тут не можна бути надто обережним, зважаючи на потік нападів за останні кілька тижнів". Він нахиляє голову. "Дивно, що більшість з вас, здається, зосереджені на тих, хто зник під час Військових ігор, тобі не здається?"

"Не впевнена, що я коли-небудь назвала би напади "смішними", - відповідаю я. "І мені не потрібен ескорт".

"Дурниці." Він відступає назад і жестом показує в коридор. "Ми б не хотіли, щоб щось сталося з донькою командувача".

Моє серце калатає в нестійкому ритмі.

"Це не пропозиція". Його посмішка сповзає.

Я перевіряю піхви, щоб переконатися, що мої кинджали на місці, потім виходжу в коридор, відчуючи, як варди Зейдена смикають мене, коли я залишаю їхню безпеку. Кожен мій крок протягом наступних п'ятнадцяти хвилин є обережним, обдуманим, і я переконуюся, що ніколи не перебуваю на відстані витягнутої руки або на відстані удару.

"Я помітив, що цього тижня у вашого загону не було льотних маневрів", - каже Варріш, коли ми наближаємося до Тейрна на льотному полі.

"Я перекушу, якщо він зробить крок", - обіцяє Тейрн, і я починаю нормально дихати.

"У нас було кілька травм, які потрібно було відновити після посадки з розбігу".

"Хм." Він жестом запрошує мене покататися на моєму власному драконі. "Ну, це було помічено, як ти скоро побачиш. Гадаю, я зустрінуся з твоїм маленьким золотим наступного тижня."

Андарна.

"Вона в безпеці в найглибшій стадії Сну без сновидінь. Ти зможеш побачити її за кілька тижнів, - каже Тейрн.

"Це те, що ти казав минулого тижня". Я швидко залажу в сідло, мій пульс заспокоюється, коли я сідаю в сідло. "До минулого року я б

ніколи не подумала, що найбезпечніше місце у світі - на спині дракона".

"До минулого року я міг би розглядати тебе як закуску. Він знизує плечима і рушає з місця.

Коли я добираюся до Самари, я розумію, чому Варріш попереджав, що я побачу, чому він відзначив відсутність у нас маневрів польоту.

Я міг би бути тут, але Зейден цілодобово чергує в оперативному центрі.

І у мене немає допуску.

Багато істориків воліють ігнорувати жертви, принесені як людьми, так і драконами, щоб заснувати Наварру під владою перших вард, на користь вихваляння духу об'єднання, але я був би недбалим, якби не згадав про втрати, яких зазнали як прабатьківщини кожної породи драконів, так і цивільні, які не пережили міграцію по всьому континенту, що стала наслідком відкриття кордонів Наварри... або тих, хто загинув, коли ми їх закрили.

-ЖЕРТВОПРИНОШЕННЯ РОДУ ДРАКОНІВ МАЙОРОМ ДІАНДРОЮ НАВІН

РОЗДІЛ СІМНАДЦЯТИЙ

"Бодхі не може продовжувати маневрувати для нашої секції, інакше це помітить більше вчителів, ніж Варріш", - каже Імоджен в середу, коли ми йдемо до "Короткого огляду бою", піднімаючись головними сходами в морі чорного.

"Тейрн збирається до Емпіреїв щодо Андарни, але абсолютно нічого не можна зробити, поки вона не прокинеться від Безсонного Сну".

Вона зітхає. "Як справи з Зейденом?"

Я ледь не спіткнулася на останній сходинці перед дверима. "Ти хочеш поговорити про мої стосунки з Зейденом зараз?"

"Я даю тобі стільки часу, скільки знадобиться нам, щоб дістатися до кімнати з бойовими настановами". Її обличчя скривилося, наче вона скуштувала чогось кислого. "Тож якщо тобі треба... поговорити, це твій шанс, бо я помітила, що ти й досі відгороджуєшся від друзів, що є помилкою".

Ну, в такому разі.

"По-перше, Зейден сказав мені тримати дистанцію, якщо я не можу їм брехати, а по-друге, між курсом наземної навігації, який ми *провалили*, і його графіком чергувань, я думаю, що керівництво тримає нас окремо як покарання за те, що ми не створили "Андарну". І це зашифровано, але він говорить те саме в листі, який залишив мені на ліжку". Лист, який швидко став моїм улюбленим, тому що він заглиблюється в те, яким було його життя до повстання. Він також змушує мене замислитися, яким би він був, якби все ще була реальність, в якій він жив.

"Це просто... дивно", - каже Імоджен, її брови хмуряться, а погляд сканує коридор на предмет погроз.

"Так і є". Я роблю те саме, спостерігаючи за кожною парою рук, яку бачу. "Час останніх двох тижнів надто співпав, щоб це не було навмисно".

"О ні, це цілком зрозуміло". Вона дивиться на мене боковим зором. "Розлучити вас було б моїм першим кроком, якби я мала владу. Поодинці ви обидві здатні налякати кого завгодно цими печатками. А разом? Ви - довбана загроза. Дивно, що він пише тобі *листи*."

"Чому? Я думаю, це... мило."

"Саме так. Він схожий на хлопця, який пише *листи*?" Вона хитає головою. "Він навіть не балакучий."

"Ми намагаємося працювати над нашим спілкуванням." Це виходить трохи захисним.

"Ти ж врешті-решт звільниш його з гачка за те, що він тримав тебе в невіданні, чи не так?" Вона стріляє в мене поглядом, який говорить, що вона явно думає, що я так і зроблю, і витягує з кишені дві шпильки. "Краще відповідай швидко. Ми майже закінчили".

"Чи можеш ти кохати того, хто відмовляється бути з тобою відвертим?" кидаю я виклик.

"По-перше, - відверто передражняє вона мене, - ми не говоримо про моє особисте життя. Для цього у мене є Квінн - моя справжня подруга". Вона заколює найдовше пасмо свого рожевого волосся швидкими, вправними рухами. "По-друге, ми постійно тримаємо інформацію засекреченою. У тебе була б така ж проблема з будь-яким вершником, з яким ти зустрічалася б".

"Це не..." Гаразд, вона має рацію, але не розуміє моєї. "Гаразд, припустимо, що ти з кимось, і одного дня з його шафи вилітає бойова сокира..."

"Шафи? Я б дуже хотіла, щоб ти знову довіряла Ріаннон". Вона хитає головою.

"- і мало не вбиває тебе. Хіба ти не зажадала би побачити решту шафи, щоб переконатися, що там немає інших бойових сокир, готових до удару, перш ніж повернутися до нього?" Ми майже дійшли до лекційної зали.

"Завжди є бойова сокира". Коли ми проходимо повз двері, вона киває Ейї, яка розмовляє з Бодхі, і мої очі спалахують на її синець під оком і, схоже, зламаний ніс.

"Тому що це *нормально*?"

"Ти не хотіла нормального. Якби хотіла, то була б у стосунках з Аетосом". Вона здригається. "Або, чорт забирай, з будь-ким іншим у цьому місці. Але ти хотіла Ріорсона. Якщо ти не думала, що він ховає більше, ніж кілька бойових сокир, то ти злишся не на ту людину, бо брехала собі".

Я відкриваю і закриваю рота, коли ми проходимо крізь широкі двері до кімнати бойових дій. Без вікон, які не пропускають гаряче

сонце, зал є бажаним притулком від липкої серпневої спеки.

"О, дивись, наш час закінчився". Вона зітхає з явним полегшенням.

"Корисно." Я сумую за розмовами з Рі.

"Хочеш справжню, змістовну пораду?" Вона бере мене за лікоть і тягне на бік сходів, де стоять третьокурсники. "Гаразд. Всі провалюють навігацію на місцевості з першого разу. Ми егоїстичні засранці, які не можуть змиритися з помилками. Інструктор просто хоче, щоб ви почувалися погано через це, і це явно працює. Не кажучи вже про те, що у вас є важливіші проблеми, про які варто турбуватися, ніж про мужчину, наприклад, як ви переживете решту КВВ, включаючи допити, де вони будуть вибивати з вас лайно заради забави, або як, я не знаю... як ви підете на війну. І ти запитала, чи хочу я поговорити про ваші стосунки, що означає, що ти, чорт забирай, добре знаєш, що все ще перебуваєш в них..."

Я наїжачилась. "Це не..."

"Я все ще розмовляю". Третьокурсниця з першого крила підходить надто близько, і вона штовхає її в плече. "Ти не мусиш відштовхувати всіх, з ким не можеш бути до кінця чесною, тільки тому, що Ріорсон думає, що це працює на нього - це не так, звідси *всі* твої проблеми, і це, чорт забирай, виглядає так, ніби *ти* потрібна своїй подрузі, тож іди". Вона рушає до сходів позаду мене, і я обертаюся, побачивши Рі, що притулилася до стіни.

Занепокоєння стискає її обличчя, коли вона читає пергамент, який стискає поруч з Тарою, не звертаючи уваги на курсантів, що проходять повз неї широкими сходами.

Я починаю спускатися сходами, ухиляючись від не одного нетерплячого першокурсника на шляху до Рі.

"Я впевнена, що нічого страшного". Тара гладить Рі по плечу, коли я добігаю до них. "Покажеш це Маркхему після інструктажу. А мені треба йти". Вона заправляє своє чорне волосся за вуха і знову посміхається, коли бачить мене. "Привіт, Вайолет."

"Привіт, Таро. Я махаю їй рукою, коли вона йде, прямуючи до місць у першому крилі. "Все гаразд, Рі?" запитую я, знаючи, що вона має повне право відштовхнути мене так само, як я відштовхнула її.

"Я не знаю". Вона подає мені пергамент. "Я отримала це з листом від батьків сьогодні вранці. Вони сказали, що це поширюється по селу".

Я відкриваю його, і мої очі на мить розширюються, перш ніж я вправляюся з виразом обличчя. Такого ж розміру публічні оголошення, які писарі прибивають до стовпів у кожному селі Наварри, але вгорі немає офіційного номера оголошення.

ОСТЕРІГАЙТЕСЯ НЕЗНАЙОМЦІВ, ЯКІ ШУКАЮТЬ ПРИТУЛКУ.

"Що за чортівня?" тихо бурмочу я.

"Те саме, що й я", - відповідає вона. "Читай далі".

У ЦЕЙ ЧАС БЕЗПРЕЦЕДЕНТНИХ ПОРУШЕНЬ НАШИХ СУВЕРЕННИХ КОРДОНІВ МИ РОЗРАХОВУЄМО НА ТЕ, ЩО ВИ, НАШІ ПРИКОРДОННІ СЕЛА, БУДЕТЕ НАШИМИ ОЧИМА І ВУХАМИ. ВІД ВАШОЇ ПИЛЬНОСТІ ЗАЛЕЖИТЬ НАША БЕЗПЕКА. НЕ ПРИЙМАЙТЕ НЕЗНАЙОМЦІВ. ВАША ДОБРОТА МОЖЕ ВБИТИ.

"Ваша доброта може вбити", - тихо повторюю я, коли курсанти проходять повз мене. "А які порушення кордону?"

"А що тут у нас?" запитує Маркхем, вихоплюючи папір з моїх рук.

"Це з мого села", - пояснює Рі.

"Так і є". Він дивиться на мене, а потім на Ріаннон. "Дякую, що принесла це в клас". Він продовжує спускатися сходами, не кажучи більше ні слова.

"Мені дуже шкода", - кажу я Рі.

"Це не твоя провина", - відповідає вона. "І я все одно віднесла б йому це після уроків. Якби хтось міг це пояснити, то це був би він".

"Звісно." Я змушую себе посміхнутися. "Давай займемо наші місця".

Ми пробираємося до місць поруч із Рідоком і Сойєром, а потім дістаємо свої речі.

"Як твої батьки?" запитую я Рі, намагаючись, щоб перехід звучав природно.

"Добре". Вона м'яко посміхається. "Їхній магазин зараз процвітає, бо вони перекинули ще одну піхотну роту на Монтсеррат".

Я кліпаю. Це означає, що аванпост перевантажений.

"Доброго ранку", - каже Маркхем, його голос лунає над залом, коли він піднімає папір з листа Ріаннон. "Сьогодні ми поговоримо про битви, які не так очевидні. Один з ваших однокласників отримав таке повідомлення". Він читає його вголос, його інтонація змінює те, що, очевидно, є попередженням, на пристрасне благання.

Професор Девера стоїть зі схрещеними руками, опустивши очі, коли він закінчує читати.

"Це регіональне повідомлення, - пояснює Маркхем, - саме тому воно не має публічного номера. Ми спостерігаємо тривожну кількість спроб перетину кордону в наших гірських селах поблизу наших найбільш стратегічних застав. Чому це небезпечно?"

Я стискаю ручку. Невже Поромишське цивільне населення тікає від нового наступу? Нудота підступає до шлунку. Куполи могли би захистити набагато більше людей, але я не ближче до відповіді, ніж була, коли ми повернулися до Басгіату з Аретії. У кожній книзі, яку я читала, згадується про це славне досягнення, але в жодній не сказано, як воно було здійснене. Якщо відповідь і є в Архіві, то вона добре захована.

"Тому що ми не можемо знати їхніх намірів", - відповідає першокурсник. "Саме тому ми тримаємо наші кордони закритими".

Маркхем киває.

Але *коли* ми закрили кордони? Щойно об'єдналися? Чи ближче до 400 року, коли, як мені здається, ми стерли історію з підручників? Я сідаю на своє місце, оскільки влада зростає прямо пропорційно моєму розчаруванню. Відповіді мають слідувати за запитаннями. Так завжди було в моєму житті. Досі не було питання, на яке я не могла би відповісти після кількох годин в Архіві, а тепер я не впевнена, що можу довіряти будь-яким відповідям, які я там знаходжу. Ніщо не має сенсу.

Кінчики моїх пальців дзижчать, а за ними швидко приходить тепло.

"Срібна". У тоні Тейрна звучать нотки застереження.

"Я знаю. Я глибоко вдихаю і намагаюся запхати почуття назад в акуратну маленьку коробочку, яка тримає всі мої незручні емоції, щільно натягуючи щити навколо себе.

"Це може бути нова тактика", - вигукує третій курс позаду нас. "Проникнення на наші аванпости під фальшивими приводами".

"Саме так." Маркхем знову киває.

Девера переносить свою вагу, а потім піднімає підборіддя, дивлячись на нас. Вона знає? Боги, я хочу, щоб вона не знала. Я хочу, щоб вона була такою ж хорошою людиною, якою я її вважаю. А як же Каорі? Еметеріо? Грейді? Чи можна довіряти комусь із моїх професорів?

"Що ще більше турбує, так це пропаганда, яку приносять з собою ці Поромиші, фальсифіковані повідомлення від їхнього власного керівництва про міста, зруйновані в результаті, як вони стверджують, жорстоких нападів". Він робить паузу, ніби розмірковує над тим, щоб розповісти нам решту, але я знаю, що це для драматизму. "Напади, як вони стверджують, походять від драконів".

Бляха-муха. Брехун. Жар вкриває мої щоки, і я швидко відводжу погляд, коли він дивиться в мій бік. Дзижчання піднімається до гулу, коли енергія збирається, тисне на мою шкіру, шукаючи виходу.

Курсанти навколо мене незадоволено бурмочуть.

"Ніби дракони руйнують міста, - бурмоче Ріаннон, хитаючи головою.

Вони не руйнують, але вверни ... руйнують.

Маркхем зітхає. "Це повідомлення не означає, що ми позбавлені співчуття. Насправді, вперше за сотні років ми санкціонували засекречені місії - нині завершені, звісно, - для розвідки тих самих міст".

Корпус моєї ручки стогне, а по моїй шкірі пробігають брижі, піднімаючи волосся на передпліччі.

"З тобою все гаразд?" запитує Ріаннон.

"Нормально".

"Ти в цьому впевнена?" Вона пильно дивиться на мою руку.

І на вусик диму, що піднімається від ручки. Я кидаю її, потім потираю руки, ніби це допоможе розвіяти енергію, що протікає через моє тіло.

"Ті, кому було доручено влаштувати заворушення, доповіли, що міста всередині Поромієля не постраждали, що наводить нас на той самий висновок, якого дійшли ви - це нова тактика, яка грає на нашому співчутті". Він говорить це з такою впевненістю, що я мало не аплодую його грі. "Професоре Девера?"

Вона прочищає горло. "Я читала звіти сьогодні вранці. Там не згадувалося про руйнування."

Чії звіти? Писарям не можна довіряти.

"Ось, будь ласка." Маркхем хитає головою. "Я думаю, що зараз саме час зосередити нашу дискусію на ефективності пропаганди і ролі цивільних осіб у підтримці військових зусиль. Брехня - потужний інструмент".

Він знає.

Якимось чином я досиджую до кінця брифінгу, не підпаливши мапу, потім поспіхом збираю свої речі і проштовхуюсь повз інших курсантів, щоб якнайшвидше забратися звідти до біса.

Я біжу коридором, туго затягуючи лямки важкого рюкзака, щоб він не врізався в хребет, коли я збігаю сходами. Болісна спека закручується спіраллю, готуючись до удару, і коли я нарешті проштовхуюсь крізь двері на подвір'я, я спотикаюся і розкидаю руки, щоб випустити його.

Сила проривається крізь мене, і блискавка б'є біля зовнішніх стін, досить далеко, щоб гравій, який летить, влучив лише в стіну.

Я відчуваю, що Тейрн висить на краю моєї свідомості, але він не читає нотацій.

"Вайолет?" Ріаннон крокує переді мною, її груди здіймаються від того, що вона, очевидно, бігла за мною.

"Я в порядку", - брешу я. Боги, це стає до біса легко, і це єдина річ, яку вона просила мене не робити.

"Очевидно". Вона жестом показує на подвір'я.

"Мені треба йти." Крок за кроком я відходжу від неї, в горлі утворюється вузол розміром з цілий квадрант. "Я запізнюся на КВВ. Ти будеш конспектувати?"

"Тому що це саме *той* предмет, на який тобі варто запізнитися", - саркастично каже вона. "Що може бути важливішим за вивчення техніки допиту?"

Я хитаю головою, потім розвертаюся і біжу, поки не збрехала ще раз. До гуртожитку. Вниз по сходах. Через тунелі. Через міст. У квадрант Цілителів. Я не припиняю бігти, поки не добігаю майже до Архіву, і тоді сповільнюється лише моє тіло, а не думки.

Охоронець стоїть, але не заперечує мого права пройти прямо повз великі круглі двері до Архіву. Папір, клей і тато. Запах наповнює мої легені, а клубок у горлі розсмоктується, коли серцебиття заспокоюється.

Поки я не усвідомлюю, що за столами сидять щонайменше двісті писарів, і кожен з них дивиться на мене. Тоді орган, що б'ється в моїх грудях, знову набирає обертів.

Що, в ім'я Амарі, я роблю?

"*Ти, очевидно, втратила будь-який здоровий глузд і повернулась туди, де, на твою думку, можеш його знайти*", - гарчить Тейрн.

Справедливе зауваження. Не те, щоб я йому це сказала.

"*Щойно зробила*".

Висока постать у кремовій мантиї повертається на своєму місці й оглядає мене з ніг до голови. "Архіви не відчинені для вершників у цю годину".

"Я знаю." Я киваю. І все ж я тут.

"Що ми можемо для вас зробити?" - запитує професорка тоном, який пропонує мені бути деінде.

"Мені просто потрібно..." Що? Повернути книгу, яку я не повинна була брати?

За три ряди позаду стоїть писарша, а потім виходить вперед, стріляє в мене недовірливим поглядом, перш ніж підняти руки, щоб подати знак професорові. Єсінія.

Професор киває, і Єсінія прямує до мене, її очі спалахують невимовним "що за хрін", коли вона наближається.

"Вибачте", - підписую я.

Вона повертає праворуч від мене перед навчальним столом, і я йду за нею, помічаючи, що стелажі затуляють нас від класу. "Що ти робиш?" - запитує вона. "Ти не можеш зараз тут перебувати".

"Я знаю. Я випадково опинилась тут". Я скидаю рюкзак з плечей і шукаю книгу, простягаю її їй так, ніби це була запланована зустріч.

Вона переводить погляд з мене на книгу, потім зітхає і відступає на кілька кроків назад, скривившись, коли ставить книгу на полицю, на якій їй абсолютно не місце. "Ти виглядаєш засмученою".

"Мені шкода", - повторюю я. "У тебе будуть неприємності?"

"Звісно, ні. Я сказала їй, що ти нетерплячий, зарозумілий вершник, і це буде менше заважати нашому навчанню, якщо я допоможу тобі, і все це правда". Вона дивиться в кінець стосів. "Це не могло почекати до суботи?"

Я починаю кивати, а потім хитаю головою. "Мені треба читати швидше".

Вона вивчає мій вираз обличчя, і між її бровами з'являються дві зморшки. "Я запитала, що ти шукаєш, але мала б запитати, що станеться, якщо ти цього не знайдеш".

"Люди помруть". Мій шлунок опускається нижче з кожним словом, яке я підписую. "Це все, що я можу сказати".

Вона сидить з цим кілька секунд. "Ти хоча б розповіла своїм товаришам по службі те, що боїшся сказати мені?"

"Ні." Я вагаюся, намагаючись знайти слова. "Я не можу дозволити, щоб через мене ще хтось загинув. Я вже піддала тебе занадто великій небезпеці."

"Ти дала мені вибір. Ти не думаєш, що вони заслуговують на нього?" Вона розчаровано дивиться на мене, коли я не відповідаю. "Я принесу тобі нову добірку сьогодні ввечері. Зустрінемося на мосту о восьмій". Вона заходить у мій простір. "По суботах, Вайолет. Інакше нас спіймають".

Я киваю. "Дякую."

Лише коли ми підштовхнули куполи до їхніх справжніх меж, розширивши їх далеко за межі того, що ми спочатку вважали можливим, і до того, що я тепер сумніваюся в їхній життєздатності, ми визначили кордони Наварри, з жалем усвідомлюючи, що не кожен громадянин отримає користь від їхнього захисту.

-ПОДОРОЖ ПЕРШИХ ШІСТЬОХ, РОЗПОВІДЬ САҒАРА ОЛСЕНА, ПЕРШОГО КУРАТОРА КВАДРАНТА ПИСАРІВ, ВІЙСЬКОВИЙ КОЛЕДЖ БАСґІАТУ, ПЕРЕКЛАДЕНА НА ЗАГАЛЬНУ МОВУ КАПІТАНОМ МАДЛІН КАЛРОС, ДВНАДЦЯТИМ КУРАТОРОМ КВАДРАНТА ПИСАРІВ, ВІЙСЬКОВИЙ КОЛЕДЖ БАСґІАТУ, ПЕРЕКЛАДЕНА ТА ВІДРЕДАГОВАНА ДЛЯ АКАДЕМІЧНОГО ВЖИТКУ ПОЛКОВНИКОМ ФІНЕАСОМ КАРТЛЕНДОМ, ДВАДЦЯТЬ СЬОМИМ КУРАТОРОМ КВАДРАНТА ПИСАРІВ, ВІЙСЬКОВИЙ КОЛЕДЖ БАСґІАТУ, ДЛЯ АКАДЕМІЧНОГО ВЖИТКУ

РОЗДІЛ ВІСІМНАДЦЯТИЙ

"Ти рано!" Я затинаюся, коли Зейден відчиняє двері суботнього ранку і знаходить мене на підлозі в моїй кімнаті, оточену всіма підручниками з історії, якими я володію, і двома, які позичила мені Єсінія.

Чорт, я маю зустрітися з нею менш ніж за годину.

Він моргає і зачиняє за собою двері. "І тобі привіт".

"Привіт", - відповідаю я, мій голос пом'якшується. Радість від зустрічі з ним стримують тіні під його очима. "Вибач, я просто не очікувала, що ти доберешся до полудня, якщо вони взагалі дозволять

тобі прийти і... Ти виглядаєш... виснаженим". Навіть його рухи повільніші. Не набагато, але я помітила.

"Це те, що кожен чоловік хоче почути." Він кладе мечі біля дверей і кидає свій рюкзак поруч з ними. Ніби це те місце, де вони лежать. Ніби ця кімната частково належить і йому. Так само, як його кімната в Самарі відчуває себе моєю. Ніхто з нас ніколи не просив окремого житла.

Можливо, я не можу повністю йому довіряти, але я також не можу бути далеко від нього.

"Я не казала, що ти не гарний. Я мала на увазі, що тобі треба поспати". Я киваю в бік свого порожнього ліжка. "Тобі треба поспати".

Його повільна посмішка зупиняє моє серце. "Ти вважаєш мене гарним?"

"Ніби ти цього не знаєш". Я закриваю очі й перегортаю сторінку *"Подорож перших шістьох, розповідь з перших рук"*, відводячи погляд. "А ще мені здається, що ти пахнеш так, ніби летів дванадцять годин". Це не зовсім правда, але, можливо, це стримає і без того величезне его, яке я щойно роздула.

"Боги, я скучив за тобою". Він сміється і зриває льотну куртку, оголюючи короткі рукави літньої форми та непристойно накачані руки.

Я вдихаю через порив забути про всі турботи на пару годин, поклавши його на підлогу, і щосили намагаюся сконцентруватися на тексті, що лежить переді мною.

"Думаєш, хтось донесе на мене за те, що я користуюся ванною?" Він уже порпається у своєму рюкзаку.

"Не думаю, що хтось донесе на тебе за холоднокрівне вбивство тут, не кажучи вже про те, що ти приймаєш ванну".

"Лейтенанти не повинні спати в казармах курсантів, коли їх відвідують", - каже він мені. "Ми порушуємо кілька правил".

"Раніше тебе це ніколи не турбувало". Пропустивши його припущення, що він спить тут, я відриваю погляд від книги і одразу ж шкодую про це, коли бачу, що він без сорочки. Боги мені допоможуть, якщо він зніме ще щось.

"Я ж не казав, що мене це зараз турбує". Він стоїть, його руки повні свіжого одягу з рюкзака. "Просто не хочу, щоб тебе покарали за мої дії. Я думав, що вони знайдуть спосіб відправити тебе сьогодні на маневри, або просто замкнуть під замок".

"Я теж". Усвідомлення розливається по всіх частинах мого тіла, коли я зустрічаюся з ним поглядом. "Я впевнена, що наступного тижня вони знайдуть для тебе темний підвал, тож ми повинні спробувати насолодитися цим".

"Ми з тобою по-різному розуміємо слово "насолоджуватися"". Він показує на книжки, розкидані на моїй підлозі.

"Не зовсім." Я швидко переглядаю сторінку і перегортаю наступну. "Я думаю, що провести день разом у цьому ліжку було б *приємно*, але оскільки ти підвів ризику, я залишаюся з нудними, безстатевими книжками".

"Скажи ці три маленькі слова, і я роздягну тебе за лічені *секунди*". Він дивиться на мене з таким жаром, що я роблю подвійний погляд, коли піднімаю очі, і мені перехоплює дихання.

"Я хочу тебе". Цілий день. Щодня.

"*Це не ті три слова, які мені потрібні*". Він прослизає в моїй свідомості, як пестоці. "*І чому ти не підняла щити?*"

"Ну, це ті слова, які ти отримуєш без повного розкриття". Я відриваю погляд. "І тут тільки ми."

"Хммм." Він кидає на мене погляд, який я не можу розшифрувати. "Я зараз повернуся."

"Ти насправді не пахнеш", - шепочу я, не бажаючи випускати його з поля зору ні на секунду.

"Підійдеш ближче, і ти візьмеш свої слова назад". Він іде, а я намагаюся зосередитися на книжці переді мною, а не на думці про те, що він ось-ось пройде голий по коридору.

Все, що я маю зробити, це бути чесною з ним про те, що я відчуваю, і я можу мати його. Принаймні, його тіло. Але хіба це не все, що я мала раніше? Іронія в тому, що саме моя правдивість може позбавити мене від власних страждань, тоді як я прагну його відвертості. Гадаю, в цьому ми схожі: обидва хочемо більшого, ніж інша людина готова ризикнути.

Через кілька хвилин він повертається, і кімната миттєво стає меншою, або, можливо, мені стає важче дихати не через брак повітря, а через прискорене серцебиття.

"Це було швидко". Я прочитала лише двадцять сторінок, але не переймаюся тим, що ховаю дві книжки, які маю повернути. Він же не знатиме, які з них мої, а які позичені. Чим менше мені доведеться приховувати, тим краще.

"Я міг би зробити стільки натяків, але утримаюсь". Він кидає свої речі в рюкзак, потім опускається в крісло і нахиляється вперед, поклавши передпліччя на розставлені коліна. Він піднімає з підлоги книгу. "Звідки всі ці книги? Минулого року у тебе їх було не так багато".

"Переважно з моєї старої кімнати в головному коледжі". Я перегортаю поточну сторінку і зітхаю. Ця книга - здебільшого писарські історії про Велику війну, сильно відредаговані, з одним

туманним уривком про відкриття здатності розширювати куполи. "Я запакувала їх перед Парапетом і думала, що моя мати відправить їх на зберігання, але виявилось, що вона більш сентиментальна, ніж ми з Мірою думали. Вони були там, де я їх залишила". Це було дивовижне відкриття. У моїй старій кімнаті нічого не було зачеплено, ніби я могла повернутися з хвилини на хвилину. "Справді, тобі треба трохи поспати."

Єсінія буде розлючена, якщо я пропущу нашу зустріч.

"*Посібник полковника Дакстона, як досягти успіху в квадранті писарів*", - читає він з корінця.

"Ця книга виявилася не такою корисною, як я думала, коли читала її вперше", - жартую я.

"Я б сказав, що ні". Він відкладає книгу, а потім нахиляє голову, читаючи книгу, яку я тримаю перед собою. "*Подорож перших шістьох, розповідь з других рук*".

"Так." Мій пульс прискорюється, а в шлунку з'являється таке ж відчуття невагомості, яке зазвичай буває, коли Тейрн робить круте пірнання. Треба було сховати ці клятві книжки.

"А може, ти хочеш, щоб він знав", - втручається Тейрн.

"Іди... займися чимось".

"Домашнє завдання?" Очі Зейдена звужуються, коли я не відповідаю.

"Для дослідження". З якихось причин, яких я не можу збагнути, я проводжу межу, за якою відверта брехня стає відвертою брехнею.

"Я нічого не пам'ятаю про те, що Перші Шість були..." За мить його погляд перескакує на мене. "Ти щось від мене приховуєш."

Чорт забирай. Він знає. Або здогадується. Це було швидко.

"Вайолет?" Це майже гарчання. Він точно знає. "Чому ти досліджуєш Першу Шістку?"

"Для Аретії." Я закрив книгу. У ній все одно немає нічого, що могло б допомогти.

Зейден робить глибокий вдих, і з-під крісла виринають тіні, перекочуючись по його ногах, наче темний туман.

"Для тебе, насправді". Визнання м'яке.

Він застигає настільки, що я не впевнена, що він навіть дихає.

"Бреннан сказав тобі, що у нас є наріжний камінь". Його слова відрізані, контрольовані. Тіні починають рухатися, як руки, збираючи навколо мене всі книги, окрім тієї, яку я тримаю в руках, і складаючи їх у стоси. "Я вб'ю його нахуй."

"Чому? Тому що він більш відвертий зі мною, ніж *ти*?" Я закриваю книгу. "Розслабся, він же не дав мені твій щоденник чи щось таке."

"Я його не веду, але це було б набагато краще", - огризається він. "Якщо ти будеш копатися в інформації про найбільш засекречену систему оборони Наварри, тебе вб'ють".

"Цивільні тікають до наших кордонів, ніхто в Наваррі не знає правди, і Аретії потрібно захищатися - захищати людей, яких, як я припускаю, ви готові прийняти, коли венини неминуче досягнуть Тиррендора". Я притискаю старий фоліант до грудей. "Ви *збираєтеся* прийняти людей, чи не так?"

"Звісно."

"Добре." Принаймні, моя віра не втрачена. Я дивлюся через плече на годинник на моєму столі. Двадцять хвилин до того, як я маю повернути книгу.

"Але ж це зброя, яка захистить Тіррендор."

"Дозволю собі не погодитися, і я продовжуватиму дослідження, доки не з'ясую, як Перші Шість встановили ці варти, щоб ми могли повторити процес в Аретії." Я нахиляю підборіддя до нього.

"Ніхто не знає, як це було зроблено спочатку, тільки як їх підтримувати". Він підводиться зі стільця, і його тіні сліднують за ним, як барометр його настрою. "Це втрачена магія, і ти не можеш заперечувати, що її, ймовірно, було *втрачено* навмисно".

"Хтось знає", - заперечую я, відстежуючи його рухи. "Немає жодного шансу, що хтось не залишив десь запис на випадок невдачі. Ми не збираємося знищувати єдине, що може нас врятувати. Ми його сховаємо, але не знищимо."

"І як, в біса, ти пропонуєш знайти цей запис, не даючи писарям дізнатися, що ти задумала?" - кидає він виклик, повертаючись на край мого ліжка зі зв'язаними за шиєю руками і притискаючи мене до себе поглядом, який минулого року міг би змусити мене втекти.

Чути клацання моїх зубів, коли я затуляю рота.

Він робить один глибокий вдих, потім другий, заплющуючи очі. "Книжка, яку ти стискаєш, як немовля. Вона не твоя, чи не так?"

"Наразі вона у мене."

"Вайолет". Я майже відчуваю, як він рахує в голові до десяти, щоб набратися терпіння.

"Гаразд. Я позичила його в Архіві. Ти справді збираєшся кричати на мене за спробу допомогти?"

"Хто знає?" Питання настільки м'яке, що мені майже хочеться, щоб він просто накричав. Він завжди найбільш смертоносний, коли такий спокійний.

"Друг".

Його очі розплющуються. "Є причина, чому ми не валяємо дурня в Архіві. Там б'ється серце ворога." Його погляд впирається в мій. "У нас там немає друзів."

"А в мене є." Я повільно підводжуся. "І я запізнюся повернути книгу, якщо не піду туди зараз. Тож чому б тобі не поспати, поки я..."

"Я піду з тобою."

"Чорт забирай." Я ховаю книгу в позичену сумку. "Ти налякаєш її до нестями. Я нічого не розповідала їй ні про тебе, ні про Аретію, ні про те, що відбувається за межами наших кордонів, тож розслабся".

Він не розслабився. "Вона просто знає, що ти досліджуєш секретні матеріали. Я не збираюся розслаблятися, знаючи, що ти наражаєш себе на небезпеку".

"Ти в небезпеці кожного дня." Злість заливає мою шкіру.

Хтось стукає у двері, і він зітхає, перш ніж відчинити їх.

"Ох!" Ріаннон відступає назад, майже нашттовхуючись на Рідока. "Я не знала, що ви сьогодні тут, лейтенанте Ріорсон". Вона дивиться на мене. "Вай, ми хотіли запитати, чи не хочеш ти поїхати з нами до Шантари..."

"Вона зайнята", - відповідає Зейден, стискаючи мою руку.

"Не будь дурнем". Я висмикую свою руку з його.

"Ого." Брови Рідока піднімаються, коли я повертаюся до Зейдена.

"Я зробила саме те, що ти просив. Я приховала усе від своїх друзів". Я зазираю в глибини його душі. "Тож не будь перед ними засранцем".

"Саме те, що я просив?" Він нахилиється, наближаючи своє обличчя до мого. "Тримуючи свої дослідження в таємниці?"

У мене відвисає щелепа. "Ти справді збираєшся стояти тут і порівнювати секрети зі мною?"

"Це не одне й те саме". Він здригається.

"Це те саме!" Я хапаюся за ремінь сумки, щоб не ткнути його пальцем у груди. Як він, бляха, посмів. "Я досліджую куполи для тебе".

"Як ти думаєш, чому я такий злий?" Напруга в його очах, його постава, його тон дорівнює моєму.

"Тому що тобі не подобається бути по той бік таємниць".

"Що, в біса, відбувається?" запитує Сойєр з коридору.

"Я... е-е..." Рідок чухає маківку. "Здається, вони б'ються.

"Це вже... Як довго ти приховувала це від мене?" запитує Зейден.

"Вони навіть... не розмовляють", - бурмоче Ріаннон.

"Я нічого від тебе не приховувала. Я просто говорила тобі вибірккову правду".

Він відступає назад, ніби я його вдарив.

"Вибачте, хлопці". Я повертаюся до друзів. "Повірте, я б з радістю поїхала з вами в Шантару, але, на жаль, мені треба виконати одне доручення. Наступними вихідними?"

"Ти будеш у Самарі". Зейден складає руки на грудях.

Як можна одночасно любити і ненавидіти когось в один і той самий момент?

Ріаннон дивиться між нами, потім зосереджує свою увагу на мені. "Тоді на наступних вихідних", - тихо пропонує вона.

Я киваю.

Її брова в'ється в безсловесному запитанні.

"Зі мною все гаразд. Обіцяю. А ви гарно проведіть час". Я змушую себе посміхнутися. "Я дам тобі знати, якщо мені знадобиться твоя допомога в похованні тіла пізніше".

Рідок починає кашляти, і Сойєр ляскає його по спині.

"Думаю, вона могла мати на увазі тебе", - каже Ріаннон, кидаючи на Зейден колючий погляд.

"Я впевнений, що так".

"Ходімо", - каже Сойєр, виводячи їх трьох за двері.

"Я теж піду", - каже Ріаннон через плече. "Я ніколи не тягала нічого такого великого, як ти, але б'юся об заклад, що моя печать може зарити тебе в землю, навіть не торкнувшись землі, якщо я достатньо розлючена". Вона кидає на нього погляд, перш ніж піти коридором.

Зейден зітхає і зачиняє двері. "У тебе є вірні друзі".

"Так, - погоджуюся я. "Просто згадай, що ти це сказав, коли прийде час розповісти їм, що відбувається у них під носом.

У відповідь він ледь чутно буркнув.

"Мені треба йти..."

"Я розлючений, що ти приховала це від мене", - перебиває він. "Але я в люті від того, що ти ризикуєш своїм життям заради мене. Це не те, з чим я можу впоратися."

"Це не ризик. Я можу їй довіряти". Я тягнуся до дверної ручки, а він відходить убік. Його рот стискається від гніву, але спалах страху в його очах змушує мене зупинитися. Якби я могла знати, що в Самарі йому хоч трохи безпечніше, я б хотіла цього. Навіть якщо він поводить як засранець. "Гаразд. Можеш поїхати зі мною, якщо погодишся не лякати її".

"Я не можу контролювати її почуття". Він насміхається.

Я піднімаю єдину брову.

"Я просто хочу з нею познайомитися". Він піднімає руки, долонями назовні.

"Щоб зрозуміти, чи можна їй довіряти? Поглянувши на неї? Навіть ти не настільки сильний." Я відчиняю двері і виходжу в

коридор. "Ходімо."

"Я буду знати. Я чудово розбираюся в людях". Він виходить за мною, зачинивши за собою двері.

"Твоє его дійсно безмежне". Ми спускаємося коридором і повертаємо праворуч у центральний коридор. "І те, що я дозволила тобі прийти, не означає, що я все ще не злюся на тебе".

"Я теж". Він кладе руку мені на поперек, коли ми проходимо повз групу курсантів.

"Тобі не обов'язково торкатися мене, щоб вони подумали, що у тебе є причина бути тут. Всі знають, що ми..."

"Знають, що ми що? Ти до біса ясно дала зрозуміти, що ми не разом."

Зачекайте... в його голосі відчувається біль? Ненавиджу, коли мій гнів притупляється. У гніві легше жити.

Ми спускаємося центральними сходами, петляючи повз перший поверх, де більшість кадетів розгалужуються, і потрапляємо на підрівень квадранту.

Тут внизу лабіринт тунелів, але я досить добре знаю свій шлях.

"Ти б ніколи не сидів тут і нічого не робив, коли міг би допомогти. Просити мене діяти інакше - це просто... образливо", - шепочу я йому, як тільки дізнаюся, що ми залишилися самі в тунелях. "Я достатньо розумна, щоб дати собі раду в Архіві".

"Я ніколи не казав, що ти не була геніальною. Я навіть ніколи не казав, що твій план не був геніальним. Я сказав, що ти наражаєш себе на небезпеку, і я просто прошу тебе бути чесною зі мною". Коли ми прямуємо до критого мосту, що перетинає каньйон між Квадрантом Вершників і головним коледжем, мерехтять вогники магів. "Варріш довів тебе до майже повного вигорання, і ти мені про це теж не

сказала". Щелепа працює. "Або про те, що ти орудувала блискавкою посеред подвір'я після "Короткого огляду бою".

"Звідки ти знаєш?" Я не згадувала про Варріша в листі, що залишила йому.

"Ти не думала, що Бодхі скаже мені?" Його тіні проходять вперед, відчиняючи двері, і ми переходимо через закритий міст. Я не думаю, що коли-небудь звикну до того, як невимушено він використовує свою силу.

"Я сподівалася, що він цього не зробить", - зізнаюся я.

"Це те лайно, яке ти маєш мені розповісти, Вайолет".

"Що б ти зробив? Прилетів б сюди і вбив його? Він же заступник коменданта."

"Я обговорював це." Він відчиняє наступні двері так само.

"Бодхі дивовижним чином знайшов причину, щоб наш загін пропустив маневри", - кажу я йому, коли ми йдемо до головного кампусу, повз лазарет.

"І як довго це буде працювати? Ми вдвічі швидше знайдемо рішення, якщо ти скажеш мені, що відбувається, - голова Зейдена кидається вперед, і він хапає мене за талію, зупиняючи посеред коридору.

Але нас уже помітили.

"Підніми щити."

"Це Нолон", - зазначаю я, але все одно піднімаю їх, бо мене гризе почуття провини за те, що я дозволила їм впасти. Я продовжую сподіватися, що настане момент, який обіцяє Зейден, коли це стане другою натурою, але поки що я докладую максимум зусиль, щоб утримати їх на місці.

"Нолон?" У мене відвисає щелепа, коли я бачу, як сильно схуд майстер. Його шкіра звисає так само вільно, як і чорна уніформа, а в очах немає звичної іскри, коли він намагається мені посміхнутися.

"Вайолет. Радий тебе бачити." Він дивиться на Зейдена, його погляд падає на руку, захисно обгорнуту навколо моєї талії. "Ти відступив, бо припускаєш, що я збираюся завдати шкоди молодій жінці, яку я лікував останні шість років, Ріорсоне? Чи ви гадаєте, що ніхто не знає, що ви двоє проводите весь свій час разом у дні, коли хтось із вас має відпустку? Бо запевняю тебе, я б ніколи не наразив Вайолет на небезпеку, і всі це вже знають".

Я вириваюся з обіймів Зейдена. "Що ти робиш посеред коридору? Ти виглядаєш так, ніби готов впасти."

"Ти сьогодні переборщила з компліментами".

Очевидно, мені потрібні кращі щити, якщо Зейден так легко знову прослизнув всередину.

"Чекаю на когось". Нолон чуває кількадечну бороду на щелепі. "І, гадаю, мені б не завадило трохи відпочити. Це важка робота, лагодити душу. Вже кілька місяців займаюся цим". Його посмішка розпливається з одного боку, але я не можу зрозуміти, жартує він чи ні. "Як ви почуваетесь цього року? Мене не викликали, щоб я тебе лікував".

"У мене все гаразд. Пару тижнів тому я вивихнув плече і..." Я не знаю, чи він настільки близький до Варріша, як припускають мої друзі. Ця думка змушує мене зробити паузу і не дає мені згадати про вигорання. "І я дуже добре тримала коліна загорнутими. І жодних переломів поки що немає".

"Добре." Нолон киває, коли двері за нами відчиняються. "Це добре."

"Я тут!" Керолайн Ештон мчить уперед, обминаючи нас зліва.
"Вибачте, я запізнилася!"

"Пунктуальність цінується", - читає їй лекцію Нолон, перш ніж подивитися в мій бік. "Зроби нам обом послугу і будь здорова, Вайолет".

"Добре, - обіцяю я.

Керолайн кидає в мій бік швидкий погляд, і вони зникають у лазареті, двері тихо зачиняються за ними.

"Вона не виглядає пораненою", - зауважую я, коли ми з Зейденом знову рушаємо до архіву.

"Ні, не виглядає", - погоджується Зейден. "Мабуть, відвідує іншого кадета з Першого крила. Нолон виглядає так, ніби сам ось-ось згорить. Поранень було більше, ніж зазвичай?"

"Ні, наскільки мені відомо. Рідок думає, що вони використовують Нолона для допитів". Моє обличчя зморщується. "Але я не впевнена, чи він говорив це серйозно, чи ні. З Рідком важко сказати."

"Хм." Це все, що він каже, поки ми спускаємося тунелями, що похило спускаються до найнижчої точки Басгіату. Чим глибше ми спускаємося, тим прохолоднішим стає повітря, і тим гостріше в моїх грудях резонує біль, який я впізнаю як скорботу.

"Про що ти думаєш? Твоє обличчя щойно впало", - тихо зауважує Зейден, коли ми проходимо повз сходи, що ведуть до головного кампусу.

"Ні про що."

"Ти не можеш очікувати від мене однослівних відповідей і не відповідати тим же".

Він має рацію.

"Мій батько любив це місце. Він був у захваті, коли мою матір призначили сюди, бо це означало, що він матиме доступ до всіх ресурсів архіву". Я посміхаюся цьому спогаду. "Не те, щоб він не любив вести архіви і бібліотеки на аванпостах, де ми дислокувалися, але для писаря це місце - вершина кар'єри. Це їхній храм". Ми завертаємо за останній поворот, і в полі зору опиняються двері у вигляді склепіння. Круглий вхід має десять футів у поперечнику і охороняється єдиним писарем, який спить у своєму кріслі.

"Добре охороняється". Зейден кидає огидний погляд на сплячого писаря.

"Обіцяй мені, що будеш поводитися якнайкраще". Я хапаю його за лікоть, щоб він знав, що я не жартую. *"Вона мій старий друг."*

"Як і Аетос."

Я звужую очі.

"Якщо вона справжній друг, то їй нема про що хвилюватися".

"Слухай, якби вона збиралася мене здати, то зробила б це, коли я попросив *"Байки про безплідних"* минулого року", - кажу я йому, коли ми перетинаємо архів.

"*Ти. Що?*" Його щелепа відвисає, і він глибоко дихає, коли ми підходимо до столу. В архіві знову порожньо, дякуючи Зіхналю, але саме тому Єсінія обрала суботу.

"Перед тим, як Міра дала мені книгу на Монтсерраті, я попросила її. І тоді я нічого не думала про це. Але ніхто не з'явився біля моїх дверей. Ніхто не витягнув мене і не позбавив голови. Тому що ми. Друзіі".

Він мовчить, коли Єсінія наближається, її погляд розширюється, коли вона дивиться між нами.

Її кроки повільні.

"Він зі мною", - підписую я, пропонуючи посмішку. *"Перестань її лякати"*.

"Я просто стою тут".

"Досить. Довірся мені."

"Ти знайшла те, що шукала?" - відповідає вона, нервово кусаючи губу, її погляд переключається на Зейдена.

"Ні." Я передаю їй сумку, і вона перекидає ремінь через плече. "Вони всі занадто свіжі... і розпливчасті".

Її губи замислено прицмокують.

"Може, нам варто перейти до чогось про історію куполу загалом?" пропоную я.

"Дай мені пару хвилин. У мене є ідея".

"Дякуємо за допомогу", - підписує Зейден.

Єсінія киває, а потім зникає в рядах книжкових полиць.

"Можеш розписатися", - шепочу я йому.

"Ти розмовляєш Тирришською", - відповідає він. "Одна з них набагато менш поширена, ніж інша".

Ми стоїмо в незручному мовчанні, наша суперечка все ще не вщухла - принаймні з мого боку. Я ніколи не знаю, що він відчуває, і це одна з наших проблем. Вживаючи це єдине слово з Єсінією - "ми" - він пов'язав себе зі мною. Якщо вона здасть мене, він теж піде на дно.

"Спробуй ці два", - підписує Єсінія, коли повертається, а потім віддає сумку. "А ще я повернула твою. Дякую, що дала почитати".

"І що ти про неї думаєш?" запитую я, з тривогою усвідомлюючи, що Зейден спостерігає за нами.

Все, що вона скаже далі, вирішить її долю з ним.

"Добротний фольклор з хорошими історіями". Вона схиляє голову набік. "Це був обмежений тираж, явно зроблений на пресі, але

не настільки обмежений, щоб не було жодного примірника, який би не потрапив до архіву після публікації". Її погляд сповнений очікування. "Це... дивний предмет, який не потрапив до архіву, вам так не здається?"

Я важко ковтаю. "Так."

Зейден напружується поруч зі мною.

"Як я вже сказала, - продовжує вона. "Інтригуюче. Побачимося в суботу післязавтра?"

Я киваю, і ми йдемо, ще раз подякувавши їй, минаючи Насю, який почав хропіти на своєму місці.

Ми вже пройшли половину тунелів, коли Зейден заговорив.

"Скажи мені, яка ще книга в сумці". Здається, суперечка все ще гноїться всередині нього.

"Це *"Байки про безплідних"*. Немає сенсу йому брехати.

"*Ти дала їй це? Навіщо?*" Голова Зейдена нахиляється в мій бік, і він зупиняється посеред тунелю, ніжно хапаючи мене за лікоть, а в його очах спалахує страх.

"*Я позичила його їй, бо вона попросила*".

"*З цим текстом вона могла здати тебе*". В його очах палає злість.

"А якщо я повідомлю, що вона не записує мої прохання, вона буде у владі Маркхема". Я трохи міцніше стискаю ремінець сумки. "Довіра має бути двосторонньою, щоб щось означати".

"В обидва боки, але ти відгороджуєшся від мене, тоді як я з усіх сил намагаюся відкритися тобі".

Сказав чоловік, який ніколи не казав мені, що кохає мене. Якщо кохає. Боги, мені так набридло робити перший крок, коли справа

доходить до цього чоловіка. І сьогодні не найкращий день, щоб відкритися і прийняти цю відмову.

"Звісно, якщо ти вмієш зберігати свої таємниці. А тобі не спадало на думку, що все це, - я роблю жест між нами, - тому, що ти мені не довіряєш?" Я роблю крок назад. "Ти чекаєш повної, сліпої віри, не даючи її. Вона. Йде. Обидва. Шляхами."

"Це я не довіряю тобі?" Тіні в'ються навколо його щиколоток, слідуючи за ним, коли він розвертається, прямуючи вгору по тунелю. *"Побачимося пізніше. Я маю знайти Бодхі."*

Без сумніву, він вирушає у справах революції, залишаючи мене позаду. Знову.

"Це все, що ти можеш сказати?" вигукую я, розчарування сковує мої м'язи.

"Нічого доброго не вийде з того, що я хочу сказати зараз, Вайолет, - каже він через плече. "Тож, замість того, щоб копати ще глибшу яму словами, про які я згодом пошкодую, я збираюся зайняти трохи місця і зробити щось продуктивне, тому що це не так".

У мене на язиці крутиться думка сказати йому, що він не може вибирати, коли ми сваримося, але він попросив простору, і я можу вчинити по-дорослому і дати йому його.

Коли я прокидаюся вранці, інша половина мого ліжка не застелена, а його речі зникли. У мене стискається в грудях від думки, що він повертається на фронт, що будь-кого з нас можуть вбити будь-якої миті, а останні слова, які ми сказали одне одному, були в гніві.

Драconi не підкоряються людським примхам.

**-ПОЛЬОВИЙ ПУТІВНИК ПОЛКОВНИКА КАОРІ ПО
ДРАКОНЯЧОМУ РОДУ**

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТНАДЦЯТИЙ

Моє серце калатає, коли я проходжу повз драконів Першого та Другого крил разом з рештою мого загону, який через два дні вирушає на льотні маневри.

Каорі стоїть перед Четвертим крилом, нервово перебираючи ногами, поруч з Варрішем, який спостерігає за мною з такою зосередженістю, що в мене мурашки по шкірі, ніби він подумки підраховує, скільки ударів він змусить мене нанести в покарання за те, що я не привела Андарну. І те, як Солас причаївся за його спиною, його єдине золоте око звузилося на мені, змушує мене замислитися, чи дочекається Варріш завтрашнього дня.

Тому що, очевидно, під його кутом він бачить, що її тут немає, і, що ще гірше, він виглядає *щасливим* від цього.

Сьогодні вранці ми з Карром зробили двадцять сім страйків за годину, перш ніж у мене підскочила температура, і він виглядав розчарованим. Це стосується нас обох, якщо врахувати, що я не влучив у жодну точку, куди цілилась. Мої руки відчують себе мертвим вантажем після всього цього володіння зброєю. Якщо Варріш сьогодні знову змусить мене піднятися на той схил гори, я не впевнена, що зможу спуститися.

"Щось *не так* з цим помаранчевим, - зауважує Ріаннон, поправляючи ремінець своїх льотних окулярів, коли ми наближаємося до Третього крила.

"Ти маєш на увазі той факт, що він спалив Третій загін без жодних роздумів?" запитує Рідок, застібаючи свою льотну куртку.

"А Варріш здається таким... контрольованим". Сойєр простягає руку на грудях. "Трохи напруженим, розумієш?"

На відміну від мене, Сойєр бачив його лише поверхнево. Я вдихаю носом і видихаю ротом, борючись із нудотою, яка загрожує вивергнути мій сніданок.

"Це, безумовно, дивна пара", - погоджується Рі, коли ми підходимо до драконів відділу Кігтів. Сьогодні на полі немає жодного третьокурсника, що залишає більш ніж достатньо місця для драконів-другокурсників, але борони Боже, щоб Таїрн не стояв у першому ряду, як зірка шоу. Звідси я вже бачу його голову над іншими, і майже впевнена, що щойно чула, як він роздратовано зітхнув.

Рот Варріша кривиться у відполірованій посмішці до мене, але блиск його очей змушує слабшати силу, яку я тримаю на дверях Архіву, просочуючись у мій організм, готуючи його до бою.

"А що це він так на тебе витріщився?" запитує Сойєр, пересуваючись поруч зі мною, щоб закрити Варрішу огляд. "Він завжди посміхається до тебе, як..." Він хитає головою. "Не можу зрозуміти, чому."

"Ніби він знає щось таке, чого не знаєш ти", - закінчує Рі, пропускаючи вперед Рудого Клубохвоста з Першого Загону, коли ми проходимо повз нього. "Може, у вас з мамою якась історія? Якась погана кров?"

"Наскільки я знаю, ні." Вони не знають і половини, але звідки їм знати, якщо я їм не розповідала? "Але він одержимий Андарною." Ну, в цьому є частка правди.

"З нею все гаразд?" запитав Сойєр. "Я давно її не бачив."

"Вона багато відпочиває." Я готую себе до цілковитої біди купи людей під час застійної літньої спеки, а потім починаю застібати гудзики, коли ми наближаємося до Тейрна. "Вона може впоратися з простими маневрами, але те, що ми робимо зараз? Стройові польоти і розвороти за розкладом? Немає сенсу змушувати її проходити через такі речі". Вибіркова правда.

"Має сенс." Сойєр штовхає мене ліктем. "Побачимося нагорі!"

"Ти виглядаєш трохи нудотно", - зауважує Рі, коли хлопці опиняються поза зоною чутності. "Усе гаразд?"

"Я в нормі". Я примушую себе швидко посміхнутися і намагаюся думати про щось інше, окрім того, як буде боляче, коли Варріш мене схопить. *"Варріш виглядає моторошно задоволеним, що Андарни тут немає"*.

"Я розберуся з цим."

"Гаразд. Звичайно, ти впораєшся." Рот Рі викривляється в сумній усмішці, перш ніж вона відвертається, прямуючи до Фейрге, яка чекає з іншого боку Тейрна.

"Чорт", - бурмочу я, потираючи перенісся. Що б я зараз не сказала, це завжди не те. *"Вона ніколи не пробачить мені, що я приховувала все це від неї, коли дізнається"*.

"Пробачить", - каже він, злегка опускаючи голову, але не опускає плеча, навіть коли я тягнуся до його переднього лівого кігтя. *"Люди мають пам'ять, як у комарів. Дракони тримають образи"*.

"Я забуду, що ти це сказав", - дражнюся я у відповідь.

"Будь насторожі". Його голова повертається, і я повертаюся, в ту ж мить виймаючи кинджал з піхов.

"Ти ж не подумаєш напасти на професора, правда, Сорренгейл?" Варріш дивиться на мою зброю, зберігаючи ту саму маску посмішки.

"Не кажучи вже про віце-коменданта."

Низьке гарчання піднімається до горла Тейрна, і він вигинає губу, щоб оголити кінчики своїх іклів.

"Цього року я нападаю на будь-кого, хто досить дурний, щоб підкрастися до мене ззаду". Я відводжу плече назад і піднімаю підборіддя.

"Хм." Він нахиляється вбік і дивиться повз передню лапу Тейрна. "Сьогодні з тобою немає маленького пір'яного хвоста?"

"Очевидно". Страх ковзає по моєму хребту.

"Як прикро". Він зітхає, потім повертається до мене спиною, його чоботи хрумтять у сухій траві, коли він прямує до Соласа. "Сьогодні для тебе не буде ніяких маневрів, Сорренгейл".

Мій живіт перевертається. "Перепрошую?"

Тейрн зміщується вбік, обхоплюючи мене передньою лапою, так що я опиняюся під його грудною лускою.

"Ще ні", - каже Варріш через плече, його брови на секунду зморщуються, коли він помічає позицію Тейрна. "Але ти будеш. Попередження, очевидно, не подіяли, і я звинувачую вас у невиконанні обов'язків через відмову вашого дракона з'явитися на маневри. Ти піднімешся і полетиш до місця тренувань з професором Карром, щоб отримати своє покарання".

"Цього не буде". Голова Тейрна повністю опускається, а тіло присідає в оборонну позицію.

"Що відбувається?" запитує Рі, її погляд стрибає між мною і Варрішем, коли вона повертається до мене.

"Очевидно, її першого покарання було недостатньо, щоб навчити твого підлеглого, командира загону Матіас, тому вона вимагає ще одного". Він моргає, нахиляючи голову. "І як віце-командувач, я не

зобов'язаний вам нічого пояснювати. А тепер їдь на маневри, поки тебе не покарали разом з нею".

"Не буде ніякого покарання!" заревів Тейрн, і від різких ривків головами драконів на полі, включаючи Соласа, його почули всі. *"Викликати дракона не в твоїх силах"*.

Минає секунда, поки думки передаються вершникам, і Варріш застигає. "Твій дракон, може, й не підкоряється мені, Сорренгейл, але ти підкоряєшся. Тож, якщо ти не хочеш далі досліджувати делікатний простір між вигорянням і смертю, ти піднімешся на нього і покажешся..."

"Навіть найменший дракон не підкоряється наймогутнішій людині, якою ти не є." Тейрн клацає зубами, звук розноситься над долиною.

Голова Фейрге відкидається назад, і її золоті очі розширюються.

"Андарна тобі не підкоряється". Тейрн ступає вперед, його голова і груди так низько до землі, що він майже торкається мого волосся, і Варріш відступає. *"Я не підкоряюся тобі"*.

О, чорт. Це може бути дуже погано і дуже швидко.

"Але ти, - Варріш вказує на мене, - відповідаєш мені!"

"Відповідає?" Тейрн кидається вперед, повністю оминаючи Варріша і кидається до Соласа з оглушливим ревом, його хвіст, схожий на ранкову зірку, розсікає повітря наді мною. Солас притискає голову до землі, щоб захистити своє найвразливіше місце - шию, але Тейрн швидший, більший і набагато сильніший. Він уже там, його величезна щелепа стиснула горло Соласа.

Я задихаюся, коли масивні ікла Тейрна занурюються між зчленуваннями луски Соласа, пронизуючи його шию, а Каорі біжить, щоб вибратися з поля бою.

Варріш обертається і застигає, коли багряні струмочки біжать по помаранчевій лусці на шиї Солас, стікаючи з кількох гребенів.

"Тейрн..." Що з ним зроблять Емпіреї, якщо він уб'є Соласа?

"Тільки вершник може бути віце-командантом Басгіату", - попереджає Тейрн, і Солас видає звук, схожий наполовину на рев, наполовину на крик. *"Без дракона ти не вершник."*

О, боги. Моє серце калатає, і стукіт переходить у галоп.

"Чудово!" кричить Варріш, стискаючи кулаки в боки. "Вона не заплатить ціну за відмову свого дракона бути присутнім."

"Недостатньо добре." Зуби Таїрна досягають країв луски Солас, а я дивлюся на це з відвислою щелепою від жаху. *"Справа в тобі".*

Солас наполовину реве, від чого його кров ще швидше приливає до оголеної шиї, коли він б'є хвостом у бік Тейрна, але він удвічі менший за нього і не має жодної надії на контакт, дякувати Данну.

"Гаразд!" Варріш хитається вперед, і на секунду мені стає його шкода. "Гаразд", - повторює він, піднімаючи руки вгору. "Люди не мають права викликати драконів".

Ріаннон відходить убік, поки її рука не торкається мого плеча, а Фейрґе опускає голову, як і Аотром та Слісеаґ. Чорт забирай, кожен дракон, якого я бачу на периферії, займає таку саму позицію.

"Вибачся", - вимагає Тейрн, його голос низький і різкий.

"Вибач!" Голос Варріша ламається.

"Вибачся перед тим, кого Андарна вважала гідним свого зв'язку".

Я намагаюся ковтнути, але в роті пересохло.

"Він справді щойно..." прошепотіла Ріаннон.

"Думаю, що так". Я киваю. *"Мені не потрібні його вибачення, Тейрне. Справді. Я щаслива, що просто не помру сьогодні."*

"*Це необхідно мені, Срібна.*" Його голос гримить у мене в голові.
"*Я говорю від імені Андарни, поки вона перебуває в Безсонному Сні*".

Варріш повертається до мене, ненависть і жах наповнюють його погляд. "Мені... шкода. Я не маю права викликати жодного дракона."

"*На коліна.*"

Ріаннон втягує повітря, і Варріш падає на коліна. "Приношу найщиріші вибачення - тобі і твоєму дракону. Обидва ваші дракони."

"Я приймаю." Мій погляд несамовито кидається до Тайна. "Я приймаю!" кричу я на всяк випадок, якщо він не почув мене подумки.

Тейрн зсуває щелепу з вологим, смоктальним звуком, коли його ікла вислизують з шиї Соласа, і він відступає зарозумілими кроками, навіть не намагаючись опустити голову або захистити своє горло. Ми з Ріаннон падаємо в тінь, коли Тейрн затуляє сонце над головою.

Варріш дивиться на мене з такою гіркою ненавистю, що я відчуваю її смак на язиці, коли Солас кидається за ним з ревом, спрямованим у мій бік - або в бік Тейрона, - залишаючи за собою калюжі крові на траві внизу. Тільки після того, як Солас забирається з льотного поля, Варріш підводиться на ноги, і мені не потрібні слова, щоб почути, як він кидає в мій бік останній, смертельний погляд, а потім крокує до кінця поля, і крокує на Рукавицю.

"*Проблему вирішено*". Тейрн повертає голову, стежачи за траєкторією польоту Соласа, і решта драконів на полі знову піднімають голови.

Але моє серцебиття не заспокоюється і навіть не сповільнюється від жаху, що згорнувся в моєму животі. Можливо, Варріш і був моїм ворогом раніше, але я відчуваю, що Солас щойно став моїм заклятим ворогом.

***

"Я була певна, що він скасує твою відпустку після того, як Тейрн ледь не вбив Соласа", - каже Ріаннон, йдучи зі мною стежкою до льотного поля три ночі потому.

"Я теж, - зізнаюся я, коли дзвони б'ють за чверть до півночі. "Я впевнена, що коли Солас зцілиться, він повернеться прямо мені в обличчя. Або й гірше."

"Минуло вже кілька днів". Вона дивиться на мене, і хоча між нами лише кілька футів, відстань здається нездоланною. "Ти справді збираєшся змусити мене застосувати одну з тих нових тактик допиту, які ми вивчаємо, щоб витягнути з тебе правду? Ти б хотіла, щоб я вдалася до емпатійного чи більш прямого конфронтаційного підходу?"

"Про що?" Я штовхаю її в плече.

Вона розчаровано хитає головою. "Про маленький коментар Варріша про те, що тебе вже одного разу покарали?"

"А, точно." Я роблю глибокий вдих і зосереджуюся на своїх кроках, коли ми наближаємося до Рукавиці. "Кілька тижнів тому він розлютився, що Андарна не була готова до маневрів, і використав моє тренування з печаттю як покарання".

"Він *що*?" Її голос підвищується. "Чому ти нам про це не сказала?"

"Тому що я не хотіла, щоб ви стали мішенню". Це найпростіша правда.

"І він переслідував тебе?" Вона звучить недовіжливо.

"Він не любить, коли не отримує свого." Я поправляю рюкзак на плечах і кривлюся, коли ми підходимо до сходів поряд із Рукавицею. Це буде пекельно боляче. Учора під час змагання я вивихнула коліно, але принаймні я перемогла. "Тобі справді не обов'язково йти сюди зі

мною. Вже пізно". Я міняю тему, перш ніж вона встигає копнути глибше про Варріша.

"Я не проти. Мені здається, що ми більше ніколи не побачимося."

Боги, я відчуваю себе такою винуватою. І розчарованою. І... самотньою. Я сумую за своїми друзями.

"Мені шкода". Це все, що я можу сказати. "Важко повірити, що першокурсники ось-ось почнуть тренуватися на цій штуці". Я дивлюся на Рукавичку, п'ять підйомів з перешкодами, які першокурсники повинні будуть пройти, щоб дістатися до Презентації.

"Скоріше померти на ній". Вона викушує слова.

"І це теж". Моє коліно протестує з кожним кроком, погрожуючи вивихнутися з кожною сходинкою, якою я піднімаюся, але обгортання утримує його на місці, поки я шкутильгаю вгору, моя рука тягнеться по шорсткому каменю, що вистилає сходи з обох боків.

"Це, бляха, безглуздо". Вона хитає головою. "Просто ще один спосіб відсіяти слабших - або, що ще гірше, невдах".

"Це не так." Як би мені не було неприємно це визнавати, але Рукавичка має своє місце тут.

"Серйозно?" Вона піднімається нагору і чекає на мене.

"Серйозно". Я починаю прогулянку льотним полем. "Це змусило мене подивитися на все по-іншому. Я не могла піднятися на нього так само, як це робили ви, інші, тож мені довелося знайти інший шлях. Це навчило мене, що я можу знайти інший шлях і все одно вижити". Момент на спині Тейрна, боротьба з венином, прокручується в моїй голові, і моя рука закручується в порожньому повітрі, ніби все ще стискає кинджал.

"Я просто не думаю, що це варте тих життів, яких воно коштує. Більшість того, що тут відбувається, не варте."

"Варто." Я заперечую тихо.

"Як ти можеш таке казати?" Вона зупиняється, повертаючись до мене. "Ти була прямо там, коли Аурелі впала. Чи є в тобі хоч якась частина, яка думає, що вона стала б тягарем для крила, якби вижила до Обмолоту? Вона була спадщиною!"

Я дивлюся на зоряне небо і переводжу подих, перш ніж зустрітися з нею поглядом. "Ні. Думаю, вона була б феноменальною вершницею. Кращою за мене, це точно. Але я також знаю, що..." Я не можу вимовити ці слова. Вони застрягли в горлі, в полоні спогадів про очі Аурелі, що розширилися за секунду до її падіння.

"Я б хотіла, щоб хоч раз ти просто сказала те, що думаєш. Я більше ніколи не знаю."

"Ти не хочеш знати." Це найправдивіші слова, які я чув відтоді, як повернувся.

"Я справді хочу, Вайолет! Тут тільки ми. Поговори зі мною!"

"Поговорити з тобою", - повторюю я, ніби це справді так просто, і відчуваю, як щось всередині мене тріщить під вагою наших розчарувань. "Гаразд. Так, це жахливо, що Аурелі впала. Що вона померла. Але я думаю, що я *кращий* вершник, бо була там, спостерігала, як вона падала на смерть, і знала, що якщо я не зрушу з місця, то буду наступною".

"Це... жахливо." Губи Ріаннон розтуляються, і вона дивиться на мене так, ніби ніколи раніше не бачила.

"Так само, як і все, що чекає на нас там". Я розводжу руками. "Ця дурна довбана Рукавичка не лише для того, щоб фізично піднятися на неї. Це про подолання страху, що ми не зможемо. Це про те, щоб піднятися після того, як ми бачимо, як вона вбиває наших друзів. Парапет, Рукавичка, Презентація - вони здаються надмірними, коли ми

тут, але вони готують нас до чогось набагато гіршого, коли ми йдемо. І поки ти..." Я хитаю головою. "Ти не знаєш, як воно там, Рі. Ти не можеш зрозуміти."

"Звісно, не знаю", - відказує вона, її тіло напружується з кожним словом. "Ти не хочеш говорити зі мною! Ти бігаєш з Імоджен, або замикаєшся в кімнаті, або читаєш, або проводиш кожну можливу суботу з Ріорсоном. І це нормально, я хочу, щоб ти отримувала будь-яку підтримку, яка тобі потрібна, але ти точно не розмовляєш зі мною, тож звідки мені знати, що ти хочеш, щоб я *щось* знала? Не забувай, що Ліам був і моїм другом теж!"

"Тебе там не було!" Мій гнів вислизає з коробки, яку я старанно будувала для нього, і сила б'є через мене, обпікаючи мої вени. "Ти не тримала його, не дивилась, як світло згасає в його очах, знаючи, що фізично з ним все гаразд, але він помирає, тому що Дей лежить випотрошений всього в декількох футах від нього. Ніщо з того, що я робила у ті хвилини, не мало значення! Боги, я так міцно тримала його!" Мої руки стискаються в кулаки, нігті вгризаються в долоні. "Мої плечі мало не вивихнулися, він був такий до біса важкий, але я трималася! І це не мало значення!" Лють обпікає моє горло, пожираючи мене цілком. "Ви не бачили, що там! Що змушує мене бігати щоранку!"

"Вай", - шепоче вона, похилившись.

"А вираз його обличчя?" Мій голос зривається, а очі горять від спогаду про голову Ліама в моїх руках. "Ти не бачиш його щоразу, коли намагаєшся заснути. Ти не чуєш, як він благає тебе подбати про Слоан. Ти точно не чуєш криків Ді..." Я сплітаю пальці на маківці і відводжу погляд, ведучи війну з горем, болем, нескінченною провиною, і, як завжди, програю. Залишається лише ця коробка і благословенна

порожнеча, яку, я знаю, можна досягти, якщо трохи опанувати себе, але слова не припиняють литися рікою. Наче мій рот від'єднався від мого мозку, і мої емоції керують шоу.

"І як би жахливо це не було, як би черствою це не робило мене, але те, що я бачила, як падає Аурелі, як горить Прайор, і навіть Джек, блядь, Барлоу розчавлений під моїм зсувом, підготувало мене до того моменту, коли я повинна була залишити тіло Ліама на землі і боротися. Якби я сиділа там і оплакувала, як хотіла, нікого з нас тут не було б. Імоджен, Бодхі, Зейден, Гаррік - всі були б мертві. Є причина, чому вони хочуть, щоб ми бачили, як помирають наші друзі, Рі". Я стукаю себе по грудях одним пальцем. "Ми - зброя, а це місце - камінь, який вони використовують, щоб нас заточити". Енергія в моєму тілі зменшується, і тепло розсіюється.

Мій шлунок порожніє від цілковитого спустошення на обличчі Ріаннон.

Помахи крил Тейрна стають гучнішими, коли він наближається, і цей звук допомагає вгамувати моє серцебиття.

"Мені шкода", - шепочу я. "І я рада, що ти не знаєш, як це." Моргання швидко розвіює туман перед очима. "Я щодня вдячна, що у тебе немає цих спогадів, що тебе, Сойєра і Рідока там не було. Я не побажала би такого дня своєму найлютішому ворогові, не кажучи вже про найближчого друга, і навіть якщо я останнім часом мовчу, ти все одно залишаєшся моїм найближчим другом". Але друзі кажуть правду. Сказати їй - наразити її на небезпеку, а не сказати - залишити її непідготовленою, як ми були. *Трясця*. "І ти маєш рацію. Мені треба з тобою поговорити. Ти теж втратила Ліама. Ти маєш повне право знати..."

"Ні." Голос Тейрна пролунав у мене в голові, і пориви вітру вдарили мені в спину за секунду до того, як він приземлився позаду мене. *"Вершник Соласа."*

"Доброго вечора, кадет Сорренгейл", - каже майор Варріш прямо зліва від нас, над головою спалахують магічні вогні, коли він обходить валуни, де він і його охоронці чекали всього в дюжині футів від нас. "Кадет Матіас. Здається, я перервав вашу бесіду?"

Його охоронці йдуть слідом.

О, боги. Я мало не...

"Але не перервав", - каже Тейрн.

"Сер?" Очі Ріаннон розширюються, коли її погляд переходить з мене на заступника коменданта.

"Ти знаєш правила, кадет". Він скорочує відстань між нами і вказує на землю. "Чи ти збираєшся стверджувати, що зараз ти взагалі не під моїм командуванням?"

Тейрн опускає голову і видає низьке гарчання.

Побоювання стискає мені горло, і я відходжу вбік, забираючи Рі з прямого шляху Варріша. Обурення не допоможе, тому я скидаю рюкзак з плечей і відкриваю його, висипаючи вміст на землю. Потім я трясусь відкритою сумкою, щоб показати йому, що вона порожня. "Щасливий?"

"Ще ні, але колись буду". Від його посмішки у мене починає крутити в животі. "Я терплячий".

Вершник закінчує обшук, зазирає в мою сумку, щоб переконатися, що я справді випорожнила її перед тим, як віддати назад.

"Насолоджуйся відпусткою, поки вона в тебе є". Варріш киває, його посмішка все ще застигла на місці, і вони втрюх залишають поле.

"Мудаки." Я присідаю навпочіпки, і Рі повторює мій рух, допомагаючи мені спакувати сумку. "Дякую."

"Це нормально?"

"Так." Ми стоїмо, коли все сховано. *"Ти рад, що тебе сьогодні не обшукували?"*

"Так."

"Але... чому?" На її лобі з'являється розгубленість. "Що відбувається? Це не могло бути пов'язано з Андарною."

"Вони ніколи не будуть повністю довіряти прізвищу Зейдена." І не дарма. Я закидаю рюкзак на плечі і просовую руки крізь лямки. "Мені справді шкода, що я так на тебе накинулася. Мені немає виправдання."

"І не треба". Вона пропонує мені сумну напівпосмішку. "Краще ти накричиш на мене, ніж вдаватимеш, що все гаразд, мовчки".

Принаймні одну правду я можу їй сказати.

"Нічого не гаразд".

За роки після смерті батька я забув, як це - бути коханим. Потім я увійшов у квадрант і став монстром, яким я був потрібен усім, і ніколи не шкодував про це. Але коли ти сказала мені ці слова, я згадав... і ледь не втратив тебе. Я намагаюся стати кращим для тебе, як і обіцяв, але я хочу, щоб ти знала, що той монстр все ще там, і він кричить, щоб використати кожную безжальну частину мене, щоб повернути твої слова назад.

-ВІДНАЙДЕНЕ ЛИСТУВАННЯ ЛЕЙТЕНАНТА ЗЕЙДЕНА РІОРСОНА З КАДЕТОМ ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТИЙ

Земля кидається на нас, коли Тейрн змахує крилами, сповільнюючи наше зниження, коли ми приземляємося на поле в Самарі. *"Ми придумаємо щось інше"*, - стверджує Тейрн.

"Навіть якщо ти переберешся на моє плече і успішно зісковзнеш на сідло..." Він здригається.

Ми провели більшу частину останніх двох годин, сперечаючись про те, чи зможу я коли-небудь спробувати приземлитися з розгону, і якщо ви запитаете Тейрна, то це буде ніколи.

"Ви не можете змінювати вимоги до випускників". Я відстібаюся від сідла і здригаюся від ломоти в стегнах, яка свідчить про те, що я занадто довго відпочивала між перервами.

"Я ніколи не пробував", - повчає Тейрн, і його голова хитається до краю галявини, нахилиючись у хвилюванні, коли він спостерігає за лінією дерев на предмет руху.

Я посміхаюся, знаючи, що Сгейл має бути близько.

"Давай домовимося, що ми знайдемо рішення, яке відповідатиме випускним вимогам, не зламавши жодної кісточки в твоєму тілі", - швидко пропонує він.

"Згода". Мені слід пам'ятати, що сперечатися з ним можна лише тоді, коли йому є чим зайнятися, і робити це частіше. Залазячи на спинку сідла, я розстібаю рюкзаки і ледь не втрачаю рівновагу від поспіху.

"Ми всі загинемо, якщо ти впадеш з моєї спини і зламаєш свою нетерплячу шию".

"Бо це я нетерплячий". Я перекидаю свій маленький рюкзак на спину, а потім кладу по одному важчому рюкзаку на кожне плече. "Не можу повірити, що ти дозволив комусь піднятися сюди, щоб закріпити рюкзаки. Я вражена твоєю стриманістю".

"Керівник секції прикріпив рюкзаки до сідла до того, як я його вдягнув, звісно ж".

"А я вже подумала, що ти змінився." Моє коліно пульсує, коли я веду спину Тейрна, але це майже забувається, щойно я опускаю щити і відчуваю, як тіньовий зв'язок огортає мою свідомість.

Це суперечить моїм інстинктам - блокувати його, але я змушую свої ментальні щити повернутися на місце. Після того, як ми розійшлися минулих вихідних, я не знаю, чого від нього очікувати, але він, чорт забирай, очікує, що я буду тримати щити піднятими, незалежно від того, наскільки ми злі один на одного. Закріпивши сумки, я сповзаю по нозі Тейрна і приймаю основний удар на своє здорове коліно, коли падаю на землю.

"Іди знайди Сгейл", - закликаю я Тейрна, прямуючи через поле витоптаної трави в бік фортеці, що вимальовується на горизонті.

"Я, як завжди, дочекаюся, поки ти зайдеш всередину.

"*Ти марнуєш час*". Я відчуваю, як його передчуття співає в моїй крові, але я не блокую його. Принаймні один з нас щасливий. А те, що станеться потім? Це я заблокую так, ніби від цього залежить моє життя.

"*Тоді йди швидше*".

Я сміюся і йду вперед. Боги, ці сумки важкі, і дивно... вібрують енергією. Гадаю, ці вже були просякнуті силою.

Ціла рота піхоти біжить мені назустріч від аничинного входу, коли я піднімаюся на вершину кам'яного пандуса. От лайно, я прямо на їхньому шляху.

"Вершник!" - кричить командир.

Перш ніж я встигаю зробити крок убік, рота розділяється посередині і оббігає мене, так близько, що я відчуваю подих вітру, який вони зміщують, наче я валун посеред їхнього бурхливого потоку. Я застигаю на місці, щоб уникнути удару, не наважуючись навіть дихати, коли вони пробігають повз мене.

Коли останній з них проходить повз, я видихаю, а потім продовжую йти далі. Група цілителів перетинає мій шлях, і коли вони розступаються, я бачу Зейдена, який прямує до мене через подвір'я, його обличчя не можна прочитати. Моє серце затинається, потім калатає, але я змушую себе йти вперед.

Не знаю, як це можливо, але мені одночасно хочеться піднятися на чоловіка і сильно вдарити його по гомілках.

Позаду Зейдена на подвір'ї група вершників, але вони лише чорна пляма, бо я не можу відвести від нього погляду, не можу бачити далі. Яким би складним не був наш зв'язок, він також безперечно простий. Він - це горизонт, і за ним для мене нічого не існує.

"Мені доведеться примусити тебе, вибач", - швидко каже він, наближаючись, прорізаючи мої щити, наче вони для нього не більше, ніж мереживо.

"Що ще нового?" Я роблю паузу, помічаючи, що всі, хто стоїть між нами, розступаються.

"У тебе є близько двох секунд, щоб вирішити, чи хочеш ти поговорити сьогодні ввечері наодинці". Він менш ніж за десяток футів від мене.

"Не впевнена, що ти хочеш бути зі мною наодинці, зважаючи на те, що я маю при собі". Я наїжачилася. Це перше, що він має сказати мені після того, як він утік минулого тижня?

"Вибирай".

"Так. Звичайно, я хочу поговорити з тобою наодинці".

"Скажи, щоб я тебе поцілував. Навіть якщо це лише для шоу." Тепер між нами лише серцебиття, і він не сповільнюється.

"Що?"

"Зараз, Вайолет. Або сьогодні ночуватимеш у чужій кімнаті". Погляд його очей вимагає миттєвої відповіді. Ясно. Тому що кілька місяців тому він сказав мені, що поцілує мене лише тоді, коли я попрошу його про це. Він тягнеться до мене, одна рука ковзає до моєї шиї, а інша обхоплює мою талію, коли наші тіла стикаються.

Від удару всі органи чуття затремтять.

"Поцілуй мене". Просто для шоу.

"Я сумував за тобою", - каже він за секунду до того, як його губи впиваються в мої.

"Ти кинув мене", - звинувачую я, стискаючи зубами м'яку шкіру його нижньої губи.

"*Битимемося пізніше*". Його рука ковзає по моєму обличчю, і він притискає великий палець трохи вище підборіддя. "*А тепер поцілуй мене так, ніби ти це маєш на увазі*".

"*Оскільки ти так ввічливо попросив*". Я розтуляю губи під його поцілунком і одразу ж шкодую про кожну секунду, яку я не цілувала його останнім часом.

Я скиглю від першого дотику його язика до мого, а його рука згинається на моїй талії, міцніше обхоплюючи мене, коли він занурюється в поцілунок. Так. Один дотик, це все, що потрібно, і світ навколо нас перестає існувати. Це все. Енергія, що пульсує в повітрі навколо нас, блідне в порівнянні з силою, що заливає мої вени, з потребою, яка розпалюється в мені, коли ми обоє намагаємося контролювати поцілунок.

Він перемагає, поглинаючи мене, поглинаючи всі думки в моїй голові, окрім бажання зблизитися. Сумки сповзають з моїх плечей, з глухим стуком падають на землю поруч зі мною, і я обвиваю його шию руками, вигинаючись до нього. Я цілую його у відповідь, ніби моє життя залежить від його капітуляції, і нахиляю голову під ідеальним кутом. Він знаходить його, навіть не намагаючись, занурюється в поцілунок глибше, викрадаючи маленькі шматочки моєї душі з кожним вихором і ковзанням свого язика з майстерністю, з якою я не можу боротися.

Я не пам'ятаю, чому я колись хотіла цього.

Чому я відмовляю собі у вибуховій насолоді поцілунків із Зейденом? Це коли ми маємо сенс. Коли ніщо інше не має значення, окрім дотику його губ, клацання язика за моїми зубами, хтивості, що палає в мені, яку, як я знаю, тільки він може повністю втамувати. Моє

серце калатає, а тіло пливе, коли мої руки ковзають по його м'якому волоссю.

Невагомість. Він змушує мене відчувати себе абсолютно, абсолютно невагомою, ніби можна літати лише на хвилях відчуттів.

Боги, як же я його хочу. Саме так. Тільки ми.

"Вайолет". Я мимоволі стогну, коли його губи впиваються в мої. "Ох, трясця твоїй матері". Знайомий голос вторгається в мій власний маленький шматочок раю, і тоді я згадую.

Це мало бути для показухи, а я тут, повністю втрачаю себе в ньому. Посеред двору. На очах у богів, які тільки знають, кого. А це відчуття невагомості? Це тому, що я притиснута до його грудей однією з його сильних рук, а мої ноги звисають з землі.

"Достатньо гарне видовище для тебе?" Я повільно відступаю назад, проводячи зубами по його нижній губі, перш ніж відпустити його.

"До біса шоу". Його очі спалахують тим самим жаром, від якого я готова згоріти. Принаймні я не єдина, хто втрачає контроль. Я знаю цей вираз його обличчя. Він так само збуджений, як і я.

Він знову цілує мене, втрачаючи свою відшліфовану витонченість на користь неприборканої потреби, і я тану.

"Відпусти мою сестру, Ріорсоне. Ти висловив свою точку зору ". Цей знайомий голос... Моя голова повертається праворуч, розриваючи поцілунок. "Міра?"

Вона постукує пальцями по складених руках, але її суворий вираз - моторошно близький до нашої матері - триває не більше, ніж вдих, перш ніж її рот вигинається в усмішці. "Рада тебе бачити, Вай."

"Що ти тут робиш?" Я посміхаюся, коли Зейден ставить мене на землю. Потім я переступаю через викинуту сумку, щоб обійняти

сестру.

"З учорашнього дня я перебуваю тут". Вона міцно обіймає мене, як завжди, а потім відштовхує за плечі, щоб зробити свій звичний огляд на предмет смертельних ран.

"Зі мною все гаразд", - обіцяю я їй.

"Ти впевнена?" Її руки рухаються по боках моєї голови, і вона піднімається навшпиньки, щоб подивитися на мене зверху вниз. "Тому що я думаю, що ти, мабуть, отримав досить серйозний удар по голові, щоб бути причетною до цього".

Я кліпаю. Що, в біса, я маю на це відповісти?

"Підіграй їй, інакше опинишся сьогодні в її кімнаті. Не в моїй", - каже мені Зейден.

"Вона була більш ніж категорична."

"Гаразд, що ж..." Чорт, я справді не хочу брехати сестрі більше, ніж мушу.

"Я віднесу твої сумки до себе в кімнату", - каже Зейден, допомагаючи мені вилізти з рюкзака на спину, а потім підбирає ті дві, що я впустила.

"Дякую", - кажу я здебільшого за звичкою.

Він нахиляється і цілує мене в чоло. "У мене сьогодні чергування".

"Ні", - шепочу я, мій шлунок розчаровано опускається. Це не залишає нам часу на розмову - в чому, мабуть, і є сенс. "Гадаю, ми не зможемо битися, якщо не поговоримо?"

"У нас буде час пізніше", - обіцяє він. "Розважайся зі своєю сестрою. Побачимося ввечері". Він зачісує розпущене пасмо мого волосся за вухо і ніжно проводить кісточками пальців по моїй щоці.

"Гаразд." Якби все це не було для галочки, я б розплакалася. А тепло в його очах, коли вони на секунду зустрічаються з моїми? Мені миттєво стає тепло, незважаючи на гірське повітря.

"Дивись, щоб вона нічого не підпалила", - каже він через плече Мірі, коли йде геть, прямуючи до коридору біля південно-західних сходів.

Я насміхаюся, але це не заважає мені дивитися йому вслід.

"Тримай щити піднятими".

"Не схоже, що вони допоможуть тебе заблокувати."

"Я ж казав, що я витриваліший за інших", - відповідає він. "Все одно тримай їх піднятими. Тобі не про мене треба турбуватися."

"Він... віднесе твої валізи до себе в кімнату", - повільно каже Міра, пересуваючись до мене і дивлячись між спиною Зейдена, що віддаляється, і мною.

"Так і є". Я киваю. Чи це так? Біль у грудях стає гіркою. Може, він справді забирає дві з тих сумок до місця висадки, а мене залишає з Мірою, щоб відволікти. Ненавиджу, що не можу йому довіряти, що він не може довіряти мені, що ми в цьому глухому куті.

"От лайно", - бурмоче Міра.

"Що?" Я зітхаю, коли він зникає в будівлі.

"Ти ж не просто трахаєшся з ним, так? Ти закохуєшся в нього". Вона дивиться на мене так, ніби я з'їхала з глузду.

Мій погляд переходить на неї, і хоча я знаю, що повинна, я не можу їй брехати. Не про це. "Не зовсім."

"Кого ти думаєш, ти дуриш? Він фактично проковтнув тебе цілком, і тепер ти дивишся на нього цими великими, м'якими очима, які практично сочаться, - вона жестом показує на моє обличчя, її ніс

морщиться, наче вона відчуває запах чогось поганого, - що це взагалі таке? Туга? Захоплення?"

Я закочую очі.

"Любов?" Вона вимовляє це слово так, ніби воно отруйне, і щось на моєму обличчі, мабуть, видає мене, бо відразу на її обличчі переростає в шок. "О, ні. Ти закохана в нього, чи не так?"

"Ти не можеш знати цього, просто дивлячись на мене", - відказую я, мій хребет стискається.

"Ходімо кидатися ножами в лайно".

***

Бреннан жив. Бреннан жив. Бреннан. Жив. Жив. Це все, про що я можу думати, поки ми розряджаємо наші піхви в дерев'яні мішені, що стоять на задньому дворі невеликого спаринг-залу аванпосту на північній стороні першого поверху. Це далеко від ями на південному боці фортеці, де я вперше побачила, як бився Зейден.

Зберігати секрети від Ріаннон огидно, але якщо я не скажу Мірі, що Бреннан жив, то стану найгіршою людиною на континенті.

"Я остання людина, яка може судити, з ким ти спиш", - починає Міра.

"Тоді не треба". Я підкидаю свій передостанній кинджал, ловлю його за кінчик і кидаю, влучаючи в шию мішені.

"Забудьмо про правила, бо так, те, що ти робиш - це братання, " - вона кидає наступний кинджал, навіть не дивлячись, і влучає мішені в середину грудей, - "з офіцером, я просто кажу, що якщо все піде погано, ви застрягнете один з одним до кінця ваших кар'єр".

"Але ти ж не засуджуєш." Я кидаю свій останній кинджал, влучаючи їй у шию.

"Гаразд, можливо, я засуджую". Вона знизує плечима, і ми йдемо до мішеней. "Але ти моя єдина рідна сестра. Я маю право хвилюватися."

Але я не хвилююся. Вони з Бреннаном були нерозлучні в дитинстві. Якщо хтось із нас повинен знати, що він живий і здоровий, то це вона. "Тобі не треба за мене хвилюватися". Я висмикую кинджали з дерева один за одним і вкладаю їх у піхви вздовж стегон і ребер.

"Ти на другому курсі. Звісно, я хвилюватимусь". Вона дістає свої ножі і дивиться через плече на пару вершників, які спарингуються на килимку позаду нас. "Як справи у КВВ?" - запитує вона, знизивши голос.

"Ми втратили вершника в першій вправі. Дві карти?"

"Так, це повний пиздець". Вона стискає губи в тонку лінію. "Але я не це мала на увазі".

"Ти боїшся допиту", - здогадуюсь я, вкладаючи одинадцятий кинджал у піхви біля моїх ребер.

"Вони поб'ють тебе до синяви, щоб перевірити, чи витримаєш ти". Вона висмикує мій кинджал з горла своєї жертви. "І те, як ти зламаєшся..."

"Я можу впоратися з болем." Я повертаюся до неї. "Я живу в болю. Я практично побудувала там будинок і створила цілу економіку. Я можу витримати все, що вони мені запропонують".

"Після "Воєнних ігор", КВВ - це коли помирає найбільше другокурсників, - тихо зізнається вона. "На навчання беруть по одному-два загони, тож збільшення кількості загиблих не дуже помітно, але воно є. Якщо не зламаєшся, не витримаєш, то загинеш. Якщо ти не зламаєшся, вони можуть випадково замучити тебе до

смерті, а якщо зламаєшся, вони вб'ють тебе за це". Її погляд падає на мій кинджал, і вона виглядає стурбованою.

"Це будуть паскудні кілька днів, але я буду в порядку. Я пройшла так далеко". Ламати кістки для мене - це вівторок.

"Відколи ти користуєшся тиррійськими кинджалами?" Вона піднімає мій кинджал, розглядаючи чорне руків'я та декоративну руну на держаку. "Я не бачила таких рун вже... давно".

"Зейден дав їх мені."

"Дав?" Вона повертає їх назад.

"Я виграла їх у нього під час спарингу в минулому році." Я прикріплюю його до ребер поряд з іншими, коли вона скептично піднімає брову і хихикає. "Тож так, він практично подарував їх мені".

"Хм." Вона схиляє голову набік і вивчає мене, бачачи більше, ніж я хочу, як завжди. "Виглядають наче зроблені на замовлення".

"Так і є. Їх важче вибити з рук, ніж традиційну довжину, і вони не такі важкі".

Вона не відводить погляду, коли ми повертаємося до лінії кидка.

"Що?" Я відчуваю, як мої щоки палають. "Він зацікавлений у тому, щоб я залишилася жива.

"Я знаю, що він тобі не подобається. Я знаю, що ти йому не довіряєш..."

"Він Ріорсон", - каже вона. "Ти теж не повинна йому довіряти."

"Я не довіряю". Я відводжу погляд після цього прошепотілого зізнання.

"Але ти закохана в нього". Вона розчаровано зітхає і кидає кинджал. "Це... Я навіть не знаю, що це таке, але "нездорово" - перше слово, яке спадає на думку".

"Це ми", - бурмочу я і змінюю тему. "Чому вони вас тут розмістили?" Я обираю місце на мішені у верхній частині живота і б'ю по ньому. "Самару захищена, а ти - ходячий щит. Якась марна трата твоєї печаті". Вона - *щит*.

Якого біса я не додумалась запитати її про купол раніше? Може, відповідь не в книзі. Може, вони в Мірі. Адже її фішка - вміння розтягувати щити, тягнути за собою захист навіть там, де він не повинен розтягуватися.

Вона озирається на спаринг-пару. "Я думаю, що вони бояться нападів, тому що на цій заставі знаходиться одне з найбільших джерел живлення для куполу. Якщо це місце впаде, гігантська ділянка кордону стане вразливою".

"Тому що вони розставлені, як доміно?" Я кидаю ще один кинджал, здригаючись від того, що не так обережно ставлюся до свого хворого коліна.

"Не зовсім. Що ти можеш про це знати?" Вона кидає ще один, не дивлячись, і влучає точно в ціль.

"Довбана хвалько", - бурмочу я. "Є щось, у чому ти не досягла успіху?"

"Отрути", - відповідає вона, кидаючи ще один кинджал у ціль. "Ніколи не мала до них здібностей, як ви з Бреннаном. А може, це тому, що я ніколи не могла всидіти на місці достатньо довго, щоб слухати татові уроки. А тепер розкажи мені, що ти знаєш про купол". Вона кидає на мене скося погляд. "Ткацтва не вчать до третього курсу, а все, що далі - засекречено".

"Я читала". Я знизую плечима і сподіваюся, що для Зіхналя це виглядає незворушно. "Я знаю, що вони походять з Вардстоуна в Долині, бо там розташовані інкубатори, і що вони підживлюються

енергією вздовж наших прикордонних застав, щоб місцями розширити свою природну відстань і підтримувати сильну оборону". Все це загальновідомо, або, принаймні, можна дослідити.

Вона кидає ще один ніж. "Вони тут як укопані", - тихо каже вона, поки пара позаду нас продовжує спаринг. "Уявіть собі парасольку. Охоронний камінь - це стрижень, має форму купола над Наваррою". Вона рухає руками, формуючи фігуру. "Але так само, як спиці парасольки найміцніші біля стовбура, до того часу, як куполи досягають землі, вони стають надто слабкими, щоб зробити багато без підтримки".

"Забезпечується сплавом", - шепочу я. Моє серце починає калатати.

"І драконами". Вона киває, між її бровами з'являються дві зморшки. "Ти знаєш про сплав? Вони вчать цьому зараз? Чи тато..."

"Це сплав, що зберігається в аванпостах, який тягне деякі з тих спиць парасольок вперед, - продовжую я, перевертаючи кинджал у руці за чистою м'язовою пам'яттю. "Розширюючи куполи вдвічі більше, ніж вони зазвичай досягають в деяких випадках, так?"

"Так."

"А з чого він зроблений?"

"Це точно вище твого допуску". Вона насміхається.

"Гаразд." Мені трохи боляче, що вона не каже. "Але як ви плетете нові куполи? Наприклад, якщо ми хочемо захистити такі місця, як Атебайн?" Переверни. Переверни. Переверни. Я продовжую рухати кинджалом і сподіваюся, що вона сприйме це як щось невимушене.

"Це не так." Вона хитає головою. "Продовження - це те, що ми тчемо. Це як продовження гобелена, який розтягнувся занадто далеко.

Ви просто додаєте нитки до того, що вже існує, і ми не можемо розширити куполи в "Атебайні". Ми намагалися. Але хто вам сказав..."

"Це так працює твоя печать?" Я припиняю гортати. "Тому що ти, по суті, як купол, так?"

"Не зовсім. Я ніби тягну куполи за собою. Іноді я можу проявлятися сама, але я повиненна бути поруч з аванпостом. Я наче ще одна ниточка. Що на тебе найшло?" Вона клацає ще одним кинджалом, і той влучає точно в центр.

"Ти знаєш, як працює охоронний камінь?" запитую я, знижуючи голос до шепоту.

"Ні." Її очі спалахують. "Продовжуй кидати, поки цікаві вуха не почали слухати".

Я слухняно кидаю ще один.

"Ця інформація виходить далеко за межі мого рангу - і *твого* теж". Її наступний кинджал приземляється поруч з першим. "Чому ти питаєш?"

"Просто цікаво."

"Не варто. Це засекречено не просто так". Її зап'ястя клацає ще одним ножом у напрямку цілі. "Єдині люди, які знають, це ті, кому потрібно знати, як і будь-яку іншу частину засекреченої розвідки".

"Зрозуміло." Я примушую себе посміхнутися і кидаю наступний кинджал з трохи більшою силою, ніж потрібно. Час змінити тему. Може, вона знає, а може, й ні, але мені вона точно не скаже. "Говорячи про засекречене, чи були ви на якійсь із місій, щоб перевірити Поромиські міста на предмет пошкоджень?" Я піднімаю руки вгору, коли вона витріщається на мене. "Нам розповідали про це в бойовому зведенні, це вже не секрет".

"Ні", - відповідає вона. "Але я бачила одного з бунтівників, який здійснив політ, поки ми з Тейне були в патрулі".

Мій шлунок скручує. "Ти знаєш когось, хто був на завданнях?"

"Ні." Ще один ніж, ще один удар. "Але я читала рапорти. Тобі їх давали?"

Я хитаю головою. "І ти довіряєш цим звітам?" Це звучить не так невимушено, як я намагаюся.

"Звичайно". Вона шукає в моїх очах відповіді, якої я не можу дати. "Чому б мені не довіряти? Чому б і ні?" Її руки роблять швидкий рух назовні, і шум спаринг-пари зникає. Це звуковий щит, такий самий, який вона використовувала на Монтсерраті - менша магія, але все ще складна, яку я ще не опанувала. "Скажи мені, що з тобою відбувається. Негайно."

Мене кинули в бій з темними воїнами, я втратила одного з найближчих друзів, билась зі справжнім венином на спині мого дракона, а потім мене вилікував наш дуже навіть не мертвий брат. "Нічого".

Вона подивилася на мене *поглядом*. Тим, що завжди розв'язував мені язик, коли ми були дітьми.

Я здригаюся. Якби на Континенті була тільки одна людина, якій я могла би це сказати, то це була б Міра.

"Я просто думаю, що це дивно, що ти не знаєш нікого з місій у Поромієлі. Ти знаєш усіх. І звідки ти знаєш, що те, що ти бачила, було одним із бунтівників, яким було доручено розвідку?" запитую я.

"Тому що на півдні, за кордоном, було більше дюжини драконів. Що ще, в біса, це могло бути, Вайолет?" Вона скептично подивилася на мене.

Ось воно. Це можливість розповісти їй правду. Шанс залучити її, щоб вона воювала на правильному боці цього конфлікту, щоб вона могла побачити нашого брата. Віверн. Вона бачила *Віверн*. Але я ризикую не лише своїм життям, розповідаючи їй. Моє серце стискається, але я мушу.

Зейден ніколи не зрозуміє - у нього немає сестри.

"Я не знаю", - шепочу я. "Що, якщо це віверни?" Ось так. Я сказала це. Типу того.

Вона моргає і відводить голову назад. "Повтори?"

"Що, як ти бачила віверн? Що, як вони знищують Пороміські міста, адже ми обоє знаємо, що це не дракони?" Моя рука стискає руків'я останнього кинджала. "А якщо там ціла війна, про яку ми нічого не знаємо?"

Її плечі опускаються, а очі наповнюються співчуттям. "Тобі треба менше часу проводити за цими байками, Вай. Ти достатньо відпочивала після нападу грифонів? Бо, здається, ти не висипаєшся". Занепокоєння в її тоні ламає мене, як ніщо інше. "І важко бачити бій вперше, не кажучи вже про першокурсників, але якщо ти не висипаєшся і не тримаєш стабільний, стійкий фронт... Вершники мають бути твердими, Вайолет. Розумієш, про що я?"

Звісно, вона мені не вірить. Я б теж не повірила. Але вона єдина людина в світі, яка абсолютно, безумовно любить мене. Бреннан дозволив мені повірити в те, що він мертвий - і досі дозволяв б повірити в це. Мама ніколи не бачила в мені нічого, окрім тягаря. Зейден? Я навіть не можу туди піти.

"Ні". Я повільно хитаю головою. "Ні, я погано сплю". Це відмовка, і я приймаю її. У грудях осідає важкість.

Вона зітхає, і полегшення в її очах трохи полегшує тягар у моїх. "Це все пояснює. Я можу порекомендувати кілька чудових чаїв, які допоможуть. Давай витягнемо ці кинджали і покладемо тебе в ліжко. У тебе був довгий переліт, а мені все одно за кілька годин на чергування". Вона веде мене до мішеней, і ми знову виймаємо кинджали.

"Ти чергуєш з Зейденом?" запитую я, щоб заповнити тишу, поки ми витягаємо з дерева клинок за клинком.

"Ні. Він в оперативному центрі, а це..."

"Вище мого допуску. Я знаю.

"У мене патрульний політ. Вона обіймає мене за плечі. "Не хвилюйся.

Ми зможемо проводити час разом, коли ти будеш тут наступного разу. Кожні два тижні, так?"

"Так."

...

Небо чорне, коли Зейден сповзає в ліжко без сорочки, і цей рух будить мене від спроби заснути. У вікно проникає достатньо місячного світла, щоб побачити суворі, красиві риси його обличчя, коли він повертається до мене, ми обидва лежимо на боці. Достатньо місячного світла, щоб побачити сріблястий шрам через його серце, який я якось пропустила в бойовій ямі. Він був поранений під Рессоном?

"Ти прокинулась". Він спирається на лікоть, підперши голову рукою.

"Я більше не сплю". Я накидаю літню ковдру на плече, наче він не бачив мене у нічній сорочці, яку я вдягнула. "І я не маю сил сваритися сьогодні".

"Тоді ми не будемо сваритися."

"Тому що це так просто." Навіть мій сарказм вичерпався.

"Так, якщо ми так вирішимо". Його погляд блукає по моєму обличчю, пом'якшуючись з кожною секундою.

"Котра година?"

"Трохи за північ. Я хотів поговорити з тобою раніше, але стався інцидент..."

"Міра." Я випростовуюсь, боячись завдати глибокого удару.

"З нею все гаразд. Усе гаразд. Просто кілька цивільних намагалися перетнути кордон, і піхота... була незадоволена".

"Вони були *не задоволені*?"

"Вони вбили їх", - м'яко зізнається він. "Таке тут постійно трапляється, просто в "Басгіаті" про це не повідомляють. Лягай." Пропозиція м'яка. "З Мірою все гаразд".

Ми вбиваємо *цивільних*? Ця інформація йде прямо в ящик.

"Я мало не сказала їй сьогодні". Я шепочу зізнання, коли моя голова падає на подушку, навіть знаючи, що нас тут ніхто не чує. "Попри всю мою злість, ти маєш рацію, що не довіряєш мені, бо я майже сказала їй. Я навіть натякнула, сподіваючись, що вона зрозуміє". Гіркий сміх вислизає. "Я хочу, щоб вона знала. Я хочу, щоб вона побачила Бреннана. Я хочу, щоб вона була на нашому боці. Я просто..." Моє горло загрожує перехопити.

Зейден простягає руку і торкається моєї щоки. У його погляді немає докору чи навіть осуду, хоча я щойно дала йому привід відгородитися від мене до кінця нашого життя. Його мовчання, тихе прийняття в його очах змушує мене говорити.

"Я просто відчуваю себе... важкою", - зізнаюся я. "У мене більше немає нікого, хто б знав, хто я насправді. Хлопець, якого я вважала своїм найкращим другом, ледь не вбив нас. У мене є секрети від

Ріаннон, від моєї сестри, від... від тебе. У цьому світі немає жодної людини, з якою я була би повністю відвертою".

"Я не зовсім зробив так, щоб тобі було легко довіряти мені", - каже він, погладжуючи великим пальцем по моїй щоці. "Я й досі не полегшую тобі завдання. Але ми з тобою - *непрості* люди. Те, що ми будемо разом, має бути достатньо міцним, щоб витримати шторм. Або війну. *Легкість* нам цього не дасть".

Те, що ми будемо разом. Від цих слів моє нерозважливе серце стискається.

"Треба було сказати, що я читаю про купол ". Я кладу долоню на теплу шкіру його руки. "Я знала, що ти скажеш мені не робити цього, і я, мабуть, все одно це зроблю, але здебільшого я не сказала тобі, тому що..." Я навіть не можу це вимовити.

"Тому що я теж не все тобі розповідаю". Його великий палець знову проводить по моїй щоці. "Ти навмисне залишила це між нами. Зробила собі таємницю, бо я не поділився усім своїм".

Я киваю.

"Тобі дозволено мати секрети. У цьому й суть. Я б волів, щоб вони не ризикували всім, над чим я працював останні кілька років - або твоїм життям. І так, я все ще не в захваті від писаря, але сьогодні ми не сваримося. Я просто хочу знати важливі речі. Я не буду приховувати інформацію, яка може змінити те, як ти приймаєш рішення, і прошу тебе про те саме". Його великий палець продовжує той самий заспокійливий, лінивий візерунок.

Я не хочу, щоб у нас були секрети, але він уже дав зрозуміти, що це не зміниться. Тож, можливо, настав час спробувати іншу тактику. "Як довго ти будеш притримувати зброю?"

Куточок його рота тягнеться догори. "Я не зустрівся з дрейфом ще пару тижнів".

Срань господня, спрацювало. "Ти відповів."

"Так." Він посміхається, і в мене прокидається біль у грудях. "Як пройшло з Варрішем?"

"Тейрн ледь не вирвав горло Соласу, що допомогло вивести Андарну з маневрів, але в майбутньому може спричинити мені більші проблеми". На моєму обличчі розпливається легка посмішка. Подивіться на нас: розмовляємо без бійки.

"Ми будемо стежити за ситуацією. Я трохи хвилююся, що вб'ю Варріша, якщо він знову підштовхне тебе до вигорання". У його голосі немає дражливості, і я знаю, що він це зробить.

"А що це за книга з плетіння, яку ти залишив мені після випуску?" Я змінюю тему, збентежено хитаючи головою. "А смужки тканини? Ти думаєш, я раптом почну майструвати?"

"Просто подумав, що тобі буде чим зайняти руки". Він знизує плечима, але хитрий блиск в очах говорить про щось більше.

"То я тримаю їх подалі від інших кадетів?"

"Я просто подумав, що тобі може бути цікаво дослідити один з аспектів тиррської культури. Я можу сплести кожен вузол у цій книзі". Він посміхнувся. "Буде цікаво подивитися, чи встигнеш ти за мною".

"У тканинних вузлах?" Він що, нещодавно звалився зі Сгейл?

"Культура, Насилля". Його рука ковзає до основи моєї шиї, а погляд стає серйозним. "Тобі сняться кошмари про Рессон? Через це ти не можеш заснути?"

Я киваю. "Мені сниться мільйон різних способів, як ми могли програти. Іноді мені сниться, що помирає Імоджен, або Гаррік... або

ти". Це ті, після яких неможливо заснути, ті, де їхній Мудрець забирає його в мене.

"Ходи сюди." Він обіймає мене за талію і тягне, притискаючи до себе.

Моя спина впирається в його груди, коли він притискає мене до себе. Боги, він не тримав мене так з тієї ночі, коли ми розгромили мою кімнату. Тепло пронизує кожен сантиметр моєї оголеної шкіри, витісняючи холод з моїх кісток. Біль у грудях збільшується.

"Скажи мені щось справжнє". Це звучить як благання, так само, як і минулого року.

Він зітхає і обвивається навколо мене. "Я знаю, хто ти насправді, Вайолет. Навіть коли ти щось від мене приховуєш, я знаю тебе", - обіцяє він.

І я знаю про нього достатньо, щоб стати справжньою проблемою на допиті в КВВ, що наближається.

"Я все ще недостатньо сильна, щоб захиститись від тебе". Зараз, коли його рука обвиває мою талію, я не впевнена, що хочу.

"Я не найкраще мірило твоїх навичок", - каже він, торкаючись голої шкіри мого плеча, і мене пронизує тремтіння від усвідомлення. "День, коли ти зможеш успішно заблокувати мене повністю, буде днем моєї смерті. Ми обидва помremo. Я теж не можу заблокувати тебе повністю, саме так ти знайшла мене на підрівні, навіть коли мої щити були підняті. Можливо, ти не можеш увірватися, але ти знаєш, що я тут. Так само, як ти можеш приглушити емоції Тейрна і Андарни, але ти не можеш замкнути їх назавжди".

У мене перехопило подих. "Значить, я можу бути досить сильною, щоб заблокувати Дейна?"

"Так, якщо ти будеш постійно тримати щити неушкодженими."

"З чого зроблений сплав?" запитую я, п'яніючи від усвідомлення того, що зможу втримати Дейна.

"Сплав талладію, кількох інших руд і шкаралупи драконячих яєць".

Я кліпаю від несподіванки, як від його відповіді, так і від того, що він мені це сказав. "*Шкаралупа драконячих яєць?*" Ну, це... дивно.

"Вони металеві і зберігають магію ще довго після того, як дракони вилупляться". Його губи ковзають по моїй шиї, коли він вдихає, а потім зітхає. "А тепер спи, поки я не забув про всі свої благородні наміри".

"Я могла би нагадати тобі про деякі дуже веселі, але дуже нечесні наміри. Я нахиляюся до нього, і він закидає свою ногу на мою, міцно притискаючи мене до себе.

"Ти хочеш сказати мені ці три маленькі слова?"

Я застигаю.

"Я так і думав, що ні. Спи, Вайолет". Його рука міцно стискає мене. "Ти кохаєш мене", - шепоче він.

"Припини нагадувати мені про це. Я думала, ми домовилися не сваритися сьогодні". Я притискаюся до нього глибше, його тепло заколисує мене в цьому солодкому просторі між неспанням і забуттям.

"Може, я нагадую не тобі".

Міграція першого року є одним з головних досягнень об'єднання Наварри. Яке ж це свято людського духу - залишити життя, сповнене війни, і вступити в мирне життя, змішавши людей, мови та культури з усіх регіонів континенту і сформувавши згуртоване, об'єднане суспільство, єдиною метою якого є взаємна безпека.

**-НАВАРРА, НЕВІДРЕДАГОВАНА ІСТОРІЯ ПОЛКОВНИКА
ЛЬЮЇСА МАРКХЕМА**

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Я вирішила, що катання по колу можуть стати моєю смертю.

Ранок четверга починається з того, що моя рука в стропі, який закріплений навколо ребер ременем, що знерухомлює моє плече, завдяки вчорашнім маневрам. Виявляється, Тейрн мав рацію, і хоча я здатна дотягнутися до його плеча, моє тіло не дуже добре переносить удар при приземленні. Цього разу ми обоє погодилися, що пристосуватися треба буде до випуску.

"Як почувашся сьогодні?" запитує Ріаннон, коли ми заходимо до класу історії, який ми ділимо з Третім крилом на другому поверсі.

"Так, ніби Тейрн поставив мене на землю, а я просто продовжую йти", - відповідаю я. "Це не перше моє розтягнення. Цілителі кажуть, що в слінгу треба провести близько чотирьох тижнів. Я даю два. Можливо". Я буду першою на дошці викликів після Молотьби, якщо буду носити її набагато довше.

"Ти можеш запитати Нолона", - починає Рідок, але зупиняється, побачивши вираз мого обличчя. "Що? Тільки не кажи, що Варріш не дасть тебе вилікувати."

"Наскільки мені відомо, ні", - відповідаю я, коли ми сідаємо на свої місця. "Я внесла своє ім'я до списку Нолона, але мені сказали, що він, швидше за все, не матиме вільного місця, доки рана не заживе природним шляхом.

Рі стріляє в мене поглядом, який говорить: "Я ж тобі казала", але я лише швидко хитаю головою. Це не місце для дослідження її конспірологічних теорій - навіть якщо вони починають все більше і більше нагадувати мені, що в них може бути частка правди. Я ніколи не знала майстра, який би мав *місячну чергу*.

Четвер - мій другий улюблений день тижня. Ніяких маневрів, ніяких КВВ, ніякої фізики. Я розвантажую важкий підручник і конспекти, які я зробила на сьогоднішнє читання, яке для мене більше схоже на рецензію. У цьому класі не було жодної речі, яку б я не вивчала з батьком або Маркхемом - або в яку мені не було б важко повірити, що це правда.

Потім я дістаю кілька смужок яскраво-синьої тканини, яку залишив мені Зейден, і кладу їх собі на коліна. Я вже розв'язала два вузли з книги, і маю намір розв'язати ще два до того часу, як він приїде в суботу. Це смішно кидати мені виклик, але це не означає, що я готова програти. Навіть перев'язка мене не зупинить.

"Цікаво, хто насправді прийшов викладати", - каже Соєр, переступаючи через спинку стільця з ряду позаду нас і сідаючи поруч з Рідом зліва від мене. "Я майже впевнений, що щойно бачив, як більшість керівництва тікає на льотне поле".

Моє серце зупиняється. "Що?" Лише велика атака може позбавити Басгіату керівництва. Я повертаюся на своєму сидінні, щоб подивитися у вікно позаду нас, але вид на подвір'я не допомагає.

"Вони бігли". Соєр робить біговий рух першими двома пальцями. "Це все, що я знаю."

"Доброго ранку. Заходить професорка Девера, її посмішка натягнута, коли вона проходить повз три ряди столів і стільців, щоб дістатися до передньої частини кімнати. "Я заміню професора Левіні. Його відкликали через напад на Східне крило". Вона швидко оглядає його захаращений стіл, потім бере книгу, що лежить на ньому. "Ви почуєте про це в завтрашньому бойовому зведенні, але поки що є лише одна смерть". Її горло працює, перш ніж вона відриває погляд від книги. "Мейсен Сенборн. Дехто з вас, можливо, знав його, оскільки він недавній випускник".

Мейсен. О боги, ні. Його обличчя промайнуло в моїй уяві, він посміхається, насуваючи окуляри на ніс. Це може бути збігом. Немає жодного логічного способу використовувати напад, щоб приховати одну смерть... так?

"Якщо тільки його не вбили *під час* нападу", - бурмочу я собі під ніс. Ми навіть не були друзями. Я навіть не дуже добре його знала, але з нас десятих, які летіли в Рессон, зараз живі лише шестеро.

"Що?" Рі нахиляється до мене. "Вайолет?"

Я швидко кліпаю і стискаю тканину на колінах. "Нічого".

Брови Рі опускаються, але вона сідає на своє місце.

"Я бачу, він змусив вас обговорювати друге вторгнення цигні з 328 року". Девера потирає потилицю. "Але я, чесно кажучи, не бачу, яке це має практичне застосування".

"Як і більшість з нас", - коментує Рідок, постукуючи ручкою по підручнику, і оточуючі хихочуть.

"Але просто скажу, що ми це зробили", - продовжує Девера, проводячи рукою вгору і вниз по вицвілому шраму, що прикрашає

теплу коричневу шкіру на її плечі. "Всі повинні знати, що кінцевим результатом чотириденної істерики стало поглинання Сігнісенів Королівством Пороміель, де вони перебували протягом останніх трьохсот років. Історія та сучасність пов'язані між собою, бо одне впливає на інше". Вона дивиться на мапу на стіні, яка приблизно в п'яту частину менша за ту, що висить у кімнаті для брифінгів. "Чи може хтось сказати мені, чим відрізняються провінції Пороміеля від наших?"

У кімнаті тиша.

"Це важливо, кадети". Девера підходить до столу професора Левіні і відкидається на нього спиною. Коли ніхто не відповідає, вона кидає на мене пильний погляд.

"Провінції Пороміеля зберігають свою індивідуальну культурну ідентичність", - відповідаю я. "Хтось із Цигнісену, швидше за все, назве себе цигнянином, а не поромішанином. На відміну від наших провінцій, які об'єдналися під захистом Першої Опіки, обрали спільну мову і змішали культури всіх шести провінцій в одне згуртоване королівство". Я цитую це майже дослівно з книги Маркхема.

"Окрім Тіррендора", - зауважує хтось зліва. Третє крило. "Вони так і не зрозуміли "об'єднаного" послання, чи не так?"

Мій шлунок опускається. *Засранець.*

"Ні." Девера тисне пальцем у хлопця. "Це те, що ми не збираємося робити. Саме такі коментарі загрожують єдності Наварри. Сорренгейл підняла хорошу тему, яку, на мою думку, дехто з вас упускає. Наварра обрала спільну мову, але з ким вона була спільною?" Вона звертається до когось із Хвостової секції.

"Провінції Калдир, Діконшир та Ельсум", - відповідає жінка.

"Правильно." Погляд Девери обводить нас поглядом, як у "Бойовому зведенні", коли вона очікує, що ми не лише обдумуватимемо відповіді, а й самі ставитимемо запитання. "Що це означає?"

"Провінції Люсерас, Моррейн і Тіррендор втратили свої мови", - відповідає Сойер, ворущачись на своєму місці. Він родом з Люсерасу, що на гіркому холодному північно-західному узбережжі. "Формально вони добровільно відмовилися від них заради блага Об'єднання, але за винятком кількох слів, які де-не-де були асимільовані, це мертві мови.

"Правильно. Завжди є ціна, - каже Девера, вимовляючи кожне слово. "Це не означає, що воно того не варте, але не усвідомлення ціни, яку ми платимо за життя під захистом куполу, і є причиною повстань. Скажи мені, якою була інша ціна". Вона складає руки і чекає. "Ну ж бо. Я не закликаю вас до зради. Я прошу історичних фактів, які вивчають на уроках історії на другому курсі вершників. Що було принесено в жертву під час Злуки?"

"Подорож", - відповідає хтось із загону Кігтів. "Тут ми в безпеці, але нам не раді за межами наших кордонів".

Так само, як і за нашими.

"Слушна думка." Девера киває. "Наварра може бути найбільшим королівством на континенті, але ми не єдині. Ми також більше не подорожуємо на острови. Що ще?"

"Ми втратили велику частину нашої культури", - відповідає дівчина з реліквією повстання, що обвиває її руку, через два ряди попереду. Здається, з хвостового відділу. "Не тільки нашу мову. Наші пісні, наші фестивалі, наші бібліотеки... Усе в Тірріші довелося змінити. Єдине унікальне, що ми зберегли, - це наші руни, бо вони є невід'ємною частиною нашої архітектури, щоб виправдати зміни".

Як ті, що на моїх кинджалах. Ті, що на колонах храму в Аретії. Ті, що я зараз плету на колінах.

"Так." Якимось чином Девера змушує це слово звучати і співчутливо, і тупо водночас. "Я не історик. Я тактик, але я не можу уявити глибину того, що ми втратили в плані знань".

"Всі книжки були перекладені на загальну мову, - стверджує хтось із "Третього крила". "Фестивалі все ще відбуваються. Пісні досі співають".

"А що було втрачено при перекладі?" - запитує тирритянка, що стоїть переді мною. "А ти знаєш?"

"Звісно, не знаю". Його губи піднімаються в насмішці. "Це мертва мова для всіх, окрім кількох книжників".

Я опускаю погляд на свій блокнот.

"Те, що її немає в тирриші, не означає, що ти не можеш зайти в архів і прочитати будь-яку перекладену тирришську книгу, яку захочеш". Його гордовитий, зарозумілий тон виводить мене з себе.

"Ні, насправді не можеш". Я кидаю тканину на коліна. "Почнемо з того, що ніхто не може просто так зайти в архів і прочитати все, що йому заманеться. Треба подати запит, який будь-який писар може відмовити. По-друге, лише частина первісних книжників розмовляла тиррійською мовою, а це означає, що на переклад кожного тексту пішли б сотні років, та й то, наскільки мені відомо, в нашому архіві немає історичних фоліантів, старших за чотириста років. Всі вони шостого, сьомого чи восьмого видання. Логіка підказує, що вона має рацію". Я показую жестом на дівчину, що сидить на кілька рядів попереду. "Речі губляться в перекладі".

Він виглядає готовим до суперечки.

"Кадет Требор, на вашому місці я б взяла до уваги той факт, що кадет Сорренгейл провела в архіві більше часу, ніж будь-хто в цій кімнаті, а потім ретельно обміркував би розумну відповідь". Вона вигинає брову.

Хлопець з Третього крила стріляє в мій бік і сідає назад на стілець.

"Ми втратили наш фольклор", - каже Ріаннон.

Кожен м'яз у моєму тілі стискається.

Девера схиляє голову набік. "Продовжуй."

"Я з прикордонного села біля Сігнісена, - каже Ріаннон. "Багато нашого фольклору прийшло з іншого боку кордону, ймовірно, в результаті Міграції Першого Року, і, наскільки я знаю, жоден з них не записаний. Це збереглося лише як усна історія". Вона дивиться в мій бік. "Ми з Вайолет говорили про це минулого року. Люди, які вирости в Калдірі, Лусерасі чи інших провінціях, не виховувалися на такому ж фольклорі. Вони не знають цих історій, і покоління за поколінням ми їх втрачаємо". Вона дивиться ліворуч, потім праворуч. "Я впевнена, що всі ми маємо схожі історії, залежно від того, де ми вирости. Сойєр знає історії, яких не знає Рідок. Рі

док знає історії, яких не знає Вайолет".

"Неможливо", - заперечує Рідок. "Вайолет знає все."

Сойєр сміється, а я закриваю очі.

"Все на відмінно". Девера киває, задоволена посмішка викривляє її рот. "І що нам дала міграція Першого року?"

"Більш уніфіковану культуру", - відповідає дівчина з Хвостового відділу. "Не лише в наших провінціях, а й на всьому континенті. І це дозволило тим, хто жив у нинішньому Пороміелі, жити під захистом куполу, якщо вони вирішили переїхати".

Один рік. Це все, що дала Наварра, перш ніж ми закрили свої кордони.

А якщо ти не можеш дозволити собі перевезти сім'ю, не можеш ризикувати підступною подорожжю... Ніщо у війні та її наслідках не є добрим.

"Правильно", - каже Девера. "А це означає, що є всі шанси, що коли ви летите проти вітру, ви можете зустріти далекого родича. Питання, яке ми всі повинні ставити собі, коли вступаємо на службу: чи варті наші жертви того, щоб убезпечити громадян Наварри?"

"Так." Відповідь бурмочуть навколо мене, деякі вершники вимовляють її голосніше за інших.

Але я мовчу, бо знаю, що ціну платить не лише Наварра, а й усі, хто перебуває поза межами наших куполів.

***

Того дня спортзал гуде в очікуванні, коли викладачі бойових дисциплін викликають на килими перші імена дня. Це будуть останні випробування на кілька місяців. З наступного тижня першокурсникам доведеться хвилюватися про "Рукавичку", а потім про "Презентацію" та "Молотьбу". А другі роки почнуть зникати з загону на кілька днів, щоб навчити нас, як приймати тортури.

Веселі часи.

На наш килимок викликають загін з Хвостового відділу.

"Я дуже сподіваюся, що мене сьогодні викличуть на килимок". Рідок підстрибує на пальцях ніг. "Я в настрої надерти комусь дупу."

"Це робить один з нас." Я затягую ремінь свого слінгу на бронежилеті. Дивлячись через мат, я киваю Імоджен, піднімаю брови, коли вона розмовляє зі Слоан.

Вона киває у відповідь з посмішкою, без слів повідомляючи мені, що Слоан готова вийти на ринг зі своєю суперницею сьогодні. Ріаннон і Соєр роблять те ж саме з іншими першокурсниками, перевіряючи, чи готові вони, коли їхні імена вигукують у спортзалі. Я дивлюся в бік Ааріка, але він, як завжди, повністю зосереджений, не звертаючи уваги на все навколо, втупившись у килимок.

"Як ти думаєш, наскільки серйозним є напад на східне крило? Це має бути щось масштабне, щоб викликати половину керівництва на цілий день, " - розмірковує Рідок.

Достатньо велике, щоб убити Мейсена.

"Спекуляції лише підживлюватимуть чутки", - каже Дейн, займаючи вільне місце зліва від мене.

Трясця. Мені вдавалося не спілкуватися з ним кілька тижнів. Я підходжу ближче до Рідока і замикаю кожну цеглинку своїх щитів на місці.

"А ти не помітив, що більшість професорів вилетіли звідси, наче куполи впали?" запитує Рідок.

"Куполи не впали". Дейн ледве відводить від нього погляд, схрестивши руки. "Ти б знав, якби впали."

"Думаєш, ми б це відчували?" запитує Рідок.

"Нас би теж покликали", - кажу я. "І дракони сказали б нам."

"А ти не можеш запитати свою маму?" Рідок нахиляє голову.

"Жінку, яка знала, що мене не було тиждень, а потім сказала мені повернутися в стрій, коли зрозуміла, що я пережила своє перше бойове завдання? Так, я впевнений, що вона надасть мені всю інформацію". Я саркастично піднімаю вгору великий палець.

Першу пару викликають на килимок, і я водночас жахаюся і вдячна, що не знаю імені першокурсника.

"Ти нарешті поговориш зі мною?" запитує Дейн.

"Ні". Я не удостоюю його ввічливості навіть подивитися на нього і, щоб бути впевненою, що він зрозумів, переходжу на інший бік від Рідока, ставлячи його між нами.

"Ходімо, Вайолет." Він йде позаду Рідока, а потім втискається між мною і Квіном. "Ти маєш бути готовою в якийсь момент. Ми були друзями з п'яти років".

"Ми більше не друзі, і я буду готова поговорити, коли від одного твого вигляду мені не захочеться встромити ніж у твої груди по саму кляту рукоятку". Я відходжу, перш ніж реалізувати бажання вдарити ножем цього виродка, що краде мої спогади.

"Ти не можеш продовжувати тікати від мене!"

Я піднімаю середній палець і огиною кут килимка, займаючи місце поруч з Ріаннон.

"Що це було?" - запитує вона, здригаючись, коли наш першокурсник отримує удар по нирках.

"Дейн, як завжди, був козлом". Іноді найкраща відповідь - найпростіша.

Наш першокурсник вистрибує, ловлячи хвостову частину прямо в рот, і бризкає кров.

"Я не розумію." Вона стріляє в мене розгубленим поглядом, нахилиючись, щоб Дейн не почув. "Я думала, що на випускному вони з Ріорсоном мірялися членами, але ти більше не розмовляєш з Аетосом. Я думала, він твій найкращий друг. Звичайно, ви двоє віддалилися один від одного минулого року, але щоб навіть не розмовляти?"

"Був." Мій погляд стежить за Дейном, коли він йде по килимку до професора Еметтеріо. "Він був моїм найкращим другом". Протягом

п'ятнадцяти років у мене не було нікого ближчого. Я думала, що він буде для мене всім.

"Послухай. Я буду ненавидіти його з принципу, якщо це те, що ми робимо. З цим немає проблем. Але я знаю тебе, і ти не відкидаєш людей, якщо вони не роблять тобі боляче. Тож скажи мені, як твій друг: Він зробив тобі боляче?" - тихо запитує вона. "Чи це щось інше, про що ми не говоримо?"

У мене стискається горло. "Він у мене дещо вкрав".

"Серйозно?" Її погляд пронизує мій. "Тоді донеси на нього за порушення Кодексу. Він не повинен бути нашим лідером крила".

Якби вона тільки знала, що крав її попередній лідер крила.

"Все набагато складніше." Як багато я можу їй сказати, щоб не *перегнути* палицю?

Наш першокурсник швидко повертається, підхоплюючи ногу супротивника в маневрі підпорядкування лука і стріл. Після цього він швидко перемагає.

Ми всі аплодуємо. Поки що ми виглядаємо як команда, яку варто перемогти цього року, особливо з огляду на те, як Аарік здобуває перемоги.

Еметтеріо дивиться на Дейна, потім прочищає горло. Я глибоко дихаю, чекаючи, коли він назве ім'я Слоан. "Ти впевнений?" запитує Еметтеріо.

"Це в межах моїх прав як лідера крила". Він роззброюється, відстібає піхви і кидає їх на край мату.

Що за чортівня?

"Не заперечую." Еметтеріо проводить товстою рукою по голеній голові. "Наступний бій - Дейн Аетос проти Вайолет Сорренгейл".

Мій живіт б'ється об підлогу. Якщо мої щити зісковзнуть, я можу приректи на загибель усіх в Аретії та всіх позначених у квадранті.

Очі Імоджен не просто широкі - вони величезні, коли вона дивиться на мене, відступає від мату, а потім швидко зникає. Куди це вона? Вона ж не може побігти і покликати Зейдена, щоб той втрутився, як минулого року. Я сама по собі.

"Не може бути, бляха-муха". Ріаннон хитає головою. "Вона поранена.

Може, не зовсім сама.

"І з яких пір це має значення?" - заперечує інший командир загону.

Дихай. Мені треба дихати.

"Це лайно собаче". Я дивлюся Дейну в очі, коли кажу це, а він просто складає руки на грудях. З цього нічого не вийде. Він – лідер крила. Він може кинути виклик кому завгодно і коли завгодно, як це зробив Зейден минулого року. За іронією долі, я була у набагато меншій небезпеці, коли Зейден вперше повалив мене на спину на килимку. Тоді я ризикувала лише *власним* життям, але зараз через це можуть загинути люди, які мені небайдужі.

"Тримай щити на місці", - попереджає Тейрн. Його хвилювання прокочується крізь мене, колючи волосся на шиї.

Дейн виходить на килим, повністю роззброєний, але я бачила, як він б'ється. Він не Зейден, але досить смертоносний і без зброї, а я без руки.

"Ти не повинна цього робити!" кричить Бодхі, біжучи на нас і зупиняючись поруч зі мною. Імоджен не відстає. Вона побігла, щоб знайти найближчу людину до Зейдена. Має сенс. "Вона в довбаній перев'язі, Аетос."

"Востаннє, коли я перевіряв, ти був лідером секції. Дейн звужує очі на Бодхі. "І твій кузен більше не її лідер крила. А я."

М'язи на шії Бодхі випинаються. "Зейден його вб'є", - шепоче він.

"Так, але його тут немає. Все гаразд", - брешу я, тягнучись до свого першого кинджала. "Просто пам'ятай, хто мене тренував". Я не говорю про рукопашний бій, і, судячи з того, як Бодхі дивиться на мене, він теж це знає.

"Залиш собі кинджали, якщо тобі від цього стане легше, кадет Сорренгейл", - каже Дейн, знаходячи центр килимка.

Мої брови стріляють вгору.

"Ти ж знаєш, що вона може вбити тебе звідси цими кинджалами", - нагадує йому Бодхі.

"Не вб'є". Дейн крутить головою на мене. "Я її найстаріший друг. Пам'ятаєш?"

"І це, безумовно, дружня поведінка", - заперечує Ріаннон.

Зробивши зміцнювальний вдих, я закріплюю кожну цеглинку в своїх щитах, як вчив мене Зейден, і виходжу на килимок, тримаючи один зі своїх кинджалів у вільній руці. Якщо стоїть вибір між вбивством Дейна і порятунком Зейдена, вибору немає.

Еметтеріо подає сигнал до початку поєдинку, і ми з Дейном стаємо в коло один одного.

"Дотягнешся до мого обличчя, і я тебе розріжу", - попереджаю я його.

"Домовились", - відповідає він за секунду до того, як кидається на мене, цілячись у тулуб.

Я знаю його рухи і легко ухиляюся з першої спроби, вивертаючись з-під удару. Він швидкий. Він був обраний лідером

крила не лише через кумівство. Він завжди був хорошим на килимку.

"Цього року ти швидша". Він посміхається, ніби пишається мною, коли ми знову робимо коло.

"Зейден навчив мене кількох речей минулого року".

Він здригається, потім атакує, знову замахуючись на мій торс. Я перевертаю кинджал так, щоб лезо пройшло перпендикулярно моєму передпліччю, коли я ухиляюся від його уколу, а потім б'ю вгору, підсікаючи його під щелепу, але не ріжучи його.

"Так, бляха-муха!" Я чую, як радіє Рідок, але не відводжу очей від Дейна.

Дейн моргає, потім повертає щелепу. "Прокляття." Цього разу він налітає на мене швидше. Ухилятися від його ударів важче без руки, але я тримаюся, поки він не застає мене зненацька і не вибиває мої ноги з-під себе своїми.

Моя спина врізається в килимок, а в плечі спалахує біль, такий гострий, що перед очима пливуть зорі, і я кричу. Але чорт забирай, якщо мій клинок не опиняється біля горла Дейна, коли він за мить притискає мене передпліччям до ключиці.

Щити. Я повинна тримати щити піднятими.

"Я просто хочу поговорити з тобою", - шепоче він, його обличчя за кілька сантиметрів від мого.

Біль - ніщо в порівнянні з крижаним страхом від того, що його руки так близько до мене.

"І я просто хочу, щоб ти залишив мене в спокої". Я тримаю свій ніж рівно так, щоб він міг його відчувати. "Це не пуста погроза, Дейне. Ти стікатимеш кров'ю на цьому килимку, якщо тільки *подумаєш* забрати хоч один з моїх спогадів".

"Це те, що мав на увазі Ріорсон, коли говорив про *Атебайн*, чи не так?" - запитує він, його тон такий же м'який, як і очі - ці знайомі очі, на які я завжди могла розраховувати. Як, у біса, ми тут опинилися? П'ятнадцять років найтіснішої дружби, яку я коли-небудь знала, і мій ніж може покінчити з ним одним рухом зап'ястя.

"Ти чудово знаєш, що він мав на увазі", - відповідаю я, не підвищуючи голосу.

Між його бровами з'являються дві зморшки. "Я розповів батькові, що побачив, коли доторкнувся до тебе..."

"Коли ти вкрав мою пам'ять", - поправляю я його.

"Але це був лише спалах спогадів. Ріорсон сказав тобі, що поїхав до Атебайна зі своїм кузеном". Він шукає мене поглядом. "Другокурсникам не дають відпустки для таких польотів, тож я розповів батькові. Я знаю, що на тебе напали по дорозі туди, але я не міг знати..."

"Ти сказав, я сумуватиму за тобою". Вийшло з шипінням. "А потім ти відправив мене на смерть, відправив Ліама і Солейл на смерть. Ти знав, що на нас чекає?"

"Ні". Він хитає головою. Я сказав: "Я сумуватиму за тобою", бо ти обрала його. Я сказав тобі, що знаю про нього дещо, що у нього є причини, про які ти не знаєш, щоб ненавидіти тебе, і ти *все одно* обрала його. Я знав, що прощаюся з будь-яким шансом на те, що ми колись будемо разом на тому полі. Я й гадки не мав, що грифони чекають на тебе в засідці".

"Якщо ти сподіваєшся, що я повірю в це, то ти сильно помилився в мені, і я знаю *всі* причини, за які Зейден ненавидить мене, і жодна з них не має значення".

"Ти знаєш про шрами на його спині?" - кидає він виклик, і я розглядаю можливість перерізати йому горло, щоб він від мене відчепився.

"Сто сім відмічених, за які він несе відповідальність? Так. Тобі доведеться придумати щось краще, ніж..."

"Ти знаєш, хто вирізав ці рани на його шкірі?"

Я кліпаю, і - хай йому грець - він бачить це, спалах сумніву.

"Здавайся!" кричить Сойєр з краю мату.

"Моя рука зараз трохи зайнята", - відповідаю я, не відводячи погляду від Дейна.

"Вайолет..." - починає Дейн.

"Можливо, ти був моїм найстарішим другом, моїм найкращим другом, але все це померло того дня, коли ти *порушив* моє особисте життя, вкрав мою пам'ять і вбив Ліама і Солейл. Я ніколи тобі цього не пробачу". Я натискаю достатньо сильно, щоб лезо шкрябнуло по щетинистій шкірі його верхньої частини горла.

Його очі спалахують чимось схожим на спустошення. "Твоя мати зробила це", - шепоче він і повільно піднімається, спочатку на коліна, прибираючи передпліччя з моєї ключиці, а потім на ноги. "Вона перемогла", - каже він, піднімаючись з килима. "Я здаюся".

Він не мав цього на увазі. Не може бути, щоб моя мати нанесла Зейдену сто сім ударів. Дейн просто намагається залізти мені під шкіру. Я лежу, роблю кілька вдихів, заспокоюючи свій прискорений пульс. Потім вкладаю клинок у піхви і кочуся, незграбно перебираючи ногами.

Еметтеріо оголошує наступний виклик, і я сходжу з килимка та займаю своє місце між Ріаннон і Бодхі, наче нічого не сталося.

"Вайолет?" Питання в очах Бодхі змушує мене похитати головою у відповідь.

"Він не торкався мене". Кожен секрет у моїй голові в безпеці.

Бодхі киває, потім залишає наш килимок, а Аарік стикається з хлопцем з Хвостової секції, який виглядає так, ніби він дійсно може покінчити з переможною серією Ааріка.

"Ходімо зі мною", - вимагає Ріаннон, її щелепа напружена. "Негайно."

"Ти командуєш мною?"

"А це обов'язково?" Вона складає руки на грудях.

"Ні. Звісно, ні". Я зітхаю, потім іду за нею до краю спортзалу.

"Це було через те, що він вкрав?" запитує Ріаннон. "Тому що, що б це не було, це не було пов'язано з твоєю перемогою".

"Так", - відповідаю я, вивертаючи шию, коли наслідки адреналіну прокочуються крізь мене, нудота бере гору.

Вона чекає, що я додам до своєї відповіді, і коли я цього не роблю, вона зітхає. "Тебе не було цілий день. Це через напад?"

"Так". Я озираюся через її плече і помічаю Імоджен, яка спостерігає за нами. Чи знає вона, що Мейсен мертвий?

"Ти справді хочеш, щоб я витягала з тебе відповіді?" Її руки падають в боки. "Присягаюся Амарі, якщо ти ще раз скажеш "так"..."

Натомість я мовчу.

"Я чула, що ти казала на історії, знаєш." Вона знизує плечима. "Ти казала щось про вбивство."

Бляха. "Так, здається, говорила."

Вона вивчає мене, її погляд мерехтить між моїми очима. "Хто ще, окрім Мейсена, помер, хто пішов з тобою в Атебайн?"

Мій погляд стикається з її поглядом, і моє серце починає калатати. "Кіаран. Він був у третьому загоні". Я не кажу їй нічого такого, на що не могла би легко відповісти.

"І на тебе напали в день оцінювання. На Імоджен теж двічі нападали після Парапету. Так само, як і на Бодхі та Ейю". Її погляд звужується. "Дейн має одну з тих засекречених печаток", - шепоче вона. "Що він вкрав, Вайолет?"

Боги, вона збирає все до купи надто швидко. Вона також повинна знати стільки правди, скільки я можу їй дати. "Спогад", - повільно кажу я.

Її очі спалахують. "Він може читати спогади".

Я киваю. "Ніхто не повинен знати".

"Я вмію зберігати таємниці, Вайолет. На її обличчі проступає біль, і я відчуваю, як розплутується ще одна нитка нашої дружби, наче я сама її потягнула.

Позаду нас лунає хор привітань, але ніхто з нас не озирається.

"Я знаю". Це ледь чутний шепіт. "І я беззастережно довіряю тобі, але не всі таємниці я можу розповісти". Жах впирається кігтями в мій живіт. Вона все зрозуміє - це лише питання часу. І тоді її життя буде в такій же небезпеці, як і моє.

"Дейн вкрав один з твоїх спогадів, - повторює вона. "І тепер ти думаєш, що інших вершників, які були з тобою під час Військових ігор, забрали".

"Зупинись", - благаю я її. "Зроби нам обом послугу і просто..." Я хитаю головою. "Зупинись."

Її брови в'яжуться. "Ти побачила те, чого не повинна була, так?"

Вона нахиляє голову вбік, потім відводить погляд.

Мені перехоплює подих. Я знаю цей погляд. Вона думає.

"Це той спогад, який він вкрав?"

"Ні." Я вдихаю. Слава Богу, вона не вгадала з цим. Рух праворуч повертає мою увагу, і я озираюся, щоб побачити Ааріка, який іде в нашу сторону, стискаючи лівий зап'ясток. "Чорт. Здається, він поранений".

"Що вбило Дей?" запитує Ріаннон.

Раптом у кімнаті, на всьому континенті, не вистачає кисню, але мені вдається набрати повітря в легені, коли я стою перед нею. "Ти вже знаєш цю частину історії".

"Не від тебе", - тихо каже вона, її карі очі зморщуються по краях, коли вона звужує їх. "Ти тримала Ліама, а потім вам довелося битися. Це те, що ти сказала. Що. Вбило. Дей?" Прошепотілі слова різко вразили мене. "Це був інший дракон? Це те, що там сталося?"

"Ні." Я рішуче хитаю головою, а потім розвертаюся, коли до нас підходить Аарік. "Нарешті програв?"

Він насміхається. "Звісно, ні. Але я зламав зап'ястя. Я мав прийти сказати тобі", - звертається він до Ріаннон.

"Я відведу його до лазарету", - кажу я їй.

"Вайолет..." - починає вона, її тон вказує на те, що вона не думає, що наша розмова закінчена, але вона закінчена. Має закінчитися.

"Зупинись." Я повертаюся спиною до Ааріка і знижую голос. "І ніколи більше не задавай мені це питання. Будь ласка, не змушуй мене брехати тобі".

Її голова відкидається назад, і вона дивиться на мене в приголомшеному мовчанні.

"Ходімо", - кажу я Ааріку, а потім починаю йти до виходу, запихаючи те, що щойно сталося з Рі, в коробку, яка швидко стає переповненою.

Він наздоганяє, його довгі ноги швидко долають відстань. Коридор першого поверху академічного крила безлюдний, коли ми входимо, і наші кроки, взуті в черевики, відлунюють у вікнах.

"То де ж твій батько думає, що ти зараз?" запитую я, коли ми повертаємо до ротонди, намагаючись відволіктися від усього, що я щойно проговорила Ріаннон, і від усього, що не сказала.

"Він думає, що я в турі на своє двадцятиріччя", - відповідає Аарік, потираючи рукою квадратну лінію підборіддя і світло-коричневу чуприну, з огидою скрививши верхню губу. "Питиму і трахатимуся через усе королівство".

"Звучить набагато веселіше, ніж те, що ми робимо тут". Я штовхаю двері сильною рукою.

"А що в цьому не веселого?" - запитує він, проходячи вперед і відчиняючи сусідні двері своєю незламаною рукою. "Між нами двома, у нас є повний набір функціонуючих рук".

Я посміхаюся, коли ми виходимо в коридор гуртожитку. "Ти завжди був чарівником, чи не так, Кем..." Я здригнулася. "Аарік. Вибач. Це був до біса довгий день". І все, що я хочу - це розповісти про це Зейдену, але його не буде тут ще два дні.

Ми спускаємося сходами, і хоча Аарік приблизно одного зросту з Знйдемом, він скорочує крок, щоб я могла легко за ним встигати.

"Вона вловлює, чи не так?" - каже він, коли ми досягаємо тунелів.

Волосся на моїй потилиці піднімається, коли я дивлюся на Ааріка. "До чого саме?"

"Вони не сховали все так добре, як думають, що сховали". Його щелепа згинається. "Це легко з'ясувати, якщо ти знаєш, що шукаєш.

Особисто мені навіяли кинджали, які почали носити мої охоронці". Він стріляє в мене поглядом. "Ті, з маленькими металевими дисками".

Моє серце калатає так голосно, що я чую його у вухах. Кинджали. Металеві диски.

"Охоронцям також було найважче вислизнути", - каже він з гримасою. "Вони не скажуть моєму батькові, що загубили мене, доки не буде крайньої необхідності. Я просто сподіваюся, що це буде після обмолоту. Після Обмолоту він ні хріна не може зробити. Дракони навіть королям не підкоряються."

"От лайно." Мої груди наче обвалюються, коли я хапаю його за міцну руку, зупиняючи наші кроки перед тунелем. "Ти знаєш, чи не так?"

Він піднімає брову, і в його королівсько-зелених очах спалахують магічні вогні. "Інакше навіщо б я тут був?"

В якийсь момент, можливо, на другому курсі, ви зрозумієте, що довіра, яку ви відчуваєте до своїх друзів і сім'ї, не має нічого спільного з відданістю, яку ви розвиваєте до свого підрозділу.

-СТОРІНКА 91, КНИГА БРЕННАНА

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Швидше. Я мушу бігти швидше. Страх стискає мені горло, коли приливна хвиля смерті жене мене через випалене сонцем поле туди, де чекає Тейрн, повернувшись до мене спиною.

Вітер реве навколо мене, крадучи всі інші звуки, навіть моє власне серцебиття. Тейрн помре, а він навіть не помітить, як це станеться.

На кінчику його крила мерехтить золото.

Боги, ні. Андарна. Вона тут. Вона не повинна бути тут.

Хвиля б'є мене по п'ятах, перетворюючи землю під моїми ногами на попелясту, висушену пустку.

"Тікати нікуди, вершнику". Фігура в капюшоні з'являється на моєму шляху з нізвідки, піднімаючи одну руку.

Невидима сила зриває мене з ніг і піднімає в повітря, повністю знерухомлену. Хвиля смерті зупиняється, і вітер замовкає, ніби зупинивши час.

Він перекладає посох в іншу руку, а потім кощавими пальцями відкидає товстий бордовий капюшон мантиї до підлоги, відкриваючи білизну голови під зачесаним назад поріділим волоссям. Тіні позначають кістляві западини вилиць на моторошно юному обличчі, його губи потріскані й сухі, як і земля позаду мене, але це його очі в червоній облямівці, розширені вени, що павутинням пронизують

скроні та щоки, змушують мене боротися за те, щоб відкрити рот, намагаючись закричати.

Венін.

"Як прикро", - читає він лекцію, ніби він *мій* Мудрець, а не вчитель темного воїна, якого я вбила на спині Тейрна. "Уся ця сила у тебе під рукою, а ти продовжуєш тікати знову і знову, використовуючи ту ж саму невдалу тактику, і чого чекаєш?" Він схиляє голову набік. "Втечі?"

Мої ребра стискаються навколо легенів, коли жах охоплює мене, і я проштовхую крізь горло спотворений звук, але він не робить нічого, щоб застерегти Тейрна і Андарну.

"Від мене не втечеш, вершнику", - шепоче він, його пальці примарно ковзають по моїй щоці, але не торкаються її. "Бийся зі мною і помри, або приєднайся до мене і живи за межами віків, але ти ніколи не втечеш від мене, не тоді, коли я століттями чекав на когось з твоєю силою".

"Пішов ти." Це прозвучало як шепіт, але я відчула це кожною кісточкою в моєму тілі.

"Значить, смерть." Він виглядає таким... розчарованим, коли опускає руку.

Вітер завиває, коли я падаю на землю. Крик розриває моє тіло, хвиля агонії прокочується по моїй шкірі та кістках, вимиваючи саму суть моєї енергії, поки...

Я прокидаюся, моє серце калатає, шкіра липка, пальці стискають кинджал з чорним руків'ям.

Просто сон. Просто сон. Просто сон.

***

"Ти скажеш мені, куди ми йдемо?" запитую я Зейдена в суботу, коли він веде мене сходами з моєї кімнати в гуртожитку.

"До кузні *Басгіата*", - відповідає він, коли ми виходимо з академічного крила на порожній двір. Нарешті настала пора року, коли температура на вулиці збігається з температурою в приміщенні. Осінь вступає в свої права.

У мене стискається в грудях, коли я розумію, що він веде мене туди, де крадуть зброю, і що це означає. Він впускає мене всередину.

"Дякую, що довіряєш мені". Слова не передають моїх почуттів.

"Нема за що". Він дивиться на мене зверху вниз, вираз його обличчя змінюється. "*Чи зможу я тепер заслужити трохи довіри назад?*"

Я киваю, відриваючи погляд від його очей, перш ніж зробити щось нерозважливе, наприклад, дозволити цим трьом маленьким словам, які він хоче почути, вирватися назовні, просто тому, що у нас зараз такий момент. Але я також можу поділитися з ним своїм секретом. "*Я знайшла текст, в якому сказано, що Перша Шістка не просто заснувала куполи, але й особисто вирізала перший охоронний камінь*".

"Ми це знали.

"Частково". Ми спускаємося тунелями до льотного поля, і я киваю на одного з наших першокурсників. Ченнінг? Чапмен? Чаран? Чорт, щось таке. Вивчу за пару тижнів - після Обмолоту. "*У тексті сказано "перший надгробний камінь", а це означає, що якщо вони вирізали його тут, то є велика ймовірність, що вони вирізали його і в Аретії. Я на правильному шляху*".

"Хороша думка." Він ривком відчиняє двері до тунелів, і я заходжу всередину.

"Я знаю, що мені потрібно шукати, але я не впевнена, де це взагалі може існувати."

"Що саме?" запитує він, коли ми прямуємо до сходів.

Мій пульс калатає від хвилювання, що я нарешті побачу кузню, побачу світоча, якого так потребує революція.

"Мені потрібна розповідь з перших вуст одного з шістьох. Мій батько колись розповідав, що бачив одну з них, тож я знаю, що вони існують. Питання в тому, чи їх не переклали і не відредагували до непотрібності". Ми повертаємо на сходи, і обидва різко зупиняємося.

Майор Варріш перекриває нам шлях. "Радий вас бачити, лейтенанте Ріорсон". Його посмішка така ж сальна, як і завжди.

Страх стискає моє серце. Зейден перевозить достатньо контрабанди, щоб його стратили два десятки разів.

"Хотів би я сказати те саме", - відповідає Зейден.

"Знайшов її!" Варріш гукає зі сходів. "Хіба ти не повинен прямувати до головного кампусу, Ріорсоне? Напевно, саме там зупиняються офіцери, коли приїжджають у гості." Його погляд ковзає в мій бік.

Мені потрібна вся моя сила волі, щоб не відступити.

"Ось ви де, кадет Сорренгейл". Професор Ґрейді щиро посміхається мені, коли спускається вниз, його рука з'єднана з рукою Рідока, руки якого заведені за спину.

Рідок стріляє в мене застережливим поглядом, і страх важко осідає в моїх грудях.

Ні. Не сьогодні. Нас забирають.

"Виявляється, вас досить важко застати зненацька", - каже професор Ґрейді з нотками захоплення в голосі. "Ваші двері нікому не дозволяють увійти". Він дивиться на Зейдена, його погляд переходить

на відкриті завитки його бунтарської реліквії просто під щелепою. "Гадаю, вона має дякувати тобі за це, бо другокурсники не можуть її охороняти. Це трохи ускладнює завдання зловити її на тренуванні з допиту".

"Я не збираюся вибачатися. Брови Зейдена опускаються, коли вершники Варріша - ті, що зазвичай скидають мої речі на льотне поле - повертають за ріг над професором Грейді. Один супроводжує Ріаннон, а інший - Сойера. У обох руки зв'язані за спиною.

Схоже, наш загін наступний на допит... і я майже щойно побачила матір усіх таємниць навколо. Я змушую себе дихати, борючись із нудотою.

"Вона у відпустці". Зейден відводить мене вбік, ставлячи за свою спину. "І відновлюється після поранення". Тіні біжать від країв сходової клітки, піднімаючись, утворюючи стіну висотою до пояса. *"Він скористається нагодою, щоб убити тебе за те збентеження, в яке поставили його Солас і Тейрн"*.

"Ти не можеш цього знати."

"Його наміри до біса ясні. Повір мені."

"Ні, *ти* у відпустці", - каже Варріш, і в його очах виблискує захоплення. "Кадет Сорренгейл вирушає на тренування". Він тицяє пальцем у стіну тіні і здригається. "Що ж, це захоплююче. Не дивно, що ви такі бажані. Ви вдвох справді щось особливе".

"Ти не можеш захистити мене від цього так само, як і від Молотьби", - кажу я Зейдену, виходячи з укриття його тіла. *"Ти знаєш, що це правда."*

"Ти не була моєю під час Молотьби", - заперечує він.

"І зараз я не твоя", - нагадую я йому. *"Зі мною все буде гаразд"*, - кажу я вголос. *"Опусти бар'єр"*.

"Послухай свою маленьку подружку", - радить Варріш. "Мені не хотілося б повідомляти, що ти не послухався прямого наказу, або, що ще гірше, скасувати її відпустку на наступні вихідні. Тут ти нічого не можеш вдіяти."

Бляха-муха. З Зейденом *не можна* так поводитися. Наказуючи йому, ти лише змушуєш його тиснути ще сильніше. А розлучити Тейрна і Сгейл на два тижні - це більше, ніж вони можуть витримати.

"Я не в твоєму підпорядкуванні, тому не зобов'язаний виконувати твої довбані накази, і завжди є щось, що я можу зробити. Вона не в тому стані, щоб піддаватися тортурам, і якщо її довбаний командир не заступиться за неї, то це зроблю я".

"Сгейл!" Я простягаю руку через єдиний шлях, якого я уникаю майже за будь-яку ціну. *"Вони збираються скасувати відпустку наступного тижня, якщо він не відступить"*.

"Наскільки тобі боляче?" запитує Грейді зі стурбованим обличчям.

"Вивихнула плече минулого тижня", - відповідаю я.

"Я обрала його через його нездатність поступатися, - нагадує мені Сгейл.

"Наразі це не допомагає. Тобі нагадати, що він несе?"

"Гаразд. Але тільки так ця розмова закінчиться".

"Її лідер крила зайнятий, - каже Варріш до Зейдена. "І не соромся продовжувати сперечатися зі мною. Ти маєш рацію. Ти не підпорядковуєшся мені, але, як я мусив нагадати її дракону, вона підпорядковується. Чи ви не чули про її дисциплінарне засідання? Мені б не хотілося, щоб їй довелося повторити його, щоб ви засвоїли урок, лейтенанте. З іншого боку, ви завжди можете приєднатися до нас".

Зейден посміхається, але це не та посмішка, яка зігріває моє серце. Це та, від якої кожна клітинка мого тіла холодне, жорстока, загрозлива крива посмішка, яку я вперше побачила на помості, коли він був моїм лідером крила. "Одного дня, майоре Варріш, ми з вами поговоримо". Він опускає тіньовий бар'єр і піднімає на мене брову. *"Ти ходила до Сгейл?"*

"Я не прошу вибачення за те, що врятувала твою дупу від твоєї ж впертості". Я простягаю свою добру руку, і Грейді робить крок уперед, милостиво прив'язуючи її до тієї, що стирчала з перев'язі. Принаймні він не вивернув моє хворе плече за спину, але, чорт забирай, мотузка туга. *"На моєму столі лежить книга, яку треба повернути в Архів"*.

У глибині його оніксових очей із золотистими вкрапленнями палає гнів. *"Я простежу, щоб це було зроблено"*.

"Побачимося наступного тижня", - шепочу я. *"Скажи їй, що на сторінці триста четвертій згадується текст, який я хотіла би прочитати наступним"*.

"Наступного тижня", - киває він, стискаючи кулаки, коли Варріш проходить повз нього з іншими членами мого загону. "Насилля, пам'ятай, що це лише тіло крихке. *Ти незламна*".

"Незламна", - повторюю я собі, коли професор Грейді веде мене геть.

**Те, що відбувається за зачиненими дверима у Квадранті
Вершників, щоб перетворити молодих кадетів на повноцінних
вершників, здатне вивернути навіть найстійкіші шлунки.**

Схильним до нудоти краще не втручатися.

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Ключ можна знайти в шухляді мого столу.

Щодо секретних фраз, то ця до смішного невигадлива, але тим не менше, саме її мені тихенько дають після того, як ми входимо до тренувальної бази. Вхід настільки добре захований у скелі під фундаментними стінами квадранта, що я ніколи не бачила його за всі роки, що живу тут. Він напрочуд доступний для використання за призначенням.

Передпокій печери без вікон, що охороняється, не такий вже й поганий, як для катівні. Воно навіть може слугувати кабінетом. Великий дерев'яний стіл займає центр простору, з одного боку стоїть стілець з високою спинкою, а з іншого - два стільці. Нас роззброюють, щойно ми прибуваємо, і наша зброя займає значну частину поверхні столу.

Але саме дві кімнати за дверима змушують мене пошкодувати, що я не снідала. Обидві двері оковані сталлю, і в кожній є загразоване вікно, яке зараз закрито на сталеву клямку.

"Вам усім дали засекречену інформацію для захисту", - каже професор Грейді, ведучи нас до кімнати праворуч. У центрі куполоподібної кімнати стоїть порепаний дерев'яний стіл із шістьма

стілцями, а вздовж викладених бруківкою стін - п'ять дерев'яних ліжок без матраців і двері, які, як я відчайдушно сподіваюся, ведуть до ванної кімнати, інакше в найближчі кілька днів тут буде дуже незручно. "Сідайте." Він жестом показує на стільці.

Ми всі робимо те, що нам кажуть. Ми з Ріаннон сідаємо на стільці навпроти Сойєра та Рідока, дерево шкрябає по каменю, коли ми сидимо, і все це робиться без допомоги рук.

"Зараз ми перебуваємо в так званій навчальній обстановці. Пам'ятаєте, що це означає?" Професор Грейді простягає руку до Сойєра, і за секунду руки Сойєра звільняються.

"Це означає, що ми не в сценарії з оцінками, - відповідає Ріаннон. "Ми можемо ставити запитання".

"Правильно." Професор Грейді пересідає до Рідока і робить те саме. "Мета цієї вправи - навчити вас, як пережити полон", - запевняє він нас. "Наступні кілька днів будуть лише навчальними". Потім він тягнеться до моїх кайданок і розв'язує мотузку з дивовижною м'якістю. "Це оцінка".

"Щоб ти знав, на які кнопки натискати, коли все стане посправжньому", - каже Рідок, потираючи зап'ястя.

"Саме так." Професор Грейді посміхається. "Це буде весело? Абсолютно ні. Ми проявимо до вас милосердя? Теж ні." Він переходить до Ріаннон, коли мої руки звільняються. "І заступник коменданта Варріш, здається, зацікавився вашим загоном, без сумніву, тому що ви маєте чималу спадщину тут Кадет Сорренгейл. Тож, на жаль, схоже, нас усіх оцінюватимуть за тим, як ми з цим впораємося".

Двоє вершників в'їжджають з тацями їжі і олов'яними кухлями, ставлять їх на стіл. Тут більш ніж достатньо печива для нас чотирьох і банка з чимось схожим на полуничний джем.

"Їжте і пийте, - каже професор Грейді, показуючи на таці. "У вас не буде такої можливості, коли ми увійдемо в сценарій. Крім того, - він посміхається, - якщо вам вдасться втекти, є місце яке можна захопити. Хоча, як я чув, за останнє десятиліття жоден загін не зміг цього зробити".

"Ми не гірші за нах", - відповідає Рідок.

"Впевненість." Професор Грейді киває на Рідока. "Мені це подобається на другому курсі". Він рухається до дверей, потім обертається. "Я дам вам знати, коли ми почнемо сценарій. До того часу ви всі маєте поділитися секретом. Щось, що ніхто, крім вас чотирьох, не повинен знати. І так, ми спробуємо витягнути його з вас, разом із секретними фразами, які ви вже отримали. Пам'ятайте про механізми подолання труднощів, яких вас навчили на заняттях, і все закінчиться до того, як ви про це дізнаєтесь. Кожен випускник пройшов через те, що зараз переживаєте ви. Повірте в себе. Ми робимо це *для вас*, а не *з вами*". Він пропонує останню заспокійливу посмішку, а потім йде, зачиняючи за собою двері.

Ріаннон одразу ж підходить до дверей, оглядаючи ґрати і запечатаний люк. "Я не можу сказати, що він звукоізований, але якщо ми будемо говорити тихіше, то зможемо усамітнитися". Вона пробує ручку. "І ми точно замкнені".

Сойєр розкладає їжу на чотири тарілки, які нам дали.

"Все так... цивілізовано", - зауважую я, коли він ставить переді мною тарілку.

Ріаннон перевіряє інші двері. "І це ванна кімната, слава Богу".

"Цікаво, чи заберуть її під час самого тесту", - розмірковує Рідок, намазуючи джем на печиво єдиним ножом, який нам дали.

"Бляха, сподіваюся, що ні", - каже Сойєр, забираючи ніж у Рідока. "Комусь ще цікаво, чи чекаємо ми когось?" Він киває в бік ліжка в кінці.

"За статистикою, в кожному загоні зараз живі п'ятеро другокурсників", - кажу я, тягнучись до одного з кухлів на підносі. "Ми втратили Надін".

Тиша западає на секунду, потім на дві.

"Ну, ми більше нікого не втрачаємо. Ми вчотирьох доживемо до випускного".

Каже Ріаннон, хапаючи горнятко й собі. Вона принохується до нього, а потім ставить на місце. "Пахне яблучним соком. Гаразд. Ми не знаємо, скільки у нас часу, тож ходімо. Вибери секрет - будь-який секрет - і поділися з групою". Ніж і джем переходять до неї наступної. "Я почну. Минулого року, коли ми були на Монтсерраті, ми з Вайолет втекли, щоб я могла побачити свою сім'ю."

"Ви що?" Брови Сойєра піднімаються.

Рідок ковтає свій укус. "Задирака. Не знав, що ти здатна порушувати правила, Вайолет."

"О, Вайолет *повна* секретів, чи не так?" Ріаннон стріляє в мій бік і подає мені ніж.

"Справді?" Я накладаю джем трохи занадто агресивно.

"Ого." Рідок дивиться між нами. "Я відчуваю якусь напругу?"

"Ні", - одночасно відповідаємо ми з Рі, а потім дивимось одне на одного. Обидва наші плечі обвисають, і вона зітхає, відводячи погляд убік. Гадаю, на цьому наша межа закінчується. Те, через що ми проходимо, залишається тільки між нами. "У нас усе гаразд", - каже вона.

Якимось чином мені стає трохи легше, але не набагато.

Я відкушую бісквіт і ретельно пережовую, на випадок, якщо те, через що вони змусили нас пройти, змусить мене виблювати його пізніше. Мені потрібен секрет, яким я можу поділитися, і який не вб'є нікого з них.

"Я не сказав батькам, що мушу повторювати, - каже Сойєр, втупивши погляд у свою тарілку. "Вони навіть не поставили під сумнів мій перший лист цього року. Вони вважали, що кадети Квадранту Вершників не вміють писати перші два роки, і я дозволив їм у це повірити. Я просто не хотів, щоб вони мене соромилися".

"Ти не сором", - тихо кажу я, тягнучись до свого кухля. "І я впевнена, що вони просто раді, що ти живий. Так як багато з нас не живі."

"Згоден." Рідок киває, обхопивши кухоль руками. "Я боюся змій."

"Це паскудний секрет", - відказує Сойєр, розтягуючи рот в усмішці.

"Здивуй мене ним, і ти побачиш, наскільки він паскудний. До того ж, ти його не знав, тож, гадаю, він підходить". Рідок знизує плечима. "У нас не повинно бути слабких місць у квадранті, так? Це моє слабке місце. Я кричу, як дитина, щоразу, коли бачу їх.

Всі дивляться в мій бік. Поїхали. "Я кохаю Зейдена Ріорсона". Міра. Вони. Здається, я можу сказати ці слова будь-кому, *хто не є* Зейденом.

"Не хочу тебе засмучувати, але це не секрет", - каже Рідок, хитаючи головою. "Ні, секрет", - заперечую я, міцніше стискаючи кухоль.

"Ні", - втручається Сойєр. "Насправді ні".

"Вже давно", - додає Рі, даруючи мені першу справжню посмішку, яку я побачив від неї за останні тижні. "Тобі доведеться

зробити щось краще, ніж це".

Вони мають бути моїм центром, моєю опорою, моїм безпечним місцем. Ось чому товаришам по службі заборонено вбивати один одного. Веніни. Віверни. Кинджали. Куполи. Андарна. Бреннан. Аретія. У мене надто багато таємниць, щоб їх порахувати, і жодна з них не є безпечнішою від цього - вони просто блаженно не знають.

"Хіба моя таємниця не може бути такою ж, як у Ріаннон?" запитую я.

"Ні", - відповідають усі.

Лише одна річ. Має бути щось, що я можу їм сказати, що допоможе підготувати їх до того, що буде. "Наша піхота вбиває цивільних Поромишів на кордоні".

"Що?" Сойєр нахилиється, його веснянки виділяються, коли кров стікає з його обличчя.

"Не може бути", - заперечує Рідок.

Ріаннон мовчки дивиться на мене.

"Це сталося, коли я була в Самарі". Я дивлюся кожному з них в очі. "Незалежно від того, чи повідомляють нам про це в Бойовому описі, чи ні, це сталося. Досить хороший секрет?"

Вони всі кивають, і я відводжу погляд, коли помічаю, що Ріаннон вивчає мене.

"Добре", - кажу я, піднімаючи свій кухоль. Решта роблять те саме. Я вдихаю, нахилию кухоль, щоб випити - "Стоп!" шиплю я. "Не пий." Я ставлю її на місце, як отруту, якою вона є.

"Якого біса?" запитує Рідок, ставлячи кухоль на стіл.

"Пахне, як вода, яку нам давали перед курсом сухопутної навігації", - шепочу я.

Рі та Сойєр теж ставлять свої горнятка.

"Вони намагаються відірвати нас від наших драконів, - зауважує Сойєр.

"Або притупити наші печаті", - додає Ріаннон. "Хтось пив?"

Ми всі хитаємо головами.

"Добре. Не кажіть їм. Зробимо вигляд, що ми роз'єднались." Вона швидко піднімається, і ми йдемо за нею, кожен виливає вміст своїх кухлів в унітаз. "Ми можемо прожити три дні без води, а завтра ми повинні вибратись звідси. Як би нас не мучила спрага, ми виживемо. Ми витримаємо."

Тепер я розумію, печиво. У роті таке відчуття, ніби я їла пісок. "Тримаємо оборону", - погоджується Сойєр, коли ми повертаємося до столу і сідаємо.

"До біса завтра. Втечемо сьогодні, - шепоче Рідок. "Мають же бути ключі, які можна перенести, так?" - запитує він у Рі.

"Не крізь стіни". Вона хитає головою. "Я близько, але ще не там".

"Або ти можеш зігнути металеві петлі?" Це питання звернене до Сойєра. "Чорт забирай, я можу витягнути вологу з повітря і проштовхнути лід крізь замок". Він повертається до мене.

"Від мене в цій ситуації абсолютно ніякої користі". Я відкидаюся на спинку стільця.

Двері відчиняються, і заходить професор Грейді.

"Ми не можемо дістатися до наших драконів", - каже Рі, піднімаючи підборіддя. "Ви нас обдурили."

"Урок номер один. Він піднімає палець. "Ми завжди діємо за сценарієм".

Десять хвилин потому ми дізнаємося, що вміщує друга камера - небагато, - коли вони приковують Рідока, Ріаннон і Сойєра ланцюгами до кам'яної стіни, біля якої їм наказали сидіти. Вони досить близько

один до одного, щоб майже, але не зовсім торкатися один одного, оскільки їхні зап'ястя закуті у висячі кайдани. По обидва боки від цієї трійці є ще щонайменше шість груп, а магичні ліхтарі над нами висвітлюють кожну засохлу бризку крові на камені.

"Гадаю, це місце для мене?" запитую я професора Грейді, дивлячись на пофарбований дерев'яний стілець у центрі циліндричної кімнати та кайдани на підлокітниках і ніжках. Моє серце калатає так, ніби має шанс вирватися з грудей, вирватися з цієї кімнати. Під кріслом є зливний отвір, але я відмовляюся навіть думати про те, для чого він призначений.

"Так і є." Він рухає, а я сиджу, ігноруючи всі інстинкти до втечі. Паніка загрожує задушити мене, коли він замикає мою праву руку в кайдани, потім робить те ж саме з обома ногами, залишаючи моє вивихнуте плече в пов'язці. "Тут я тебе залишаю".

"Ти що?" Рідок тягнеться до кайданів на зап'ястях, але вони не піддаються.

"Я прочитаю доповіді і дам вам поради перед іспитом, - каже він нам. "Але ми вже давно зрозуміли, що це не сприяє довірі між курсантами та викладачами, коли ми самі ставимо запитання". Він дивиться на кожного з нас по черзі. "Пам'ятайте, чого вас вчили. Вас намагатимуться роз'єднати, налаштувати один проти одного або змусити думати, що розмова - це акт милосердя. Використовуйте стратегії, про які ви читали. Опирайтеся один на одного. Я буду біля входу. Якщо дійдете до мене, то отримаєте цю нашивку. Щастя." Він посміхається, наче не для того, щоб нас побили, і йде геть.

"Чи зараз вдалий час визнати, що я не прочитав цю частину?" запитує Рідок, коли ми залишаємося наодинці.

"Ні!" Ріаннон стріляє в нього поглядом.

"Вайолет, з тобою все гаразд?" запитує Сойєр.

"Я одна сиджу в кріслі, тож почуваюся на голову вище за вас, хлопці", - жартую я, але жарт падає, коли за мною відчиняються двері.

В'їжджають двоє вершників, яких я ніколи раніше не бачила - один чоловік, одна жінка. Чоловік посміхається нам. "Ну, привіт. Ви всі в'язні, відібрані для допиту", - каже він, притулившись до стіни, трохи далі від Сойєра. Він середнього зросту, нічим не примітний, ні зовнішністю, ні навіть зачіскою. Я могла би пройти повз нього десятки разів у залах Басгіату або на будь-якому з аванпостів і не помітити його. Те саме стосується і жінки. Ніби бути незабутнім є необхідною умовою для роботи.

Жінка кружляє навколо мене, як стерв'ятник, що винюхує слабкість. Я піднімаю підборіддя, сповнена рішучості не показувати її.

"У кожного з вас є одна інформація, яка нам потрібна", - каже чоловік. "Віддайте її зараз, і все закінчиться. Це ж так просто".

"Моя карта під матрацом", - каже Рідок.

У мене відвисає щелепа.

"А, ви обираєте стратегію "почни брехати негайно, щоб вони не знали, коли ти скажеш правду". Чоловік посміхається. "Гарний жарт. Але, на жаль для вас, моя печатка схожа на печатку лейтенанта Нори і пов'язана з вашими тілесними функціями. Простіше кажучи, я знатиму, коли ви брешете, а ви брешете".

Жінка виривається, тильною стороною долоні б'є мене по щоці з такою силою, що моя голова відскакує вбік. Біль спалахує, і я швидко кліпаю, а потім проводжу язиком по зубах. Крові немає.

"Срібна!"

"Не зараз." Я піднімаю щити, щоб позбавити його цього.

"Вайолет!" кричить Рідок, вириваючись із кайданів.

"Зі мною все гаразд", - кажу я йому, кажу їм усім. Я роблю те, що завжди роблю, відокремлюю біль і прощтовхую повз нього, змушуючи себе посміхнутися. "Бачиш? Добре".

Ріаннон швидко маскує свій жах, але Сойєр не намагається приховати свою огиду до наших викрадачів.

"Ти найслабша. Тому ти перша", - каже жінка, і в її низькому голосі звучить презирством. "Ми прочитали досьє на всіх вас". Вона присідає навпочіпки переді мною, потім оглядає мене, її увага прикута до мого волосся, до жару на моїй щоці, на якій, я впевнена, залишився відбиток її долоні, і, нарешті, до слінгу. "Як така тендітна, як ти, пережила свій перший рік?"

"Ви втрюх несли її, чи не так?" - каже чоловік, дивлячись на моїх товаришів по службі. "Який несправедливий тягар для першокурсників".

"Не кажи їм нічого, що вони можуть використати проти нас", - наказує Ріаннон.

Жінка сміється. "Ніби ми вже не знаємо всього". Вона повільно підводиться. "Розкажи нам секрет, який ти зберігаєш".

"Відвали." Я напружуюсь, і, звісно ж, її рука летить мені в обличчя. Цього разу я відчуваю смак крові, але жоден з моїх зубів не вибився. Я буду ментальну стіну навколо болю, уявляючи, як він зникає під коробкою, яку я буду для нього, так само, як я роблю зі своїми щитами.

"Досить гарний рот для генеральської доньки", - насміхається жінка.

"А від кого, по-твоєму, я його отримала?"

Її обличчя сповзає, і вона на мить щиро посміхається, перш ніж приховати це. "Як щодо цього? Будь-хто з вас видасть свій секрет, і я

не розтrophу її гарненьке личко".

"Щоб нас зламати, знадобиться набагато більше, - каже Ріаннон.

"Не можу не погодитися. Не дивіться, - кажу я своїм товаришам по загону, а сама готуюся.

Вона б'є з іншого боку, вище, і моя щока вибухає. Принаймні так я це відчуваю. Початкова хвиля викликає нудоту, а потім розсіюється в тупий пульсації. Зір у правому оці розпливається, а по щоці стікає щось мокре.

"Може, вона не ключ", - каже жінка, відступаючи від мене і прямуючи до інших. "Може, вам усім набридло нести її кволу вагу". Вона піднімає голову Рідока. "А може, вона сильна лише для себе". Вона стискає кулак і б'є його в обличчя. Кров і слина потрапляють на стіну поруч з ним.

Лють перемагає біль, і я намагаюся розгойдатися, але не тільки мої руки й ноги сковані кайданами, а й стілець прикручений до підлоги.

Вона дивиться на мене через плече. "У тебе є сила, щоб зупинити це". Вона б'є знову.

Я заплющую очі і шкодую, що не можу заткнути вуха, коли чую його хрюкання після наступного удару. І наступного. І наступного. Коли я розплющую очі - точніше око, ми всі отримали удари.

"Нехай вони посидять з цим хвилину", - пропонує чоловік. "Через пару годин вони заспокояться". Жінка погоджується, і вони виходять від нас, зачинивши двері, але не зачинивши кватирку на вікні.

"Що ж, це довбаний відстій". Сойєр спльовує кров на підлогу.

"Вайолет, твоє око..." тихо каже Ріаннон.

"Воно набрякло, а не випало". Я знизую плечима.

"Якщо це їхнє відкриття, що далі?" запитує Рідок. Його щoka широко розбита.

"Вони спробують налаштувати нас один проти одного", - відповідає Ріаннон. "Ми не зламаємося. Домовились?"

"Згода". Ми всі це говоримо.

Найгірше - це не біль і не опухле око. Це години очікування, невідомість того, коли вони повернуться і зроблять ще гірше. А потім гірше приходить і залишає всіх нас з новими синцями в різних місцях.

Я майже впевнена, що останній удар призвів до струсу мозку у Сойєра.

Без вікон неможливо знати, скільки нам залишилося протриматися, коли ми не знаємо, котра година...

"Котра година?" запитую я Зейдена, піднімаючи щити, щоб можна було поспілкуватися.

"Майже північ", - відповідає він. "Ти..."

"Не закінчуй це питання. Ти знаєш, що тут відбувається."

"Так, знаю."

"Майже північ", - тихо кажу я іншим. "У нас ще ціла ніч попереду."

"Тейрн слухає дзвони?" запитує Сойєр, повертаючись обличчям до своєї закутої руки, щоб змити кров.

"Не зовсім..."

Двері відчиняються, і входить чоловік з олов'яним кухлем. "Хто хоче пити?" Він опускається перед Сойєром, затуляючи мені його обличчя. "Це прямо тут. І тобі навіть не треба розповідати мені свій секрет. Ти просто маєш розповісти мені один з їхніх особистих секретів". Він рухає рукою вниз по рядку. "Це не вважається порушенням. Це просто особиста деталь, яка нічого не означає."

"Пішов ти."

"Шкода." Чоловік нахиляє голову. "Ти просто ще не досить спраглий. Не хвилюйся. У тебе все вийде." Він переходить до Ріаннон, потім до Рідока, потім до мене. Наші відповіді однакові.

"Згуртована група, чи не так?" Мороз пробігає по спині, коли заходить Варріш, дивлячись на нас усіх з нестримною радістю.

"Так і є, сер", - каже чоловік.

Варріш потирає великим пальцем підборіддя. "Хіба до цього часу хтось не повинен був розголошувати особисту інформацію?"

"Так, сер".

Гордість спалахує за моїми ребрами.

Варріш нахиляється і клацає зеленою нашивкою Залізного загону на грудях Рідока.

"Гадаю, саме так вони заробили її минулого року". Він стоїть і зітхає. "Це триває надто довго."

"Сер, ми використовуємо стандартний протокол допиту", - каже жінка, заходячи до камери.

"Тоді добре, що я тут". Його веселий настрій лякає мене більше, ніж кулак жінки. "Це моя спеціальність - допити. І у мене є те, що допоможе зламати їх у рекордні терміни". Він дивиться в бік коридору, потім загинає пальці. "Заходьте. Не соромтеся."

Очі Ріаннон спалахують, її погляд перескакує з дверного отвору на мене. Страх, який я там бачу, б'є мене в живіт, як удар.

"Гадаю, ви всі знаєте лідера крила Аетоса?"

Кожні кілька років з'являється команда, яка кидає виклик усім очікуванням. Вони піднімаються по службових сходах, захищають кожну ділянку, перемагають у кожному випробуванні. А потім... з незрозумілих причин спотикаються, а потім падають. Вони називають це ефектом вигорання: вони спалахують надто швидко, надто яскраво, щоб витримати темп. Насправді сумно, але в міру цікаво спостерігати, як вони нацьковують один на одного.

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Дейн з'являється в полі зору, і моє серце падає на кам'яну підлогу, коли він оглядає моїх друзів, а потім повертається до мене. Його очі розширюються, коли він оцінює моє розбите і опухле обличчя. "Вайолет."

"Дейн тут." Я тягнуся до Зейдена, навіть коли страх заморожує мене на місці. Цього не може бути. Я не знаю, як багато знає Дейн, але точно не так багато, як я.

"Я вже в дорозі". Напружений тон голосу Зейдена - це все, що мені потрібно, щоб зрозуміти, наскільки глибоким буде лайно.

"Ти нічого не зможеш зробити". Я зміцнюю свої щити, вкладаючи всю свою ментальну енергію в завдання і черпаючи силу від Тейрна, щоб підкріпити їх, складаючи цеглини на дві глибини навколо мого ментального архіву.

"Я не розумію, - каже Сойер. "Що тут робить наш ватажок?"

"Він заступається за неї, як і має робити лідер крила," - з надією в голосі відповідає Рідок. "А ти хіба ні?"

"Ні", - відповідаю я, не зводячи очей з Дейна та його рук.

"У правилах сказано, що вершники повинні бути здорові перед початком допиту", - гарчить Дейн, відриваючи погляд від мого і звертаючись до Варріша. "Кадет Сорренгейл явно нездорова".

Я кліпаю від несподіванки.

"Такий послідовник правил". Варріш прицмокує язиком. "Правила кажуть, що вони повинні, а не те, що вони мають бути. Більш реалістично, що вершник буде поранений, коли його схоплять".

"Що я тут роблю?" запитав Дейн.

"Перевіряєш теорію". Варріш посміхається. "Але поки ми чекаємо на нашу гостя, тобі варто потренуватися на ній. Він вказує на мене.

Гостя? На зміну страху приходить злість. *"Не приходь. Варріш хоче побачити, чи прийдеш ти. Думаю, він випробовує суміш, що блокує зв'язок."*

"Якщо він побачить твої спогади, весь рух буде під загрозою."

"А якщо ти прийдеш сюди, кидаючись тінями, він зрозуміє, що мені є що приховувати, і це стане справжнім допитом. Твій єдиний вихід - покладатися на те, що ти мене добре навчив". Теоретично порятунок звучить чудово, але в реальності він нас усіх підставив би.

"Вайолет..." Благання в його голосі майже ламає мене.

Я засовую останню цеглину на місце і затуляю собою Зейдена.

"Ти хочеш, щоб я..." Дейн піднімає брови.

"Так. Використай свою печать на ній. Тільки для того, щоб витягти секретну фразу, звичайно."

"Моя печатка засекречена."

"І вона вже знає, що це таке", - каже Варріш, хитаючи головою, ніби все це не має великого значення. "Хіба не знає? Ось чому вона так сердиться на тебе. Вона звинувачує тебе в тому, що сталося з її другом". Він іде вперед. "Дивно, чого можна навчитися, просто спостерігаючи".

Дейн хитає головою. "Я не буду цим займатися."

"Тоді на кому ти збираєшся тренуватися, щоб розширити свої здібності після нещодавніх подій? У нас закінчуються цивільні, яких Нолон може вилікувати, і якщо ти думаєш, що вона не розповіла решті свого загону твій маленький секрет, то ти переоцінюєш її".

Срань господня. Якщо Карр - мій вчитель, то Варріш - вчитель Дейна. Що це в біса за печатка у нашого віце-коменданта?

Дейн застигає, його очі шукають мене.

Я не заперечую. Не можу. З мене нікудишній брехун, а з детектором брехні - чи як там називається його печать - по той бік кімнати, мені краще тримати язик за зубами.

"Ось для чого створений твоя печать. Ти - перша лінія оборони, Аетос. Вона може бути Поромішською шпигункою або вершницею на грифоні. Ти можеш врятувати ціле королівство, просто витягнувши її таємниці з пам'яті". Варріш дивиться на мене, як на тварину, створену для вивчення. "Ти побачиш, що насправді сталося того дня, коли двоє мічених були вбиті, - він схиляє голову набік, - грифонами, чи не так, кадет Сорренгейл? Правда чекає, ватажок Аетос, і ти єдиний, хто може її побачити".

Вдих. Видих. Я зосереджуюся на тому, щоб вгамувати серцебиття і не відводити погляду від Дейна.

"Срань господня", - бурмоче Рідок. "Що він може?"

Я продовжую зосереджуватися на Дейні. Як хтось може бути таким знайомим і водночас таким незнайомим? Це той самий хлопчик, з яким я лазила по деревах, той самий, до якого я бігла, коли щось йшло не так. Але він також є причиною смерті Солейл і Ліама.

"Ти міг би дізнатися, що вона в ньому знайшла, - шепоче Варріш, підходячи ближче до Дейна. "Чому вона обрала його, а не тебе. Хіба ти не хочеш знати? Всі відповіді прямо тут. Треба лише знати, куди тягнутися". Треба віддати йому належне, він до біса переконливий.

Війна в очах Дейна змушує моє горло стискатися, і коли він тягнеться до мого обличчя обома руками, я вигинаю шию, відкидаючись так далеко назад, наскільки мені дозволяє стілець.

"Ні". Я змушую себе вимовити це слово.

"Ні". Він повільно повторює мою відмову, потім опускає руки, його погляд падає на мене. "Я не братиму участі в оцінці допиту курсанта з попереднім пораненням", - каже він через плече Варрішу.

Потім виходить.

Я затягую вдих, повітря з хрипом проходить крізь стиснене горло і потрапляє в мої легені.

Очі Ріаннон зустрічаються з моїми, а потім повільно заплющуються з полегшенням.

"Що ж, це було розчарування і антикульмінація", - каже Варріш з першою нахмуреністю, яку я коли-небудь бачила на його обличчі. "Довбаний послідовник правил. Гадаю, повернемося до звичної тактики". Він відступає назад, перш ніж я встигаю оговтатися, і завдає сильного удару в моє вивихнуте плече.

Агонія переповнює всі мої органи чуття.

Залишається тільки чорне.

***

Коли я прокидаюся, наді мною висить Нолон. Я підхоплююся з дерев'яного ліжка, і він повертається.

"Ось вона", - каже він, вмоцнюючись у крісло біля ліжка.

"Котра година?" Я обводжу поглядом кімнату, швидко помічаючи Ріаннон, Сойєра та Рідока, які сидять на койках. Вони не виглядають більш травмованими, ніж були до того, як я знепритомніла.

До того, як Варріш вибив мені плече з суглоба. Обережно повертаю суглоб, потім дивлюся на Нолона. Зі мною все гаразд. Болить, але не більше, і я можу бачити обома очима.

Він киває.

"Зараз ранок", - відповідає Рі, і на її чолі з'являється занепокоєння. "Здається."

Я тягнуся до Зейдена, але шлях знову непрозорий. Він пішов.

"Віце-комендант викликав мене, щоб вилікувати тебе". Голос Нолона стихає, і він нахиляється вперед. "Щоб він міг бити тебе знову і знову, поки ти не зламаєшся. Мені наказано залишатися в передпокої до кінця твого допиту, який він продовжив до завтра".

Страх стискає мій порожній шлунок.

"Це нормально?" запитує Сойєр, нахиляючись до мене і впираючись передпліччями в коліна.

"Ні", - відповідає Нолон, перехоплюючи мій погляд. "Він хоче того, що ти знаєш, Вайолет". Він тягнеться до моєї руки і злегка стискає її. "Чи варто його тримати?"

Я киваю.

"Чи варто дивитися, як катують твоїх товаришів по службі?"

Я здригаюся, але знову киваю.

"Думаю, я занадто довго був поглинутий іншими справами". Він зітхнув, потім підвівся. "Чому б тобі не провести мене до дверей?"

Я перекидаю ноги через ліжко, а потім роблю, як він просить, і йду за ним до дверей палати. Ріаннон не відстає. "Тобі краще знайти вихід", - шепоче він мені, перш ніж заговорити через відчинене вікно. "З мене досить".

Двері відчиняються, і Нолон вибігає. "Я зачиню", - каже він тому, хто стоїть по той бік. Його очі зустрічаються з моїми крізь вікно, коли він зачиняє двері, замок чутно клацає на місці... але не вікно.

Ріаннон тягне мене вниз, і ми обоє присідаємо навпочіпки.

"Я думав про іншого свого пацієнта", - недбало каже Нолон.

"І що з ним?" відповідає Варріш.

"Він знову провів ніч у лазареті. Сорренгейл доведеться поспати після лагодження ще годину або близько того. Чому б тобі не повернутися зі мною і не подивитися, чи можуть твої особливі навички стати в нагоді? Можливо, я щось упускаю з виду".

Ми з Ріаннон обмінюємося однаково розгубленими поглядами.

"Ти думаєш, що сеанси не вдаються?" запитує Варріш.

"Думаю, я зробив для нього все, що міг", - відповідає Нолон. "Я не збираюся сидіти тут цілий день і гаяти час, поки вона спить..."

"Гаразд, ми підемо", - відповідає Варріш. "Треба поспішати. Інші вже несуть сніданок.

"Тоді неодмінно поспішаймо."

За мить двері передпокою відчиняються і зачиняються.

Ми з Ріаннон повільно стоїмо, а потім зазираємо у вікно.

"Здається, ми самі", - шепоче вона.

"Згодна."

"Треба забиратися звідси", - каже Ріаннон хлопцям. "Я справді, чесно кажучи, думаю, що Варріш може спробувати вбити Вайолет".

Мій шлунок перевертається. О, Данн, вона справді це сказала.

"Ти серйозно?" запитує Сойєр, його очі виражені, але Рідок мовчить, його погляд стрибає між мною і Ріаннон.

"Одного разу він уже довів мене до вигорання", - тихо зізнаюся я.

Погляд перебігає між хлопцями, і вони стоять.

"Гаразд, я задам очевидне питання", - каже Рідок, коли вони перетинають камеру. "Що, в біса, ти знаєш такого, чого не знаємо ми?"

Я дивлюся між ними трьома. "Якби я сказав вам - і повірте, я думала про це - ви були б тими, кого прив'язали б до стільця. Я цього не допущу".

"Може, варто дозволити *нам* самим вирішувати, на який ризик ми готові піти". Сойєр хрустить кісточками пальців і пересмикує плечима, вже дивлячись на двері.

"Слабка магія не діє на замок", - бурмоче Рідок, простягаючи руку до дверей.

"Слушна думка, Сойєре. Але це..." Я хитаю головою. "Справа не лише в мені".

"Зараз - так", - каже Ріаннон. "Справа в тому, щоб врятувати тебе. З рештою розберемося пізніше. Сойєр, роби свою справу."

"Вже роблю."

Ми відходимо з його шляху, і він підносить руки до кожної з петель. Його пальці тремтять, і петлі димлять, а потім плавляться. Гарячий метал стікає по краях дверей, поки він працює.

"Швидше, поки ти нас тут випадково не приварив", - повчає Рідок.

"Я не бачу, щоб ти щось плавив", - відповідає Сойєр зі свого місця, де він присів, і піт стікає по його лобі, коли він розплавляє останню петлю.

Від полегшення у мене майже підкошуються коліна. У нас вийде!

Двері хитаються, і ми з Ріаннон кидаємося до хлопців, обоє здійсмаємо над ними руки. Дерево вдаряється об мої долоні, посилаючи поштовх болю в моє щойно вилікуване плече, коли ми ловимо те, що здається найважчими дверима, які коли-небудь були зроблені.

"Рухайтесь!" кричить Ріаннон.

Хлопці вискакують з-під дверей, а потім допомагають нам опустити їх на підлогу.

"Нам варто подумати про те, щоб покинути квадрант", - жартує Рідок, коли ми переступаємо через двері і виходимо з камери. "Ми були б крутими злодіями".

"З драконами", - погоджується Сойєр.

"Нестримними", - посміхається Рідок.

Ми зупиняємося біля столу лише настільки, щоб дістати свою зброю. Я відчуваю себе трохи менш панічно, менш вразливою з кожним лезом, яке вкладаю в піхви.

"Готова?" запитує Ріаннон, стискаючи свій короткий-меч.

Гадаю, я не єдина, хто зневажає почуття безпорадності.

Ми всі киваємо, а потім прямуємо до головних дверей. Надія живе лише якусь мілісекунду.

"Це той самий замок. Менша магія не спрацьовує", - кипить Сойєр, вже простягаючи руки.

"Я не..." Жар пронизує мої ребра. Таке ж відчуття я відчуваю, коли проходжу крізь куполи на своїх дверях. Я дивлюся вниз і витріщаюся. Найближчий до дверної ручки кинджал гарячий і... поколює. Я витягаю його з піхов, натикаючись на дверну ручку, проводячи великим пальцем по декоративному наверхню.

Метал клацає об метал, і ми всі обертаємося, щоб подивитися на замок.

"Що за чортівня?" Брови Сойєра стрибають.

"Я не знаю. Це... неможливо." Ножі не відкривають замки. Але жар і поколювання зникли.

"Хто-небудь, припиніть витріщатися і спробуйте відчинити ці кляті двері!" наказує Рі.

Тягнучись до ручки, я затримую дихання, коли клямка натискає на заціпку. Я тягну. Двері відчиняються. "Срань господня". Це збіг. Має бути. Магія не прив'язана до таких об'єктів.

"Срань господня потім, тікаймо зараз", - каже Рі. "Вперед!"

"Гаразд." Я вкладаю лезо в піхви і смикаю двері.

Якщо ми коли-небудь вирішимо вторгнутися на ворожу територію - а ми цього не зробимо - я б обрав Золю своєю першою ціллю. Знищивши Академію Кліффсбейн, ти знищиш багаторічну підготовку вершників грифонів одним ударом.

**- "ТАКТИКА", ОСОБИСТІ СПОГАДИ ЛЕЙТЕНАНТА
ЛІРОНА ПАНЧЕКА**

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Ми вибігаємо з печери на ранкове повітря, вранішнє сонце б'є нам в обличчя. Піднявши руки, щоб захистити очі, ми біжимо вперед, у траву по коліна, яка простягається від скель до дерев.

"Звідки у тебе ці ножі?" запитує Ріаннон, коли ми вже на півдорозі до лінії дубів.

"Від Зейдена". Мені навіть не спадає на думку збрехати. "Він зробив їх для мене..."

"Що ж, це несподівана насолода", - каже професор Ґрейді з-за нашої спини.

Ми кружляємо, і я витягаю два кинджали. Я краще відвідаю Малека, ніж повернуся в ту кімнату. Але я піду... на випускний іспит.

"Подумай про це пізніше", - наказує Тейрн.

"Я в порядку, дякую, що запитав.

"Звісно, все гаразд. Я зробив правильний вибір".

Професор Ґрейді посміхається і відставляє кухоль, підводячись зі стільця, що стоїть за кілька футів від дверей на скелястому схилі.

Ріаннон робить крок уперед, піднімаючи меч у положенні атаки правою рукою і витягаючи ліву руку. "Зараз ми візьмемо цю ділянку."

***

Наступні кілька днів Дейн не дивиться мені в очі, а я не намагаюся заговорити з ним. Що я можу йому сказати? Подякувати за те, що зробив єдиний гідний вчинок і не порушив мого приватного життя?

"Я просто кажу, що проводити кожні вихідні, літаючи до Самари або ховаючись у своїй кімнаті з Ріорсоном, не дуже добре для тебе", - каже Рідок, коли ми піднімаємося сходами академічного крила разом з натовпом, що прямує на Короткий опис бою.

"На відміну від..." Я кидаю на нього погляд і здригаюся. Його щока все ще чорно-синя.

Завдяки Нолону, на мені немає жодної мітки. Це несправедливо.

Ми втратили першокурсника Трістена на тренуванні з "Рукавицею", поки були на допиті, і пропустили шикування, де його ім'я оголошували у списку загиблих. Це теж несправедливо.

"Бути звичайним другокурсником і витратити час на те, щоб час від часу випускати пару", - відповідає Сойєр за Рідока з мого боку. Після допиту мої одногрупники майже не випускають мене з поля зору.

"Зі мною все гаразд", - кажу я їм обом. "Це просто те, що трапляється, коли спарені дракони прив'язуються до вершників у різні роки". За двадцять чотири години я буду в сідлі на шляху до Зейдена.

"Саме тому вони зазвичай *цього не роблять*", - бурмоче Рідок.

"Перший загін декого втратив, - каже Ріаннон, піднімаючись ззаду, коли ми піднімаємося на другий поверх. "Вони щойно вийшли з допиту, десь годину тому. Ім'я Соррела буде в списку загиблих завтра".

У мене падає серце. Оцінка допиту триває вже дві секунди.

"Дівчинка, яка так класно стріляє з лука?" Сойєр витріщається на Ріаннон, коли вона проскакує між нами.

"Так", - тихо каже вона.

Повз проходить курсант-писар, але я не можу розгледіти, хто це через піднятий капюшон. Дивно. Зазвичай вони з'являються в квадраті лише під час смертельних перекличок або коли Маркхему потрібні додаткові люди.

"Вона зламалася?" запитує Рідок. "Чи вони її зламали?"

"Я не..." Слова Ріаннон обриваються, і ми теж, коли два загони Першого крила відходять від стіни і стають на нашому шляху. "Ми можемо вам допомогти?"

Вони всі другокурсники. Я опускаю руки в боки, до кинджалів. "Ви, хлопці, втекли, так?" запитує Керолайн Ештон, знижуючи голос. "Це те, що люди говорять про нову нашивку". Вона постукує по своєму плечу, де ми тепер носимо круглу сріблясту нашивку з чорним ключем.

"Це засекречена нашивка, - каже Сойєр.

"Ми просто хочемо знати, як ви це зробили", - шепоче Керолайн, коли натовп проштовхується повз нас збоку, щоб потрапити до кімнати для брифінгів. "Ходять чутки, що їм знадобився цілий день, щоб відновити кімнату для допитів після вас, хлопці".

Той факт, що вона називає це *кімнатою*, а не кабінетом, дає мені зрозуміти, що ніхто насправді не розмовляє.

"Все, що ми можемо вам сказати, це та сама порада, яку вам вже давали. Не ламайтеся", - каже їм Ріаннон.

"Тримайтеся разом", - додаю я, не відводячи погляду від Керолайн, навіть коли вона переводить його на мене.

"Хіба ви всі не повинні бути на Бойовому зведенні?" запитує Бодхі, його голос лунає, коли він підходить до нас ззаду. Один його погляд змушує інші загани кидатися до дверей.

"Тейрн сказав мені, що відчув, як Сгейл дуже *розлютилась* минулої ночі", - кажу я через плече Бодхі, коли ми продовжуємо йти. "Є щось, про що мені слід знати?"

"Ні, наскільки мені відомо". Ми розходимося, коли проходимо крізь широкі подвійні двері в кімнату для брифінгів.

Я і мої товариші по службі починаємо спускатися сходами, але щось не так. Звичний гул брифінгової кімнати наближається до гуркоту і відвертих вигуків, коли курсанти піднімають те, що схоже на листівки, які лежать на кожному сидінні.

"Що відбувається?" запитує Рідок.

"Не знаю", - відповідаю я, коли ми обходимо перших курсантів у нашому ряду і знаходимо шлях до своїх місць.

Я підхоплюю половину аркуша пергаменту на стільці і перегортаю його, мої товариші по службі роблять те саме.

Мої коліна підгинаються, коли я читаю заголовок.

ЗОЛЯ ПАЛА ПІД ВОГНЕМ ДРАКОНА

ТРЕТЄ ЗА ВЕЛИЧИНОЮ МІСТО В ПРОВІНЦІЇ БРАВИК ВПАЛО ПІД УДАРАМИ СИНІХ ВОГНЯНИХ ДРАКОНІВ ТА ЇХНІХ ВЕРШНИКІВ. ХОЧА МІСТО ТА ЙОГО МЕШКАНЦІ БИЛИСЯ ХОРОБРО, ДВОДЕННА БИТВА ЗАКІНЧИЛАСЯ ПОРАЗКОЮ ПОРОМІШІВ. ВСІ, ХТО НЕ ВСТИГ ЕВАКУЮВАТИСЯ, ЗАГИНУЛИ. ЗА ОЦІНКАМИ, БУЛО ВТРАЧЕНО ДЕСЯТЬ ТИСЯЧ ЖИТТІВ, ВКЛЮЧНО З ГЕНЕРАЛОМ ФЕНЕЛЛОЮ, КОМАНДИРОМ ФЛОТУ ГРИФОНІВ БРЕЙВІКА. ВСІ ТОРГОВІ ШЛЯХИ ДО МІСТА БУЛИ ЗАБАРИКАДОВАНІ, ЩОБ ЗАПОБІГТИ ПОДАЛЬШІЙ ЗАГИБЕЛІ ЛЮДЕЙ.

Два дні тому.

Моя рука тремтить, і я розвертаюся до кінця кімнати, мій погляд перескакує з одного третьокурсника на іншого, поки я не знаходжу Бодхі та Імоджен.

"О боги", - шепоче Ріаннон поруч зі мною.

Бодхі та Імоджен обмінюються панічним поглядом, а потім наші погляди стикаються. Що, в біса, ми маємо робити? Бодхі напружено хитає головою, і я розумію, що він теж не знає.

Привернути до себе якнайменше уваги здається розумним, тому я повертаюся обличчям до мапи і вмощуюся на своє місце.

"Вона справжня?" запитує Сойєр, перевертаючи пергамент, щоб розглянути його.

"Виглядає... справжньою?" Рідок чухає потилицю, сидячи на місці. "Це якийсь тест, щоб перевірити, чи можемо ми відрізнити офіційні прокламації від пропаганди?"

"Я так не думаю", - повільно каже Ріаннон, дивлячись на мене.

Але мої очі прикуті до поглибленої підлоги та професора Девери, якій щойно вручили листівку.

Будь ласка, будь тою, ким я тебе вважаю.

Її очі розширюються, але я бачу їх лише секунду, перш ніж вона повертається обличчям до карти, відкинувши голову назад. Я б поставила своє життя на те, що вона дивиться туди, де я зараз, на маленьке коло біля підніжжя Есбенських гір уздовж річки Стоунвотер, яке позначає місце, де стоїть-стояла Золя. Це десь за чотири години польоту від нашого кордону.

"Вайолет?" Голос Ріаннон підвищується, ніби вона не вперше називає моє ім'я.

"Що за метушня сьогодні вранці?" кричить Маркхем над кімнатою для брифінгів, коли спускається сходами. Хтось подає йому листівку.

"Що ти думаєш?" запитує Ріаннон.

Я переводжу погляд з насуплених брів мого товариша по загону на листівку і змушую гуркіт у вухах затихнути, швидко вивчаючи пергамент. "Пергамент схожий на наш, але особисто я ніколи не бачила, щоб його робили за кордоном. Набір стандартний для всіх друкарських машин, які я коли-небудь бачила. Тут немає печатки, ні наваррської, ні поромішської". Я проводжу великим пальцем по великих, прокручуваних друкованих літерах заголовка, розмазуючи чорнило. "Йому менше доби. Чорнило не вивітрилося."

"Але воно *справжнє*?" Соєр повторює своє попереднє запитання.

"Шанси на те, що хтось привіз усі ці листівки з-за кордону, майже нульові", - кажу я йому. "Тож якщо ти питаєш, чи надруковані вони в Пороміелі..."

Моя голова смикається, і я бачу, як обличчя Маркхема червоніє, коли він говорить щось до Керолайн Ештон у проході. Вона схоплюється з місця і біжить вгору по сходах, зникаючи у дверях.

"Це було надруковано тут", - шепочу я, від страху шлунок скручується у вузли. Хто б це не зробив, він уже мертвий, якщо залишив хоч якийсь слід.

"Отже, це несправжнє". Сойєр піднімає брови, веснянки на його лобі зникають у борозенках шкіри.

"Те, що це надруковано тут для публічного розповсюдження, не означає, що те, що на ньому зображено, несправжнє, - пояснюю я, - але це також не означає, що воно справжнє".

"Ми б цього не зробили, - заперечує Сойєр. "Ми нізащо не пошлемо бунтівників знищити місто мирних жителів".

"Струнко!" кричить Маркхем, його кроки гупають, коли він спускається сходами.

Шум не вщухає.

"Якби хтось намагався поширити новини, він би відправив таку листівку до друкарні, щоб її затвердили писарі", - швидко кажу я своїм товаришам по загону, знаючи, що у нас обмаль часу. "Після затвердження, щоб підготувати блоки до друку, знадобилися б години, якщо тільки над ними не працювало кілька переписувачів. Але це не офіційно. Тут немає печатки. Тож або це фальшивка, надрукована лише для цього класу - а це *багато роботи* - або це справжнє... і не затверджене". Це саме те, що я б сказала, якби не знала правди, і, чесно кажучи, я не впевнена, що ця листівка є правдою.

"Вершники!" кричить Девера, повертаючись до нас обличчям. "Тихо!"

У кімнаті падає тиша.

Маркхем стоїть у передній частині аудиторії, його обличчя застигло в масці безтурботності, коли він стоїть поруч із професором Деверою. Якби я не знала його краще, я б сказала, що він майже насолоджується хаосом, але я знаю, і він потирає вказівний палець об великий.

Незалежно від того, що він скаже далі, це не входило в його плани.

"Очевидно, - він жестом показує на нас, піднявши долоню догори, - ми не готові до сьогоднішньої справи. Ми збиралися продовжити нашу дискусію про пропаганду, але тепер я бачу, що переоцінив вашу здатність без істерики оцінити простий друкований матеріал". Образа виголошена беземоційним монотонним тоном.

Раптом я знову відчуваю себе п'ятнадцятирічною, моя самооцінка визначається думкою цієї людини про мій інтелект і контроль.

"Чорт забирай". Рідок прогинається на своєму місці. "Це... жорстко".

"Це Маркхем", - тихо кажу я. "Ти думаєш, що тільки вершники можуть бути жорстокими?"

"Слова так само здатні випотрошити когось, як і лезо, а він - майстер".

"А якщо ми справді це зробили, а хтось злив інформацію?" запитує Ріаннон, дивлячись у мій бік. "Ти знаєш його краще за нас. Який його наступний крок?"

"По-перше, я не думаю, що ми б стали мішенню для цивільних через кордон". Це правда. Ми також не будемо робити нічого, щоб допомогти їм. "Але якщо він не друкував листівки, він буде дискредитувати, відхилити, потім відволікати".

"Наразі нам треба обговорити ще дві набагато нагальніші справи", - читає лекцію Маркхем, його тон все ще спокійний. "Отже, зараз ви передасте всі пропагандистські матеріали ліворуч, де вони будуть зібрані для обговорення в день, коли ви будете здатні до раціонального мислення".

По кімнаті пробігає хвиля, коли всі поспішають зробити те, що він просить. Я неохоче відпускаю свій, але не варто привертати увагу.

Професор Девера швидкими, точними рухами складає свій і ховає в кишеню.

"Чесно." Маркхем хитає головою. "Ви мали б помітити, що ці листівки є пропагандистськими, за кілька секунд".

Дискредитація. Мушу визнати, він молодець. Стоси доходять до кінців рядів, і тоді курсанти передають їх вперед, купа зростає і зростає, опускаючись до підлоги.

"Коли в історії Наварри ми коли-небудь літали на бунт, що складався лише з блакитних драконів?" Він дивиться на нас, як на дітей. Ніби нас знайшли недолугими.

Розумно. Він до біса розумний. Зібравши листівки, кожен кадет в кімнаті поставить під сумнів точне формулювання. Кожен кадет, окрім вершників, які знають, що зміст усього абзацу зводиться до розміщення слова "вогонь".

"Але, як я вже сказав". Маркхем плескає в долоні і зітхає. "Ми повернемося до цього уроку, коли будемо готові. А зараз у нас першочергове завдання, і ми повинні відсвяткувати його".

Відхилення завершено. Відволікання.

"Я не був впевнений, що цей день настане, тому сподіваюся, що ви пробачите нам за те, що ми тримали в таємниці місяці напруженої роботи полковника Нолона. Ми не хотіли розчаровувати вас, якщо

йому не вдасться здійснити те, що, можливо, стане найбільшим досягненням будь-якого целителя в нашій історії".

Не хотіли нас розчаровувати? Я ледве стримуюся, щоб не закотити очі.

Маркхем піднімає руку до дверей і посміхається. "Кілька місяців тому його розчавило під вагою гори, але Нолон відновив його кістку за кісткою, щоб повернути у ваш квадрант".

Розчавлений під вагою гори? Не може бути. Мій шлунок порожніє, і шум кімнати глухне під звуком моєї власної крові, що б'ється у вухах у такт барабану.

"Не може бути, бляха-муха", - каже Рідок, прориваючись крізь мою паніку.

"Тейрн?" Я не можу змусити себе подивитися.

"Перевіряю." Різкий, напружений тон нагадує мені про Рессона.

"Приєднуйтеся до мене, щоб привітати вашого товариша, Джека Барлоу!" Маркхем плескає. Уся кімната для брифінгів приєднується, найгучніші вітання лунають з Першого крила, коли дві фігури спускаються сходами.

Дихай. Вдох. Видих. Я проштовхую повітря через легені, коли Ріаннон хапає мене за руку і міцно стискає.

"Це він", - каже Ріаннон. "Це справді він".

"Ти обрушила цілу скелю на його божевільну дупу". Сойєр повільно плескає в долоні, але це лише для показухи. "Як, бляха, можна було щось виправити?"

Відводячи погляд ліворуч, я нарешті набираюся сміливості подивитися.

Та сама громіздка рама. Те саме світле волосся. Той самий профіль. Ті самі руки, що ледь не вбили мене під час випробування

минулого року... до того, як я вбила його під час "Військових ігор", коли моя печать спалахнула уперше.

Він повертає на кілька рядів нижче, проходячи повз інших другокурсників, поки Керолайн Ештон супроводжує його назад до свого загону. Тепер це все має сенс. Таємниця. Її візит до лазарету. Виснаження Нолона.

Джек розвертається, коли доходить до вільного місця, повільно повертається і киває під оплески, що не вщухають. Вираз його обличчя майже смиренний, як у людини, яка отримала другий шанс, на який вона точно не заслуговує, а потім він розвертається, дивлячись вгору по рядах, щоб знайти мене.

Крижані блакитні очі зустрілися з моїми. Будь-які сумніви, які я мала, вмирають швидкою смертю. Це він. Моє калатаюче серце підскакує до горла.

"Може, він засвоїв свій урок?" Голос Ріаннон підвищується від порожньої надії.

"Ні", - каже Рідок, опускаючи руки на коліна. "Він точно спробує вбити тебе. Знову".

Лагодження - це не цілителі. Цілителі пов'язані Кодексом Криктону, присягаються допомагати всім у час потреби і ніколи не завдавати шкоди серцю, що б'ється. Лагодження - це вершники. Вони присягаються лише Кодексу. Вони можуть так само легко завдати шкоди, як і зцілити.

-СУЧАСНИЙ ПОСІБНИК МАЙОРА ФРЕДЕРІКА ДЛЯ ЦІЛИТЕЛІВ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ШОСТИЙ

"Не допомагає!" шипить Ріаннон, коли ми всі витріщаємося на Джека-довбаного-Барлоу. Маленька, майже м'яка посмішка на мить викривляє його рот, і ми замовкаємо, коли він киває мені, а потім швидко відводить погляд, перш ніж сісти на своє місце.

"Що це в біса було?" запитує Рідок.

"Без поняття". Вперше після "Парапету" він дивиться на мене з чимось, окрім чистої злоби.

"Це він", - гарчить Тейрн. *"Бейд приховував правду всі ці місяці."*

"Я його бачу." Я б запитала, якого біса дракон ховає щось у Долині, але Андарна теж не надто відома.

"Завжди слідкуй за ним", - попереджає Тейрн.

Ріаннон стискає мою руку, ворущаючись на своєму місці. "Можливо, кілька місяців після смерті змінили його".

"Можливо". Очі Сойєра звужуються, коли він вдивляється в дірки на потилиці Джека. "Але я думаю, що нам краще вбити його знову".

"Я згоден з цим планом", - погоджується Рідок.

"Давайте зосередимося на тому, щоб стежити за ним", - пропоную я, змушуючи свій голос подолати клубок у горлі, коли

оплески нарешті стихають, дозволяючи мені привести свої думки до ладу.

Джек живий. Добре. Він навряд чи найгірше, з чим я зіткнулась минулого року. Я знищила не одного, а двох венинів. Я знищила цілу орду віверн разом із Зейденом. Може, Джек змінився. А може, й ні. У будь-якому випадку, мої навички володіння мечем і рукопашного бою тільки покращилися, і я сумніваюся, що він спарингував у лазареті.

Рідок, Сойер і Ріаннон витріщаються на мене так, ніби в мене може відрости хвіст і почати дихати вогнем у будь-яку секунду. "Зі мною все гаразд", - кажу я їм. "Серйозно. Припиніть витріщатися." У мене немає вибору, бути не в порядку.

Вони стріляють у мене скептичними поглядами різного ступеня, а потім дивляться вперед.

Маркхем прочищає горло. "А тепер перейдемо до нашої другої справи на цю годину". Він дивиться на професора Деверу.

"Вчора ввечері стався безпрецедентний напад на один з наших найбільших аванпостів", - каже вона, розправляючи плечі, оглядаючи кімнату.

"Знову?" бурмоче Ріаннон. "Що, в біса, там відбувається?" Вона відпускає мою руку і починає робити нотатки.

Серед курсантів здіймається гомін.

Зосередься. Я мушу зосередитися.

"І це, курсанти, не домисли. Не пропаганда. Не гра." Останнє слово сказане з боковим поглядом на Маркхема. "Це безпрецедентно не лише через свою близькість - у нас ніколи раніше не було нападів на аванпости так близько один від одного - але й тому, що це включало три дрейфи". Вона піднімає своє гостре підборіддя.

Я дивлюся на карту, змушуючи свій розум працювати. Пелхем біля кордону Сігні - моя перша здогадка, але Келдаві - вздовж кордону Брейвік - майже друга після того, як він ледь не впав минулого тижня. Можливо, бойовики визнають наші слабкі місця.

"Вони напали на Самару трохи пізніше після заходу сонця, в той час як більшість бунтівників завершували денне патрулювання".

Дихання завмирає в моїх легенях, а серце затинається. Вона привертає мою повну, неподільну увагу. Яка різниця, чи сидить піді мною Джек Барлоу, чи розлітаються газети з новинами про Пороміш? Ніщо з цього не має більшого значення, ніж те, що збирається сказати професор Девера.

Вони живі. Мають бути живі.

Я не можу уявити світ без Міри... і Зейдена? Моє серце не може збагнути такої можливості.

О боги, гнів Сгейл. Я повністю відкидаю щити, шукаючи зв'язок, який все одно не зможу відчувати з такої відстані. І все ж, я шукаю.

"*Тейрн?*" Я простягаю руку, але тривога заливає мою кров, пересилуючи кожную логічну думку. Він не мій, але міг би бути моїм. Моє серце починає калатати, а ребра стискають легені.

"Заставу успішно захистили троє вершників, які *не* були в патрулі. Їхню перемогу можна назвати дивовижною. Хоча під час штурму ніхто з вершників не загинув, - її погляд перехоплює мій, - один вершник був тяжко поранений."

Ні. Заперечення різке і швидке.

Лють і жах розливаються по моїх венах.

Професор Девера піднімає руку і чухає ліву сторону шиї, перш ніж відвести погляд. "Які питання ви б поставили?"

Ліва сторона шиї.

Саме там, де знаходиться реліквія Зейдена.

З Мірою все гаразд, але Зейден... Я не можу бути тут. Неможливо бути тут, коли я повинна бути там. Не існує реальності, якщо я не буду там. Тут нічого не означає. Не існує.

"Я мушу йти." Я підхоплюю з підлоги сумку і перекидаю ремінь через плече.

"Аванпост прорвали?" - запитує хтось переді мною.

"Ві?" Рі тягнеться до мене, але я вже стою, рухаючись вниз по ряду до сходів.

"Кадет Сорренгейл!" гукає професор Маркхем.

Я не маю часу відповісти йому, бо піднімаюся сходами. Немає світу поза межами неможливого для ігнорування драйву, який штовхає мене вгору. Моє тіло навіть не належить мені, бо я не тут.

"Кадет Сорренгейл!" кричить Маркхем, коли я виходжу з кімнати для брифінгів. "Ти не маєш дозволу на звільнення!"

"*Йди на подвір'я*", - гримить у мене в голові Тейрн.

Ми на одній хвилі, жоден з нас не хоче чекати, поки я вийду на льотне поле. Неважливо, від кого йде неконтрольований потяг - від мене чи від Тейрна, не тоді, коли нам обом потрібно одне й те саме.

"Вайолет!" - кричить хтось мені вслід. По коридору лунають кроки.

Джек Барлоу живий. Я вихоплюю кинджал зі стегнових піхов і розвертаюся назустріч загрозі.

"Ого!" Бодхі підкидає вгору одну руку, іншою стискає рюкзак. "Я не хочу, щоб ти замерзла до смерті під час польоту". Він висмикує з рюкзака свою льотну куртку і простягає її мені.

"Дякую." Я беру куртку невластивими мені рухами. Він має рацію. Я б вилізла на Тейрна і без куртки. Принаймні, я завжди ношу в

сумці свої льотні окуляри. "Я не можу залишитися. Я не можу пояснити. Я не можу бути тут."

"Це ж Тейрн." Він киває. "Іди."

Я йду.

До третього року навчання вершник повинен досягти повного і цілковитого контролю над своїми щитами. В іншому випадку, в моменти сильного стресу, вони можуть не тільки піддаватися впливу емоцій свого дракона, але й контролювати їх.

-ПОЛЬОВИЙ ПУТІВНИК ПОЛКОВНИКА КАОРІ ПО РОДУ ДРАКОНІВ

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ СЬОМИЙ

Коли ми приземлилися в Самарі перед самою ніччю, я була знервована, несамовита. Я не можу змусити себе піклуватися про відплату, яка чекає на мене в Басгіаті. Я витримаю будь-яке покарання, яке захоче Варріш.

Я провела кожную хвилину восьмигодинного польоту, намагаючись відокремити свої почуття від почуттів Тейрна, але я не можу, і він, безумовно, в первісному режимі.

Це через нього в моєму шлунку з'явилася порожня яма, яка загрожує поглинути всі логічні думки, якщо я не побачу Зейдена в найближчу хвилину. Моє серце калатає від відчаю, що Тейрн хоче бачити Сгейл неушкодженою, а не від моєї власної турботи про Зейдена. Зрештою, якби він був при смерті, Сгейл сказала би нам, як тільки ми підлетіли б достатньо близько, щоб вони могли поспілкуватися. Принаймні, так підказує мені ледь функціонуюча логічна частина мого мозку.

Це все Тейрн. Але що, як це не так? Наскільки серйозно поранений Зейден?

Можливо, Сгейл і сказала Тейрну, що Зейден живий, і я сам бачила, наскільки все погано, але я все ще рахую кожную секунду, поки

охоронці піднімуть портупею. Підвищена безпека - це протокол і цілком обґрунтовано, враховуючи вчорашній напад, але кожна мить, що тягнеться, діє мені на останні нерви.

Те, що я логічно розумію, що Тейрн все ще переповнює мої емоції, не означає, що я можу їх контролювати.

Щойно порт'єра піднімається достатньо високо, щоб я могла під неї пірнути, я це роблю. Цього разу мій розмір працює мені на користь. Я всередині аванпосту ще до того, як він відкрився на чверть.

Всередині панує організований хаос. Шматки кладки, розміром від половини мого зросту до подвійного, розкидані по подвір'ю, і швидкий погляд вгору - все, що потрібно, щоб побачити, звідки вони впали. На північній стіні також є сліди обпалення.

Мабуть, літуни прорвали периметр.

Лікарі працюють на сортувальному пункті на південному кінці фортеці, навколо них багато поранених піхотинців. Але серед синіх немає чорної уніформи. І кремових теж немає.

"Вайолет?" гукає Міра, виходячи з північно-західних сходів, які, як я знаю, ведуть до їхньої операційної. Я не бачу ні кульгавості, ні перев'язок, ні крові. З нею все гаразд. Як і сказала Девера, поранено лише одного, і це не Міра.

"Де він?" Я стягую з голови свої льотні окуляри і запихаю їх у сумку, не збиваючись з кроку.

"Що ти тут робиш?" Вона хапає мене за плечі, оглядаючи звичним поглядом. "Ти не повинна була приїхати до суботи".

"Ти неушкоджена?"

"Так." Вона киває. "Мене тут не було. Я була на патрулюванні."

"Добре, тоді скажи мені, де він". Мій тон загострюється, коли мій погляд дико розгойдується, шукаючи його. Чорт, я навіть не можу його

відчути, бо Тейрн перекриває все.

"У тебе немає відпустки, чи не так? Боги, ти будеш у повній дупі, коли повернешся". Вона зітхає. Треба віддати належне Мірі, вона не б'ється в битвах, які не може виграти. "Він у спаринг-залі. З того, що я чула, твій чоловік - причина, чому ми все ще маємо аванпост".

Він не мій. Не зовсім.

"Дякую." Я відвертаюся від неї, не кажучи більше ні слова, і прямую до спаринг-залу. Я кохаю її, я вдячна, що з нею все гаразд, але все це поховано під відчаєм, який роздирає мою душу, коли я бачу Зейдена.

У фортеці йдуть відновлювальні роботи, але коридор до спортзалу порожній. Навіщо його забрали до спортзалу для відновлення? Він що, не може піднятися сходами до своєї кімнати? Яма в моєму шлунку поглиблюється. Наскільки сильно він поранений?

Коли я заходжу до спортзалу, світло магів більш ніж компенсує вечірнє світло за трьома величезними вікнами. Але імпровізованого лазарету тут точно немає.

Зачекайте. Що? Я моргнула.

Зейден лежить на килимку у своїй спаринг-формі з короткими рукавами, що обтягує м'язи.

Він витягнув обидва свої важкі мечі, метал брязкає об метал, коли він спарингує з Гарріком.

"Ти сьогодні повільний", - повчає Зейден, нещадно наступаючи. Він рухається, як завжди, зі смертельним досвідом і повною концентрацією. Немає жодного шансу, що він був серйозно поранений. Вибух полегшення дозволяє мені зробити перший повний вдих після того, як я покинула "Басгіат", але він швидко згасає.

Руки на ньому. Мені потрібні мої руки на ньому.

"Ні. Більше. Я можу зробити. Приблизно. Це!" Гаррік сперечається, блокуючи просування Зейдена.

"Швидше." Зейден завдає удар за ударом, спритно уникаючи ударів на себе. З кожним помахом мечів тривога, жах від того, що його поранили, перетворюється на лють.

Він цілий і неушкоджений, а я - довбана дура, що дозволила своїм емоціям взяти гору над здоровим глуздом, дозволив любові до нього взяти гору над моїм здоровим глуздом. Це моя провина, а не Тейрна.

Але дикість, через яку я не можу дихати? Це стовідсотковий чорний ранковий хвіст, і я не можу вирватися, не можу підняти щити настільки, щоб володіти собою.

Я виходжу в поле зору Зейдена, мої пальці ніг зачіпають край мату.

Зейден дивиться на мене, і його очі розширюються на якусь мить, перш ніж він б'є Гарріка ліктем в обличчя, від чого той падає на землю.

Оуч.

Гаррік розпластується по мату, його мечі вислизають з рук. "Чорт!"

"Ми закінчили", - каже Зейден, навіть не озираючись, вже прямуючи до мене, з'їдаючи півдюжини футів, що нас розділяють, своїми довгими, повзучими кроками. "Я підняв щити. Що ти тут робиш?" Його очі розширюються, ніби він відчуває хаос всередині мене. "Насильство, з тобою все гаразд?"

"Що я тут роблю?" Я викушую кожне слово, поки мої очі пробігають по ньому, шукаючи рани, про які говорила Девера. Невже я неправильно витлумачила її жест? Невже я справді прилетіла сюди

даремно? У мене починають тремтіти руки. "Я не маю жодного уявлення!"

"Це не ти". Його погляд пробігає по мені.

"Я знаю це!" кричу я, розриваючись між плачем від вдячності за те, що він живий і, здається, неушкоджений, і знищенням цього спортзалу - цієї фортеці - через те, що він колись був у небезпеці. "Я не можу його вигнати!"

"Тримайся." Він скидає мій рюкзак з моїх плечей, і він падає на підлогу спортзалу, перш ніж він притискає мене до своїх грудей.

Я обіймаю його і тикаюся обличчям йому в шию, глибоко вдихаючи. Він пахне м'ятою, шкірою і мною... Заради Бога, якого біса я нюхаю його?

Зейден веде нас прямо до купальні спортзалу, і я встигаю розгледіти відполіровані кам'яні стіни, високі зашклені вікна, частково розчахнуті, і ряд широких лавок під трьома лініями струменів, схожих на ті, що були в Басгіаті. Клацанням пальців він зачиняє двері, а потім натискає на важіль на стіні. Вода б'є з носика акведука над головою, занурюючи нас обох у щось схоже на лід.

Я задихаюся, моє тіло напружується від шоку гіркового холоду, і це все, що я здатна відчувати за цей удар серця.

"Підніми щити", - наказує Зейден. "Негайно, Вайолет!"

Я продираюся крізь льодовик свого розуму і засовую цеглинки щитів на місце. Емоції Тейрна досить притупилися, щоб я могла претендувати на якусь подобу контролю. "Бляха. Холодно", - кажу я, мої зуби цокотять.

"Ось так." Зейден повертає ще один важіль, і вода нагрівається. "Що в біса сталося, що тобі дозволили прийти раніше?" Занепокоєння

проступає між його бровами, коли він ставить мене на ноги, і вода бризкає на нас.

Мій розум знову належить мені, хоча я відчуваю, як інтенсивність емоцій Тейрна б'ється об мої щити.

"Вони не дали мені відпустку..."

"Тебе не відпустили?" Його голос знижується до того небезпечного тону, який лякає всіх на світі, окрім мене. "Коли ти вже знаєш, що Варріш збирається..." Його слова різко обриваються, коли його погляд падає на моє плече. "Що це за довбана льотна куртка на тобі?"

"Справді?" Я розкидаю руки, з радістю дозволяючи теплу ввібратись у мене. "На ній звання третього курсу, емблема Четвертого крила і позначка керівника секції. Чию куртку, в біса, ти думаєш, я ношу?"

Його щелепа смикається, вода стікає по обличчю.

"Це Бодхі, ти, територіальний мудак!"

Ця відповідь, здається, не допомагає.

"Ти зараз серйозно?" Я розстібаю кляту куртку і смикаю за рукави, але шкіра - сука, коли мокра, і це займає мить, щоб висмикнути її. "У мене закінчився бойовий звіт, щойно Девера повідомила мені, що тебе *поранено*. Так, я пішла без відпустки. Потім я летіла вісім годин на шаленій швидкості з абсолютно ірраціональним Тейрном, який думав, що якщо тебе поранено, то і Сгейл могла бути поранена. А тепер ти розводиш якусь власницьку, ревниву, *чия-там-куртка*, маячню тільки тому, що твій кузен знав, що я була така панічна, що не зупинилася б навіть заради своєї власної льотної шкіри?". Я витріщаюся на його безглузду дупу і кидаю куртку на підлогу. "Можеш іти до біса!"

Куточок його рота піднімається вгору. "Ти хвилювалась за мене?"

"Більше ні, не хвилююся". Я бачу, як він *червоніє*. Як він може знаходити це смішним?

"Але ж хвилювалась". Повільна посмішка розпливається по його обличчю, а очі загораються. "Ти хвилювалась за мене". Він тягнеться до мене.

"Ти думаєш, це смішно?" Я відступаю назад, щоб не потрапити в його обійми, але наштотхуюсь на слизьку від води стіну за спиною.

"Ні." Він схиляє голову набік, його посмішка зникає. "Здається, ти трохи злишся, що я не на порозі Малека. Ти б воліла, щоб я стікав кров'ю в лазареті?"

"Ні!" Звичайно, він не розуміє. Його життя може залежати від мого, але він не відчуває того, що я відчуваю до нього. Він хоче мене, навіть сказав, що закохався в мене, але ніколи не казав, що кохає. "Я не злюся на тебе за те, що ти не постраждав. Я б ніколи не хотіла, щоб тобі було боляче. Я злюся на себе за те, що була такою нерозважливою, так захопилася тобою, так мало контролювала свої емоції, що просто бігала за тобою, як... як..." Як закохана маленька дурепа. "А ти, ти завжди спокійний, зібраний і контролюєш себе. Ти б дочекався всієї інформації, і ти б ніколи, чорт забирай, не дозволив би емоціям Сгейл взяти гору..."

Мої слова замовкають, коли Зейден піднімає мокрий рукав на правій руці, оголюючи зморшкувату червону лінію, що тягнеться від верхньої частини його плеча до половини біцепса. Вона дуюм завтовшки вгорі і втричі товща там, де закінчується. Очевидно, що його вилікували, і якщо шрам досі так піднявся, то він, мабуть, ледь не втратив руку.

"Ти справді був поранений", - шепочу я, і вся злість виривається з мого тіла. Груді стискаються, мабуть, було дуже боляче. "З тобою все гаразд?" Запитання виривається, хоча я щойно бачила, як він зносить супротивника.

"Я в нормі". Звіт писаря, мабуть, вийшов ще до того, як прийшов майстер зі східного крила". Шрам зникає, коли він тягне рукав назад. "А щодо мене ти помиляєшся. Я б не став чекати на всю інформацію - чи навіть докази - якби почув, що тебе поранили." Цього разу я не відступаю, коли він тягнеться до мене. Його рука обвиває мою талію, а долоня лягає мені на поперек, щоб вивести нас з-під прямих водяних бризок. Кілька сантиметрів між нами - це і дар, і прокляття, коли він нахиляється до мене. "Я не завжди спокійний або зібраний, і я ніколи не контролюю себе, коли справа стосується тебе".

Моє серце калатає від його слів, від постійної напруги, що зростає між нами, від усвідомлення, яке пронизує мене від цього єдиного дотику. Мене зігріває не лише вода.

"Навіть зараз я не роблю те, що повинен". Його слова виходять обірваними.

"Що саме?"

"Тягну твою дупу на килимки, поки ти не перетворишся на гаряче, спітніле, болюче місиво від дюжини раундів спарингів". У нього цокає щелепа. "Тому що я попереджав тебе ніколи не піддавати своє життя ризику через щось настільки тривіальне, як розмова зі мною, і все ж ти зробила саме це. Знову."

"Я згодна з усім, крім спарингу." Чорт. Це звучить так, що перехоплює подих. "І не тобі мене більше карати. " Я більше не в твоєму підпорядкуванні. "

"О, я знаю. І якимось чином нам обом було до біса легше, коли ти була в моєму підпорядкуванні. Ти ж хочеш повної відвертості, коли йдеться про мене, так? Як тобі такий варіант?" Його погляд падає на мої губи. "Я б зробив те ж саме, що і ти, тому що я так само безрозсудний для тебе, як і ти для мене".

Гострий, солодкий біль поглинає мої груди. Боги, я хочу в це вірити. Але я також хочу більшого. Я хочу тих самих трьох слів, які він вимагає від мене. Я проводжу язиком по нижній губі, і його очі спалахують, коли пара наповнює кімнату.

"Ти хвилювалась *за мене*". Перший раз, коли він сказав це, це прозвучало кумедно. Вдруге прозвучало щасливо. Але цього разу його тон змінюється, ніби це одкровення.

"Звичайно, я хвилювалась *за тебе*".

Він повільно тягне мене вперед, даючи мені всі шанси заперечити, перш ніж зрівняти наші тіла врівень. Його тепло вбирається в кожну охолоджену частинку мене, і вся пекуча тривога, яку я відчувала під час польоту сюди, і пекуча злість, що послідувала за нею, перетворюється на зовсім іншу - і набагато небезпечнішу - форму тепла.

Бляха, я хочу його. Я хочу торкатися кожного сантиметра його шкіри, відчувати, як б'ється його серце, щоб переконатися, що з ним справді все гаразд. Я хочу, щоб його тіло було наді мною, всередині мене, так близько, як тільки можливо. Я хочу, щоб він змусив мене забути про те, що є щось, окрім цієї кімнати і нас двох.

"І ти прилетіла сюди, навіть не зупинившись, щоб забрати свою шкуру". Він опускає голову на дюйм за дюймом, болісно повільно.

Я киваю.

"Тому що ти все ще кохаєш мене", - шепоче він біля моїх губ за мить до того, як поцілувати мене. Слава Богу, він не чекає моєї відмови, бо я не впевнена, що зможу її дати, не зважаючи на те, як він грається з моєю нижньою губою, ніжно прикусивши її, а потім погладжуючи язиком по вигину. Це надто добре, надто правильно, надто... все.

Вперше після Аретії він не чекає, поки я попрошу. Вперше його сумнозвісний самоконтроль послизнувся. Вперше він грає в азартні ігри з можливою відмовою, поцілував мене просто тому, що хотів, і, бляха, це саме те, що мені потрібно - щоб він потребував мене.

Я розтуляю губи в запрошенні не лише тому, що хочу його, але й тому, що він діє на основі зізнання, яке мені не довелося вибивати з нього або навіть просити. Він стогне, його руки обіймають мене, і поцілунок стає саме таким, яким він сам себе називав - безрозсудним. Відчуття його язика, що торкається мого, а потім, гладить, - це полум'я в каганці, і я спалахую.

Потреба, хіть, бажання - що б це не було - танцює по моєму хребту і збирається, стаючи наполегливим болем між стегнами. Піднімаючись на носки, щоб підійти ближче, я обіймаю його за шию, але ми все ще недостатньо близько.

Його руки перебирають гудзики на моїй формі, і я неохоче послаблюю хватку, щоб він міг її зняти. Вона падає на підлогу десь ліворуч. Я смикаю його за сорочку, відчайдушно бажаючи доторкнутися до нього, і він підкоряється, хапає її за шию і тягне на себе, відкриваючи милі й милі теплої, мокрої шкіри.

Я цілую шрам прямо над його серцем і проводжу руками по його боках, мої пальці простежують тверді впадини і борозенки вздовж його живота. У цьому світі немає нічого, що могло б зрівнятися з ним.

Він повна, абсолютна досконалість, його тіло вирізьблене за років спарингів і польотів.

"Вайолет". Він нахиляє мою голову і цілує мене сильно і глибоко, потім повільно і м'яко, змінюючи темп, змушуючи мене напружуватися для більшого.

Мої руки обводять лінії його спини, коли він пронизує пальцями мокрі, розпущені пасма моєї коси, потім смикає, вигинаючи мою шию, перш ніж припасти до неї ротом.

Він точно знає, де я чутлива, і, *чорт забирай*, він використовує кожен частинку цього знання, смокчучи і облизуючи те місце збоку мого горла, від якого у мене підкошуються коліна, а пальці притискаються до його шкіри.

"Зейден", - скиглю я, мої руки ковзають по вигину його дупи. *Мій*. Цей чоловік мій - принаймні зараз. Навіть якщо це лише наступні кілька хвилин.

Він кусає ніжну шкіру мого вуха, від чого по хребту пробігає тремтіння, а потім його рот знову на моєму, викрадаючи мій розум і замінюючи його чистою потребою. Цей поцілунок не такий терплячий, не такий контрольований, як інші. У ньому є дикий, плотський край, який змушує мої губи вигинатися на його губах, робить мене сміливішою. Я проводжу рукою між нами, потім зітхаю.

Він твердий для мене, його довжина впирається в пояс, коли я стискаю його.

"Бляха", - гарчить він, відриваючи свій рот від мого, його дихання таке ж уривчасте, як і моє, коли я гладжу його по тканині. "Якщо ти продовжуватимеш це робити..." Він заплющує очі і відкидає голову назад.

"Я справді тебе дістану?" Моє серце стискається.

Його погляд перехоплює мій, і конфлікт, який я бачу в цих темних глибинах, змушує мене зупинитися.

"Не змушуй мене боротися за це. Тільки не знову". Я відступаю від тепла його рук, і кожен нерв у моєму тілі кричить на знак протесту. "Я не можу завжди бути тією, хто бореться за це, поки ти вигадуєш нові способи вагатися або говорити мені "ні", Зейден. Ти або хочеш мене, або ні."

"Ти щойно обхопила рукою мій член, Вайолет. Я впевнений, що ти відчула, як сильно я тебе хочу". Він проводить рукою по своєму мокрому волоссю. "Боги, це ж я боровся за це!" - сперечається він, жестикулюючи між нами. "Я ж казав тобі, я не використовую секс як зброю, щоб повернути тебе".

"Ти просто використовуєш це своїм маленьким правилом, щоб змусити мене сказати три слова, які я не готова тобі дати". І ця грань божевільної потреби, на якій він мене тримає, досить гостра, щоб я могла зламатися, настільки я його жадаю, бляха-муха.

"Використати це проти тебе?" Він хитає головою. "Ти казала мені, що не можеш відокремити емоції від сексу. Пам'ятаєш?"

Я відкриваю, а потім закриваю рот. Він має рацію. Я так і сказала. *Дідько*. "Може, я вчуся як."

"Може, я не хочу, щоб ти вчилася." Він робить крок вперед і обхоплює мою шию ззаду. "Я хочу тебе такою, яка ти є, з усіма твоїми емоціями. Я хочу жінку, в яку я закохався. Це вбиває мене щоразу, коли мені доводиться тримати свої руки подалі від тебе, щоночі я не сплю поруч з тобою, благословенний і проклятий спогадами про те, яка ти гаряча, яка мокра, яка до біса *досконала*, коли я втрачаю себе в тобі".

Мої губи розтуляються, і тепло розливається по шкірі, наче його слова - це справжня ласка.

"Коли я сплю, мені сняться звуки, які ти видаєш перед тим, як кінчити, і те, як блакить твоїх очей затьмарює бурштиновий колір одразу після того, вся насичена і затуманенна. Я прокидаюся з голоду за тобою - тільки за тобою - навіть вранці, коли ти на півдорозі через усе королівство. Я не відмовляю тобі і не маніпулюю тобою. Я борюся за тебе". Він кладе долоню мені на стегно, а великим пальцем гладить голу смужку шкіри між моїми штанами та обладунками.

"Ти хочеш боротися за мене?" Я простягаю руку до свого волосся і висмикую шпильки одну за одною, дозволяючи їм впасти на кам'яну підлогу. "Тоді ризикни, *не знаючи*, що я відчуваю. Хочеш повернути моє серце? Цього разу ризикни спершу своїм".

"Якщо я скажу тобі, що відчуваю зараз, ти ніколи не повіриш, що я не просто відчайдушно прагну твого тіла". Він хмуриє брови.

"Саме про це я й кажу". Остання шпилька випадає з мого волосся. "Обирай, Зейден. Ти можеш дозволити мені вийти через ці двері, або ти можеш бути тим, хто візьме те, що я готова віддати цього разу". Я струшую волосся і запускаю пальці в мокру масу, щоб розплести косу.

"Ти намагаєшся поставити мене на коліна? Чи виграти суперечку?" Його рука згинається на моєму стегні, а його гарячий погляд пробігає по мені.

"Так", - відповідаю я, тягнучись до зав'язок на попереку, які кріплять мою броню. "Я щойно провіла вісім годин, боячись, у якому стані я тебе застану, і я кажу тобі, що я не просто хочу тебе. Ти мені потрібен. Ось твої три слова". Я смикаю мокру струну, і вона піддається. "Це все, що ти отримаєш. Візьми мене або покинь мене".

Боротьба всередині нього відчутна, напруга між нами досить гостра, щоб пробити луску дракона. І на секунду мені здається, що він

може бути достатньо впертим, щоб піти і залишити нас у цьому глухому куті.

Але потім - слава богам - він розривається, впиваючись своїми губами в мої, і вогонь, що пригас під час нашої суперечки, спалахує ще гарячіше, ніж раніше. Він цілує мене так, ніби я - відповідь на всі питання. Так, ніби все, що між нами було і буде, залежить від цієї миті. І, можливо, так воно і є.

Його руки працюють зі шнурками на моїй спині, поки я розстібаю гудзики його штанів. Я виграю перегони, просуваючи руку під тканину, щоб погладити його від кореня до кінчика.

Гортанний стогін, який він видає мені, відчувається як нагорода і вдаряє прямо між стегнами, біль посилюється до пульсації.

"Відпусти, щоб я міг тебе роздягнути". Він вимовляє останнє слово, стискаючи мою нижню губу.

Так, будь ласка. Я звільняю його, і він стягує мій обладунок досить вільно, щоб натягнути його мені на голову. Він б'ється об землю, і через секунду чутливий пік моїх грудей оточений його ротом, який клацає язиком. Я стогну, мої пальці прокладають тунель крізь його волосся, щоб утримати його там. "Це так до біса добре".

Обхопивши мене рукою за спину, а іншою за коліна, він піднімає, а потім одним плавним рухом кладе мене на підігріту водою кам'яну лавку. "Ти впевнена, що хочеш зробити це тут і *зараз?*" - запитує він, піднімаючись наді мною, закриваючи бризки води з моїх грудей, прикриваючи очі капюшоном і прибираючи волосся з моїх рук. "За п'ять хвилин ти будеш зручно влаштована в моєму ліжку".

Він такий красивий, що моє серце болить від одного лише погляду на нього.

"Зараз". Мої руки гладять його широкі плечі і спускаються вниз по реліквії, що в'ється від щелепи до передпліччя.

"Зараз", - погоджується він. У наступному поцілунку немає нічого відпрацьованого чи відшліфованого - все це потреба, підсолоджена відчаєм, який збігається з моїм власним, і тим палкіший від цього. Це саме те, що мені потрібно - бути затиснутою між його твердим тілом і каменем, поглинутою з такою ж нетерплячістю, з якою я відчуваю до нього.

Його рука ковзає по моїх вигинах, слідуючи за вигином талії, перш ніж намацує мій пояс і розстібає один за одним гудзики на штанах. У його дотиках немає ніяких вагань, коли його пальці заглиблюються і гладять від мого входу до мого клітора.

Моя спина вигинається, і я задихаюся від розпеченого задоволення.

"Ще гарячіше, ніж я пам'ятаю". Його рот рухається вниз по моїй шії, переповнюючи мене відчуттями, коли його пальці draжнять легкими дотиками. "Бляха, ти наче шовк. Гарячий, гладенький шовк". У його голосі з'являються грубі нотки, за якими я скучила.

Він опускається нижче, щоб поклонятися моїм грудям ротом, його зуби злегка згрібають мій сосок з ідеальною кількістю тертя, щоб створити насолоду, яка щільно згортається всередині мене. Звичайно, він знає, що мені подобається. Це не вперше. І не востаннє.

Сила розростається під моєю шкірою і наростає, коли він кружляє навколо мого набряклого клітора, відмовляючи мені в необхідному тиску.

"Зейден", - благаю я, вгризаючись нігтями в його плечі, але намагаюся не зачепити його новий шрам. Кожен дотик його пальців і клацання язика наче удар блискавки пронизує моє тіло, електризуючи

кожен нерв, доки я не стаю надчутливою тятивою, натягнутою надто туго, але недостатньо сильно.

"Я точно знаю, чого ти хочеш", - він торкається мого клітора, - "і що тобі потрібно". Два пальці ковзають всередину мене.

Глибше. Ближче. Ще. Це те, що мені потрібно.

"Тоді дай мені", - вимагаю я, крутячи стегнами.

"Я цілу вічність чекав, щоб доторкнутися до тебе".

Моє дихання звучить як пошарпані штани і стогони, а шкіра палахкотить, жар поколює, коли він посилює болючий тиск сильнішими, швидшими рухами.

"Боги, подивись на себе. Ти - це все, що я коли-небудь хотів. Тільки тебе. Тільки це. Тільки нас". Його голос закручується в моїй голові, поки він не стає всім, що я бачу, всім, що я чую, всім, що я відчуваю і думаю. Він - це все, він дивиться на мене так, ніби думає про мене те ж саме.

"Ти мені потрібен". Можливо, "потрібен" - не зовсім правильне слово, але немає іншого терміну, який би відображав, наскільки він важливий для мого існування. Я засовую великі пальці в пояс штанів і штовхаю. Мені потрібно їх зняти, негайно.

"Так само". Ми божевільно шукаємо руки і рти, намагаючись звільнитися від решти мокрого одягу. У мене з'являється нова причина проклинати ці чоботи, але Зейден швидко з ними справляється, роздягаючи мене догола.

Я примарно ковзаю губами по новому шраму на його руці, більш ніж усвідомлюючи, як близько я підійшла до того, щоб втратити його, а потім він знову наді мною, спираючись своєю вагою на передпліччя, його очі вивчають мої з інтенсивністю, що змушує мене тремтіти від передчуття, коли він влаштовується між моїми стегнами.

Простягнувши руки між нашими тілами, я обхоплю його пальцями, підносячи головку його члена до свого входу. Я помру, якщо він змусить мене чекати ще довше. Я не переживу жодного подиху без нього всередині мене.

"Ти потрібна мені більше, Вайолет". Він притискається до мого обличчя і крутить стегнами, проштовхуючись всередину, розтягуючи мене, поглинаючи перші чутливі сантиметри. "Скільки би ти не думала, що тобі це потрібно, я потрібен - ти мені потрібна більше". Він штовхає, заповнюючи мене одним довгим рухом, поки не занурюється так глибоко, що мої очі заплющуються, і я стогну від піднесеної насолоди.

Нічого подібного у світі немає. Я в цьому впевнена.

"Так. Бляха. Добре." Він відлунює мої думки стогоном, а потім рухається, відступаючи, щоб знову і знову вриватися в мене, крадучи поцілунком за поцілунком моє заціпеніле дихання. Камінь у мене за спиною дає мені важелі, щоб вигинатися в його поштовхах, занурюючи його глибше. Це занадто багато, занадто добре і водночас недостатньо.

Кожен потужний удар робить мене жадібною до більшого. Ось де я хочу існувати, коли він наді мною, коли він рухається всередині мене, коли його увага повністю, повністю моя. "*Сильніше. Глибше.*" Я дихаю надто важко, щоб говорити. "*Не поводься зі мною так, ніби я зламаюсь.*"

"*Я точно знаю, скільки ти можеш витримати*". Він просовує руки піді мною, потім притискає мене до грудей, коли піднімається, повертаючись, щоб сісти на край лавки.

Мій крик відлунює в кімнаті, коли я опускаюся на нього, мої коліна закріплюються по обидва боки його стегон, і він потрапляє в

той солодший, глибший кут, від якого у мене перехоплює подих. *"Так. Ось так. Боги, я відчуваю тебе всюди."*

"Прямо там, де ми зупинилися." Його руки переходять до моєї дупи. *"З тобою скачущею на мені".*

Я обіймаю його за шию і посміхаюся йому в губи. Цього разу ніхто не заходить у ці двері, щоб перервати нас. Лише звук води, що б'ється об лавку біля нас, і наші тіла, що зближуються знову і знову, наші серця, що калатають, дихання, що затримується між довгими, п'янкими поцілунками.

Реальність звужується до відчуттів, витонченого відчуття дотику його грудей до моїх грудей, його рота, що поклоняється моєму, його члена, що заповнює кожен мій сантиметр, розтягуючи мене для більшого. Тиск, що здійснюється в моєму серці, такий сильний, а насолода така солодка, що я відчуваю її смак. Він вібрує в мені, коли моя сила зростає, перетворюючи мене на чисту, захоплену енергію, поки я не стаю самою блискавкою, якою я володію, потріскуючи в очікуванні удару.

"Ще", - гарчить він. "Я хочу все, Вайолет."

"Ти маєш це." Його щетина дряпає мої долоні, коли я обхоплюю його обличчя і цілую. Блискавка пронизує мене, досягаючи небезпечного піку, і мені не потрібно питати. Я знаю, що він має мене.

Вона звільняється з тріском, яскраво спалахуючи за вікнами на мить, перш ніж її поглинають тіні, які витікають, щоб задушити її. Ніщо не розбивається. Ніщо не спалахує. Він знає, як реагує моє тіло, точно знає, як підштовхнути мене до межі, і він прикриває мене, коли я вибухаю.

Я кохаю його. Я кохаю його. Я кохаю його. Я не готова віддати йому слова, силу, що приходить з ними, але я можу зберегти їх для

себе, скандувати їх, як свій особистий Кодекс, єдину істину, в якій я впевнена.

Його тіло стискається під моїм, його поштовхи стають сильнішими, коли він обвиває мене рукою, зачіпає за плече і втягує мене в кожен поштовх.

Цей спіралеподібний тиск доходить до межі, і я борюся, стримуючи його. Ще не все. Я хочу більше. Бляха, я хочу відчувати це кожную хвилину кожного дня до кінця свого життя.

"Відпусти". Він змінює кут нахилу, тручись об мій клітор з наступним поштовхом.

"Я не хочу, щоб це закінчувалося". Я чую нотки паніки в своєму голосі, гострі нотки страху, що це буде єдиний раз, коли я відчуваю себе так, єдиний раз, коли він мій. Але хвилі наближаються з кожним рухом наших стегон, і мої м'язи напружуються до болю.

"Вайолет". Його рука ковзає з мого плеча на потилицю, стискаючи довгі пасма мого волосся, а він дивиться мені в очі, наче може зазирнути прямо в душу. "Я не можу відмовитися від цього. Я *не* віддам тебе. А тепер відпусти".

Мої стегна тремтять, і при наступному поштовху я з криком переламуюся. Спалахує блискавка, сила розриває мене миттєвим громом, а хвилі накривають мене знову і знову. Все, що я можу зробити, - це триматися за Зейдена і осідлати їх, блаженство заливає моє тіло, аж поки я не починаю мляво хитатися, щоб повернутися до нього.

"Чудово." Його стриманість зникає в одну мить. Зникають розмірені, точні поштовхи. Він гарчить мені в шию і дико рухає стегнами, поглинаючи мене, і я розумію, що це те, чого я прагнула понад усе, навіть понад його таємниці - його втрати контролю.

Я хочу бути єдиною людиною, для якої він розгадує таємниці.

Тримаючись за його плечі, я відштовхуюсь від кожного поштовху, обертаючи стегнами і смакуючи крик, який він випускає, коли нарешті здригається піді мною, і його тіні проносяться крізь кімнату. Скелі тріскаються, і вода виринається з акведуків.

Моє серце калатає, коли я посміхаюся.

"Бляха". Його лоб впирається в мій, наші груди здійснюються, коли ми боремося, щоб перевести подих. "Щойно я подумав, що можу впоратися з тобою, я повністю втрачаю самовладання".

"Це моя улюблена частина."

"Чому це мене не дивує?" Він торкається губами до моїх губ, обіймає мене, не даючи мені розтанути на його колінах. "Смерть мені, присягаюся."

"Що нам тепер робити?" Питання вислизає, перш ніж я встигаю його зупинити. Зрештою, це ж я боролася з цим - чим би це не було.

"У нас є варіанти". Він пестить моє обличчя і вивчає мої очі. "По-перше, ми можемо залишитися тут і почати знову. По-друге, ми можемо помитися, одягнутися і прокрастися до моєї кімнати, де ми зможемо почати все спочатку. Або по-третє..." Він робить паузу. "Ми можемо помитися, знайти водоноса, щоб висушити одяг, одягнути тебе в одну з моїх льотних курток і полетіти на місце зустрічі, щоб віддати кинджали..."

Я підхоплююсь і біжу, хапаю свій одяг, перш ніж він встигає закінчити. Звісно, я йду з ним.

"Гадаю, це означає 'ні' першим і другим варіантам?" - каже він із розчарованим зітханням.

Хоча вершники на грифонах не здатні розвивати печатки, вони не безсилі. Насправді, дехто стверджує, що вони відточили меншу магію, особливо роботу розуму, до найсмертоноснішої зброї з усіх можливих. Недооцінювати їх - помилка.

-ГРИФОНИ ПОРОМІЕЛЯ, БОЙОВЕ МИСТЕЦТВО МАЙОРА ГАРІОНА САВОЙСЬКОГО

РОЗДІЛ ДВАДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Коли двоє вершників перебувають у передбачуваних стосунках, які випадково прив'язані до пари драконів, ніхто не роздумує двічі про опівнічний політ, щоб утекти, а на Континенті немає кращого вигляду на зорі, ніж зі спини Тейрна.

"*Я все одно не схвалюю*", - читає лекцію Тейрн, коли ми перетинаємо бар'єр куполу трохи пізніше опівночі.

"*І все ж, ми все ще летимо*", - заперечую я, струшуючи з себе відчуття неправильності, яке з кожним помахом крила все глибше занурюється в мої кістки. З досвіду я знаю, що воно мине, як тільки ми опинимося за межами куполу, достатньо довго, щоб мої відчуття пристосувалися.

"*Тільки тому, що я пообіцяв дозволити тобі зробити свій власний вибір після Рессона, а не тому, що я згоден з тобою*". Він іде схилом вершини, тримаючись лівого берега, щоб розгледіти краєвид. Сьогоднішній повний місяць означає, що треба триматися непомітно. "*Це непотрібний ризик*".

"*Один Зейаден і Сгейл забирають весь час*". Я перестаю боротися з вітром і нахиляюся вперед, коли він пірнає, посміхаючись вітру.

"Тіньовик - не моя турбота."

"А Сгейл - так. Ремені сідла впиваються в мої стегна, постійне нагадування, що без нього я не зможу втриматися в сідлі."

"Сгейл ніколи не буде збитий чимось таким крихтним, як грифон".

Він насміхається. "А що стосується втрати володаря тіні, це правда вона буде відчувати емоційні незручності".

Я насміхаюся з його хвалькуватості. "Емоційна незручність? Ось хто я для тебе?" Якщо так, то нам не варто хвилюватися, що моя смерть спричинить смерть Тейрна, чи Сгейл, чи Зейдена.

"Наразі ти - найцінніший приз."

Вітер краде мій сміх, і я напружуюсь, коли ми наближаємось до того, що виглядає як лісиста долина. Край найближчого хребта світиться світлом поромішського села, але я не впевнена, якого саме.

Тейрн змахує крилами, і сила тяжіння підхоплює нас, змушуючи мене глибше втиснутися в сідло за мить до того, як він приземляється на краю темного озера, пронизуючи кожну кістку в моєму тілі. Перш ніж я встигаю зорієнтуватися, він розвертається, змушуючи мене вхопитися за руків'я, а сам стає спиною до води, обличчям до відкритого луку.

"Це було різко". Добре, що я все ще пристебнута.

"Наступного разу ти полетиш, а я поїду верхи". Його голова хитається зліва направо, коли Сгейл приземляється поруч з нами, Зейден на її спині.

"Він все ще злиться, що я поїхала з ним", - кажу я Зейдену, тягнучись до пряжки.

"Ти стала досить сильною, щоб впоратися з Аетосом", - каже Зейден, вже рухаючись до плеча Сгейл. Місячне світло падає на його

мечі, коли він злізає з дракона.

"Я більше хвилююся за компанію, яку тримає лейтенант, ніж за Аетоса", - гарчить Тейрн. "І навіть не думай злізти, Срібна."

"Перепрошую? Я протягую шкіру через першу петлю."

"Розстебни цей ремінь, і я стартую". Його голова повертається, моторошно зміїно, і дивиться на мене через плече.

У мене відвисає щелепа. *"Ти не можеш бути серйозним", -* прошепотіла я з шипінням.

"Спробуй". Його золотисті очі звужуються в щілинки. *"Я погодився приїхати на висадку. Я не погоджувався наражати твоє життя на небезпеку, коли ми знаходимося на відстані польоту віверни від Золі. Я теж пам'ятаю, що трапляється з вершниками, які випали з дракона".*

"Ти надто турботливий осел." Не те, щоб він не мав рації. Може, я не єдина, кому сняться погані сни.

"Я гордий за свою лінію." Він хитає головою вперед, повністю відкидаючи мене.

"Не хвилюйся, ти зможеш почути все звідти". Голос Зейдена доноситься звідти, де він стоїть, прямо перед Тейрном і Сгейл.

"Сказав хлопець, чий дракон не ставить його в кут", - бурчу я.

"Я міг би відмовитися від зустрічі. Це компроміс". Тейрн пихкає. *"Вони наближаються".*

У мене на язиці крутиться відповідь, але я закриваю рота, коли чую удари крил грифонів. Звук м'якший, ніж у драконів, менш виразний. Ніби штормовий вітер замість барабанного бою.

Сім грифонів - повний дрейф - приземляються на галявині попереду і йдуть вперед, їхні грізні голови кидаються то вліво, то вправо, коли вони дивляться між Тейрном і Сгейл. Грифони приблизно

на фут вищі за Зейдена, і хоча в місячному світлі я погано розрізняю кольори, звідси я добре бачу їхні гострі дзьоби.

"Будь ласка, скажи мені, що ти впізнав їх", - кажу я Зейдену, моє серце калатає. Сила піднімається під моєю шкірою і заряджає повітря навколо мене.

"Я впізнаю. І ти теж впізнаєш за хвилину", - відповідає він так, ніби ми зустрічаємося з друзями в місцевій таверні.

Тейрн опускає голову в жесті, який я сприймаю і як загрозу для них, і як послугу для мене, дозволяючи мені побачити решту підходу.

Грифони, наполовину орел і наполовину лев, зупиняються за двадцять футів від нас, і троє з них злітають, залишаючи пари по краях, готові злетіти в будь-яку мить.

Наша довіра тонка, як груднева крига. Один невірний крок - і перелом матиме смертельні наслідки.

Трійця йде до Зейдена через гірську траву по коліна, і я майже одразу впізнаю ту, що в центрі, - це ветеранка, яка натрапила на нас на озері, а потім билася з нами в Рессон. Її обличчя трохи більш змазане, і вона має новий шрам на шиї, який зникає в уніформі, але це, безумовно, вона.

Але чоловік зліва від неї не такий. Він трохи нижчий, трохи жилавіший, ніж її кремезний супутник, і в його погляді, коли він дивиться повз Зейдена на мене, а потім швидко відводить погляд, немає ніякої злоби.

Я не можу не задатися питанням, чи чоловік, з яким вона була на озері, загинув під час нападу.

"Ріорсон", - гукає жінка, зупиняючись за десять футів від Зейдена. "Сирена", - відповідає Зейден, піднімаючи дві сумки і

ставлячи їх на землю перед собою. Послання зрозуміле: якщо вони захочуть їх, то підійдуть ближче до Тейрна і Сгейл.

Сирена зітхає, а потім підштовхує інших вперед.

Молодша жінка, що йде праворуч від Сирени, одягнена в більш блідий відтінок коричневого, ніж інші. Вона виглядає моєю ровесницею і має достатньо спільних рис із Сиреною, щоби вони могли бути родичками - двоюрідними сестрами, можливо... чи навіть сестрами. У них однакові прямі носи, повні роти, легка статура і чорне блискуче волосся, що контрастує зі світлою шкірою, хоча у молодшої коса заплетена в просту косу через плече. Її очі трохи більші, а вилиці трохи вищі, ніж у Сирени. Вона з тих красунь, які зазвичай отримують посади при королівському дворі або на сцені театрів Калдиру.

У мене стискаються груди. Вона дивиться на Зейдена не просто оленячими очима. Там є безпомилкова туга, голод, який змушує мене моргнути. Ніби вона блукала пустелею, а він - оазис.

Вона виглядає... так само, як я себе почуваю.

"Приємно бачити, що ти пережив невдалий штурм Самари", - каже Сирена, коли вони доїжджають до Зейдена.

"Не хочеш пояснити, що це, в біса, було?" Тон Зейдена заходить на не надто дружню територію. "Тому що один з ваших грифонів мало не вбив мене. Якби у нас не було цілителя у Східному крилі, я б втратив руку, бо завагався, подумавши, що це міг бути один із вас". Він дивиться на іншу жінку. "Я думав, що ми на одному боці, але я не буду вагатися, якщо це повториться".

Я нахиляюся вперед у сідлі, але воно майже не піддається. Перебувати тут, де я можу лише здогадуватися, яким може бути його вираз обличчя, нестерпно болісно. Енергія потріскує в кінчиках моїх

пальців, але я тримаюся рівно, тримаючи себе наготові на випадок, якщо передача піде не за планом.

"Я не можу контролювати кожен дрейф, Ріорсоне, - відповідає Сирена. "І я не збираюся звинувачувати інші дрифти в інших ланцюгах командування, які повинні виконувати накази. Нам потрібно більше зброї, ніж ти можеш надати. На цій заставі достатньо кинджалів, щоб озброїти сотню літунів..."

"Вони живлять наши куполи". Його руки стискаються в кулаки по боках.

"Наших куполи? З яких це пір ти співчуваєш наваррцям? Принаймні у тебе є купол, Зейден ", - заперечує дівчина праворуч.

"Поки що". Зейден на долю секунди дивиться в її бік, перш ніж повернутися обличчям до Сирени.

Цей тон. Те, як вона вимовила його ім'я... Вони точно знайомі.

"Напади мають припинитися, Сирено, - продовжує Зейден. "Підпорядковуєшся ти чи ні, але щойно я почую, що літуни крадуть кинджали з аванпостів або що будь-який наваррський загін ослаблений крадіжками літунів, я перекрию всі вантажі, що йдуть у твій бік".

Я глибоко втягую повітря від його погрози.

"Ви приречете нас на смерть". Її плечі розпрямляються.

"Ти приречеш нас усіх на смерть, якщо знищиш куполи, єдине що стоїть між венином і інкубатором у Басгіаті, - кажу я. - "Це наша єдина кузня зброї, і там достатньо сирої магії, щоб годувати їх ціле століття. Їх не зупинити."

Усі піднімають голови в мій бік.

"*Ти привертаєш увагу.*" Тейрн гарчить на літунів, і вони одразу ж відвертаються.

"*Я ніколи не казала, що сидітиму тут мовчки.*"

"Приємно познайомитися з тобою без обличчя Ріорсона на твоєму, Сорренгейл". Каже Сирена, відводячи погляд від Тейрна. Розумна жінка. "Хоча, гадаю, він все ще не повністю нам довіряє, якщо посадив тебе на спину цього твого величезного дракона.

Зейден мовчить.

"Я рада, що ти пройшла через Рессон", - відповідаю я з посмішкою. Не те, щоб вона це бачила.

Але молодша льотчиця бачить. Вона дивиться на мене з тривожною сумішшю шоку і... чорт, я думаю, що це злість звужує її очі.

"Моє прізвище не завоює друзів ліворуч від тебе", - кажу я Зейдену.

"Не звертай на неї уваги."

"Ми вижили завдяки тобі і твоїй неймовірній блискавці", - каже Сирена.

Ще один гуркіт виривається з горла Тейрна, коли його голова повертається вправо і він вишкірює зуби.

Сирена дивиться на молодшого літуна, а потім блідне. "Ти ж знаєш, що не варто витріщатися на дракона, Кет!"

Кет. Це підходяще ім'я для того, як вона мене оцінює.

"Я не витріщалася на дракона", - відповідає жінка так голосно, що я ледве розбираю слова. Але вона переводить погляд на Зейдена. "Вона вражає, це точно."

Якого хріна?

"Не треба", - відповідає Зейден, його тон опускається до крижаного спокою перед тим, як звернутися до Сирени. "Сорренгейл має рацію. Ти знищиш наши куполи, і ніщо не завадить їм спустошити

інкубатори. З ними буде неможливо вступити в бій, не кажучи вже про перемогу".

"То ви хочете, щоб ми загинули, а ви сиділи під захистом за зброєю, яка може врятувати наших цивільних?" - запитує чоловік так, ніби запитує прогноз погоди.

"Так." Зейден знизує плечима.

Мої брови зачіпають лінію росту волосся.

"Це війна, - продовжує Зейден. "На війнах гинуть люди. Тож, якщо ти питаєш, чи хотів би я, щоб загинули твої люди, а не мої, то, очевидно, моя відповідь - так. Нерозумно думати, що ми можемо врятувати всіх. Ми не можемо".

Я різко вдихаю при нагадуванні про те, що людина, яку я бачу за зачиненими дверима, не та, яку знає решта світу. Я не вперше чую, як він висловлює цю думку. Він так само ставиться до тих, хто не хоче працювати, щоб врятувати себе в "Басгіаті".

"Я бачу, ти все ще мудак". Кет складає руки.

"Ми теж втратили вершників через венінів", - відказує він. "Ми б'ємося з вами. Але я не збираюся жертвувати безпекою нашого руху чи наших цивільних заради вас. Якщо це робить мене мудаком, то так тому і бути. Ми не просто сидимо за своїми куполами. Я ризикую своїм життям, ризикую життям людей, які мені небайдужі, щоб дістати вам зброю від Басгіату і добудувати нашу власну кузню, щоб ми були готові, коли і темні воїни, і Наварра неминуче прийдуть за нами. А вони прийдуть."

"Завершити кузню?" Кет ризикує ще одним поглядом у мій бік. "Віконт Текар сильно посперечався б з цим твердженням. У тебе була не одна, а дві можливості отримати світило, і не можна сказати, що ти не мав те, що він просив, обидва рази".

"Не може бути й мови", - огризнувся Зейден.

"Ти хочеш, щоб усе наше королівство стало здобиччю цих монстрів, тому що ти що?" запитує Кет, крутячи головою на Зейдена.

"Вражений? Я тебе прошу. Я знаю тебе краще."

"Кет!" Сирена огризається.

Мій шлунок збожеволів. *"Про що, в біса, вона говорить?"* Як би смішно це не звучало, але я думаю... це я. Якого біса я маю бути пов'язана з поромиським віконтами?

"Нічого особливого". Тон Зейдена зовсім не втішний.

Тейрн пихкає.

"Ми обговоримо це пізніше", - попереджаю я Зейдена, додаючи його до нескінченного списку.

"Ти нічого не знаєш про неї". Зейден хитає головою на Кет, перш ніж повернутися до Сирени. "Кузня - наш найвищий пріоритет. Як тільки ми отримаємо світило, ми будемо готові і зможемо забезпечити вас усім необхідним. У нас є решта матеріалів, необхідних для початку, і це все, що ти дізнаєшся, бо ти маєш рацію, Сирено. Я тобі не довіряю. А поки що в цих мішках двадцять три кинджали". Він вказує на мішки біля своїх ніг.

"Двадцять три?" запитує Сирена, піднімаючи брову.

"Мені потрібен один з них". У його словах і тоні немає вибачення. "Візьми їх або залиш. У будь-якому разі Гаррік простежить, щоб твій наступний вантаж був доставлений у призначене місце". Він відступає, дивлячись на них обличчям. *"Це біля Атебайна. Я не приховую цього від тебе, просто не повторюю перед рештою її дрейфу"*.

"Я ціную твою чесність". Це дивує і освіжає.

"У вас є близько року до того, як вони опиняться на вашому кордоні", - каже Сирена.

Мій шлунок закисає, коли я згадую, що Бреннан вважає, що у нас набагато менше часу. Мені потрібно заглибитися в дослідження куполу, як тільки я повернуся до Басгіату.

"Ми - все, що стоїть між ними і вами. Ти ж знаєш це, так? Чи ви все ще ховаєте голови в пісок "не-розповідай-нам-занадто-багато-на-випадок-якщо-нас-знову-допитають", як торік?"

"Ми знаємо", - відповідає Зейден. "Ми будемо готові."

Сирена киває. "Я зроблю все, що зможу, щоб зменшити кількість нападів на аванпости, але поки ви не скажете відкрито, що постачаєте нас, це все одно, що просити наші війська вірити в привидів. Вони не довіряють вам так, як я".

"Як ви їх зупините - ваша справа. Я мав на увазі те, що сказав". Він нахилиє голову. "Прийдіть за нашим куполом, і я подивлюся, як ви помрете".

Ми повинні взяти їх під власну опіку. Це найлогічніший шлях. Сгейл випускає струмінь пари, і чоловік-літун здригається, потім підходить до двох сумок і розвертається, передаючи одну з них Сирені, коли повертається до решти дрейфу.

"Дякую", - каже Сирена до Зейдена, перш ніж підняти на мене очі. "Скажи своєму дракону, що він все ще найстрашніша тварюка, яку я коли-небудь бачила, Сорренгейл".

"Я б сказала, але це тільки роздує його его", - відповідаю я, влаштовуючись у сідлі, поки Зейден забігає на передню ногу Сгейл, щоб залізти на нього. "Залишайся жива, Сирено. Ти починаєш мені подобатися."

Вона блискає мені усмішкою, а потім повертається до іншого літуна. "Ходімо, Катріона".

Катріона. Кет.

Мій шлунок не має нічого спільного з раптовим злетом Тейрна в нічне небо, а все через те, що я згадую слова Бодхі, сказані кілька тижнів тому.

Я ніколи не бачив, щоб він так піклувався, і це стосується і Катріони.

О боги. Те, як вона дивилася на нього, було не просто тугою - це був спогад.

**Курсанти, які будуть помічені у самовільній відсутності,
будуть віддані під військовий трибунал їхнього командування,
якщо вони не будуть страчені на місці.**

**-СТАТТЯ ЧЕТВЕРТА, РОЗДІЛ ПЕРШИЙ КОДЕКС
ПОВЕДІНКИ ВІЙСЬКОВОГО КОЛЕДЖУ "БАСГІАТ**

ГЛАВА ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТА

Повітря краде тепло з моїх щік, і я натягую захисні окуляри на місце, коли Тейрн летить до кордону з сильними ударами крил. *"Щоб уникнути поспішних висновків, як торік, вона твоя колишня, чи не так?"* запитую я Зейдена, сподіваючись, що мій голос у голові звучить набагато впевненіше, ніж я відчуваю.

"Як ви... Неважливо, це не важливо. Так." Він говорить повільно, ніби добирає слова з особливою ретельністю. *"Ми розійшлися ще до того, як я тебе зустрів".*

Це не повинно мати значення. У мене теж були колишні. Ми ж не обговорювали нашу сексуальну чи романтичну історію, чи не так? Звісно, жоден з них не є літаючим грифоном, який виглядає... так, але все ж таки. Немає жодної логічної причини, чому я відчуваю цей потворний виток ірраціонального...

Дідько. Що це? Ревнощі? Тривога? Невпевненість?

"Усі три, - Тейрн відповідає крайньо роздратовано. *"На що я нагадаю тобі, що жоден дракон не вибрав її. Тебе обрали двоє. Візьми себе в руки".*

Його слова звучать розумно, але мають мало спільного з тим, що я відчуваю.

"Але в якийсь момент Зейден обрав її". Я нахиляюся до правого берега, поки Таїрн обіймає обличчя гори, продовжуючи підніматися.

"І в якийсь момент ти думала, що каша була задовільною їжею, поки у тебе не вирости зуби і ти не виявила, що решта їжі світу чекає на тебе. А тепер припини так думати. Це не зробить тебе сильнішою".

Йому легко говорити.

Тиша огортає мене до кінця польоту, і я дихаю трохи легше, коли ми перетинаємо куполи Наварри. Тоді провина осідає каменем у моєму нутрі. Ми в безпеці за нашими щитами, але дрейф, який ми щойно озброїли, не буде спати з такою ж упевненістю.

Ми приземляємося в полі, і я злізаю , відстібнувши ремінь, сповзаючи по передній нозі Тейрна.

"Будь готова вирушити вранці", - наказує Тейрн. "Можливо, швидко повернення пом'якшить твоє неминуче покарання за раптовий від'їзд".

Бо драконів ніхто не карає.

"Сумніваюся, але можна спробувати". Я піднімаю свої льотні окуляри, коли Тейрн відходить зі Сгейл, їхні хвости розмахують у ритмі. Дрібниця, але вона змушує мене посміхнутися.

Зейден наближається, потім обіймає мене за талію і притискає до своїх твердих грудей, а потім великим і вказівним пальцями піднімає моє підборіддя так, що наші погляди зустрічаються. Між його бровами з'являється занепокоєння. "Нам доведеться провести наші останні кілька годин разом, розмовляючи про Кет?"

"Ні." Я обіймаю його за шию. "Ні, якщо тільки ти не хочеш провести їх за розмовами про моїх попередніх коханців".

Його погляд падає на мої губи. "Я б краще обрав наш попередній варіант номер два, де ми піднінемося до моєї спальні і використаємо наш час з розумом".

"Солідний план", - погоджуюся я, моє тіло нагрівається від самої лише думки про це. *"Але нам доведеться поговорити про віконта Текара"*.

"Трясця." Він відвертається. "Я б краще поговорив про наших колишніх". Його погляд повертається до мене. "Хто твої колишні? Я їх знаю?"

"Текар". Я вигинаю брову. "Тепер. Я знаю, що ти хочеш зберегти свої секрети, але ти сказав мені, що даси мені інформацію, якщо вона може вплинути на мої рішення, і у мене закрадається підозра, що те, що відбувається, пов'язане зі мною". Я проводжу пальцями по його шії разом з його реліквією, просто тому, що не можу не торкнутися її. *"Тож я запитую тебе: що Текар хоче за світило - єдиний пристрій, який міг би завершити твою кузню - і який ти не хочеш віддати?"*

Його рука міцніше стискає мою талію, притискаючи мене ще ближче. *"Окрім зброї та приватної армії?"* Він робить паузу, в його очах війна, перш ніж зітхнути. *"Ти перша володар блискавки за понад століття. Він клянеться, що дозволить нам взяти його в Аретію, якщо побачить, як ти нею володієш."*

Я моргаю. "Ця частина здається досить легкою."

"Це не так. Наша перша угода розвалилася, коли я виявив, що він готовий лише дозволити нам використовувати світило, а не забрати його, що означало б розміщення драконів у Кордині. А по-друге, я не вірю, що він зупиниться на зустрічі з тобою. Він відомий тим, що збирає дорогоцінні речі і тримає їх у себе проти їхньої волі". Його великий палець торкається моєї нижньої губи, пронизуючи мене

тремтінням від усвідомлення. "Я не ризикуватиму цим. Не ризикуватиму тобою".

"Не схоже, що це твій ризик", - тихо кажу я. Йому потрібне це світило, але, можливо, якщо я зможу підняти купол, це дасть нам трохи часу.

"Я казав тобі в Аретії - я краще програю всю цю війну, ніж житиму без тебе". Він торкається пальцями мого підборіддя, перш ніж опускає руку.

"Я не думала, що ти говорив це серйозно". Біль у грудях ледь не вибухає. Я кохаю цього чоловіка кожним ударом свого нерозважливого серця, яке було б його, якби він просто перестав зберігати всі свої секрети і дозволив мені пізнати його.

"В якийсь момент тобі доведеться знову довіритися мені". Його рот стискається. *"Поїздка до Кордіна не обговорюється. Бреннан вже веде переговори про інші умови"*.

"Але ж я тут. Ти не можеш захистити мене від кожного..." Я дивлюся на вагу, яку він засовує в глибокі піхви на моєму плечі, піхви, які є там тільки тому, що я ношу його льотну куртку. "Що це?" Але я вже знаю. Сплав на руків'ї спалахує в місячному світлі, перш ніж зникає, притиснувшись до моєї руки.

"Мені потрібно, щоб ти могла захистити себе, що б не сталося. Знаєш, ти не єдина, кому сняться погані сни".

Мої губи розтуляються. "Зейден", - шепочу я, ковзаючи руками по його обличчю і дряпаючи долонями щетину на щоках. "Я володарка блискавок. Я ніколи не буваю беззахисною перед венином".

"Звичайно, тобі доведеться тримати це в таємниці". Його голос стає грубим. "Зашийте глибші піхви там, де вам буде найзручніше."

Я киваю. Зараз майже немає шансів, що хтось зможе його помітити, якщо тільки він не буде спрямований назовні, або якщо вони не знатимуть, де шукати.

"Щось ще потрібно обговорити?" - запитує він.

Гримаса зморщує мій ніс.

"Окрім битви під Золі, про яку просочилася інформація в "Бойовому зведенні, а Маркхем видав її за пропаганду?" Мій рот кривиться.

Цього разу він просто дивиться на мене.

"Або той факт, що Нолон провів місяці, рятуючи життя Джека Барлоу?" Я вивертаюся з його обіймів, і ми починаємо йти до застави з палаючими смолоскипами вздовж зовнішніх мурів. "А ще Варріш вибив мені плече під час допиту після того, як Дейн відмовився використовувати на мені свою печатку".

Зейден зупиняється.

"Не хвилюйся", - кажу я через плече, тягнучи його за собою. "Ми втекли. Вони намагалися використати на нас цей новий еліксир, який притуплює наш зв'язок з драконами і нашими печатками, але я пам'ятаю, як він пахне від уроку наземної навігації, тож ми уникнули цього".

"Еліксир, що блокує печаті?" Його голос підвищується.

"Усе гаразд. Якщо я дістануся до розчину, то, мабуть, зможу знайти протиотруту". Я дивлюся на нього. "Або Бреннан зможе".

Його погляд впирається в мій. "Що сталося з нашою роботою над усіма цими комунікаційними штуками?"

"Я могла би змусити тебе ставити запитання, щоб отримати інформацію". Я саркастично посміхаюся. "Я вже казала, що Дейн кинув мені виклик?" Я точно не питаю про ту безглузду заяву, яку він

кинув мені про мою матір. Дейн не заслуговує на мою увагу. "Чорт, напевно, я повинна розповісти тобі і про Ааріка теж".

Зейден зітхає. "Так багато для варіанту номер два".

***

Дивна надія сповнює мене, коли ми з Тейрном приземляємося на льотному полі в Басгіаті наступного дня. Можливо, це тому, що я нарешті відчуваю, що ми з Зейденом дійсно, чесно довіряємо один одному більше, ніж просто наші тіла, навіть якщо він не дає мені повного доступу.

І його тіло, безумовно, є *перевагою*. У мене болить не лише від польоту, коли я висаджую Тейрна на краю поля, щоб уникнути приземлення, яке наближається, поки Перше крило проводить маневри третього року навчання.

Чорт, треба було сховати кинджал до рюкзака перед посадкою. Дракони та їхні вершники *всюди*.

"З усіма цими драконами, я не сумніваюся, що Варріш і Аетос були попереджені про твоє повернення", - попереджає мене Тейрн.

"Я понесу покарання", - відповідаю я, чухаючи тьмяну луску на його підборідді. "Тобі треба попити води. Ти весь висох після перельоту".

"Наш від'їзд був більше моєю провиною, ніж твоєю. Я не потерплю, щоб ти *ннсла* моє покарання."

"Не будь таким милим. Це *тривожить*". Я ще раз погладжую його луску і піднімаю сумку вище на плече. "Минуло кілька тижнів. Як думаєш, Андарна скоро прокинеться?" Я сумую за нею.

"Неможливо сказати", - швидко відповідає він. Занадто швидко.

Підозра з'являється між моїми бровами. "Ти *щось* недоговорюєш?"

"Кожен підліток занурюється в сон на стільки часу, скільки потрібно його тілу. Її, мабуть, потребує більше, ніж інші".

І до останніх кількох тижнів вона прокидалася щоразу, коли я була схвильована. Бляха-муха. *"Мені варто хвилюватися?"*

"Хвилювання нічого не змінить. Вона під охороною старших і спить спокійно."

Хм. *"Я скажу тобі, якщо моє покарання передбачає смерть або незручності."*

"Я вже буду знати, бо постійно перебуваю з тобою", - бурчить він. "Змушений бути свідком незграбності двадцятиоднорічних людей."

"Я постараюся зробити так, щоб це було менш незручно".

"Якби ти могла це зробити, то, гадаю, вже зробила би це". Він чекає, поки я пройду перед ним, прямуючи до сходів біля Рукавиці, і тоді він стартує, його крила здіймають пориви вітру у мене за спиною.

Я не можу не дивитися ліворуч, коли спускаюся сходами. Наш загін відпрацьовує смертельно небезпечну смугу перешкод, яка коштувала життя Тристену, поки ми тренувалися на допитах.

Аарік і Візія вже дісталися вершини - нічого дивного, - але решта борються з труднощами. Мені ще належить дізнатися більше їхніх імен, але поки що ми втратили лише двох.

Слоан кусає нижню губу, дивлячись, як дівчина з синьо-чорним волоссям намагає колоду, що крутиться, на четвертому підйомі... і падає. Моє серце підступає до горла, але вона хапається за одну з вертикальних мотузок вздовж дистанції.

"Візьми цю з розгону", - кажу я Слоан, коли проходжу повз. "Забаришся і впадеш".

"Я не казала, що мені потрібна твоя допомога", - бурмоче вона у відповідь.

"Твій брат виграв нашивку "Рукавиця" минулого року. Ніхто не очікує, що ти займеш його місце, але постарайся не померти, добре?" кажу я через плече, не зупиняючись. Не схоже, що вона дозволить мені допомогти, і я не можу врятувати її від цього. Вона впорається або не впорається.

Бляха, я відчуваю себе Зейденом з усіх людей.

"Ти розгнівала керівництво, Сорренгейл", - каже Еметтеріо, коли я підходжу, і сонце відбивається від його свіжовиголоеної та змащеної олією голови.

"Нічого не вдієш", - тихо кажу я, зупиняючись біля нього.

Він дивиться на мене скося. "У мене немає улюбленців. Це було б нерозумно в цьому місці".

"Зрозуміла."

"Але якби я знав". Він піднімає на мене вказівний палець. "І я не кажу, що знаю. Але якби знав, то порадив би цій улюблениці підкреслити непорушний зв'язок зі своїм легендарним бойовим драконом і забути будь-яку згадку про те, що, можливо, зміцнення її ментальних щитів могло б врятувати її від такого необдуманого рішення, коли справа дійшла до самовільного від'їзду". Він піднімає на мене обидві свої темні брови. "Але я також сподіваюся, що інший привілейований учень - якби у мене був такий - навчить тебе сильнішим технікам захисту, щоб це більше не повторилося". Його погляд падає на мій комір, де єдина срібна лінія лейтенантського звання.

"Я зрозуміла". Усмішка викривляє мій рот. "Дякую за турботу, професоре Еметтеріо".

"Я цього й не казав". Він звертає свою увагу на Рукавицю, де Слоан щойно перетнула четвертий підйом.

"Так. Звісно, ні." Я посміхаюся, йдучи кам'янистою стежкою до квадранта, а потім борюся зі страхом перед майбутнім покаранням. Якщо Варріш спробує мене вбити, я буду битися. Якщо він захоче мене катувати, я змирюся з цим. А може, мені краще піти прямо до Панчека?

Стежка переповнена людьми, бо повз мене проходить інший загін, який тренується в "Рукавиці", і я перестаю хвилюватися, щоб не заховати кинджал у сумку. З такою швидкістю я дійду до своєї кімнати так, що ніхто не побачить кинджала зі сплавленим руків'ям.

Доки я піднімаюся на другий курс, я перебираю в голові з десяток різних сценаріїв, як би мені здатися.

Професор Каорі відривається від книги, коли йде назустріч мені головним коридором, його брови зосереджено насуплені, і я махаю йому рукою, перш ніж звернути в маленький коридор, де розташовані кімнати мого загону.

Я зупиняюся, моє серце завмирає на два удари, коли я бачу їх.

"Ось вона." Сальний голос Варріша піднімає волосся на моїй потилиці, коли він і двоє його поплічників відштовхуються від стіни і прямують у мій бік. "Ми чекали на тебе, Сорренгейл."

"Я збиралася змити з себе сліди польоту, а потім постати перед судом. Майже. Я до біса близько до безпеки за своїми дверима.

"О, то ти усвідомлюєш, що була відсутня без дозволу", - каже Варріш, і його посмішка зовсім не заспокоює. Трійця проходить повз мої двері і двері Ріаннон через коридор, потім підходить до дверей Сойєра ліворуч від мене і до дверей Рідока праворуч.

"Звісно." Я киваю.

Двері Ріаннон безшумно відчиняються, і вона висуває голову, широко розплющивши очі.

Я застережливо хитаю головою, і вона киває, пірнає назад і зачиняє двері майже до кінця. Добре. Я не хочу, щоб вони долучили її до мого покарання, як тільки вона неминуче спробує захистити мене як командира загону.

"Рюкзак", - наказав Варріш.

Ох. *Трясця*. Принаймні, я не сховала туди кинджал. Моя помилка може врятувати мені життя.

Нора простягає руку, я знімаю сумку з плеча і віддаю її їй.

"Ти не могла потурбуватися про те, щоб одягнути свою власну форму?" Варріш бачить звання Зейдена на моєму комірі. "Ти ж знаєш, що видавати себе за офіцера суперечить Кодексу, чи не так?"

Нора кидає мою сумку на кам'яну підлогу, ламаючи палітурку на книжці з історії. Ой. "Дивись, у неї тут ще одна". Вона передає куртку Бодхі Варрішу.

"Збираємо їх, так?" Варріш бере куртку, не дивлячись у мій бік. Його увага зосереджена на сумці з речами двох інших вершників.

Він збирається забрати куртку Зейдена. Я, бляха, *знаю* це. Паніка підступає до горла, погрожуючи перекрити доступ кисню. Я підводжу погляд на Рі, зустрічаючись з нею поглядом через щілину, яку вона залишила у своїх дверях.

Вона мовчки хилить голову набік, а я дивлюся на кинджал у піхвах на своєму плечі, перш ніж підняти на неї брови.

"Тут лише книжки, льотні окуляри і куртка", - каже Нора.

"Куртка, яка їй не належить", - поправляє її Варріш. "Така сама, як та, що на ній".

Двері Ріаннон скриплять, але вона встигає зачинити їх, перш ніж вони кидають на неї погляди.

Бляха. Бляха. Бляха. Я сама. Кинджала більш ніж достатньо, щоб звинуватити мене, якщо він знає, що це, а якщо він не знає, то Маркхем дізнається. Але ще гірше те, що він втягне в це Зейдена. Вони вб'ють усіх мічених за те, що сприймуть як його зраду.

"Перевірте ту, що на ній", - наказує Варріш. "Це явно не за правилами.

"Перепрошую, - каже професор Каорі, підходячи до мене ззаду. "Я щойно почув, як ви наказали своїм... помічникам, чи як ви їх там називаєте, роздягнути кадета?"

"Це куртка. Вона порушує статтю сьому, розділ третій, де сказано, що видавати себе за офіцера -", - починає Варріш.

"Взагалі-то, це стаття два, - перебиваю я, складаючи руки на грудях. Плече піддається набагато сильніше, ніж я очікувала, але я не настільки дурна, щоб повернути до нього увагу, знову опустивши погляд. "І там сказано, що *видавати* себе за офіцера - це караний злочин, а не носити чийсь льотну куртку. Як бачите, я не ношу нічийх бейджів і не видаю себе за того, ким не є".

"Вона вас підловила, віце-коменданте." Каорі ховає книжку під пахву. "І з яких це пір ми обшукуємо сумки курсантів?"

"Відтоді, як я став заступником коменданта". Варріш піднімає голову, випроставшись на повний зріст. "Тебе це не стосується, Каорі."

"Тим не менше, я залишаюся", - відповідає Каорі. "Владу завжди треба тримати в узді, чи не так, майоре Варріш?"

"Ви звинувачуєте мене у зловживанні владою щодо цього курсанта, *полковнику Каорі*?" Варріш робить крок до нас, але моя сумка заважає йому.

"О, ні." Каорі хитає головою. "Я думаю, що ви взагалі зловживаєте своєю владою".

Я напружую кожен м'яз свого тіла, щоб зберегти вираз обличчя.

Очі Варріша звужуються на Каорі, а потім повертаються до мене.

"Я візьму цю льотну куртку". Він простягає мені руку.

Я розстібаю ґудзики, благаючи пальці не тремтіти, і простягаю її.

Варріш перебирає всі. До останнього. Кишені.

Мені не потрібно попереджати Тейрна - я вже відчуваю його тиху присутність у глибині моєї свідомості.

"Хм." Каорі нахиляється в мій бік і задирає голову, окидаючи поглядом мою форму. "На її бейджику чітко написано Сорренгейл, і я помічаю дві нашивки її загону. Як на мене, вона ні за кого не видає себе".

"Вона..." Обличчя Варріша заливається плямами, коли він не знаходить нічого на куртці. "Вона все ще має постати перед військовим трибуналом за самовільне залишення кампусу..."

"Ох." Каорі киває. "Це все пояснює. Ти не розмовляла з Панчеком сьогодні вдень. Я подала свій експертний висновок, щоб Сорренгейл не була покарана за те, що, очевидно, було вибором її дракона. Її дуже сильного, дуже стурбованого, дуже *спарованого* дракона. Панчек погодився. З неї знято всі звинувачення."

"Перепрошую?" Варріш кидає куртку Зейдена на підлогу поверх куртки Бодхі, і його поплічники встають.

"Облиш, - каже Каорі так, наче розмовляє з дитиною. "Навряд чи можна очікувати, що другокурсниця зможе захистити себе від всепоглинаючих емоцій свого дракона, коли навіть нам, офіцерам, важко, не кажучи вже про такого сильного, як Тейрн".

"Може, ви й боретесь, - огризається Варріш, втрачаючи свою звичну хитру байдужість. "Дехто з нас не підкоряється примхам наших драконів. Насправді, ми впливаємо *на них*".

"Що ж, це, безумовно, теорія, над якою варто поміркувати. Каорі робить паузу, чекаючи на відповідь, якої немає. "Дивно. Чи означає це, що ти вплинув на Соласа, коли він підпалив загін підневільних вершників після Парапету?"

Варріш зиркає між нами. "Ми тут закінчили".

Трійця оминає безлад, який вони влаштували з моїх речей, і проштовхується повз професора Каорі.

"Ти наживаєш собі ворогів, Сорренгейл", - тихо каже Каорі, дочекавшись, поки вони підуть.

"Не впевнена, що це я нажила його, професоре", - чесно кажу я йому, падаючи на землю і запихаючи свої речі назад у сумку. "Майже впевнена, що він прийшов цим шляхом".

"Хм." Він дивиться на мене, поки я стою. "У будь-якому випадку, будь обережна там". Він кидає на мене обережний погляд, а потім зникає в коридорі.

Я стискаю куртку між долонями, виявляючи дуже порожні піхви.
О боги.

"Ану йди сюди!" шипить Ріаннон, зтягуючи мене до своєї кімнати і зачиняючи за мною двері.

Рідок і Соєр підводяться з місця, де вони сиділи біля вікна, і закривають свої підручники з фізики, обмінюючись поглядами, перш ніж підійти до нас.

"Я не хотіла, щоб ти потрапила у..." Мої слова обриваються, коли вона піднімає кинджал, хапаючись за вістря. "Срань господня!" Моя щелепа відвисає, а потім піднімається у враженій посмішці. "Ти щойно витягнула його крізь стіну! Я думала, ти ще не вмієш цього робити!"

"Я не можу!" - заперечує вона. "Ну, не могла, мабуть. До цього моменту. Поки я не подумала, що б це не було, воно може тебе вбити,

судячи з того, як ти на мене подивилася".

"Ти неймовірна!" Я подивилась на хлопців. "Вона неймовірна, правда?"

"Досить про печать!" Її голос підвищується від напруги. "Що це таке? І навіщо тобі потрібно було, щоб вони його не знайшли?"

"А, так." Я роблю крок вперед, і вона подає мені кинджал. Тисяча версій, всі різного ступеня правдивості, проносяться в моїй голові. Але мені так набридло брехати їй, їм. Особливо, коли нападів стає дедалі більше, і тримати їх у темряві тільки зашкодить. "Кинджал".

Боги, сподіваюся, Зейден пробачить мені це.

Вона моя найближча подруга, і вона щойно врятувала не лише мою дупу, але й життя кожного міченого в цьому коледжі. Вона заслуговує на краще. Вона заслуговує на правду. Вони всі заслуговують.

"Вайолет?" - благає вона.

Я ковтаю клубок у горлі і зустрічаю її погляд. "Це для вбивства Веніна".

За винятком вторгнення, у Квадранті Вершників дозволено перебувати лише вершникам і призначеним писарям. Увійти туди без запрошення як піхота чи навіть цілитель - значить привітати швидку смерть.

-СТАТТЯ ДРУГА, РОЗДІЛ ТРЕТІЙ КОДЕКС ПОВЕДІНКИ ВІЙСЬКОВОГО КОЛЕДЖУ БАСГІАТІВ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТИЙ

Я розповідаю їм усе. Кожну мить, що сталася з тієї хвилини, коли я прийняла рішення залишити наш загін з Зейденом на Військові ігри, до тієї секунди, коли я впала зі спини Тейрна після того, як мене вдарили ножом. Але коли справа доходить до того, щоб розповісти, як і де я прокинулась, у мене зв'язується язик. Я просто не можу цього зробити.

Не тому, що не довіряю їм, а тому, що це не моя таємниця, і якщо я розповім її, то зраджу Зейден... і Бреннана. Це ризикує кожним життям в Аретії.

Тож, я розповіла їм *майже* все, що сталося після Рессона. Андарна, замах на вбивство, кинджали, постачання дружніх дріфтів, Єсінія, яка потайки передала мені секретні книги про куполи, навіть теорію про те, що Наварра знає, як заманити венина - решта виливається з моїх вуст потоком слів, поки вони дивляться на мене, їхні вирази обличчя варіюються від шоку до недовіри.

"Я мала рацію. Дея вбили не грифони". Рі сидить на своєму ліжку, втупившись у стіну, її очі розфокусовані, вона обдумує.

"Дея вбили не грифони". Я повільно хитаю головою, сідаючи поруч з нею.

"І ти дозволила йому - дозволила Ріорсону - брехати заради тебе". Сойєр складає руки на грудях.

Я киваю, в моєму шлунку з'являється яма, я чекаю, що вони засудять мене, закричать, виженуть мене з кімнати, покладуть край нашій дружбі.

"А ти впевнена, що дракони знають?" Рідок схиляє голову набік, і його очі повільно розширюються, ніби він розмовляє з Аотромом. "Дракони знають."

"Фейрге теж знає." Рі хапається за край ліжка. "Вона приголомшена, що я знаю. Що ти знаєш."

"Тейрн каже, що Емпіреї розколоті. Частина драконів хоче діяти, а частина - ні. Без офіційної позиції Емпірею жоден з драконів не хоче наражати своїх вершників на небезпеку, розповідаючи їм про це, якщо вони ще не знають."

"І люди помирають за межами куполу. Уся ця пропаганда - правда." Рідок крокує між вікном і дверима.

"Так." Я киваю.

"Вони не можуть зберігати таку велику брехню", - стверджує Рідок, потираючи рукою нещодавно розкуйовджене волосся. "Це неможливо."

"Це не так". Сойєр притуляється до столу Ріаннон. "Живучи в Лусерасі, я запевняю тебе, що єдині новини, які ми отримували вздовж узбережжя, походили з того, що писарі випускали як офіційні оголошення. Це так само легко, як Маркхем вибирає, які новини публікувати, а які ні. Ми навіть не відкриті для торгових суден з острівних королівств".

Рідок похитав головою. "Гаразд, тоді як щодо вабернів, чи як ви їх там називаєте?"

"Віверн?" пропонує Ріаннон.

"Гаразд. Якщо ви вбили всіх тих монстрів розміром з дракона, то де ж тіла? Вони не можуть приховати ціле поле вбивств, а Рессон досить близько до Атебайна, щоб хтось побачив. Ліам був не єдиним далекоглядним вершником."

"Вони їх спалили", - тихо каже Ріаннон, замислено відводячи погляд убік. У патрульних звітах з "Бойового зведення" сказано, що торговий пост обвуглений на багато миль, і нам доведеться шукати нове місце для щоквартальних торгів".

"Скільки у нас часу?" Рідок перестає крокувати. "Доки ці штуки не опиняться на кордоні?"

"Дехто каже рік, дехто менше. Набагато менше." Я повертаюся до Рі. "Тобі треба, щоб твоя сім'я виїхала. Чим далі від кордону, тим краще".

Вона піднімає брови. "Ти хочеш, щоб я сказала батькам покинути бізнес, над яким вони працювали все життя, і вивезти мою сестру та її сім'ю, не пояснюючи їм, чому?"

"Ти маєш спробувати", - шепочу я. "Мені так шкода, що я не могла тобі сказати". Провина загрожує поглинути мене цілком. "А правда в тому, що ти й досі не знаєш усього. Є речі, про які я не можу вам розповісти, принаймні, поки ви всі не будете здатні захиститися від Дейна. І я знаю, що це звучить як повна нісенітниця, тому що я практично брехала вам останні кілька місяців. І ви маєте повне право злитися на мене, або ненавидіти мене, або почуватися так, як ви хочете почуватися... звісно". Самопринизливий сміх вислизає. "Тому що саме через це я так злилася на Зейдена". Я закінчую пошепки.

"Припини." Вона робить глибокий, тремтячий вдих і переводить погляд на мене.

"Я не злюся на тебе".

Я відступаю назад, втрачаючи дар мови.

"Я трохи злюся", - бурмоче Рідок.

"Я приголомшений, але не злий", - додає Сойєр, стріляючи поглядом у Рідока.

"Я не злюся на тебе, Вай", - повторює Ріаннон, не зводячи з мене погляду. "Мені просто дуже шкода, що ти не відчувала, що можеш мені розповісти. Чи я розчарована і більш ніж трохи засмучена тим, що ти не довіряла мені раніше? Безумовно, але я не можу уявити, як тобі було важко це пережити".

"Але ти маєш бути розлюченою". Мої очі горять, а в горлі утворюється камінь, коли я дивлюся на них усіх по черзі. "Ви всі маєте бути злими".

Ріаннон піднімає на мене брови. "Отже, я маю право відчувати все, що хочу, доки я розриваю тебе на шматки за те, що ти мені не сказала? Не впевнена, що це справедливо."

Дихай. Я мушу дихати, але валун відчувається як гора. "Я не заслуговую на тебе". Її реакція на мій відвертий обман нічим не відрізнялася від того, як я розірвала Зейдена на шматки. "Будь-кого з вас".

Вона обійняла мене, поклавши підборіддя мені на плече. "Навіть якщо це робить мене мішенню, щоб знати все це, ти ризикував власним життям і розділила зі мною свій черевик на Парапеті, коли ми були зовсім незнайомими. Як ти можеш думати, що я не хочу розділити з тобою цей ризик тепер, коли ти моя найкраща подруга?"

Я міцно обіймаю її, розриваючись між абсолютним полегшенням від того, що вона знає - вони всі знають - і крижаним страхом, що все, що я зробила, це викрила їх.

"Ми не тікаємо". Сойєр рухається до нас, потім стискає моє плече, злегка стискаючи.

Рідок повільно підходить і кладе руку мені на спину. "Ми вчотирьох тримаємося разом. Така угода. Ми дійдемо до випускного, незважаючи ні на що".

"Якщо буде Басгіат, який можна буде закінчити, - зауважує Сойєр.

"У мене є одне питання". Ріаннон відступає назад, а інші опускають руки. "Якщо у нас є лише місяці, то що ми з ними робимо?" В її очах немає страху, лише сталева рішучість. "Ми повинні розповісти всім, так? Ми не можемо просто дозволити їм з'явитися на кордоні і почати висмоктувати життя з людей".

Ріаннон переходить у режим вирішення проблем. Вперше після повернення до Басгіату після Рессона я не відчуваю себе такою самотньою. Може, для Зейдена триматися на відстані й добре, але мені потрібні мої друзі.

"Ми не можемо. Поки не підготуємо все необхідне для битви. Вони вб'ють нас ще до того, як ми встигнемо розповісти правду, як це було під час повстання в Тіррісі".

"Ви не можете очікувати, що ми будемо сидіти склавши руки, поки Ріорсон і його мічені бігають навколо, тримаючи долю Континенту в своїх руках". Сойєр потирає перенісся.

"Він має рацію." Ріаннон киває. "І якщо ти вважаєш, що створення другої групи куполів - це спосіб врятувати людей, то давай

так і зробимо. Ми залишимо мічених займатися контрабандою зброї і зосередимося на допомозі тобі у дослідженнях".

"Солідний план", - погоджується Рідок, беручи до рук кинджал зі сплавним руків'ям і вивчаючи його.

"Ви справді зголосилися витратити свій час на читання десятків засекречених книг про куполи?" Я дивлюся між ними, піднявши брови.

"Якщо це означає, що ми проведемо час в Архіві, то я за". Соєр захоплено киває.

"І ми всі знаємо чому, мій друже". Рідок посміхається і плескає його по спині.

У моїх грудях спалахує іскра надії. Ми зможемо читати вчетверо швидше, осилити вчетверо більше книжок. "Десь має бути запис про те, як Перша Шістка створила перші куполи. Єсінія шукала, але вона не має доступу до всіх засекречених фоліантів, і все, що я читала, було відредаговано або відредаговано під час перекладу, в тому числі розповідь першого з книжників. Це схоже на те, що вони сховали знання, коли змінили нашу історію, що, як я думаю, сталося близько чотирьохсот років тому".

"Отже, ми шукаємо книгу, якій більше чотирьохсот років". Ріаннон барабанить пальцями по коліну, розмірковуючи. "Таку, яка не пройшла через безліч рук, які перекладали чи змінювали її".

"Саме так. І Єсінія вже дала мені найстарішу книгу, до якої вона має доступ, про навчальні програми з ткацтва, і в ній йдеться лише про розширення, а не про створення". Я зітхаю і опускаю плечі. "Що нам дійсно потрібно, так це першоджерело, і я сумніваюся, що Перші Шість сиділи і писали книги після того, як заснували Басгіат. Вони були трохи зайняті."

"Не надто зайняті, щоб вести особисті журнали". Рідок кладе руків'я кинджала в центр долоні і намагається збалансувати його.

Ми повертаємо голови в його бік, і моє серце загрожує зупинитися.

"Що?" запитує Ріаннон.

"Вони вели щоденники", - відповідає він, знизуючи плечима, намагаючись утримати лезо у вертикальному положенні. "Щонайменше двоє з них. Війна..." Він ловить на собі наш погляд і швидко хапає кинджал за руків'я. "Зачекайте. Невже я знаю щось про Архіви, чого не знаєте ви?" На його обличчі промайнула посмішка. "Знаю, чи не так?"

"Рідок..." Ріаннон попереджає, втупившись у нього поглядом, з яким я не хочу мати нічого спільного. "Так. Вибач." Він кладе кинджал на стіл і сідає поруч. "Щоденники Ліри та Ворріка тут. Принаймні, якщо вірити засекреченому журналу в кабінеті твоєї мами, вони тут".

"У маминому кабінеті?" У мене відвисає щелепа.

"Бухгалтерська книга, а не журнал". Він знизує плечима. "Я гортав його, коли ми шукали, що вкрасти під час битви загонів, але там було вказано, що вони знаходяться в підземному сховищі, а ти вже казала, що архіви зачинені, і тоді ти запропонувала мапу..."

"Немає ніяких підземних сховищ". Я хитаю головою.

"Наскільки ти знаєш", - заперечує він.

Я кліпаю. "Єсінія знала би, якби ми мали ті книги, не кажучи вже про підземні сховища". Мій батько сказав би мені... чи не так?

Рідок насміхається. "Так, сказав би. Тому що всі ці роки писарі зберігали найбільшу таємницю в історії Наварри, надаючи доступ до неї другокурсникам".

"Він має рацію, - зауважує Сойєр.

Так і є. "Я попрошу її пошукати". І я усвідомлюю, що знала би про це вже давно, якби просто довіряла своїм друзям. "Але якщо я навіть не знаю про сховище, значить, вони засекречені. Якщо ми їх дістанемо, нас точно вб'ють".

Рідок заковує очі. "О, добре. А я вже думав, коли тут знову стане небезпечно".

***

Єсінія нічого не знає про підземне сховище, тож поки вона полює, решта з нас гортає кожну книгу про встановлення куполу і Перші Шість, яку вона може нам дати.

Дослідження просуваються набагато швидше, коли ними займаються четверо. І мушу визнати, що мені приємно зазирнути в свою кімнату в години, коли ми навчаємося, і знову побачити друзів.

Але ми не знаходимо відповідей. І Андарна залишається підозріло сплячою. І те, що Тейрн люб'язно просить мене не хвилюватися, схоже на гігантський спусковий гачок, який змушує мене зробити саме це, тож я так і роблю.

У мене так і не було шансу розповісти Зейдену про нашу знахідку - або її відсутність. Наступної суботи наш загін залучають до чергового заняття з наземної навігації з піхотою, цього разу з Першим крилом, і я проводжу два дні, блукаючи крутими горами поблизу Басгіату, за будь-яку ціну уникаючи Джека Барлоу, який на диво милий з усіма.

"Це схоже на те, що він зустрів Малека і вирішив повернутися порядним хлопцем", - зауважує Ріаннон, коли ми застаємо його за тренуванням першокурсників на килимку. "Але я все одно йому не довіряю".

"Я теж". Здається, всі професори тепер теж його люблять.

Наступного тижня Андарна все ще спить, а Сойєр натрапляє на трьохсотлітній уривок, який підтверджує, що було створено не один охоронний камінь.

У суботу не лише Зейден чергує в операційній кімнаті, але й Міра патрулює більшу частину мого візиту, а на наступних вихідних наш загін висаджують у Парчілльському лісі серед мінливого листя без припасів і кажуть, що нам треба йти звідти пішки.

Повідомлення отримано. Тейрн і Сгейл не отримають відмови, але ми з Зейденом зможемо бачитися лише тоді, коли гратимемо за правилами - Варріш вирішив, що ми їх порушили занадто багато.

Наступних вихідних я маю обирати між тим, що мій загін отримає нуль, якщо я не візьму участь в операції з ухилення від Третього крила в Шедрикському лісі, і тим, що я полечу до Самари за Зейденом.

Це той самий сценарій, який Міра передбачила минулого року, коли дізналася, що я зв'язала Тейрна - я буду змушена вибирати між навчанням, загоном і Зейден та Сгейл. Тейрн робить вибір до того, як я встигаю побити себе за це.

Ми залишаємося, але наступного дня, коли приходить Трешінг, він до біса нещасний, і я не можу його звинувачувати. Можливо, у мене немає шлюбного зв'язку, але я б відгризла собі руку, якби це означало, що у мене є п'ять хвилин, щоб поговорити з Зейден. Усе, що я хочу йому сказати, не можна написати в листі.

"Ти виглядаєш більш знервованою, ніж під час нашого Обмолоту", - каже Ріаннон, підходячи до місця, де мої товариші по загому зайняли місце на схилі пагорба навпроти того місця, де чекають першокурсники Четвертого крила зі своїми щойно пов'язаними драконами.

"Я ще не бачила Слоан, а мені треба йти, щоб незабаром заступити на варту". Я нервово розгойдуюсь взад-вперед, наче мати з новонародженим, якого мучать коліки. *Я знайду час, щоб дістатися до храму, якщо ти просто побудеш з нею*, - обіцяю Данн, богині війни.

"Вона впорається." Напруга в складених руках Імоджен підказує мені, що вона не відчувається настільки впевнено, як каже. На додаток до додаткових повторень під час наших нічних тренувань, вона була більш ніж трохи небагатослівна зі мною відтоді, як мені довелося сказати їй, що я розкрила наш секрет, що змусило її розповісти про це і Квінн.

Квінн сприйняла це дуже схоже на Ріаннон, з витонченістю і почуттям рішучості.

Зейден буде в шоці, коли я йому розповім, але я розберуся з цим, коли він приїде сюди в суботу. Якщо нам взагалі дозволять побачитися.

"Вся Секція Полум'я виглядає сильною. Бодхі має пишатися", - з надією посміхається Квінн.

"Візія зв'язала Коричневого Кинджалохвоста", - каже Рі, киваючи через поле туди, де першокурсниця стоїть перед своїм драконом. "Авалінн, Лінкс і Бейлор теж зробили це. Але я не бачу Ааріка та Міші". Вона дивиться на мене. "Це вона завжди гризе нігті".

"Ох. Так." Провина забиває мені горло, і я ковтаю, але ніяк не можу від неї позбутися. Якщо я уникала знайомства з першокурсниками, то Рі не мала такої розкоші.

Помах крил знову наповнює повітря, і ми всі дивимося праворуч: наближається блакитний клубний хвіст із сапфіровою лускою, що контрастує з мінливими кольорами призахідного неба, і він прекрасний.

"Ми завжди були найкрасивішим видом", - вступає в розмову Тейрн.

"Андарна?" запитую я його щодня, а сьогодні - двічі.

"Вона все ще спить."

"Це не може бути природно". Я переносу свою вагу на схил пагорба.

"Це... довше, ніж очікувалося."

"Так ти продовжуєш говорити. Ти зібрав Емпіреїв." Я змінюю тему і озираюся через плече на вкриту драконами гору, помічаючи Тейрна високо на хребті, трохи нижче, ніж дракони, які, як я припускаю, є їхніми старійшинами. *"Плануєш щось обговорювати сьогодні ввечері?"* Без співпраці з Емпіреєм ми застрягли.

"Якби так, я не міг би тобі сказати".

"Зрозуміло", - зітхаю я, дивлячись на блакитну землю в полі прямо перед трибуною, на якій стоїть керівництво, включаючи мою матір.

"Будь я проклята", - бурмоче Ріаннон, коли Аарік злітає з Блакитного клубного хвоста так, ніби робить це роками, з легкістю, яка нагадує мені про Зейдена і Ліама. Я посміхаюся, дивлячись, як він, не висовуючись, записує ім'я свого дракона і повертається назад так, що моя мама його не впізнає.

"Он там". Ріаннон показує на кінець поля.

Приземлившись посеред поля, летить червона, як полуниця, пташка, махаючи кинджальним хвостом, і сідає на нього.

"Червоний кинджальний хвіст", - шепочу я, полегшення заливає мої вени, коли Слоан незграбно злізає, стискаючи своє плече. *"Так само, як і її брат".*

Слоан міцно обіймає Візію, і я посміхаюся. Я рада, що в неї є друзі, що їхній рік має шанс стати таким же тісним, як і наш.

"Важко не ненавидіти її за те, що вона ненавидить тебе". Ріаннон зітхає. "Але я рада, що вона вижила."

"Мені не потрібно, щоб вона мене любила. Я знизую плечима. "Мені просто потрібно, щоб вона жила".

"Командир загону Матіаш?" Наближається вершник з Третього крила в чорній пов'язці з сірою емблемою гінця.

"Сюди." Рі манить його вперед, потім бере з його руки складений пергамент. "Дякую." Він відходить, а вона ламає сургучну печатку, щоб відкрити послання. Її погляд перебігає на мене, і вона стишує голос, коли Рідок нахиляється до неї. "Єсіня просить зустрітися з нею біля дверей архіву за п'ятнадцять хвилин. У неї є фоліант, який ми просили". Вона повільно читає нашу кодову фразу, в її очах зростає хвилювання.

Я різко вдихаю, і моє серце підскакує, коли я посміхаюся. "Вона знайшла сховище", - шепочу я. "Але я маю наступну вахту, а молотьба майже закінчилася. У тебе є обов'язки командира загону".

"Я візьму твою вахту, - тихо пропонує Рідок.

"І дати Варрішу причину, щоб я не побачилась з Зейден цими вихідними? Нізащо."

Я хитаю головою.

"Тоді я зустрінуся з Єсінією". Він тягнеться за посланням, і Рі передає його мені. "Сойер може прикрити нас тут".

Ми всі погоджуємося, і ми з Рідком прямуємо до квадранта, тримаючись подалі від траєкторії польоту щойно зв'язаних драконів.

"На якій вежі ми чергуємо?" - запитує він, коли ми заходимо на подвір'я. "Гуртожиток?"

"Академічна". Я показую на вежу, де палає нескінченний вогонь. "А, яма для спалювання. Після закінчення церемонії там буде дуже жвава ніч". Він штовхає мене в плече. "Я піднімуся відразу після того, як зустрінуся з нею. І тоді я голосую за те, щоб ми приєдналися до святкування Обмолоту після твоєї зміни". Він нахиляє голову. "Або, принаймні, я буду святкувати. На жаль, я думаю, що зараз ти обмежишся святкуванням з Ріорсоном".

"Піди дізнайся, чи всі наші проблеми вирішені". Я сміюся, і ми розходимося, коли я штовхаю двері до академічного крила. У будівлі моторошно тихо, коли я піднімаюся широкими гвинтовими сходами на верхній поверх. Якщо подумати, то я не думаю, що за всі роки перебування в академічному корпусі я коли-небудь була сама. Завжди хтось поруч. Серцебиття пришвидшується з кожним сходовим прольотом, але я вже не така схвильована, як минулого року, коли вирушала в цю подорож заради Аурелі.

Я відчиняю двері до башти з плоским верхом, і мене одразу огортає тепло від полум'я, що піднімається із залізної бочки в центрі.

"Вайолет?" Ейя посміхається і зістрибує з краю товстої кам'яної стіни по інший бік бочки. "Я не знала, що ти мене заміниш".

"Я не знала, що ти чергувала до мене. Як поживаєш?" Я обходжу бочку і намагаюся не думати про те, скільки кадетів наступного дня віддадуть свої речі Малеку.

"Добре..." Її очі широко розкриваються, коли вона дивиться повз мене - і я повертаюся, негайно витягаючи кинджал зі стегна і рухаючись в її бік.

Четверо дорослих солдатів у піхотній синій формі вибігають з дверей, кожен з них розмахує коротким мечем, дивлячись нам у вічі.

Мій шлунок падає на нижній поверх і розбивається. Вони точно не виглядають розгубленими.

"Піхоті заборонено перебувати у квадранті Вершників!" Ейя огризається, перекидаючи сокиру через зап'ястя і стискаючи руків'я.

"Ми тут з прямим дозволом", - гарчить той, що праворуч.

"І нам добре заплатили за конкретне повідомлення, яке ми маємо доставити". Ця зловісна репліка виходить від найвищого ліворуч, коли вони розподіляються по дальній стороні ствола, розділяючись у центрі, щоб напасти на нас з обох боків.

Четверо вбивць і двоє нас. У них вихід, а ми затиснуті між вогнем, стіною і чотирма поверхами нічого. Погано. І вони це знають, особливо по повільній посмішці того, що стоїть ближче до центру, по відблисках вогню, що відбиваються від його леза, коли він піднімає його.

До біса їх. Я не для того пережила весь минулий рік, або ці останні кілька місяців, щоб померти на вершині академічного крила.

"Убий їх усіх", - наказує Тейрн.

"Ліворуч", - бурмоче Ейя.

Я киваю і виймаю з піхов ще один кинджал. "Дай вгадаю". Вони повільними, злагодженими кроками наближаються до нас, і ми з Ейєю повертаємося так, щоб стояти спина до спини. "Таємниці вмирають разом з людьми, які їх зберігають?"

Той, що ліворуч, здивовано кліпає.

"Це не так оригінально, як ти думаєш". У швидкому темпі я кидаю в нього два кинджали, влучаючи в горло і серце. Ейя кричить позаду мене, нападаючи на двох з її боку, коли мій перший нападник падає, як прокляте дерево, врізаючись у камінь і вганяючи мої кинджали глибше.

Позаду мене б'ються леза, і я втрачаю з поля зору нападника, що залишився, у високому полум'ї, коли вихоплюю ще два кинджали. Лайно, лайно, лайно. Де...

Вогонь б'є мені в обличчя, і я пірнаю ліворуч, ледь не зачепивши ствол, який ковзає по брукованій підлозі і вривається в стіну з глухим ударом, достатньо гучним, щоб розбудити мертвих. Моє плече приймає на себе основний удар, коли я падаю, і я кривлюся, змушуючи себе стати на коліна, ігноруючи широкі, невидючі очі солдата, якого я вже вбила.

"Я йду!" кричить Тейрн.

Ейя кричить, і я роблю помилку, озираючись через плече, коли один із солдатів викидає меч з середини її грудей.

Кров. Так багато крові. Вона ковзає по її шкірі, коли вона стискає ребра, і я з жахом дивлюся, як вона падає на коліна.

"Ейя!" кричу я, спотикаючись на ногах, але не можу дістатися до неї, бо ствол палає між нами. Стискаючи вістря кинджалів, я роблю випад уперед, а потім кидаю обидва в убивцю, якого вона не вбила, і влучаю йому в груди.

У мене є ще два, коли я обертаюся, щоб зіткнутися з тим, що залишився, але немає часу кинути їх. Він скористався смертю Ейї, щоб скоротити дистанцію. Я задихаюся, коли він хапає мене за талію, стискає так, що я не можу вирватися, а він робить три швидкі кроки до краю вежі.

Ні! Я ріжу його руки, але він тримається, незважаючи на рани. Я сильно б'ю його ногою в живіт, він бризкає кров'ю, і з наступним ударом відпускає мене. Імпульс відкидає мене назад, і мої кинджали шкрябають по обидва боки зубців башти, коли я ковзаю до краю, мої ноги б'ються піді мною і не знаходять нічого, окрім повітря.

Швидко. Усе відбувається надто швидко, щоб я встигла щось зробити, окрім як відреагувати.

Інстинкт бере гору, і мої руки широко розкидаються по боках зубців, випускаючи кинджали. Я відпливаю назад, моя шкіра притискається до скелі, щоб сповільнити мене, і кінчики моїх черевиків зачіпають край башти... а потім зісковзують з неї.

Але цього удару достатньо, щоб змінити кут мого падіння, і камінь летить мені в обличчя не довше, ніж на один удар серця, перш ніж мій живіт стикається з краєм башти, перехоплюючи подих під час удару.

Моя вага тягне мене решту шляху назад, і я впиваюся нігтями і тримаюся, поки моя нижня половина б'ється об щілини в кам'яній кладці піді мною, шукаючи точку опори.

Цього не може бути, але це відбувається.

"Нічого особистого", - каже солдат, повзучи вперед по триметровій стіні.

Я задихаюся і кашляю при першому ж повному вдиху. Внизу має бути опора. Має бути. Я не помру так.

Я шукаю ногами, намагаю гребені, але немає нічого, що могло б витримати мою вагу.

"Це лише гроші", - шепоче він зі своїх колін і тягнеться до моїх рук.

О боги, він збирається...

"Ні!" Сила заливає мої вени, але я нічого не можу вдіяти з ударом так близько.

"Лише гроші", - повторює він, відриваючи мої руки від каменю.

Зейден. Сгейл. Тейрн. Це вб'є нас усіх.

Солдат відпускає мене.

Я кричу, звук такий пронизливий, що розриває мені горло, і я ковзаю, обдираючи передпліччя, коли сила тяжіння тягне мене вниз, верхівка вежі зникає з поля зору, але мої пальці хапаються за крихітну губу на краю... і чіпляються.

Моє серце підскакує до горла, а ноги дрижать.

Ніякої опори.

Ледве тримаюся за руку, і мої плечі починають хрипіти, коли я звисаю.

"Просто відпусти", - закликає солдат, знову повзучи вперед. "Все закінчиться до того, як ти..." Його очі виражені, і він булькає, хапаючись за горло і кинджал, вістря якого стирчить на кілька сантиметрів нижче підборіддя.

Хтось встромив ніж у його хребет.

Всі думають, що більшість курсантів-вершників гинуть від драконячого вогню. По правді кажучи, зазвичай це гравітація.

-СТОРІНКА 47, КНИГА БРЕННАНА

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ПЕРШИЙ

Я прослизаю ще на один дорогоцінний дюйм, коли солдата смикає назад, а потім кидає вперед, над моєю головою, і він зникає в темряві.

Це Ейя. Має бути вона. Може, рана не...

Біляве волосся і крижано-блакитні очі з'являються наді мною, і моє серце падає разом з тілом вбивці. Джек Барлоу.

"Сорренгейл?" Він кидається вперед, стискаючи мої зап'ястя непорушною хваткою.

"Мені дуже шкода", - кажу я Тейрну і готуюся до невагомої миті, яка стане для мене останньою.

"Я тебе тримаю!" кричить Джек, міцно стискаючи мої зап'ястя, коли він кидається назад і тягне мене вгору і через край.

Мої ребра вдаряються об камінь, і він відпускає одну руку, потім хапає мене за шкіру і тягне, кидаючи мене решту шляху на стіну вежі.

Я не гаю часу, дряпаюся вперед до безпечного місця. Щойно мої черевики опиняються всередині башти, він відступає на кілька кроків, його груди швидко здіймаються і опускаються від натуги, даючи мені простір, ухиляючись від тіла, що впало ліворуч, поки праворуч вирує вогонь.

"Ти врятував мене?" Я відбігаю назад, залишаючи руки по боках і близько до кинджалів.

"Я не знав, що це була ти", - зізнається він, припадаючи до стіни вежі і переводячи подих. "Але так".

"Ти міг дати мені впасти, але ти підняв мене", - кажу я, ніби намагаючись переконати себе.

"Хочеш залізти туди, і ми повторимо це ще раз?" - пропонує він, показуючи на стіну.

"Ні!"

Над головою лунають удари крил, і ми обидва дивимося вгору, коли повз нас пролітає Тейрн. Він би запізнився, і ми обоє це знаємо. Полегшення протікає по моєму тілу не тільки моє, але і його теж.

"Поглянь." Джек хитає головою і вдивляється в бездиханне тіло Ейї. "Я чергував у гуртожитку Першого крила і побіг, коли почув крики. І... ну... вершники не гинуть від рук піхоти".

"Я вбила тебе. Ти маєш повне право скинути мене з вежі." Я простягаю за спину по черзі одну руку і збираю два своїх кинджали, повільно вкладаю їх у піхви, готуючись до будь-чого.

"Так." Він проводить рукою по короткому світлому волоссю. "Ну, ця смерть була для мене чимось на кшталт другого шансу. Ти не знаєш, хто ти насправді, доки не зіткнешся з Малеком обличчям до обличчя. Тож я бачу це так, що я щойно дав тобі другий шанс. Ми квити." Він киває один раз, а потім відходить і виходить у вежу.

Я повільно рухаюся по краю вежі, зупиняюся, щоб перекинути тіло першого вбитого мною ассасина і витягти кинджали, вичищаю їх об його уніформу, перш ніж вкласти в піхви біля стегон. Вогонь повільно вихлюпується зі ствола, і я притуляюся до твердої кам'яної стіни, перш ніж дозволити спині вдаритися об кожний гребінь по дорозі вниз, коли я сповзаю, щоб сісти.

Я дивлюся на кінчики чобіт Ейї - це все, що я можу бачити з цього кута - і дозволяю голові знову притулитися до стіни. Потім я дихаю і чекаю, коли пройде адреналін, коли пройде шок, коли припиниться тремтіння в моїх затерплих руках.

Ейя мертва. Як і половина з нас, що летіли в Рессон. Аетос не зупиниться, поки ми всі не загинемо. Він вбиватиме нас одного за одним. Я притискаю коліна до грудей. За ким він прийде наступним? За Гарріком? Імоджен? Зейденом? Бодхі? Ми не можемо так продовжувати.

"Срань господня". Я чую голос Рідока за секунду до того, як бачу його. "Що сталося?" Він падає на коліна поруч зі мною, оглядаючи мене з явною оцінкою. "Ти поранена? Поранена?" Його погляд бігає вбік. "Обгоріла?"

"Ні." Я хитаю головою. "Але Ейя мертва. Вбивці. Аетос."

"Бляха."

Я сміюся, звук істерично виривається з моїх губ. "Джек Барлоу врятував мені життя."

"Ти жартуєш?" Рідок підводиться і обхоплює моє обличчя, перевіряючи мої очі на наявність ознак струсу.

"Ні. Він сказав, що тепер ми квити, і я справді думаю, що він провалився з математикою, бо за моїми підрахунками тепер я винна йому два життя: те, яке я забрала у нього, і те, яке він щойно подарував мені."

"Я повинен був піти з тобою". Його руки опускаються.

"Ні." Я хитаю головою, і перед очима все розпливається. "Вони могли б і тебе вбити". Дрижаки пронизують моє тіло.

"Що тобі потрібно?"

"Просто почекай зі мною, поки це пройде".

Між нами простягається тиша.

"Я бачився з Єсінією, - тихо каже він. "Хороша новина в тому, що вона знає, де знаходиться сховище. Там є варта, але вона знає, як пройти крізь них. Але погана новина в тому, що нам потрібен хтось з роду короля Таурі, щоб це зробити. Вони не просто в якомусь підземному сховищі. Вони в королівському сховищі." Його плечі опускаються в поразці. "Мені шкода, Вайолет."

Я дивлюся на чоботи Ейї. Я нічого не можу зробити, щоб захистити її зараз, але я можу захистити те, за що вона боролася. "Тоді добре, що у нас є доступ до принца, який ненавидить свого батька".

Боже, бережи нас від амбіцій другокурсників. Вони думають, що пережили все, бо пережили перший рік, але насправді вони знають лише те, що може призвести до загибелі.

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДРУГИЙ

Тієї суботи Зейден дивиться на мене зверху вниз, його очі просвердлюють дірку в моїй душі, а м'яз на щелепі смикається один раз. Двічі.

Принаймні, з-під мого ліжка не виповзають тіні, тож він не може бути *настільки* злим, чи не так?

"Скажи щось". Я витримую його погляд і зміщую свою вагу, коли край столу впирається в задню поверхню моїх стегон.

Його плечі піднімаються з глибоким вдихом. Принаймні один з нас отримує достатньо кисню. У грудях таке відчуття, ніби вони ось-ось вичавлять з них мої легені.

"Ріаннон врятувала мені життя. Якби вона не витягла кинджал до того, як Варріш забрав твою куртку, я б тут не сиділа". Це прозвучало, як визнання. "Зрештою, вони мали б дізнатися. Вона бачила кинджал. Вона знала, що *щось* не так".

Ці прекрасні очі заплющуються, і я присягаюся, що відчуваю, як він рахує до десяти.

Гаразд, може, до двадцяти.

"Скажи щось. Будь ласка", - шепочу я.

"Я ретельно добираю слова", - відповідає він, а потім робить ще один розмірений вдих.

"Я це ціную". Я відкриваю рота, щоб вигадати ще одне виправдання, але мені справді нема чого сказати, тож я сиджу і слухаю, як цокає годинник і стукає дощ у вікно, поки він збирається з думками.

"Хто точно знає?" - нарешті запитує він, повільно розплющуючи очі.

"Ріаннон, Сойєр, Рідок і Квін".

"Квінн теж?" Його очі спалахують.

Я піднімаю палець. "Це все Імоджен".

"Трясця твоєї матері". Він проводить рукою по обличчю.

"Вони не знають всього." Він піднімає свою вкриту шрамами брову, виглядаючи як завгодно, але не заспокоєним.

"Вони не знають про Аретію, Бреннана чи проблему зі світилом". Я хитаю головою вбік. "Що насправді не є проблемою, якщо я зможу вирватися на тиждень з цього місця, щоб полетіти на Кордін. Це скільки? Дводенний переліт?" Місто на південному узбережжі провінції Кровлан не може бути занадто далеко.

"Зупинись." Він нахиляється, наближаючи своє обличчя до мого, обхоплюючи руками мої стегна на робочому столі. "*Не йди* туди зі мною. Не зараз. Цієї безглуздої ідеї вломитися в Архів сьогодні вночі більш ніж достатньо для мене, щоб попідніти, не хвилюючись, що ти влетиш і потрапиш у полон і будеш вбита на ворожій території".

"Це не ідея - це план". Я обхоплюю його щоки. "І мені не здається, що ти піднієш".

Звук, схожий на гарчання, виривається з його горла, коли він відштовхується, відступаючи на крок. "Ти й гадки *не* маєш, про що я думаю".

"Ти маєш рацію. Не маю. Так скажи мені." Я хапаюся за край столу і чекаю, щоб побачити, чи він, як завжди, відгородиться від мене.

Він проводить великим пальцем під нижньою губою, яку я ще не встигла поцілувати, і переводить погляд на книжки, складені на полицях. "Я ціную, що ти дочекалась, поки я це зроблю, але у твоєму плані є прогалини".

"Які прогалини?"

"Ви не заручилися згодою ключового учасника, для початку..." Він піднімає палець.

"Це тому, що..."

"Ні, ні, зараз моя черга говорити. Ти запитала, про що я думаю, так?" Він дивиться на мене поглядом лідера крила - проникливим, розважливим поглядом, який раніше лякав мене до усрачки, - і я стуляю рота. Він піднімає другий палець. "Єсінія буде не єдиним писарем, а це означає, що є велика ймовірність, що нас спіймають". Третій палець приєднується до двох інших. "Мало того, що книги треба вкрати, їх треба ще й повернути так, щоб ніхто не помітив. Чи ви планували залишитися на ніч, щоб почитати?"

"Я не збиралась брати на себе завтрашній клопіт", - зізнаюся я. - "І ти справді думаєш, що нам це вдасться?"

"І ти справді думаєш, що ми зможемо зайти і вийти менш ніж за годину? Тому що альтернатива залишає нас мертвими".

"У нас немає особливого вибору, якщо ми хочемо отримати ці журнали".

Він глибоко зітхає, потім скорочує відстань між нами і бере моє підборіддя між великим і вказівним пальцями, щоб обережно нахилити моє обличчя до свого. "Наскільки ти впевнена, що відповіді про охоронний камінь у цих книгах?"

"За останній місяць ми прочитали половину засекречених фоліантів про плетіння та ремонт охоронних, і все, що не прочитали ми, прочитала Єсінія. Вони стосуються лише плетіння у вже існуючі куполи або їх ремонту. Ці журнали - наш найкращий шанс дізнатися, як Перші Шість будували перші куполи. Наш єдиний шанс."

"Ти ж знаєш, що нас уб'ють, якщо спіймають, так?"

Нас. Я ковзаю руками по його грудях. "Ми все одно помremo, якщо не підіймемо куполи для Аретії. У нас є місяці, якщо Бреннан правий, а він зазвичай правий. Правда виходить назовні. Це лише питання часу".

Його увага падає на мій рот, і мій пульс прискорюється. "Якщо ти впевнена, що це єдиний вихід, то я з тобою. Немає жодного шансу, що я дозволю тобі зробити це самотужки".

Я миттєво посміхаюся. "Ти не збираєшся сперечатися? Або скажеш, що є інший спосіб?"

"Я? Сперечатися з тобою про книжки?" Він хитає головою, ковзаючи рукою по моїй щоці. "Я обираю лише ті бої, які можу виграти". Він опускає свій рот дюйм за дюймом, потім зупиняється, затамувавши подих. "Тепер твоя черга говорити".

Він застигає і чекає, наші роти так близько, що достатньо лише пошепки прошепотіти, щоб з'єднати нас. Все, що потрібно - це його близькість, його дотик, і моя кров закипає. Передчуття приливає до моєї шкіри, і він проводить великим пальцем по моїй гарячій щоці, але не робить того, чого я так відчайдушно хочу.

Мені перехоплює подих від усвідомлення того, що він дає мені вибір не просто поцілувати його, а зробити нашу ніч у Самарі винятком.

Але це не так.

Нахилившись, я проводжу губами по його губах, а потім ніжно цілую його, наче вперше. Це не жар і пристрасть, хоча я знаю, що це станеться за кілька ударів серця. Це щось зовсім інше. Щось, що лякає мене до смерті, але я не можу змусити себе відсторонитися, навіть в ім'я самозбереження.

Я обираю його, обираю нас. Це не можна назвати помилкою, наслідком надлишку адреналіну чи навіть хтивістю.

Я кохаю його. Незалежно від того, що він зробив або чому він це зробив, я все одно люблю його і знаю, що він піклується про мене.

Може, це не кохання.

Можливо, після всього, що він пережив, він не здатен на такі почуття.

Але я для нього *щось* значу.

Він цілує мене довго і повільно, так, ніби у нас є стільки часу, скільки ми хочемо, ніби немає нічого важливішого в цьому світі, ніж ковзання його язика по моєму, ковзання його зубів по моїй нижній губі.

Це пробирає до кісток, інтенсивно атакує кожне з моїх почуттів, і коли він піднімає голову, ми обоє дихаємо важче.

"Треба зупинитися, інакше ми не вийдемо з цієї кімнати сьогодні". Він проводить тильними сторонами пальців по моїй щоці і відступає назад, коли я змушую себе кивнути на знак згоди.

Я трясую головою, щоб очистити її, і він рухається до дверей.

Куди, в біса, він іде?

"Я не просто так не попросила його допомогти нам".

"Так, я це зрозумів." Зейден зупиняється, тримаючись за дверну ручку, і дивиться на мене через плече. "Я з *тобою*. Я зроблю це. Але ти маєш знати про наслідки, якщо він скаже "ні".

Мій шлунок вивертає. Якщо я скажу йому, це викриє нас...

"Він не скаже." Я в цьому впевнена.

Зейден нахиляє підборіддя, потім смикає двері.

Рідок і Соєр хитаються вперед, потім вриваються в купол і падають на підлогу в коридорі.

Моя рука прилітає до обличчя, коли я стримую сміх.

"Тут звуконепроникно, коли двері зачинені, придурки", - гарчить Зейден. "І якого біса він уже тут робить?"

"Він сам не знає, чому він тут", - каже Бодхі. "Я щойно вигнав його з льотних уроків".

Я схоплююся з-за столу і поспішаю до дверей, коли Рідок і Соєр підхоплюються і розходяться, відкриваючи Бодхі, Ріаннон, Імоджен і Квінн, що стоять в іншому кінці коридору.

Аарік стоїть між ними, притулившись до стіни, склавши руки на грудях. "Я знав, що рано чи пізно ти прийдеш по мене", - каже він, його очі звужуються на Зейдена, і в них світиться лише злість.

Енергетика між цими двома не була доброю, чого я й очікувала. Батько Зейдена розпочав війну, яку закінчив батько Ааріка.

Одного за одним я тягну їх через купол до себе в кімнату, включно з Аріком, який застиг у дверях, але залишаю двері відчиненими на випадок, якщо комусь знадобиться швидкий вихід. Я звертаюся до Ааріка. "Нам потрібна твоя допомога. І ти можеш сказати "ні" і піти прямо зараз, але якщо я поясню, чому ти нам потрібен, і ти скажеш "ні"..." Я втягую тремтячий подих, не бажаючи говорити те, що має бути сказано.

"Якщо ми скажемо тобі, чому, а ти відмовишся, ти не зможеш піти", - закінчує Зейден, коли я не можу.

"Ти думаєш, що я ворухну пальцем заради тебе?" Аарік тягнеться до руків'я меча.

"Стоп, стоп!" Бодхі хапається за свій меч, намагаючись стати між ними. "Всім заспокоїтися."

"Ти знаєш, що там відбувається, і ти прийшов сюди не просто так, чи не так?" кажу я Ааріку, стаючи перед Зейденом. "Допоможи нам щось з цим зробити."

"Ви не уявляєте, що він зробив з Аліком!" - кипить він.

"Твій брат був жадібним, убивчим виродком". Зейден вчепився пальцями в мій пояс і потягнув мене назад, поставивши трохи позаду себе, перш ніж виштовхнути Ааріка через купол в коридор. "І я не шкодую, що вбив його".

От лайно. Такого я не очікувала.

***

Три години по тому ми повторювали план, доки не знали не лише свої ролі, але й ролі всіх інших. Бодхі довелося двічі втручатися між Ааріком і Зейденом, але нарешті ми на шляху до Архіву. Виявляється, ключовим моментом для забезпечення участі Ааріка було зауваження, що він буде красти у свого батька. Через годину ми або знайдемо журнали, або помremo. Архіви не дуже привітні до відвідувачів після того, як зачиняються двері, схожі на сховище.

"Ти в цьому впевнений?" тихо запитую я Ааріка, коли ми парами спускаємося тунелем з лазарету, восьмеро з нас у мантиях писарів, вишитих золотими прямокутниками другого курсу. Весь цей план залежить від нього.

"Безперечно. Єдина людина, яку я ненавиджу більше за Зейдена Ріорсона, це мій батько. Просто тримай свого хлопця подалі від мене". Він дивиться прямо перед собою.

"Він триматиме дистанцію", - обіцяю я, озираючись через плече, повз інших, туди, де Зейден слідує за мною, єдиний, хто відмовився

носити маскування. З іншого боку, якби я була тіньовиком, я не впевнена, що ходила б у чомусь іншому, окрім чорного.

"Я буду там, де ти", - відповідає Зейден, коли дзвони б'ють шість разів, сповіщаючи про годину. "Пам'ятайте, наша мета - секретність, а не випендрювання. Це не битва загонів", - каже він, не підвищуючи голосу.

Ми проходимо сходами праворуч, які ведуть до решти кампусу і вниз до гауптвахти, а потім повертаємо за останній ріг. З'являються двері архіву, і, на наше щастя, Насія саме там, де я й очікувала його побачити: спить на своєму посту.

Бодхі швидко рухається з Рідоком, прослизавши за спиною Насі і ховаючись за дверима, щоб пильнувати.

Перша перешкода подолана.

Єсінія дивує мене, зустрічаючи нас у дверях. "Ні", - підписує вона, оцінюючи нашу групу, лінії її рота напружені. "Лише четверо. Якщо буде більше, це буде занадто підозріло". Її погляд ковзає по Зейдену. "Особливо ти".

Трясця. Усіх тут обрали не лише за їхню відданість, а й за їхні печатки.

"Ніхто мене не побачить", - запевняє Зейден, не підвищуючи голосу, одночасно розпоряджаючись. "Аарік. Вайолет. Імоджен."

Погляд Єсінії зупиняється на Ааріку, і я бачу мить, коли вона розуміє, хто він. Кров відтікає від її обличчя, і вона ривком переводить увагу на мене.

"Він настільки очевидний?" Я підписую, коли інші починають тихо сперечатися.

"Тільки якщо ти його шукаєш", - відповідає вона. "У них однакові очі".

"Диво спадковості", - підписує Аарік.

"Я можу повернути". Ріаннон шепоче свій аргумент Зейдену.

"А я можу стерти короткочасну пам'ять, якщо нас побачать", - відповідає Імоджен. "Засекречена печать, пам'ятаєш? Твоя сила вражає, Матіас, але я тут остання лінія оборони". Вона підходить до Насі, злегка кладе руки йому на голову. "Про всяк випадок".

"Ми будемо поруч". Квінн відходить від групи і махає рукою Сойєру та Ріаннон, щоб вони йшли за нею. "Про всяк випадок, якщо ми вам знадобимося".

Ріаннон дивиться між мною і Зейденом, явно розриваючись. "Якщо щось піде не так..."

"Тоді ви повернетеся до своїх кімнат і вдаватимете, що нічого не сталося". Я перехоплюю її погляд, щоб вона знала, що я серйозно. "Не зважаючи ні на що. Дотримуйся плану".

Її плечі опускаються, і вона киває, стріляючи в мене останнім розчарованим поглядом, перш ніж приєднатися до інших за масивними дверима.

"Йдіть обережно", - нагадує нам Єсінія, і моє серце калатає, коли ми входимо до архіву. "Треба поспішати. Архів зачиняється рівно за годину, і якщо ми будемо тут, коли двері зачиняться..."

Я ковтаю нудоту, яка загрожує. "Я знаю. Ми помremo." Архіви охороняються з максимальним захистом від шкідників.

"Просто покажи нам шлях. Ми зробимо все інше", - каже Зейден. Він зникає, щойно ми переступаємо поріг, тримаючись тіні вздовж тьмяно освітлених стін. Якщо придивитися, я бачу лише нечіткі обриси його постаті, але мене майже шокує, наскільки добре він зливається з темрявою.

А може, це тому, що решта простору така яскрава, магічні вогні освітлюють ряди і ряди книжкових полиць і порожніх навчальних столів, що тягнуться до задньої частини печерного купола. Порожнеча - це добре і очікувано для суботнього вечора, але ніхто не знає, хто може бути в стелажах або в робочих кімнатах в глибині Архіву.

Я змушую себе перебороти легку нерішучість, коли проходжу повз дубовий навчальний стіл, слідом за Єсінією. Мармур під моїми черевиками знайомий і водночас абсолютно чужий. За стільки років, що я провела тут, це найдалше, що я коли-небудь заходила в архів.

Аарік оглядає кожен ряд, поки ми проходимо, але я не відводжу погляду від Єсінії, змушуючи свої манери, поставу, темп повторювати її. Тиша, в якій я зазвичай знаходжу такий спокій, за цих обставин нервує.

Боги, стільки всього може піти не так. Те, що я з'їла за вечерєю, загрожує з'явитися знову.

Ми втрюх йдемо за Єсінією, коли вона повертає ліворуч і прорізає передостанній ряд столів, ведучи нас у напрямку робочих кімнат. Запах клею стає сильнішим, і моє серце завмирає, коли я бачу писаря, який прямує до нас з того ж коридору, куди ми прямуємо.

Єдиний золотий прямокутник на його плечі позначає, що він першокурсник, і хоча Квадрант Писарів навчає вдвічі більше кадетів, ніж Квадрант Вершників, він все ще досить малий, щоб впізнати нас, якби ми були тими, за кого себе видаємо.

"Кадет Нілварт?" - підписує він під час розмови, розгублено дивлячись на нас. Я опускаю голову і бачу, що Аарік робить те саме, максимально прикриваючи наші обличчя.

"Кадет Самуельсон", - відповідає Єсінія, злегка повертаючись, щоб я могла бачити її руки.

Чорт, нас схоплять ще до того, як ми підійдемо до палат.

"Я розберуся. Голос Зейдена заспокоює найгострішу тривогу, але не всю.

Але він тут. Він саме той, на кого ми чекали цієї ночі.

Тіні виповзають з-під столів, біжать до ніг Самуельсона, а Аарік напружується поруч зі мною.

"Я думав, що тільки ти і кадет Нася чергуєте сьогодні?" запитує Самуельсон.

"І все ж ти тут", - відповідає вона.

За спиною першокурсника здіймаються чорні вусики.

"Зачекай." Останнє, що нам потрібно, це мертвий курсант-писар.

"Це я терплячий", - відповідає Зейден.

"Я забув своє обов'язкове завдання в кімнаті Каллі". Самуельсон багатозначно дивиться на сумку з кремом, перекинуту через плече.

"Забудькуватість писарем не стає", - підписує Єсінія, і мої брови піднімаються, коли я намагаюся стримати посмішку. "Якщо не заперечуєш, першокурснику, ми, другокурсники, маємо ще багато чого зробити. Не всім потрібні вихідні, щоб вчитися".

Першокурсник явно збентежено червоніє, а потім відступає вбік до проходу.

Тіні стають на свої місця, і ми всією групою йдемо вперед.

"Я думав, що він може його вбити", - шепоче Аарік, коли ми опиняємося поза зоною чутності першокурсника.

"Мене б це не здивувало", - відповідає Імоджен. "Можливо, це було б ефективніше".

Ми обидві крутимо головами, щоб побачити, як вона знизує плечима.

Єсіня виводить нас з головної бібліотеки вниз по добре освітленому коридору з вікнами і кількома аудиторіями по обидва боки. Чим глибше ми заглиблюємося в архів, тим тугішим стає мій комір.

Зейден наздоганяє нас за кілька кроків, спокійно йдучи поруч зі мною.

"Хтось помітить усю цю чорноту", - тихо читаю я лекцію, коли Єсінія повертає праворуч. Це місце - довбаний лабіринт, і все виглядає абсолютно однаково.

"Тут нікого немає". Руки Зейдена вільно розведені по боках, і він обміняв мечі, яким віддає перевагу за спиною, на короткі, що говорить мені про те, що він готовий до ближнього бою. "Принаймні, не в цій секції."

"Твої тіні говорять тобі це?" жартує Аарік.

"Я думав, ми домовилися не розмовляти", - відповідає Зейден.

Єсінія відчиняє треті двері ліворуч, і ми йдемо за нею до приміщення, схожого на клас. Не дивно, що коридор заставлений вікнами; тут темно. Дві стіни викладені з каменю, а задня заставлена книжками. Решта простору розріджена, заповнена рядами довгих столів і лавок, які стоять перед самотнім письмовим столом у передній частині кімнати.

"Звідси я знаю лише те, що мені сказали", - підписує вона, і на її губах з'являється занепокоєння. "Я ніколи не заходила далі. Якщо я в чомусь помиляюся..."

"Ми самі впораємося", - обіцяю я.

Вона киває, потім йде в дальній кут кімнати, до довгої книжкової шафи.

"Імоджен", - наказує Зейден, киваючи в бік дверей.

Вона займає позицію спостерігача, дістаючи з-під халата ніж, поки Єсінія тягнеться до задньої стінки книжкової шафи, відсуваючи кілька фоліантів з дороги, перш ніж знайти важіль.

Вона тягне вниз металевий шматок, і кут кімнати відокремлюється від інших каменів. Він повертається на чверть оберту в дивовижній тиші, відкриваючи отвір до крутих гвинтових сходів.

Придивившись уважніше, я бачу слабкі лінії металевої доріжки, на якій вона обертається.

"Дивовижно", - шепочу я. Скільки таких маленьких прихованих чудес існує навколо? "Що?" шиплю я на Зейдена, коли ловлю його погляд на собі.

"Я відчуваю, що дивлюся на те, що могло б бути".

"І?" Таємний вхід клацає на місці, зупиняючи своє обертання.

"У чорному ти виглядаєш краще", - шепоче Зейден, його губи торкаються моєї вушної раковини і викликають тремтіння усвідомлення, незважаючи на нашу поточну ситуацію.

"Це все, що я можу тобі запропонувати", - підписує Єсінія. "Якщо мене не буде довше, хтось може помітити. Інші кажуть, що тут закінчуються звичайні відділи архіву, тож якщо не встигнеш повернутися вчасно, то буде безпечніше заночувати там".

"Дякую, - відповідаю я. - "Я зв'яжуся з тобою, як тільки ми зможемо їх повернути".

"Щасти вам". Вона підбадьорливо посміхається, а потім залишає нас чотирьох наодинці.

Зейден нахиляється до сходів. "Дивіться під ноги", - каже він нам. "Знизу пробивається трохи світла, але нам потрібно, щоб решта не ввімкнулася".

"У нас залишилося сорок п'ять хвилин, - каже Імоджен. Ще трохи - і ми або застрягнемо і потрапимо під трибунал... або помremo.

Ніякого тиску.

"Тоді нам краще рухатися швидко", - відповідає Зейден, переплітаючи свої пальці з моїми, перш ніж почати спускатися сходами.

Перший раз, коли ви потрапите до Архіву після того, як двері запечатають на вечір, буде останнім. Складна магія, створена для збереження наших текстів, несумісна з життям.

-ПОСІБНИК ПОЛКОВНИКА ДАКСТОНА, ЯК ДОСЯГТИ УСПІХУ В КВАДРАНТІ ПИСАРІВ

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ТРЕТІЙ

Тіні вкривають стелю, блокуючи будь-які магічні вогні, які могли б мерехтіти при нашій присутності, тому я тримаюся вільною рукою за стіну, поки ми повільно спускаємося сходами. Кожен крок - це гра в темряві, але дивом ніхто не спотикається.

Внизу сходів розквітає блідо-блакитне світло.

"Магічне світло?"

"У кінці цього коридору двоє охоронців", - відповідає Зейден, вислизаючи свою руку з моєї. "Зачекай тут, поки я вирішу цю проблему.

Я піднімаю руку, щоб подати іншим сигнал зупинитися, коли ми дійдемо до останньої сходинки. Простір відкривається у щось схоже на коридор, але Зейден не запитує, в якому напрямку йти. Він швидко рухається праворуч, піднімаючи обидві руки. Лунає звук хрускоту.

"Зараз", - каже він вголос.

Коридор завдовжки близько тридцяти футів і трохи більше, ніж прославлений тунель, що підтримується різьбленими стовпами над кам'яною підлогою. Пахне землею і металом, вогко і сиро. В одному кінці крізь відкриту арку пробивається світло. Озирнувшись через плече, я бачу, що інший можливий шлях поглинає лише темрява.

"Тут навіть немає дверей?" запитує Імоджен, коли ми поспішаємо коридором.

"З такими сильними куполами вони не потрібні", - коментує Зейден.

"Я їх відчуваю". Удар різкої, інтенсивної сили стає сильнішим, чим ближче ми підходимо. Волосся на моїй потилиці стає дибки, і моя власна сила здійснюється у відповідь на те, що відчувається як пекельна загроза.

"У нас є кілька хвилин до того, як ці двоє прокинуться. Я не так сильно їх вдарив, - каже Зейден, коли вони з Імоджен відтягують піхотинців убік, розчищаючи шлях.

"Ці куполи - незручне лайно". Імоджен знизує плечима.

"Там гуде, але не так вже й погано", - відповідає Аарік, коли ми дивимося крізь захищену арку з вигадливо вирізьбленою кам'яною кладкою на полиці невеликої круглої бібліотеки, що лежить за нею.

"Це обіцяє, що ми пройдемо, - зауважує Імоджен. "І тобі краще поквапитися".

"Ти шукаєш два журнали", - нервово нагадую я йому, хоча ми вже тричі про це говорили.

"Там має бути щонайменше п'ятсот фоліантів". Аарік ковзає поглядом по полицях і зітхає.

"Тобі доведеться пошукати..."

"Вайолет!" кричить Зейден, коли Аарік хапає мене за руку і крокує вперед через арку, тягнучи мене за собою.

Потужна магія пронизує мене, коли я спотикаюся, пронизуючи кожен сантиметр моєї шкіри і скручуючи мій живіт з відчуттям вільного падіння на висоті 100 футів, коли він тягне мене до бібліотеки.

Він відпускає мою руку, і я вдаряюся об коліна, падаю вперед і ловлю себе на руках. Нудота перекриває всі інші відчуття. Мій рот наповнюється водою, а голова звисає, коли я борюся з бажанням виблювати.

"Якого хріна ти це зробив?" огризається Зейден з іншого боку палати. "Скажи мені, що ти неущкоджена".

"Нудотно, але жити буду".

Аарік ігнорує Зейдена, присідаючи переді мною. "З тобою все гаразд, Вайолет?"

Я з силою вдихаю повітря через ніс і видихаю через рот. "Скажи мені, що ти знав, що він мене пропустить", - вигукую я, коли найгірша частина хвороби минає. "Тому що воно, чорт забирай, не хотіло цього робити".

"У мого батька немає нічого такого, чим не варто було б похвалитися, - пояснює він, простягаючи руку. "Тож я ризикнув, щоб ти не врзалась в купол, як у стіну. І я не зможу впоратися з цими книжками за наступні сорок хвилин сам. Ти єдина, хто знає, що шукати".

Я ігнорую його руку і штовхаюся на ноги, незважаючи на тупий біль у колінах від удару. Я розвертаюся по колу, заходячи в бібліотечний простір. Шість важких книжкових полиць зі скляними дверцятами вишикувалися вздовж круглих стін, а посередині стоїть тумба, прикрашена оксамитовою скатертиною з вишитим королівським гербом. Над нами випромінюють м'яке сяйво магічні світильники, ілюмінація відбивається на вигинах і вузликах, вирізьблених на декоративній стелі приблизно на висоті п'яти футів над головою Ааріка.

Запах сирієї землі зник, і в цій кімнаті значно прохолодніше, ніж у тунелі за аркою. Я нишпорю наді мною, але не бачу ні вікон для вентиляції, ні якихось видимих модифікацій. Це не просто купол. У цій кімнаті є магія.

"Затягни мене всередину. Негайно", - вимагає Зейден.

"Ні", - відповідає Аарік, навіть не глянувши в його бік. "Єдиний плюс, який я отримую від всієї цієї експедиції, це те, що я знаю, як тобі боляче усвідомлювати, що ти не можеш дістатися до неї".

"Припини ворогувати з ним і берися до роботи, Ааріку. Починай зліва і ігноруй все, що не написано від руки". Я зазираю в арку і бачу Зейдена в режимі *"нішов ти"*.

Його руки вільні, а тіні здіймаються навколо нього, утворюючи леза, такі ж гострі, як і той, що він тримає. Але холодний, розважливий гнів в його очах змушує мене хвилюватися за здоров'я Ааріка - саме тому я не наполягаю на тому, щоб він втягнув Зейдена. *"Зі мною все гаразд"*, - обіцяю я йому.

"Я вб'ю його нахуй".

"Тоді ти будеш відповідальний за смерть двох принців."

"Баррік і Ліра, так?" запитує Аарік, вже тягнучи томики з полиць.

"Так", - відповідаю я.

"Алік це заслужив. Він був хуліганом і втратив своє життя, напавши на Гарріка під час обмолоту. Хоча мені цікаво, хто розповів Ааріку, бо якби його батько знав, я дуже сумніваюся, що я б досі тримав голову на плечах".

"Що ж, Аарік на це не заслуговує." Я пропускаю праву частину полиць на користь шаф. Якби у мене була книга, якій шістсот років і яка коштувала б усе наше королівство, я б зберігала її там, де вона найменше піддавалася б впливу стихії. Я висуюю першу шухляду, де

зберігаються дві книги - "*Вивчення крилатих істот*", якій на вигляд щонайменше півстоліття, та "*Історія островних воєн*", яка виглядає ще старшою.

"Це все журнали, - каже Аарік. "Схоже, тут є записи всіх командувачів армій з часів Об'єднання".

"Продовжуй." Я перевіряю наступну шухляду, потім наступну і так далі, поки не відкриваю три чверті сховища. Це вправа на самоконтроль, щоб не відкривати кожен книгу і не пожирати її вміст. Тут є томи про ранні війни, історію окремих провінцій, міфологію богів і навіть, здається, найдавніший том про гірничу справу, який я коли-небудь бачила. Мої пальці сверблять перегорнути сторінки, але я знаю, що краще не пошкоджувати пергамент.

"На цій полиці всі журнали головнокомандувачів вершників?" Аарік опускає капюшон і дивиться на мене через плече.

"Колись це були окремі посади". Я підходжу до останньої секції центрального постаменту. "Цілителі, піхотинці або навіть писарі могли бути генералами армій, поки близько двохсот років тому не відбулося друге повстання кровланів. Після цього командир вершників командував усіма військами Наварри".

"Ти ж знаєш, що жоден вершник ніколи не був названим королем?" запитує Імоджен через арку.

"Це не зовсім так", - починаю я, відкриваючи верхню шухляду.

"Якщо ти питаєш, чи мені не насрати на те, що я другий у черзі, то відповідь - ні", - каже Аарік через плече до Імоджен. "Це доля Халдена - бути королем. Не моя."

"А Халден знає?" запитую я, читаючи заголовки у верхній шухляді. "Про те, що там відбувається?"

"Так", - тихо відповідає Аарік.

"І?" Я дивлюся на нього.

Наші погляди застигають на мить, перш ніж він замінює фоліант і переходить до наступного. "Я тут, так?"

Зрозуміло. Халден не збирається допомагати. "Гадаю, це у нас з тобою спільне."

"Я досі не можу повірити, що ти зберігала його таємницю всі ці місяці", - каже Імоджен.

"Я зберігала твою теж", - нагадую я їй, відкриваючи наступну шухляду. Здається, вся ця секція присвячена історичним записам.

"Я знаю Вайолет довше, тому я не здивований, що вона зберігала твою таємницю". Він дивиться в мій бік і переходить до наступної полиці. "Розрив між тобою та Аетосом застав мене зненацька. Ви були нерозлучні, коли ми були дітьми".

"Так, але діти виростають". Я вигукую ці слова, зачиняючи шухляду з трохи більшою силою, ніж потрібно. "Йому не можна довіряти, ти ж знаєш".

"Я зрозумів це з того маленького обміну думками, який відбувся між вами на килимку". Він витягує ще один фоліант. "Це генерали цілителів."

"Корисно, але не те, що нам потрібно". Я присідаю, щоб відкрити останню шухляду. "Трясця. Знову записи."

"У нас залишилося двадцять хвилин, і нам потрібно десять з них, щоб повернутися до дверей", - попереджає Імоджен, її тон напружений і наполегливий.

Комір моєї броні затягується ще більше, і я відтягую його від горла.

"Це переписувачі", - каже Аарік на четвертому ящику.

"Якомога уважніше переглянь найперші з них. Намагайся торкатися лише країв сторінок". Закриваю нижню шухляду і встаю. Є ще дві справи для пошуку. "Шукай усе, де згадуються куполи чи охоронні камені".

Він киває і витягує першу.

Моя увага переключається на шосту книжкову шафу. "Половина з них схожа на історію Тірріша", - кажу я Зейдену.

"Захоплююче. Ми повернемося і будемо вчитися, коли виграємо цю війну", - відповідає він. Шарудить охоронець, і ми всі обертаємося, але Зейден знову вибиває його з ніг, перш ніж він розплющує очі. "Швидше, поки я не пошкодив йому мозок".

"Це датовано шостим роком нашої ери", - каже Аарік, закриваючи журнал. "На той час куполи вже були готові."

"Чорт." Від розчарування в горлі розростається клубок. "Починай наступну". Я витягаю багатообіцяючий томик з потрісканим корінцем, але це довбаний альманах погоди.

"Декоративно-прикладне мистецтво?" Аарік показує мені розмальовану обкладинку одного з них.

"Вайолет", - попереджає Імоджен. "Ці гігантські двері зачинять нас тут за п'ятнадцять хвилин!"

Це не те, що мало статися, але хіба це не історія мого життя за останні кілька місяців? Пропаганда повинна була відкрити очі іншим курсантам. Міра повинна була повірити мені. Андарна повинна була прокинутися.

"Зроби вдих", - наказав Зейден. *"Ти виглядаєш так, ніби ось-ось знепритомнієш, а я не можу тебе впіймати"*.

"А якщо це все даремно?" Я зосереджуюся на тому, щоб знизити серцебиття, не дати паніці поглинути мене, потім схиляю голову набік

і читаю корінці колекції, що лежить переді мною, які стосуються острівних королівств.

"Тоді ми знатимемо, що треба шукати в іншому місці. Єдиний спосіб провалити цю місію - це бути спійманими. У тебе ще є п'ять хвилин. Використай їх."

"Астрономія", - каже Аарік, нахилиючись, щоб прочитати нижній ряд назв.

Я заплющую очі, роблю глибокий вдих і знаходжу свій центр. Потім розплющую їх і відходжу від полиць. "При зберіганні старовинних документів, - читаю я з "Посібника для писарів", - слід стежити не лише за температурою і дотиком".

"Приємно бачити, що ти не дуже змінилась". Рот Ааріка вигинається у першій усмішці, яку я бачу від нього за багато років.

"Але світло". Я піднімаю погляд. "Світло вкраде пігмент чорнила і потріскає шкіру корінця та обкладинки.

"Одного разу я чув, як вона прочитала всю угоду про об'єднання, піднімаючись на мури в Калдирі", - зауважує Аарік, перебираючись на верхню полицю наступної книжкової шафи.

Світло. Вони мали б бути сховані від світла. Я починаю шукати сліди на підлозі, які могли б вказувати на ще одні приховані двері, чи комірчину, чи ще щось.

"Я думав, ми не розмовляємо", - бурмоче Зейден.

"Не розмовляю з тобою". Він дивиться на Імоджен.

"Отже, ти ненавидиш не всіх мічених", - відповідає вона, складаючи руки на грудях.

"За що мені тебе ненавидіти?" Аарік кладе фоліант назад. "Твої батьки очолили праведне повстання, і з того, що я можу сказати, ти

намагаєшся зробити те саме. Я ненавиджу його за те, що він убив мого брата."

"Справедливо." Імоджен починає вистукувати ногою.

"Де б твій батько зберігав свою найціннішу річ?" запитую я Ааріка. "Він би хотів похвалитися нею, так?"

"Він би тримав її в межах легкої досяжності", - погоджується Аарік. "І ти збираєшся розповісти мені, що саме ви, хлопці, намагаєтеся захистити? Це аванпост повстанців, чи не так?"

Очі Зейдена зустрічаються з моїми, коли я промацую дерев'яні шматки між шухлядами на центральній частині, шукаючи висувний відсік.

Король Таурі тримав би журнали в межах досяжності.

"Це єдине логічне рішення, - каже Аарік, опускаючись на підлогу і заглядаючи під центральний п'єдестал. "Створити свої власні відділення, які не залежать від Басгіату, тому що ти знаєш, що будеш вести війну на два фронти. Тут нічого немає". Він підвівся. "Де він? Дрейтус? Це найлогічніший вибір. Близько і до наваррського кордону, і до моря".

"Вайолет, нам треба йти", - попереджає Імоджен, підходячи до охоронців і заковуючи рукави кремових мантий.

Король Таурі хотів би похвалитися ними.

Я тягнуся до оксамитової скатертини і стягую її.

"Там!" Я вказую на скляне коло, встановлене у верхній частині п'єдесталу. "Ааріку! Під склом!" Два шкіряні томики, ледь більші за мою долоню. Ідеально підходять для носіння в рюкзаку... під час їзди на перших драконах.

"Не під склом. Ще один купол." Він перехилиється через шафу і простягає руку, потім видає різке шипіння, його обличчя

спотворюється від болю, коли він витягує обидві книги. "Чорт!" Він кладе їх на край шафи, а потім піднімає руки вгору.

Я з жахом спостерігаю, як пухирі завбільшки з мій великий палець розростаються на кожному сантиметрі шкіри, що пройшла через купол.

"Я думаю, що ці куполи знають, що я не був ним". Він кривиться. "Ходімо!"

Я розстібаю халат і відкриваю дві сумки з кремом, які мені дала Єсінія саме з цієї причини, а потім обережно кладу в кожну по одному томику.

"Дві хвилини!" кричить Імоджен, стоячи на колінах поруч з охоронцями, тримаючи руки на голові більшого з них.

Зейден кидає їм на коліна два бурдюки, а я підхоплюю з підлоги скатертину і накидаю її на валізу.

"Можливо, Зіхналь і любить тебе, але давай не будемо його випробовувати", - проціджує крізь зуби Аарік, простягаючи вкриту пухирями руку.

"Буде боляче", - протестую я, затягуючи ремінь.

"І я не залишу тебе тут". Він хапає мене за руку і скрикує від болю, коли тягне нас через палати до коридору.

Моя рука стає липкою, коли він відпускає її.

"Треба тікати". Зейден жестом показує на коридор, і я роблю саме це. Тікаю.

Коли халат стає на заваді, я збираю тканину в руки і біжу слідом за Зейденом, який мчить сходами вгору.

"Б'юся об заклад, ти рада, що ми бігаємо щоранку!" кричить Імоджен з-за моєї спини, коли ми повертаємо, повертаємо і

повертаємо, сходи паморочать мені голову, поки ми не опиняємося в класі.

Зейден тягнеться до важеля, яким користувалася Єсінія, і щойно Імоджен та Аарік відходять, він штовхає. Ми чекаємо достатньо довго, щоб побачити, що вхід починає зачинятися, перш ніж знову злетіти.

Мої груди здіймаються, коли ми біжимо коридорами, Зейден робить кожен крок, який робила Єсінія, жодного разу не запитуючи себе. Або він справді впевнений у правильності шляху, або знає, що ми не можемо дозволити собі часу на дискусії.

Ми доходимо до головної бібліотеки, і тут дзвонять дзвони, сповіщаючи про те, що минула година. "Швидше!" вимагає Зейден.

Дзвони б'ють один раз.

Швидше не можна, але мені не вистачає дихання, щоб огризнутися на нього. Наші черевики стукають по мармуру, коли ми біжимо між столами.

Двічі.

"Біжи!" кричить Сойєр від входу.

О боги, двері.

Тричі.

Вони зачиняються самі собою, і запірний механізм не дозволить їм відчинитися, доки не мине цілих дванадцять годин. М'язи моїх стегон горять на знак протесту.

Ми повертаємо за останній столик, і я ковзаю, врізаючись у кінець книжкової полиці і вдаряючись плечем так сильно, що аж здригаюся.

Четвертий.

Зейден падає назад, щоб бігти поруч зі мною, але він швидший за мене.

"Забери книги!" кричу я, задихаючись. "Ти зможеш!"

П'ятий.

"Ти залишаєшся, я залишаюся!" Він піднімає руку, біжить з простягнутою рукою, і тіні відлітають від стін, щоб штовхнути двері, що зачиняються, коли ми проходимо повз навчальний стіл.

Сойер розчищає вузький прохід, що залишився між товстою сталлю дверей та їхньою обшивкою.

Дзвони дзвонять вшосте.

Зейден штовхає мене в двері першою, і щойно я опиняюся всередині, я озираюся назад, моє дихання перехоплює, а серце калатає так сильно, що я відчуваю його в голові.

Імоджен пробігає повз, а Зейден простягає руку до дверей, коли лунає сьомий дзвінок.

О боги, він втратить руку, а Аарік...

Вони не встигнуть.

Мої останні слова з батьком перед битвою при Аретії були сказані в гніві, тому що він відсилав мене геть заради моєї ж безпеки.

Я не впевнений, що коли-небудь пробачу собі це, але мені подобається думати, що він пробачив мене.

**-ВІДНАЙДЕНЕ ЛИСТУВАННЯ ЛЕЙТЕНАНТА ЗЕЙДЕНА
РІОРСОНА З КАДЕТОМ ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ЧЕТВЕРТИЙ

Зейден виштовхує Аріка, коли двері зачиняються, і тіні розбігаються по підлозі, наче опале листя.

Я нахиляюся, обхоплюючи руками коліна, хапаючи ротом повітря.

"Ти встигла!" Ріаннон прихиляє свою голову до моєї, широко посміхаючись.

"І ми повинні продовжувати це робити", - нагадує нам Зейден. "Знімайте халати. Діємо за планом".

Моє серце дещо сповільнюється, і я випрямляюся, а потім скидаю мантию писаря, кладу її в простягнуті долоні Квінн.

Бодхі допомагає Ааріку вилізти з його, обережно з його покритими пухирями руками.

"Ти взяла їх?" Єсінія подає знак, надія освітлює її обличчя.

Я киваю. "Вони тебе не запідозрять?" Насія виглядає більше непритомною, ніж сплячою біля стіни.

"Ні, якщо я швидко поверну нас до гуртожитку", - відповідає вона.

"Я подбаю про нього, - каже Імоджен, підходячи до Насі.

"Він мало що пам'ятає. Я вдарив його ззаду, - зізнається Сойєр, запихаючи халати у великий кремовий мішок для прання.

Я перекладаю для Єсенії.

"Я просто посварю його за те, що він заснув", - відповідає вона, пропонуючи Сойєру посміхнутися, і я перекладаю.

Він кліпає, витримуючи довгу паузу, перш ніж взяти останній халат - Ааріка - і покласти його в сумку. "Чорт, твої руки..."

З пухирів, що набрякли, тече кров, а ті, що не набрякли, виглядають так, ніби можуть набрякнути в будь-яку секунду.

"Це опік від удару, - каже Бодхі. "Він пройде за ніч, якщо його вилікувати".

"Змінимо план". Я дивлюся на Зейден, але він лише піднімає брову. "Рідок, відведи Ааріка в свою кімнату і тримай його руки схованими. Рі, йди в лазарет і попроси Дайра. Швачка приверне надто багато уваги. Йому може знадобитися деякий час, щоб з'явитися, якщо він не на службі, але він повинен мовчати, якщо ви нагадаєте про його борг переді мною. Тобі доведеться заманити його в квадрант..."

"Хороша ідея. Я можу це зробити." Вона киває хлопцям. "Ходімо. Негайно." Вони втрюх вибігають у коридор.

"Я віднесу білизну в пральню", - підписує Єсінія.

Я перекладаю для Сойєра, і він передає сумку.

"Ходімо", - наказує Зейден.

"Вперед", - закликає Єсінія. "Тут все чисто".

"Дякую", - підписую я, а потім вирушаю з Зейденом та іншими.

"Як все пройшло для тебе?" запитує Зейден у Квінн, коли ми проходимо сходи ліворуч і продовжуємо рух до квадранту Цілителів.

"Я спроектувала в загальний простір і дала зрозуміти, що шукаю лимонад, бо ми всі пили в кімнаті Імоджен". Вона посміхається, на

щоці з'являється ямочка. "А потім мені вдалося погуляти як Вайолет і Ріаннон".

Мій рот розтуляється, і я ледь не спотикаюся. "Ти спроектувала, що виглядаєш як хтось інший?"

Вона киває. "Я можу трохи спотворити власні риси, але в астральному плані це набагато легше. Моя печать сильніша, бо Крут був драконом моєї двоюрідної бабусі. Але вона не є прямим нащадком, тому я не боюся збожеволіти, як ті, чиї дракони пов'язані по прямій родинній лінії. Дракони не повинні навіть наближатися до родинних ліній саме з цієї причини - ніби вони слухаються людських правил". Вона дивиться на Імоджен. "Я все ще не можу підібрати правильний відтінок рожевого для твого волосся".

Ми замовкаємо, коли проходимо повз лазарет. Це остання перешкода перед тим, як ми зможемо розділитися в квадранті, як планували.

"Що ж, це було блаженно безтурботно". Бодхі штовхає двері на місток.

"Говори за себе", - відповідає Імоджен, шльопаючи його в груди, коли проходить повз. "Ти не відповідав за те, щоб Зейден був спокійний, поки Аарік тримав Вайолет у пастці за куполом разом з ним".

Я насміхаюся, бо ми обоє знаємо, що все було зовсім не так.

Щелепа Зейдена цокає.

Ми розходимося, як тільки переходимо на інший бік мосту. Імоджен і Квінн піднімаються сходами до своїх кімнат, Бодхі і Соєр прямують до загального користування, щоб влаштувати якомога більшу сцену, щоб їх запам'ятали, а ми з Зейденом піднімаємося на другий поверх і вибігаємо на подвір'я.

Жовтневе повітря охолоджує мої розпашілі щоки.

"Ти добре почувашся?" запитує Зейден, коли ми проходимо повз групу курсантів.

"Хочеться пити після бігу, але..." Я не намагаюся боротися з посмішкою, яка розпливається на моєму обличчі. "Але добре".

Він дивиться в мій бік, його погляд ковзає до мого рота, потім тягне мене в один із тінистих альковів, вирізьблених у товстих стінах. "Ця посмішка", - бурмоче він, перш ніж його губи впираються в мої в голодному поцілунку.

Я вигинаюся до нього, впираючись руками в його волосся, і цілую його у відповідь, віддаючи йому все, що відчуваю. Це не повільний і чуттєвий поцілунок, як той, яким ми займалися в моїй кімнаті. Це жорстко, швидко і... щасливо.

Ми обоє посміхаємося, коли розлучаємося.

"Ми зробили це", - кажу я, коли мої руки падають йому на плечі.

"Ми зробили це", - погоджується він, притуляючись лобом до мого. "Ненавиджу йти раніше, ніж це дійсно потрібно".

"Я теж. Я відступаю назад і знімаю з плеча одну з сумок, потім виймаю щоденник. "Але так безпечніше. Тобі треба віддати один Бреннану".

Я перегортаю до центру щоденника Ворріка і посміхаюся розлогим штрихам Старого Люцеріша, тримаючи пальці без рукавичок на самому краю. Те, що я читаю, викликає у мене посмішку, а в грудях розпирає від перемоги. "Після того, як ми розмістили останню руну, ми розмістили охоронний камінь там, де дракони відчували найглибші потоки магії", - повільно перекладаю я Зейдену, а потім підводжу погляд вгору. "Можливо, я помилилася в одному-двох словах, але це тут!" Я перегортаю ще кілька сторінок. "Останній крок завершено,

захист став на місце..." Моє обличчя зморщується, коли я дочитую решту. "...при народженні залізного дощу".

Я помічаю ще принаймні три згадки цього терміну, перш ніж швидко кладу щоденник назад у сумку. "Це воно." Я передаю його Зейдену. "Віднеси це Бреннану. Він зможе перекласти. Вони не чекатимуть, що ти підеш до ранку, тож ти зможеш піти звідси без обшуку, якщо підеш зараз, а розділивши журнали, ми зможемо прочитати їх удвічі швидше". І гарантує, що один з них вибереться звідси.

Він складає кремове полотно навколо щоденника всередині, потім розстібає свою льотну куртку і притискає згорток до грудей, перш ніж застібнути його знову. "Я хотів би залишитися тут на ніч", - каже він тим гравійним тоном, який миттєво заводить мене.

"Це стосується нас обох".

Він дивиться на мене з чимось схожим на тугу, потім простягає руку в тінь і хапає пакунок, який тримав там раніше. Не зводячи з мене очей, він перекидає пакунок на спину, потім тягнеться до мого обличчя і знову цілує мене.

Просте задоволення від цього досконале.

"Ти дивовижна", - каже він мені в губи. "Побачимося через сім днів".

"Сім днів", - погоджуюся я, борючись із бажанням втягнути його в ще один поцілунок. І ще один. "А тепер іди. Ми повинні дотримуватися плану, пам'ятаєш?"

Він цілує мене міцно і швидко, а потім відходить, крокуючи через подвір'я, ніби воно йому належить. Я проводжу рукою по серцю, сподіваючись полегшити біль від того, що він іде, але біль - ніщо в порівнянні з тріумфом, який я відчуваю.

Я виходжу на подвір'я, потім дивлюся вгору, сподіваючись зловити останній погляд на нього в похмурому небі, коли він летить на південний схід.

Вперше за кілька місяців у моїх жилах замість страху тече надія.

Ми можемо це зробити - ми це робимо. Ми знаємо з перших рук, як Перші Шість активували свій наріжний камінь, і я знаю, що зможу вмовити Зейдена полетіти на Кордін, щоб разом зі мною захистити світило. Йому це не сподобається, але він це зробить. Мені лише треба з'ясувати, як отримати дозвіл на відпустку. А до тих пір ми будемо продовжувати робити те, що робимо, вивозити зброю і будувати з Наварри, поки не зможемо стояти на ногах. Аретія матиме куполи за лічені дні, я впевнена в цьому.

"Вайолет?"

Я озираюся через плече і посміхаюся Нолону, який наближається, тримаючи в одній руці бурдюк, а в іншій - олов'яний кухоль. Він виглядає таким втомленим, наче щойно повернувся з важкої сесії або з дванадцятої години ночі. "Привіт, Нолоне." Я махаю рукою.

"Я так і думав, що це ти. Я брав лимонад, коли Джек сказав мені, що бачив тебе тут, і я згадав, що ти в моєму списку на лікування". Він подає мені кухоль, потім стає поруч, дивлячись у небо. "Це твій улюблений, якщо я не помиляюся"

"Це дуже люб'язно з твого боку". Я піднімаю кухоль і глибоко п'ю, тамуючи спрагу, яка обпікала мені горло відтоді, як ми пробіглися архівом. "І не хвилюйся про моє плече. Воно вже зажило. Знаєш, у мене так і не було можливості подякувати тобі за допомогу під час допиту".

"Я не люблю, коли тобі боляче, а Варріш має на тебе зуб". Він п'є з власної шкіри, потім чухає зарослу щетиною щоку. "До речі, а де Ріорсон? Я не часто бачу вас нарізно по суботах".

Мій шлунок стискається, коли Джек Барлоу проходить через подвір'я, Керолайн Ештон поруч із ним та іншими другокурсниками з Першого крила. Він повністю перевертається, коли він киває мені, і я незграбно відповідаю йому кивком.

"Вайолет?" запитує Нолон, слідкуючи за моїм поглядом, спрямованим на Джека. "Усе гаразд?"

"Усе чудово. А Зейден пішов раніше. Ми не завжди ладнаємо". Я роблю ще один ковток лимонаду, потім кидаю погляд на його вміст. На кухні, мабуть, змінили рецепт, бо він має кумедний, але знайомий післясмак.

"Я мав на увазі те, що сказав", - тихо каже Нолон, дивлячись на торбинку з вершками, яку я тримаю в руці.

Вершки. Не чорні.

Моя голова розпливається, мій зір на мить затуманюється, коли я повертаю голову, щоб подивитися на нього.

"*Тейрн...*" Але Тейрна там немає. Всі мої зв'язки розмиті.

Ні. О боги, ні.

Але... але я роками довіряла Нолону *своє життя*.

"Мені ніколи не подобалося бачити, як ти страждаєш", - шепоче Нолон, вибачливо морщаючи брови, коли кружка вислизає з моєї руки і падає на гравій за мить до удару серця. "Але я не можу захистити тебе від наслідків твоїх власних дій, коли ти ризикуєш безпекою кожного цивільного в цьому королівстві".

Навколо мене лунають кроки, світ обертається, але я бачу обличчя Варріша, що нависає над моїм. "Чому, кадет Сорренгейл, у що

ти себе втягнула?"

**Єдина печатка, страшніша за інстинкт, - це правдомовець. І
все ж ми дозволяємо їм жити.**

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ П'ЯТИЙ

Я повільно кліпаю, мій зір фокусується з усією настирливістю равлика. Тупий, пульсуючий тиск випромінюється вперед з моєї потилиці, і сіра маса трохи прояснюється, відкриваючи каміння, викладене по спіралі, - деякі з них обвуглені від диму. Стеля?

"Це не наша турбота", - каже чоловік, його голос незнайомий і хрипкий. "Ми виконуємо накази".

Адреналін від страху заряджає мене, але я міцно стискаю м'язи, змушуючи себе залишатися якомога спокійнішою, щоб зрозуміти, що, в біса, відбувається.

"Буде, якщо вона дізнається", - відповідає інший голос - жіночий.

Пахне мокрим мохом і залізом, повітря прохолодне, але густе. Ми під землею. Тишу заповнює рівномірний звук капання.

"Вона в Калдирі. У нас є тиждень до її запланованого повернення", - каже той, що має хрипкий голос.

І я сиджу; ось що впливається в основу мого черепа - спинка стільця. Вага на моїх зап'ястях і щиколотках знайома. Я пристебнута ремнями, так само, як і на екзамені.

"Тейрн "Я простягаю руку, але зв'язок туманний, і моя сила не зростає.

Лимонад. Ранець. Нолон.

Трясця. Я попалась.

"А ось і вона." Над моєю головою з'являється похмуре обличчя, і чоловік посміхається, показуючи три відсутні зуби. "Майоре? Ваша ув'язнена прокинулася!" Він відступає, і я піднімаю голову, роздивляючись навколишній простір.

Тюремна камера має клиноподібну форму, а найвужчу частину займають двері, точнісінько такі ж, як у кімнаті для допитів, але ця камера не для навчальних цілей. Мій тюремник носить піхотну синю форму, а це означає, що це, мабуть, гауптвахта.

Я припускаю, що дерев'яна полиця праворуч від мене має бути ліжком, і принаймні з іншого боку є туалет. Страх пульсує в моїх жилах при вигляді немитих, закривавлених стін, і я швидко відводжу погляд, скануючи решту камери, поки в голові прояснюється. Нора, жінка, яка завжди кидає мою сумку, спирається на дерев'яний стіл, склавши руки, і її обличчя кривиться в зморшки, які, як мені здається, можуть бути ознакою занепокоєння, коли двері відчиняються поруч з нею.

Посмішка на обличчі майора Варріша утворює яму в моєму шлунку, коли він входить.

О боги. Інші. Вони тут? Вони поранені? Камінь застрягає в горлі, роблячи майже неможливим повний вдих.

"Геть", - каже він іншому чоловікові, який, мов павук, проноситься до головної зали, але не зачиняє за собою двері, даючи мені змогу побачити стіл, завалений моїми кинджалами з чорними руків'ями, перш ніж Варріш затулить мені огляд. "Я обіцяв тобі, що спробую зробити *по-твоєму*", - озивається Варріш через плече.

Жах посилює тиск у моєму горлі. Я не можу додзвонитися до Тейрна чи Зейдена. Не можу покликати на допомогу свою печать чи навіть свої навички володіння ножем, бо мої руки зв'язані.

Я сама і до біса беззахисна.

Заходить Нолон, його кроки повільні, очі важкі від смутку. "Нам потрібно, щоб ти відповіла на кілька запитань, Вайолет".

"Ви накачали мене наркотиками". Мій голос тремтить. "Я довіряла тобі. Я завжди довіряла тобі."

"З'ясуємо це швидко, і ми зможемо повернутися до довіри один до одного", - каже Нолон. "Почнемо з того, чому ти вкрала щоденник Ліри?" Він простягає руку за спину Нори і дістає книгу.

Кожна техніка допиту, якої мене вчили, покидає мене, і я дивлюся... просто дивлюся на щоденник, мій розум намагається знайти вихід із ситуації, коли його, очевидно, немає.

"Я хотів помилитися", - м'яко каже він. "Але Маркхем забив на сполох, що королівські палати в приватній бібліотеці короля були зламані, а потім я побачив, як ти стоїш у дворі з писарським саквояжем..."

"У ньому зазвичай переносять книги з архіву", - заперечую я.

Чорт забирай. Ми були дурні, коли не припустили, що спотикання куполів попередить Маркхема.

"А якби це було так, ви б прокинулися в лазареті з головним болем і моїми найщирішими вибаченнями". Нолон піднімає пошрамований шкіряний щоденник, той самий ключ до захисту Аретії. "Але ти носила його з собою".

"Ми тут не для того, щоб сперечатися про це". Варріш дивиться на мене з захопленням. "Відповідай на мої запитання, і ми відпустимо тебе спати, щоб голова не боліла перед завтрашнім заняттям. Збрешеш хоч раз - і буде непереливки".

І ось, вже неділя.

"Три питання". Нолон кидає суворий погляд у бік Варріша. "Ми хочемо знати, як ти це зробила, з ким ти це зробила і, найголовніше, чому".

Камінь у горлі розсмоктується, і я повністю наповнюю легені повітрям, бажаючи, щоб паніка вщухла. Вони не знають хто, а це означає, що тут більше ніхто не прикутий ланцюгами. Ні Зейден, ні Ріаннон, ні Аарік, ні будь-хто інший. Тільки я. Самотність щойно перетворилася на *благословення*.

І я не беззахисна. Я все ще повністю володію своїм розумом.

"Давай почнемо з того, як ти проникла в королівську палату, - пропонує Варріш.

"Для мене було б неможливо проникнути в королівську палату, адже я не королівська особа". Я піднімаю підборіддя і подумки готуюся до найгіршого.

"Вона каже правду", - каже Нора, схиливши голову набік. "Моя печать виявляє брехню. Скажи йому, і я дізнаюся".

Моє серце калатає.

Значить, це правда. Після того, як усе закінчиться, мені доведеться пояснювати свої відповіді - або їх відсутність - матері. Кожне слово має значення.

"Вайолет, будь ласка, - благає Нолон, кладучи щоденник на стіл. "Просто поясни. Це був несанкціонований виклик загону? Якийсь виклик між другими курсами? Вони все ще намагаються з'ясувати, що саме зникло. Допоможи нам. Розкажи нам, і тобі буде набагато легше".

Намагаються з'ясувати. Вони не можуть потрапити всередину.

"Ти перескакуєш до частини "чому"." Варріш заковчує очі. "Чесно кажучи, Нолоне, саме тому ти ніколи не був придатний для допитів". Його блідий погляд зупиняється на моєму. "Чому?"

"Як ти можеш припустити, що ця книга не є репродукцією, якщо ти навіть не переконався, що оригінал зник?" запитую я Нолона.

Нолон скоса поглядає на Варріша. "Маркхем сказав, що обкладинка не була порушена".

"І все ж у нас є довбаний щоденник". Варріш повільно обходить мене по колу. "Це репродукція?"

Він намагається зловити мене на брехні.

"Звідки мені знати, я ж його не розглядала". Не було часу.

"Правда", - каже Нора.

Варріш зупиняється переді мною, і я дивлюся прямо в ці бліді, бездушні очі. "Гадаю, у вас немає доказів, майоре Варріш, бо ніхто з вас не може переступити поріг королівської палати, і ніхто не зголоситься сказати королю, що була тривога, хибна чи ні. Дозвольте нагадати, що востаннє, коли хтось звинуватив мене у брехні без доказів, він опинився на найвіддаленішій заставі, яку тільки може запропонувати Лучезар".

"А, ви маєте на увазі Аетоса." Він навіть не здригнувся. "Не хвилюйся. Я роздобуду потрібні йому докази, поки ти тут під моїм наглядом, оскільки ти доводиш, що ти радше борешся, ніж допомагаєш, як сподівався Нолон. Грейді такий прихильник правил, тому наша остання зустріч була не такою плідною, як мені хотілося б". Він присідає, дивлячись на мене, як на нову блискучу іграшку, яку йому не терпиться розбити. "Хто вкрав цю книгу для тебе?" Він дивиться на мої руки. "Тому що ми обоє знаємо, що ти цього не робила".

Вибіркова правда. Це все, що я маю в своєму арсеналі, щоб захистити друзів.

"Тільки я поклала цю книгу в сумку".

"Вона каже правду", - зауважує Нора.

Я переводжу погляд з Варріша на Нолона. "І я більше не відповідатиму на ваші запитання. Якщо ви хочете віддати мене під суд, то скликайте кворум крилатих ватажків і зробіть це згідно з правилами, викладеними в Кодексі".

Варріш повільно стоїть, а потім б'є мене по спині. Біль спалахує в моїй щоці, коли моя голова відкидається вбік під силою удару.

"Майоре!" кричить Нолон.

"Норо, накажи негайно вишикуватися і перевірити руки кожного кадета в квадраті", - каже Варріш, поки я моргаю від болю. "Нолоне, ти вільний".

Я глибоко дихаю, готуючись до майбутнього болю, поки Варріш зачухує рукави своєї уніформи. Я намагаюся зосередитися на деформованій цеглині в стіні, з усіх сил намагаюся відірватися від свого тіла.

Що б не відбувалося в цій кімнаті, вони не зможуть змінити того факту, що Зейден втік із щоденником Варріша. Бреннан матиме все необхідне, щоб воскресити куполи Аретії. Які б муки не запланував Варріш, вони будуть того варті.

Насильство, пам'ятай, що крихким є лише тіло. А ти незламна.
Я чіпляюся за слова Зейдена.

"Я покличу тебе, коли ти будеш потрібен", - обіцяє Варріш, відмахуючись від Нолона.

Коли він буде потрібен, щоб полагодити мене.

"Не хвилюйся. Я почну з малого, - каже мені Варріш. "І вся влада тут у тебе, кадет Сорренгейл. Це припиниться, як тільки ти заговориш".

Я кричу, коли він вивихнув мені перший палець.

Потім кричу, коли він його ламає.

***

Капає. Капає. Капає.

Я вдаю, що цей звук - дощ у вікно, вдаю, що тверда, невблаганна деревина під щокою - груди Зейдена, що зігнута під неприродним кутом переді мною рука, яка пульсує в такт моєму пульсу, належить комусь іншому.

"Спи, якщо можеш". Пропозиція м'яка, голос такий до болю знайомий, що я зажмурюю неушкоджене око.

Тебе тут насправді немає. Ти - галюцинація від болю та зневоднення. Міраж.

"Можливо", - каже Ліам, і я розплющую око, щоб побачити, як він сідає на підлогу поруч зі мною. Він підтягує коліна догори, спираючись ліктем на край ліжка якраз під моєю зламаною рукою. "А може, Малек прислав мене з доброти душевної".

Малек не робить доброти. Він також не дозволяє душам блукати. Хвала моєму мозку, він - чудова галюцинація. Він виглядає так само, як і тоді, коли я бачила його востаннє, одягнений у льотні шкури і з посмішкою, від якої у мене стискається серце.

"Я не блукаю, Вайолет. Я саме там, де маю бути".

Усе болить. Нескінченний біль загрожує знову затягнути мене в темряву, але, на відміну від попередніх двох разів, я борюся за те, щоб залишатися притомною. Це перший момент, коли я залишаюся на самоті за останні кілька годин, і мене більше не лякає стілець посеред кімнати.

Тепер я знаю, що більше кісток ламається, коли Варріш витягує мене з нього.

"Я знаю, - ніжно каже Ліам. "Але ти залишаєшся сильною. Я так тобою пишаюся".

Звичайно, це те, що сказала б моя підсвідомість - саме те, що мені потрібно було почути.

Я проводжу язиком по розбитій губі і відчуваю смак крові. Варріш не зачепив мене лезом, але моя шкіра розколота від його ударів у стількох місцях, що я відчуваю себе як одна велетенська відкрита рана. Коли я востаннє ворухнулася, моя форма хруснула від засохлої крові.

"Приведи її загін", - пропонує Нора з передпокою. "Вона зламається, як тільки ви візьметесь за них".

Щелепа Ліама згинається, і страх стискає мій порожній шлунок.

"Вона не зламалася під час оцінки", - відповідає Варріш. Боги, як би я хотіла не знати його голосу. "Привести їх сюди означає, що вони знатимуть, що сталося, а з огляду на реліквію, що обвиває руку Імоджен Кардуло, сумніваюся, що вона захоче стерти їхні спогади. Вбити їх - це теж зовсім інша проблема. Ви впевнені, що ніхто з кадетів не має травм рук?"

"Я оглянула їх усіх особисто", - відповідає Нора. "Девера і Еметтерію запитують, де вона, як і решта її загону. Вона пропустила сьогодні заняття".

Сьогодні понеділок.

Я тягнуся до Тейрна, але зв'язок все ще туманний. Правильно, тому що вони знову заштовхали цей розчин мені в горлянку між розтрощенням моєї руки і зламаною щиколоткою. Йому навіть не довелося знімати мої черевики, щоб зробити це.

Але вони зламали мені лише тіло. Я не промовила жодного слова.

"Це означає, що ти тут вже два дні", - каже Ліам.

Мине ще п'ять, перш ніж Зейден зрозуміє, що я зникла. Без сумніву, вони стежать за кореспонденцією, щоб переконатися, що його ніхто не сповістить. Він не може відреагувати, Ліаме. Якщо він це зробить, то ризикне всім.

"Думаєш, він ще не з'їхав з глузду?" Куточок рота Ліама піднімається в нахабній посмішці, за якою я так скучила. "Б'юся об заклад, він уже знає. Сгейл відчула паніку Тейрна. Твій дракон, можливо, не зможе дістатися до тебе так глибоко під Басгіатом, але Зейден рознесе це місце на шматки, цеглина за цеглиною. Тобі треба просто вижити."

Він не може ризикувати рухом. Він і не буде. Пріоритети Зейдена завжди були чіткими, і будь я проклята, якщо це не одна з тих речей, які я люблю в ньому.

"Він це зробить".

Двері відчиняються, але я не маю ані сил, ані можливості підвестися, повернути голову чи навіть підняти руку. Моє серце підстрибує, калатає так, ніби бачить шанс втекти з цього пекельного пейзажу тіла. Я не знаю, як сказати йому, що броня Міри захистить його ще довго після того, як воно захоче зупинитися.

Варріш опускається на рівень моїх очей, не більше ніж за фут від Ліама. "Тобі, мабуть, дуже боляче. Це все може припинитися. Може, Нолон мав рацію. Давай забудемо, як ти вкрала книгу. Ти явно не збираєшся здавати своїх спільників. Але я хочу знати, чому. Навіщо тобі щоденник однієї з Перших Шістьох? Я читав його. Цікава історія. Що ти намагаєшся захистити, Сорренгейл?"

Він чекає, але я тримаю свої слова при собі. Він до біса близько.

"Ми могли б припинити танцювати навколо один одного і поговорити по-справжньому".

пропонує він. "Напевно, у тебе є питання, на які я міг би відповісти, чому ми не втручаємося у справи Поромишів. Що це таке? Праведне обурення? Ми могли б на рівних обмінятися інформацією, адже ми обидва знаємо, що дракона твого друга вбили не грифони".

Я здригаюся, і біль накриває мене, свіжий і жорстокий.

"Не піддавайся на це". Ліам хитає головою. "Ти ж знаєш, що він намагається тобою грати".

"Але як багато *ти знаєш*?" Варріш запитує м'яко, наче простягає руку допомоги. "І що ви робили з міченими? Звісно, ми спостерігали за ними роками, але поки кадет Аетос не видав тебе, все, що нам залишалося, - це здогадки. Але потім ти не повернулась до Басгіату. Жоден аванпост не повідомляв, що ти шукаєш цілителя. Тому я перефразую своє питання. Куди ви пішли, кадет Сорренгейл? Куди ти намагаєшся потрапити?"

Це набагато більше, ніж просто крадіжка книги.

"Боги, а ти молодець. Або тобі надто боляче, щоб реагувати." Варріш нахиляє голову, нагадуючи мені сову, вивчаючи мене. "Ти знаєш, яка у мене печать, кадет Сорренгейл? Чому я так добре почуваюся в цій кімнаті? Це секретна інформація, але ми всі тут друзі, чи не так?"

Я дивлюся на нього, але не відповідаю.

"Я не бачу людей". Він нахиляє голову і вивчає мене. "Я бачу їхні слабкості. Це велика перевага в бою. Чесно кажучи, ти здивувала мене, коли ми зустрілися. З усього, що я чув про наймолодшу Сорренгейл, я очікував, що, дивлячись на тебе, побачу біль, зламані кістки або, можливо, сором за те, що ніколи не виправдала маминих очікувань". Він проводить пальцем по очевидному перелому на моєму передпліччі, але не тисне. Загрози достатньо, щоб змусити мої груди

стиснутися. "Але я нічого не бачив... нічого. Хтось навчив тебе захищатися, і я визнаю, що ти дуже добре це вмієш". Він нахилиється ближче. "Хочеш знати, що я бачу тепер, коли ми відрізали тебе від твоєї сили?"

Ненависть вирує в мені, і я сподіваюся, що він це бачить.

"Присягаюся Данном, я маю вести всю розмову? "Так, звісно, я хочу знати", - каже він, підвищуючи голос у глузливій імітації. "Що ж, кадет Сорренгейл, ваша слабкість - це люди, яких ви любите. Так багато людей на вибір. Командир загону Матіас і решта твого загону, твоя сестра, твої дракони". Крива посмішка викривляє його рот. "Лейтенант Ріорсон".

Моє серцебиття прискорюється.

"Тримайся, Вайолет", - каже Ліам.

"У неї спрацьовує", - зауважує Нора з порога.

"Я знаю, - відповідає Варріш. "І я впевнений, що ти думаєш, що саме він прийде за тобою, чи не так?" Він милується синцями на моєму передпліччі, наче витвором мистецтва. "Що в суботу, коли ти не з'явишся в Самарі, він приїде шукати тебе, навіть якщо це означатиме порушення його політики відпусток. Ти покладаєш надії на те, що він порушить правила заради тебе. Що він врятує тебе, адже твоя рідна мати палець об палець не вдарила заради тебе".

Моє горло ворухиться, хоча я надто зневоднена, щоб ковтати.

"Він не чекатиме до суботи", - обіцяє Ліам.

"На це я і розраховую". Варріш киває. "Я цілий рік чекав, коли ти порушиш правило, щоб я міг допитати тебе за Кодексом. Твоя мама - справжній послідовник правил. Але ти навіть не уявляєш, яку радість мені приносить усвідомлення того, що син Фена Ріорсона порушить Кодекс, покинувши свій пост, щоб прийти тобі на допомогу, що він

буде наступним, кого прив'яжуть до цього стільця. І він *дасть* мені відповіді, які я шукаю."

Зачекай. Зачекай. Що?

"Дідько. Він не просто допитує тебе. Він розставляє пастку для Зейдена." Ліам напружується.

Моє серце починає *калатати*.

"У тебе тут така велика сила, Сорренгейл. Ти одна можеш врятувати лейтенанта Ріорсона від того, що чекає на нього, якщо він прибуде сюди. Скажи мені те, що я хочу знати, і я не заподію йому шкоди".

На якусь мить я піддалась спокусі. Думка про те, що Зейдена катують, змушує мою руку скрутитися, а нігті зачепитися за шорсткувату поверхню дерев'яної плити.

"Куди ти намагаєшся потрапити? Що задумали ці мічені?"

"Тримай лінію, Вай". Ліам кладе руку на мій бік, і, боги, це здається таким реальним. "Розмова призведе до загибелі кожної живої істоти на цьому континенті. Якби вони мали *щось* на Зейдена, він би вже був під вартою. Вони не заподіють йому шкоди. Вони не можуть."

Логічно я це знаю, але емоційно...

"Ні? Ти впевнена? Ти можеш його врятувати. Прямо тут. Прямо зараз. Тому що я думаю, що він прийде, і коли він прийде, я зламаю його - і змушу тебе дивитися", - пошепки обіцяє Варріш. "Але не хвилюйся. Ти не встигнеш і оком моргнути, як будеш кричати про свої секрети. Звісно, на той час вони мені будуть не потрібні. Я матиму того, кого справді хочу".

Його погляд падає на мою шию, ніби він бачить, як у мене прискорено б'ється пульс.

"А, тепер ти це бачиш, чи не так?" Варріш посміхається. "Впевнений, ти думаєш, що він незламний, але дозволь запевнити тебе, що одного разу мені пощастило побачити, як *наймогутніший вершник твого покоління* намацував свої щити, наче новачок. Це тривало менше секунди, але мені цього вистачило, щоб зрозуміти, що потрібно, аби його розтрощити. За кілька днів ми матимемо всю необхідну інформацію. Ти не приз, Сорренґейл. Ти - інструмент".

До біса його.

"Соласу подобається ховатися?" Мій голос хрипить, і я кашляю.

Він кліпає, але швидко маскує своє здивування.

"Те, що ти заблокував мою можливість говорити з Тейрном, не означає, що він не знає, що саме ти зробив зі мною". Моя губа знову розколюється, коли я змушую себе посміхнутися. "Ти полюєш на Зейдена. Але Тейрн полює на Соласа. Ти слабший в обох випадках. Я *можу* померти в цій кімнаті, але я обіцяю, що ти *помреш*".

"Те, що я не можу вбити тебе, не втративши мішені, не означає, що я не буду розбивати тебе на шматки знову і знову, поки він не прибуде. Ми з тобою розважимося, ти і я". Він стоїть, потім чистить руками штанини своєї уніформи, перш ніж вийти. Я чую його слабкі слова крізь двері: "Поклич Нолона. Нам треба почати все спочатку".

Але Варріш помиляється. Зейден не прийде. Він віддасть перевагу безпеці революції. Тепер я одна з тих, кого він не може врятувати. Мені залишається сподіватися, що всі помиляються, що він переживе мою смерть.

"Не залишай мене", - шепочу я Ліаму. Мені байдуже, що я вже досить далеко зайшла, щоб галюцинувати, що мій мозок використовує Ліама як милицю, аби тільки він залишився, аби тільки я не була сама.

"Я не буду. Клянуся."

***

Капає. Капає. Капає. Я втрачаю лік годинам, побоям, запитанням, на які відмовляюся відповідати.

Нолон приходить двічі, а може, й тричі.

Життя - це біль різного ступеня, але Ліам ніколи не йде. Він поруч щоразу, коли я розплющую очі, дивиться, розмовляє зі мною під час тортур, утримує мій розум, водночас доводячи, що він уже пішов.

Щонайменше раз на день вони приковують мене ланцюгом до крісла і силоміць заливають сироватку мені в горло, відгороджуючи від Тейрна. Я їм ту їжу, яку вони дають, бо виживання має найбільше значення, і я сплю після кожного сеансу лагодження, тільки щоб прокинутися і бути зламаною знову і знову.

Мої ребра зламані через влучний удар ногою, а ліва рука зламана в тому самому місці, де Варріш зламав її першого разу, що свідчить про те, що не лише я не в повній силі, але й Нолон теж.

"Якщо це не спрацює, ми можемо залучити Джека Барлоу". Голос Нори підвищується, змушуючи мене повністю прокинутися від того, що я задрімала у кріслі. "Боги знають, що він чекав на відплату".

"Спокусливо", - відповідає Варріш. "Я впевнений, що він був би радий знайти нові та винахідливі способи мотивувати її, але ми не можемо довіряти йому, що він не вб'є її. Ми взагалі не можемо довіряти цьому хлопчині, чи не так? Занадто непередбачуваний."

"Досі не можу повірити, що цей вилупок вижив, - бурмоче Ліам, стоячи, притулившись до стіни праворуч від дверей.

Боги, у мене все болить і розпухає в місцях переломів, а шматочки шкіри, які я бачу, знебарвилися. Усе болить. Я навіть не впевнена, що я - це вже не я, а біль, ув'язнений у немічному тілі.

Але Ріаннон не проходить через це, або Рідок, або Сойєр, або Імоджен, або Квінн. Всі, хто мені дорогий, в безпеці. Це те, за що я чіпляюся.

"Знаєш, Слоан мене ненавидить", - прошепотіла я.

"Слоан може бути жорсткою". Ліам стріляє в мене вибачливою напівпосмішкою. "Ти добре справляєшся".

"Так, я чудовий приклад для наслідування". Це все, що я можу зробити, щоб не закотити очі.

"Ви хотіли мене бачити, сер? Тут, внизу? На сходах, мабуть, з десяток охоронців".

Цей *голос*. Страх ковзає по моєму хребту, залишаючи по собі озноб, коли голова Ліама смикається до дверей.

Дейн. Я в такій сраці. Як і всі ми.

"Я так і зробив", - відповідає Варріш. "Мені потрібна твоя допомога. *Наваррі* потрібна твоя допомога."

"Що я можу зробити?"

Я викручуюсь проти ременів, які тримають мене в полоні, але їхні пряжки тримаються міцно. "Зберігай спокій", - шепоче Ліам, ніби хтось із *них* може його почути.

"Цього тижня у нас було порушення безпеки, і секретні документи були викрадені. Ми спіймали зловмисника і запобігли втраті розвідданих, але ув'язнений..." Драматична пауза. "Цілком очевидно, що цей вершник співпрацює з тим, що ми підозрюємо, з другим повстанням, яке має намір знищити Наварру. Заради безпеки кожного цивільного в наших куполах, мені потрібні спогади цього в'язня, лідер крила. Ви повинні витягти правду, інакше наш спосіб життя буде скомпрометований".

Ну, коли він так каже. Я знову рвуся проти своїх кайданів, посилаючи рикошети агонії через мою нервову систему. У мене немає щитів. Ніяк не відгородитися від нього.

Всі в Аретії загинуть, і це буде моя провина.

"Я хочу попередити тебе, - м'яко каже Варріш. "Особа в'язня може тебе шокувати". Двері відчиняються раніше, ніж я встигаю повністю підготуватися.

Варріш заходить, залишаючи Дейна стояти в дверях, його очі широко розплющені, його погляд пробігає по мені, затримуючись на моїх набряклих, поцяткованих фіолетовими плямами руках, прив'язаних до підлокітників крісла, і на обличчі, яке, я впевнена, відповідає їм. Він навіть не бачить найгіршого під моєю уніформою - зламаних кісток і контузій.

"Вайолет?"

"Будь ласка, допоможи мені", - шепочу я, навіть знаючи, що благаю Дейна, якого більше не існує, того, якого я знала до того, як він перетнув парапет, а не загартованого третьокурсника, що стоїть переді мною.

"Ти катував її *п'ять* днів?" Дейн звинувачує Варріша.

П'ять днів? А сьогодні лише четвер?

"Відколи вона вкрала щоденник Ліри з приватної бібліотеки короля?" Варріш, здається, нудьгує. "Безумовно. Може, вона і була подругою дитинства, Аетос, але ми обидва знаємо, де зараз її вірність - Ріорсону і війні, яку він планує проти нас. Вона хоче знищити куполи."

"Це неправда!" Я хочу закричати, але це більше схоже на скиглення, мій голос охрип від багатоденних криків. Варріш все перекрутив. "Я б ніколи не заподіяв шкоди цивільним. Дейн, ти ж знаєш..."

"Я більше ні чорта про тебе не знаю", - відказує Дейн, його обличчя перекошується від гніву.

"Там війна", - кажу я йому, відчайдушно намагаючись прорватися, перш ніж він зламає мене. "Гинуть мирні жителі, а ми не робимо нічого, щоб допомогти. Ми просто спостерігаємо, як це відбувається, Дейне".

"Ти вважаєш, що ми повинні втручатися в їхню громадянську війну?" заперечує Дейн.

Мої плечі опускаються. "Я думаю, що тобі так довго брехали, що ти не розпізнаєш правду, навіть коли вона вдарить тобі в обличчя".

"Я можу сказати те ж саме про тебе". Дейн дивиться на Варріша. "Ти впевнений, що вона намагалася знищити куполи?"

"Я відправив журнал на зберігання до архіву, але так. У книзі, яку вона вкрала, були детальні інструкції про те, як побудовані куполи, і її можна було використати як карту, щоб їх розплутати". Варріш стискає плече Дейна. "Знаю, це важко чути, але люди не завжди такі, якими ми хочемо їх бачити.

Ліам відштовхується від стіни і обходить пару, підходить до мене і присідає навпочіпки. "Не думаю, що ти зможеш це зупинити".

Я теж.

"Постарайся не злитися на неї", - каже Варріш до Дейна, і його вираз обличчя стає співчутливим. "Ми не завжди можемо допомогти тим, у кого закохуємося, чи не так?"

Дейн застигає.

"Ріорсон втягнув її в те, чого вона не могла зрозуміти. І ти це знаєш. Ти бачив, як це сталося минулого року". Він зітхає. "Я не хотів показувати тобі це, але, - він витягує мій кинджал зі сплаву зі своїх піхов, - вона також носила це. Цей метал, який ти бачиш, живить

куполи. Ми думаємо, що вони вивозили його контрабандою туди, звідки планують розв'язати цю війну, послаблюючи наших куполи потроху".

"Це правда?" Погляд Дейна перелітає на мене.

Я помічаю Нору, що притулилася до одвірка, і здригаюся. "Я можу пояснити. Це не так, як він зображує..."

"Мені не потрібні твої пояснення", - гарчить Дейн. "Я місяцями просив тебе поговорити зі мною, і тепер я бачу, чому ти не хочеш. Чому ти не хочеш, щоб я до тебе торкався. Ти боїшся, що я побачу, що ти приховуєш". Він йде вперед, а я вмоцнююсь у крісло.

Зейден, пробач мені.

"Пам'ятайте про етику, кадете, - наставляє Варріш. "Особливо враховуючи твою прив'язаність до кадета Сорренгейл. Шукайте так, як ви тренувалися, але зосередьтеся на слові "купол".

"Лейтенанте Нора", - пролунав голос з передпокою. "Усьому керівництву наказано зібратися. На кордоні сталися... інциденти".

"За чиїм наказом?" запитує Нора.

"Генерала Сорренгейла."

"Ми скоро будемо там", - відповідає Нора, відмахуючись від нього.

"Ми можемо вже запізнитися", - каже Варріш, хитаючи головою. "Ріорсон дезертирував кілька днів тому, згідно з повідомленнями, які ми отримали сьогодні вранці. Зараз ми збираємо позначених".

У мене перехоплює подих. Він дезертирував. Він міг би бути зараз у безпеці в Аретії, виховувати куполи. Але Імоджен? Бодхі? Слоан? Вони ті, кого збирає керівництво.

Рука Ліама осідає на моєму плечі, врівноважуючи мене. Вони вб'ють їх усіх, а коли дізнаються про Аретію, почнуть полювати на

решту. "Він може обшукати твою пам'ять, - каже мені Ліам. "Але логіка підказує, що спершу йому доведеться розібратися в твоїх думках.

"Що ти зробила, Вайолет?" запитує Варріш. "Організувала ще один напад на аванпост? З'ясуй все, що зможеш, Аетос. Від цього залежить безпека нашого королівства. Час не чекає."

Очі Дейна спалахують, і він піднімає руки.

"Ти вбив Ліама", - випалюю я.

Він робить паузу. "Так ти продовжуєш говорити. Але я шукав у твоїй пам'яті лише для того, щоб довести, що мій батько помилявся, Вайолет, а все, що ти зробила, - довела його правоту. Якщо мічені загинули, зрадивши наше королівство, то вони заслужили на те, що отримали".

"Я ненавиджу тебе", - шепочу я, звук здушується, а очі колються і печуть.

"Вона тягне час", - огризається Варріш. "Зроби це зараз. А якщо побачиш щось незрозуміле, я поясню, як тільки ми дізнаємося, де ховається їхня армія. Просто повір мені, що ми діємо в інтересах кожного громадянина Наварри. Наша єдина мета - забезпечити їхню безпеку".

Дейн киває і тягнеться до мене, вагаючись в останню секунду. "Вона всюди в синцях".

"Покажи йому те, що *ти хочеш*, щоб він побачив", - закликає Ліам.

"Вона ніщо інше, як зрадниця", - заперечує Варріш.

"Гаразд." Дейн киває, і я заплющую очі в ту ж мить, коли його пальці натискають на мої ніжні, болючі скроні.

Можливо, вони заблокували мені мою силу, але це походить від Тейрна. Контроль над моїм розумом? Він *мій*, і це все, що в мене залишилося.

На відміну від минулого року, цього разу я відчуваю присутність Дейна на краю мого розуму, саме там, де мають бути мої щити, і замість того, щоб відскочити від нападу, я хапаюся за цю присутність і кидаюся в спогади, тягнучи за собою Дейна.

"У нас тут поблизу бунт?" запитує Ліам.

Гравітація зміщується, коли я усвідомлюю, що мій найгірший кошмар - це справді живий, дихаючий монстр.

Дві ноги. Не чотири. Віверна.

Вони відправили нас сюди на смерть.

Вени з червоними венами, що тягнуться від їхніх очей, вбиваючи безпорадних людей.

Синій вогонь. Висушена земля. Падіння ґрунту і вогню.

Ми ніколи не зможемо вивезти достатньо зброї, щоб змінити ситуацію.

Вони тримали нас у темряві, стерли нашу історію, щоб уникнути конфлікту, щоб убезпечити нас, поки гинуть невинні люди.

Ліаме... Боги... Ліаме. Я впливаюся своїми ментальними нігтями в Дейна і тримаю його там, змушуючи його знову відчувати це зі мною, безпорадність. Скорботу, що розчавлює груди. Лють, що затуманює очі.

Це була честь для мене. Останні слова Ліама до мене.

Моя помста в небі, що б'ється вздовж спини Тейрна, озброєна єдиною зброєю, яка вб'є темну володарку, що робить все можливе, аби вбити мого дракона і покінчити зі мною.

У ту мить, коли кинджал встромився мені в бік, я перестаю тягнути Дейна і починаю штовхатися, кричати як фізично, так і морально, наповнюючи свою голову кожною унцією болю, яку мені заподіяли за останні чотири дні.

Дейн задихається, і його руки падають з моїх скронь.

Я розплющую очі, звук мого крику все ще відлунує в моїх вухах, коли він відступає, жах викарбуваний на кожній рисочці його обличчя.

"Я тут", - обіцяє Ліам. "І я досі не шкодую про це, Вай. Жодної секунди". Мої щоки покриваються слідами від вологи.

"Ти отримав те, що хотів?" мені вдається запитати крізь подрібнені голосові зв'язки.

"Ти перевозиш зброю контрабандою", - повільно промовляє Дейн, шукаючи мене поглядом. "Крадеш нашу зброю, щоб допомогти іншому королівству?"

Мій шлунок стискається від мого повного, абсолютного провалу.

З усього, що я йому показала, він взяв саме це?

Я відриваю погляд від нього, щоб подивитися на Ліама, запам'ятовуючи риси його обличчя і ці фірмові блакитні очі. "Мені так шкода, що я підвела тебе".

"Ти ніколи не підводила мене. Жодного разу", - прошепотів він, хитаючи головою. "Ми втягнули тебе в нашу війну. Якщо хтось і винен, то це я".

"Як і належить". Варріш насміхається.

Якщо Дейн підкорив мою пам'ять, бачив, як я допомагала у перевезенні зброї, то він все це знає. Хвиля безнадії накочується, крадучи мою рішучість, мою рішучість не зламатися. Усе, що в мені залишилося, - це біль, а він не вартий того, щоб за нього боротися,

якщо я щойно відмовилась від усього - від усіх, хто для мене щось значить.

"Ми їм потрібні *зараз!*" - кричить чоловік з передпокою.

"Варріш", - підказує Нора. "Це виклик для *всього* керівництва".

"Що ти знайшов?" Варріш звертається до Дейна, втрачаючи самовладання. "Звідки вони виступають?"

"Дай мені того ножа", - вимагає Дейн, простягаючи руку. "Я хочу порівняти його з тим, що я бачив у спогадах. З тими, що вони у нас *крадуть.*"

"Тільки не вбивай її. Спершу треба знайти і допитати Ріорсона, використати її як важіль впливу". Варріш передає мій кинджал Дейну.

Той оглядає зброю і киває. "Це той самий. Вони вивозять їх десятками, озброюючи ворога. Я все бачив". Карі очі зустрічаються з моїми. "Тут щонайменше один дрейф."

Моє серце падає. Він знає. Він бачив, незважаючи на всі мої зусилля.

Вони знову допитають мене - навіть триматимуть у полоні, щоб виманити Зейдена, - але вони ніколи не дозволять мені піти звідси живою. Це місце, яке я називала домом, коридори, якими я ходила з батьком, Архіви, яким я поклонялась разом з богами, поле, де я літала з Тейрном і Андарною, зали, де я сміялась з друзями, і кімнати, де мене тримав Зейден, стануть моєю могилою.

А хлопчик, з яким я лазила по деревах уздовж його річки, стане моєю смертю.

Я обвисаю, останні сили боротьби витікають з мене в поразці.

"Добре. Добре. Тепер скажи мені, де вони", - наказує Варріш.

Дейн стискає кинджал у лівій руці, обертає його так, щоб лезо йшло паралельно його передпліччю, коли він підносить його до мого

горла. "Ти повинна була довіряти мені, Вайолет".

Я не наважуюся навіть ковтнути, не зводячи з нього погляду. Я не помру від страху.

"Нічого б цього не сталося, якби ти просто довірилася мені". Біль в його очах лише підживлює мою лють. Як він сміє виглядати пораненим. "А тепер вже надто пізно."

"Варріш!" кричить Нора, коли крики заповнюють передпокій.

Варріш повертається до неї, і я відчуваю, як ніж ковзає по моїй шкірі.

Дейн збирається вбити мене.

"З тобою все гаразд". Ліам обіймає мене за плече. "Я буду поруч. Я не залишу тебе."

Тейрн. Андарна. Боги, сподіваюся, вони виживуть. Зейден має вижити. Просто зобов'язаний.

Я люблю його.

Я повинна була говорити йому про це щодня, бути чесною у своїх почуттях, навіть під час боїв і сумнівів.

Тепер замість того, щоб повернути ці почуття Зейдену, вони помруть разом зі мною. Мій зір розпливається, сльози течуть по щоках, але я піднімаю підборіддя.

Дейн відводить руку назад, і я чекаю на удар вперед, поріз, біль, потік крові.

Цього не відбувається.

Варріш хитається назад, тримаючись за бік, його очі вирячені, а у вухах стоїть ревіння. Дейн підносить закривавлений ніж до ременів на моїх зап'ястях, розрізаючи один, потім другий. "Я не знаю, чи зможемо ми вирватися звідси", - швидко каже він, нахиляючись, щоб звільнити мої щиколотки. "Ти можеш рухатися?"

Що в біса відбувається?

"Аетос!" Варріш гарчить, припадаючи спиною до стіни, а потім сповзає по камінню. Він залишає за собою свіжий слід червоного кольору.

"Вайолет!" кричить Дейн, втискуючи щось мені в руку. "Ти мушиш рухатися, інакше нам кінець!"

Я обхоплюю пальцями своєї незламаної руки знайоме руків'я, коли Дейн витягує меч, тримаючи його біля горла Нори, коли вона кидається в камеру. "Пропусти нас, і ти житимеш".

Він міцно тримає лезо, а іншою рукою заводить мені руку за спину, коли я намагаюся встати, утримуючи мене вертикально, коли мої ноги намагаються підкоситися. Наскільки я пам'ятаю, вони не нові, зламані ще з часів останнього візиту Нолона, але я скиглю від тиску на потріскані ребра та нудоти, коли кімната, здається, крутиться.

"Я не даю таких обіцянок". Низька, загрозлива погроза послаблює мої коліна за секунду до того, як рука з кинджалом досягає горла Нори і без вагань перерізає його.

Вона падає, потік крові витікає з зяючої рани на її шиї.

Я дивлюся вгору на гнів Данна у вигляді оніксових очей із золотистими вкрапленнями.

**Єдиний злочин, гірший за вбивство курсанта, - це
незбагнений акт нападу на керівництво.**

**-ПУТІВНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕСАНКЦІОНОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ШОСТИЙ

Лють сяє в його очах, коли Зейден тримає в правій руці меч, а в лівій - кинджал, з обох капає кров, і обидва націлені на Дейна.

О боги.

"Ні!" кричу я, похитуючись, щоб стати перед Дейном, але мої ноги не слухаються, і земля мчить мені назустріч.

"Чорт!" Сталь брязкає об підлогу, коли Дейн ловить мене обома руками.

Краї мого зору чорніють, біль загрожує затягнути мене під землю. Кожен сантиметр мого тіла кричить на знак протесту, коли я зводжуся на ноги. Але мене тримають не лише руки Дейна - на моїх стегнах і під руками з'являються м'які смуги тіней. Два Зейдена з'являються, а потім зливаються в один, поки я борюся за те, щоб залишатися притомною. "Він врятував мене", - шепочу я. "Не вбивай його".

Зарізавши Варріша, Дейн отримає шанс... так?

Погляд Зейдена перебігає на мене, а потім він робить подвійний погляд.

"Боги, *Вайолет*." Тіні вибухають навколо нас, розколюючи камінь і знищуючи дерев'яну плиту ліжка, позначену моєю кров'ю.

Гадаю, моє обличчя так само побите, як і все інше.

"Ти прийшов". Я роблю крок уперед, і Дейну вистачає розуму відпустити мене.

Зейден ловить мене, тіні хапають його меч, коли він розплескує руку по моїй спині і притискає мене до грудей легким дотиком, ніби боїться, що я можу зламатися. "У світі немає місця, куди б ти не пішла, де б я тебе не знайшов, пам'ятаєш?" Він припадає губами до брудних, пошарпаних, забризканих кров'ю залишків моєї коси і цілує мене в маківку.

Шкіра і м'ята перебивають залізно-моховий запах камери, і вперше після того, як Нолон накачав мене наркотиками, я відчуваю себе в безпеці. Сльози заливають його груди - його чи мої, я не впевнена.

"Чорт забирай, - каже Гаррік з-за спини Зейдена. "Ти втік, а потім не зміг зберегти жодного для мене? Я цілу вічність розгрібав барикаду з тіл на сходах".

Моя посмішка знову розпливається на губах, коли я повертаю обличчя, щоб притулитися щокою до сильного, рівномірного серцебиття Зейдена. "Привіт, Гарріку".

Він червоніє, кидаючи мечі в боки, але прикриває це швидкою посмішкою. "Ти виглядала краще, Вайолет, але я радий, що ти жива".

"Я теж."

"Там нагорі хаос, - каже Гаррік Зейдену, не шкодуючи запитального погляду на Дейна. "Командування кидається з усіх ніг, щоб дістатися до кордону".

"Тоді це спрацювало", - констатує Зейден.

Варріш стогне, і ми всі повертаємо голови в його бік. "Ти стаєш зрадником?" - звинувачує він Дейна, коли той намагається звестися на ноги, все ще тримаючись за рану в боці.

"О, це те, що відбувається?" запитує Гаррік, дивлячись між Дейном і Варрішем.

"Твій батько буде дуже розчарований", - шипить Варріш крізь закривавлені, зціплені зуби. Кашель з кров'ю означає, що йому залишилося недовго.

"Якщо він вже знає, що мені показала Вайолет, то це я розчарований *в ньому*", - заперечує Дейн, піднімаючи меч і підносячи його над Варрішем.

"Ні", - гарчить Зейден. "Не ти". Його рука згинається у мене за спиною, і тіні огортають Варріша за секунду до того, як вони тягнуть його по підлозі. Жах розширює його очі, коли чорні пасма кидають його на стілець, а потім зв'язують його зап'ястя та щиколотки замість кайданів. "Ця честь належить Вайолет, якщо вона захоче".

"Хоче", - миттєво відповідаю я.

Зейден зміщує свою хватку, обвиваючи мене рукою за талію і спостерігаючи за моєю реакцією. "*Я не знаю, де я можу доторкнутися до тебе*".

"Нічого страшного", - обіцяю я, стискаючи кинджал зі сплавним руків'ям у правій руці, а ліва безпорадно лежить на боці.

Дейн відступає назад, опускаючи меч, а Зейден допомагає мені йти, мої ноги шаркають по засохлих плямах моєї власної крові на кам'яній підлозі.

Очі Варріша звужуються, незважаючи на блідість його шкіри, і Зейден тримає мене рівно, коли я піднімаю кинджал до його грудей тремтячою, слабкою рукою, вкладаючи вістря над його серцем, прямо між ребрами.

"Я обіцяла, що ти помреш у цій кімнаті", - шепочу я, але мене занадто сильно трясє, щоб встромити лезо в серце. Мені потрібно все,

що я маю, щоб встояти на ногах.

Рука Зейдена обхоплює мою, і він штовхає вперед, вганяючи лезо в серце Варріша. Я запам'ятовую вираз обличчя Варріша, коли життя покидає його, щоб запевнити себе, що він справді мертвий, коли неминуче почнуться кошмари.

Я дивлюся і дивлюся, і дивлюся, і дивлюся, поки вага всього, що сталося, насувається на мене, погрожуючи вкрасти моє повітря. Моє горло стискається, а очі горять колючим жаром, коли думки закручуються по спіралі. Я щойно вбила заступника коменданта квадранту.

І що, бляха, мені тепер робити? Повернутися до класу?

А Зейден... Зейден ризикнув усім, прийшовши сюди.

"Дайте нам секунду, і нехай Аетос поки що дихає", - наказує Зейден, і я чую, як у кімнаті стає порожньо, перш ніж він обережно повертається до мене обличчям, відвертаючи нас від тіла Варріша. "Ти жива. Неважливо, що сталося в цій кімнаті, що було сказано, ти жива, і це все, що має значення".

"Я не зламалась", - шепочу я. "Дейн... Він бачив прямо перед тим, як зарізати Варріша, але я не зламалась, клянуся". Я хитаю головою, і мій зір розпливається, а потім прояснюється, як вода, що стікає з очей.

"Я довіряю тобі". Він обіймає мою потилицю, його прекрасний погляд впирається в мене, поглинаючи мене цілком. "Але мені було б байдуже, якби ти зламалась. Ми їдемо. Я забираю тебе звідси до біса".

Я кліпаю. "Ми не можемо піти зараз. Вони підуть за нами, а Бреннан не готов." Моє обличчя зморщується. "Ти втратиш доступ до зброї Басгіата..."

"Мені *начхати*. Ми розберемося з цим, коли будемо там."

"Ви втратите все, над чим працювали." Мій голос зривається.
"Через мене."

"Тоді я матиму все, що мені потрібно". Він опускає обличчя, нахиляється так, що я бачу лише його, відчуваю лише його. "Я з радістю спостерігатиму, як Аретія знову згорить дотла, якщо це означатиме, що ти житимеш".

"Ти ж не це маєш на увазі." Він любить свій дім. Він зробив усе, щоб захистити його.

"Я маю. Вибач, якщо ти чекаєш від мене благородних вчинків. Я тебе попереджав. Я не милий, не м'який і не добрий, а ти все одно впала. Ось що ти отримала, Вайолет - мене. Хороше, погане, непростиме. Все це. Я твій". Його рука обхоплює мене ззаду, міцно притискаючи до себе. "Хочеш знати щось правдиве? Щось справжнє? Я кохаю тебе. *Я кохаю тебе*. З тієї ночі, коли сніг упав на твоє волосся і ти вперше поцілувала мене. Я *вдячний*, що моє життя пов'язане з твоїм, бо це означає, що мені не доведеться прожити жодного дня без тебе. Моє серце б'ється доти, доки б'ється твоє, і коли ти помреш, я зустріну Малека поруч з тобою. Це до біса добре, що ти теж мене любиш, тому що ти застрягла зі мною в цьому житті і в кожному наступному, яке може статися".

Мої губи розтулилися. Це все, що я коли-небудь хотіла, коли-небудь потребувала почути. "Я кохаю тебе", - зізнаюся я пошепки.

"Радий, що ти не забув". Він нахиляється і злегка торкається губами моїх губ, обережно, щоб не зробити мені боляче. "Давай підемо звідси разом".

Я киваю.

"Треба рухатися", - кричить Гаррік.

"Очистіть сходи!" наказує Зейден. "І скажи Бодхі, щоб розшукав протиотруту, яка потрібна їй і решті її загону".

"Зрозумів", - каже Гаррік.

"Моїй команді?"

Зейден озирається на мене. "З ними все гаразд, але їх взяли під охорону в кімнаті для допитів після того, як вони вчора спробували провести рятувальну операцію. Ти можеш піти звідси?"

"Не знаю", - чесно відповідаю я. "Я вже не пам'ятаю, що у мене зламано, а що Нолон полагодив. Знаю, що у мене зламана ліва рука, плюс щонайменше три ребра з правого боку. Моє стегно, здається, теж не зовсім там, де повинно бути".

"Він помре за свою частину". Він розвертається і виводить нас з камери, повз тіло Нори, у бісову криваву баню. Між нами і сходами лежить щонайменше півдюжини тіл. Він швидко вкладає всі мої кинджали в піхви, але не забирає той, який я все ще стискаю в руці.

Дейн передає йому припаси з сусідньої шафки, і Зейден якомога швидше накладає мені шину на руку. Я кусаю розбиту губу, щоб не закричати, а він обмотує мої ребра поверх обладунків.

"Зейден!" Гаррік гукає зі сходів. "У нас проблема!"

"Чорт", - бурмоче Зейден, дивлячись між мечами, притуленими до стіни, і мною.

"Я можу понести її", - пропонує Дейн.

Зейден стріляє в нього поглядом, який обіцяє повільну, болісну смерть. "Я ще не вирішив, залишити тобі життя чи ні. Можеш бути певен, що я не довірю тобі її".

"Я можу ходити. Здається." Але щойно я спробував, кімната нахилилася. *І вперше в житті я відчуваю слабкість.* Ось що той монстр зробив зі мною в цій кімнаті. Він забрав мою силу.

"Але він не зламав *тебе*, Вайолет", - тихо каже Ліам з кутка кімнати, і мої груди стискаються, коли він робить крок назад, у тінь. Потім ще один.

"Як щодо цього - я обіцяю, що наступного разу, коли мене битимуть п'ять днів поспіль, я дозволю тобі винести мене з в'язниці", - каже Зейден, ховаючи свої мечі за спину.

"Дякую", - кажу я обом чоловікам.

Зейден піднімає мене на руки, щільно притискає до грудей, не тиснувши на ребра. "Йди за мною або помри. Це твій вибір, але зроби його зараз", - каже він Дейну, коли тіні оточують нас, утворюючи коло з клинків, коли Зейден рухається, несучи мене вгору по освітлених магами сходах.

Моя голова падає йому на плече, і я здригаюся, але яке значення має біль, якщо ми йдемо? Якщо ми обидва живі? Він прийшов.

"Якісь проблеми, Гарріку?" запитує Зейден, коли ми завертаємо за ріг сходів.

"Загальна", - відповідає Гаррік, піднявши руки догори.

До його горла приставлений ніж моєї матері.

Ох, чорт забирай.

Я піднімаю голову, і Зейден завмирає, його тіло напружено притискається до мого.

Її очі зустрічаються з моїми з того місця, де вона стоїть на сходинці над Гарріком, лінії її обличчя напружені від... зачекай, це занепокоєння? "Вайолет".

"Мамо". Я кліпаю. Це перший раз, коли вона вимовила моє ім'я після Парапету.

"Кого ти вбив?" Вона спрямовує питання на Зейден.

"Усіх", - відповідає він без вибачення.

Вона киває, а потім опускає лезо.

Гаррік глибоко вдихає, відходить від неї і притуляється спиною до стіни.

"Ось." Вона тягнеться до нагрудної кишені своєї уніформи і дістає ампулу з прозорою рідиною. "Це протиотрута від сироватки".

Я дивлюся на флакон, і моє серце прискорюється з глухого стукоту до галопу. Звідки мені знати, що це саме те, що там є?

"Якби я знала, то прийшла б раніше", - каже мама, її голос пом'якшується разом з очима. "Я не знала, Вайолет. Присягаюся. Я була у Калдирі останній тиждень".

"То твоє повернення - це що? Збіг обставин?" запитую я.

Її рот стискається, а пальці скручуються навколо флакона. "Я б хотіла побути наодинці з донькою".

"Цього не буде", - відповідає Зейден.

Її очі тверднуть, коли вона дивиться на нього. "Ти, як ніхто інший, знаєш, на що я піду, щоб захистити її. І оскільки я майже впевнена, що саме через тебе ми отримуємо повідомлення про драконів, які скидають туші віверн на кожну заставу вздовж нашого кордону, саме через тебе цей коледж звільняє більшість керівництва, поспішаючи *стримати* проблему, найменше, що ти можеш зробити, - це дати мені шанс попроситися з нею".

"Ти що?" Я переводжу погляд на Зейден, але він не зводить очей з моєї матері.

"Я б зробив це раніше, але знадобилося кілька днів, щоб вистежити і вбити їх", - відповідає їй Зейден.

"Ти загрожував всьому нашому королівству". Її очі звужуються.

"Добре. Ти дозволила катувати її кілька днів. Мені начхати, чи це сталося через твою відсутність, чи через твою недбалість. Це сталося

на твоїй вахті".

"Три хвилини", - наказує вона. "Негайно."

"Три хвилини", - погоджуюся я.

Погляд Зейдена перелітає на мене. "Вона довбаний монстр". Його голос м'який, але сильний.

"Вона моя мати".

На секунду здається, що він готовий битися зі мною, але потім повільно опускає мене на підлогу і притискає до стіни. "Три хвилини", - шепоче він. "І я буду нагорі цих сходів". Це попередження він робить моїй матері, коли починає підніматися сходами, а Гаррік веде його за собою. "Аетос, ти вирішив піти зі мною?"

"Мабуть", - каже Дейн, чекаючи на кілька сходинок піді мною.

"Тоді, бляха, йди за ним", - наказує Зейден.

Дейн бурчить, але піднімається сходами, залишаючи мою матір наодинці зі мною.

Вона - взірець самовладання, її постава пряма, обличчя без виразу, коли вона простягає флакон. "Візьми."

"Ти знала, що там відбувається всі ці роки". Я стискаю кулак своєї зброї.

Вона робить крок уперед, її погляд перескакує з кинджала в одній моїй руці на шину в іншій, потім обирає кишеню на моїй уніформі і засовує туди флакон. "Коли у тебе будуть діти, ми зможемо обговорити ризики, на які ти підеш, брехню, яку ти будеш готова сказати, щоб убезпечити їх".

"А як щодо їхніх дітей?" Мій голос підвищується.

"Знову". Вона обхоплює рукою мою верхню частину спини, просуваючи руку під плече, і притискає мене до себе. "Коли ти будеш

матір'ю, поговори зі мною про те, ким ти готова пожертвувати, щоб твоя дитина жила. А тепер іди".

Я зціплюю зуби і ставлю одну ногу перед іншою, борючись із запамороченням, виснаженням і хвилями болю, щоб піднятися сходами. "Не можна дозволити їм померти беззахисними".

"Я ніколи не казала, що це так". Ми робимо перший поворот, повільно піднімаючись вгору. "І я знала, що ти ніколи не сприймеш це по-нашому. Ніколи не погодишся з нашою позицією самозбереження. Маркхем бачив у тобі свого протеже, наступного главу книжників, єдиного претендента, якого він вважав достатньо розумним, достатньо кмітливим, щоб продовжувати плести складну пов'язку, обрану для нас сотні років тому". Вона насміхається. "Він помилявся, думаючи, що тобою буде легко керувати, але я знаю свою доньку".

"Не сумніваюся, що ти так думаєш". Кожен крок - це битва, що трясє мої кістки і випробовує мої суглоби. Все відчувається огидно вільно, але так туго, що я можу розірватися від тиску.

"Можливо, я тобі чужа, Вайолет, але ти мені зовсім не чужа. Зрештою, ти дізнаєшся правду. Можливо, не тоді, коли перебуватимеш у Квадранті Писарів, але точно дослужишся до капітана чи майора, коли Маркхем почне залучати тебе до своїх лав, як ми робимо з більшістю на цих посадах, і тоді ти розплутаєш усе в ім'я милосердя чи якоїсь іншої емоції, яку будеш звинувачувати, і вони вб'ють тебе за це. Я вже втратила одну дитину, захищаючи наші кордони, і не хотіла втратити ще одну. Чому, по-твоєму, я змусила тебе піти в Квадрант Вершників?"

"Тому що ти гірше думаєш про книжників", - відповідаю я.

"Дурниці. Кохання мого життя було писарем". Ми повільно піднімаємося, звиваючись по сходах. "Я помістила тебе в квадрант

Вершників, щоб у тебе був шанс вижити, а потім нагадала про послугу, яку Ріорсон винен мені за те, що я помістила у цей квадрант мічених".

Я зупиняюся, коли в поле зору потрапляють двері на рівні архіву. "Що ти зробила?" Вона не просто сказала те, що я думаю, вона зробила.

Вона нахилиє голову, щоб подивитися мені в очі. "Це була проста операція. Він хотів, щоб у мічених був шанс. Я дала йому квадрант - за умови, що він візьме на себе відповідальність за них - в обмін на послугу, яка буде названа пізніше. Цією послугою була ти. Якщо ти пережила Парапет самостійно, все, що він мав зробити, це простежити, щоб ніхто не вбив тебе, окрім випробувань або твоєї власної наївності в перший рік, що він і зробив. Справжнє диво, враховуючи те, через що полковник Аетос змусив тебе пройти під час Воєнних ігор".

"Ти знала?" Мене зараз знудить.

"Я дізналась про це постфактум, але так. Не дивись на мене так", - докоряє вона, тягнучи мене на наступну сходинку. "Це спрацювало. Ти жива, чи не так? Хоча, визнаю, я не передбачила спарювання драконів і всієї цієї емоційної плутанини, в яку ти себе втягнула. Це було розчарування."

Усе стає на свої місця. Та ніч біля дерева минулого року, коли він мав би вбити мене за те, що я впіймав зустріч мічених. Випробування, де він мав усі можливості помститися моїй матері, покінчивши зі мною, а натомість доручив це мені. Майже втрутився в Молотьбу...

Мої ребра, здається, тріщать знову і знову. У нього ніколи не було вибору, коли справа стосувалася мене. Його життя - життя тих, хто йому найдорожчий - завжди було пов'язане з моїм. І раптом я маю знати. "Це твої сліди від ножа на його спині?"

"Так." Її тон м'який. "Це тиррський куш..."

"Замовкни." Я не хочу чути жодного пояснення такого непростимого вчинку.

Але вона, звичайно, не слухає. "Здається, помістивши тебе в Квадрант Вершників, я лише прискорила наш власний кінець", - зауважує вона, коли ми долаємо останні чотири сходинки і виходимо в тунель біля Архіву.

Зейден тягнеться до мене, і рука мосі матері відпадає.

"Сподіваюся, ти скористаєшся хаосом, щоб витягти її звідси?" - запитує вона, але ми обоє знаємо, що це наказ.

"Планую". Він притискає мене до себе.

"Добре. Не кажи мені куди. Я не хочу знати. Маркхем досі в Калдирі з королем. Роби з цією інформацією, що хочеш". Вона дивиться на Дейна, який чекає осторонь з Гарріком, його обличчя попелясте. "Ти зробив свій вибір тепер, коли знаєш?"

"Так". Він розправляє плечі, коли повз нього пробігає група кадетів-писарів, їхні капюшони в безладі, на обличчях написана паніка.

"Хм." Вона відкидає Дейна одним звуком, потім дивиться на Зейдена. "І так війна батька стає війною сина. Це ж ти, так? Крадеш зброю? Озброюєш того самого ворога, який намагається розірвати нас на частини?"

"Ще не шкодуєш, що пустила мене в сектор?" Він зберігає оманливо спокійний голос, але по стінах тунелю піднімаються тіні.

"Ні". Її погляд падає на мене. "Залишайся живою, інакше все це буде даремно". Вона проводить тильними сторонами пальців по моєму набряклому обличчю. "Я б порадила тобі прийняти арніку і звернутися до цілителя, але ти й так це знаєш. Твій батько подбав про те, щоб ти

знала все, що тобі потрібно, і де це знайти. Ти - це все, що від нього залишилося."

Але це не так. У Міри є його сміх, його тепло, а Бреннан...

Вона не знає про Бреннана, і в цю мить я не шкодую, що зберігаю цю таємницю.

Посмішка, яку вона дарує мені, натягнута і настільки сповнена смутку, що я думаю, чи не галюцинація це. Вона зникає так само швидко, як і з'явилася, і вона відвертається від нас, прямуючи назад до сходів, які піднімуть її до головного кампусу. "О, і Вайолет", - озивається вона через плече. "Сорренгейли йдуть або летять з поля бою, але їх ніколи не несуть".

Неймовірно. Я дивлюся, поки вона не зникає на сходах.

"Не дивно, що ти така тепла і пухнаста, Вайолет", - бурмоче Гаррік.

"Ми вирушаємо", - оголошує Зейден. "Зберіть позначених і зустрічайте нас на лєтовищі..."

"Ні." Я хитаю головою.

Зейден дивиться на мене так, ніби у мене відросло ще кілька кінцівок. "Ми щойно говорили про це. Ми не можемо тут залишатися, і я тебе не залишу."

"Не тільки мічених, - уточнюю я. - Якщо Маркхем піде. "Якщо Маркхем пішов, а більшість керівництва летить до кордону, то це наш єдиний шанс.

"Втекти?" Зейден піднімає брови. "Добре, тоді ми згодні."

"Дати кожному вибір". Я дивлюся на порожній тунель. "Вони заблокують це місце, як тільки повернуться кадри, як тільки зрозуміють, що не зможуть зупинити поширення інформації, і наші

друзі..." Я хитаю головою. "Ми повинні дати їм вибір, Зейден, або ми нічим не кращі за керівництво".

Зейден звужує очі.

"Драconi поручаться за тих, хто хоче піти з правильних причин",
- шепочу я.

Він зціплює зуби, але киває. "Гаразд."

"Тобі тут не буде безпечно. Не після того, що ти щойно зробив". Я дивлюся на Дейна і піднімаю брови. Одна справа - захищати мене наодинці, або перед моєю матір'ю, яку він знав усе своє життя. Зовсім інша - бути відомим як вершник, який розірвав це місце на шматки.

"Не факт, що йому буде безпечно там, куди ми їдемо". Гаррік перевів погляд між Дейном і Зейденом. "Ти ж не можеш бути серйозним. Ми повіримо цьому хлопцеві?"

"Якщо він хоче нашої довіри, він її заслужить", - каже Зейден.

М'яз на щелепі Дейна згинається, але він киває. "Гадаю, моєю останньою офіційною дією в якості ватажка буде скликання строю".

***

"Ось де зараз керівництво! Намагається сховати тіла більше дюжини мертвих віверн!" Дейн закінчує, і його голос розноситься над подвір'ям через півгодини, коли ми стоїмо на помості перед строєм, інші лідери крила праворуч від нього. Сонце впало під вершини за нами, але світла більш ніж достатньо, щоб я могла побачити шок, невіру на обличчях майже кожного вершника.

Лише позначені та мій загін не починають сперечатися між собою, дехто тихо, дехто відверто кричить.

"Це те, що ти мала на увазі?" запитує мене Зейден, обводячи поглядом натовп.

"Не зовсім", - визнаю я, важко нахиляючись до нього, але намагаючись встояти на ногах. Моя форма чиста, рюкзак спакований, я загорнута і зафіксована від щиколотки до зламанної руки, але не один курсант витріщається на моє обличчя. Після швидкого погляду в дзеркало я розумію чому.

Нолон, мабуть, вилікував лише найтяжчі з моїх поранень, бо моє обличчя - це колаж з нових, багряно-чорних синців і старих, зеленкуватих, і цей візерунок продовжується лише під покривом моєї форми.

Зейдена мало не трясло весь час, поки я перевдягався.

"Якщо не вірите мені, запитайте своїх драконів!" кричав Дейн.

"Якщо їхні дракони погодяться розповісти", - каже Тейрн, повертаючись з Долини. Десять хвилин тому я нарешті довірилася матері настільки, що випила протиотруту - що, як стверджував Тейрн, було єдиним логічним кроком, і, зрештою, він прив'язав мене до себе за мою кмітливість.

"Що вирішив Емпірей?" Ми не єдині, хто робить вибір сьогодні.

"Це буде залежати від кожного дракона. Вони не втручатимуться і не каратимуть тих, хто вирішить піти, забравши з собою кладки та малечю.

Це краще, ніж альтернатива, яка полягала б у повномасштабному вбивстві драконів, що вирішили боротися. "З тобою справді все гаразд?" перепитую я його. Зв'язок між нами здається дивним, ніби він стримується більше, ніж зазвичай.

"Я загубив Соласа в мережі печер, коли полював на нього, тож не зміг убити його і Варріша за їхні дії. Коли я знайду його, я продовжу його страждання перед смертю".

Я розумію його почуття. "А Андарна?"

"Готується до відльоту. Ми заберемо її по дорозі." Він вагається.
"Приготуйся. Вона ще спить."

У моєму шлунку скручуються вузли побоювання. "Що сталося?
Чого ти мені не кажеш?"

"Старійшини ніколи не бачили, щоб підліток так довго залишався в безсонному сні".

Моє серце завмирає.

"Ти брешеш!" кричить Аура Бейнхейвен, привертаючи мою увагу до поточної ситуації, коли вона кидається на Дейна з клинком у руці.

Гаррік стає на її шляху, витягаючи свій меч. "У мене немає проблем з додаванням до мого підрахунку тіл на сьогоднішній день, Бейнхавен".

Хітон витягає свою сокиру біля основи сходів, фіолетове полум'я, пофарбоване у волосся, збігається з відтінком мого мізинця, і стає в стрій поруч з Емері, який вже тримає свій меч наготові, а Сіанна прикриває його спину.

Зейден був зайнятий протягом п'яти днів, які я провела у тій камері. Він повернувся з кожним випускником, який має реліквію повстання, і з великою кількістю їхніх однокласників. Але не з усіма.

"Нам краще поквапитися." Я дивлюся на Зейдена. "Професори будуть тут з хвилини на хвилину". Відволікаючий маневр, який Бодхі влаштував на льотному полі, дав нам час зустрітися так, щоб викладачі не помітили, але небагато, особливо враховуючи, що Девера, Каорі, Карр і Еметтеріо все ще перебувають у кампусі.

"Неодмінно", - відповідає Зейден з нудьгою на обличчі. "Не соромься їх переконати".

"Поділись пам'яттю про Рессон, але не більше", - кажу я Тейрну.
"Це найпростіший спосіб для них, щоб всі вони мали однакову

інформацію".

"Я ненавиджу цю ідею". Він і раніше скаржився, що ділитися спогадами поза шлюбним зв'язком не зовсім комфортно.

"Маєш кращу?"

Тейрн бурчить, і я бачу, як це відбувається. Хвилі прокочуються крізь формування нахилених голів і зітхань.

"Ось так." Я переношу свою вагу на менш пошкоджене коліно, і рука Зейдена стискає мою талію, залишаючи його домінуючу руку вільною.

Зейден зітхає. "Гадаю, це один із способів досягти мети, хоча я хотів би, щоб ти дещо залишила поза увагою".

Наприклад, смерть Ліама.

"Це правда!" - вигукує хтось із Другого крила, виходячи зі строю і шоковано спотикаючись.

"Про що ти, в біса, говориш?" - кричить інший, розгублено дивлячись на решту.

"Якщо ваші дракони не виберуть..." - починає Дейн, але його голос перекриває спалах хаосу в лавах.

"Як справи, лідер крила?" У тоні Зейдена звучить сарказм.

"Думаєш, зможеш краще?" Дейн повільно дивиться в його бік.

"Ти можеш стояти на ногах?" запитує мене Зейден.

Я киваю, кривлячись через гострі укуси протесту по всьому тілу, коли випрямляюся.

Він робить крок уперед, піднімає руки, і тіні кидаються зі стіни за нашою спиною, занурюючи стрій - і нас - у цілковиту темряву. По моїй щоці, саме там, де вона розбита до кісток, пробігає проблиск ласки, і не один кадет кричить: "Досить!".

"Досить!" Зейден репетує, його голос посилюється, трясучи самим помостом під нашими ногами.

На подвір'ї панує тиша.

Тіні поспіхом відступають, залишаючи не одного курсанта витріщатися на Зейдена.

"Довбаний випендрежник", - бурмоче Гаррік через плече, все ще стоячи на одному рівні з Аурою.

Куточок рота Зейдена піднімається. "Ви всі вершники!" - кричить він. "Всі обрані, всі обмолочені, всі відповідальні за те, що станеться далі. Поводьтеся відповідно! Те, що сказав вам Аетос - правда. Вирішите вірити чи ні - залежить від вас. Якщо ваш дракон вирішив не ділитися тим, що бачили інші, то ваш вибір зроблено за вас".

Помахи крил наповнюють повітря, і серед строю здійсмається гомін. Я зустрічаюся поглядом з Рі, яка стоїть на чолі нашого загону. Вона ледь помітно киває в бік ротонди.

Я дивлюся в той бік і бачу трійцю фігур у кремовому, на чолі з Єсінією, всі з рюкзаками. Слава богам, вони прийшли. Тепер мені потрібні лише три дракони, які готові їх нести.

"Про це вже подбали", - обіцяє Тейрн. "І лише цього разу".

Цей раз - все, що нам потрібно, щоб врятувати їхні життя.

"Війни не чекають на вашу готовність, - продовжує Зейден, - і не робить помилок - ми перебуваємо у стані війни. Війна, в якій нас перевершують не лише за силою сигналу, але й за перевагою в повітрі в цілому".

"Це твоя ідея підбадьорливої промови?"

"Якщо їх треба підбадьорити, їм не варто їхати з нами".

Справедливе зауваження.

"Що б ви не вирішили протягом наступної години, це визначить хід і, можливо, кінець вашого життя. Якщо ви підете з нами, я не можу обіцяти, що ви виживете. Але якщо ви залишитесь, я гарантую, що ви помрете, воюючи не на тому боці. Вени не зупиняться на кордоні. Вони викачають кожну унцію магії в Поромієлі, а потім прийдуть за інкубаторами в Долині".

"Якщо ми підемо з тобою, нас переслідуватимуть як зрадників!" - озивається голос з Третього крила. "Так і буде!"

"Щоб визнати себе зрадником, треба задекларувати свою вірність, - заперечує Зейден. "А щодо полювання на нас..." Його плечі піднімаються і опускаються з глибоким вдихом. "Вони не зможуть нас знайти".

Моє серце починає калатати від наростаючого гуркоту ударів крил у повітрі.

Двері до "Рукавиці" та льотного поля відчиняються, і з десятка професорів вибігають назовні, на їхніх обличчях - гнів і шок.

"Що ви накоїли?" кричить Карр, біжучи до нас, його розпатлане волосся розлітається на всі боки, коли він піднімає руки. "Ти покінчиш з усіма нами, через кого? Через людей, яких ти ніколи не бачив? Я цього не дозволю!"

"Бодхі!" наказує Зейден, коли Карр досягає Третього крила.

Вогонь виривається з рук Карра, спрямовуючись до помосту, і мій шлунок падає.

Час ніби сповільнюється, коли Бодхі робить крок уперед і крутить рукою, ніби повертає циферблат.

Вогонь вмирає, згасає, ніби його ніколи й не було, а Карр залишається дивитися на свої руки.

"Ви добре нас навчили, професоре", - каже Бодхі, тримаючи руку на місці. "Можливо, навіть занадто добре".

Прокляття.

"Він може протистояти печатям", - каже мені Зейден.

Ну, це, бляха, жахливо.

Решта професорів дивляться вгору, коли дракони заповнюють горизонт, їхні крила спалахують при наближенні.

Зелений. Помаранчевий. Червоний. Коричневий. Синій. Я дивлюся вгору, помічаючи швидкий спуск Тейрна. Чорний.

Зейден хапає мене за талію, коли стіни здригаються під вагою масового приземлення. Кігті впиваються в кладку, руйнуючи її, як десятки драконів - а може, й більше - накидаються на кожне вільне місце. Деякі заповнюють схил гори позаду нас, а інші претендують на верхівки веж у цьому квадраті, зависаючи, наче живі скульптури.

"Ми не будемо вам заважати", - каже Девера до Зейдена, а потім переходить туди, де біля парасюта сидить її власний дракон. "Насправді, деякі з нас чекали, щоб приєднатися до вас".

"Справді?" Бодхі посміхається.

"А хто, по-твоєму, розніс новину про Золю по всій "Бойовій хроніці"?" Вона киває.

Мій рот розпливається в усмішці. Вона саме така, якою я завжди її вважала.

"Ми виїжджаємо за годину", - вигукує Зейден. "Твій вибір настільки ж простий, наскільки й особистий. Ти можеш захищати Наварру, а можеш битися за континент".

Менш ніж за годину ми в повітрі, летимо на південь у найбільшому бунті, який я коли-небудь бачила: двісті драконів і сто

один вершник - майже половина сили квадранта. І ще більше прибуває, обираючи повільніший маршрут з малечою.

Тейрн лежав перед помостом і знехотя дозволив Зейдену допомогти мені залізти в сідло, але ми встигли. Він зачепився за Андарну, меншого чорного дракона, тіло якого страшенно кульгало зі сну, і тепер ми летимо. Я теж проспала більшу частину подорожі, закинувшись на передню частину сідла, моє тіло вимагало відпочинку, який йому вкрай необхідний, щоб знову зібратися з думками.

Було надто метушливо, щоб розгледіти кожне обличчя, але я пишаюся тим, що кожен член мого загону з нами, навіть першокурсники, які все ще борються за свої місця. Вони утримують їх до ранку і весь наступний день, бунт доходить до межі.

Мічені займають позиції по краях льотного строю, ховаючи нас від Мельгрена, якщо він вирішить нас атакувати, і ми летимо найменш населеним маршрутом, але справжню хмару драконів важко замаскувати навіть на такій висоті.

Мабуть, до кордону потягнуло не тільки керівництво. Ми не зустрічаємо жодного патруля, коли перетинаємо Тиррендор, пролітаючи високо над Скелями Дралора на плато.

"Ми майже на місці", - каже мені Тейрн, коли ми пролітаємо над кришталевими водами річки Беата.

"Зі мною все гаразд".

"Не намагайся брехати мені. Я все відчуваю. Виснаження. Біль. Тріск незрощеної кістки в лівій руці. Потріскані рани на твоєму обличчі. Пульсація в лівому коліні, яка тільки полегшує..."

"Ясно." Я зсуваюся в сідлі, намагаючись полегшити біль. "Це ти не зупинявся попити води за дванадцять годин".

"І я можу летіти ще дванадцять, якщо буде потрібно. Ви неймовірно нужденний вид порівняно з нами".

На той час, коли ми наближалися до Аретії, я майже не тримаюсь в сідлі.

Тейрн і Сгейл летять попереду, вибиваючись із строю, коли ми пролітаємо над містом, прямуючи до будинку Ріорсона, тоді як решта бунтівників летить у долину високо вгорі.

"Ти не можеш спускатися в такому стані, - наказує Тейрн.

Я до біса втомилась, щоб боротися з ним.

Моє тіло здригається від протесту, коли Тейрн змахує крилами, зміна імпульсу змушує мене глибше втиснутися в сидіння, коли він м'яко приземляється, дивлячись на Андарну, посеред двору перед будинком Ріорсонів.

Голова Тейрна повертається до відчинених дверей, і моя голова слідом за ним, повільна від слабкості та недосипання.

"Вайолет!" кричить Бреннан, збігаючи мармуровими сходами.

Я розстібаю пряжку сідла і змушую себе злізти, незважаючи на агонію від відчуття, що мої кістки труться одна об одну. Притискаючи до себе зламану руку, я сповзаю по передній нозі Тейрна, прямо в обійми Зейдена, і ледь не падаю на місці.

"Я тебе тримаю", - шепоче він мені в волосся, притискаючи мене до себе, коли ми повертаємося обличчям до будинку Ріорсонів і розлюченого обличчя мого брата, що стрімко наближається.

Тейрн забігає за мною, перш ніж я встигаю обернутися, щоб побачити Андарну.

"У що ти, бляха, втягнув її цього разу?" Бреннан кричить на Зейдена.

"Він мене витягнув", - запевняю я.

"О? Тоді чому вона напівмертва щоразу, коли ти приводиш її до мене?" Погляд, яким Бреннан дивиться на Зейден, змушує мене переосмислити, хто з них може бути більш жорстоким. Бреннан тягнеться до мого обличчя, але зупиняється за мить до того, як торкнутися мене. "О боги. Вайолет, ти... Що вони з тобою зробили?"

"Зі мною все гаразд", - кажу я ще раз. Я роблю крок вперед, і Бреннан обережно обіймає мене. "Мені б не завадило трохи підлатати рани".

Його голова нахиляється, коли звук вітру наближається до глухого реву, і я стежу за його поглядом, коли масові заворушення наближаються до міста, прямуючи до долини. "Що ви двоє накоїли?"

"Спитай свою сестру", - відповідає Зейден.

Бреннан дивиться на мене, його очі широко розкриті від шоку і легкого страху.

"Я маю на увазі..." Я намагаюся примусити себе посміхнутися, але це лише знову розколює мої губи. "Ти ж казав, що тобі потрібні вершники".

ЧАСТИНА ДРУГА

Напівпалац, напівказарми, але цілковито фортеця, Ріорсон-хаус ніколи не був узятий армією. Він пережив незліченну кількість облог і три повномасштабні штурми, перш ніж впав під полум'ям тих самих драконів, яким він існував, щоб служити.

-З ІСТОРІЇ ТИРРИШІВ, ПОВНА РОЗПОВІДЬ, ТРЕТЄ ВИДАННЯ КАПІТАНА ФІЦГІББОНСА

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ СЬОМИЙ

"Сміливий вибір - відійти так далеко від того, що ти вважаєш безпекою куполу", - каже Мудрець, тримаючи мене нерухомо, мої ноги в лічених сантиметрах від замерзлої землі моєї особистої камери тортур.

Я знову в пастці цього довбаного кошмару, але принаймні цього разу я пройшла далі по випаленому сонцем полю.

"Звичайно, знову", - шипить темний воїн, його обличчя спотворюється в усмішці. "Ти ніколи не звільнишся від мене. Я буду полювати на тебе до кінця континенту і за його межами".

Горло працює, я намагаюся розслабитися, заспокоїти серце і змінити дихання в надії прокинутися. Але тільки мій розум знає, що це не реально. Моє тіло дуже сильно замкнене в ілюзії.

"Ти можеш полювати на мене лише до куполу", - бурмочу я.

"Але за ним ти спиш". Гротескна посмішка перекошує його потрісканий рот. "І найдовша ніч ще попереду". Він тягнеться до кинджала з отруйним вістрям -

Я кліпаю, моє серце б'ється об ребра в ту секунду, яка потрібна мені, щоб позбутися яскравого кошмару і впізнати навколишній світ.

Це не обвіяне вітром поле і не холодна, просякнута кров'ю камера в Басгіаті - це залита світлом спальня Зейдена в Аретії. Великі вікна, товсті оксамитові штори, книжкові полиці від стіни до стіни, масивне ліжко. Я в безпеці. Варріш не чекає по той бік дверей, щоб знову мене зламати, бо він мертвий. Я вбила його.

Я все ще жива.

Вперше за багато днів я не відчуваю болю, коли вдихаю, або коли потягуюся під товстою пуховою ковдрою, або навіть коли відвертаюся від залитого сонцем вікна, щоб подивитися на Зейдена.

Тепер я була б більш ніж щаслива прокидатися з таким краєвидом до кінця свого життя.

Він спить на животі, склавши руки під подушкою, волосся спадає на чоло, його ідеально виліплені губи злегка розтулені. Ковдра піднімається лише до попереку, залишаючи мені милуватися кілометрами чорнильної шкіри. Я майже ніколи не бачу його таким, ніколи не можу просто дивитися на нього, і я користуюся кожною секундою, вивчаючи кути його м'язистої руки, аж до округлого плеча, і через слабке срібло ліній, що позначають його спину. Його завжди більш ніж достатньо, щоб прискорити мій пульс, але коли він спить і повністю беззахисний, у мене перехоплює подих.

Боги, який він прекрасний.

І він кохає мене.

Чорна тканина моєї нічної сорочки на тонких бретельках злегка збивається в пучки, коли я зсуваюся на коліна, і ковдра падає, коли я тягнуся до неї. Я обводжу сріблясті шрами кінчиками пальців і не намагаюся рахувати лінії. Їх сто сім, на них позначені ті, за кого він взяв на себе відповідальність, щоб дати їм шанс на життя у квадраті.

При всьому тому, що він каже, що він не м'який, не добрий, він також єдиний чоловік, якого я знаю, чия спина вкрита обіцянками, зробленими для інших людей. Навіть якщо його міркування були підготовкою до війни, яку ми збираємося вести, він все одно ризикував власним життям, поручившись за них.

Він ризикував своїм життям, щоб звільнити мене. Без нього ми з Дейном ніколи б не вибралися звідти живими.

Живими. Я жива.

І саме так я хочу себе почувати.

Я нахиляюся вперед і притискаюся губами до його теплої шкіри, цілуючи найближчий до мене шрам, бажаючи виправити шкоду, завдану йому моєю матір'ю.

"Ммм. Вайолет." Його сонний голос змушує мої губи вигинатися, а кров нагріватися. Його м'язи пульсують, коли він прокидається, і я не поспішаю, цілуючи повільну доріжку вгору по його спині.

Він різко вдихає, його руки напружуються, коли я досягаю місця, де його шия з'єднується з плечем. Перевертаючись, він перевертається на спину і одним плавним рухом затуляє мене верхи.

"Доброго ранку". Я посміхаюся, вкладаючи свої стегна на його. Моє дихання перехоплює від відчуття його піді мною, твердого і готового.

"Я міг би звикнути прокидатися ось так". Він дивиться на мене з голодом, який віддзеркалює мій власний, і його рука ковзає з мого стегна, по вигину талії, вгору між піками моїх грудей, щоб ніжно, обережно обхопити мою шию збоку.

"Я теж". Мій пульс пришвидшується, коли я нахиляюся і припадаю губами до його горла. "Але ми не повинні до цього звикати",

- кажу я йому між поцілунками, просуваючись до його грудей. "Напевно, сьогодні ввечері мене покладуть до інших курсантів".

Минулої ночі це було найусамітненіше місце, де Бреннан мене лагодив, і я надто сильно хотіла спати поруч із Зейденом, щоб сперечатися з його пропозицією залишитися після того, як нарешті отримаю шанс помитися.

"Це мій дім". Він впирається пальцями в моє волосся, інша його рука згинається на моєму стегні, коли я примарно торкаюся губами тридюймового шраму над його серцем. "І я сплю там, де спиш ти, тобто бажано в цьому дуже великому, дуже зручному ліжку. Ти *все ще* маєш спати".

Я ковзаю по його тілу, мої руки блукають і погладжують, цілуючи кожен гребінь неймовірного живота, який стискається під моїм ротом. Його очі - моя улюблена частина його тіла, але, чорт забирай, якщо виточена лінія над стегном, яка зникає в його поясі, не є близькою до неї. Я проводжу по ній язиком.

"*Вайолет*". Голос Зейдена низький.

Я тану, миттєво розпливаюся, коли він так вимовляє моє ім'я, і ця мить не виняток.

"Хороший план". Я просовую руку йому під пояс і обхоплюю пальцями його товстий член. Як кожен сантиметр цього чоловіка може бути ідеальним? Десять же має бути якась вада.

"Ти недостатньо одужала для того, що я хочу з тобою зробити", - гарчить він.

Моє серце стискається від попередження, обіцянки - що б це не було, я хочу його. Я хочу його.

"Так, я тут. Все виправлено, пам'ятаєш?" Жага до нього пересилює будь-яку тривалу втому. П'янке відчуття влади переповнює

мій організм, коли я проводжу великим пальцем по голівці його члена, а його стегна вигинаються у відповідь. Немає нічого сексуальнішого, ніж спостерігати, як він втрачає контроль над собою, немає нічого гарячішого, ніж усвідомлення того, що саме я доводжу його до межі.

І мені потрібно, щоб він зробив саме це - *зламався*, забув про ніжні поцілунки та обережні дотики і взяв мене з усією силою, на яку він здатен. Не стримуючись. Ніяких м'яких і повільних рухів.

"Ти намагаєшся мене вбити?" Його рука міцніше стискає моє волосся, і я переводжу погляд на нього, знаходячи в його очах задоволений, дикий блиск.

У мене внизу живота згорнулися мурашки, тіло пам'ятає, що слідує за таким поглядом. Він навіть не торкнувся мене, а мені вже боляче.

"Так", - чесно відповідаю я, потім опускаю голову, не зводячи з нього очей, поки я обводжу язиком його кінчик. Його гортанний стогін запалює мою кров, і я обхоплюю рукою його основу і занурюю його в себе.

"*Вайолет*". Його очі заплющуються, і він закидає голову назад, його шия вигинається, тіло напружується, наче він бореться із задоволенням, навіть коли його стегна смикаються, бажаючи більшого. "*Це так до біса добре*".

Я мугикаю на знак схвалення і працюю над ним сильніше, проводячи язиком по хребту, де він найчутливіший, з кожним рухом моєї голови.

"Бляха, бляха, бляха". Він смикає мене за волосся, його дихання стає все швидшим і швидшим. "Ти маєш зупинитися. Або я втрачу контроль над собою". Його живіт вгинається, коли він піднімає голову, щоб подивитися на мене. "*І я не впевнений, що можу бути ніжним*".

"Забудь про це." Як на мене, звучить чудово. "Я не хочу ніжності."

"Зрощення кісток не відбувається миттєво. Ти все ще зцілюєшся ..."

Я засмоктую його глибше.

Він гарчить. "Ти справді цього хочеш?"

"Я хочу, щоб ти був дикий".

Ця думка ледве встигає покинути мою голову, як він накидається, піднімаючи мене з себе і перевертаючи на спину. Потім його рот опиняється на моєму, цілуючи мене міцно і глибоко. Це все сплутані язики і зуби, що кусаються, плотські і люті, і це саме те, що мені потрібно.

Він ковзає рукою по внутрішній стороні мого стегна, а потім його пальці опиняються *тут же*, відсуваючи мою нижню білизну вбік, щоб погладити і подразнити, перш ніж стягнути її вниз по моїх ногах. Я натягую нічну сорочку через голову, поки він знімає свої спальні штани.

Так. Боги, так. Він - це все, що я бачу, все, що я відчуваю, коли він знову опиняється між моїми стегнами, головка його члена штовхається в мій вхід. Його рука гладить мої щойно вилікувані ребра, його очі спалахують, його погляд перескакує на мене. "Ми повинні..."

"Будь ласка, Зейден". Я торкаюся його щоки. "Будь ласка."

Він піднімає мою руку і цілує долоню, а потім місце на передпліччі, де був перелом. Його брови на мить завмирають, коли він сканує моє тіло, наче шукає найбезпечніші місця, щоб доторкнутися до мене, наче він досі бачить кожен синець, кожен перелом.

Мій шлунок стискається від думки, що він може зупинитися.

"Дикий", - нагадую я йому пошепки.

Його погляд знаходить мій, і те, як він посміхається, піднімаючи куточок рота в зарозумілу посмішку, яку я так люблю, змушує моє серце калатати. Схопивши мене за стегна, він перевертає мене, а потім піднімає мою дупу в повітря, ставлячи мене на коліна.

"Ти скажеш мені, якщо це буде занадто". Це не прохання.

Я киваю, мої пальці плутаються в простирадлах.

Я стогну від його розтягнутості, пристосованості, абсолютної досконалості, приглушуючи звук подушкою.

Він хапає подушку і кидає її на підлогу. "Я хочу, щоб вони почули", - каже він, повільно відступаючи, гладячи кожен сантиметр мене, а потім знову грюкає дверима. *"Боги, ти до біса досконала"*.

Я кричу. Він відчувається так до біса добре. *"У цьому палаці-будинку сотні людей"*. Як я можу зв'язати докупити більше двох слів, я не розумію.

Він нахиляється над моєю спиною, а потім проводить зубами по вушній раковині. *"І я хочу, щоб вони всі знали, що ти моя"*.

Я не сперечаюся з його логікою. Не можу. Не тоді, коли він майже повністю вислизає з мене, а потім клацає стегнами, витісняючи всі думки. Він задає жорсткий, глибокий ритм, перетворюючи мене на чисту, пекучу насолоду.

Це саме те, що мені було потрібно - щоб він взяв мене, поглинув мене, вдихнув у мене життя.

Його пальці впираються в мої стегна, втягуючи мене в кожен рушійний поштовх, і немає ніякої можливості відхилитися назад, отримати важелі впливу, змусити його прискорити темп. Я можу лише приймати те, що він дає, повністю віддатися і просто *відчувати*.

Він закручує мене, нарощуючи тиск всередині мене все сильніше і сильніше, мої крики заповнюють кімнату разом з його гарчанням і

прошепотілими словами похвали.

Він стає все краще, гарячіше, солодше, аж доки не зникає світ поза ним, існування поза нами. Все, що має значення - це наступний поштовх.

"Зейден". Його ім'я на моїх губах - це благання, коли напруга закручується так туго, що межує з болем, сила зростає всередині мене, розпечена до білого і неконтрольована.

Його рука піднімається вздовж мого живота до грудини, потім піднімає мене вертикально, так що моя спина зустрічається з його грудьми. Я повертаю голову, заплутуючись пальцями в його волоссі, і він зливається з нашими губами, цілуючи мене, затамувавши подих, поки він в'їжджає в мене знову, знову і знову, його рухи стають все менш і менш контрольованими.

Він близько.

"*Ти жива*". Його голос звучить у моїй голові, коли його пальці занурюються між моїх стегон і ковзають по моєму клітору. "*Жива і сильна і моя*".

Боги, він знав, що мені потрібно, навіть якщо я не казала йому про це. Мої стегна змикаються, потім тремтять. Це занадто багато і точно достатньо.

"*І ти моя*". Я задихаюся, мій пульс скажено б'ється, коли він гладить мене прямо через край.

І я падаю. Я абсолютно *розбита*. Світло спалахує і швидко гаситься прохолодною темрявою, коли хвиля за хвилиною накриває мене блаженством.

Він обіймає мене, притискаючи до себе, коли здригається, падаючи у власне звільнення.

Ми залишаємось так, обгорнуті один навколо одного всіма можливими способами, наше дихання уривчасте, коли ми повертаємось до реальності.

Реальність, в якій я не була зовсім спокійною.

Мої щоки запалали ще більше.

"Ти хочеш, щоб я спала тут з тобою?" запитую я, щойно змогла сформулювати слова.

"Щоночі". Він ніжно цілує мене.

"Можливо, ти ще не можеш впоратися з цим, але сьогодні тобі краще звукоізолювати цю кімнату". Я піднімаю брови, щоб він знав, що я це серйозно.

Його рот вигинається в усмішці, що зупиняє серце. "Вже зроблено".

Я закриваю очі. "Звісно."

***

Коли через годину ми виходимо з кімнати Зейдена, тут *скрізь* повно курсантів.

"Це..." Слова не дають нам спокою, коли ми спускаємось правим боком широких подвійних сходів до фойє.

"Галасливіше, ніж минулого разу, коли ми були тут", - каже Зейден, оглядаючи натовп. Деякі вершники стоять групами, інші сидять уздовж стін.

На обличчі кожного з них вираз, який є варіацією того, що я відчуваю зараз - якого біса ми накоїли? Аретія не була готова до цього, але я все одно привіла їх.

Можливо, Зейден і ризикував революцією, прийшовши за мною, але я влучила у гігантську мішень.

"Чи зможемо ми взагалі помістити всіх цих вершників тут?" запитую я Зейдена, коли ми пробираємося крізь хаос.

"Між трьома верхніми поверхами є сотня казарм, - каже він мені. "І це не враховуючи сімейні кімнати на другому. Питання в тому, чи всі вони придатні до експлуатації. Не все було відремонтовано і перебудовано".

"Вайолет!" Ріаннон махає рукою з місця, де вона стоїть з нашим загonom, чекаючи перед аркою, що веде до великої зали. Її погляд ковзає по мені. "Ти виглядаєш краще".

"Я почуваюся краще", - запевняю я її, помічаючи, що Імоджен немає з ними. "Що відбувається?"

"Я сподівалася, що ти знаєш". Вона обводить поглядом наш загін, потім нахилиється, знижуючи голос. "Минулої ночі вони швиденько згорнулися, розселили нас по кімнатах, а вранці нагодували сніданком, але це було годину тому. Зараз ми просто..." Вона показує жестом на фойє. "Чекаємо."

"Здається, ми застали їх зненацька", - зізнаюся я, відчуючи, як мене розпирає від провини.

"Ходімо з'ясуємо, наскільки саме", - каже Зейден. "Ми знайдемо відповіді для тебе, Ріаннон". Він жестом показує в бік коридору. "Нам потрібно зустрітися з Асамблеєю."

"Якби ти тільки міг зробити так, щоб це звучало трохи менш похмуро". Я роблю паузу, коли ми проходимо повз Ааріка.

Він стоїть збоку від загону, склавши руки на грудях, спостерігаючи за всім і всіма навколо. "Що тепер, Сорренгейл?" - запитує він, стиснувши рота.

"Він не питає про розклад", - каже Зейден.

"Зрозуміла". Я переводжу погляд з Зейдена на Ааріка. "Твій секрет у безпеці з нами."

"Так *самовпевнено*."

Я стріляю в Зейдена блискавкою. "Тобі вирішувати, чи хочеш ти розповідати комусь про свою сім'ю. Так, Ріорсоне?"

М'яз на щелепі Зейден смикається, але він киває.

"Присягаєшся?" Аарік огризається.

"Так", - обіцяю я.

Це все, що я встигаю сказати, перш ніж Зейден бере мене за руку і тягне вниз по широкому коридору, де натовп нарешті порідшав.

"Здається, я вляпалася", - шепочу я, побоювання зростає з кожним кроком, який ми робимо.

"Можливо, *ми* вляпались", - каже він, стискаючи мою руку і зупиняючи нас перед високими дерев'яними дверима, за якими чути кілька сердитих, підвищених голосів. "Але це не означає, що ми не мали рації".

"Востаннє, коли ми були тут, люди в тій кімнаті хотіли замкнути мене як загрозу безпеці". У мене стискаються груди. "Я починаю думати, що, можливо, вони мали рацію."

"Тільки четверо з них", - каже він, його пальці тримають чорну металеву ручку дверей. "І я гарантую, що вони зляться на мене більше, ніж на тебе. Я не відповів на їхній виклик минулої ночі після того, як Бреннан вилікував тебе". Він відчиняє двері, і підвищені голоси стають майже пронизливими, коли я заходжу слідом за ним.

"Ви викрили все, над чим ми працювали!" - кричить жінка.

"Без жодного голосу цієї ради!" - погоджується чоловік.

"Я зробив дзвінок", - каже Зейден, коли ми вже виходимо з дверей. "Хочеш кричати? Кричіть на мене".

Шестеро членів Асамблеї дивляться в наш бік зі своїх стільців за довгим столом, а Бодхі, Гаррік та Імоджен стоять перед ними, наче на суді. Ми - все, що залишилося від загону, який воював у Рессоні.

"Ми раді розглянути ваш вибір, лейтенанте Ріорсон, - каже Сурі.
"Хоча я не зовсім розумію, що тут робить донька генерала.

"Ну, син генерала прямо тут", - відказує Бреннан з іншого кінця столу, коли ми з Зейденом проходимо вперед, стаючи між Гарріком та Імоджен.

"Ти знаєш, що я мала на увазі", - відказує жінка, стріляючи в Бреннана розчарованим поглядом.

Масивне порожнє крісло, на якому Зейден розвалився під час нашої останньої зустрічі, присунули до інших. Схоже, вони все ще на когось чекають. Я дивлюся на високу, хитромудро сконструйовану спинку і фігуру сплячого дракона, що сидить на її загостреному кінчику, а потім роблю подвійний погляд. У цьому освітленні я розумію, що одна половина - насичений, відполірований горіх, а інша має чорний блиск, наче хтось відполірував і запечатав обгорілі дрова... наче стілець наполовину згорів.

Бо так воно, мабуть, і було.

"І, здається, я знаю, чому вона тут". Яструбиний Ніс витріщається на мене одним оком, наче мене треба зішкребти з його черевика, але принаймні він не тягнеться до меча на боці, коли дивиться на наші з'єднані руки.

Я вириваю свою руку з рук Зейдена.

Він зітхає так, ніби я його найбільша проблема, і вихоплює її назад. "Що зроблено, те зроблено. Можеш сидіти тут і докоряти нам цілий день, а можеш придумати, що робити з сотнею вершників, яких ми тобі привели".

"Ви привели нам не вершників, а кадетів!" кричить Сурі, грюкаючи кулаком по столу. "І що, в біса, ми маємо з ними робити?"

"Така театральність не для тебе, Сурі". Фелікс чухає бороду і ледь помітно заковчує на неї очі. "Хоча питання слухне".

"Я б запропонував тобі скликати стрій і розділити їх на рівні крила, для початку", - пропонує Зейден, і в його тоні проступає нудьга. "Хоча вони можуть вважати за краще залишитися цілими. З того, що я бачив, Четверте крило має найбільшу чисельність".

"Тому що ти був їхнім лідером крила", - стверджує Бреннан. "Вони звикли слідувати за тобою.

"І Аетос", - заздрісно відповідає Зейден. "Це він скликав стрій після вбивства віце-коменданта".

"Аетос - це інша справа". Бойова Сокира за звичкою проводить пальцем по пласкому боці своєї зброї. "Він ув'язнений у казармі, доки ми не переконаємося в його лояльності, як і *писарі*."

"Кет може поручитися за вірність Дейна", - заперечую я. "А Єсінія - єдина причина, чому у нас є щоденник Варріка". Моя рука стискає руку Зейден, коли всі шестеро вершників здригаються від несподіванки. "*У тебе все ще є щоденник Ворріка, так?*"

"У тебе є щоденник Ворріка?" Бойова Сокира нахиляється вперед. "Першої шістки Ворріка?"

"Так. Єсінія допомогла Вайолет та її загону викрасти журнал, щоб отримати інструкції про те, як використовувати охоронний камінь", - каже Зейден, переводячи погляд на Бреннана. "І вона була права. Він містить загадкові інструкції старослов'янською мовою, які потребують детального, точного перекладу, але це краще, ніж нічого. Я мав принести її тобі, але мене відволікло її захоплення".

"Тато ніколи не вчив мене старолацерської, лише тирришської", - каже мені Бреннан, і між його бровами з'являються зморшки, а тиха жінка з блискучим чорним волоссям і широко розставленими очима не зводить з нього свого діамантово-гострого погляду. "Але якщо ти зможеш перекласти, то є шанс, що ми зможемо убезпечити..."

"Убезпечити?" Яструбиний Ніс огризається. "Ти привіла сюди сотню вершників і *двісті* драконів і маєш нахабство вимовити це слово?" Його очі звужуються на мене. "З таким же успіхом ти могла би передати Мелгрена мапу нашого розташування. Чи це було те, що вона справді хотіла?"

"Ну ось, бляха-муха", - бурмоче собі під ніс Імоджен.

"Вайолет ризикувала своїм життям, щоб допомогти нам, - відповідає Зейден. "І ледь не втратила його, роблячи це."

"Її треба ув'язнити і допитати", - пропонує Яструбиний Ніс.

"Підійдеш до моєї сестри, і я виріжу тобі друге око, Улісес", - попереджає Бреннан, нахилиючись вперед і дивлячись на стіл. "Її допитували достатньо для двох життів".

"Це не змінює того факту, що вона нас знищила!" заявляє Батл-Акс. "Ми вже подвоїли патрулі на кордоні, і якщо Мельгрена нападе на нас, тут не залишиться нікого, хто міг би дати відсіч". Вона погрожує пальцем Феліксу. "І не починай про те, що *Мельгрена не знає, що ми тут*. Усі вивіски повстанців на континенті не можуть приховати бунт розміром з громову голову. У нас немає ні куполу, ні кузні, а в коридорах бешкетують *діти*!"

"Кадети, які діють з більшою витримкою, ніж ви". Зейден нахилиє голову. "Візьми себе в руки."

"Мельгрена не прийде. Навіть якби він знав, де ми - а він не знає - він не може ризикувати своїми військами, йдучи за нами, коли

королівство трясеться від трупів віверн, які ми залишили вздовж кордону. Половина вершників, яких він планує зібрати за три роки, вже тут. Можливо, він хотів би вбити нас, але не може собі цього дозволити. А що стосується Вайолет, - він відпускає мою руку і рве гудзики своєї льотної куртки, потім стягує виріз, оголюючи шрам на грудях, - якщо ви хочете її ув'язнити, допитати, то почніть з мене. Я несу відповідальність за неї і будь-яке рішення, яке вона прийме. Пам'ятаєте?"

Гравітація зміщується, коли я дивлюся на цю тонку сріблясту лінію та її чіткі краї. Це... боги, вона такої ж довжини, як і ті, що на його спині. Зейден більше не відповідає лише за позначених, він відповідає за мене. Відповідає за мій вибір, мою вірність - не Наваррі, як ті, що позначені, а Аретії.

Імоджен намагалася сказати мені про це того дня на льотному полі, але я не слухав.

"Коли ти це зробив?" запитую я.

"Приблизно через дві секунди після того, як я віддав тебе на руки Бреннану після Рессона".

Мій погляд падає на підлогу, а вони продовжують кричати тирришською. Я привіла сюди кадетів. Це мене спіймали на крадіжці щоденника Ліри. Це я змусила Зейдена, змусила їх усіх опинитися в цій ситуації.

"Тоді вважайте їх моїми гостями". Слова Зейдена виривають мене з моєї жалості до себе. Тіні заповнюють підлогу і в'ються навколо помосту. *"Я не прошу дозволу у тебе - ні в кого - приводити гостей у мій власний дім"*. Тон Зейдена охолоджується до льодовикового.

Гаррік лається собі під ніс і кладе руку на руків'я одного зі своїх мечів.

"Зейден..." - починає Улісес.

"Чи ти забув, що це *мій* дім?" Зейден схиляє голову набік і дивиться на них так само, як Сгейл вивчає здобич. "Моє життя пов'язане з життям Вайолет, тож якщо ви хочете, щоб я сидів у цьому клятому кріслі, вам доведеться змиритися з нею".

Шкіра Уліса вкривається плямами, а я відчуваю, як кров приливає до моєї.

Його крісло. Порожній стілець. Він сьомий.

Срань господня. Я, звісно, знала, що це його будинок, але він ніколи не був зареєстрований. Це все належить Зейдену. Жоден вельможа не претендує на герцогство Аретія. Вони всі думають, що земля зруйнована, або ще гірше - проклята. Це все його.

"Гаразд", - каже тиха жінка, її голос м'який і спокійний. "Ми повіримо Вайолет Сорренгейл. Але це не допоможе нам озброїти штреки без оперативної кузні. Вигравши першу битву з Наваррою, захопивши половину Квадранту Вершників, ви, можливо, програли нам цю війну".

"І що нам робити з усіма цими кадетами?" втомлено запитує Батл-Акс, потираючи перенісся. "Боги, ви привели нам Аетоса і *писарів*. Ми ж не можемо відправити їх битися з вівернами та венінами".

"Я також привів вам чотирьох професорів, і не схоже, щоб ви залишилися без своєї частки знань", - відповідає Зейден. "Писарів я вже розпитав. Їм можна довіряти, а Кет ручається за Аетоса. Що стосується інших кадетів, я пропоную тобі повернути їх до занять."

Щось... мерехтить, в'ється навколо Архіву, який я тримаю в голові.

"Вайолет". Її м'який голос пронизує мене до глибини душі, і я хапаю Зейдена за руку, щоб втриматися на ногах. Полегшення, радість, здивування - все це послаблює мої коліна і пече очі.

Вперше за багато місяців я відчуваю себе цілісною.

Посмішка розтікається по моєму обличчю. "Андарна".

Зважаючи на все, чим ми пожертвували заради цього королівства, нам краще бути здатними захистити його.

**-ЩОДЕННИК ВАРРІКА ЛЮЦЕРА - ПЕРЕКЛАЛА
КАДЕТКА ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ВОСЬМИЙ

Долина над Аретією виглядає моторошно схожою на ту, де я була востаннє, наче осінь на цій височині не має сенсу, коли в місті під нами є явні ознаки наближення зими. Але, на відміну від минулого разу, дракони тут *скрізь* - зубчасті виходи скелі над нами, гирла печер на заході, широка долина на сході... *скрізь*.

Двоє найбільших з них стоять переді мною, як підставки для книг, а між ними Андарна.

"Здається, ти казав, що вона прокинулася?" Я шепочу Тейрну, ніби мій голос може розбудити її, ніби не існує велетенського бурого, що тупотить повз зарості дерев, де дрімає Андарна, її тіло зігнуте в S-подібну форму. Трава ворухиться перед її мордою з кожним поривом видиху, і вона виглядає цілком задоволеною своїм скорпіоновим хвостом, що згорнувся навколо неї. І якась... зелена?

Ні, її луска все ще чорна. Мабуть, це підліткова особливість, що вони такі блискучі, що вона відбиває частину кольору довкола себе.

"Годину тому". Тейрн пихкає, і я майже впевнена, що Сгейл щойно закотила очі.

"Мені знадобилася година, щоб вибратися з тієї зустрічі, а потім мені довелося підніматися по тій скелі стежкою". Я не повиненна її будити. Відповідально було б нічого не робити, дати їй проспатися від

залишків її майже тримісячної драконячої коми. Але я так за нею скучила...

Золоті очі розплющуються.

Від полегшення я мало не падаю на коліна. Вона прокинулася.

Я посміхаюся і відчуваю, як мій світ оживає. *"Привіт."*

"Вайолет." Андарна підводить голову, і струмисько пари здуває назад розпущені пасма моєї довгої коси. *"Я мала намір не спати"*.

"Нічого страшного. Тейрн каже, що ти будеш дрімати протягом наступного тижня або близько того". Ступивши крок вперед, я простягаю руку, щоб почухати її лускату лінію підборіддя. "Тебе довго не було."

"Здавалось ніби нічого не сталося". Вона вигинає шию, щоб я міг дістати ділянку під підборіддя.

"Повір мені, це не так". Я відступаю назад і уважно дивлюся на неї. Якби мені довелося вгадувати, я б сказала, що вона майже на дві третини менша за Сгейл. "Я думаю, що ти більша."

"Звісно." Вона пирхає, впираючись кігтями в землю, випроставшись у повний зріст.

Я відступаю ще на кілька кроків, дивлячись все вище і вище, як вона струшує сон, її крила шелестять, коли вона повертає голову, оглядаючи долину. "Що ти хочеш робити? Полетіти? Прогулятися?" Мені стільки всього треба їй розповісти.

"Їжа. Треба шукати овець." Вона махає крилами, а потім спотикається і летить вперед, як у розпал літа.

Дідько.

Я продираюся назад крізь громіздку траву, поспішаючи, щоб не бути порізаною кігтями Андарни, коли вона знаходить рівновагу.

"Ти не могла б не розчавити нашу людину?" гавкає Тейрн.

"Я навіть близько не стояла", - огризається Андарна, кидаючи у відповідь швидкий погляд у його бік і змахуючи крилами з тим самим результатом.

"Я ж казав тобі бути терплячою", - докоряє Тейрн.

Погляд, яким вона дивиться на нього, змушує Сгейл пирхнути, як мені здається, з вдячності, а Андарна знизує плечима, впирається кігтями в землю і знову намагається підняти крила.

Мій шлунок падає, голова крутиться так швидко, що я ледве встигаю вловити дзижчання думки, коли мій погляд ковзає між двома крилами. Ліве крило не розгортається повністю. Вона робить це наполовину, але решта чорної павутини так і не натягується.

Вона намагається раз, два, потім вишкірює свої гострі зуби і шипить парою, коли вона не стає на місце з третьої спроби.

О боги. Щось не так.

Я, бляха, не знаю, що казати чи робити. У мене... немає слів. Безсила допомогти. Бляха-муха. Я повиненна запитати її, чи все гаразд? Чи проігнорувати це, як бойове поранення дорослої людини? Крило зламане? Потребує лагодження? Чи це частина процесу росту?

Андарна повертає голову до мене, і її очі звужуються. "Я не зламана".

Моє серце завмирає.

"Я ніколи не казала, що ти зламана, - шепочу я.

Чорт, чорт, чорт. Я образила її почуття.

"Мова не потрібна, коли я можу чути твої думки. Я зломлена не більше, ніж ти." Її губи кривляться і блискають зуби.

Ой. "Вибач. Я не це мала на увазі". Думка ледь чутно шепоче.

"Досить." Тейрн опускає голову до її рівня. "Вона має право турбуватися про тебе, як і ти про неї. А тепер йди їсти, поки голод не

взяв гору над здоровим глуздом".

Сгейл проходить повз мене праворуч, земля злегка здригається під моїми ногами, коли вона прямує до луку на сході. Фейрге забирається з її шляху.

"Є стадо, на яке набагато краще полювати пішки", - каже Тейрн, м'яке гарчання вібує в його горлі. "Йди за Сгейл".

Андарна складає крила, згинає кігті, потім безмовно обходить мене, прямуючи до Сгейл. Я обертаюся, щоб подивитися, як вони йдуть геть.

"Підлітки, - бурчить Тейрн. "Вони нестерпні, коли голодні".

"Її крило", - шепочу я, обхоплюючи руками живіт.

Його зітхання хвилює траву навколо мене. *"Ми зі старшими будемо працювати з нею, щоб зміцнити м'язи, але є ускладнення.*

"Які?" Мої груди стискаються, і я піднімаю на нього погляд.

"Підніми свої щити і заблокуй її, наскільки це можливо".

Я зосереджуюсь, відгороджуючись від того перламутрового зв'язку, який тепер впізнаю як Андарну. *"Готово."*

"Є багато причин, чому молодняк не залишає Долину. Масові витрати енергії в Рессоні змусили її до швидкого зростання. Ти це знаєш. Але якби це сталося тут, або в Басгіаті, де її можна було б швидко і безпечно прихистити на час Безсонного Сну, можливо, вона росла б, як зазвичай." Його тону достатньо, щоб підняти волосся на моїй потилиці. Він ніколи не був таким обережним зі словами, ніколи не був таким обережним з моїми почуттями. "Але того критичного дня ми пролетіли між Рессоном і Аретією, - продовжує він. "А потім ми знову чекали, щоб полетіти до Басгіату, і навіть тоді вона прокидалася кілька разів. Старійшини ніколи не бачили, щоб дракон залишався без снів так довго. А тепер її ріст непередбачуваний.

Уздовж передньої частини наших крил є другий набір м'язів, який формується під час нашого росту. У неї не було. Старші вірять, що вона все одно літатиме... з часом. Як тільки вона зміцнить існуючі м'язи для компенсації."

"Чи може Бреннан вилікувати її?" Це моя провина, тому що я використала її силу в Рессон. Тому що ми полетіли в той день. Тому що нам довелося повернутися до Басгіату. Тому що вона зв'язала себе в дитинстві, а я перервала її безсонний сон. Я могла би перераховувати причини цілий день.

"Не можна виправити те, чого не існує".

Я спостерігаю, як вона прискорює крок, щоб наздогнати Сгейл, клацає зубами на птаха, який одразу ж шкодує, що підлетів надто близько, і з вереском вигукує.

"Але вона полетить?" Я достатньо дізналась про драконів, щоб знати, що життя без польоту - це більше, ніж трагедія.

"Ми віримо, що з часом вона зможе натренувати наявні м'язи, щоб витримати вагу крила", - запевняє він мене, але в його тоні є нотка чогось іншого, що змушує мене насторожитися.

"Ти віриш". Я повільно обертаюся, щоб подивитися на другого за величиною дракона на континенті. "Це означає, що у вас був час обговорити це. Як давно ти знаєш?"

"Відтоді, як прокинулася тут у розпал літа".

Моє серце перестає калатати і різко падає на траву. Тоді вона ще не повністю розправила крило, але я не звернула на це уваги, оскільки вона виглядала... незграбною.

"Що ще ти мені не розповідаєш?" Він би нізащо не викреслив її з розмови, якби не хвилювався за мою реакцію на інформацію - або її реакцію.

"Те, що вона сама не визнала". Він опускає голову, його великі золотисті очі зустрічаються з моїми. "Вона буде літати, але ніколи не витримає вершника".

***

Вона ніколи не витримає вершника. Слова Тейрна повторюються в моїй голові протягом наступних трьох днів, поки ми повертаємося до занять на чолі з професорами, які полетіли з нами на Аретію, а також кількома учасниками революції та Асамблеї. Навіть переклад щоденника Варріка не може відволікти від цих думок, і щоразу, коли його передбачення пробігає в моїй голові, я одразу ж придумую щось інше, на випадок, якщо Андарна підслуховує.

"Залізний... дощ", - кажу я, записуючи слова на пергаменті, коли втретє закінчую перекладати уривок. Щоразу я використовую один і той самий процес, незважаючи на те, наскільки... дивним він є.

"Залізний дощ щось означає для вас?" запитую я, закриваючи блокнот на столі Зейдена і тягнучись до рюкзака. Я запізнюся, якщо не покваплюся.

"А повинно?" відповідає Тейрн.

"Очевидно, інакше вона б не питала". Я майже відчуваю, як Андарна витріщилася на мене. "Ох... вівці."

"Вони не втримаються, якщо ти продовжуватимеш запихати їх так", - зітхає Тейрн, - "ось так".

Я прикусила усмішку і побігла назустріч своєму загону.

Треба віддати належне Бреннану і Асамблеї. Можливо, ми ділимося книжками і втискаємось у кожну вільну кімнату на першому поверсі для лекцій, але кожен кадет чистий, нагодований, забезпечений житлом і навчається.

Історія викладається в кабінеті, який, як мені здається, був кабінетом батька Зейдена, і вчора ми розпочали новий розділ про повстання в Тірріші, щоб кожен міг дізнатися, що насправді сталося шість років тому, але ми просунулися лише достатньо далеко, щоб охопити політичний ландшафт років, що передували повстанню.

Замість випробувань і рукопашних боїв Еметтеріо змушує нас щодня бігати крутою кам'янистою стежкою до долини, поки наші хворі легені не звикнуть до висоти, але він попереджає, що не варто занадто розслаблятися. Ми майже впевнені, що кількість курсантів, яких вирвало біля стежки, свідчить про те, що ми не розслабляємося, але наполегливість у його тоні підштовхує нас бігти ще старанніше.

"Яструбиний Ніс" Улісес взявся за фізику, що дає йому ще одну причину проводити годину через день, витріщаючись на мене. А "Бойова Сокира" Кайлінн візьметься за польотні маневри, щойно Асамблея вирішить, що ми в достатній безпеці, щоб дозволити бунту піднятися з-під прихованого захисту долини, а це означає, що у нас є понад двісті невгамовних драконів.

Сурі, член Асамблеї зі сріблястим волоссям, яка відверто ненавидить мене, полетіла з Зейденом та іншими лейтенантами два дні тому. Не знаючи, де він, гадаючи, чи він у небезпеці, хвилюючись щосекунди, що він може бути в бою, я переборюю чергову хвилю нудоти, коли ми входимо до відбудованого театру в північно-західному крилі Ріорсон-хаусу.

Видовище більш ніж вражаюче. Не лише тим, що тут достатньо місць для кожного кадета, але й тим, що з усього, що вони могли відбудувати за останні шість років... вони обрали театр.

"Ласкаво просимо до Бойового зведення", - каже Ріаннон, проводжаючи нас сходами праворуч до наших місць.

"Добре. Може, вони розкажуть нам, що відбувається в Наваррі", - каже Візія з ряду попереду нас. Окрім Ааріка та Слоан, є ще четверо першокурсників, чиї імена я ще маю вивчити.

На відміну від нашого звичного "Бойового зведення", ми сидимо ніби в строю: по крилах, секціях і загонах. І на відміну від карти в Басгіаті, ця карта - висота і ширина великої сцени, де мала б висіти завіса, і вона включає острови - п'ять великих і тринадцять менших островів, які оточують Континент з усіх боків.

"Ці червоні та помаранчеві прапори, - зауважує Рідок зліва від мене, показуючи на карту. "Це..."

"Гадаю, це ворожа територія", - зауважує Сойєр, сидячи поруч з Рідоком.

"Не така, як у Поромішів". Рідок дістає з рюкзака ручку та пергамент, і я роблю те саме, балансуючи переплетеним зошитом на колінах. "Як... темний ворог-мечник".

"Точно. Висушені землі, зруйновані міста, такі як Золя. Червоний - старий рух, помаранчевий - новий." Майже вся провінція Кровлан залишається недоторканою, але ворог знаходиться всього за день польоту від нашого кордону. Єдиний рух, який я помітила з часу перегляду цієї карти в середині літа, - це рух вгору по річці Стоунвотер в напрямку Наварри. "Хлопці, ви отримали листи своїм сім'ям?"

Мої друзі не могли видати наше місцезнаходження, але вони могли попередити своїх близьких, щоб ті покинули прикордонний регіон або просто *виїхали*. Я б не виключила, що Мельгрєн міг почати страчувати сім'ї, щоб покарати тих, хто дезертирував.

І це все моя провина. Я відповідальна за крило Андарни, за те, що змусила викрити правду до того, як Аретія була готова діяти, за те, що привела сюди сотню вершників без дозволу, за занепокоєння,

викарбуване на лобі Бреннана про збільшення поголів'я овець для всіх драконів, яких я привела сюди, і за те, що поставила мішень на спинах родин моїх друзів. Я стискаю ручку так міцно, що вона стогне від напруги.

Як я могла прийняти кожне правильне рішення минулого року і кожне *неправильне* цього року?

Вони всі кивають, а Ріаннон додає: "Сподіваюся, це переконає їх переїхати".

Аарік не переймається тим, що повертається зі свого місця прямо переді мною. "Я відхилив пропозицію листуватися", - каже він через плече.

"Ще б пак". Я змушую себе посміхнутися. Його батько обісрався б, якби дізнався, що Аарік не лише приєднався до квадранта, а й виступив проти Наварри.

"Є успіхи з охоронним камнем?" запитує Рі, і всі повертають голови. Навіть Аарік і Слоан озираються через плечі.

"Я переклала потрібний нам розділ тричі, і думаю, що вже близько". Моя посмішка повторює їхні, тому що я думаю, що, можливо, у мене *це вийшло*. "Я знаю, що минуло вже три дні, але я трохи заіржавіла, і це найдивніша форма магії, про яку я коли-небудь читала, мабуть, саме тому її ніколи не робили двічі.

"Але ти думаєш, що це спрацює?" запитує Слоан з відвертою надією в очах.

"Вірю". Я киваю, розправляючи плечі, ніби вага їхніх очікувань була фізичною. "Я просто маю бути впевненою, що це правильно". І краще б мені не помилитися. Ці куполи - наш найкращий захист, якщо віверни піднімуться на Скелі Дралора.

"Почнемо!" професорка Девера каже зі сцени, її голос легко розноситься над сотнею нас, і всі повертаються до неї обличчям.

"Це так само, як бути в Басгіаті", - посміхається Рідок. "Але знаєте... ні".

Рі нахиляється і шепоче: "Дивна магія?"

"Я..." Моє обличчя скривиться. "Я думаю, що Перша Шістка практикувала якусь магію крові", - шепочу я ще тихіше, ніж вона. Я тричі переклала уривок і щоразу знаходила ті самі слова, але ніколи не чула про використання крові в... чомусь.

Її брови піднімаються. "Ти впевнена?"

"Настільки, наскільки це можливо. Єсінія придумала такий самий переклад цього уривка, але я думаю, що мені варто ще раз його перечитати. Про всяк випадок".

"Так. Про всяк випадок". Вона киває.

"Ласкаво просимо на ваше перше офіційне Бойове завдання як зрадників", - оголошує Девера.

Це привертає загальну увагу. На місці мого шлунку утворюється яма.

"Звикайте до звучання цього слова", - каже вона без вибачення, її погляд сканує нас. "Тому що саме так нас тепер вважає Наварра. Незалежно від того, як ми ставимося до вибору, який ми зробили, щоб захистити тих, хто не може захистити себе, саме так нас будуть сприймати друзі та близькі, яких ми залишили. Але особисто я пишаюся кожним з вас". Її очі зустрічаються з моїми. "Важко залишити все, що ти знаєш, все, що ти любиш, але цього вимагає твоя честь. З огляду на це, прошу привітати підполковника Айзері, який займе місце куратора квадранту "Скрайб", оскільки у нас їх тут немає".

Позиція Маркхема. Чи зможе Єсінія або двоє інших кадетів створити тут свій власний квадрант, не маючи нікого, хто міг би їх навчити? Сьогодні вранці Асамблея закінчила опитування і дозволила Дейну бути присутнім, тож він сидить у першому ряду з лідерами крил. Я рада, що він вийшов з ізоляції, але також рада, що він тримає дистанцію.

"Ми віримо в обмін інформацією тут, в Аретії", - каже Бреннан, піднімаючись на сцену разом з Деверою.

"Досі не можу повірити, що він відмовився від твого прізвища, - бурмоче собі під ніс Соєр.

Мої однокласники - єдині, хто знає, хто такий Бреннан, і, здається, Девера та Еметтеріо також згодні зі зміною прізвища. Можливо, Каорі теж, якби пішов з нами, але він подивився на мене, явно розриваючись, і сказав, що його місце - з Емпіреями.

У кожного, хто залишився, були свої причини. Принаймні, так я кажу собі.

"Він мусив. Крім того, мені подобається його ім'я. Воскреслий означає "Тирриш", - відповідаю я. Для мене він все ще просто Бреннан.

"По-перше, - починає Бреннан, - ми зробили, як ви просили, і тримали вас у ваших відповідних крилах. Друге крило і Третє крило, ви знаєте, що Елені Джарет і Тіббот Васант тепер є вашими лідерами. Ми очікуємо, що всі відсутні лідери крил або командири загонів будуть замінені до завтрашнього дня, і ви повідомите Девері про свій вибір".

Мої брови здіймаються вгору.

"Ви не будете обирати за нас?" - запитує хтось із Першого крила. Такий протокол у Басгіаті.

"Хочете сказати, що ви не здатні?" кидає виклик Бреннан.

"Ні, сер."

"Чудово. Йдемо далі." Він повертається в наш бік. "Ми перевірили списки, щоб бути впевненими, але виявляється, що не лише Четверте крило може похвалитися Залізним загоном цього року..."

Першокурсники, що сидять перед нами, вигукують, бо вже другий рік поспіль ми маємо честь хвалитися найбільшою кількістю вцілілих після Обмолоту першокурсників.

Бейлор, кремезний, з чорним волоссям, підстриженим під череп, кричить найголосніше, і куточок мого рота піднімається, коли він штовхає плечем Ааріка, щоб той приєднався до нього.

"- але Секція Полум'я має унікальну честь бути повністю неушкодженою". Бреннан дивиться вниз на Бодхі. "Дурране, ти привів усіх кадетів. Гадаю, це робить тебе Залізною Секцією."

Срань господня. Тепер я навіть не намагаюся придушити свою посмішку. Я знала, що Четверте крило привезло найбільше кадетів, але ми стримали всю нашу секцію разом?

"Гадаю, ти хочеш нашивку?" запитав Бреннан, посмішка скривила його губи.

"Так, бляха-муха, хочемо!" кричить Рідок, підхоплюючись зі свого місця, і вся наша секція голосно аплодує, навіть я.

"Так, сер", - каже Бодхі, коли ми заспокоюємося, озираючись на нас через плече, ніби не може відвезти нас у якесь гарне місце.

"Я подивлюся, що ми можемо зробити". Бреннан піднімає на мене погляд і посміхається. "Тепер до реальної справи. Почнемо з ваших новин з Наварри. Наскільки ми можемо судити з наших джерел, громадськість нічого не знає".

Що? Як? Ми з Рі обмінюємося поглядами, сповненими чистої розгубленості, а по театру прокочується хвиля тихих коментарів.

"На наш подив, аванпости успішно відправилися з подарованим їм лейтенантом Ріорсоном віверном, а генерал Мелгрєн приховав цю новину від широкої громадськості, хоча, очевидно, всі присутні військові тепер знають про це. І, на жаль, вони все ще відвертаються від кожного громадянина Пороміша на кордоні".

Моє серце завмирає, і та крихітна частина мене, яка сподівалася, що наш від'їзд спонукає до дій і роздумів, помирає болісною, розчарованою смертю. Але як тільки у нас з'являться куполи, ми станемо безпечним варіантом для громадян Поромішу, яких Наварра все одно не прийме.

"Наші сили подвоїли патрулювання на кордонах Тиррендора, - він потирає великим пальцем нижню частину щелепи, - але ми впевнені, що наше місцезнаходження все ще залишається таємницею".

"Навіть під час найбільшого на континенті бунту в Наваррі?" - запитує хтось із Першого крила.

"Тири лояльні, - каже Слоан, піднімаючи підборіддя. "Ми пережили останнє повстання. Що б ми не побачили, ми триматимемо це при собі".

Бреннан киває. "Хороша новина: наскільки нам відомо з наших джерел, ваші сім'ї не стали мішенню, і ми звертаємося до вас не лише з листами, а й з пропозиціями притулку. Якщо вони готові ризикнути і зробити крок у невідомість, ми докладемо всіх зусиль, щоб привезти їх сюди".

Комок у горлі на секунду заважає мені дихати. Батько пишався б ним.

"Про що нам говорить відсутність руху військ?" запитує Девера, стріляючи в Бреннана боковим оком. "Чи ти не пам'ятаєш, як працює "Бойове зведення"?"

"Прошу вибачення". Бреннан піднімає руки вгору і відступає назад. "Минуло кілька років".

"Вони були надто зайняті розгрібанням безладу, який Ріорсон влаштував на кордоні, щоб турбуватися про нас", - відповідає Дейн.

"Поки що", - погоджується Бреннан, киваючи головою. "Вони можуть бути шоковані, але не сумнівайтеся, що ми будемо вести війну на два фронти, як тільки вони зможуть зорієнтуватися і вирішать, наскільки вони можуть ризикувати, коли про це дізнається громадськість."

"Коли ми зможемо битися з ними?" - запитує хлопець з Третього крила, показуючи на карту. "З темними володарями?"

"Коли закінчите навчання", - відповідає Бреннан, піднімаючи брови в серйозному виразі, що робить його схожим на тата. "Ми не посилаємо кадетів на смерть, і це саме те, що станеться з тобою, якщо ти спробуєш битися з темним воїном, перш ніж будеш готовий. Ти помреш. Невже ти так хочеш почати новий смертельний список?"

"Сорренгейл та інші не померли", - відповідає він.

"Двоє з нас *померли*", - огризається Імоджен, і вершник сповзає на сидіння.

"Коли навчишся володіти блискавкою, тоді й поговоримо", - відповідає Девера.

"Перш ніж ти закінчиш школу, ти навчишся битися з темним воїном і виживати, - обіцяє Бреннан. "Це вимагає іншого стилю ведення бою і відточування твоєї печаті, які, як ти, можливо, помітив, тут трохи запальні. Пам'ятайте, магія тут трохи дикувата, але ми зараз

розшифровуємо щоденник Варріка, щоб якнайшвидше запустити наші куполи в роботу. Ми також працюємо над тим, щоб налагодити роботу нашої кузні, щоб постачати зброю як нашим військам, так і грифонам, що є частиною нашої місії..."

По аудиторії прокотилося несхвальне бурчання.

"Припиніть", - докоряє Бреннан. "Флаєри небезпечні, але вони не вороги, яких вас навчили боятися, хоча деякі з них все ще вороже налаштовані до нас, про що свідчить напад на Самару чотири дні тому".

Літуні напали на Самару? Мій пульс затинається. *Міра*.

"Що повертає нас до бойового звіту, - продовжує Девера. "Один дракон був поранений, але жоден вершник не загинув під час атаки, згідно з нашими джерелами, головним чином тому, що під час атаки на заставі був лише один дракон - політична нестабільність, пам'ятаєте? Куполи не вийшли з ладу, але зграя літунів проникла на пост, вбивши з десяток піхотинців, перш ніж двоє з них були вбиті на найнижчому рівні фортеці".

Ніхто з вершників не загинув. З нею все гаразд. Коли моє серце випадає з горла, я знову можу думати.

"Вони шукали зброю", - шепочу я. "Ось де зброярня". Жителі Наварри, можливо, не знають, що ми зникли, але замети знають.

"Скажи це", - тихо закликає Ріаннон.

Я хитаю головою, не бажаючи доводити свої думки до логічного завершення.

"Які питання ви б поставили про напад?" втручається Девера. "Цей занадто довго проводив брифінги для офіцерів і не пам'ятає, що таке мистецтво викладання". Вона кидає ще один злий погляд на Бреннана.

"До біса. Я скажу це", - бурмоче Рідок. Потім запитує на повну гучність: "Вони шукали зброю?"

"Абсолютно." Бреннан киває. "Це єдина причина, чому літуни атакували безпосередньо наваррські аванпости". Він дивиться на мене так, ніби *знає*, що питання насправді було моїм, а потім дивиться тим викличним поглядом несхвалення, який він опанував до п'ятнадцяти років, змушуючи мене піднятися, перестати уникати наслідків моїх власних вчинків.

Гаразд. "Літуни атакували Самару до чи після звістки про нашу..." Боги, як правильно назвати те, що ми зробили? "Від'їзд з Басгіату просочився в Поромішель?"

Погляд Бреннана пом'якшується у схваленні.

"Після", - відповідає Девера.

Клубок у горлі болісно розростається, погрожуючи розірвати на шматки той фасад спокою, який у мене залишився. Вони напали, бо знають, що ми не можемо їм допомогти. Вони беззахисні.

"Це не твоя вина", - шепоче Ріаннон.

"Ні, моя". Я зосереджуюсь на нотатках.

Бреннан повертається до карти. "Переходимо до пересування ворога. Минулого тижня веніни захопили місто Анка. Не дивно, враховуючи його близькість до нещодавно загиблої Золи".

Я не дивлюся на Анку. Мій погляд прикутий до Кордина, де віконт Текар має єдине відоме світило. Це наступне за величиною місто між Золією та Драйтусом, але все ще за межами території, контрольованої Веніном. До приморського міста було два дні польоту з Басгіату, але звідси? Б'юся об заклад, що Тейрн міг би долетіти за дванадцять годин.

"Десять", - поправляє він мене. "Але це не зовсім безпечно", - каже він, але це не аргумент.

"Так каже Зейден, але так само небезпечно перебувати тут, за межами куполу, без кузні, щоб озброїти будь-кого, включно з нами". Добре, що ми скоро підніmemo купол.

"Вона має рацію, - погоджується Андарна. "Ти можеш нести світило?"

"Це питання мене ображає".

"А ти можеш нести світило, будучи ображеним?" - допитується вона.

Тейрн гарчить.

"Занепокоєння викликає те, що, схоже, місто було спустошене, а потім темні воїни відступили, щоб знову зібратися в Золі", - каже Девера. "Про що це нам говорить?"

"Вони організовані і базуються в Золі", - відповідає Ріаннон. "Це схоже на поїздку з постачання для поточної кампанії".

"Срібна!" Тейрн змінює тон. "Наближається бунт!"

У мене перехоплює подих, і я повертаю голову до задньої частини театру, наче маленькі вікна там дадуть мені хоч якусь підказку про те, що наближається.

"Так. Вони не просто споживають, а вперше окупувають територію. Добре, - Бреннан замовкає, без сумніву, розмовляючи з Марбх, а потім зосереджується, коли весь театр замовкає. "Усі йдіть до великої зали і чекайте там", - наказує він, звертаючись до Девери, коли зал занурюється в тихий хаос.

"Скільки?" Я змушую себе дихати крізь жах, запихаю все у свій рюкзак і стою, поки всі навколо роблять те саме в тихій паніці.

"Вони прийшли за нами?" тихо запитує Рідок. "Наварра?"

Я думала, у нас буде більше часу. Як це може вже відбуватися?

"Я не знаю", - відповідає Ріаннон.

"Чи може Тейрн взяти Кодага?" запитує Аарік, коли я закидаю рюкзак на спину.

Мій рот відкривається і закривається, коли я думаю про дракона генерала Мелгрена. Я навіть не хочу знати відповідь на це питання.

А Тейрн підозріло мовчить.

"Найкоротша революція в історії". Сойєр бурмоче лайливе слово і туго затягує лямки свого рюкзака.

"Сорок. *Сгейл* теж наближається, але вона занадто далеко, щоб..." Тейрн робить паузу. "Зачекай. Тейн очолює бунт."

Тейн?

Міра. Страх стискає мені живіт.

До біса очікування.

Я проштовхуюсь повз Сойєра до зовнішнього проходу театру, а потім *біжу*, ігноруючи кожен голос, що кличе мене, навіть голос Бреннана. Біг щоранку протягом останніх трьох місяців зміцнив ту перевагу, яку я вже мала над більшістю вершників у цій кімнаті - швидкість.

"Приготуйте перекладини!" кричить Бреннан над сутичкою.

Міру вб'ють. А може, вона прийшла сюди, щоб убити нас. У будь-якому випадку, їй доведеться подивитися мені в очі, перш ніж вона це зробить.

Ноги підкачуються, я біжу через задню частину театру, відрізаючи Перше крило від виходу і прориваючись до головного коридору. Статуї та гобелени розпливаються, коли я пробігаю повз них, мої легені палають, коли я проношуся повз охоронців і вершників, що витікають на проїжджу частину.

Будь ласка, Данне, не дай їй спалити цей будинок до того, як я отримаю шанс напоумити її.

Я пробігаю повз Еметтеріо, який кричить мені, щоб я йшла до великої зали, а потім ледь не послизнулася, повертаючи до фойє, не наважуючись прискорити крок, навіть коли моє серце сильно калатає, протестуючи проти висоти. Охоронці тримають двері відчиненими, без сумніву, щоб вершники могли в'їхати, і я пролітаю крізь них, мої ноги ледь торкаються мармурових сходів у внутрішній двір, якраз вчасно, щоб побачити, як крила Тейна здіймаються прямо переді мною, зупиняючи стрімкий спуск.

Страх підступає до горла, і я зупиняюся за тридцять футів від вхідних дверей, ногами прокладаючи борозенки на гравії.

Каміння розлітається пиловим шквалом від удару кігтів Зеленого Клубохвоста, і я здіймаю руки, щоб затулити обличчя, коли Тейн приземляється прямо перед дверима двору, перекриваючи вихід у місто, а двоє інших приземляються з флангів, їхні приземлення такі ж різкі.

Я кашляю, коли пил розвіюється, і одразу ж помічаю розлюченого оранжевого і яскраво-червоного, які дивляться на мене, вишкіривши зуби.

Чорт забирай, ще четверо приземляються на зовнішні стіни, струшуючи кладку. Вони всюди.

Мій шлунок опускається. Нас зрадили. Хтось повідомив Наваррі про наше місцезнаходження.

"Тейрн..."

"Тут", - відповідає він за мить до того, як падає з неба, як проклятий метеор. Земля здригається від сили його приземлення зліва від мене, а тінь його крила затуляє сонце над головою. Він реве так

голосно, що у мене скрегочуть зуби, потім опускає голову, його шия лише в дюймах від мого плеча, і випускає вогняну ріку в чіткому попереджувальному пострілі по ногах драконів.

Жар обпікає моє обличчя на час серцебиття, перш ніж він відступає назад, а його голова зміїним рухом кидається назад.

Тейн робить крок уперед, і час ніби сповільнюється до мілісекунд, коли Тейрн робить випад, роззявляючи свою масивну щелепу і вчепившись у горло Тейна так само, як у Соласа.

"Тейрн!" кричу я в дикому страху. Якщо Тейн помре, помре і Міра.

"Заради Бога, Вайолет!" кричить Міра.

"*Я тримаю його горло, але не зламав луску*", - запевняє він мене, наче це я тут драматизую.

"*Ну, поки це лише погроза*", - саркастично відповідаю я. "Злізайте мирно, і Тейн житиме!" Інші кидаються у двір за мною, їхні ноги гучно стукають по гравію, але я не зводжу очей з Тейна і Міри.

Вона із завидною легкістю злізає з дракона і прямує до мене. Її щоки червоні від опіків вітру, а очі дикі, коли вона піднімає на маківку свої льотні окуляри. "Ми всі прийшли мирно. Це Ріорсон прийшов по нас. Як інакше ми б вас знайшли?" Вона дивиться на будинок, не зменшуючи темпу. "Боги, я думала, це місце перетворилося на попіл".

Зейден?

"Це не так." Кінчики моїх пальців торкаються руків'я кинджалів. Я не впевнена, що зможу підняти їх, щоб убити сестру, але я точно не хочу бути вбитою нею.

"*Сгейл підтверджує*", - каже Тейрн, відпускаючи горло Тейне і повертаючись на мій бік. "*Вони в межах досяжності*".

О, дякувати богам. Моє дихання виривається у зітханні полегшення за секунду до того, як Міра обіймає мене. "Пробач", - каже вона в моє волосся, міцно стискаючи мене. "Мені так шкода, що я не послухала, що ти намагалась сказати мені в Самарі".

Мої плечі опускаються, і я розслабляюся, повільно повертаючи обійми. "Ти була мені потрібна", - шепочу я, не в змозі стримати біль, що просочується в мій голос. Є так багато інших речей, які потрібно сказати, і все ж *це те*, що виходить. "Ти була мені потрібна, Міра".

"Я знаю. Її підборіддя стикається з моєю маківкою, перш ніж вона відступає назад, стискаючи мої плечі. Вперше відтоді, як я почала навчатися в "Басгіаті", вона не сканує мене, щоб перевірити, чи не поранена я. Вона дивиться мені прямо в очі. Вона дивиться мені прямо в очі. "Мені дуже шкода. Я підвела тебе, і я обіцяю, що це більше не повториться". На її губах з'являється привид усмішки. "Ти справді вкрала половину курсантів "Басгіату"? І вбила віце-командувача?"

"Дейн убив віце-коменданта. Я лише прикінчила його. Ну, Зейден допоміг. Це була скоріше командна робота", - зізнаюся я, хитаючи головою, щоб прояснити ситуацію. "Ти знала про це? Коли я намагалася розповісти тобі, а ти сказала, що мені треба більше спати, *ти знала?*" Думка про те, що вона намагається переконати мене, що все це було в моїй голові, якби вона знала краще, нестерпна.

"Я не знала. Присягаюся, я не знала". Її широкі карі очі шукають мене. "Не знала, доки віверну не скинули біля в'їзних воріт Самари. Мама приїхала приблизно через десять годин і розповіла мені правду - розповіла *всім вершникам правду*".

Я кліпаю від шоку. "Вона просто... сказала тобі".

"Так." Її підборіддя опускається, коли вона киває. "Вона, мабуть, зрозуміла, що не можна брехати, коли поруч гігантська мертва

віверна".

А ми вже були на шляху сюди.

"Зейден. Я простягаю руку, але не тому, що не довіряю сестрі, а тому, що довіряю йому більше.

"Якщо вона сказала, що твоя мати зізналася, значить, вона говорить правду. Ми зараз на околиці міста, просто летимо з відсталими".

"І що, вона просто дозволила вам усім сорока піти?" Я вивільняюся з її обіймів і показую жестом на драконів, що сиділи на стінах навколо нас. Вони б нізащо не дозволили десяткам вершників дезертирувати.

"Вона дала нам годину на роздуми, і половина з нас вирішила піти. По дорозі ми зіткнулися з іншими вершниками, яким поставили такий самий ультиматум. Керівництво вирішило, що відпустити нас буде безпечніше, ніж дозволити нам залишитися і вмовляти інших піти, або, що ще гірше, злити інформацію, і до того ж, це був не зовсім наш вибір, чи не так?" Вона озирається на Тейна.

Це... неправильно. Чому мама і Мельґрен дозволили їм просто... піти?

"Думаю, вона знала, що я знайду..." Вона дивиться через моє плече і завмирає, потім починає тремтіти, її зіниці широко роздуваються.

"Міра?" Я озираюся на будинок і бачу, що саме її злякало.

Бреннан поспішає вниз сходами, його рот кривиться в усмішці, яку я не можу не відобразити. Ми всі троє тут, і немає слів, щоб описати, наскільки *повним* є це відчуття. Мої очі горять, відганяючи гіркувато-солодкі сльози, але цілком радісні емоції, які загрожують переповнити мене.

Ми нарешті знову разом.

"Бреннан?" Міра хрипить, і я відступаю на кілька кроків, щоб дати їм місце. "Як?"

"Привіт, Міра". Він менш ніж за дюжину футів від нас, його посмішка розширюється.

"Ти жив?" Вона йде вперед, хитаючи головою. "Після... я маю на увазі... Минуло шість *років*, і ти... *живий*?"

"У плоті." Він розкриває свої обійми. "Боги, як я радий тебе бачити."

Вона відводить кулак назад і б'є його прямо в обличчя.

**Кров життя шістьох і одного об'єдналася і запалила камінь
залізним дощем.**

**-ЩОДЕННИК ВАРРІКА ЛЮЦЕРА - ПЕРЕКЛАЛА
КАДЕТКА ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ ТРИДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТИЙ

Дуже. Багато. Крові. "Йди до великої зали і скажи Рідоку Гамліну, що мені потрібен лід, негайно!" кричу я охоронцеві, коли ми проходимо через фойє.

"Я в порядку!" Бреннану вдається сказати, обмотавши носовою хусткою, що зупиняє річку крові, яка намагається розтектися по його обличчю. Він обмацує хрящ і скривиться. "Чорт забирай, Міро, здається, ти його зламала!"

"Я чула виразний хрускіт". Я дивлюся на сестру через плече, коли ми заходимо до кабінету, де у нас заняття з історії. Він облаштований для кадетів, з дюжиною стільців навколо нашвидкуруч змайстрованого столу.

"Ти на це заслужив", - вигукує Міра, струшуючи охоронця, який тягнеться до неї. "Не чіпай мене, курва".

"Залиште мою сестру в спокої", - наказує Бреннан, сідаючи спиною до краю столу. "Це сімейна справа".

"Сімейна? Сім'я не дозволяє один одному думати, що вони мертві вже шість років". Міра притуляється до стіни праворуч від мене, ставлячи мене між ними. "Єдина сім'я в цій кімнаті - це Вайолет і я".

"Міра", - починаю я.

"Підполковнику?" Улікс перебиває, проштовхуючись крізь охорону, і цього разу його погляд не зупиняється на мені.

"Підполковник?" Погляд Міри перебігає з Улісеса на Бреннана, і вона складає руки на грудях. "Принаймні, прикидаючись мертвим протягом шести років, ти заробив собі звання".

Бреннан стріляє в неї поглядом, перш ніж повернутися до Улісеса. "Зі мною все гаразд. Всі можуть розслабитися. У мене були й гірші травми в спарингах".

"Це буде не вперше, коли я зламаю йому ніс". Міра посміхається до Улісеса, чий погляд звужується до моєї сестри.

Охоронець протискується повз Улісеса, простягаючи мені шматок тканини, обмотаний навколо товстої бурульки, і я ніколи не любила печатку Рідока більше. "Дякую, - кажу я йому. "І скажіть те саме Рідоку, будь ласка."

"Відправте всіх вершників, які не заплановані для розвідки тиррійських аванпостів, якомога тихіше", - наказує Бреннан Уліксу. "Нам треба знати, чи інші вершники не дезертирують, чи не стягуються сюди, готуючись до удару.

"З усіма нашими додатковими вершниками", - бурмоче Улісес.

"Міняємось." Я віддаю власний наказ Бреннану, простягаючи лід.

"А як щодо нового бунту?" запитує Улісес. "Та ж процедура, що і з прибуттям кадетів?"

"Ріорсон ручається за них, за словами Марба, але переконайся, що дракони теж. Відведи їх у долину". Бреннан киває, і кров стікає з його підборіддя.

Гидота.

"Міняємося", - повторюю я, махаючи льодом, щоб він його побачив.

Улікс дивиться на Міру. "Ти впевнений..."

"Я можу впоратися з власною сестрою", - запевняє його Бреннан.

"Не будь так у цьому впевнений", - заперечує Міра, вигинаючи брову, коли Улісес відходить, залишаючи двері порожніми, але під охороною ззовні.

"Не можу повірити, що ти вдарила мене, - бурмоче Бреннан. "Ти знаєш, як важко виправити себе? А тебе? Без проблем. Робити це для себе? Велетенська скалка в дупі."

"О, поплач зі мною, старший брате." Міра шкрябає обличчя, насміхаючись з нього. "Знаєш, як ми плакали за тобою".

І раптом я знову відчуваю себе десятирічною, найменшою особистістю в кімнаті велетнів.

"Я знав, що ти не зрозумієш". Бреннан тицяє пальцем у бік Міри і здригається. "Чорт, доведеться вправляти хрящ".

"Розумієш? Розумієш, що ти дозволив нам спалити твої речі?"

"Я вже з ним побилася", - запевняю я її.

"Будемо дивитися, як наша мати стає тінню самої себе?" - продовжує вона наді мною. "Побачимо, як серце нашого батька не витримає, бо твоя смерть його зламала?" Міра відштовхується від стіни, і я піднімаю руку, долонею назовні, ніби навіть молюся, щоб зупинити її, якщо вона вирішить вдарити його знову.

"Може, я не зайшла *так* далеко". Не те, щоб вона не говорила правду, але, *чорт забирай*, це жорстко.

"Наш батько зрозумів би, що я робив". Голос Бреннана стає хрипким, коли він пересуває ганчірку з кров'ю.

"Ти не міг би поміняти ганчірку?" прошу я, вода капає з мого кулака на кам'яну підлогу.

"А що стосується нашої матері". Бреннан підводиться. "Сподіваюся, моя смерть переслідуює її кожен проклятий день. Вона так хотіла пожертвувати моїм життям заради брехні".

"Це несправедливо!" огризається Міра. "Я можу не погоджуватися з тим, що вона зробила, але я розумію, як вона думала, що так буде краще для нашої безпеки".

"Нашої безпеки?" Очі Бреннан звужуються. "Вас не вбили!"

Вони кричать один на одного так, ніби мене тут немає. Так, точно перетворилася на маленьку мовчазну сестричку.

"Тебе теж не вбили!" - кричить вона. "Ти сховався тут, як боягуз, замість того, щоб повернутися додому, коли ми потребували тебе!" Вона показує на мене. "Ти віддав перевагу зовсім чужим людям, а не своїм сестрам!"

"Я обрав благо континенту!"

"Трясця твоїй матері! Припиніть!" кричу я, змушуючи замовкнути їх обох. "Міро, він був новеньким лейтенантом, і що зроблено, те зроблено". Повернувшись до Бреннана, я тицяю лід йому в руку. "Бреннане, приклади цей довбаний лід до обличчя, поки не забруднив підлогу, впертий осел!"

Бреннан повільно підносить лід до носа, дивлячись на мене так, ніби ніколи раніше не бачив.

"І подумати тільки, а я мріяв про братів і сестер", - каже Зейден з дверного отвору, недбало притулившись до дверної рами, так, ніби він спостерігав за нами протягом гарячої хвилини.

Уся боротьба всередині мене перетворюється на чисте полегшення, і я йду прямо до нього, намагаючись не посковзнутися на крові Бреннана, розбризканій по всій кімнаті. "Привіт.

"Привіт, - відповідає Зейден, обіймає мене за талію і притискає до себе.

Мій пульс скаче, як камінь, кинутий у скляний ставок, коли я вбираю в себе кожну його деталь. На його обличчі немає нових порізів чи синців, але хто знає, що у нього під шкірою для верхової їзди. "З тобою все гаразд?"

"Тепер так". Його голос пом'якшується до того тону, який він використовує лише зі мною, послаблюючи мої коліна, коли він опускає свій рот до моїх, даючи мені весь час у світі, щоб протестувати.

Я не протестую.

Він цілує мене повільно, ніжно, і я підводжуся на носочки, щоб підійти ближче, затискаючи його щетинисті щоки між долонями.

Ось тут все стає вартим того, щоб його поцілувати. Світ може зруйнуватися навколо нас, і я не впевнена, що помічу - чи переймаюся - доки він буде в моїх обіймах.

"Серйозно?" зауважує Бреннан. "Прямо переді мною?"

"О, це *приручено* для них ", - відповідає Міра. "Зачекай, доки вони не вирішать залізити одне на одного в публічному місці. Таке лайно з голови не *викинеш*, повір мені".

Я посміхаюся у відповідь на поцілунок Зейдена, і він посилює тиск, але тримає язик міцно за зубами - на превеликий жаль для мене. Він неохоче відступає, але в його очах більш ніж достатньо обіцянки, щоб змусити мою кров закипіти.

"То що брат і сестри Сорренгейл збираються робити тепер, коли ви всі возз'єдналися?" запитує Зейден, піднімаючи голову, щоб подивитися на мою родину.

"Ми збираємося вибити все лайно з нашого брата", - з посмішкою відповідає Міра.

"Виживати", - підхоплює Бреннан.

Я відпускаю руки від обличчя Зейдена, потім дивлюся на брата і сестру.

Усі, кого я дуже, дуже люблю - усі, без кого я не можу жити - тут, і вперше в житті я можу їх захистити. "Мені потрібна кров шістьох наймогутніших вершників".

Брови Бреннана злітають догори, а ніс Міри морщиться, наче вона щойно ковтнула кислого молока.

"Колись? Або живучих зараз?" запитує Зейден, не змигнувши оком.

"Чому?" запитує Бреннан, з його кулака капає вода.

"Гадаю, в резиденції", - відповідаю я Зейдену, потім повертаюся обличчям до брата і сестри і затаюю подих. "Я знаю, як зробити купол".

***

Дев'ятеро з нас - Асамблея, Бодхі і я - виходимо через задні двері будинку Ріорсона через п'ять годин і піднімаємося стежкою, прорубаною в хребті вище, піднімаючись попарно.

"Ти в цьому впевнений?" запитує Улісес мого брата, коли вони йдуть попереду нас із Зейденом.

"Моя сестра впевнена, і цього достатньо для мене", - відповідає Бреннан.

"Так, звичайно, давайте витратити наш час на забаганки кадета", - озивається Сурі з місця, де вона гуляє з Кайлінн.

"Кадета, який може зробити купол", - заперечує Зейден.

Ніякого тиску.

Тремтячи, я пхаю руки в кишені своєї льотної куртки, щоб захиститися від холоду, коли сонце сідає за гору. Нарешті стежка

вирівнюється, і ми наближаємося до групи похмурих охоронців, які відступають убік, щоб ми могли пройти, слідуючи гравійною стежкою, що веде в гірський схил, перетворюючись на рукотворний каньйон, відкритий до неба над головою.

Магічні вогні мерехтять, коли ми проходимо крізь прірву, і мій шлунок тремтить від нервової енергії. Ні, це страх. Ні... нервова енергія. Що б це не було, я рада, що пропустила вечерю.

"Ми повинні використати цей час, щоб обговорити переговори з Текаром, оскільки ми всі тут". Улісес пильно дивиться на мого брата.

"Сьогодні прибуло послання. Він хоче, щоб ми прийшли йому на допомогу, коли його покличуть", - каже Бреннан. "Прибережні дрейфи повинні бути озброєні в першу чергу, і він каже, що дозволить нам повернути світило назад в Аретію..."

"Він не дозволить, - перебиває Зейден.

"Якщо побачить, що Вай володіє печаттю", - закінчує Бреннан.

"Схоже, нам потрібно шукати інше світило, бо він зустрінеється з Малеком раніше за Вайолет", - каже Зейден спокійним, крижаним тоном, яким він говорить, коли вже все вирішив. "Якщо тільки ти не прагнеш більше ніколи не побачити свою сестру. Він триматиме її як зброю. Ми з тобою це знаємо".

"Я можу відговорити його від будь-яких думок в цьому напрямку. Щелепа Бреннана цокотіла.

"Якби було інше світило, ти не думаєш, що ми б вели переговори за нього?" відказує Кайлінн.

"Тоді запропонуй йому повний арсенал, бо з Вайолет переговори не ведуться". Зейден озирається і дивиться на неї.

"*Я не проти ніти*". Наші плечі стискаються, коли стежка звужується, а стіни каньйону здіймаються ще вище навколо нас. "*Тобі*

це потрібно."

"Я проти. Відповідь - ні. Завжди є інший шлях".

Добре, що у нас скоро з'являться куполи. Це не вирішить нашої проблеми із захистом Поромієля, поки ми не зможемо побудувати розширення, як у Наварри, але принаймні всі тут будуть у безпеці.

Приблизно за двадцять футів углиб каньйон відкривається круглою камерою, в якій легко помістилися б усі десять наших драконів, і мій погляд одразу ж тягнеться вгору, туди, де низка рун веде до неба. *"Чому я ніколи не бачила цього, пролітаючи над головою?"*

"Дуже старі, дуже складні маскувальні руни".

Вершники перед нами розступаються, і в поле зору потрапляє охоронний камінь.

Я розтуляю губи, бо... вау.

Мерехтливий чорний стовп здіймається більш ніж удвічі вище Зейдена, і нам усім дев'ятьом знадобилося б простягнути руки, щоб оточити його. У самому центрі, щонайменше шість футів у діаметрі, викарбувано серію кіл, кожне з яких вписується в наступне і має руну, вирізьблену вздовж його шляху. Це майже той самий візерунок, що й на сторінках щоденника Ворріка.

Я рухаюся до нього, вбираючи кожну деталь. *"Це онікс?"* запитую я Зейдена. Він *масивний*. Занадто важкий навіть для дракона. Мабуть, вони вирізали його в цій самій кімнаті.

"Ми не можемо сказати напевно, але мій батько думав, що це поліроване залізо", - відповідає він.

Залізний дощ. Моє серце калатає. Це справді воно. У нас ось-ось з'явиться купол.

"Зробімо це". Голос Уліса лунає в печері, відбиваючись від високих кам'яних стін.

"І що саме ми робимо, щоб підняти купол?" запитує Бодхі, стаючи з іншого боку від мене, коли всі утворюють півколо навколо каменя.

"Одну секунду". Я витягаю щоденник Ворріка із захисної шкіряної сумки всередині своєї льотної куртки і гортаю перекладений пергамент, який залишила біля проходу, а потім дивлюся на камінь, щоб порівняти малюнки. Символ, який намалював Воррік, не ідентичний, але руни в ньому розташовані в тих самих позиціях, тож це добрий знак. "Ось так. "І ми зібрали шістьох наймогутніших вершників, - читаю я з пергаменту, - і кров шістьох і одного з них, об'єднавшись, запалила камінь залізним дощем". Я обводжу поглядом рядок. "Шістьох", - я вказую на камінь, - "і одного".

"Ти хочеш, щоб ми пролили кров на охоронний камінь?" запитує Фелікс, піднімаючи свої сріблясті брови.

"Я просто розповідаю тобі, як це зробили Воррік і Перша Шістка". Я піднімаю щоденник. "Хіба що тут є хтось більш здатний перекласти стародавню люцернську?"

Ніхто не говорить.

"Правильно". Я занурюю підборіддя і вивчаю решту перекладу.

"За нашими підрахунками, - каже Бреннан, потираючи руки, щоб зігрітися, - шість наймогутніших вершників в Аретії - це Зейден, Фелікс, Сурі, Бодхі, Вайолет і я".

"Схоже, є щось, що можна сказати про родинні зв'язки", - зауважує Сурі.

"За словами Варріка, Перші Шестеро пролили своє життя кров'ю", - починаю я.

Усі повертають голови в мій бік.

"Я не думаю, що це означає до смерті", - швидко уточнюю я. "Очевидно, що шестеро продовжували жити після того, як побудували куполи Басгіата". Навколо мене виразно зітхають з полегшенням. "Якщо пощастить, це буде швидкий поріз по долоні, покладемо руки на надгробний камінь, і у нас повинні з'явитися куполи".

"Під залізним дощем", - повільно каже Бодхі.

Сурі дістає ніж зі свого боку. "Зробімо це".

Ми шістьох підходимо до надгробка, і я ховаю щоденник у свою льотну куртку.

"Куди-завгодно?" запитує Бодхі, опускаючи свій ніж трохи вище долоні.

"У журналі не вказано". Бреннан проводить кинджалом по своїй долоні, потім притискає руку до надгробку, і ми всі робимо те саме.

Надія розбухає в моїх грудях, піднімаючись разом з моїм пульсом, і я шиплю крізь зуби від укусу болю, коли я ріжу. Кров заливає руку, і я притискаю порізану долоню до каменя, як і всі інші. Він холодніший, ніж я очікувала, тепло швидко вимивається з моєї руки, а кров стікає по мерехтливій чорній поверхні.

Камінь здається застиглим. Мертвим. Але не надовго.

Я дивлюся вниз, щоб переконатися, що всі притискають долоні до каменя, і бачу шість вузьких струмочків крові, що зміїться вниз по залізу.

"Це працює?" запитує Бодхі, стікаючи кров'ю за кілька футів від мене.

Мій рот відкривається, але я швидко закриваю його.

Ніхто не відповідає.

Ну ж бо, - благаю я камінь, ніби я можу повернути цю кляту річ до життя.

Ні гулу, ні відчуття сили - нічого, крім холодного, чорного каменю. Нічого схожого на усвідомлення, яке приходить від близькості до куполу на аванпостах або навіть від того, що я тримаю в руці кинджал зі сплавленим руків'ям.

Немає... нічого.

Спочатку опускається шлунок, потім серце, і, нарешті, плечі, коли голова опускається.

"Я все". Сурі відсмикує руку від каменя. "Решта з вас може сидіти тут і стікати кров'ю всю ніч, але це явно не працює".

Ні, ні, *ні*.

Фелікс, Бреннан і Бодхі опускають руки.

Невдача забиває мені горло, залишаючи гіркий присмак у роті. Я все робила *правильно*. Я досліджувала, читала і вкрала першоджерело. Я переклада і перевірида ще раз. Це мало бути рішенням. Це все, над чим я працювала місяцями, ключ до того, щоб усі були в безпеці.

Ми пустили кров не з тих шести вершників? Я пропустила якийсь елемент магії? Щось більше, ніж кров? Що я пропустила?

"Насильство, - тихо каже Зейден.

Повільно повертаю голову, щоб підняти на нього очі, очікуючи розчарування або осуду, але не знаходжу нічого в його очах. Але й жалю теж немає.

"Я зазнала невдачі", - шепочу я, і моя рука опускається.

Він спостерігає за мною протягом одного удару серця, потім двох, перш ніж опускає своє. "Ти спробуєш ще раз".

Це не наказ, просто факт.

"Вайолет, я можу..." - починає Бреннан, тягнучись до моєї руки.

Я хитаю головою, а потім дивлюся вниз на кров, що стікає в чашу моєї долоні.

Якщо він залатає поріз так свіжо, сумніваюся, що залишиться шрам. У мене навіть не буде шраму, щоб показати його за останні три місяці.

Звук розриву заповнює простір, і Зейден щільно обертає відрізаний шматок своєї уніформи навколо моєї долоні, щоб зупинити кровотечу. "Дякую."

"Ти спробуєш ще раз", - повторює він, обмотуючи ще одну смужку тканини навколо власної руки.

Я киваю, і він повертається, щоб поговорити з Кілінн, не підвищуючи голосу.

"А тепер, *будь ласка*, давайте обговоримо, як ми плануємо отримати це світило?" Тон Сурі підвищується від роздратування.

Я витріщаюся на скривавлений камінь, шукаючи відповіді, якої він мені не дасть.

"Це втрачена магія", - тихо каже Бодхі, з'являючись поруч зі мною. Він потирає великим пальцем свою щойно вилікувану, без шрамів долоню. "Можливо, є причина, чому цей камінь ніколи не працював. Він може бути зламаний".

Я знову киваю, не в змозі говорити. Бодхі. Зейден. Міра. Рі. Бреннан. Рідок. Сойєр. Імоджен... Список людей, яких я підвела, можна продовжувати і продовжувати. Ми тут тільки тому, що я змусила своїх друзів вкрати щоденник, а потім... нічого? Злість спалахує в моїх грудях, і сила вривається всередину, нагріваючи мою шкіру.

Я не зазнаю невдачі. Я ніколи ні не підводила у своєму житті. Ну, хіба що перший тест з КВВ наземної навігації, але це не рахується. То були всі. А це я.

"Запропонуйте віконтові вдвічі більше зброї, ніж він просив", - каже Улісес, і його голос стихає разом із кроками.

"Я надішлю послання завтра", - обіцяє Бреннан, коли інші виходять з палати.

У нас немає куполу. Ні зброї. Майже немає досвідчених вершників. І все через те, що я діяла нерозважливо.

Сила наростає, вібруючи в кінчиках моїх пальців.

Фелікс рухається в мій бік, його похмурий погляд вивчає мене, перш ніж простягає руку.

Я кліпаю, переводячи погляд на його долоню, потім на обличчя.

"Твою руку". Він піднімає брову.

Я простягаю свою неушкоджену руку, і замість того, щоб доторкнутися до мене, він нахиляє голову і спостерігає за легким тремтінням моїх пальців.

"Гадаю, нам краще почати завтра". Він зітхає. "Пропустимо пробіжку. Ми будемо тренувати твою печать". Його кроки відлунюють у кімнаті, і я обертаюся, спостерігаючи, як він виходить, мій погляд затримується на вузьких лініях рота Зейдена, коли Кайлінн читає йому лекцію з тихими словами, а вогні магів відбиваються на сталі її бойової сокири, пристебнутої до спини.

Зейден мав рацію. Війна вимагає зброї.

"Відведи мене до Текара", - вимагаю я.

Його погляд перелітає на мене, і щелепа згинається. "*Я краще помру*".

"*Ми всі помremo, якщо ти цього не зробиш.*"

"*Цього не станеться. Тема закрыта*". Він складає руки на грудях і повертається до своєї розмови з Кілінн.

До біса це.

Я проходжу повз нього, йдучи до виходу з кімнати. Я не можу залишити своїх друзів беззахисними, коли це через мене їх у це втягнули.

"Вайолет!" кричить Бреннан, біжучи, щоб наздогнати мене.

"Йди геть", - огризаюся я на брата.

"З таким виразом обличчя? Я так не думаю."

"Яким виразом?" Я стріляю в його бік, хоча знаю, що це не його провина.

"Той самий, який був у тебе у вісім років, коли ти дивиоась на маму над тарілкою кабачків дванадцять годин поспіль".

"Перепрошую?" Під ногами хрумтить каміння, коли ми спускаємося стежкою до будинку Ріорсона.

"Дванадцять. Годин". Він киває. "Тато сказав, щоб ти пішла спати, що ти не будеш їх їсти, а мама сказала, що ти не заснеш, поки не з'їси".

"До чого ти ведеш?"

"Коли я прокинувся наступного ранку, мама і тато спали за столом, а ти перекушувала хлібом і сиром. Я знаю це обличчя, Вайолет. Коли ти за щось берешся, ти завзятіша, ніж ми всі разом узяті, тож ні, я нікуди *не піду*".

"Гаразд." Я знизую плечима. "Можеш хоч раз побути рідним братом". За кілька хвилин ми входимо через охоронювані задні двері будинку Ріорсона, йдемо через мережу коридорів до головного коридору. "Тейрн."

"О, це має бути весело", - відповідає Андарна.

Я відчуваю зітхання Тейрна задовго до того, як чую його.

"*Ти ж знаєш, що це єдиний шлях*". Ще один поворот, і ми потрапляємо у приголомшливий шум великої зали. Довгі столи з

естакадами вишикувалися вздовж усього простору, і мій погляд ковзає по кожному з них, оминаючи той, за яким сидить мій загін, і зупиняється на столі нових вершників, які прибули сюди сьогодні.

"Я подумаю над цим", - знехотя погоджується Тейрн.

"Дякую." Я рухаюся крізь море чорного з Бреннаном на п'ятах, зустрічаючись поглядом з Мірою, коли наближаюся до того місця, де вона сидить в кінці свого столу зі своїми друзями.

"Вайолет?" Її погляд звужується на моїй забинтованій руці, перш ніж вона ставить олов'яний кухоль.

"Мені потрібна твоя допомога".

Його першим справжнім бунтарським кроком був пошук союзників, першим з яких став віконт Текар з поромишської провінції Кровла.

**-ПОВСТАННЯ ТИРРИШІВ, ЗАБОРОНЕНА ІСТОРІЯ
ПОЛКОВНИКА ФЕЛІКСА ЖЕРО**

РОЗДІЛ СОРОКОВИЙ

Зейден наклав вето на мою другу пропозицію вирушити до Кордину, як надмірно турботливий засранець, а потім я щасливо вклала його спати, задоволена своїми власними планами. Він знову пішов шукати нових наваррських дезертирів, перш ніж я прокинулася вранці.

Якби я не відчувала його своїми розпухлими губами і кожним хворим м'язом тіла, я б майже подумала, що він мені наснився, коли повернувся вчора.

Гадаю, це наша нова норма.

"Ну що?" Фелікс складає руки на грудях і піднімає на мене сріблясту брову.

Хрусткий вітер, що пахне снігом, шмагає мене по щоках, коли ми стоїмо між нашими драконами, на висоті тисячі футів над лінією дерев на чашоподібному схилі гори, приблизно за десять хвилин польоту від долини над Аретією.

"Ті валуни?" Я показую через хребет на стопку з трьох валунів, коли Тейрн переносить свою вагу, сніг хрумтить під його кігтями.

"Це допоможе, якщо я їх намалюю?"

Я утримуюся від того, щоб не закотити очі. "Ні, просто Карру ніколи не було діла до того, куди я б'ю, аби тільки збільшити кількість

ударів за годину". Я знизую плечима і відкриваю ворота силі Тейрна, відчуваючи, як вона розливається по моїх венах і нагріває шкіру.

Фелікс дивиться на мене так, ніби у мене виросла ще одна голова. "Що ж, подивимось, що нам дасть ця техніка".

"У гарний день я можу наносити двадцять шість ударів на годину, і мені вдавалося перевалити за сорок, але той останній удар зламав цю гору і..." Пам'ять вихоплює мої слова.

"І ти мало не згоріла живцем?" - запитує він. "Чому, в ім'я Малека, ти коли-небудь доводила себе до такої межі?"

"Це було покарання". Я піднімаю руки, коли сила піднімається до шиплячого гулу.

"За що?" Він дивиться на мене з виразом, який я не можу назвати співчуттям.

"Я проігнорувала прямий наказ, щоб захистити свого дракона". Шипіння розжарюється до опіку, і я згинаю руки, дозволяючи удару вирватися на волю.

Хмарне небо розтріскується, і блискавка б'є з протилежного боку чаші, влучаючи далеко над лінією дерев, за чверть милі від валунів.

Фелікс моргає. "Спробуй ще раз".

Потягнувшись до сили Тейрна, я повторюю процес, дозволяючи їй заповнити мене, потім переповнити і вивергнутися, наносячи ще один удар, який приземляється на півдорозі між першим і штабелем валунів. Гордість змушує мої губи кривитися. Непоганий час. Це був досить швидкий удар після першого.

Але коли я дивлюся на Фелікса, він не посміхається. Він повільно переводить свій приголомшений погляд на мене. "Що це за лайно?"

"Я зробила це менш ніж за хвилину після першого удару!" відказую я.

"І якби ті валуни були темними володарями, ми з тобою вже були б мертві". Між його бровами в'ються дві зморшки. "Спробуй ще раз. І цього разу спробуймо революційну тактику *прицілювання*, добре?"

Його сарказм підживлює моє розчарування, і ще один удар виривається на волю, влучаючи між нами та валунами.

"Дивно, що ти не влучила у себе", - бурмоче він, потираючи перенісся.

"Я не вмію цілитися, ясно?" Я огризаюся на нього, переоцінюючи свої попередні думки про те, що він і Трісса - маленька, тиха - були гарними членами Асамблеї.

"Згідно з повідомленнями про Рессон, ти можеш", - відповідає він, і його глибокий голос підвищується на останньому слові. "Ти можеш досить добре прицілитися, щоб влучити в темного воїна на верхівці летючої віверни.

Це тому, що Андарна зупиняла час, але вона більше не може цього робити, тож я залишилась з тим, що допомогло нам пройти через іншу частину битви - старий добрий метод "бий і молись".

"І я не сумніваюся, що в полі з такою великою кількістю віверн ти завдала певної шкоди завдяки щасливому випадку". Він зітхає. "Поясни, як ти завдала останнього удару в Рессоні".

"Я... Це важко пояснити."

"Спробуй."

"Я витягнула це. Напевно." Я обхоплюю талію руками, щоб захиститися від найсильнішого холоду. Зазвичай я б зараз зігрівалась, не відчуючи, що пальці на ногах починають втрачати чутливість. "Я

відпустила страйк, але втримала його на місці, поки Андарна зупиняла час".

"А як щодо менших ударів?" Він повертається до мене обличчям, його чоботи хрумтять камінням під нами. "Як ті, що витікають з твоїх рук?"

Якого хріна? На моєму обличчі, мабуть, читається те саме, бо його очі спалахують.

"Хочеш сказати, що ти тільки що наносила повноцінні удари, - він показує вгору, - з неба? Що ти просто почала кидатися блискавками і ніколи не вдосконалювала свою майстерність?"

"Я обрушила скелю на однокласника - це його не вбило, - і відтоді Карра цікавило, наскільки сильно і як часто я можу кидати". Я піднімаю руки між нами. "І блискавка б'є з неба, а не з моїх рук."

"Чудово." Він сміється, звук глибокий і... несамовитий. "Ти можеш володіти найбільш руйнівною печаттю на континенті, але нічого про неї не знаєш. Нічого про енергетичні поля, які її притягують. Замість того, щоб стріляти своєю силою, як стрілою - точно і розмірено - ти просто розмахуєш нею, як киплячою олією, сподіваючись, що влучиш у щось. А блискавки б'ють з неба або з землі, залежно від шторму, то чому б не з рук?"

Гнів червонить мою шкіру, підвищує температуру, колючість у пальцях і підштовхує силу всередині мене до ревіння.

"Ти маєш стати найпотужнішим вершником свого року - можливо, всього свого покоління - а ти лише прославлене світлове шоу..."

Сила виривається назовні, і блискавка спалахує так близько, що я відчуваю жар.

Фелікс дивиться праворуч, де за двадцять футів від мене все ще димить слід від блискавки.

Трясця. Сором перемагає останні залишки гніву.

"Ти не тільки не можеш прицілитися, але й не можеш *контролювати*", - каже він без жодної паузи, наче я мало не спалила нас обох.

"Я можу контролювати..."

"Ні." Він опускається до пачки біля своїх ніг і починає її перебирати.

"Це було не питання, Сорренгейл. Це був факт. Як часто *таке* трапляється?"

Коли я злюся. Або в обіймах Зейдена. "Занадто часто.

"Принаймні, ми знайшли спільну мову." Він стоїть і простягає мені щось. "Візьми."

"Що це?" Я дивлюся на підношення, потім обережно беру його з його простягнутої руки. Складна куля зручно лежить у моїй долоні, а декоративно вирізьблені сріблясті металеві смужки, що розділяють її на чверть, з'єднуються вгорі і внизу, де всередині склянки вертикально лежить срібний медальйон зі сплаву розміром з мій великий палець.

"Це провідник, - пояснює Фелікс. "Блискавка може з'являтися з різних джерел, але Тейрн спрямовує свою силу через *тебе*. Ти - посудина. Ти - шлях. Ти - хмара, за браком кращого терміну. Як ще, по-твоєму, ти можеш орудувати з блакитного неба? Ти ніколи не усвідомлювала, що тобі легше керувати під час шторму, але ти здатна і на те, і на інше?"

"Ніколи про це не думала". Мої пальці поколює там, де вони стикаються з металевими смужками.

"Ні, тебе цього ніколи *не вчили*". Він обводить жестами схил гори. "Відсутність мети, контролю - це не твоя вина. Це Карра."

"Зейден лише рухає тіні, які вже є", - заперечую я, борючись зі зростаючими емоціями, які, як я боюся, призведуть до ще одного незручного удару.

"Зейден може контролювати і збільшувати те, що вже існує. Ось чому він сильніший вночі. Немає двох однакових печатей, і ти створюєш те, чого раніше не було. Ти володієш чистою силою, яка приймає форму блискавки, бо саме так тобі зручніше її формувати. Очевидно, Карр ніколи не вчив тебе і цього".

"А чому б і ні?" Я дивлюся з кулі на Фелікса, коли перші пластівці снігу летять донизу. "Якби я була найкращою зброєю?"

Куточок його рота піднімається в кривій посмішці. "Знаючи Карра, я б сказав, що він боїться тебе до смерті. Зрештою, ти щойно забрала половину їхніх кадетів без жодного плану. Ти знищила "Басгіат" за довбаною примхою, не менше". Його сміх цього разу більше недовірливий, ніж насмішкуватий, але він все одно не дає мені спокою.

"Я цього не робила". Мої пальці скручуються навколо кулі. "Це зробив Зейден.

"Він полював на віверн без вершників, підкладав їх під вхідні двері Мельгрена і викрив найбільшу таємницю Наварри прикордонним заставам ще до полудня", - погоджується Фелікс. "Але саме ти вимагала, щоб він дав кадетам вибір. В ту мить ти *ним* заволоділа, нашим непохитним, безкомпромісним, упертим спадкоємцем".

"Я нічого такого не робила". Енергія гуде, і я пересмикую плечима, коли вона вібрує в моїх кінцівках, наростаючи до точки

зламу. "Я запропонувала гуманний варіант, і він прийняв його. Він зробив це заради інших кадетів".

"Він зробив це заради тебе", - тихо каже Фелікс. "Віверни, викриття, прорив Басгіату, викрадення половини його вершників. Усе для тебе. Як гадаєш, чому Асамблея хотіла ув'язнити тебе в липні? Вони бачили, хто ти є. Тож, гадаю, ти така ж небезпечна для Аретії, як і для Басгіату, чи не так? Сила не тільки в наших печатах."

"Я не сильна лише тому, що він мене кохає". Гіркий присмак страху заповнює мій рот за мить до того, як сила виринається на волю, пронизуючи мене, як батіг, але блискавки не спалахують. Принаймні, не в небі.

Я кліпаю на сяючу кулю, а потім дивуюся ланцюжку блискавок, що тягнеться від місця, де мій вказівний палець впирається в металеву смужку, до кулона зі сплаву всередині. Блискавка зникає за мить.

"Ні. Ти сильна, і він любить тебе, а це ще гірше. Твоя сила надто тісно пов'язана з твоїми емоціями, - зауважує Фелікс. "Це допоможе. Це не постійне рішення, але поки що вбереже всіх в Аретії від твого гніву".

"Я не розумію." І я не можу перестати дивитися на кулю, ніби крихітна блискавка може з'явитися знову будь-якої секунди.

"Руни, викарбувані на провіднику, сплетені для того, щоб притягувати особливу силу. Я виткав їх спеціально для тебе, коли ти була тут востаннє, але ти була змушена піти до того, як я зміг навчити тебе, як ними користуватися. Чесно кажучи, я сподівався, що вони тобі не знадобляться, але, здається, Карр не надто змінився за шість років, що минули відтоді, як я пішов".

"Руни?" повторюю я, наче птах, вдивляючись у викарбувані фігури.

"Так. Руни. Сила, виткана для певних цілей". Він повільно видихає. "Про які ти нічого не знаєш, бо в Басгіаті не вчать тиррських рун, навіть якщо коледж був побудований на них, бляха-муха. Гадаю, ми попросимо Тріссу викладати цей предмет. Вона має найбільше терпіння з усіх членів Асамблеї".

Я переводжу погляд з кулі на Фелікса. "Це... висмоктує мою енергію?"

"Дещо. Я створив його як простіший спосіб вливання сили в сплав. Він витягне її з тебе, коли вона загрожуватиме тобі або коли ти вирішиш спрямувати її. Сподіваюся, - він піднімає брови, - у невеликих, контрольованих кількостях. Потренуйся на цьому тижні. Ти маєш навчитися контролювати себе, Сорренгейл, інакше ти й надалі будеш загрозою для всіх навколо. Боронь Боже, наступного разу, коли ти вийдеш з себе, ти будеш літати в хмарах разом зі своїм загonom".

"Я не загроза."

"Те, ким ти хочеш бути, не змінює того, ким ти є без роботи". Він піднімає свій рюкзак і закидає його за плечі. "Ти так і не навчилась починати з малого, як решта твого загону, а потім переходити до більших і важчих ударів. Ти маєш опанувати основи, яких тебе ніколи не вчили. Маленькі, точні удари. Маленькі пасма твоєї сили замість того, - він жестом показує на небо, - що б там не було, в ім'я Данна".

"Я не маю часу, щоб опановувати маленькі, точні удари. Мені потрібна допомога сьогодні", - заперечую я. "Нам потрібно, щоб Текар дав нам світило, або..." Я обірвала себе.

"Або ви з Зейденом просрали весь рух через ту примху, про яку я згадував раніше?" Він піднімає на мене обидві брови.

"Щось на кшталт того. Минулого року було набагато легше, коли мені доводилося турбуватися лише про власне життя, а не про весь

Континент". І я не впоралась.

"Ну, кажуть, що другий рік робить або ламає тебе". Він жартує з незворушним обличчям, але в його очах з'являється певний вогник. "Щодо Текара, то він хоче бачити, як ти володієш зброєю, але не обов'язково, щоб ти володіла нею *добре*. Твоя найбільша перешкода - переконати Зейдена полетіти з тобою, оскільки, ризикну припустити, він не зрушив з місця в питанні твого польоту. Він уже відкинув цю можливість у липні". Він знизує плечима. "Але на сьогодні ми закінчили. Ми зустрінемося знову через тиждень, і я зможу сказати за кількістю енергії, накопиченої в цьому сплаві, чи практикувала ти чи ні. Накопичиш достатньо, і я продовжу вчити тебе".

"А якщо ні?" Мої пальці стискають кулю.

"Не буду", - просто відповідає він через плече, йдучи до свого Червоного Мечохвоста. "Я не зацікавлений витратити свій час на курсантів, які не хочуть вчитися, коли їх більше сотні, які хочуть".

Позаду нього вигорілий слід. Недоторкані валуни. Місця вибухів по всьому хребту. Вони всі привертають мою увагу. Він має рацію. Я - світлове шоу зі смертельними наслідками, і скільки разів я випускала вибухи, перебуваючи поруч зі своїми друзями, поруч із Зейденом... Горло стискається. Я - загроза, якою всі *вважають* Зейдена.

Може, він і зброя, але я - стихійне лихо.

І мені набридло, що всі навколо страждають через те, що я не можу зібрати своє лайно до купи.

"Я хочу вчитися", - гукаю я йому вслід. *Як тільки повернуся.*

"Добре. Покажи мені."

***

"Ти в цьому впевнена?" запитує Міра, коли ми входимо в долину під найяскравішим місяцем цього місяця. Кожна травинка вкрита

досвітнім інеєм, що відбивається від нас, як блискучі самоцвіти.

"Напевно - це відносний термін. "

"Наскільки відносний?" Вона піднімає на мене брови. "Тому що те, що ми збираємося зробити, може мати досить серйозні наслідки".

"Я впевнена, що це єдиний спосіб, яким ми зможемо зробити необхідну нам зброю". Я застібаю верхній гудзик своєї льотної куртки, щоб захиститися від пізнього жовтневого холоду. "І я впевнена, що якщо ми продовжимо виконувати завдання, то повернемося максимум через два дні. Я точно впевнена, що це зупинить напади грифонів на наваррські аванпости. Але чи впевнений я, що ми не зазнаємо невдачі і не станемо постійними гостями віконта Текара? Ні."

"Ну, *а я впевнена*, що Зейден втратить розум, коли дізнається, що ти діяла за його спиною", - читає Міра лекцію, поки ми прямуємо до наших драконів.

"Так, але Зейден пробачить мені, щойно зрозуміє, що ми повернулися до веніно-вбивчого бізнесу. Я роблю це тільки тому, що він відмовляється робити те, що потрібно, щоб захистити мене".

"Просто, щоб ти знала, я роблю це лише тому, що навіть якщо я робитиму все, про що ти попросиш, до кінця наших днів, це все одно не виправдає того, що я тобі не вірю. Мені подобається захисний Зейден. З ним я менше хвилююся за тебе."

Я сумую за тими часами, коли він хотів мене вбити. Принаймні тоді він не наполягав на *зависанні*.

"І я роблю це лише для того, щоб переконатися, що ніхто з вас не помре", - втручається Бреннан праворуч.

"Будь ласка". Міра насміхається. "Ти тут лише через звання на уніформі."

"Жоден з вас не може вести переговори про продаж зброї від імені Асамблеї. Ви обидва знаєте, що це може закінчитися дуже погано, так?" Він засовує руки в кишені своїх льотних шкірянок.

"Є ризик?" Я киваю і не звертаю уваги на прискорене серцебиття. "Так. Але він хоче побачити, як я володію зброєю для світила. Навіть Зейден сказав, що найбільша загроза в тому, що він мене утримує, а не вбиває". І якщо мені доведеться залишитися в Поромієлі, щоб мої друзі та родина були в безпеці, то добре. Поки Бреннан і Міра можуть піти зі світилом, це чесна угода.

"Не соромся залишатися в місці, яке ти називав домом протягом шести років", - кидає Міра виклик Бреннану, а потім знизує плечима. "Я все одно завжди краще за тебе володіла мечем. Я поверну Вайлет додому без жодної подряпини".

"Ні." Я дивлюся між ними. Вони завжди так сварилися? "Ми не будемо сваритися всю дорогу, і вже точно не зможемо битися, коли приїдемо туди. Це і так досить небезпечно. Візьміть себе в руки і припиніть сваритися".

"Так, мамо", - насміхається Міра.

Мама. Що б вона подумала, якби ми втрюх працювали разом?

Ми всі замовкаємо, тишу порушує лише потріскування морозу під нашими черевиками.

"Занадто рано?" запитує Міра.

"Я б так сказала", - відповідаю я, затягуючи лямки рюкзака.

"Безумовно", - додає Бреннан.

Ми всі троє ледь помітно посміхаємося, коли доходимо до драконів.

"*Ти впевнений, що зможеш знайти дорогу?*" запитую я у Тейрна після того, як закріплюю рюкзак за сідлом.

"Я зроблю вигляд, що ти цього не питала".

"А Сгейл?" Я подаюся вперед і застібаю сідло, здригаючись від холоду, що просочується крізь шкіру.

"Вона поза зоною досяжності, але її емоції спокійні".

"І ти обіцяєш, що не скажеш їй, поки ми не повернемося?" Я стискаю руків'я і обводжу поглядом долину, шукаючи будь-які ознаки Андарни, але її ніде не видно.

"Вона вже пішла, а Голодна кипить від сьогоднішнього дня, коли дізналась, що вона не прийде". Тейрн низько присідає, а потім злітає в небо. Земля відвалюється з кожним потужним помахом його крил, і я нерозумно затримую дихання, коли ми пролітаємо над сплячою Аретією, наче звук мого вдиху може розбудити друзів.

Ріаннон - єдина, хто знає, що ми йдемо, і вона прикриє нас, наскільки це можливо. Але навіть якщо я можу бути незамінною протягом дня, я не сумніваюся, що хтось помітить, що Бреннан зник.

Мої щоки оніміли ще до того, як ми пролетіли Аретію, а ноги втратили чутливість, коли через пару годин ми досягли Скелі Дралора. Летіти так довго пізньої осені - справа не для людей зі слабкими нервами.

Тейрн летить крізь ранок, стримуючи швидкість заради Тейне і Марба, поки ми пролітаємо друге за чисельністю населення місто Кровли, Драйтус, на півдні, і продовжуємо рух у темряві попереду. Відчуття просочується в мої кінцівки, що нижче ми летимо і що вище піднімається сонце.

"Спи, Срібна. Це не мене Текар хоче, щоб я виступав, як якась домашня тварина".

Я прислухаюся до його поради і намагаюся якомога більше відпочити, але мої нерви не дають мені спокою, коли ми пролітаємо

над землею, яку я бачила лише на картинах. Бурштинові поля, готові до збору врожаю, змінюються блідими пляжами і синьо-зеленим морем, коли день переходить у другу половину дня.

Чим ближче ми підлітаємо, тим тугіше стискається тривога в моїх грудях. Це або найкраща ідея в моєму житті... або найгірша. Коли з'являється згря з трьох грифонів, що летять прямо на нас у стандартному V-подібному бойовому порядку, я вирішую, що ми точно переходимо на територію *найгірших ідей*.

Те, що вони менші, не означає, що вони не можуть завдати Тейрну реальної шкоди своїми кігтями.

"Все гаразд. Вони супроводжують нас до Кордину", - каже мені Тейрн, але в його тоні відчувається зміна, яка свідчить, що він незадоволений свитою або швидкістю, до якої йому доводиться сповільнюватися, щоб встигнути за ними. Вони розбігаються, летять у формації, яка оточує нас шістьох. *"Бачиш цю жалюгідну подобу фортеці на східному боці найвіддаленішої вершини?"* - запитує він, коли ми прямуємо вздовж лінії пляжу. Я ніколи не бачила води такого кольору, ніби вона не може вирішити, чи вона бірюзова, чи аква.

"Ти маєш на увазі палац, який ніби світиться?" Споруда являє собою розлоге, блискуче поєднання білих колон і блакитних басейнів, які каскадом спускаються п'ятьма окремими терасами вниз по пологому схилу пагорбів над пляжем.

"Це просто сонце відбивається від білого мармуру," - бурчить він. *"Все це смішно і не має виправдання".*

Як... красиво. Яка розкіш побудувати таке місце, призначене виключно для естетики. Ніяких високих стін чи порт'єр. Тейрн має рацію. Це абсолютно невиправдано, і воно впаде, якщо Венін вирішить його захопити, але моє серце стискається від думки, що я ніколи не

відчую миру настільки довго, щоб жити в такому місці, як це. Я навіть можу розгледіти величезний, барвистий сад, коли ми наближаємося до прибережного міста внизу.

Грифон попереду нас пірнає в різкий спуск, і Тейрн наслідує його приклад, складаючи крила і наближаючись до грифона достатньо близько, щоб дати йому зрозуміти, що він з ним не зрівняється.

"Припини їх залякувати." Останнє, що нам потрібно, це інцидент ще до того, як ми зможемо попросити у Текара світило.

"Я нічого не можу вдіяти з їхньою неповноцінністю." У його тоні відчувається посмішка, але настрої змінюється, коли ми вирівнюємось біля доглянутого газону перед третьою терасою палацу. *"Ти не будеш задоволена прийомом, який ми збираємося отримати"*. Він приземляється позаду грифона і його вершника, який стрибає вниз, щоб зустрітись з нами поглядом.

"Я впевнена, що з нами все буде добре. Ти занадто багато хвилюєшся."

"Це ми ще побачимо".

Я швидко знімаю рюкзак, але, чорт забирай, як же болять мої затерплі суглоби, коли я сповзаю по передній лапі Тейрна і приземляюся на м'яку зелену траву.

"З тобою все гаразд?" запитує Міра, яка вже чекає на мене, бо вона набагато швидша.

"Просто болить від довгого сидіння в одному положенні". Боги, як тут спекотно.

"Може, варто було послати повідомлення заздалегідь. Схоже, вони радше битимуться, ніж вестимуть переговори." Вона звертає свою увагу вперед, на лінію з трьох грифонів та їхніх літунів, які, незважаючи на значну перевагу, стоять обличчям до наших драконів,

утворюючи стіну з пір'я та пазурів, що заважає нам просуватися до палацу.

"Вони, безумовно, хоробрі, треба віддати їм належне", - бурмочу я, коли Бреннан обходить нас з боків, ставлячи мене між ним і Мірою. Деякі речі ніколи не змінюються.

"Вони також чекають на нас", - тихо зауважує Бреннан, коли ми рушаємо вперед.

"Ти думаєш?" запитує Міра, скануючи поглядом наше оточення.

Я зосереджуюся на листівках та їхніх руках.

"Щонайменше три десятки людей спостерігають за нами з балконів, а за грифонами стоїть ще одна група", - каже Бреннан. "Вони чекали.

"До того ж, ніхто не кричить, побачивши наших драконів", - тихо додаю я.

Міра посміхається. "Це правда".

"Будьте обережні з тим, що ви тут говорите. Текар примусить нас дотримуватися будь-якої угоди, яку ми укладемо. Він не любить, коли порушують слова. І тримайте щити піднятими, хоча я не впевнений, що вони допоможуть", - наказує Бреннан, коли ми знаходимося менш ніж за дюжину футів від літунів. "Літуни, можливо, і не володіють печатями, але більшість їхніх менш магічних дарів пов'язані з роботою розуму, і це єдина область, де вони мають перевагу над нами".

"Прийнято до відома." Мені навіть не потрібно перевіряти свої щити. Вони були зафіксовані на місці, відколи ми покинули Аретію.

Грифони дивляться на нас темними очима-намистинками, коли ми наближаємося, і клацають своїми гострими дзьобами в ритмі, який нагадує мені мову. Агресивне клацання того, що праворуч, тішить мене тим, що я не розумію, про що вони говорять.

Двоє з літунів одягнені в такі ж коричневі шкіряні куртки, які я вже бачила на Сирені, але у хлопця зліва з ластовинням на бороді світліший колір і інші символи вишиті на комірці.

"Кадет?" запитую я у Тейрна.

"Так." Він робить паузу. *"За словами пернатих, третина їхніх рядів знайшла тут притулок. Льотна академія Кліфсбейна була в Золі."*

Бреннан каже щось кровлішською, його тон змінюється на уривчастий, яким він користується, коли його звання важливіше за ім'я.

"Ми знаємо, хто ви", - перебиває загальною мовою високий льотчик у центрі, вивчаючи нас трьох, ніби оцінюючи, хто з нас становить найбільшу загрозу. Його увага зупиняється на моїй понівеченій вітром косі з короною, і його постава трохи змінюється, приймаючи найневимушенішу з бойових позицій.

Гадаю, я виграла.

Міра підсовується ближче до мене і дивиться на нього, її рука лежить трохи вище руків'я меча.

"І ти розмовляєш наваррською", - зауважує Брендан.

"Звісно. Не в кожному королівстві вважають, що їхня мова - єдина, якою слід розмовляти", - відповідає ліворуч, її пальці барабанять по мечу.

Точно підмічено.

"Скажи нам одну правду, і ми дозволимо тобі зустрітися з віконтам", - каже центральний літун, його рудуваті брови супляться.

"Ти правдомовець". Як Нора. Це здогадка, але я знаю, що маю рацію, коли його бліді очі спалахують. Отже, деякі з наших здібностей однакові. Цікаво.

"На відміну від вершників, ми не вішаємо на себе ярлики за здібностями, але так, я маю дар розпізнавати, коли хтось бреше", - поправляє він мене.

"Прийнято до відома", - кажу я вдруге за останні п'ять хвилин. Я до біса ненавиджу, коли мене ставлять у не вигідне становище через незнання, але це ж не те, що Архіви були складені томами на листівках, і не те, через що вони пройшли за останні шістсот років.

"Оскільки ви прибули без запрошення, ми вимагаємо від вас чесних намірів, перш ніж вирушати далі". Його руки згинаються біля кинджалів, а Міра береться за руків'я свого меча.

Ми в одному кроці від того, щоб вихопити зброю, і ми всі це знаємо.

"Я тут, щоб орудувати блискавкою у відповідь на прохання вашого віконта про допомогу". Може, з цього і почнемо.

Він схиляє голову набік, потім киває, дивлячись на Бреннана.

"Я тут, щоб укласти угоду для вашого світила в обмін на зброю", - заявляє Бреннан.

Флаєр киває і дивиться на Міру.

"Гаразд". Вона зітхає. "Один невірний рух до моєї сестри, і я випатраю тебе, як рибу. Це стосується кожного в цьому місті. Як щодо цієї правди?"

Мій рот злегка відкривається, коли я скося поглядаю на сестру.

"Чорт забирай, Міро", - гарчить Бреннан.

Рот льотчика викривляється в зубастій посмішці. "Я можу це поважати". Він дивиться на грифона над собою, і трійця розступається, відкриваючи постать, що чекає прямо за ними.

Фігуру, повністю одягнену в чорне.

Щелепа відвисає, руки в боки, гарне обличчя... Що ж, він не дивився на мене з такою злістю відтоді, як дізнався моє прізвище на Парпеті, коли хотів мене вбити. Гадаю, мені слід бути обережною з тим, що я прошу, бо я в *повній дупі*.

"Ти не там, де я тебе залишив, Насильство".

Відмовившись від усіх пропозицій острівних королівств, королева Марайя призначила своїм спадкоємцем свого далекого кузена, віконт Текара Кординського. Оскільки віконт живе на п'ятому десятку років і не має прямих спадкоємців, це рішення не було популярним.

-ПРО АРИСТОКРАТІЮ ПОРОМІЄЛЯ ПІРСОН КІТО

РОЗДІЛ СОРОК ПЕРШИЙ

"Де ти мене залишив?" шепочу я собі під ніс Зейдену, коли ми йдемо галявиною, що охороняється, минаючи ще півдюжини літунів на шляху до ряду відчинених дверей, зроблених повністю зі скла. Як абсолютно непрактично і піднесено розкішно. "Ніби я якась домашня тварина, яка має лежати, згорнувшись калачиком, на твоєму ліжку, бо ти так сказав?"

До біса його.

"Думка не така вже й неприємна", - відповідає він.

Я вдихаю через ніс і видихаю через рот, щоб утримати свою енергію від зростання, відмовляючись розпаковувати провідник з сумки.

"Прибережіть це для закритих дверей, голубчики", - наказує Бреннан, стоячи прямо за нами. "Нам потрібен єдиний фронт".

"Не можу повірити, що ти привів її сюди", - відповідає Зейден, стріляючи крижаним поглядом у Бреннан.

"Я не можу повірити, що ти думаєш, що ти вищий за мене", - каже Бреннан, його тон загострюється.

"Так і є у всіх відношеннях, окрім одного". Зейден дивиться вперед, злість випромінює кожна лінія його тіла.

"Одне, це все що має значення, - відповідає Бреннан.

"Вони справді вирощують траву декоративно?" Міра змінює тему, коли ми підходимо до двох охоронців у малинових уніформах біля дверей.

"Ви повинні побачити сад метеликів", - каже Зейден, киваючи на охоронця праворуч, коли ми проходимо крізь відчинені двері.

Зачекай, зачекай, зачекай. Чому нас не супроводжують літуни? І звідки Зейден знає, що тут є сад метеликів?

"Як довго ти тут?" запитую я, входячи до палацу.

І, *чорт забирай*, що це за палац.

Кожна поверхня, здається, мерехтить, інтер'єр з білого мармуру відбиває не лише природне світло, але й м'яке сяйво білих магічних вогнів далеко над головою і в глибині споруди, де я можу розрізнити кілька сидячих груп меблів з низькими спинками. Стелі заввишки з Сгейл, простір розділений не лише колонами завтовшки з ноги Тейрна, з вигадливо вирізьбленими на кожному круглому блоці фресками, але й широкими сходами, що мають вести на наступний поверх.

Я майже впевнена, що якби я гукнула своє ім'я досить голосно, воно відгукнулося б тут, якби не натовп людей у найрізноманітніших формах вбрання, що снують біля ряду градуйованих колон у різних відтінках чорного кольору. Коричневий колір одягу, безумовно, домінує, і ми, безумовно, є темою для розмов, коли ми проходимо повз.

"Ми приземлилися кілька годин тому, - відповідає Зейден. "Ми змінили напрямок, як тільки Сгейл відчула, що Тейрн рухається".

Ти не будеш задоволена прийомом, який ми зараз отримуємо. Так сказав Тейрн, коли ми приземлилися.

"Нам з тобою треба поговорити", - відправив я його вказівку.
"Ти обіцяв.

"Я обіцяв не розповідати, не те, що вона не могла мене відчувати."

Довбана драконяча семантика.

"Це... басейн?" Міра дивиться на звивисту бірюзову доріжку, яка огинає сходи і зникає на терасі.

"До них звикаєш", - зауважує Зейден, ведучи нас пласким мармуровим містком, достатньо широким для двох людей. "Тільки будьте обережні, якщо ви випили. Тут немає перил".

"Ми не будемо тут досить довго, щоб пити". Слова Бреннана сповільнюються разом з нашими кроками, коли група з десятка людей спускається сходами перед нами.

Але Зейден бував тут досить часто, щоб пити? Щоб впасти в цей басейн?

"Поїхали." Голос Зейдена стихає. "Спробуй не підпалити це місце."

Двоє охоронців у малинових мундирах стають на протилежних кінцях перил, а високий темноволосий чоловік у темно-синій туніці із золотою парчею йде вперед, оглядаючи нас із захопленням. Його мундир туго затягнутий на талії, а запалі щоки м'які й круглі.

"Віконт, - звертається до нього Зейден. "Це кадет Вайолет Сорренгейл і її сестра, лейтенант Міра Сорренгейл. Гадаю, ви з підполковником Ейзері вже знайомі".

"Так, знайомі". Він виблискує неймовірно білими зубами, посміхаючись до мене, від чого на його лобі та навколо очей з'являються глибокі зморшки. "Але найбільше мене цікавиш ти, Вайолет". Нервова радість у його погляді робить майже неможливим встояти на місці, коли він вивчає мене, витягуючи слова, поки не

закінчить своє читання. "Це правда, що ти викликаєш блискавку з неба?"

"Так". Я не відводжу погляду від віконта, але відчуваю, як його оточення витріщається на мене.

"Як чудово!" Він схрещує руки на грудях, його персні виблискують важкими дорогоцінними каменями.

"Чи можемо ми..." - починає Бреннан.

"Це поганий етикет - обговорювати справи до вечері. Ти знаєш правила, Ріорсоне, - каже Текар, дивлячись у бік Зейдена. "Вони, звичайно, не можуть бути присутніми в такому вигляді. Вони повинні бути одягнені відповідно, як і ти".

Зейден киває один раз.

"*Ти знаєш правила?*" запитую я Зейдена. "*Скільки разів ти вже був тут?*" І яка частина нашої уніформи не підходить для вечері?

"*Я точно не рахую.*"

"Не хвилюйся, якщо ти не взяла з собою нічого відповідного", - каже мені Текар. "Я взяв на себе сміливість витягнути одяг з моєї найкращої колекції, коли Ріорсон сказав мені, що ви приїжджаєте. Моя племінниця побачить, що ти належно вбрана, чи не так, Кет?" - озивається він через плече.

Мій живіт б'ється об блискучу мармурову підлогу.

Це, бляха, якийсь жарт.

"Звичайно, дядьку". Катріона спускається з першого ряду свити, одягнена у фіолетову сукню з довгими рукавами, яка якнайкраще підкреслює її витончену фігуру. Я думала, що вона красива здалеку, але зблизька її риси справді настільки бездоганні, що вона повністю, абсолютно... приголомшлива.

Раптом я точно розумію, чому Зейден бував тут так багато разів, що й не злічити.

***

"Я не очікував, що ти будеш тут", - каже Зейден до Кет тим різким, холодним тоном, яким він говорить, коли роздратований, коли вони ведуть нас іншим коридором двома поверхами вище того, звідки ми увійшли.

"А де ти думав, я буду після того, як темні володарі знищили Золю і оселилися в Кліфсбейні?" запитує Кет, зупиняючись перед одними з дюжини дверей у цьому крилі.

Міра стріляє в мене поглядом, піднімаючи брови, коли ми зупиняємося посеред коридору, Бреннан лише за кілька футів позаду.

Пізніше я покричу на неї.

Кет тягнеться до золотої ручки. "Чому б тобі не відвести Ейзері переодягнутися до вечері, поки ці двоє вмиваються?" Вона кидає на Зейден тужливий погляд, і мої брови піднімаються. Вона що, серйозно розглядає його переді мною? "Звісно, ми залишили твою кімнату такою, якою ти її залишив". Вона відчиняє двері, відкриваючи простору спальню з двома великими ліжками та диваном із золотої парчі між ними, а потім заходить всередину, залишаючи нас із Мірою слідом за собою.

Зачекай. У нього тут є кімната?

Що ще він мені не сказав? Або про що я не запитала, можливо, краще запитати.

"Чому б тобі не піти переодягнутися в моїй кімнаті?" запитує Зейден, і це не звучить як пропозиція.

"У твоїй кімнаті? Думаю, мені б не завадило трохи простору". Тепло кипить під моєю шкірою, і я глибоко дихаю, щоб тримати силу в

клітці. Зараз не час втрачати контроль, не те, щоб він у мене був.

"Вайолет".

Я розвертаюся в дверному отворі обличчям до Зейден і хапаюся за дверну ручку, піднімаючи на нього брови, поки Міра обходить мене і заходить у кімнату.

"Я за сусідніми дверима", - запевняє він, а потім зазирає через моє плече. "Досить близько, щоб почути твій крик".

"Буду знати". Я змушую себе посміхнутися, і його очі звужуються.

"Ти ж не боїшся, що їй загрожує якась небезпека від мене?"

Я закриваю очі від недовіри в тоні Кет.

"Вайолет може..." - починає Зейден.

"Вайолет може за себе постояти", - перебиваю я, лякаючи Зейдена.

"Я ніколи не хотів, щоб тобі довелося. Не тут." Він опускає голову і голос, звужуючи розмову до нас двох, гнів і все таке. *"Текар, можливо, захоче залишити тебе, але кожен інший літун у цьому палаці з радістю переріже тобі горлянку - і Міри - в ім'я помсти за твоєю матір. Анонімність Бреннана - це все, що його тут рятує. Ти й гадки не маєш, у якій ти небезпеці, на що я пішов, щоб убезпечити тебе..."*

"Припини мене оберегати!" Я одразу ж шкодую, що підвищила голос, коли в кімнаті була Кет, і намагаюся вгамувати свій гнів глибоким вдихом. "Ти б ніколи не вчинив такого лайна минулого року. Ти ніколи не стримував мене, ніколи не закривав мене в клітці в ім'я мого захисту. Це ти казав мені знайти інший шлях на Рукавичці, дивився, як я відбиваюся від інших кадетів на Молотьбі..."

"Тоді я ще не кохав тебе." Його рука обхоплює мою потилицю, а великий палець ковзає по пульсу в моєму горлі. "Під час "Рукавиці", "Молотьби"... я й гадки не мав, ким ти станеш для мене". І він не міг мене вбити завдяки угоді, яку уклав з мамою, - угоді, в якій він досі мені не довіряє. "Я точно не сидів біля твого ліжка три дні, знаючи, що моє життя - якщо воно взагалі існує, окрім твого - нічого не означатиме без тебе". Золоті цяточки в його очах ловлять світло, і я не можу не моргнути від того, що бачу там.

"Ти... боїшся, так?" Я хапаюся за край дверей, щоб не потягнутися до нього.

"Втратити тебе? Більше схоже на жах. А коли Сгейл сказала мені, що Тейрн попрямував сюди, я ледь не збожеволів".

От лайно. Що мені на це сказати? "Мій план підняти купол провалився, а вам потрібне світило. Я не збираюся сидіти, заховавшись в Аретії, тільки тому, що ти боїшся, що зі мною щось станеться. Якби я це зробила, я не була б тією жінкою, в яку ти закохався".

"Твоя перша спроба перекладу провалилася, тож ти тікаєш зі своїми братом і сестрою на ворожу територію?" Його гнів відчутний, як і мій, коли він піднімає голову. "Не помилися - це ворожа територія".

"Ми обоє знаємо, що нам потрібне світило, і мені не довелося б тікати, якби ти був хоч трохи розсудливим. Ми могли б отримати його ще кілька місяців тому." Я роблю крок назад до кімнати, залишаючи його в коридорі. Місяці тому можна було б запобігти нападам на застави і стільком смертям.

"Розсудливим?" Його голос знижується до крижано-спокійного тембру. "За те, що шукав іншого шляху, перш ніж віддати тебе Текару?"

Давай прояснимо одну річ. Якщо я коли-небудь побачу спосіб вберегти тебе? Я скористаюся ним."

Ні *хріна* він не зробить. "Знаєш, на кого ти зараз схожий?"

"Будь ласка, просвіти мене." Він складає руки на грудях.

"Дейн." Я зачиняю двері перед його обличчям.

***

"Дякую", - кажу Зарі, покоївці, до якої нас приставили, розгладжуючи лінії своєї талії, вражена, що вона змогла знайти кілька суконь мого розміру за такий короткий термін. Навіть легкі чорні капці на моїх ногах підійшли. "Ти впевнена, що всі так одягаються на вечерю?"

"З віконтами? Щовечора".

Як... непрактично красиво.

"Зроблено." Зара рухає до виходу, і я виходжу з-за гримерки.

Міра обрала чорну оксамитову сукню з квадратним вирізом і прозорими марлевими рукавами, але я знаю, що її продали глибокі кишені. Я не можу втриматися від посмішки, коли бачу, як вона засовує в складки два своїх кинджали.

"Здається, я вже багато років не бачила тебе без форми".

"Ну, вона чорна, тож досить близько". Вона посміхається, коли я підходжу до дзеркала. "Ти виглядаєш розкішно."

"Сукня вражаюча". Я ніколи не носила нічого подібного, і вона ідеально відповідає моєму настрою. Ліф, який глибоким V-подібним вирізом спадає до основи ребер, зроблений із сплетеного чорного листя, ніколи не більшого за мою долоню, звужується над випинаннями грудей до поодиноких лоз, які драпірують крихітними листочками мої плечі та боки спини, залишаючи більшу частину хребта та всі мої реліквії оголеними. "Що це за матеріал?" запитую я

Зару, торкаючись пальцями прозорої чорної тканини, яка безліччю шарів спадає з моєї талії на підлогу. Якби це був лише один, сукня була б прозорою.

"Це шовк Девереллі, - каже Зара. "Такий тонкий, що майже прозорий".

"З острова?" Він м'якший, ніж будь-яка інша тканина, яку я коли-небудь торкалася. "Ви досі торгуєте з ними?" Наварра не торгує вже багато століть.

Вона киває. "Торгували до останніх кількох років, але купці вважають, що зараз сюди надто небезпечно приїжджати. У будь-якому разі, віконт любить тримати найбільш вишукані речі для себе".

"То це правда, що віконт колекціонує рідкісні речі?" запитує Міра, підходячи, щоб стати за моєю спиною.

"Так".

"А людей? тихо запитую я.

Її очі спалахують. "Тільки якщо вони погоджуються, щоб їх забрали".

"Викрадення - це не його коник?" Я беру кинджал з піхвами та руків'ям зі сплаву, який подає мені Міра, потім простягаю руку в довгий розріз на стегні, щоб пристебнути його до ноги. Сподіваюся, однієї зброї вистачить, щоб пережити вечір. Якщо віконт не викрадає людей, то чому Зейден так боявся привести мене сюди?

Хтось стукає.

"Ні." Зара хитає головою і йде до дверей. "Він не замкне тебе, але він зробить тобі пропозицію, яка спокусить тебе бути зібраною. Співаки, ткачі, казкарі - всі вони врешті-решт залишаються", - каже вона, відчиняючи двері.

Текар нічого не може мені запропонувати, але Зейден, мабуть, думає, що може.

"Ви обрали чорне?" Кет дивиться з порога.

"Я вершник.

"Звісно." Вона схиляє голову набік. "Я просто вибрала б щось більш яскраве. Зейден завжди нарікає, що в Басгіаті все таке... одноманітне. У тебе ще є час, щоб змінити, якщо хочеш". Її посмішка не є доброзичливою.

І це все. Я офіційно її ненавиджу.

"Зейден ні на що не *скаржиться*". Потворне, підступне полум'я спалахує в моєму шлунку, і мені потрібна кожна унція стриманості, щоб утриматись від того, щоб не встромити кинджал в її глузливую голову. Або хоча б близько до неї. "А ти здатна вести дискусію, яка не обертається навколо нього?"

"Звичайно. Якщо тобі так буде зручніше, ми можемо обговорити, як твоя мати увічнила брехню, що коштувала тисячі життів Поромішів, за деякі з яких несе відповідальність твоя рідна сестра".

Мої брови піднімаються. Вона справді щойно...

Міра перехоплює мій погляд, підтверджуючи, що *так*. "Я збиралася нагадати тобі, що це, мабуть, поганий тон - бити ножем нашу господиню, але знаєш що?" Вона знизує плечима. "До біса. Нам не потрібне світило".

Кет моргає Мірі.

"Перестань бути негідницею, Кет". У дверях з'являється Сирена, одягнена у темно-синю парадну туніку, асиметрично підшиту спереду до більш високої лінії і розшиту золотим пір'ям. "Приємно бачити, що ти покинула свого дракона, Сорренгейл. Ріорсон ховається десь там, чи він справді випустив тебе з поля зору?"

"Рада тебе бачити, Сирено". Усмішка викривляє мій рот від її дразливого тону, і вогонь у моєму шлунку трохи розсіюється. "І він стає трохи захисним, чи не так?"

"Він не був би таким, якби думав, що ти достатньо сильна, щоб стояти на його боці", - заперечує Кет.

Не зважай. Він спалахує яскравіше, ніж будь-коли, гарячий, нудотний і дратівливо сильний.

Сирена вирівнює погляд на Кет, що майже змушує мене пожаліти її.

Майже.

"Сирена, це моя сестра, Міра". Я змінюю тему.

Рот Сирени стискається, коли вона вивчає Міру. "Ваша репутація випереджає вас. У мене були друзі в Страйтморе."

Що ж, лайно. Від напруженого до... ще напруженішого.

"Я не відчуваю докорів сумління за перемоги в битвах". Міра вкладає наступний кинджал у піхви на поясі у всіх на виду. "А якщо ти Сирена Корделла, то твоя репутація сягає і за кордон".

"Вечеряєш серед сотень літунів, які вболівають за твою смерть, і вирішуєш одягнути мантию?" Сирена вигнула брову. "Де ж твоя проникливість, про яку я стільки чула?"

"Я можу вбивати так само легко в мантиї, як і в шкіряному одязі. Хочеш побачити?" Тільки дурень міг би назвати вираз обличчя Міри посмішкою.

Сирена сміється, її плечі здригаються. "А, тепер я розумію, чому маленька Сорренгейл така жорстка, якщо їй довелося рости з тобою. Ходімо. Чоловіки вже там."

Я стріляю поглядом у Міру, коли літуни повертаються спинами, і вона безвинно знижує плечима.

Ми виходимо в коридор, і я відчуваю глибокий жаль щодо свого вибору суконь, коли бачу у світлі Кет. Її волосся заколите у вигадливій зачісці, вона одягнена у сміливу червону шовкову сукню, яка залишає плечі відкритими і пасує до кольору, яким вона нафарбувала губи.

Раптом я відчуваю себе трохи розгубленою.

Сумнів робить мої кроки непевними. Можливо, мені варто було вибрати колір. Може, вона казала правду, і Зейдену набридло все чорне. Може, вона знає його краще за мене.

"З тобою все гаразд?" запитує Міра, коли літуни ведуть нас коридором, роблячи з нас найнеймовірнішу четвірку, яка коли-небудь ходила по континенту.

"Так. Я пересмикую плечима, намагаючись позбутися цього відчуття. Що, в біса, зі мною не так? Я ніколи не порівнюю себе з іншими жінками, коли йдеться про те, як ми виглядаємо. Як ми б'ємося? Звісно. Їздимо верхи? Безумовно. Але ніщо не має такого значення, як... зовнішність.

Гарна зовнішність не врятує тебе в "Басгіаті".

"Я чула, у тебе є старший брат", - каже Міра до Сирени, коли ми підходимо до перших сходів.

Я тримаюся за мармурові перила смертельною хваткою, коли ми починаємо спускатися. Останнє, що я хочу зробити, - це спіткнутися і впасти на очах у Кет.

"Ти думаєш про Дрейка, - каже Сирена через плече. "Те саме прізвище, але він наш двоюрідний брат, і якщо подумати, то ти якраз його тип. Йому подобаються жінки, які можуть його вбити".

"Шкода, що я не літаю на грифоні", - відповідає Міра, коли ми завертаємо за ріг на наступний сходовий проліт.

"Так, він, напевно, зупинився б на вершнику на драконі". Сирена сміється, але недовго. "Він із загonom Нічних крил на півночі, вздовж кордону з Брейвіком".

Я не знаю термінології їхнього підрозділу, але кордон Брейвіка означає, що він на передовій.

Ми доходимо до середньої тераси - тієї, на яку ми вперше прибули сьогодні вдень, - і вони повертають ліворуч, подалі від звивистого басейну з водою і повз лінію охоронців.

"Зара не знала, як доглядати за твоєю зачіскою?" запитує Кет, з жалем озираючись на мене, коли ми підходимо до подвійних дверей, що охороняються. "Звичайно, вона могла б придумати щось більш вишукане, ніж просто залишити їх розпущеними. Я думала, ти завжди носиш її на випадок бійки?"

Звідки вона це знає? З мене досить.

"Було б шкода вбивати її зараз. Я полюватиму за десять хвилин звідси і пропущу виставу", - каже Тейрн.

Сила спливає всередині мене.

"Контролюй її. Негайно", - вимагає Тейрн, і всі сліди сарказму зникають.

Важко ковтаючи, вгризаючись нігтями в долоні, я борюся з бажанням підірвати її. Що такого в Кет, що пробуджує в мені ірраціональне? "Як мило, що ти турбуєшся про мене, але я не з тобою збираюся сьогодні битися", - запевняю я Кет.

"З Зейденом?" Її очі звужуються, а потім наповнюються фальшивим співчуттям. "Якщо ти ще не знаєш, що він не з тих людей, які хвилюються або втрачають контроль, то тобі не варто сподіватися. Побережи сили, бо він просто вважатиме будь-яку твою сварку дитячою".

Дідько. Вона має рацію. Що я роблю? Зейден не хвилюється, і точно не через мене.

Дерево стогне, коли розколюється, а потім розлітається на друзки. Звук кинджалів, що падають на підлогу. Відчуваю, як калатає моє серце, як перехоплює подих, як блаженство оселяється в кістковому мозку. "Я ніколи так не втрачав контроль". Спалах спогадів потрясає мене до глибини душі, прояснюючи мою голову настільки, що я можу дихати від нестерпних ревнощів, які я відчуваю до жінки, яку я навіть не знаю.

Охоронці кивають на літунів і йдуть відчиняти двері.

"Заспокойтеся". Сирена різко звертається до сестри. "Ти лише на рік старша за Вайолет, а ви вже давно не разом. Він просто людина, але вона - найкраща зброя, яку ми маємо проти темних володарів".

"З тобою все гаразд?" запитує Міра, її стурбований погляд ковзає по моєму обличчю.

"Ні", - шепочу я. "Але я теж не знаю, що не так".

Двері відчиняються, і ми заходимо до найбільшої їдальні, яку я коли-небудь бачила. Скляні двері, що йдуть уздовж задньої стіни, відчинені на терасу, незважаючи на загрозливі хмари, що затьмарюють небо. Вологий вечірній вітерець мерехтить свічками на столі, коли охоронці зачиняють за нами двері. За довгим, вишукано прикрашеним столом, що тягнеться вздовж усього простору, сидить, мабуть, понад півсотні людей.

І кожен з них обернувся, щоб подивитися на нас чотирьох.

Мій погляд знаходить Зейдена менш ніж за секунду, і це не тому, що він сидить у центрі столу, не тому, що він один із двох чоловіків, одягнених у чорне, і навіть не тому, що він обернувся, ніби відчувши

мій прихід - що, ймовірно, так і було. Я знаходжу його за мить, бо він - центр мого тяжіння.

Як би я не була розлючена, що він читав мені лекції, що він відмовився взяти мене з собою, що у нас обох є роки історії, яку ми не обговорювали, що туніка, в якій він іде до мене, не просто ідеально скроєна, а явно зроблена для нього, це не змінює того факту, що він - довбаний магніт для мого серця.

"Ця сукня..." Його погляд ковзає по мені і нагріває з такою силою, що мої щоки спалахують, а пульс прискорюється. *"Ти ведеш брудну гру, Насильство"*.

Але чому він прямує до мене, коли очевидним вибором є жінка в червоному всього за кілька футів від мене?

"Я все ще до біса зла на тебе". Я піднімаю підборіддя, так само розлючена на себе за те, що опинилася в такому становищі, за те, що відчуваю все це лайно.

"Почуття взаємні". Він запускає одну руку в моє волосся, потім втягує повітря крізь зуби, коли його пальці торкаються шкіри біля основи мого хребта. *"Але ти можеш злитися і при цьому шалено, дико, неконтрольовано кохати мене"*.

Його рот вривається в мій у ту ж мить, коли світ навколо нас темніє, затуляючи собою все - всіх, крім Зейдена. Ми можемо бути єдиними людьми в усій провінції. Моє тіло *спалахує*. Боги, хімія між нами - єдине, що сильніше за гнів. Лише тиск його губ, що розділяють мої, швидкі, ретельні вимоги його язика, поштовх миттєвої потреби, що змушує мене вчепитися в тканину його туніки, коли він цілує мене, затамувавши подих.

Так само, як і найгарячіші мої ревності, несамовита невпевненість, що змушувала мене сумніватися в собі, зникли. Ніби

стіна тіні, яку він відкинув.

"Що ти зробив?" Я розриваю поцілунок, глибоко дихаючи, і він притуляється своїм чолом до мого, тримаючи нас у коконі в повній темряві.

"Те, що я повинен був зробити, як тільки побачив тебе сьогодні вдень". Його рука міцніше стискає моє волосся, злегка смикаючи. "І, напевно, шокувати Кет настільки, щоб вона перестала морочити тобі голову".

"Що ти маєш на увазі?"

"У неї є дар посилювати емоції людей навколо неї, і вона надзвичайно сильна. Якби ти не відгороджувалась від мене весь вечір, я б сказав тобі раніше".

Моя щелепа на мить відвисає, перш ніж я клацаю нею. По-перше, від усвідомлення того, що мені справді вдалося відгородитися від нього, а по-друге - не дивно, що я не можу опанувати себе. Вона веде війну, про яку я навіть не підозрював. Зачекайте. Він мав би сказати мені *раніше*? У нього були *тижні*, щоб сказати мені.

"Ти перемогла", - шепоче Зейден. Тіні зникають так само швидко, як і з'явилися, коли він піднімає голову, зустрічаючись очима з моїми.

"Я ще навіть *не* почала битися з тобою". Я скидаю руки з його грудей і кидаю новий приплив сили, що піднімається в мені, в свої щити. Як, в біса, вона взагалі змогла пройти повз них? Якщо вони заблокували Зейдена, то, безперечно, вони достатньо сильні для неї.

"Гаразд. Ми можемо битися скільки завгодно сьогодні ввечері. Просто знай, що ти вже перемогла. Я чув, що ти казала". Його хватка пом'якшується в моєму волоссі, і він ковзає рукою до моєї потилиці. "Пробач, що не послухав тебе. Вибач, що я надто бурхливо реагував, відколи витягнув тебе з пекла камери допитів, з Рессона. Коли Сгейл

сказала мені, що тебе катують, а я не можу до тебе дістатися..." Його очі на секунду заплющуються, а коли розплющуються, страх, який я помітила раніше, стоїть на першому плані. "Я не можу дихати, коли ти в небезпеці, але це не твоя провина. Я повинен був привезти тебе сюди, коли ти просила".

Мої губи розтуляються, і я кліпаю, впевнена, що не розчула його.

"Тепер твоя черга. Чи можеш ти визнати, що тобі слід було дочекатися, поки я привезу тебе, щоб ми могли розробити план?" Його пальці смачно ковзають по моїй оголеній спині.

"Ні." Я здригаюся від дотику. "Вибач, що не сказала тобі, але не шкодую, що прийшла. Нам потрібне це світило *зараз*".

Куточок його рота викривляється. "Зрозумів."

"Якщо ви двоє не проти приєднатися до нас? Ви дуже важливі для сьогоднішньої вечірньої дискусії", - каже віконт над припиненою кімнатою, з легким роздратуванням у тоні.

Ох. Всі до єдиного встають зі своїх місць, чекаючи на нас біля відчинених скляних дверей.

"Будь готова до всього", - каже Зейден, перш ніж повернутися до Текара. "Я не прошу вибачення". Він переплітає свої пальці з моїми, і ми обходимо навколо столу до натовпу, де чекає Текар. "Зберігати контроль майже неможливо, коли поруч Вайолет".

Моє обличчя нагрівається. Що за чортівня? Він чув її там? Це неможливо.

Кет застигає поруч з дядьком, її обличчя опускається, ніби Зейден щойно завдав смертельного удару в битві, про яку я навіть не здогадувалась.

"Так, я чув". Текар рухає рукою, щоб ми пішли за ним назовні, і ми виходимо на мармурове патіо, Міра і Бреннан йдуть впритул за

нами. "Чутки розлетілися швидко, коли ти зруйнував для неї свій маленький військовий коледж". Текар нахилив свій келих у мій бік, ніби вітаючи мене. "Розділити свій квадрант прямо посередині. Браво. Я *роками* намагався знести це місце, а ти зробила це за скільки? За шість днів?"

Провина осідає на моїх грудях вагою дракона.

"П'ять." Зейден стискає мою руку, коли ми перетинаємо внутрішній дворик, піднімаючись на вершину широких сходів - ні. Не до сходів: до сидінь. Вся північна сторона похилого пагорба висічена рядами, утворюючи відкриту арену овальної форми глибиною в зріст Тейрна і вдвічі довшу за нього.

"П'ять днів. Текар недовірливо хитає головою, потім повертається до мене. "Чудово. Тепер, я припускаю, ти хотіла би обговорити придбання світила, яке я маю в своєму розпорядженні?"

"І я припускаю, що ви привели нас сюди, щоб побачити, як я володію ним, перш ніж відкрити себе для обговорення?" запитую я, коли густий вітер, що пахне дощем, розвіває моє волосся. Ми за кілька хвилин, якщо не менше, від зливи.

"Буде розумно, якщо я побачу, на що ви здатні, перш ніж вступати в переговори про таку цінну річ". Він рухає в бік освітленої магами арени.

"Здається, це справедливо". Моя рука вислизає з руки Зейден, і я тягнуся до своєї сили.

"О, не звідси." Текар хитає головою, коли інші приєднуються до нас, вишикувавшись на краю внутрішнього дворика, з напоями в руках. "Внизу на полі. Це ж вистава, чи не так? Було б соромно змарнувати ігрову арену, адже я витратив роки на її спорудження. Вона

особлива. Весь камінь був видобутий у Брейвіку, на схід від річки Даннесс. О, дивись, вони вивозять твою мішень."

Мішень? *От лайно.*

Четвірка охоронців у формі штовхає металеву скриню розміром з шафу посеред трав'янистого поля в основі арени. Я навіть не можу влучити в трійцю валунів, на які вказав мені Фелікс, а я маю влучити в цю скриню? Це закінчиться ще до того, як почнеться обговорення.

"Ти можеш впізнати скриню Рибестахів, Зейден. Це та сама скриня, яку твій батько приніс мені, коли ми вели переговори про те, що дехто може вважати більшим скарбом".

"Ця скриня належала твоєму батькові?"

"Це була одна з найцінніших його речей". Зейден напружився. "Я спускаюся до неї."

"Ні", - каже Текар, його голос позбавлений емоцій.

Ми обидва повертаємо голови в його бік.

"Звідки мені знати, на що вона здатна без тебе?" Очі Текара звужуються на Зейдена. "Моя пропозиція проста. Поки ти не вийдеш на арену, Ріорсоне, а вона не покине поле, доки не влучить у ціль, ми відкриємо переговори для твого світила. Погоджуйтеся на угоду або відмовляйтеся."

"Ми підемо..." почав Зейден, його голос урвався.

"Домовились." Я дивлюся на Зейдена. "Ти не мусиш захищати мене від моєї власної печаті. Якщо він хоче, щоб я підірвала груди твого батька, я підірву груди твого батька".

Його погляд звужується на секунду, а потім він зітхає. "Зрозуміло."

Я збираю шари своїх спідниць у руки і починаю спускатися сходами. Нерви стискають мої ребра, але я обтрушую їх. Якщо я

нанесу достатньо ударів, один з них неодмінно влучить.

Хіба не це допомогло нам пройти через Рессон до приїзду Андарни?

"Я йду", - оголошує Міра з-за моєї спини. "Я ж не маю нічого спільного з її печаттю", - кричить вона у відповідь Текару, наздоганяючи мене.

Віконт не сперечається.

"А мій не діє так далеко від куполу, - закінчує вона пошепки. "Я пробувала раніше, але нічого не вийшло.

"Не хвилюйся. Нам не потрібно, щоб ти захищалася. Просто ухиляйся від скрині, якщо вона вибухне", - відповідаю я, даруючи їй натягнуту посмішку. *"Про який ще більший скарб вів переговори твій батько?"* запитую я Зейдена, коли ми спускаємося піщаним каменем приблизно на півдорозі. Я навіть не можу уявити, скільки часу пішло б на те, щоб видобути достатньо каменю для будівництва, не кажучи вже про те, щоб привезти його з краю Брейвіку.

"Союз, який уклав мій батько і який я офіційно заперечив минулого року. Скриня безцінна. Якщо він хоче, щоб ти знищила її блискавкою, то це більше стосується мене, а не тебе".

"Чому я не здивована?" Мої руки мнуть ніжний шовк моєї сукні, коли я складаю шматочки огидного пазлу до купи. *"Чи має цей союз якесь відношення до Кет?"*

Нерішучість, яку я відчуваю вздовж нашого зв'язку, дає відповідь раніше за нього.

"Так".

"Ця інформація була б цінною до прибуття." Щонайменше, бляха-муха. Не дивно, що вона мене зневажає. Я не настільки егоцентрична, щоб вважати мене причиною того, що він розірвав їхній

союз, але я точно стою на заваді його відновленню зараз. Її дядько хоче, щоб я підірвала сам символ того, про що вони домовилися.

"Все ще боремося. Зрозумів."

Ми з Мірою сідаємо на траву, коли падають перші краплі дощу.

"Треба було вдягнути шкіряні штани", - бурмоче вона, не відстаючи від мене.

"Я не вмію цілитися, - тихо кажу я їй, зупиняючись за двадцять футів від її грудей, якраз достатньо близько, щоб побачити руни, вирізані на товстих дверях. "Карр зосередився на кількості, а не на якості, а ми з Феліксом щойно розпочали заняття, тож це може зайняти деякий час".

Двоє охоронців підходять до скрині, яка вища і товща за них обох. Дякувати Амарі, вона величезна. У більшу мішень буде легше влучити. Охоронець дістає з кишені невеликий предмет, який я не можу розгледіти звідси.

"Не думаю, що їх цікавить, скільки часу це займе". Міра киває на верхню частину арени. Десятки озброєних луками літунів-грифонів оточили верхній ряд сидінь, усі зі стрілами, спрямованими в наш бік. "Вони, мабуть, хвилюються, що ти влучиш у Текара, а не в ціль".

"Точно. Ніякого тиску." Піднявши руки, я тягнуся до сили Тейрна. Дивно, як зазвичай жорстоке тепло від нього втішає після стількох днів під тортурами Варріша без нього. "Ви, хлопці, можливо, захочете відійти", - кричу я охоронцям, коли кремезний, що стоїть попереду, притискає кулак до грудей, наче думає, що може зупинити гігантську залізну коробку, якщо вона зрушиться і впаде на нього... або наче у нього є ключ.

Дрож побоювання пробігає по моєму хребту.

"Північний Льодовитий океан на півдні відомий спокійними теплими водами і колись прибутковими торговими шляхами", - читаю я, заспокоюючи своє калатаюче серце.

"Ти досі цим займаєшся?" Міра піднімає на мене брови.

"Тільки коли я..."

Подвійні дверцята скрині відчиняються, від чого обидва охоронці з приголомшливою силою розлітаються по землі, а чоловік, штовхаючись, падає на руки й коліна на траву. Його бордовий кітель і штани подерті, наче його утримували в полоні тижнями.

"Що за чортівня?" бурмоче Міра.

Його голова підводиться, щоб подивитися на нас, і моє серце стискається від чистого, нерухомого жаху.

З налитих кров'ю очей розгалужуються червоні вени.

"Вайолет!" реве Зейден.

Венін.

Хоча її надзвичайна печать дозволяє їй розширити захисти навколо себе та свого дракона, кадет Сорренґейл не має постійної здатності виробляти свої власні захисти без надзвичайного емоційного стресу. Мені прикро повідомити, що я сумніваюся, що ця здатність розвинеться з часом.
Я покладав на неї такі надії.

— МЕМОРАНДУМ ПРОФЕСОРА КАРРА ДО ГЕНЕРАЛА СОРРЕНГАЙЛА

РОЗДІЛ СОРОК ДРУГИЙ

"Це..." шепоче Міра, вже тримаючи в руках кинджали, коли темний воїн заривається руками в м'яку зелену траву підлоги арени, маніакально регочучи. Дихай. Я мушу дихати. Але повітря немає.

Фіолетові шати розвіваються. Солейл мчить уперед, за нею біжить Фуїл. Поширення смерті і розпаду досягає їх обох. Падіння. Їхні тіла стають нічим іншим, як лушпинням, виснаженим силою і життям.

"Срібна!" Рев Тейрна розколює мою голову, вириваючи мене з минулого, перш ніж поглинути мене цілком. Дощ розбризкує землю навколо нас, падаючи важкими, але рідкими краплями. Це не Рессон, це Кордін, і я маю захистити Міру.

"Відійдіть!" кричу я охоронцям, двоє з яких тікають, а ще один шкандибає назад, залишаючи останнього витріщатися в застиглому шоці. "Забирайся звідси", - наказую я Мірі, пекучий жар наповнює мої вени, коли я відкриваю шлюзи енергії Тейрна.

"Я не залишу тебе з цією штукою!" Вона клацає кинджалом.

"Ні!" кричу я, але надто пізно - кинджал впирається в плече венина. Він шипить, виринаючи зброю і на одному диханні хапається за скам'янілого охоронця.

"Чудово, тепер у нього є ніж!" Я піднімаю руки і випускаю енергію, що пронизує мої кінцівки.

Блискавка спалахує, така біла, що майже блакитна, і я підкидаю руку, щоб захистити очі, коли вона вдарає в залізні груди, наче притягнута до них. Іскри засипають арену, одна обпікає тильну сторону моєї руки, перш ніж я встигаю її змахнути.

"Тейрн, ти мені потрібен!"

"Вже йду."

Паніка загрожує охопити мене, і я витрачаю дорогоцінні секунди, озираючись через плече, де Зейден вже біжить до сходів. *"Залишайся на місці і тримай свої емоції при собі. Нам потрібне це світло."*

"Насильство..."

"Я впораюся. Якщо я не можу впоратися з одним виснаженим венином, то які шанси у Континенту?"

Вітер змінює напрямок, дмухаючи мені в обличчя волосся, і я обертаюся, щоб побачити, як руки венина обвивають шию охоронця, але мені не потрібно дивитися, щоб точно знати, що зараз станеться.

"Тільки кинджали зі сплавленими руків'ями можуть його вбити", - кажу я Мірі, висмикуючи свій кинджал з піхов і розрізаючи смужку тканини на подолі сукні. Якщо я не зможу прицілитися, це буде рукопашний бій.

Крики охоронця прорізають мене наскрізь.

"Срань господня... Він справді... Який план, Вай?" запитала Міра, вихоплюючи свій другий ніж.

"Убити його, перш ніж він уб'є нас, і що б ти не робила, не дозволяй йому дістатися до тебе". Я забираю волосся у низький хвіст і обмотую його тканиною від сукні, щоб швидше закріпити. Я мертва, якщо не бачу.

Венин тримає охоронця, як щит, блокуючи мене від будь-якого потенційного кидка ножа. Крики припиняються, коли чоловік повільно висихає на моїх очах. Щонайменше двоє з трьох інших вже за межами поля.

Дозволивши силі Тейрна поглинути мене, я наношу удари знову і знову, випалюючи траву навколо венина, але жодного разу не влучивши в нього, бляха-муха. Охоронець падає на землю, частини його тіла відшаровуються, а дощ накриває все сильніше і швидше.

"Чорт забирай!"

"Це ти", - каже темний воїн над наростаючим шумом бурі. "Та, хто керує небом". Його очі розширюються в моторошному хвилюванні. "О, як я буду винагороджений, коли повернуся з *тобою*".

"А я-то думала, що я єдина Сорренгейл з репутацією за межами кордону". Міра приймає бойову стійку, залишаючи між нами лише дюйми.

"Твоїм Мудрецем?" запитую я, стежачи за його рухами, як дощ падає на простирадла. Чорт, я не можу ризикувати, кидаючи кинджал. Якщо я промахнуся, то буду беззахисною, а на цьому полі не тільки я. "Мені потрібні кинджали."

"Який мудрець? Обіцяю, ти побажаєш... - починає він, піднімаючи руки.

"Смерті?" перебиваю я. "Я вже чула це. Я вбила того гінця теж." Але я не була в громіздкій бальній сукні. Ця річ - довбаний тягар.

"Позаду", - каже Зейден.

Я озираюся і бачу два кинджали зі сплавленими руків'ями, встромлені в землю за п'ять футів від мене. "Міра!"

Вона слідує за моєю лінією зору і вже рухається, коли я перевертаю кинджал до вістря і клацаю зап'ястям, кидаючи його в горло темному володареві.

Кинджал впирається йому в бік.

Чорт, я не врахувала тиск зливи.

Венин кричить від болю, висмикуючи кинджал, а Міра подає мені один з двох які кинув Зейден. Мої пальці стискають слизьке від води руків'я, і я готуюся до найгіршого, коли венин піднімає руки.

Але він кидає не кинджали.

Скриня Рибстада мчить до нас, так швидко, що я ледве встигаю збити Міру з ніг, перш ніж вона пролітає повз нас, так близько, що я чую, як вона розсікає повітря.

Одразу ж слідує кинджал, потім ще один, не зачепивши мене, але притиснувши ліву частину моєї сукні до землі. Я використовую наш імпульс, щоб продовжувати котитися, діафановий шовк рветься, коли мене піднімає на ноги Бреннан - мабуть, він вирішив приєднатися до нас.

Боги, ні. Я не можу втратити їх обох.

"Треба оточити його, - каже Бреннан, вихоплюючи кинджал зі сплавленим руків'ям з пожухлої трави. Вода швидко набирається, промочуючи мої ноги, волосся і те, що залишилося від сукні.

"І як ти хочеш це зробити, якщо ми не можемо побачити його крізь це лайно?" запитує Міра.

"Я за кілька хвилин!" репетує Тейрн.

Ми можемо загинути за ці хвилини, але зрештою ми *всі* загинемо, якщо я не отримаю це довбане світило.

"Ми повинні втримати його на полі, незважаючи ні на що. Один з них здатен виснажити всіх у палаці", - кажу я брату і сестрі. Спина до спини ми скануємо поле, і в мене перехоплює подих, коли темний воїн з'являється в полі зору, падаючи на коліно за двадцять футів від нас.

Ні. Час сповільнюється до млявого биття серця, коли я дивлюся, як він тягнеться до землі.

Немає часу тікати. Ми не встигнемо.

Мій найгірший кошмар за кілька *секунд* стане реальністю.

Наша місія вб'є моїх брата і сестру.

"Мені дуже шкода". Це ледь чутний шепіт.

Його кулак вривається в землю, і крізь бурю я, затамувавши подих, дивлюся, як його очі горять вогненно-червоним кольором, а трава навколо нього зморщується на коричневі травинки.

"Міра!" кричить Бреннан. "Щит!"

"Я... я не можу так далеко від куполу!" Її рот розтуляється, коли смерть біжить за нами, земля здригається, коли вона втрачає свою магію.

"Щит або ми мертві!" Бреннан хапає нас обох і міцно стискає в обіймах.

Я притискаюся, сподіваючись зробити наше тріо якомога меншим, поки Міра розкидає над нами руки. Її тіло здригається, і ми з Бреннан обхоплюємо її за спину, щоб утримати на ногах. Вона кричить так, ніби її розривають на частини.

Вона зараз згорить.

Тіні спрямовуються до нас, але не встигають.

"Я кохаю тебе". Я штовхаю думку Зейдену і чекаю, коли моя сила вичерпається, чекаю, коли моя смерть зробить венина нестримним.

Але цього не сталося.

"*Ти житимеш!*" наказує Зейден, наче це так просто.

Міра падає, і Бреннан приймає на себе основний тягар її ваги, поки я сканую наше оточення.

Все поле мертве, за винятком крихітного кола, яке ми займаємо. Вона врятувала нас. Але це лише поле, яке осушене. Глядачі всі живі й здорові над сходами, наскільки я можу бачити крізь зливу. *Весь камінь був видобутий у Брейвіку, на схід від річки Даннесс.* Хіба не так казав Текар?

Я витираю воду з очей і стаю обличчям до темного воїна.

Він задоволено знижує плечима, блаженна посмішка спотворює його обличчя, коли він відкидає голову назад.

"Якщо ти не можеш вразити його блискавкою, то нам доведеться підійти досить близько, щоб вступити в бій. Він не зможе впоратися з нами обома", - каже Бреннан, піднімаючи непритомну Міру на руки.

"*Як далеко ти?*" запитую я у Тейрна. Дощ не стільки б'є по залишках трави, скільки хлюпає у воду, яка ще не встигла збігти.

"*Менше хвилини*".

"Я не мушу його бити", - прошепотіла я, коли мене осяяла ідея, скануючи затоплене поле. "Відведи Міру до сходів. Там ви будете в безпеці".

Бреннан дивиться на мене так, ніби я щойно припустила, що наш світ плаский. "До наступного разу, коли він осушить та..."

"Мені потрібно, щоб ти мені довіряв. Відведи нашу сестру до сходів". Я дивлюся на брата і вбираю в себе силу Тейрна, даючи їй волю, дозволяючи їй заповнити кожен сантиметр мого тіла.

"Вайолет..." У його погляді стільки любові, тривоги і страху, що я не можу не посміхнутися.

"Я знаю, що роблю. А тепер тікай". Я забираю у Бреннана лезо зі сплавленим руків'ям і відвертаюся від них обох.

"Якого хріна ти робиш, Насильство?" запитує Зейден.

"Шшиш. Я концентруюся." Я піднімаю щити, затуляючи його, коли він повертається.

Засранець посміхається ширше, коли бачить мене.

"Ти будеш справжнім призом", - вигукує він крізь дощ, крокуючи до мене так, наче у нас є весь час у світі. "І подумати тільки, ти приведеш із собою дракона! Ви ж не можете розлучатися надовго, правда?"

Я стискаю в кожній руці по кинджалу зі сплавним руків'ям і чекаю.

Якщо я втрачу самовладання, мені кінець.

Напасти на нього і програти? Тоді мені кінець.

Чекати занадто довго і дозволити йому накласти на себе руки? Так, небіжчик.

Самка, яку я вбила на спині Тайна, спостерігала за моїм стилем бою і миттєво пристосувалася, а це означає, що я мушу чекати до останньої можливої секунди, щоб показати свою руку.

Дощ шипить, потрапляючи на мою розпалену шкіру. Якщо я потягнуся до нього ще більше, то втрачу здатність контролювати його і згорю, тому я зависаю на краю, коли чую, як ще один звук пересилює дощ.

Крила.

"Мені не потрібно наголошувати на важливості вибору часу, чи не так?" запитує Тейрн.

"Я все зроблю вчасно". Стукіт мого серця посилюється з кожним кроком, який робить венин, впевнений у своєму курсі. Немає місця для

помилки. Я дивлюся праворуч рівно настільки, щоб побачити, що Міра і Бреннан пішли з поля.

"Меншого я й не очікував".

Темний воїн лише за кілька футів від мене, його погляд нишпорить по мені, без сумніву, шукаючи мої слабкі місця, коли я відчуваю порив вітру від крил Тейрна за спиною.

Зараз. Я кидаю кинджали у венина одночасно, цього разу розраховуючи на силу дощу. У ту мить, коли я бачу, як вони пронизують його чоботи, притискаючи ноги до землі, я відводжу руки вбік, вивільняючи всю свою силу в обпалюючому потоці блискавок.

Я закликаю і напружую кожен м'яз.

Кігті Тейрна обвивають мої плечі і міцно стискають, коли блискавка б'є позаду розлюченого венина, осяваючи небо яскравим спалахом - і заряджаючи воду, що вкриває арену і ноги венина, смертельною енергією.

Темний воїн кричить в агонії, а потім падає замертво, розбризкуючи бризки на поле, коли ми пролітаємо над ним.

Я зробила це. Благословенний Данн, я зробила це.

"Ти підрізала це близько".

Я закриваю очі і глибоко дихаю, незважаючи на дощ, який стікає по моєму обличчю, коли береги Тейрну залишають нас, ведучи вздовж кривої арени, назад до палацу.

Сгейл, Тейн і Марбх зайняли оборонні позиції на терасі над нами, готуючись спопелити натовп.

"Я зжеру кожного, хто зробить крок проти тебе. Моєму терпінню прийшов кінець". Крила Тейрна б'ються повільніше, коли ми наближаємося до внутрішнього дворика.

"Я обов'язково попереджу їх". Тейрн чекає, поки я втримаю рівновагу на своїх промоклих, послизнутих ногах, потім пробирається вперед крізь натовп під крики льотчиків і аристократів, тріскаючи мармур під кігтями, поки не досягає трави і розвертається, розмахуючи хвостом, як зброєю, і завершуючи чотирикутну оборону, яку вибудували дракони.

Бреннан йде в ногу зі мною, Міра підпирає його під руку, але йде сама поруч з ним.

"З тобою все гаразд?" запитую я собі під ніс, коли ми проходимо повз вельмож з *парасольками*. Для них це була довбана розвага.

"Ми не ті, про кого тобі варто турбуватися", - бурмоче Брендан, коли остання шеренга аристократів, включно з Кет і Сиреною, розступається, викриваючи ситуацію, набагато небезпечнішу за ту, в якій я щойно опинилася.

Піднята рука Зейдена піднята до грудей, стиснута в неповний кулак, і гнів охоплює його очі, коли він дивиться на віконта, чиї ноги б'ються об землю.

Текар безрезультатно рветься до тіней, що душать його шию, і, судячи зі спотвореного звуку його дихання, він повільно задихається.

"Зейден, будь ласка, не треба!" кричить Кет.

Зейден стискає кулаки, а дощ переходить у мряку.

Текар булькає, літуни витягують зброю, але одного гарчання Сгейл достатньо, щоб вони не наступали на Зейдена.

Я опускаю частину щитів, яка дозволяє Зейдену увійти, а потім посилаю кожну унцію своєї любові вниз по зв'язку. "*Зі мною все гаразд*".

Він відриває погляд від Текара, ледь стримувана люті в його очах робить його майже невпізнаним.

"Послаб свою хватку на його горлі", - кажу я спокійно. "Він не зможе відповісти на питання, якщо буде мертвий".

Між темними бровами Зейдена з'являються дві зморшки, і його хватка послаблюється. Пересуваючись до нього, я переконуюся, що моє плече торкається його руки, що він може відчувати мене як фізично, так і подумки. "Тобі пощастило, що ти не помер", - кажу я, дивлячись на закривавлене обличчя Текара. "Якби ти наразив Зейдена на таку небезпеку, я не впевнена, що була би такою милосердною.

"Ти називаєш це милосердям?" запитує Текар, задихаючись, все ще б'ючись ногами об землю.

"Так", - тихо відповідає Зейден.

"Ти видобув каміння на схід від річки Даннесс, землі, що межує з Безпліддям. Вона вже втратила свою магію."

"Так!" кричить Текар.

Зейден лається собі під ніс.

"Ти збудував для них яму, а це означає, що ти захопив більше, ніж просто цього". З моєї шкіри здіймаються клуби пари, але принаймні я не відчуваю, що згораю заживо.

"Я розповім вам усе, що ми знаємо", - запевняє нас Текар. "Тільки не підведіть мене".

"І ми повинні тобі довіряти?" запитує Бреннан з іншого боку.

"Ми змогли не давати йому їсти кілька днів..."

"Тому що руни на скрині Рибстада утримують предмети, поміщені всередину, в підвішеному стані", - перебиває Зейден. "Він не міг дотягнутися до землі, щоб осушити її, поки ти не відкрив скриню. Мені не потрібно, щоб ти розповідав мені те, що я вже знаю". Він опускає руку, і тіні випаровуються.

Текар падає на мармуровий внутрішній дворик, хапаючись за горло.

Зейден присідає навпочіпки. "Якщо ти коли-небудь захочеш почути слова про те, чому я розірвав цей союз, тоді ти прийдеш за мною. Вайолет поза твоєю досяжністю. Якщо ти хоч раз подивишся в її бік з чимось, окрім доброти та поваги, я вб'ю тебе без зайвих роздумів і дозволю Сирені зайняти її місце як твоєї спадкоємиці. Ти мене зрозумів?" У його голосі крижана м'якість, від якої у мене мороз по шкірі.

Текар киває.

"Вибачся."

"Я в порядку." Він зайшов надто далеко. Цей чоловік - другий у черзі на поромиський трон.

"Ти не приймаєш покарань, призначених для мене."

"Приношу свої найщиріші вибачення, Вайолет Сорренгейл", - хрипить Текар крізь пошкоджені голосові зв'язки. "І що це нам дає, Ріорсоне?"

Зейден стоїть. "Тепер ми ведемо переговори".

***

Годиною пізніше нас нагодували і переодягли в сухі льотні шкіри, ми вчотирьох сиділи за прибраним обіднім столом навпроти Текара, Кет, Сирени, півдюжини аристократів і одного генерала, що сидів одразу ліворуч від Текара.

Усі присутні в кімнаті беззбройні, за винятком мене і Зейдена, але завдяки нашим печаттям ми ніколи не залишаємося беззахисними.

"Чи можу я першим представити свою пропозицію?" запитує Текар, відтягуючи комір від червоних рубців на горлі.

"Можеш", - відповідає Бреннан.

Рука Зейдена ковзає по моєму лівому стегну і залишається там. Він тримав мене однією рукою відтоді, як ми вийшли з внутрішнього дворика. Дивно, що я встигла влізти в свою льотну шкірянку, але я розумію. Якби я тільки спостерігала, як він падає обличчям у венина, я б, мабуть, була б зараз у нього на колінах.

"Твоя сила... вражає". Текар повільно хитає головою, ніби вражений. "І ти все ще ненавчена . Просто подумай, ким ти будеш через кілька років, або навіть через рік."

Зейден широко простягає руку, і я переплітаю свої пальці з його.

"Це не схоже на пропозицію". Я намагаюся говорити якомога рівніше, з усіх сил намагаючись ігнорувати те, що цей чоловік ледь не вбив не лише мене, а й Бреннана та Міру.

Гнів переростає в киплячу лютість швидко - занадто швидко.

Я дивлюся на Кет. "Тримайся подалі від моєї голови, або я почну орудувати *всередині*".

Вона відкидається на спинку стільця, але звуження її очей - це не поразка. О ні, вона оцінює мене як гідного суперника.

Гра розпочалася.

"Знаєте, чому я такий успішний колекціонер?" - запитує Віконт, майже вібруючи від хвилювання. "Я маю дар знати, чого хочуть люди, що спонукає їх віддавати свої скарби". Боги, він повна протилежність Варріша. Наші печаті насправді *не так* вже й відрізняються від роботи розуму. "Гадаю, ми з тобою могли б укласти угоду, якщо ти вважаєш, що я можу здійснити твої найсміливіші мрії".

Зейден неуважно гладить моє стегно, але це допомагає мені заземлитися. "І які ж, по-твоєму, мої найсміливіші мрії?" запитую я.

"Мир". Текар киває, його рухи стають дедалі непевнішими, чим більше він збуджується. "Не для тебе, звичайно. Це не те, що тебе

мотивує. Мир для людей, яких ти любиш".

Пальці Зейдена нерухомі.

"Мир для нього", - закінчує Текар.

Мій наступний подих тремтить. "Я слухаю".

Він робить свою пропозицію, і я мушу визнати, що на секунду вона стала спокусливою. Провести кілька років в якості його особистого сторожового пса, стежачи за вівернами без вершників, які почали регулярно пролітати над нами у схемах, підозріло схожих на контроль, в обмін на те, щоб прожити решту днів з Зейденом, нашими драконами і моїми близькими на острові, відданому миру, - звучить ідеально. Але це також боягузливий і абсолютно нездійснений вихід. Острови не приймають наваррців навіть як гостей.

"Втеча з континенту на будь-яку землю, яку ви відвоювали у Деверіллі, не допоможе ні людям, які мені подобаються, ні тим, кого я навіть не знаю. Це просто втеча."

Щелепа Текара згинається, і в мене складається враження, що він не звик, коли йому кажуть "ні".

"Навіть якщо я віддам світило Тіррендору?" Він дивиться на Бреннана. "Швидко поширилися чутки, що Наварра відпустила ваших кадетів, не проливши жодної краплі крові. Хоча мені цікаво, чому так сталося, а тобі?"

Так. Щодня.

"Драconi не зобов'язані тобі пояснювати." Бреннан знизує плечима. "А моя сестра щойно *заслужила* світило. Чи ти відмовляєшся від своєї обіцянки?"

"Я б ніколи не порушив свого слова. Текар дивиться в бік Зейдена і нахиляється вперед, спираючись на густо вишиті передпліччя своєї туніки. "Все, що ми знаємо про темних воїнів". Він

киває на срібнобрового генерала, який підсовує Бреннану через стіл книгу в шкіряній палітурці. Мої пальці одразу ж сверблять відкрити обкладинку. "Але я ніколи не казав, що віддам вам світило, якщо вона буде володіти перснем. Я сказав, що ми почнемо дискусію".

Ти, мабуть, знущаєшся з мене. Моя рука стискається над рукою Зейдена, ніби це зупинить його від задушення віконта тінями або мене від втрати абсолютного контролю над своєю силою. Треба було принести провідник на зустріч.

"Тоді давай обговоримо. Що ти хочеш в обмін на те, що ми сьогодні підемо зі світилом? Зброю?" запитав Бреннан. "Тому що це те, що ми пропонуємо. Світило тут марне, але ми використаємо його, щоб забезпечити ваші напади зброєю, необхідною для вбивчі венину, якого ви *не можете* захопити".

Сподіваємося, що деталі того, як їм вдалося зловити цього, є в книзі.

"Зброя - гарний початок", - погоджується Текар, киваючи головою і переводячи погляд на Кет. "А ти візьмеш із собою сотню кадетів-літунів, яким я дав притулок після того, як їхню академію було знищено, і повернешся на Аретію разом зі світилом".

Перепрошую... що за хрін?

"І що ти хочеш, щоб ми зробили з твоїми кадетами?" запитав Зейден, злегка нахиливши голову. "Грифони погано почуваються на висоті."

"Їм ніколи не давали можливості пристосуватися, - заперечує Текар. "І я хочу, щоб ви навчали їх так само, як, я припускаю, ви робите це з курсантами-вершниками. Захистіть їх, навчіть працювати разом, і тоді у нас може з'явитися шанс вижити у цій війні. За останні кілька тижнів ми бачили віверн без вершників, які патрулювали небо,

без сумніву, миттєво повідомляючи своїх творців про те, що вони бачать. За нашими даними, вони наважилися дістатися аж до Дрейфуса. Це не допоможе літунам залишатися в безпеці тут, на півдні - не тоді, коли вони хочуть битися. А хто краще за вершників навчить літунів вбивати віверн, як не вершники на драконах?"

Тренуватися з літунами-грифонами? Відвезти *Кет* назад в Аретію? Я краще зустрінуся обличчям до обличчя з дюжиною венинів. Беззбройною. Без Тейрна і Андарни.

"Немає способу доставити їх у Тиррендор", - зауважує Міра.

М'яз на щелепі Зейдена згинається. "Існує. Але немає гарантії, що вони виживуть."

"Ми ризикнемо", - відповідає Сирена. "Це найкращий шанс для кадетів прожити достатньо довго, щоб битися з темними володарями.

"Це моя пропозиція. Приймайте її або відмовляйтеся", - вимагає Текар.

Не може бути...

"Згода", - відповідає Бреннан. "За умови, що кожен літун, якого ми візьмемо, візьме з собою арбалет".

Я задушу свого брата.

**Від небезпечних хвиль Арктильного океану до найнижчих рівнин
Тірендорського плато, скелі Дралора подекуди здіймаються на
висоту понад дванадцять тисяч футів, що робить їх неможливими
для грифонів. У той час як у Наваррі є три добре прокладені
стежки для підйому на плато, уздовж кордону Кровлана існує лише
одна...і вона смертельна як для грифона, так і для літуна.
Ні в якому разі не намагайтеся.**

— РОЗДІЛ ДРУГИЙ: ТАКТИЧНИЙ ПОСІБНИК ЩОДО ПЕРЕМОГИ ДРАКОНІВ ПОЛКОВНИКА ЕЛАЙЖИ ДЖОБЕНА

РОЗДІЛ СОРОК ТРЕТІЙ

У мене болить шия, коли я дивлюся вгору, і вгору, і вгору на скелі
Дралор туди, де вони зникають у товстому шарі хмарного покриву.

Минуло чотири дні, як ми уклали угоду з Текаром. Три ночі тому
ми доставили світило — кільце з яскравих блакитних кристалів
заввишки майже як Сгейл — до відгалуження долини над Аретією, де
розташована нова кузня. Учора всім курсантам наказали добре
виспатися, зібрати речі для триденної місії та зібратися для
формування польоту о четвертій ранку, і тепер ми стоїмо в полі на
захід від Драйтуса, спостерігаючи за дрейфами, зібраними з іншого
боку Першого крила, коли сонце спалює ранній ранковий серпанок.

«Він не може бути серйозним», — каже Рідок біля мене в строю,
його шия витягнута під тим самим кутом, що й моя. Між сотнею
аретинських кадетів і такою ж кількістю пілотів, які зібралися на
цьому трав'янистому полі, я вважаю, що дев'яносто п'ять відсотків із
нас виглядають абсолютно однаково, витріщаючись на круту, ледь

помітну вузьку стежку, на яку щойно вказав мій брат із абсолютною недовірою. .

Ряд уступів і поворотів, висічених у гранітній скелі, більше підходить для гірського козла, ніж для грифона, і настільки добре вписується в місцевість, що не дивно, що перевал Медаро зберігається в секреті.

Дотепер.

«Згодна». Вісія киває. «Він, мабуть, жартує. Це не тропа — це смертельна пастка».

Шлях, який так захоплює Бреннана, недостатньо широкий, щоб витримати повний фургон, не кажучи вже про ширину грифона... і він хоче, щоб вони пройшли ним? Щоб ми пройшли з ними, поки дракони патрулюють?

«Впевнена, що він серйозно, інакше нас би тут не було», — каже Ріаннон через плече.

«Чого, в біса, він очікує від нас, окрім того, щоб лізти з ними?» — запитує Аарік, стишуючи голос.

«Зловити їх, якщо вони впадуть?» Рідок пропонує.

«Так, тому що ми здатні зловити грифона», — зауважує Імоджен.

Я насуплюю брови, вивчаючи круту стежку. Мене непокоїть не вузька стежка чи навіть пастки для грифонів, які описав Бреннан, а моя власна витривалість. Дванадцять годин постійного сходження будуть мучати мої коліна та щиколотки.

«Бережи свою спину», — попереджає Зейден, і його голос уже слабшає, коли він летить на схід із Стейл на місії, до якої я не причетна. «Я не встиг розпитати кожного літуна про їхні наміри».

Ніби його особиста рекомендація допоможе зменшити недовіру між нашими двома коледжами.

«*Ти вже мене попередив*», — нагадую я йому, відчуючи, як він вислизає. «*Не вмирай. Побачимося через кілька днів*». Відчувається приплив тепла, а потім воно зникає разом із його темною присутністю в моїй свідомості.

Попереду мене Бейлор прикриває кулаком позіхання, що розриває щелепу, а Бреннан продовжує читати нам лекцію про тривалість майбутньої подорожі зі свого місця, де він стоїть на зв'язаній пачці хрестовин, посилюючи свій голос над полем. "Подорож займе у вас дванадцять годин, хоча я рекомендую зупинитися на привалах на шляху". Його погляд сканує нас, ніби вимірюючи нашу реакцію, яка здебільшого... німа.

Єдиний звук - це осінній вітерець, що шелестить листям з кущових дубів на південному кінці поля. Навіть дракони та грифони навколо нас замовкають, ніби не можуть повірити в те, що нам пропонують.

"Щоб вони могли нас зіштовхнути?" - запитує вершник з Третього крила, і я не думаю, що він жартує.

"Саме через це питання ви йдете з ними", - каже Бреннан, повністю уникаючи мого погляду, поки Сирена вилазить на купу зв'язаних арбалетів, щоб стати поруч з ним. "Мало того, що лідерам крила повідомили місця розташування пасток для грифонів, щоб обеззброїти їх, вам потрібно навчитися взаємної поваги і довіри, перш ніж ви зможете навчатися разом. Жоден вершник не поважатиме кадета, який не перетинав парапет". Він показує жестом на стежку позаду себе. "Ось парапет, який вони мають перетнути".

"Вона вузька, але не така вже й вузька!" вигукує Рідок, отримуючи кілька насмішкуватих згод з боку вершників навколо нас.

"І якби ми просто ризикували собою, можливо, було б доречно вважати його нижчим за ваш мост смерті у Басгіаті", - каже Сирена, заклавши руки за спину і повернувшись обличчям до половини строю вершників. Сонячне світло падає на металеві кільця завбільшки з долоню, що спадають спереду на її плечі, з'єднані зі шкірою зверху. "Але врахуйте, поки ви піднімаєтеся, поки вирішуєте, чи дійсно ви приймете літунів до своїх лав, - її погляд перехоплює мій, - що, хоча ця стежка абсолютно безпечна для людей, вона небезпечна для грифонів. І запитайте себе, чи стали б ви ризикувати життям своїх драконів, піднімаючись стежкою, побудованою спеціально для їхнього вбивства, на ворожу територію, щоб навчитися краще знищувати свого ворога з тими самими людьми, яких ви вважали своїми ворогами ще минулого тижня".

Вершники навколо мене зміщують свою вагу.

"Вона має рацію", - кажу я лише Тейрну, бо Андарна більш ніж за три години польоту, без сумніву, в розпалі ранкового тренування зі старійшинами. Вчора їй майже вдалося повністю розправити крила. Майже. *"Я б не стала ризикувати вами обома."*

"Звісно, що ні. Навіщо, коли я цілком здатен носити тебе по всьому світу?" Я відчуваю, як він заковчує очі. *"Ти зв'язала не неповноцінних грифонів. Ти зв'язала драконів. Виведіть їх на прогулянку і дайте їм проявити себе"*.

"Те, як на нас дивляться літуни, більше схоже на те, що вони чекають, що ми покажемо себе".

"Вас обрали дракони. Цього достатньо."

"Кожен загін буде в парі з рівним за силою дрейфом, щоб здійснити сходження, - каже Бреннан. "Сподіваюся, до того часу, як ви

досягнете вершини, ви знайдете спільну мову, на якій можна буде побудувати основу для партнерства".

Це все в дусі товаришування?

"Дуже сумніваюся, - бурмоче Рідок.

"Тим часом, ваші дракони залишатимуться поруч", - стверджує Бреннан.

"Я ніколи не буду далі, ніж за хвилину польоту", - обіцяє Тейрн.
"Приємного походу".

Я підтримую його, коли ми отримуємо наше завдання - " дрейф Кет ".

***

Через три години мої литки кричать від постійного підйому, а тиша в нашій маленькій вимушеній групі перетворилася з незручної на болісно незручну. Знявши праву руку з прямовисної скелі, я регулюю вагу рюкзака на плечах, щоб полегшити зростаючий протест у хребті, і перевіряю, як там Слоан. Вона впевнено піднімається за кілька футів переді мною, даючи грифону, що йде попереду, достатньо місця, щоб махати своїм левиним хвостом.

Ми ліземо в одну шеренгу, Четверте крило веде нас попереду. Над нами тільки Відділ Пазурів.

Сама стежка складна, але не непрохідна, і хоча її ширина місцями сягає шести футів, вона звужується до чверті в тих місцях, де стежка розпалася, залишаючи зяючі діри, через які люди змушені притискатися до стіни скелі, щоб пролізти. Щоразу, коли ми підходимо до однієї з них, грифони простягають свої хапальні кігті, балансуючи на пазуристих задніх лапах, і я затаюю подих, щоб їм вдалося це зробити. Враховуючи, що ті, з якими ми йдемо, на кілька футів ширші за стежку, я дивуюся, що наскільки мені відомо, впали лише двоє.

Поки що вони здатні зловити себе, але на більшій висоті? Це може бути неприємно.

Я озираюся на Марен, літунку, з якою я була у парі до вечора, та її грифона, коли ми наближаємося до пастки, що вже спрацювала, до колоди завбільшки з таран, яка тепер безневинно лежить уздовж стіни скелі, де стежка звужується. "Будь обережна тут."

"Прямо на рівні грудей. Чудово." Вона посміхається мені, стиснувши губи. Вона мініатюрна, як для льотчиці, але все ж вища за мене, з обличчям у формі серця під темним волоссям, заплетеним у довгу єдину косу, що спадає вздовж бронзово-вохристої шкіри шиї. Її темні очі з-під капюшона без вагань зустрічаються з моїми щоразу, коли я озираюся, щоб переконатися, що вона все ще йде за мною, що заслуговує на мою повагу, але вона також є найкращою подругою Кет, що змушує мене бути обережною у багатьох відношеннях.

Я знову озираюся, щоб переконатися, що вони пройшли безпечно.

"Я не впаду зі скелі", - обіцяє вона, коли ми робимо різкий поворот на четвертому підйомі. Чи, може, п'ятого. Повороти - єдині місця на стежці, достатньо широкі, щоб йти в парі. "Як і Даджалаїр".

Передня ліва лапа коричнево-білого грифона зісковзує зі стежки, і її кіготь скрипить об скелю з найжахливішим звуком, який я коли-небудь чула, коли вона відновлює рівновагу.

Ми зі Слоан обмінюємося поглядами, напрочуд позбавленими ворожості.

"Ти в цьому впевнена?" запитую я Марен, коли ми всі троє робимо паузу, дивлячись, чи не відколеться якесь каміння від скелястої місцевості. Все, що падає, може бути смертельно небезпечним для тих, хто піднімається під нами.

Грифон вигинається над Марен і клацає дзьобом у моєму напрямку.

Так, ця штука точно може розтроцяти мені голову.

"Зрозуміла, ти впевнена", - кажу я, піднімаючи руки і молячись Данну, щоб грифони не карали людей за те, що вони розмовляють з ними, як це роблять дракони.

Марен киває і чухає оперені груди грифона. "Вона впевнена в собі і трохи темпераментна".

Грифон видає хрюкаючий звук, і ми знову починаємо йти.

Вузький виступ - це саме та причина, чому їм не дозволяють літати на будь-якій ділянці скелі. Немає жодної гарантії, що їм вдасться приземлитися, не спричинивши обвал і не вбивши всіх, хто під ними.

"Навіть якщо вона впаде з цієї висоти, нам доведеться летіти вниз і починати все спочатку, - каже Марен, ніби пропонуючи мир. "Мене турбує верхня частина маршруту. Ще п'ять тисяч футів, і вона буде боротися за свої крила. Вона не призначена для штормових вітрів".

"Для висотних польотів?" не втрималась я, щоб не запитати.

"Ті, що найкраще підходять для висоти, для польотів на вершини Есбенського хребта", - пояснює вона.

"Дая, можливо, не хоче цього визнавати, але вона дівчина з низовини". Її посмішка сяє, навіть коли грифон швидко клацає дзьобом за фут від вуха Марен. "Ніби ти не хотіла б після закінчення навчання працювати на морських кораблях?" Вона тихо сміється, без сумніву, з того, що сказав грифон. "Я так і подумала. Повір мені, ми не хочемо потрапити до Тиррендора не більше, ніж ти хочеш, щоб ми там опинилися".

"Тоді навіщо йти?" запитала Слоан, підійшовши надто близько до наступного грифона і отримавши удар хвостом по обличчю.

"Як сказала Сирена, це наш найкращий шанс вижити - не тільки для нас, але й для нашого народу".

Після ще кількох хвилин напруженого мовчання я запитую: "То звідки ти родом?"

"З Дрейтуса, - відповідає Марен. "Я б запитала про тебе, але всі знають, що ти вирісла, переїжджаючи від застави до застави, поки твою матір не призначили до Басгіату".

Мої кроки ледь не зупиняються.

Слоан озирається на мене, піднявши брови.

"Ти була пекельною ціллю для викупу", - пояснює Марен, коли ми підходимо до серії різьблених сходинок, призначених для стримування возів. "Чесно кажучи, більшість із нас думала, що Ріорсон схопить тебе після першого ж врожаю і подарує нам.

"Ти маєш на увазі, що Кет вирішила. Тон Слоан підозрілий.

"Кет точно здогадалася", - погоджується Марен.

"Урожай?" запитую я, пропускаючи повз вуха всю інсинуацію про те, що Зейден мав би мене викрасти. "Ти маєш на увазі Обмолот?"

"Точно." Марен перевіряє, як Дая просувається сходами, перш ніж продовжити підйом. "Як би ти це не називала. Коли твої дракони або вбивають тебе, або обирають тебе.

"Отже, весь наш перший рік. Слоан сміється.

"Уявіть собі наше здивування, коли він з'являється, готовий захищати тебе до смерті в минулому році".

Я озираюся на неї, бо не чую ворожості, якої очікувала. І в її очах теж немає нічого подібного. "Ви були розчаровані?"

Вона знизує плечима, металеві кільця на її плечі ловлять сонячне світло від цього руху. "Я була розчарована за Кет, але я не вболівала за цю токсичність більше, ніж ти за свою найкращу подругу. Це ж вона зараз там, нагорі, з Кет, так? Твій командир загону?"

Я киваю, просуваючись уперед вузькими сходами, тримаючись якомога ближче до стіни скелі, щоб не подряпати свою льотну куртку. "Ріаннон не хоче, щоб Кет намагалася збити мене зі сліду".

"Вона, мабуть, хотіла б", - зізнається Марен з посмішкою в голосі. "Вона трохи..."

"Несповна розуму?" пропонує Слоан, тримаючи добрий десяток футів між собою і грифоном, що випереджав її з Рідоком, Візією і літуном. Я думаю, що це Луелла, але я не зовсім впевнена. "Сподіваюся, вона не спробує накласти на Ріаннон свої розумові здібності, інакше вона може опинитися на краю прірви. Рі не з тих, з ким варто зв'язуватися".

Мої брови піднімаються.

"Шокована?" запитує Слоан через плече, тримаючи руку на стіні скелі, коли ми підходимо до кінця сходів. "Не варто. Ліам ненавидів не так багато людей, але Кет була в цьому списку".

Точно. Тому що вони з Зейденом виховувалися разом. Він би з нею познайомився.

"Зла", - поправляє її Марен. Я хотіла сказати "зла". І розслабся, Слоан - ніхто з нас не наважився б спрямовувати силу наших грифонів, коли їм потрібно повністю зосередитися на тому, щоб не розбитися на смерть".

"Принаймні, ти ненавидиш не тільки мене". Я прикусила усмішку для Слоун.

"Я не ненавиджу тебе", - каже Слоан так тихо, що я майже сумніваюся, що чую її. "Важко ненавидіти тебе, коли Ліам не ненавидів". Моего розгубленого погляду, мабуть, достатньо, щоб вона продовжила. "Тепер я в жовтневих листах".

"А, коли Зейден змусив його стати моїм охоронцем". Ми повертаємо на роздоріжжі і починаємо наступний підйом, який трохи крутіше врізається в сувору сіру скелю схилу. Я дивлюся вгору і одразу ж шкодую про своє рішення, мій шлунок бурчить від краєвиду, який майже ідентичний тому, що відкривається внизу. Скеля і ще одна скеля.

"Ми обидві знали мого брата досить добре, щоб з упевненістю сказати, що його ніхто не змушував", - відповідає Слоан, опускаючи плечі. "Я просто хотіла б, щоб Зейден попросив когось іншого. Когось іншого".

"Я теж", - зізнаюся я пошепки, зосереджуючись на своїх ногах, де стежка розсипалася не більше, ніж на кілька ярдів.

"Обережно!" Панічні голоси кричать над нами.

Наша увага різко загострюється.

Небо сіре і швидко падає на нас.

Це не небо. Це валун.

Ми ось-ось перетворимося на уламки завдяки пастці, що спрацювала.

"В укриття!" кричу я, здіймаючи руки і відштовхуючись від стіни скелі, намагаючись стати якомога меншою, поки я тягнуся за силою Тейрна, коли валун вдаряється об край виступу вище і летить на нас.

Моє серце б'ється у вухах. *Це так само, як повертати дверну ручку. Так само, як крутити замок. Це менша магія. Я можу робити менші чари...*

З валуном завбільшки з пір'їнку?

Я уявляю, як камінь змінює курс і кручу руками...

За секунду до того, як наді мною пролунав вибух, я затуляю голову руками, і на мене сиплеться каміння.

Тейрн розтросив валун своїм хвостом.

"Дякую." Я відкидаюся назад до скельної стіни і роблю кілька глибоких вдихів, щоб уповільнити калатання серця.

"Вай!" кричить Ріаннон попереду.

"Ми в порядку!" Я кричу у відповідь.

"Срань господня." Марен нахиляється поруч зі мною, тримаючи руку на грудях.

"Ранковий хвіст?" запитує Слоан.

"Ранковий хвіст", - підтверджую я, дивлячись, як Тейрн вирівнюється, а потім летить назад у наш бік.

За кілька секунд він зависає переді мною з точними ударами крил, його золотисті очі звужуються.

Марен пригинає голову, а Слоан відводить погляд.

"Гей, це не моя вина. Я не послизнулась". Я піднімаю на нього брови.

"Було б соромно пройти через весь минулий рік тільки для того, щоб ти вбила нас у жалюгідному поході".

Я насміхаюся. "Прийнято до відома".

Він згинає крила, повітря поривами торкається моїх щік, перш ніж знову пірнає.

"Це... гм... це нормально?" запитує Марен, коли ми продовжуємо рух, моє серце калатає від припливу адреналіну.

"Що саме? Те, що Тейрн врятував мою дупу? Чи те, що він сердиться через це? Тому що так, і те, і інше нормально".

"Коли ти йдеш парашетом, у тебе кидають каміння?" - уточнює вона.

"Ох." Я хитаю головою. "Ні. Ти просто мусиш перетнути його, а це важче, ніж здається. Через що ви проходите, щоб бути обраним?"

"Ми підходимо до краю Кліфсбейну, дивимося на річку - в цьому місці вона близько тридцяти футів завглибшки - і чекаємо, поки пролетять дрейфи". Її тон світлішає, і коли я озираюся, вона посміхається. "Коли вони наближаються, ми стрибаємо".

"Ви стрибаєте?" Слоан відкидає голову назад, її очі широко розплющуються.

Марен киває, і на її щоці з'являється ямочка. "Ми стрибаємо. І якщо ми можемо приземлитися на грифона, заліти на нього і втриматися, вони нас пов'язують". Вона простягає руку і чуває під підборіддям Даджалаїра, де дзьоб перетворюється на пір'я.

"Це досить круто, - заздрісно визнає Слоан. "Що буде, якщо ти промахнешся? Тіла викине на берег?"

Ми обидва робимо паузу, повністю розвертаючись, щоб побачити відповідь Марен. Мушу визнати, мені теж цікаво.

Марен кліпає. "Тіла? Ніхто не вмирає. Це як стрибки зі скелі. Якщо не влучаємо, допливаємо до берега, обсихаємо, обтрушуємося від сорому - і обираємо інший підрозділ для служби. Популярністю користуються піхота та артилерія".

Ми зі Слоан ще раз презирнулися. "Ти просто... допливеш до берега", - повільно кажу я. "Так." Марен киває, потім вказує між мною і Слоан. "І перш ніж ви запитаєте, це ви всі диваки, які вбивають кадетів у день призову".

Я відступаю назад, даючи її словам до мене дійти.

"Технічно, вони кандидати", - бурмоче Слоан. "Ми стаємо кадетами лише тоді, коли перетинаємо кордон".

"Що ж, гадаю, так навіть краще", - саркастично відкашлюється Марен.

"Гей, ми рухаємося чи як?" гукає Сойєр ззаду нас.

"Рухаємося!" Відповідаю я, потім розвертаюся і продовжую підніматися вгору по схилу, коли імпульс яскравої зоряної енергії спускається вниз по зв'язці від Тейрна.

"Ого", - каже Слоан, тримаючи руку на серці. "Що це було?"

"Я теж це відчула". Марен моргає.

"Перше дитинча Аретії вирішило з'явитися на світ", - каже мені Тейрн, його тон був стриманим, він обмірковував цю новину.

"У нас є дитинчата?" Я посміхаюся. "Чому ти не виглядаєш щасливим з цього приводу?"

"Вибір дитинча перетворює долину назад на інкубатор. Це змінює магію. Кожна істота, що володіє ченнелінгом, в радіусі чотирьох годин польоту від долини дізнається про це."

"Це тільки ми. Ми на краю, де за три години польоту". Я озираюся, помічаючи, що інші, схоже, теж розмовляють зі своїми зв'язковими. "Ну, ми і літуни, і вони все одно дізнаються, як тільки ми туди дістанемося". Моя посмішка розширюється при думці про Аретянина, народженого пір'яним хвостом. "Ми повинні довіряти їм, щоб це спрацювало".

"Гадаю, що так."

***

Ближче до вечора я краще віддам душу Малеку, ніж зроблю ще один довбаний крок по цій нескінченній стежці. Не дивно, що Тіррендор ніколи не зазнавав вторгнення з боку Поромієля. Їхні

війська були б або виснажені, або мертві - загризені патрульними драконами - до того часу, як вони досягли б вершини.

Кожен м'яз болить, якось одночасно палаючи від напруження, але водночас закам'янілий від того, наскільки виваженими стають мої кроки, чим вище ми піднімаємося, і від запаморочення, якого я не можу позбутися. Навіть повторення фактів у моїй голові більше не дає відчуття зв'язку з моїм тілом. Моє серце б'ється в напруженому ритмі, і я віддала би майже *все*, щоб притулитися до скелі праворуч від мене, зупинитися і відпочити годину. Або дві. Або чотири.

За останню годину ми зупинялися щонайменше двічі. Грифони сповільнюють темп, і я починаю хвилюватися, чи взагалі дійдемо до вершини, але принаймні жоден з них не розбився на смерть.

І бійки, що спалахують між літунами та вершниками, теж не допомагають. Нам доводилося тричі зупиняти марш лише для того, щоб поміняти місце, де йдуть ті чи інші курсанти. Можливо, Бреннан має рацію, що ми будемо поважати літунів за те, що вони піднялися на гору, але одноденний похід не вирішить багаторічну ненависть, яку ми виносили один до одного.

Друга половина дня стає особливо веселою, коли ми входимо в товстий шар хмар, який забезпечує видимість лише на десяток футів, і наше просування сповільнюється до того, що ми майже повземо.

"Сподіваюся, ці хмари означають, що ми вже близько до вершини, так?" запитує Марен, стурбовано дивлячись на Даджу, чиї кроки стають повільнішими з кожним підйомом. Її голова звисає, а пернаті груди з кожним кроком здіймаються все швидше і глибше. Гіпоксія. Марен у такому ж стані, як і пара перед нами, Кіббелер і його літун Луелла. Його сріблясто-плямисті крила не просто підібгані з боків, вони поникли.

Якщо ми, вершники, загартувалися в горах, що оточують Басгіат, і часто літаємо на висоті дванадцяти тисяч футів, то літуни не можуть сказати того ж самого. Найвища гора в Пороміелі сягає близько восьми тисяч футів, що пояснює, чому тільки дрифтери можуть здійснювати високогірні нальоти на села, про які ми чули в "Бойовому зведенні".

Навіть Слоан виглядає стурбованою.

"Дозволь мені перевірити, скільки нам ще треба пройти", - кажу я Марен, пом'якшуючи свій тон. *"Будь ласка, скажи мені, що ми майже злізли з цієї клятої скелі?"*

"Ти відчуваєш себе ближче. Можливо, три або чотири підйоми від вершини, - відповідає Таїрн. "Але ніхто з нас нічого не бачить крізь туман. Секція Кігтя зараз на гребені."

"Думаю, у нас залишилося менше години". Я пропоную Марен, як я сподіваюся, підбадьорливу посмішку, але, швидше за все, це виглядає як втомлена гримаса. *"Ти впевнений, що не можеш просто підхопити їх у пазурі, як арбалети, і злетіти на вершину?"* запитую я у Тейрна.

"Вони б ніколи не стерпіли такого приниження. До того ж, все, що їм потрібно зробити, це видертися на гребінь скелі. У нас є вози, які чекають на тих, хто дозволить це зробити".

Правильно. Тому що вони не можуть летіти в Аретію. Не в такому стані.

" Ми впораємося за годину", - каже Марен між задиханими вдихами. "Луелла", - гукає вона вперед. "Це має бути ще близько години! Ти витримаєш?"

"Ми впораємося", - відповідає слабкий голос попереду сріблясто-плямистого грифона.

Слоан спирається рукою на скелю і озирається на мене. "Вони з Візією сперечаються", - шепоче вона. "Стає тихіше, але я не можу сказати, чи це тому, що вони з'ясували свої розбіжності, чи тому, що Луелла не може дихати. І, здається, її щойно знудило".

"Висотна хвороба", - так само тихо відповідаю я.

"І не обов'язково говорити пошепки", - каже Марен. "У грифонів чудовий слух".

"Як і у драконів", - бурмочу я. "Ніякого усамітнення."

"Точно." Марен чує трохи вище дзюба Даджи, нагадуючи мені про ту пляму над її ніздрями, яка подобається Андарні. "Пліткарки", - каже вона з любов'ю. "Не хвилюйся, Луелла її завоює. Вона найкраща з нас".

"Я б не була такою впевненою". Слоан сповільнюється, чекаючи, поки ми підемо з нею. "Сім'ю Візії вбили під час рейду на Самертон минулого року".

"Лу навіть не була кадетом, коли це сталося", - заперечує Марен між неглибокими вдихами.

"Якби вершники спалили Дрейфус, - жартує Слоан, вигинаючи брову, - чи хвилювало б вас, що ви гуляєте з кимось із Північного крила? Чи просто зненавиділа б усіх вершників?"

"Слушне зауваження, - визнає Марен. "Але Луеллу важко ненавидіти. До того ж, вона пече дуже смачні торти. Вона підкорить Візію ірисками, щойно ми прибудемо до Аретії - ось побачиш".

Крізь туман з'являється спалах драконячого крила, що розсікає хмару, наче ніж, і зникає знову.

"Принаймні, вони все ще намагаються патрулювати", - каже Слоан, коли ми продовжуємо йти вперед.

"Хоробро, враховуючи, що вони не бачать краю скелі", - додаю я.

Хвиля напруги... усвідомлення руйнує мій зв'язок з Тейрном. Гадаю, він теж не надто задоволений відсутністю видимості.

"Не туди!" - кричить знайомий голос попереду, і лінія зупиняється. "Ти спровокуєш його!"

Дейн.

"Якого хріна він тут робить?" бурмоче Слоан. Не має значення, скільки разів я пояснюю, що Дейн не розумів наслідків крадіжки моїх спогадів; Слоан все одно зневажає його.

Переважна частина мене теж досі його зневажає.

Кіббелер починає рухатися, обережно пробираючись стежкою, і ми йдемо за ним, врешті-решт дійшовши до місця, де Дейн стоїть, притиснувшись до стіни скелі, і робить себе якомога меншим, щоб грифон зміг пройти повз нього.

"Тут є спусковий гачок", - попереджає він, жестом показуючи на ділянку стежки прямо перед собою, затиснувши в одній руці карту, а іншу руку простягаючи, щоб Рідок і Луелла не йшли далі. "Ми знаємо, що він випускає стріли, але не знаємо звідки, тому не можемо його обеззброїти. Ось чому я стою тут, попереджаючи всіх про цю ділянку".

Я дивлюся на стіну скелі, помічаючи численні тріщини в її поверхні, які можуть приховувати будь-яку кількість боєприпасів, потім повертаюся до стежки, де по скелі прокладено мотузку, щоб позначити недоторканну зону. Схоже, вона має п'ять, може, шість футів у поперечнику, що вже дало б мені змогу трохи перепочити на землі, але перестрибувати таку велику ділянку на невблаганному виступі з нашим рівнем втоми - не кажучи вже про грифонів - відверто лякаюче.

І я ледве бачу щось за мотузкою в цьому тумані.

"Треба стрибати", - каже Рідок, дивлячись на стежку.

"Досі всі перестрибували". Дейн киває.

"Луелла?" Марен вихиляється над урвищем, щоб розгледіти Кіббелера.

Маленький літун з блідим, майже білим волоссям і веснянками, що нагадують мені Сойєра, озирається назад. "Я не знаю. Я ще ніколи не стрибала так далеко".

"Вона найменша з нас". Марен не переходить на шепіт.

"Як і ти", - додає Слоан, дивлячись у мій бік.

"Рідок, ви з Дейном можете перекинути її через річку?" запитую я.

"Ти маєш на увазі, чи можу я перекинути *тебе*?" запитує Рідок з притаманним йому сарказмом.

Я пирхаю. "Я зможу її перестрибнути". Чорт забирай, Рідок не збирається *мене* перекидати.

Луелла ображено відкидає голову назад.

Дідько. "Я звикла до висоти", - нагадую я їй, сподіваючись приховати свою випадкову образу. "А що зробили інші?" запитую я Дейна.

"Стрибають з розбігу", - відповідає він. "Ми просто переконуємося, що той, хто на іншому боці, закінчив відновлюватися першим, щоб не було ніякого зіткнення".

Боги, якби тут був Зейден. Він би просто підхопив Луеллу тінями і переправив її на той бік. З іншого боку, він міг би просто дозволити їй впасти. Я ніколи не знаю, коли це стосується інших людей.

Ріаннон не може витягти щось настільки велике, як людина. Сіанна, наша минулорічна керівниця, нагорі, але й вона тут не допоможе. Наші печатки тут ні до чого.

"Ти стрибаєш першим, Рідок", - наказує Дейн.

"То я не кидаю Луеллу?"

"Вона або встигне, або ні, як і Парапет", - каже Візія, зав'язуючи волосся до плечей. "Я піду першою".

"Циббе каже, що він іде першим", - оголошує Луелла, і всі троє притискаються до стіни скелі поруч із Дейном, щоб грифон міг пройти.

Слоан має рацію. Луелла фізично схожа на мене, маленька і нижча за середній зріст. Вона навіть мого віку, адже літуні починають літати через рік після вершників. Але вона страждає від висотної хвороби, а я ні.

У мене лише паморочиться голова, що тут може бути смертельним вироком.

У тумані з'являється кінчик крила ще одного дракона, який летить з протилежного боку. Можливо, коричневий? "Це Аотром?" запитую я Рідока. У цей момент я готова благодіяти йому про допомогу, до біса гордість льотчика.

"Ні. Він нагорі з іншими. Вони щойно закінчили носити аркан і скаржаться, що з ними поводяться, як з в'ючними кінями".

Куточок мого рота піднімається. "Схоже на правду".

Кіббелер відскакує назад на своїх палево-охристих ратицях, а потім кидається вперед, розчищаючи пастку і заносячись на приземленні.

Луелла втягує в себе повітря, коли кігті Кіббе ковзають по краю, але він швидко провисає на скелі, його спина здіймається і опускається з заїканням дихання.

Я розриваюся між полегшеним зітханням, що грифон зробив це, і визнанням зростаючої ями в моєму шлунку, яка говорить мені, що Луелла нізащо не зробить цього.

"Чи не могла б ти запитати його, чи не послужить він перилами?" запитую я у льотчиці. "Нам обом доведеться бігти і стрибати, і він би добре втримав нас обох від падіння зі скелі".

Голова Кіббе відкидається назад під неприродним кутом, і він агресивно хихикає в мій бік.

"Він..." Невеличка посмішка розпливається на вустах Луелли. "Він неохоче погоджується".

"Візія і Рідок, ідіть туди", - наказує Дейн. "Нам потрібно тримати лінію в русі".

Візія повертається туди, де стоїмо ми, підстрибує на носках і біжить, качаючи руками й ногами, потім перестрибує через огорожену мотузкою ділянку і чисто приземляється на інший бік.

"Бачиш, якщо вона може це зробити, то все гаразд", - запевняю я Луеллу, сподіваючись, що це не брехня.

"Вона на шість дюймів вища за нас і не така напружена". Луелла ковтає. "І не ображайся, але ти виглядаєш так, ніби ось-ось знепритомнієш".

"Ні", - брешу я, витрачаючи секунду на те, щоб поправити сповзаючу пов'язку на лівому коліні. Сьогодні я не пила достатньо води і не була достатньо часу на ногах, і моє тіло більш ніж щасливе дати мені знати про нехтування.

Боги, я б ніколи не пройшла "Рукавичку", якби почувалася *так*, як сьогодні.

Рукавичка. У мене з'являється ідея.

"Я..." Починається "Рідок".

"Зачекай секунду." Я захоплююся правою рукою за скелю, щоб не втратити хитку рівновагу, і вивчаю ділянку над пасткою, помічаючи

одну з найтонших тріщин у скелі. Рідок - наш найкращий скелелаз, тож це може спрацювати.

"Про що ти думаєш?" запитує Дейн. "Не кажи мені нічого. У тебе між бровами зморшки".

"Мені цікаво, наскільки Рідок прив'язаний до свого меча". Я дихаю крізь нудоту, яка завжди супроводжує запаморочення.

"Це стандартне питання", - відповідає Рідок, а потім простежує за моїм поглядом. "О, ти думаєш..."

"Ага." Я кидаю погляд на Луеллу, щоб він зрозумів, і він повільно киває.

"Я не можу гарантувати, що воно буде триматися".

"Спробуй". Я піднімаю брови.

Рідок тягнеться до свого меча.

"Ні." Дейн витягує свій короткий меч, залишаючи довгий в піхвах. "Візьми цей. У нього довше руків'я, і ним буде легше працювати". Він віддає меч Рідоку, а потім дивиться на мене. "Я все одно знаю, як працює твій розум".

Слоан насміхається.

Рідок бере короткий меч Дейна і вкладає його в піхви на вільне місце зліва від себе, потім піднімається на кілька футів вгору, перш ніж дряпатися горизонтально по схилу скелі.

"Що він робить?" запитує Луелла.

"Дивись", - кажу я тихо, щоб не налякати Рідока.

Рука за рукою він обережно пересувається по скелі, потім ставить ноги на опору, яку я не можу навіть побачити, не кажучи вже про довіру, приблизно на півдорозі. Він вивільняє короткий-меч, відводячи лікоть назад настільки, наскільки може, не втрачаючи рівноваги, а

потім з усієї сили встромляє його в потріскану скелю. Звук вереску гірший, ніж у розлюченого грифона.

"Камінь", - каже він Дейну, простягаючи праву руку назад.

Дейн піднімає вільний камінь розміром з мій кулак, потім простягає свої довгі руки до Рідока, простягаючи його йому.

Рідок б'є каменем по державу, вбиваючи його глибше в скелю, поки майже кожен дюйм леза не зникає, і я не помічаю легкого здригання на обличчі Дейна. Рідок стискає руків'я і випробовує його однією долонею, потім двома.

Я затамовую подих, коли він навалюється на нього всією своєю вагою, і, дякувати Данну, він не піддається. Він розгойдує тіло назад, потім робить замах вперед, відпускає на висоті дуги і приземляється по інший бік мотузки.

Це може спрацювати.

"І раптом це "Рукавичка", а не "Парапет", - бурмоче Слоан.

"Легше", - каже Рідок, потім повертається до мене обличчям і простягає руки. "Ходімо, Вай. Я навіть зловлю тебе".

"Відвали". Я піднімаю середній палець, але посміхаюся йому крізь туман. "Я дуже сподіваюся, що ти правша", - кажу я Луеллі.

Вона киває.

"Добре. Руків'я - вісім дюймів..."

"Сім", - поправляє Дейн.

"Уяви собі чоловіка, який насправді зменшує оцінку дівчини", - дразниться Марен.

Я не можу не посміхнутися. "Точно. Сім дюймів. Треба лише стрибнути достатньо далеко, щоб схопити його, а потім перемахнути через нього, як Рідок".

Луелла дивиться на мене так, ніби я сказала їй, що решту скелі ми будемо долати вручну.

"Хочеш, я піду першою?" пропоную я.

Вона киває.

"Будь ласка, забори запаморочення, і я присягаюся, що збудую тобі найбільший храм в Аретії", - благаю я Данна. Але, можливо, це благання має бути спрямоване до Зіхналя, бо, чорт забирай, нам потрібна удача. Метелики атакують мій живіт.

"Ти впевнена?" запитує Дейн.

Я дивлюся на нього.

"Ти впевнена." Він повторює це як факт, а потім відступає назад, щоб дати мені більше місця.

Я підстрибую на носочках, потім стрибаю вперед, роблячи останній крок перед самою мотузкою і стрибаю до рукоятки.

Відчуваю, як кожне биття мого серця відмічає час, поки я піднімаюся в повітря.

Дотягнутися. Дотягнися. ДІСТАТИСЯ!

Моя права рука торкається першою, і я міцно стискаю її, впираючись лівою у вільний простір і міцно тримаючись, коли моє тіло розгойдується, щоб не полетіти вперед і не спрацювала пастка.

"У тебе вийде!" кричить Рідок, простягаючи руки.

"Я дам тобі по пиці, якщо ти спробуєш мене зловити!" попереджаю я.

Він посміхається і відступає на кілька кроків, поки я роблю вдих за вдихом, силою волі відсуваючи назад чорніючі краї мого зору, відмовляючись дати запамороченню перемогти.

Я не помру сьогодні, чорт забирай.

Відкинувши тіло назад, я починаю розгойдуватися, наче на перешкоді "Рукавичка", шльопаючи ногами вперед і назад. Коли я набираю достатнього імпульсу, я бурмочу ще одну молитву і відпускаю, летячи до тієї мотузкової лінії.

Я вдаряюся об інший бік, і біль вибухає в колінах, коли я падаю вперед, ловлячи себе долонями. *Ти зробила це, ти зробила це, ти зробила це*, - співаю я, заштовхуючи біль в акуратну маленьку коробочку, накриваючи її кришкою і спотикаючись на ногах. Швидкий обмах руками показує, що я не вивихнула колінних чашечок, хоча ліва стверджує, що була до біса близька до того, щоб покинути корабель.

"Бачиш?" Я змушую себе посміхнутися і повертаюся. "Ти можеш це зробити".

Марен плескає Луеллу по плечу, і незалежно від того, що вона каже, менший літун киває, а я відступаю назад, рухаючись до центру виступу і даючи їй місце для посадки.

Вона долає перешкоду так само, як і я, її ноги відштовхуються, щоб подолати відстань, перш ніж вона досягає руків'я і міцно тримається.

"Ось так!" кричу я. "Тепер розгойдуйся, поки не відчуєш, що сили вистачить, щоб нести тебе".

"Я не можу!" - кричить вона. "Мої руки ковзають!"

Чорт.

"Ти можеш", - підбадьорює Дейн. "Але тобі краще рухатися зараз."

"Рухайся, Луелло!" кричить Марен.

Луелла починає ту ж саму схему розгойдування, яку ми з Рідоком використовували, розмахуючи ногами, щоб набрати обертів, а потім відпускає їх.

Я затамувавши подих спостерігаю, як вона мчить до лінії безпеки.

Її ноги приземляються якраз перед мотузкою, і її очі зупиняються на моїх, розширюючись від жаху, коли вона кидається вперед, ніби пастка не помітить її помилки, якщо вона буде достатньо швидкою.

Ох, бляха. Може, Дейн помиляється. Може, пастка за дванадцять дюймів до лінії мотузки. Може, вона в безпеці. Може, як і всі ми.

Але я явно молилась не тому богу.

Усе якось сповільнюється і водночас відбувається одночасно.

Луелла пірнає вперед, кидаючи своє тіло туди, куди дивилася - на мене, а не на Кіббелера - і я ледве встигаю розкрити руки, перш ніж вона вдаряється, штовхаючи мене назад під кутом у Візію... до краю урвища.

"Вай!" кричить Рідок.

Я намагаюся розвернутися, щоб перенести якомога більше нашої ваги на безпечну стіну, але не вистачає ні часу, ні сил, і ми борсаємося, заплутавшись одне в одному.

Ноги зачіпають одна одну, і я починаю падати. Ми всі падаємо.

Рука хапає за пояс моєї шкірянки ззаду і тягне, змінюючи напрямок мого падіння. Рідок. Мої ноги втрачають зчеплення з землею, коли імпульс змінюється, і я вдаряюся колінами об край урвища якраз вчасно, щоб побачити, як Візія і Луелла починають сповзати.

І я більше не можу зупинити час.

"Ні!" Я рвуся вперед, каміння шкребеться по моєму тілу, і розкидаю руки, тягнучись до того, хто найближче, коли звук, схожий на шквальний вітер, проноситься над моєю головою.

Візія хапає мене за ліву руку, а Луелла - за праве зап'ястя, вага обох жінок ледь не забирає мене до себе. Моє праве плече вискакує з суглоба, а з горла з криком виринається агонія.

Візія намагає рукою стіну скелі, але Луелла вчепилася обома руками в моє зап'ястя, а її ноги б'ють ногами, щоб витягти себе нагору.

"Витягни мене!" кричить Луелла, і мені надто боляче, щоб сказати, що *я не можу*.

"Рідок!" кричу я, коли краї мого зору розпливаються, а потім чорніють. "Допоможи мені!"

Ноги стукають, але хватка Луелли зісковзує з мого зап'ястя на руку, і я випадково озираюся через праве плече, сподіваючись на порятунк, коли вага Візії зникає, зірвана з краю скелі гігантським дзьобом.

Кіббе.

Візія була на його шляху. Грифон скидає вершника на виступ, а потім витягує свою величезну шию в бік Луелли, коли кроки біжать *вниз* по підйому.

Але все, що я бачу, - це Рідок, який, хитаючись, відступає назад до стіни, дві стріли пронизують його живіт збоку.

"Зі мною все гаразд". Він швидко киває, дивлячись вниз на стріли, з його рота тече кров.

Ні, ні, ні.

Я кричу на скелю до єдиної людини, яка може його врятувати.

"БРЭННАН!"

**Коли грифон зв'язується, він робить це на все життя.
Бережіть своє життя, як і життя свого грифона, адже вони
назавжди переплетені.**

— РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, КАНОН ЛІТУНА

РОЗДІЛ СОРОК ЧЕТВЕРТИЙ

З обох боків до мене біжать взуті ноги, і Слоан хапає Рідока, а Дейн падає на коліна поруч зі мною, потім робить випад вперед, тягнучись до Луелли в ту ж мить, коли це робить Кіббе.

Я відриваю погляд від Рідока і зосереджуюсь на карих очах Луелли, коли вона вислизає з моїх млявих пальців.

"Тримайся!" вимагаю я. Їм потрібна лише секунда.

Але вона ковзає далі, і дзюб Кіббе ні на чому не замикається, коли вона втрачає хватку і падає, хмара поглинає її цілком.

"Луелла!" - кричить жінка зліва.

Кіббелер кричить, і пронизливий звук вібрує в моїх грудях, поки я дивлюся, дивлюся і дивлюся на простір, де була Луелла, наче вона якимось чином вийде з туману.

Ніби є хоч якийсь шанс, що вона жива.

"Чорт забирай!" Дейн швидко опускається на коліна. "Вай-"

"Я не можу поворухнутися." Мій голос падає до скиглення. "Моє плече вивихнуло." У будь-яку секунду адреналін вивітриться і вдарить справжній біль від поранення.

"Гаразд." Його тон одразу пом'якшується. "Я тебе тримаю". Його руки обхоплюють мою грудну клітку, і він обережно піднімає мене на ноги, моя права рука безглуздо звисає з боку.

Крики Кіббе перетворюються на пронизливе виття.

"Щось не так", - каже Тейрн.

"Це все до біса неправильно."

"Ти впустила її!" Кет кидається на нас з іншого боку Кіббе, люту справедливо викарбувана в кожній рисочці її насупленого обличчя.

"У мене її ніколи не було". Мої груди стискаються під нестерпним тягарем провини, бо вона частково має *рацію*. Можливо, я не впустила її, але й не врятувала.

"Кет, ні". Марен поспішає навколо нас, розставляючи руки, ніби відгороджуючись від найкращої подруги. "Я бачила, як це сталося. Вайолет *не винна*. Луелла ледь не вбила обох вершників, бо не змогла перестрибнути пастку".

"Ти впустила її, курва!" Кет кидається на Марен. "Кіббе врятувала твого дорогоцінного вершника, а ти *впустила* нашу льотчицю! Я *вб'ю* тебе за це!"

"Припини!" кричить Марен. "Вб'єш її, вб'єш Ріорсона. Всі це знають."

Бляха, все завжди зводиться до цього, чи не так?

"Я можу..." почала Кет.

"Зроби крок до Вайолет, і я сам скину тебе з цієї довбаної скелі", - попереджає Дейн, його голос низький і загрозливий. "На відміну від Ріорсона, мені *начхати*, хто твій дядько".

"Я зроблю це просто заради розваги", - додає Слоан.

"Рідок", - встигаю вимовити я, пересилуючи біль, що пронизує моє плече, а потім поглинає решту тіла.

"Живий, - кволо відповідає він.

"Кет, заспокойся. Кіббе залишилося недовго", - каже Марен, її рука тремтить, коли вона тягнеться до грифона.

Кет глибоко дихає, потім киває, переходячи на бік грифона.

"Грифони помирають разом зі своїми літунами", - пояснює Марен, її тон пом'якшується, коли вона гладить лінію, де пір'я перетворюється на хутро.

Як ми з Тейрном.

Кіббе вириває заїкаючись, тритактний крик, і вся скеля, як над нами, так і під нами, вторить йому, ніби грифони оплакують втрату літуна, як один.

Стукіт крил наближається, коли Дейн веде мене назад від краю, і я дивлюся на туман, чекаючи спалаху помаранчевого кольору, на прибуття Марбх і Бреннана.

"Вправ мені плече". Мій голос хрипить, коли я дивлюся на Дейна.

"Дідько. Ти це серйозно?" Він піднімає брови.

"Зроби це. Так само, як коли мені було чотирнадцять."

"І сімнадцять", - бурмоче він.

"Саме так. Ти знаєш, як це зробити, а цілителів поблизу немає".

"Ти не хочеш дочекатися Бреннана?" Дейн бере мене за руку. "Бреннан спершу спробує вилікувати мене, а Рідок помирає. А тепер зроби це!" Я вириваюся, готуючись до болю.

Перед моїм обличчям з'являється шкіряний ремінь. "Кусай", - наказує Марен, перекикуючи крики Кіббе.

Я не можу дивитися на нього, не можу бачити, як його здорове тіло вмирає так само, як і тіло Ліама, тому я нахиляюся вперед і кусаю.

"Один". Дейн злегка піднімає мою руку і підлаштовується. "Два." Він виводить мою руку під кутом дев'яносто градусів.

Зуби дряпають шкіру, я борюся з криком, що підступає до горла. У Рідока всадили дві стріли. Я впораюся з цим.

"Мені дуже, бляха, шкода", - шепоче Дейн, кладучи іншу руку мені між шиєю і плечем. "Три!" Він котить мою руку вперед, і я стискаю щелепу, очі зажмурюються, коли розпечений біль посилає зірки, що миготять перед очима, і він вправляє суглоб на місце.

Полегшення від найсильнішого болю настає миттєво, і я виймаю шкіру з міжзубного проміжку. "Дякую."

"Ніколи не дякуй мені за це". Він піднімає мою руку над головою, переконуючись, що вона на місці, повертає її назад, потім згинає лікоть, притискає мою руку до грудей, перш ніж зняти свій ремінь і зробити тимчасову перев'язку. "Як він?" - запитує він через плече.

"Втрачає кров", - відповідає Слоан, коли помаранчевий кіготь приземляється на виступ, де була пастка, і Бреннан виконує ідеальне приземлення.

"Ти..." Він підбігає до мене, скануючи мене на наявність крові.

"Зі мною все гаразд! Врятуй Рідока!"

"Бляха." Бреннан дивиться на ногу Дейна. "Ти наступний."

"Це просто подряпина." Дейн дивиться на мене. "Просто зачепило край стегна".

Бреннан присідає поруч з Рідоком і починає працювати.

"Все гаразд", - каже Марен до Кіббе, коли грифон падає, його голова звисає над краєм урвища, а крики стають тихішими. "Ти заслужив на почесну смерть".

Ще одна серія ударів крил наповнює повітря, і я стою обличчям до туману, чекаючи на несхвальний погляд Тейрна. Але я не відчуваю його ближче, ніж раніше.

"Ти не просила мене забирати тебе", - суворо каже він.

Туман розступається, наче сцена з нічного кошмару, і сіра роззявлена паща заповнює мій зір, широко відкриваючись, відкриваючи капаючі зуби, які клацають на шиї Кіббе, вихоплюючи грифона з виступу, перш ніж впасти назад у туман.

Моє серце зупиняється.

"Якого біса..." - шепоче Слоан.

"Віверна", - встигаю прошепотіти я, повертаючи голову до Марен і Кет. Вони єдині, хто бачив його тут. "Віверна, так?"

"Віверна", - відповідає Кет, її очі широко розплющені від шоку. Марен все ще стоїть, як статуя.

"Віверна!" вигукує Дейн, і все пекло виринає назовні.

"*Ми нічого не бачимо в хмарах*", - гарчить Таїрн.

"*Але вони бачать досить добре, щоб з'їсти нас!*" Я вже відчуваю, як він наближається. Слава богам, Андарна в Аретії. "Вилазь на скелю!" кричу я Марен, хапаючи її за плече неушкодженою рукою і трясучи, щоб вона прокинулася. "Відведи Даджу на скелю!"

Вона моргає, потім киває. "Даджа!"

Дейн висмикує мене з дороги, коли грифон рветься вперед, і я можу тільки сподіватися, що припливу адреналіну вистачить, щоб вони подолали останні пару підйомів.

"Я не можу його зрушити з місця", - каже Бреннан, його погляд зосереджений виключно на ранах Рідока. "Я блокую більшу частину його болю, але я не можу поворухнути його, Вай.

"А ми тут легка здобич", - бурмоче Слоан, дивлячись у туман, коли повз нього проїжджає більше вершників і грифонів.

"Іди", - шепоче Рідок, розплющуючи очі і знаходячи мої. "Забирайся з цієї стежки".

Я опускаюся на коліна біля нього і беру його за руку. "Ми уклали угоду, пам'ятаєш? Ми всі четверо доживемо до випускного. Ми. Зробили. Угоду".

"Рідок?" Сойєр штовхається до нас, його очі виражені від страху, коли він підводить останнього з нашого загону, і починається Хвостовий відділ.

"Вони не бачать", - каже Бреннан, його голос напружується, коли його руки рухаються, переламуючи одну стрілу навпіл, а потім другу. "Аетос, дракони не бачать!"

"Зрозумів!" Дейн дивиться на скелю, а я міцно тримаю Рідока за руку, поки Бреннан витягає першу стрілу з його живота.

"На чому *саме*?" Сойєр огризається на Дейна.

"Кет передає Гаоталу, що Сіанні потрібно викликати вітер, щоб бунт міг бачити", - відповідає Дейн. "Ти нічого не можеш тут зробити, Хенріку, тож виведи інших у безпечне місце!"

Сойєр стискає кулаки. "Якщо ти думаєш, що я покину своїх товаришів..."

"Звучить так, ніби твій командир віддав тобі наказ, кадет", - каже Бреннан рівним тоном.

"Візьми Слоан". Я дивлюся на неї, коли вона відступає, явно ображена. "Мені довелося тримати Ліама, коли він помирав, його дракон вже був випотрошений щелепами віверни, і я не буду дивитися, як його сестра зазнає тієї ж долі. Залазь на довбану скелю!"

Сойєр ледве піднімає Слоан на ноги, і вони приєднуються до впевненого, поспішного маршу, коли хмари починають розріджуватися.

"Наскільки сильна Сіанна?" тихо запитую я Дейна, поглинаючи тиск стискаючої руки Рідока, поки Бреннан випускає другу стрілу.

Його напружений вираз обличчя відповідає на питання за нього.

Видимість, можливо, і покращується, але цього недостатньо, щоб побачити, з ким ми зіткнулися, і навіть якби це було так, без арбалетів я - найкраща зброя, яка у нас є.

"Я вже прийшов до цього висновку". Пориви повітря вдарили мені в спину від сили крил Тейрна.

"Гаразд." Я відпускаю руку Рідока і відкидаю його волосся назад на лоб. "Ти не помреш. Ти зрозумів?"

Він киває, його темно-карі очі тремтять, коли я стою.

"Куди це ти збираєшся?" запитує Бреннан, його концентрація коливається.

"Я найкраща зброя, яка у нас є. Ми обоє це знаємо".

"Дідько", - бурмоче Бреннан.

"Знайди кожного вітрогона, який у нас є", - кажу я Дейну, підходячи до краю виступу, тимчасово зупиняючи рух, поки Тейрн розвертає своє масивне тіло, щоб стати обличчям до Поромієля. "Здається, у Першому крилі є володарка шторму. Не така потужна, як моя мати, але якщо ми зможемо підвищити температуру, це допоможе розігнати хмари".

"Вайолет!" кричить Бреннан. "Якщо ми не можемо розігнати хмари, то використай їх на свою користь! Ніхто тут не має такої сили, як генерал Сорренгейл. Придумай інший план."

Вічний тактик.

"Ми можемо відправити весь бунт всередину", - пропонує Дейн.

"І якщо на тій віверні буде один вершник, ми можемо втратити весь бунт". Я хитаю головою.

"Ти поранена. Ти ж знаєш це, так?" запитує мене Дейн, поглядаючи на свій пояс.

"А ти читаєш пам'ять".

Його погляд звужується.

"О, хіба ми не констатували очевидні факти?" Я вивчаю хмари навколо нас, шукаючи будь-який розрив, будь-яку ознаку блакитного неба. "Не хочу тебе засмучувати, але твоя печать не допоможе в цій ситуації".

"Немає часу на це". Тейрн кладе свій масивний хвіст біля виступу, зберігаючи стійке зависання.

"Хіба Ріорсон дозволив би тобі кинутися в бій проти бозна-якої кількості віверн - або ще гірше, веніна, який їх створив, - коли ти поранена?" Його брови піднімаються.

"Так." Я виходжу на середину хвоста Тейрна, мій живіт осідає на знайомій території під моїми чобітьми, коли я озираюся через плече на Дейна. "Ось чому я люблю його".

Я не чекаю на його відповідь, не тоді, коли Тейрн - гігантська мішень. Він тримається напрочуд стійко, поки я йду вперед, з легкістю пересуваючись по його шипах і лусці.

"Смерть літуна - не твоя провина", - каже мені Тейрн, коли я знаходжу сідло і опускаюся в нього.

"Прибережемо це на інший день". Кілька дорогоцінних секунд я намацую ремінь. Це майже неможливо зробити однією рукою, але мені вдається, тримаючи ремінь у правій руці і застібаючи лівою. "Ти ж знаєш, що я не можу орудувати однією рукою?"

"Тобі не потрібно, щоб я вказував тобі на твої межі". Тейрн пірнає, і мене кидає вперед на моєму сидінні, коли ми падаємо крізь тисячі футів хмар, що розсіюються.

"Ти їх не відчуваєш, чи не так?"

"Я знав, що щось не так, але якби я міг точно визначити віверну - якби хтось із нас міг - не бачачи їх, ми б не опинилися в такому становищі".

Справедливо.

Вітер кусає мене в обличчя, з очей течуть сльози, але я не збираюся витрачати дорогоцінні рухи рук на те, щоб дістати з рюкзака окуляри. Ми виходимо з хмарного покриву і вирівнюємося прямо під ним.

"Підйоми чисті", - каже Тейрн. "Ми не ризикуватимемо висотою, якщо там немає вершників, яких можна було б захистити". З сильними ударами його крил ми злітаємо вгору, назад у туман.

"Чи є тут інші дракони?" Я тягнуся до пряжки на поясі Дейна і обережно відтягую шкіру вбік, щоб вивільнити руку. Вона мені знадобиться, як тільки ми закінчимо. "Я не хочу нікого випадково зачепити". Навіть якщо поцілити у віверну, це, мабуть, буде випадковістю, враховуючи мій приціл.

"Вони всі нагорі, охороняють вершників."

"Добре." Ми летимо прямо крізь найгустішу частину хмари, але не бачимо жодного сліду віверн.

Аж поки вони - їх було двоє - не пролітають обабіч нас, сірі смуги в безмежній білизні.

"Чорт."

Тейрн злітає високо, виштовхуючись у блакитне небо.

Хмари тягнуться від скель над навколишнім ландшафтом. Не дивно, що бунтівники не бачили віверн. У них ідеальне прикриття.

А Ціанна недостатньо сильна, щоб розвіяти все це.

Використай її. Це те, що запропонував Бреннан.

Віверни не просто живі... вони створені. Вони несуть в собі енергію, яку в них вклали темні володарі.

"У мене є ідея."

"Я схвалюю. Тейрн відпливає в хмари. "Я сказав Гаоталу, щоб він наказав своєму вершнику припинити знищувати хмари, а натомість відштовхнути їх від урвища."

"Якраз від того місця, де знаходиться стежка. А поки що відволікай віверну." Я стискаю неушкодженою рукою луку сідла і просовую праву руку в льотну куртку між ґудзиками, щоб стабілізувати плече, наскільки це можливо.

Потім Тейрн знову пірнає в туман.

"Аотром бачить лише двох", - оголошує Тейрн, його крила розбивають хмари на маленькі вихори позаду нас. "На півночі покрив порідшав настільки, що можна розрізнити їхні обриси".

"Патруль?"

"Без вершників", - підтверджує він.

"Дякую, Зіналю." Я нахиляюся вперед, і з куточків моїх очей котяться сльози. *"Я знаю, знаю. Дракони не зважають на наших богів".*

Тейрн пирхає, слідуючи за візерунком вихорів, схожим на його власний. Він стежить за віверною.

"Ти ж швидший за них, так?" Страх лиже мій хребет.

"Не ображай мене, коли ми йдемо в бій".

"Гаразд", - бурмочу я собі під ніс.

"Хочеш скористатися каналом?" запитує Тейрн, коли попереду з'являються два хвости.

"Ні. Прицілювання шкодить меті."

"Зрозумів." Його крила б'ють швидше, розганяючи нас до швидкості, яка залишає мій живіт позаду і звужує мій зір, коли він

зупиняється над вівернами, щоб привернути їхню увагу.

Це спрацьовує, і мій живіт порожніє, коли ми переключаємося з хижака на здобич.

"Якби він був лише один, я б перегриз йому горлянку і покінчив з цим".

"Я знаю." Але немає ніякої гарантії, що їх лише двоє.

"Тримайся, Срібна."

Я пристібаюся, зменшуючись до мінімуму і лягаючи поперек сідла, щоб звести до мінімуму опір повітря, поки Тейрн рухається з такою швидкістю, якої я ніколи не відчувала. Мені потрібні всі мої зусилля, щоб дихати, боротися з ніччю на краю мого зору, просто залишатися притомною, коли він виривається з хмар, а за мить знову занурюється в укриття.

"Вони пішли за ним."

"Чудово." У мене, бляха, зуби цокотять. *"Що це за хмарність? Бо я не зможу стріляти, якщо відключусь."*

"Майже прояснилось."

Я зціплюю зуби та ігнорую пульсуючий біль у плечі. Хмари повинні розчистити шлях, інакше є всі шанси, що я вб'ю Рідока і Бреннана, якщо вони все ще на стежці.

"Поїхали", - попереджає він мене за секунду до того, як робить рух, який повністю дезорієнтує мене, рух, від якого більшість гонщиків не можуть втриматися на місці.

Мій шлунок впирається в легені, коли він вирівнюється, летить назад у протилежний бік і скидає нас прямо під віверну. *"Я знаю, що ми не повинні розпитувати драконів..."*

"То й не розпитуй".

Набір гострих сірих пазурів швидко падає до нас. *"Тейрн!"*

Він різко бере праворуч, а потім швидко набирає висоту. *"Хмари розчистили стежку."*

Моє серце пришвидшується до галопу. *"Переконайся, що вони йдуть за нами."*

"Не обертайся, бо можеш втратити свідомість", - наказує він, летячи швидше.

Я здригаюся, висовую руку з-під куртки, потім задихаюся від болю, коли повертаю долоні донизу і відкриваюся назустріч силі Тейрна. Вона протікає крізь мене, наповнюючи мої м'язи, мої вени, самий кістковий мозок моїх кісток, поки я не стаю силою, а сила - мною. Моя шкіра починає гудіти, а потім шипіти.

Ми прориваємося крізь хмари, і я широко розкидаю руки, штовхаючи біль і кричачи разом з ним на одному диханні, випускаючи розплавлену енергію всередині себе на волю, і вперше в житті я спрямовую *силу вниз*.

Енергія проривається крізь мене, обпікаючи мою шкіру на шляху до виходу, коли блискавка б'є в хмару під нами, переплітаючись, як численні гілки зарослої шипшини, звиваючись і повертаючись, притягнуті енергією, що міститься в віверні.

Чотири чіткі фігури спалахують під нами, дві безпосередньо під нами і дві ближче до краю скелі, яскраво спалахуючи нескінченним потоком енергії.

"Звільнися!" вимагає Тейрн.

Я з силою стискаю долоні і зачиняю двері Архіву в своїй свідомості, блокуючи нескінченний потік сили Тейрна, перш ніж опинюся в тому ж стані, в якому я була у Басгіаті під час покарання Карра і Варріша.

Спалахи припинилися.

"Вперед!" Я кричу, стискаючи праву руку лівою, коли Тейрн нахиляється глибоко вліво і пірнає до землі.

Цього разу вітер - довгоочікуваний порятунком від жару моєї шкіри і печії в легенях, коли ми проходимо крізь хмару і виринаємо на іншому боці.

Чотири туші віверн валяються на землі, одна посеред того самого поля, на якому ми стояли сьогодні вранці. Тейрн пролітає над кожною якраз достатньо довго, щоб переконатися, що вони насправді без вершників, і до нас приєднуються ще четверо інших, які в останній раз прочісують місцевість.

Потім ми знову піднімаємося вгору, злітаємо крізь хмари і виходимо на край скелі, де всі вже зібралися. Деякі грифони, спотикаючись, вантажаться у важкі вози, інші, здається, знепритомніли на землі, але літуни стоять, так само як і загони вершників.

Тейрн швидко знаходить наших, і вершники розбігаються, коли він робить різку посадку.

"Ти міг когось розчавити", - читаю я йому нотацію.

"Міг би, але, на жаль, вони ворухнулися".

Я помічаю Ріаннон і Сойєра з Рідоком на прив'язі, які ведуть його до Аотрома, і зітхаю з полегшенням.

"Що? Ти думала, я дозволю твоєму другові померти?" запитує Бреннан, складаючи руки і нахиляючи голову до мене з місця, де він стоїть поруч з Бодхі і Дейном праворуч від передньої ноги Тейрна.

"Ніколи не сумнівалась в тобі ні на секунду". Я змушую себе посміхнутися.

"Хочеш тягнути свою дупу сюди і дозволити мені вилікувати твоє плече?" Він кидає на мене несхвальний погляд старшого брата, як справжній професіонал.

"Не дуже". Я кривлюся і тягну ремінь Дейна назад на місце, відмовляючись ризикувати, що не зможу знову залізити верхи, якщо сеанс лагодження виб'є мене з колії.

"Яка же ти, бляха, вперта", - бурмоче Бреннан, запускаючи руки у волосся. "Звідки ти знала, що зможеш їх так вбити?"

"Я не знала". Я дихаю крізь хвилю болю, яка загрожує затягнути мене під землю, коли я дозволяю вазі мого плеча впасти на імпровізовану перев'язку. "Віверни створені за допомогою темної магії володаря, і Фелікс говорив мені щось про енергетичні поля на днях. Я ризикнула припустити, що блискавку притягне їхня магія, і Тейрн погодився спробувати".

Щелепа Бреннана злегка відвисає, а Дейн прикушує невластиву йому посмішку, нагадуючи мені про роки, коли його більше хвилювало лазіння по деревах, ніж наша комендантська година.

"Шанс виправдався", - каже Бодхі, відверто посміхаючись.

"Так і є". Я киваю. *"Хіба ти не збираєшся розповісти мені, якою геніальною була ця ідея?"*

Тейрн насміхається. *"Я обрав тебе минулого року за цю геніальність, а тепер ти хочеш, щоб тебе привітали, ніби це щось нове? Як дивно."*

"На тебе неможливо справити враження."

"Я дракон, Чорний Ранкохвіст. Нащадок..."

"Так, так." Я перервала його, перш ніж він змусив мене прочитати весь його родовід.

"Кет казала, що їх там було четверо. Дейн спритно змінює тему. "Принаймні вони були без вершників. Можеш собі уявити, якби темні володарі знали, що ми об'єдналися з літунами і переправляємо їх у

Тиррендор? Туди, де щойно вилупився дракон? Вони б побачили нас як маленьку дозрілу мішень, що можна виснажити."

Обличчя Бодхі опускається.

От лайно. *"Так ось чому ти хвилювався."*

"Невідомо, хто може бути в межах чотиригодинного польоту."

Тейрн викусив останні слова.

"Вони вже знають." Мій шлунок скручує. "Ось чому вони використовують для патрулювання віверн без вершників".

Бреннан повністю завмирає, і колір стікає з його обличчя.

"Що?" Дейн дивиться між нами.

"Веніни поділяють колективну свідомість з вівернами, яких вони створюють", - тихо каже Брендан. "Так написано в книзі Текара".

"Книга, яку ти не дав мені прочитати за чотири дні, що вона у тебе?" Я торкаюся кінчиками пальців голови, коли запаморочення повертається.

"Минуло лише три дні, а ти, мабуть, уже все знаєш, - відказує Брендан. "І деякі речі виходять за межі твого допуску, кадет, особливо інформація, яку ми ще не закінчили аналізувати".

"Я знаю, бо прочитала книгу, яку мені дав *батько*", - заперечую я, і майже шкодую, що зробила на цьому наголос, коли він здригається. Він не просто відокремився від мами, коли змінив ім'я - він дистанціювався від тата. "І Бодхі знає, бо саме так я вбила цілу орду їх у Рессоні".

"Я не знав, - перебиває Дейн. "Тож якщо хтось із них відчув той енергетичний імпульс... Якщо хтось із них знає, що це означає..."

"Той, хто їх створив, теж знає", - закінчую я за нього, переводячи погляд на Брендана. "І ти можеш бути впевнений, що вони прийдуть за нами зараз".

Лише за останні п'ятдесят років ми зрозуміли, що вони походять не лише з Безплідних. Вони почали набирати новобранців, навчаючи тих, хто ніколи не зв'язував грифона, спрямовувати те, що їм не належить, порушувати баланс магії, викрадаючи її з самого джерела.

Проблема людства в тому, що ми занадто часто вважаємо наші душі справедливою ціною за владу.

-ПОСІБНИК КАПІТАНА ЛЕРИ ДОРРЕЛЛ, ЯК ПЕРЕМОГТИ ВЛАСНІСТЬ ВЕНІНА В АКАДЕМІЇ КЛІФФБЕЙН

РОЗДІЛ СОРОК П'ЯТИЙ

"Коралі Райл. Микола Паня", - вигукує над вкритим інеєм подвір'ям щойно прикомандирований майор Девера, читаючи з того, що стало новим списком смертників. Вперше з моменту входження в сектор, імена, які називалися щоранку протягом останнього тижня, були не курсантами, а активними вершниками і льотчиками на передовій, які боролися за укріплення сіл вздовж річки Стоунуотер. Намагаються відволікти увагу венинів від нашої долини, де вилупилося четверо нових драконів.

Не кажи Міра. Не кажи Міра. Не кажи Міра. Це стало моєю особистою молитвою до будь-якого бога, який вислухає нас, поки ми стоїмо в строю.

Я відчуваю себе таким довбаним непотрібом. На відміну від останніх двох тижнів, немає жодного світила, яке треба принести, жодного куполу, якого треба завалити. Там, внизу, йде справжня війна, а ми тут, нагорі, вчимо історію та фізику.

"Ми втратили двох вчора?" Аарік напружується в ряду попереду.

Ріаннон озирається через плече на мене, на якусь мить в її очах з'являється смуток, перш ніж вона опановує себе з грацією, яка мені ніколи не вдається, і розправляє плечі біля Сойєра. Двоє вершників за один день - це щось незбагненне на дійсній службі. Такими темпами весь Аретіанський квадрант буде мертвий менш ніж за два місяці.

"Думаю, це брат Ісара", - каже Рідок поруч зі мною. "Друге крило".

Ми обидва дивимося ліворуч, повз Третє крило. Ісар Паня схиляє голову з середини свого загону в Хвостовому відділі.

Я моргаю від печіння в очах, і мої пальці міцно стискають провідник у лівій руці.

"Він був лейтенантом", - тихо каже Імоджен.

"На два роки старший за нас", - додає Квінн. "Чудове почуття гумору".

"Це жорстоко", - шепочу я. "Сказати нам, що наші брати і сестри, наші друзі померли таким чином - це до біса жорстоко". Це жорстокіше за все, через що нам довелося пройти в Басгіаті.

"Це нічим не відрізняється від ранкового шикування", - каже Візія через плече.

"Так, відрізняється", - заперечує Слоан. "Почути, що хтось з іншого крила загинув, або, чорт забирай, навіть з нашого загону, - це не те саме, що почути, що твій брат загинув". Її голос здригається.

У горлі болісно розростається клубок. Бреннан всередині, без сумніву, сперечається з Асамблеєю про те, де знайти дичину для цунамі хижаків, яких ми привезли сюди за останній місяць, або координує поставки з тепер функціонуючої кузні. Він у безпеці.

Усіх вершників, які не навчають тут, позмінно відправили на аванпости вздовж Скелі Дралора, як Зейдена, Гарріка, Хітона та

Емері... або тримати фронт, як Міра.

Девера прочищає горло і міняє згорток на той, що тримає Єсінія.

Мої плечі опускаються, подих полегшення затьмарює морозяне повітря. Міра жива. Принаймні, була живою минулої ночі, коли вершник привіз цю новину. Ранкове шикування не лякає мене, коли йдеться про Зейдена - я б миттєво дізналася, якби він...

Боги, я не можу навіть подумати про це.

"Крісса Верлін", - Девера починає читати з пачки замовлених листівок. "Міка Ренфрью..."

"Міка!" Низький, гортанний крик виривається праворуч від нас, і всі голови повертаються до шеренги, що стоїть біля центру, коли хлопець падає на коліна. Решта дрейфу обертається, вкриваючи його втішними обіймами.

"Я ніколи не звикну до того, що вони так роблять", - бурмоче Аарік, переносячи свою вагу.

"Чути що?" перепитує Слоан. "Мати емоції?"

"Сорренгейл знає, що я маю на увазі. Ти була там, - каже мені Аарік.

"І я плакала, як немовля, коли помер Ліам. Повернись." Чорт, хіба це не суперечить усьому, що я казала Ріаннон, коли ми билися біля Рукавиці? Смерть має загартувати нас, то чому я погоджуюся зі Слоан у цьому питанні? Є щось нескінченно більш... людське в тому, як реагують літуни.

Навіть те, як вони проводять власну Молотьбу в Кліфсбейні, значно менш жорстоке, ніж те, що ми терпимо в Басгіаті. Тепер я не можу вирішити, чи це робить нас сильнішими... чи просто витривалішими.

"- і Альвара Гілана, - підсумовує Девара. "Ми віддаємо їхні душі Малеку".

Я дивлюся праворуч - як і щоранку - і бачу, як постава Кет пом'якшується, її очі ненадовго заплющуються від того, що вона дрейфує на найближчому краю їхньої формації. Сирена теж ще жива.

Вона дивиться на мене, і я киваю, а вона відповідає мені, хоча й уривчастим кивком. Це наша єдина щоденна мить перемир'я, єдиний момент, коли ми, здається, визнаємо одна одну молодшими сестрами, а не ворогами, і він закінчується менш ніж за мить.

Її погляд стає блискучим, коли стрій розпадається.

Клянуся Амарі, Кет прагне зробити моє життя якомога жалюгіднішим щохвилини, а коли Зейден тут, вона старається вдвічі більше. Її ненависть змушує Слоан виглядати зовсім теплою і пухнастою - і що ще гірше, весь її дрейф, здається, зосереджений на нашому загоні, причому п'ятеро з решти шістьох - виняток становить Марен - звинувачують мене в смерті Луелли і голосно заявляють, що я віддала перевагу вершнику, а не літуну.

Високий хлопець з каштановим волоссям до плечей - майже впевнена, що його звуть Трегер - два дні тому виступав за Рідок на льотному полі в долині і отримав кулаком в обличчя від Ріаннон, коли той заговорив про те, що її прикордонне село відмовляє біженцям. Його губа досі в рубцях. Гадаю, наш маленький похід на скелі не зблизив нас так, як вони сподівалися.

"Що вона робила сьогодні вранці?" запитує Ріаннон, дивлячись у бік Кет з піднятими бровами.

"Постукала в мої двері до світанку, а потім розсердилася, коли я відкрила цю кляту штуку". Від однієї думки про це моя рука гріється вздовж провідника. Фелікс двічі на цьому тижні замінював сплав у

моєму провіднику, але принаймні моя нездатність контролювати власну силу допомагає просочувати сплав для кинджалів, тож у певному сенсі я допомагаю воєнним зусиллям, оскільки моя спроба активувати охоронний камінь провалилася. Я повертаю праве плече, сподіваючись, що тепер, коли я скинула перев'язь, біль зменшиться, але воно все ще протестує.

"У неї що, закінчуються дурниці, які вона може на тебе натягнути?" запитує Рідок, коли ми починаємо рухатися до дверей. Вийти зі строю тут займає вдвічі більше часу, ніж у "Басгіаті", враховуючи, що будинок Ріорсона був побудований для того, щоб не впускати людей, а не не випускати їх. "Це звучить не так погано, як у суботу, коли вона вивісила список усіх літунів, яких Міра взяла за ці роки".

Той день став справжнім *святom* і, безумовно, заспокоїв стосунки між вершниками та льотчиками. У коридорах сталося щонайменше на десяток бійок більше, ніж зазвичай.

"На ній був шовковий халат від Deverelli, коли я відчинила двері". Я підхоплюю з землі свій рюкзак і закидаю його на плечі, кривляючись від ваги. "Звідки я знаю, що це був шовк Deverelli, запитаєте ви? Тому що він був майже прозорим".

"О, чорт!" Сойєр скривився. "Чому вона... Ти що..."

Ріаннон, Квінн і навіть Імоджен витріщаються на нього, як першокурсники, що заходять всередину.

"Подумай, де вона спить!" Рідок б'є Сойєра по потилиці.

"Ой! Точно. Ти все ще в кімнаті Ріорсона", - повільно каже Сойєр, демонстративно повертаючись спиною до Кет, яка проходить повз нього зі своїм дрейфом. "Я забув. Ролл записав тебе в кімнаті Ріаннон".

Привезти сюди додаткову сотню кадетів означало подвоїти кількість місць, і технічно я не повинна спати в кімнаті лейтенанта - не те, щоб нас це хвилювало, або керівництво збиралося щось сказати людині, яка володіє будинком.

"Що я дуже ціную". Ріаннон кладе руку на серце. "Оскільки це дає мені трохи усамітнення, коли ми з Тарою дійсно маємо час, щоб побачитись".

"Рада допомогти". Я посміхаюся.

"Треба віддати належне дівчині". Імоджен хитає головою, зітхаючи, дивлячись повз мене на Кет та її дрейф. "Вона наполеглива".

Всі голови повертаються в її бік.

"Привіт." Імоджен піднімає руки вгору. "Я за команду Вайолет. Просто хочу сказати, що якби Зейден колись відмовився від тебе, ти б теж боролась, щоб повернути його".

Ух. Коли вона так каже...

"Не олюдною цей ходячий шматок жаху", - заперечує Ріаннон. "Я піднялася з нею по всій скелі, і я починаю думати, що було б краще, якби замість неї сюди піднявся Джек Барлоу".

Він єдина людина, якій я рада, що залишився, незважаючи на те, як добре він ставився до мене. Я все одно не довіряю цьому хлопцю. І ніколи не буду.

"Кет знову стала... Кет?" запитує Бодхі, підходячи, коли подвір'я спорожніло.

"Усе в порядку. Вона в порядку. Я в порядку". Я хитаю головою, брешу крізь зуби, щоб він не сказав Зейдену, що я не можу впоратися з собою. "Нам з Ріаннон треба йти."

"Справді?" Брови Рі піднімаються. "Маємо."

"Гаразд." Він повертається до Ріаннон. "Професор Трісса щойно обрала вас, другокурсників, для нового заняття. Завтра о другій годині в долині."

Трісса? Вона маленька, тиха членкиня Асамблеї.

"Ми прийдемо", - обіцяє Рі.

***

Сніг випадає в Аретії раніше, ніж у Басгіаті, і до першого тижня листопада тонка біла ковдра вкриває швидко зростаюче місто, але не долину над ним, завдяки поєднанню природного тепла гірського хребта та магії, яку спрямовують грифони і дракони, і яка, здається, тільки посилюється.

Я дивлюся на виснажену стежку в кінці долини, що веде до будинку Ріорсона, і відчуваю, як у мене в животі стискається тривога.

"Якось незручно". Сойєр складає руки і втуплює нудьгуючий погляд у п'ятнадцять футів долинної трави, що відділяють вершників другого року навчання в нашому загоні від другорічників у дрейфі Кет.

Схоже, нас обох викликали.

Але якщо шеренга драконів, що стоїть за нами, і грифони за літунами можуть не нападати один на одного, то ми, безперечно, зможемо поводитися чемно.

"Згоден."

"Ввічливість переоцінюють, - зауважує Андарна, згинаючи кігті в траві. "Я ніколи не куштувала грифона.

"Ми не їмо наших союзників", - читає лекцію Тейрн. "Знайди іншу закуску".

Дивлячись праворуч, я помічаю, як Сойєр знову і знову переводить погляд між Андарною і Тейрном, ніби порівнюючи їхні відмінності. "Не хвилюйся, мені весь час здається, що в очах двоїться".

"Це не так. Вона знову виросла?" - запитує він, смикаючи себе за комір. "Я відчуваю, що вона виросла."

"Думаю, на кілька дюймів цього тижня". Я киваю. "Нам довелося додати по одній ланці до її зброї з обох боків".

"Скоро я зможу літати без неї", - зауважує Андарна.

Рідок повертається, щоб зробити власні спостереження, посміхаючись до Андарни. "Маленька Міні-Тейрн стає лютою, чи не так?"

"Я нічия не мініатюрна." Голова Андарни кидається до нього, і вона клацає зубами менш ніж за фут перед його обличчям.

Моє серце калатає. "Андарно!" кричу я, швидко обертаючись, щоб опинитися між нею та Рідком, коли вона відступає.

"Чорт!" Рідок здіймає руки вгору, його волосся відлітає назад від сили того, що можна описати лише як розчароване зітхання Тейрна... зітхання. "Велика", - пробурмотів Рідок. "Хотів сказати велика".

"Більше не проводиш час зі Сгейл". Я вказую на неї, зупиняючись перед тим, як постукати її по підборіддю, перш ніж підняти очі на Тейрна, який опустил голову над нею так, ніби він міг би затиснути її між зубами і висмикнути з поля, як цуценя. "Я серйозно. Вона впливає на тебе."

"Мені дуже пощастило." Андарна піднімає голову, прикидаючись, а Тейрн бурчить щось своєю мовою.

"Срань господня", - бурмоче Марен з-за моєї спини.

"Вибачте за це. Підлітки". Я знижую плечима на Рідока.

"Досі не можу повірити, що перохвости - діти, - каже Сойєр, роблячи крок від Андарни. "Або що ти зв'язала двох чорних драконів".

"Це теж застало мене зненацька".

Я знову дивлюся на стежку, але Ріаннон ніде не видно. Якщо професорка Трісса дістанеться сюди раніше за Рі, у неї будуть великі неприємності. Трісса може бути найлагіднішим членом Асамблеї, але вона також найгостріша на язик, коли розсердиться, як сказав мені Зейден перед тим, як знову полетіти до кордону сьогодні вранці з Хітоном та Емері. Принаймні, ми провели ніч разом.

Третьокурсники теж пішли, патрулювати Скелі Дралора на предмет Віверн та вершників з Наварри.

Про вівернів можна було б не турбуватися, якби я не провалила підняття куполу.

"Що гірше?" мудрує Рідок, постукуючи по ямочці на підборідді. "Вони мовчки витріщаються на нас, ніби ми й гадки не маємо, чому вони тут? Або їхній загрозливий ескорт?" Його погляд зупиняється на грифонах, що стоять на сторожі своїх літунів.

Даджалейр злегка хитається, все ще явно не звикнувши до висоти. За тиждень, що вони тут, я ще не бачила жодного літаючого грифона.

"Обидва." Сойєр розстібає свою льотну куртку. "Мені здається, чи тут стає спекотніше?"

"Спекотніше", - погоджуюся я, зітхаючи з полегшенням, коли з'являється Ріаннон, яка осяює мене схвильованою посмішкою, прямуючи до нас з іншого боку поля. Я додаю Рідоку: "І будь милим. Мені подобається Марен".

"Мені теж подобається Марен, але її найкращу подругу треба скинути з цієї скелі", - бурмоче собі під ніс Сойєр.

"Грифони прокинулися швидше, ніж я думав, - зауважує Рідок. "Більшість з них ще спали на висоті кілька днів тому".

Грифон, що стоїть позаду Трегера, хлопця з каштановим волоссям до плечей і кривою посмішкою, помічає оцінку Рідока і застерезливо клацає своїм гострим двометровим дзьобом.

Трегер посміхається.

Аотром пускає над нашими головами гарячий потік пари, і всім трьом літунам в обличчя б'є не просто пара, а здоровий шар... чи це *соплі*?

"На їхній захист ми привели власний ескорт", - зауважую я, коли Андарна йде вперед, її кігті впираються в траву по обидва боки від мене на знак чіткого попередження. Її кігті стають гострішими з кожним днем, і сьогодні вранці вона вперше повністю розправила крило, що робить її особливо сміливою.

"*Старійшини кажуть, що за кілька тижнів я зможу літати*". Гарчання, спрямоване на грифона, підступає до її горла, і його очі-намістинки спалахують, а потім кліпають.

"*Ти вишкірюєш зуби, чи не так?*" Я не намагаюся приховати посмішку.

"*Я їм не довіряю*, - відповідає вона. "*Особливо тій, що в центрі, яка, схоже, планує твою смерть*".

"*Не дозволяй їй турбувати тебе*".

Очі Кет дійсно звужуються на мене, як завжди.

"*Вона турбує тебе*". Андарна робить крок уперед, ставлячи свою нагрудну луску просто над моєю головою.

"Або вона звикне до неї, або вона її вб'є", - відповідає Тейрн з-за нашої спини, де інші три - ні, чотири дракони чекають на прибуття Фейрге. "*Обидва варіанти прийнятні*".

"*Я думала, ти проти того, щоб ми вбивали союзників?*" Я озираюся через плече, коли його тінь огортає мене завдяки

пообідньому сонцю. Можливо, це Слізаг наближається праворуч від неї, але луска Андарни має червонуватий відблиск, і я не можу не гадати, коли це мерехтіння потьмяніє до відтінку, більш схожого на відтінок Тейрна.

"Вона ще має довести, що є союзником, - зауважує Тейрн.

"Вона все ще звинувачує мене у смерті Луелли.

"Слухай, поки ми просто стоїмо тут..." Сойєр потирає потилицю, і його щоки червоніють. "Я..."

"Ти...? Я піднімаю брови на явно незакінчене запитання.

"Я хотів запитати, чи ти..." Він скривився, потім зітхнув. "Неважливо."

"Він хоче, щоб ти навчила його мові жестів", - закінчує Рідок, розгойдуючись на підборах від явної нудьги.

"Рідок!" Сойєр дивиться в його бік.

"Що? Ти зробив цей шлях болючішим, ніж він мав бути. Заради всього святого, це виглядало так, ніби ти збирався запросити її на побачення чи щось таке". Він помітно здригається.

"А що, якби так і було?" заперечую я.

"Тоді я б застряг, відчищаючи його шматочки з нашої спільної підлоги, коли Ріорсон розірвав би його на шматки". Рідок хитає головою. "Такий безлад."

"По-перше, у Зейдена більш ніж достатньо впевненості, щоб пережити моє запрошення *на побачення*". Я дивлюся на Сойєра. "І так, я навчу тебе жестах. Чому це буде соромно?"

"Я мав би навчитися ще багато років тому". Сойєр опускає руку. "І... очевидні причини."

"Очевидно, я недостатньо вільно володію мовою, щоб бути хорошим вчителем". Рідок закриває очі.

"Ти навчиш мене знаку сексу і скажеш, що це *"привіт"*, просто щоб подивитися, що станеться, коли я його використаю", - відстрілюється Сойєр.

"Що? Я ж не повний придурок". Усмішка викривляє рот Рідока. "Я б дочекався, поки ти не запитаєш про слово на *вечерю* - тоді, коли ти запитав її, чи не хоче вона перекусити з тобою..."

"О!" Я кліпаю, намагаючись скласти шматочки докупи. *Єсінія*. "Не хвилюйся, Соєр. Я з тобою. Рі теж вільно жестикулює. Так само, як Аарік і Квінн, і..."

"Всі, крім мене." Сойєр зітхає, його плечі опускаються.

"Мало не встигла", - каже Ріаннон, трохи захекана, коли добігає до нас.

Очі Трегера ще більше звужуються на Рі, коли професорка Трісса завертає за ріг позаду неї.

"Як губа?" запитує Ріаннон, підморгуючи Трегеру.

Той робить крок вперед, але Марен блокує його, хитаючи головою.

"Я б тебе прикрила. Ти влаштувала свою сім'ю?" запитую я Рі.

Вони прибули вчора пізно ввечері, втомлені дорогою, з речами, які могли поміститися у вузькому возі, здатному подолати Скелястий Перевал, звивистий торговий шлях північно-східною стороною Склі Дралор, що межує з провінцією Діконшир.

"Так." Рі посміхається і кидає свій рюкзак у напрочуд пружну траву поруч з моїм. Присягаюся, у цій долині ніби пори року змінилися на протилежні. "Подякуй своєму братові від мене. Він поставив їхні будинки поруч, недалеко від ринкової площі, і вони вже вибрали місце для крамнички".

"Добре. А Лукаш?" Одна лише думка про ідеальні пухкенькі щічки її племінника викликає у мене широку посмішку.

"Як і раніше, наймиліший хлопчик *на світі*". Вона розстібає свою льотну куртку і скидає її з плечей. "Вони виснажені, але вони в безпеці. А той факт, що я можу бачити їх, коли захочу? Дивовижно. До того ж, я змогла похизуватися своєю печаттю, і вони були дуже вражені".

"Це феноменально. Я дуже рада за тебе". Моя постава розслаблюється, і я роблю по-справжньому глибокий вдих. Протягом останнього тижня до Аретії прибувають сім'ї. Маленькими, непомітними групами їх ведуть учасники революції, які приносять свої пропозиції притулку. Батько Рідока має прибути з дня на день, а от від батьків Сойєра ми ще не отримали жодної звістки.

"Вам, мабуть, цікаво, чому ми зустрічаємося в долині", - каже професор Трісса, її дихання рівномірне, навіть коли вона зазирає в рюкзак і дістає сім друкованих ілюстрацій, а потім роздає їх нам сімом.

Ще одна посмішка розпливається на моїх губах. Єсінія та інші запустили друкарський верстат.

На ілюстрації зображена тиррська руна, схожа на ті, що були в книзі з ткацтва, яку Зейден залишив мені, коли закінчив навчання. Придивившись до ілюстрації, я впізнаю її. Серія градуйованих квадратів майже ідентична руків'ю кинджала на моєму правому стегні.

"Оскільки ви наразі є найкращим загonom і дрейфом, ми обрали вашу групу як наш... своєрідний тест". Професор Трісса відступає назад, щоб бачити нас обох. "Ви можете налагодити зв'язок?" - запитує вона у літунів.

"Приблизно на половину потужності з учорашнього ранку", - відповідає Кет.

"Розумова робота?" - запитує професорка тоном цікавості.

"Ще ні", - відповідає Марен.

"Але скоро", - каже Кет, дивлячись прямо на мене. "Дрейфи стають сильнішими з кожним днем".

Ніби я забула, як це, коли вона шаленіє в моїй голові.

"То що, повернемося до години декоративно-прикладного мистецтва?" запитує Рідок, складаючи руки.

"Хто знає, як живляться магічні вогні?" запитує професорка Трісса, не звертаючи уваги на його запитання і тягнучись до свого рюкзака. Вона дістає вісім маленьких дерев'яних дощечок, не більших за тарілку. Вона кладе їх у центр нашого маленького протистояння. "Ну?"

"Менша магія", - відповідає Марен.

"Ті, які ви створюєте самі". Професор Трісса киває. "А як щодо тих, які безперервно діють, скажімо, в гуртожитках на першому курсі? Ті, що діють до того, як ти зможеш керувати ними?"

Усі вершники дивляться на мене.

"Вони живляться від надлишку магії, яку ми та наші дракони спрямовуємо, - відповідаю я. - "Вона виходить від нас природним чином, як... хвилі тепла тіла, але це така мала кількість, що ми її навіть не помічаємо".

"Саме так, - погоджується професор. "І що ж робить таку магію можливою? Магія, прив'язана до предметів, а не до власника?" Вона дивиться на нас очікуючими темно-карими очима, потім потирає перенісся. "Боги, я думала, Фелікс жартує. Сорренгейл, ти *практично* вся в них".

Я опускаю погляд, помічаючи мерехтіння моїх обладунків з драконячої луски під V-подібним вирізом моєї уніформи, а потім

зупиняюся на кинджалах, які дав мені Зейден. "Руни?"

"Руни", - підтверджує професор Трісса. "Руни не просто декоративні. Це нитки магії, витягнуті з нашої сили, сплетені в геометричні візерунки для конкретного використання, а потім поміщені в предмет, або для негайної роботи, або для використання пізніше. Ми називаємо цей процес "загартуванням".

"Це неможливо". Марен хитає головою. "Магією можна лише володіти."

"Цим досі володіють." Професор Трісса ледь не зітхає, розчарована нашим невіглаством. "Але так само, як ми запасаємо їжу на зиму, власник може загартувати руну, використовуючи більше або менше енергії, скільки захоче, а потім помістити її у щось". Вона нахиляється, бере одну з дощок і махає нею в нашому напрямку. "Наприклад, дерево, або метал, або будь-який інший об'єкт, який вибере власник. Ця руна активується при натисканні і виконує ту дію, для якої вона була загартована. На відміну від сплаву, в якому міститься сила, руни загартовуються силою для конкретних дій".

Ми з Рі обмінюємося розгубленими поглядами.

"Бачу, вас треба буде трохи переконати". Професор Трісса відкидає дошку і піднімає руки. "Спочатку ви відокремлюєте пасмо своєї сили". Вона простягає руку вперед і затискає повітря між великим і вказівним пальцями. "Що може бути найскладнішим кроком у навчанні, чесно кажучи".

"Вона прикидається?" шепоче Рідок.

Професор Трісса стріляє в нього гострим поглядом. "Те, що ви не бачите моєї сили, не означає, що не бачу її я. Чи ви не знайомі з процесом заземлення? Як і твої щити, твоя сила видима для тебе лише

тоді, коли ти надаєш їй форми, чи то форма твоєї печаті вершника, чи то менша магія, на яку ви всі здатні".

"Зрозуміло." Рідок з поразкою піднімає порожню руку вгору.

"Силу можна формувати". Її руки швидко рухаються, тягнучи за собою шматки повітря, а потім пальцями формують невидимі фігури. Кола? Квадрати? Це був трикутник? Важко сказати, коли ми не бачимо. "Кожна форма має значення. Точки, в яких ми зв'язуємо енергію, змінюють це значення. Все це вам потрібно буде запам'ятати". Вона знову тягнеться до повітря, а потім створює... ромб? "Фігури, які ми поєднуємо, нашаровують значення, змінюючи руну. Чи активується вона одразу? Сидітиме в підвішеному стані? Скільки разів вона може активуватися, поки руна не вичерпається? Все вирішується тут". Вона, здається, перевертає те, над чим працює, потім тягне за іншу нитку і робить... щось.

"До біса дивно", - бурмоче собі під ніс Рідок. "Це як у дитинстві, коли ти просиш батьків налити тобі чаю з чашки, знаючи, що в ній немає чаю".

Ріаннон штовхає його.

"Коли все готово, - професор Трісса нахиляється і хапає дошку, потім встає, - ми розміщуємо руну. Поки вона не розміщена, вона не має ніякого значення, ніякої мети, і швидко зникає. Загартовування руни робить її активною магією". Вона хапає правою рукою те, що, як я припускаю, є руною, яку вона загартовувала, а потім вдавлює долоню в дерев'яну дошку. "Ця руна є простою руною нагрівання".

"Проста?" запитує Сойєр.

Дошка димить, і я нахиляюся вперед, мої очі розширюються.

"І ось вона." Вона повертає дошку лицьовою стороною до літунів, а потім показує нам. "Як тільки ви зрозумієте, які фігури

поєднуються з якими символами, комбінації стануть майже безмежними".

Моя щелепа на мить відвисає. Фігури були *випалені* в те, що я б назвала декоративною руною хвилин десять тому. Я дивлюся на ілюстрацію в своїх руках і думаю, що, в біса, має робити кинджал на моєму стегні.

Кожна форма має значення. Точки, до яких ми прив'язуємо силу, змінюють це значення. Я ще раз дивлюся на багатогранну фігуру, перш ніж вона перевертає дошку, тримаючи її обличчям до неба, і мої очі розширюються від усвідомлення.

"Це логоскладова мова", - вигукую я. "Як давньолацернська або моррейська".

Професор Трісса піднімає брови, дивлячись у мій бік. "Дуже схожа, так". Її рот вигинається в усмішці. "Правильно, ти теж можеш читати старолацерською". Вона киває. "Вражаюче."

"Дякую."

"Вона наша", - каже Рідок літунам, показуючи на мене.

Не впевнена, що мені є чим хвалитися, враховуючи, що я ледве склала тест з *історії* сьогодні вранці. Принаймні, з математики у мене все гаразд, але, з іншого боку, математика не змінюється за одну ніч.

"Ти вмієш працювати з льодом, чи не так?" запитує Рідока професор Трісса.

Він киває, і вона простягає йому руку.

Рідок відкорковує шкіряний мішок, пристебнутий до стегна, потім набирає воду з ротоглотки в заморожений циліндр і передає його професорці Тріссі.

Вона кладе лід на дошку, і я не єдина чую, як за лічені секунди лід розчиняється, а з розпеченої деревини капає вода. "Будьте обережні

з носієм, який ви обираєте, щоб тримати руну. Трохи більше сили - і ця дошка згоріла б у полум'ї".

"Чому цього ніхто не вчить?" запитує Марен, переводячи погляд з пергаменту на дошку.

"Це вміння колись контролювали і вдосконалювали тирриші, але його заборонили через пару сотень років після об'єднання Наварри, хоча багато наших аванпостів і сам Басгіат були побудовані на їх основі. Чому?" Вона піднімає брови. "Я дуже рада, що ти запитала. Розумієш, вершники від природи більш могутні, враховуючи кількість магії, яку ми спрямовуємо, і печаті, якими ми володіємо".

Треггер закочує очі.

"Але руни - це великий еквалайзер, - продовжує професор Трісса, ставлячи дошку на траву, коли вона вже перестала шипіти. "Руна обмежена лише тим, яку силу ви вирішили загартувати, як довго ви хочете, щоб вона тривала, і скільки разів вона може бути використана до того, як вичерпається. Вони заборонили руни, щоб вони не потрапили в погані руки". Вона дивиться на листівки. "Саме у ваші руки. Досить добре навчитися володіти рунами, і ви зможете конкурувати з великою кількістю печатів".

"То ти хочеш, щоб ми... загартували це?" запитує Кет, вивчаючи ілюстрацію, вигнувши брову. "За допомогою... магії?"

Мені неприємно це визнавати, але я погоджуюся з Кет - і, судячи з виразу облич навколо, ми всі погоджуємося. Навіть Рі дивиться на малюнок з трепетом. Це відчувається... приголомшливо.

"Так. З цією силою ви навчитеся відокремлюватися від себе, як я вам показала". Професор Трісса відкриває свій рюкзак і висипає ще одну купу дощок на першу.

У неї це виглядало так легко.

"Ми почнемо з простої руни-відмикача. Легко створити, легко перевірити". Вона дивиться між нашими репліками.

"Ми всі можемо відмикати двері за допомогою меншої магії", - зауважує Трегер.

"Звичайно, можете". Професор Трісса зітхає. "Але відмикаючу руну може використати і той, хто не володіє нижчою магією. А тепер ходімо. Я чекаю від вас перших рун, сплєтених до заходу сонця.

"Ми ніяк не встигнемо навчитися цього до заходу сонця", - заперечив Сойєр.

"Дурниці. Кожен позначений вивчив просту відмикаючу руну в перший же день".

"Ніякого тиску", - бурмоче Рі.

"Слоан та Імоджен зможуть це зробити?" запитую я.

"Звичайно". Професор Трісса хитає головою.

Ось чому Зейден змусив мене практикувати руни на тканині. Чи навчиться цей чоловік коли-небудь просто говорити мені речі прямо? Чи мені завжди доведеться витягувати з нього інформацію? "Я відповім на будь-яке твоє запитання", - глузую я собі під ніс. Важко ставити запитання, про існування яких я навіть не здогадуюсь.

"Ви маєте бути найкращими студентами року, тож перестаньте витріщатися і беріться до роботи", - читає лекцію професор Трісса. "Перше, що вам потрібно зробити, це навчитися відокремлювати частину вашої власної сили. Дозвольте їй заповнити ваш розум, а потім простягніть руку й уявіть, як вириваєте її ниточку з потоку".

Ріаннон, Сойєр, Рідок і я обмінюємося здивованими поглядами, які повторюються у літунах навпроти нас.

"Порада?" запитую я у Тейрна та Андарни.

"Нічого не підривай". Тейрн переносить свою вагу за мою спину.

"Принаймні підірвати щось було б цікаво", - зауважує Андарна, викликаючи бурчання з боку Тейрна.

"Зараз", - вимагає Трісса, а потім піднімає палець. "О, і будь обережна. Сила стає темпераментною, коли ти від неї тягнеш. Ось чому твої кайдани тут. Чим ближче джерело, тим легше зробити це вперше". Вона оглядає нас, потім складає руки на грудях. "Ну, чого ж ви чекаєте?"

Я заплющую очі й уявляю свій Архів і вируючу силу, що його оточує. Палаючий, розплавлений потік сили Тейрна, що тече за його гігантськими дверима, здається, здатен поглинути мене, але перламутровий потік сили Андарни просто за вікнами відчувається... близьким.

Затамувавши подих, я тягнуся до сили Андарни.

Бум. Звучить вибух, і мої очі розплющуються, кожна голова дивиться у бік Сойєра, коли він летить назад. Він приземляється зовсім недалеко від пазурів Слізєга, і на траві, де він стояв, залишається димлячий слід.

"І саме тому ми проводимо це заняття на свіжому повітрі". Професорка Трісса похитала головою. "Встань на ноги. Спробуй ще раз".

Рідок повертається і допомагає Сойєру встати на ноги, а потім ми робимо те саме.

Спробуй ще раз. І ще раз. І ще раз.

До заходу сонця мені вдається сплести відмикаючу руну, але я не перша.

Ця честь випала Кет, і, на відміну від нас, у неї під ногами не залишилося жодного сліду від опіків.

Цілком доречно, що єдиною зброєю, здатною вбити темного володаря, є та сама річ, яка привела їх до бездушності... влади.

**— ПОСІБНИК КАПІТАНА ЛЕРИ ДОРРЕЛЛ ЩОДО ПЕРЕМОГИ
ВЛАСНОСТІ ВЕНІН В АКАДЕМІЇ КЛІФСБЕЙН**

РОЗДІЛ СОРОК ШОСТИЙ

«Руни?» — запитує Зейден через кілька днів, схилиючись через моє плече, поки я сиджу за столом у його кімнаті, відпрацьовуючи сьогоденнє завдання — трикутну частину тортур, яка має якимось чином покращити слух. Він бере одну з моїх п'яти відкинутих спроб, спалених на дерев'яних дисках розміром з руку, і я глибоко дихаю, насолоджуючись ароматом мила на його щойно вимитій шкірі.

Власна ванна кімната - це, безумовно, одна з переваг ночівлі в його кімнаті.

"Ми - пробний загін. Я хотіла сказати тобі вчора ввечері". Я беру делікатне пасмо перламутрової сили і згинаю його в третю форму за зразком, який професор Трісса дала нам на домашнє завдання, потім дозволяю йому яскраво горіти переді мною, поки обережно тягнуся за іншим. Тепер, коли я знаю, що шукати, я чітко бачу перед собою потік сили, який водночас і твердий, і нематеріальний, сяючі пасма, що прогинаються під моїм дотиком. Але від того, що я його бачу, тягнути окремі пасма не легше.

"Я теж хотів багато чого тобі сказати минулої ночі, - каже він, кладучи диск назад на стіл разом з іншими. "Але коли я знайшов тебе в ліжку, мій рот був зайнятий іншим".

Мої губи кривляться від спогаду, коли я складаю наступний трикутник, цього разу менший, і вкладаю його в більші, що

пропливають переді мною. Він був у від'їзді більше, ніж удома, переправляючи зброю з нашої кузні на лінію фронту біля річки Стоунвотер і наповнюючи арсенал Текара. Ця поїздка тривала ще один день, коли вони з Гарріком потрапили під напад.

"Тобі потрібна моя допомога?" - запитує він, проводячи ротом по моїй шиї.

"Це..." У мене перехоплює подих, коли він дотягується до коміра моєї броні. "Не допоможе."

"Шкода. Він цілує мене в шию, потім відходить, залишаючи мене робити домашнє завдання. І це добре, бо за кілька хвилин у мене урок.

"Ось чому ти залишив мені ту книгу в Наваррі, чи не так?" Я беру наступне пасмо і формую коло, яке має стабілізувати форми всередині, і розміщую його навколо руни. Це повинно спрацювати.

"Я хотів, щоб у тебе була фора", - каже він, піднімаючи щоденник Ворріка з того місця, де я залишила його на столі, і гортаючи його.

"Дякую."

"Це неможливо читати", - бурмоче Зейден, закриваючи щоденник і кладучи його назад на стіл, перш ніж піти туди, де його форма висить поруч з моєю у великій шафі.

Я посміхаюся з його домашнього затишку. Я б зробила все, щоб між нами все так і залишилося. "Мій батько навчив мене". Я знизую плечима, вивчаючи свою руну на предмет того, що я могла пропустити. "І ми з Дейном використовували її як секретний код, коли були дітьми".

"Ніколи не уявляв Аетоса в типом Старого Люцериша", - зауважує Зейден.

Взявши дерев'яний диск у ліву руку, я обережно воруху дзижчанням пасма сили, вдавлюючи їх у диск. Набагато краще, ніж

попередні п'ять. "Ти вклав руни в мої кинджали", - кажу я, повертаючись у дерев'яному кріслі.

Мої губи розтуляються, і я відверто витріщаюся на Зейдена, який витягує свою форму з шафи, обмотавши стегна рушником. Як я не помітила, що він весь цей час був практично голий позаду мене? Така втрачена можливість...

"Будеш так на мене дивитися - не потрапиш на заняття", - попереджає він, його очі темніють, коли він перетинає підлогу і кидає свій одяг на ліжко.

Я змушую себе відвернутися. Бреннан попередив Зейдена, що коли я вперше запізнюся на заняття через те, що не встигаю спати, то повернуся у свою кімнату. "Ти нанес руну відмикання на мій кинджал, чи не так?" запитую я, ховаючи всі диски, окрім того, який щойно закінчила, у свій рюкзак, ігноруючи щоденник Варріка, який насміхається з мене з краю парти. "Ось як ми вибралися з камери допитів".

"Щось на кшталт того, так".

Тримавши найкращу руну з усіх моїх спроб, я піднімаю рюкзак на плечі і просовую руки крізь лямки, поки стою, повернувшись до нього обличчям. Його торс все ще напрочуд голий, але на жаль - чи на щастя для мого розкладу - на ньому є штани. "Не хочеш розповісти докладніше?"

На мій подив, він дістає шкарпетки замість сорочки.

"Ти можеш зробити руну-відмикач. Це досить просто". Він знизує плечима. "Я додав до руни елемент потреби. Отже, ти не можеш підійти до будь-яких дверей і відчинити їх просто тому, що тобі захотілося, але якщо кинджал буде на твоєму тілі і відчує *потребу* відчинити двері, то це станеться. Якби ти дійшла до кузні в Басгіаті,

вона б відчинилася, як тільки ти захочеш". Сидячи на краю ліжка, він взуває черевики.

"Ключ весь час був у мене?" Мої брови піднімаються, і якби я не кохала його, то впала б у ту ж мить.

"Так. Ти сьогодні відчуваєшся авантюрою з питаннями?"
Куточок його рота кривиться.

Я стискаю диск і впиваюся зубами в нижню губу. Проблема з тим, щоб бути щасливою серед повного хаосу, який ми спричинили, полягає в тому, що я боюся поставити бодай одне запитання, яке може поставити його під загрозу. "Що за руна на камені, який ти тримаєш біля ліжка? Це ж вона, так?"

"Так, складна руна". Він підводиться і тягнеться до маленького сірого камінчика, а потім простягає його мені, стоячи. "Немає жодної живої людини, яка б знала, як його відтворити. Полковник Мейрі був останнім".

Мама Ліама і Слоан. Я беру камінь розміром з долоню і вивчаю складні лінії руни. "Він мав бути велетенським, коли вона його загартовувала".

"Гадаю, що так. Вона, мабуть, стиснула його, щоб помістився, коли вклала в камені".

"Камені?" Я піднімаю на нього очі. "Більше, ніж один?"

"Сто сім", - відповідає він, дивлячись на мене з очікуванням.

Мічені. Він хоче, щоб я запитав.

"Що він робить?" Я проводжу великим пальцем по почорнілому малюнку.

"Робив. Це захисна руна, але вона призначена для використання лише один раз". Він проводить рукою по вологому волоссю і робить паузу. "Коли ти навчишся краще працювати з рунами, ти зможеш

втягувати в них елементи. Такі речі, як пасма волосся або навіть інші повноцінні руни для пошуку речей. Або для захисту. Ця конкретна руна була створена, щоб захистити когось із мого батькового роду".

"Тебе." Я піднімаю очі і віддаю камінь назад. "Ти його єдина дитина, так?"

Зейден киває. "Кожному з дітей офіцерів дали їх перед тим, як наші батьки пішли на битву за Аретію. Нам наказали носити їх завжди, і ми носили, навіть на страту". Його пальці торкаються моїх, коли він бере камінь.

Я майже перестаю дихати, не зводячи з нього очей.

"Він був розроблений, щоб протистояти печаті вершника, чий дракон вб'є їх". Він ковтає. "Але він міг активуватися лише тоді, коли його вбивав драконячий вогонь."

"Що є основним методом страти зрадників", - шепочу я.

Він киває. "Я тримав його в кулаці - ми всі так робили - поки ми стояли там і дивилися, як наших батьків вишиковують у черги на страту. І в ту секунду, коли вони ..." Його плечі піднімаються, коли він робить глибокий вдих. "...згоріли, по руці побіг жар. Наступного разу я відчув щось подібне після Молотьби".

Мої очі розширюються, і я закриваю свою руку над його рукою. "Реліквії повстання?" Мабуть, саме тому вихрові знаки завжди починаються на руках мічених.

Він киває. "Наші батьки знали, що так чи інакше помруть, і останнє, що вони зробили, це подбали про наш захист. Я зберігаю його суто з сентиментальних міркувань". Нахилившись до мене, він цілує мене в чоло, потім відвертається, кладе камінь на тумбочку біля ліжка. "Мені подобається, коли ти ставиш мені запитання", - каже він,

нахиляючись, щоб схопити свою форменну сорочку. "Щось ще хочеш знати?"

У мене на язиці крутиться питання, чому він не розповів мені про угоду, яку уклав з моєю матір'ю, і чи вплинула вона на його почуття до мене. Але потім він стоїть, і мій погляд зупиняється на сріблястих шрамах на його спині - шрамах, які вона залишила там, - і я просто не можу запитати. Він сказав мені, що кохає мене відтоді, як ми вперше поцілувалися. Цього має бути достатньо. Я не повинна знати про угоду більше, ніж те, що вона мені сказала... А може, я не хочу, якщо є хоч якийсь шанс, що це може похитнути наші стосунки.

"Насильство?" Він натягує сорочку і відвертається.

"Більше немає про що питати". Я змушую себе посміхнутися.

"Усе гаразд?" Між його бровами з'являються дві зморшки. "Бодхі згадував, що Кет не дає тобі спокою, і в тебе вже було кілька ударів блискавки..."

"Бодхі має відвалити." Я нізащо не дозволю Зейдену хвилюватися за мене перед тим, як вирушати на кілька днів. Піднявшись на носочки, я ніжно цілую його. "Побачимося ввечері".

Розчарування спалахує в його очах, перш ніж він обхоплює мою шию ззаду і нахиляє свій рот до мого ще на одну блаженну секунду, а потім відсторонюється. "Ти вже близько, але тобі потрібна підказка для цієї руни".

"Моя руна чудова, і я попрошу допомоги, якщо вона мені знадобиться". Я швидко цілую його просто тому, що можу, а потім вибігаю за двері, щоб встигнути на заняття. Щойно опинившись у коридорі, я підношу диск до вуха.

Шум вривається всередину. Кроки, що гупають наді мною, двері, що зачиняються переді мною, люди, що кричать піді мною - занадто

багато всього, щоб розібратися в цьому.

"Ненавиджу, коли він має рацію", - бурмочу я, вбігаючи до класу.

Звісно, Кет чудово загартувала свою руну до того часу, як я прийшла, і мені майже хочеться попросити Зейдена про допомогу, але він вже пішов, ще до того, як я закінчила свої заняття на цей день.

***

"Ми дали вам два тижні, щоб з'ясувати, як мирно інтегруватися, і ви досі цього не зробили, на наше велике розчарування", - читає нам лекцію Девера наступного тижня з боку центрального килимка, Еметтеріо і один з професорів-льотчиків поруч з нею. Спаринг-зал лише вдвічі менший за басгіатський - всього дев'ять матів - і він заповнений усіма курсантами Аретії, які стоять пліч-о-пліч один до одного.

Включно з літунами.

Досі нас збирали разом лише для уроків рун у дуже невеликих кількостях і під час обіду, який зазвичай закінчувався принаймні одним ударом кулаком.

"Якого біса вони очікують?" Ріаннон складає руки поруч зі мною. "Ми вбивали одне одного століттями, і що ми маємо робити... вплітати квіти у волосся одне одному і зізнаватися у своїх найглибших, найтемніших таємницях, і все це лише тому, що вони дали нам світило і пішли на скелю?"

"Трохи напружено", - погоджуюся я, тримаючи провідник у правій руці та розминаючи болюче плече, сподіваючись, що воно пробачить мені те, що я наважилася спати на ньому не так, як треба. Через два дні у мене урок з Феліксом, і я намагаюся втиснути якомога більше енергії в маленьку скляну кулю.

Моя енергія спалахує надто часто, а літуни за кожної нагоди кидаються образами, натякаючи, що я скинула Луеллу на смерть замість Візії.

У наших лавах чіткий розкол: море чорного праворуч від мене і смуга засмаги ліворуч, а між нами - широка смуга голої підлоги. Більше десятка курсантів носять синці від бійки, що спалахнула вчора у великому залі між третім крилом і двома дрейфами.

"Вчорашній спалах насильства був абсолютно неприйнятним", - починає викладач, її каштанова коса сповзає на плече, коли вона повертає голову, звертаючись до всіх курсантів, а не лише до літунів. "Спільна робота - це те, що може змінити цю війну на краще, і починати треба тут!" Вона показує пальцем на курсантів-вершників.

"Щастя вам", - бурмоче собі під ніс Рідок.

"Ми зробимо значні зміни", - оголошує Девера. "Вас більше не розлучатимуть на заняттях".

Мій шлунок вивертає, і спортзалом прокочується бурчання невдоволення. "А це означає..." - підвищує голос Девера, втихомирюючи нашу частину імпровізованої формації. "Ви будете поважати один одного як рівні. Хоч ми і в Аретії, але від сьогодні ми вирішили, що Кодекс Драконячого Вершника поширюється на всіх кадетів".

"І як їхні гості, - каже професорка, кладучи руку на своє широке стегно, - всі літуни будуть його дотримуватися". Їхньою половиною прокочується незадоволений гомін. "Це зрозуміло?"

"Так, професорко Кіандро", - відповідають вони в унісон.

Прокляття. Це вражає, навіть якщо вони звучать як піхота.

"Але ми визнаємо, що не можемо рухатися вперед, не подолавши ворожнечу між вами", - каже Еметтеріо, переводячи погляд з однієї

групи на іншу. У "Басгіаті" у нас був метод вирішення конфліктів між курсантами. Ви можете попросити про виклик - спаринг, який закінчується, коли один з вас втрачає свідомість або вибивається з сил".

"Або помре", - додає Аарік.

Літуни колективно ахають, і більшість із нас закриває очі. Вони б і дня не протрималися в "Басгіаті".

"Не *вбиваючи* вашого супротивника, - продовжує Еметтеріо, звертаючись безпосередньо до Ааріка, - протягом наступних шести годин кожен запит - між кадетами одного року навчання - на виклик буде задоволено. Ви висловите свої претензії один раз на цих матах, а потім залишите їх позаду".

"Вони дозволять нам вибити з них лайно?" тихо запитує Рідок.

"Думаю, так", - шепоче у відповідь Слоан.

"Це буде феноменальний день". Імоджен посміхається, хрумтячи кісточками пальців.

"Їх тренували боротися з венинами", - нагадую я їм. "Я б не стала їх недооцінювати". Коли справа доходить до печатей, ми можемо збити їх з неба, але врукопашну? Є велика ймовірність, що нас переважають.

"Ви можете викликати лише одного супротивника, і кожен курсант може бути викликаний лише один раз", - каже Еметтеріо, піднявши вказівний палець і здійнявши густі брови. "Тож обирайте ретельно, бо завтра вершник чи літун, якого ви зневажаєте, може виявитися поза грою".

От лайно. У мене шлунок падає. Є лише одна причина, чому хтось не міг зробити виклик, але вони не стали б... чи не так?

"Виклики між членами загону заборонені Кодексом", - пояснює Девера літунам, а потім повертається до нас. "І завтра кожен загін вершників поглине один загін літунів".

Гадаю, вони б *стали*.

Гнів заливає мої щоки, і ми з Ріаннон обмінюємося обуреними поглядами, які відбивають усі в нашому загоні, особливо Візія.

"Зауважте, я сказала *"поглинути"*. Девера пильно дивиться на нас. "Ви не будете *об'єднані в команду чи напарники*. Ви зіллєтесь, ви злиєтесь, ви *об'єднаєтесь*".

Це суперечить усьому, чого нас вчили. Загін - це святе. Загін - це *сім'я*. Загони народжуються після "Парапету" і загартовуються через "Рукавичку", "Молотьбу" та "Військові ігри". Загони не об'єднуються, якщо тільки не розпадаються через смерть - а ми Залізний загін.

Ми не згинаємося. І ми точно не *зливаємося*.

"А якщо ви цього не зробите, - тон професорки Кіандри пом'якшується, коли її погляд обводить зал, - ми зазнаємо поразки, коли настане час бою. Ми загинемо."

"Зараз ми приймемо ваші заявки", - каже Еметтеріо, завершуючи лекційну частину сьогоднішніх урочистостей.

До тих, хто бажає отримати виклик, вишиковуються черги, і мене не дивує, що більшість з них одягнені в коричневе. Вони мають набагато більше причин ненавидіти нас, ніж більшість з нас - ненавидіти їх.

"Ми - Залізний загін, і ми будемо поводитися відповідно", - наказує Ріаннон, коли останній з черги підходить до Еметтеріо. "Ми тримаємось разом і пройдемо килим до килима з будь-яким викликом, який нам кинуть".

Всі одинадцятєро погоджуються.

Оголошуються перші виклики, і я не дивуюся, коли Трегер викликає на килимок Ріаннон. Без сумніву, він все ще злий через удар, який вона завдала на льотному полі.

Вона перемагає менш ніж за п'ять хвилин, і його губа знову кровоточить.

Третьокурсник-лідер з "дрейфу Кет", кремезний, з намистом шрамів, Браген, відправляє Квінна в нокдаун комбінацією ударів, від яких у мене відвисає рот.

Коли Імоджен викликає на татамі Неве - ще одна третьокурсниця з "дрейфу Кет", з коротким полунично-русявим волоссям і глибоко посадженими очима, - я відчуваю закономірність.

"Це про мене", - тихо кажу я Ріаннон, коли Імоджен завдає сильного удару ногою в голову іншій дівчині.

"Це говорить про нас", - відповідає вона. "Будь ласка, скажи мені, що ти загорнулася і вдягла свій обладунок".

Я киваю.

Імоджен і Неве обмінюються точними, розрахованими ударами, поки Девера не оголошує нічию, після того, як обидві стікають кров'ю.

"Катріона Корделла і Вайолет Сорренгейл, - оголошує Девера. "Роззбройтеся і лягайте на килимок".

"Не роби цього." Марен намагається відмовити Кет, але в її звуженому погляді немає нічого, окрім рішучості.

"Звісно, бляха-муха". Я передаю провідник Ріаннон.

"Чому я не здивована, Кет?" Імоджен дивиться на килимок, перш ніж повернутися до мене.

"Це нормально. Передбачувано, але нормально". Одне за одним я виймаю з піхов усі тринадцять своїх кинджалів і передаю їй.

"Вона вища за тебе щонайменше на п'ять дюймів, тож сліdkуй за її досяжністю", - тихо каже Ріаннон.

"З того, що я пам'ятаю, вона швидко атакує і не залишить тобі багато часу на реакцію, тож зосередься на своїх діях. Не вагайся, - додає Імоджен.

"Гаразд". Я вдихаю носом і видихаю ротом, щосили намагаючись вгамувати нерви, від яких мій шлунок робить сальто. Якби я знала, що сьогоднішній день буде саме таким, я б діяла раніше, можливо, підмішала би їй на сніданок фонілі, що росте на хребті просто під долиною.

"У тебе все вийде", - каже Ріаннон, киваючи головою. "Тебе тренували найкращі".

"Зейден", - шепочу я, бажаючи, щоб він був тут, а не на кордоні.

"Я." Вона штовхає мене ліктем і змушує посміхнутися.

"Вайолет?" Слоан переходить на бік Імоджен. "Зроби мені послугу і надери їй дупу".

Мій рот розтягується в справжню напівпосмішку, і я киваю їй, перш ніж ступити на килимок. Мабуть, ніщо так не об'єднує ворогів, як спільний ворог, і чомусь Кет вирішила, що я - її. Мат має таку саму щільність, як і в "Басгіаті", така сама подошва під моїми черевиками, коли я йду до центру, де на мене чекає Кет зі злісною посмішкою.

"Видряпай їй очі", - пропонує Андарна. *"І справді. Очі - найм'якша тканина. Просто встроми туди великі пальці..."*

"Андарно! Використовуй трохи здорового глузду, - огризається Тейрн. *"Колінні чашечки набагато легша ціль."*

"А тепер тиша." Я піднімаю щити, приглушуючи Тейрна і Андарну настільки, наскільки це можливо.

"Ніякої зброї. Ніяких печатей", - каже Девера. "Матч закінчується, коли один з вас..."

"Знепритомніє або вийде з ладу", - закінчує Кет, не відводячи від мене очей. "Ми знаємо."

"Починай." Девера сходить з килима, і я блокую шум навколо себе, віддаючи всю свою увагу Кет, коли вона приймає знайому бойову стійку.

Я роблю те саме, тримаючи тіло вільним і готовим до руху. Якщо вона швидко атакує, як сказала Імоджен, то мені доведеться грати в обороні.

"Це за Луеллу". Вона нападає на мене з комбінацією ударів, які я блокую передпліччями, зміщуючи своє тіло так, щоб удари відскакували, не досягаючи повного ефекту. Це... легко, ніби я знаю хореографію. Наче це м'язова пам'ять. Її позиція змінюється, і я відскакую назад за секунду до того, як вона відштовхується. Контактуючи лише з повітрям, вона втрачає рівновагу, коли я приземляюся, і спотикається вбік.

Срань господня. Вона б'ється як Зейден.

Він тренував нас обох.

Перемога над темним воїном починається зі знання його віку та досвіду. Посвячені мають червонуваті кільця навколо очей, які з'являються і зникають залежно від того, як часто вони стікають.

Очі асимів мають різний ступінь червоності, а їхні вени розширюються, коли вони гніваються. У мудреців - відповідальних за посвячення - очі постійно червоні, а вени постійно розширюються до скронь, розширюючись з віком. Мавени - їхні генерали - ніколи не потрапляли в полон для обстеження.

**-ВЕНІН, КОМПЕНДІУМ КАПІТАНА ДРЕЙКА КОРДЕЛЛИ,
"ДРЕЙФ НІЧНИХ КРИЛ**

РОЗДІЛ СОРОК СЬОМИЙ

Я думала, що маю перевагу.

Її очі спалахують, ніби вона дійшла такого ж висновку, коли ми обводимо один одного поглядом, а потім звужуються так, що в мене стискається живіт. Можливо, Девера і встановила правила, але щось підказує мені, що Кет збирається їх порушити.

"Тебе це турбує?" - запитує вона, знижуючи голос, коли піднімає руки. "Знати, що він навчив мене першою? Що він був у мене першою?"

"Зовсім ні, бо тепер він мій". Я ковтаю кислі ревнощі, які піднімаються з печією жовчі в горлі.

"Справді?" Вона штрикає, а я плетуся. "Думка про те, що я знаю, який він на смак?" Вона кидає ще одну комбінацію, яку я блокую, а потім відступає, наче це була лише перевірка. "Як відчувається його вага наді мною?"

Я не буду блювати на цей килимок. Я відмовляюся.

"Ні." Але чорт забирай, якщо ця картина не прокручується в моїй голові так само яскраво, як у нічному кошмарі.

Її руки на його шкірі, її рот на вигинах його бунтарської реліквії. Заздрість і гнів ревуть у моїх вухах, притупляючи мої почуття, і я швидко кліпаю, щоб очистити образ, але тепло пронизує мою шкіру, а сила зростає всередині мене.

Вона знову наступає на мене, і я піднімаю передпліччя в блоці, але вона несподівано зміщується, і коли я блокую для хреста, вона прибиває мене лівим хуком.

Біль вибухає в моїй щоці, прямо на кістці, і я хитаюся назад, рефлекторно торкаючись обличчя, щоб перевірити, чи немає крові, але вона не розсікла шкіру.

"Думаю, це тебе турбує", - тихо каже вона, коли ми знову робимо коло. "Бачити мене тут, де я маю бути. Як я сплю в сусідньому коридорі. Б'юся об заклад, це не дає тобі спати ночами, знаючи, що я підходжу йому в усіх відношеннях, рахуючи секунди, коли він втомиться від твоєї кволої подоби тіла і повернеться до жінки, яка точно знає, що йому подобається і як йому це подобається".

Кожне її слово підвищує мою температуру, але я відмовляюся заковтнути наживку, тож я готова, коли вона цього разу кидається вперед, вивертаючись, коли б'є мене в обличчя. Я встигаю відбитися, завдаючи удару в те саме місце, куди вона вдарила мене.

Біль пронизує моє зап'ястя, але я щаслива, що влучила.

"Знаєш, що мене турбує?" запитую я, коли вона відскакує назад на носках, проклинаючи, коли тильна сторона її долоні проводить по щоці і відходить у кров. "Те, що ти одержима боротьбою за чоловіка".

Лють підживлює мої рухи, коли я йду в атаку, але вона готова до кожної моєї комбінації.

Тому що вони всі трахають його.

"Ти збираєшся щось з цим робити?" чую, як хтось запитує мене з-за туману гніву, що сповільнює мою реакцію.

"Вона б цього не хотіла". Відповідь лунає з краю килимка, коли Кет кидається до мене, а я надто зосереджена на її руках, щоб заблокувати її ноги, коли вони вихоплюють мої з-під мене.

Я на мить зависаю в повітрі, а потім спиною вдаряюся об килимок, брязкаючи кістками і перехоплюючи подих.

Кет падає слідом за мною, притуляючись передпліччям до мого горла і перекриваючи мені доступ повітря, нахиляючись до мене, а її рот опиняється поруч з моїм вухом. "Ти виглядаєш розлюченою, Вайолет. Ти тільки зараз зрозуміла, що в тобі немає нічого особливого? Що ти просто зручна заміна, яку він може трахнути?" Її сміх низький і жорстокий. "Я знаю, який він хороший. Це я навчила його того маленького трюку, який він робить пальцями. Знаєш, коли він скручується..."

Я червонію і вкладаю всю свою лють в удар, який наношу збоку під ребра, якраз туди, куди мене навчив бити Зейден, а потім відводжу назад і роблю це знову, насолоджуючись глухим звуком *хрускоту* її ребер і різким боєм, який пронизує мою руку, вздовж зап'ястя і вгору по руці, тому що я знаю, що щойно нанесла їй удар в десять разів гірший.

Вона кричить, падаючи з мене на неушкоджений бік, і я задихаюся, наповнюючи легені повітрям, перш ніж кидаюся слідом за нею, піднімаюся на коліна і з задоволенням б'ю кулаком по її обличчю,

перш ніж вона встигне оговтатися. Тепер вона має мою позначку з обох боків.

"Що, бляха, з тобою *не так*?" огризаюся я. "Я *не винна*, що він тебе не любить!"

"Звісно, не любить!" Вона хапає мене за руку і з дивовижною швидкістю котиться, викручуючи її за спину.

Розпечена агонія пронизує мене, від чого в роті стає слинотечею.

"Він не здатен *нікого* любити", - шипить вона мені на вухо. "Ти думаєш, я така дріб'язкова, що напала би на іншу жінку через кохання?"

"Так". Я вичавлюю це слово крізь зуби, коли вона штовхає мене вниз, тримаючи за руку, яку може легко зламати, за плече, яке вона за дюйм від того, щоб вивихнути в такому положенні. Моє обличчя врізається в килимок.

Думай. Я мушу думати. Але, бляха, все, що я можу робити, це відчувати. Злість і заздрість б'ють по моїх венах з кожним ударом серця, душать логіку, поки не залишається нічого, крім люті.

"Ти занадто недалекоглядна для нього, - каже вона тихо, ніби боїться, що її почують. "Він думає наперед, як і я. Боги, ти хоч знаєш, чому він не вбив тебе того першого року? Я знаю. Тому що він довіряв мені, що я буду дивитися вперед *разом* з ним".

Вона знає про угоду з моєю матір'ю. Він розповів їй.

Мої пальці поколює, і я знаю, що скоро втрачу відчуття всієї кінцівки, але це не заважає моєму тілу тремтіти від люті... від зростаючої сили.

Думай. Я повинна думати. Вона знає всі мої рухи, принаймні ті, яких мене навчив Зейден.

"Подивися, де ми. *Дім Ріорсонів*." Її рот досить близько до мого вуха, що я відчуваю, як важко вона дихає. "Хто б не любив усю цю владу і справу, в якій вона з'являється? Але я впевнена, що воюватиму з тобою не за *прихильність чоловіка*. Я воюю з тобою за *корону*. Це була причина чому ми заручені. Її обіцяли мені, і я не віддам її клятій Сорренгейл, яка вирішила впустити літуна, а не свого товариша по загону. Вся твоя родина заслуговує на смерть за те, через що ти змусила нас пройти".

Корона? Заручини? У мене болить у грудях, бо все це має сенс. Дві аристократичні родини потребують союзу. А я далеко не аристократка.

"І, боги, контролюй свої емоції, гаразд? Ти така клята слабачка, що просто жалюгідно". Її слова - суцільне шипіння.

До біса її.

Мене Ріаннон теж тренувала.

Я щосили відкидаю голову назад, хрящі тріщать від цього звуку, і тиск зникає з моєї руки та плеча, звільняючи мене.

Вона зойкає, звук трохи приглушений, і я виставляю неушкоджений лікоть назад, вдаряючи в м'які тканини її живота, як і вчила мене Рі.

Блокуючи біль, я підхоплююся на коліна, потім кручуся, перекидаючи свою вагу на неї. Вона падає назад, і я користуюся тим, що утворився отвір, вганяю коліно в груди, а потім тягнуся до горла.

Я збираюся *вбити* її. Як вона *посміла* прийти за мною, ніби у мене був вибір, коли Луелла впала? Ніби я мала якесь відношення до того, що Зейден вирішив покинути її? До біса це. Як вона *посміла* прийти за тим, що належить *мені*? Він не корона. Він не підніжка для влади. Він не інструмент, який підніме її становище. Він - *все*.

Її обличчя набуває червоного відтінку, а очі розширюються від паніки.

"Вайолет!" - кричить хтось. Жінка. Можливо, подруга?

Сила обпікає мої вени і піднімає волосся на потилиці, здійснюючись з силою торнадо. Її руки рвуться до моїх, але я лише стискаю їх сильніше.

"Чорт забирай, Кет!" - кричить хтось інший з протилежного боку.
"Відключайся!"

Здатися? Я не хочу, щоб вона підкорилася. Я хочу, щоб вона перестала існувати.

"Мені, чесно кажучи, байдуже, якщо ти її вб'єш, Насильство".
Голос Зейдена фільтрує крізь лютя, яка тримає мене тією ж непорушною хваткою, якою я використовую, щоб задушити життя мого супротивника. *"Але ти це зробиш".*

Я кліпаю, коли його слова розсіюють туман, і я відчуваю, як сповільнюється її пульс під моїми руками, але я не послаблюю хватку.

"Стучи!" - кричать кілька людей.

"Я поважаю будь-який твій вибір".

Але я не роблю вибору. Немає ніякого вибору. Є лише хаотичний вихор гніву, ревностів і...

Вона, блядь, шахраює, використовуючи роботу розуму.

"Геть з моєї голови!" Я кричу так голосно, що в мене горить горло.

Кет дивиться на мене, і злість розпалюється ще більше, коли вона намагається працювати великими пальцями під моїми руками, гнів палає в її очах.

Вона не збирається здаватися. Вона радше помре, ніж програє мені.

"Я не хочу її вбивати". Я мушу відпустити. Але мої руки не отримують сигналу.

"Тоді не вбивай". Його голос звучить у моїй голові, і гнів спадає рівно настільки, щоб я зрозуміла, що він тут. Минув тиждень, відколи я його не бачила, і ось він тут.

І я люблю його більше, ніж ненавиджу її.

Я висмикую руки з її горла, але не можу змусити своє тіло рухатися далі. "Мені потрібна твоя допомога".

Кет важко дихає, коли зліва наближаються важкі кроки.

Зейден обіймає мене, піднімаючи на ноги, і я чіпляюся за любов, яку відчуваю до нього, своїми клятими нігтями, щоб не дати гніву поглинути мене.

"Я не стучала!" Кет хрипить, відбігаючи назад, її шия вкрита відбитками моїх рук.

"Ріорсон!" Девера огризається. "Навіщо ти втручаєшся у змагання..."

"Тому що вона сжульничала!" кричить Імоджен. "Вона використовувала роботу розуму!"

"Це вона ненормальна!" Голос Кет кілька разів зривається, і вона тицяє в мене пальцем.

"Я ненормальна? Я покажу тобі, що ти несповна розуму, коли вб'ю тебе за те, що ти трахала мені голову!" Я кидаюся на руки Зейдена, але він тримається міцно.

"Дай мені знати, якщо ти справді маєш це на увазі". Він піднімає мене на ноги.

"Катріона!" Професорка Кіандра продирається крізь лінію літунів. "Скажи мені, що ти не..." Вона переводить погляд з Кет на мене і назад. "Відпусти, Кет!"

"Пішла вона!" Чиста ненависть випромінюється з кожної лінії тіла Кет і лише розпалює вогонь під моєю шкірою. "І до біса всю її родину. Сподіваюся, ви всі помрете за те, що зробили з нами!"

Боротьба з силою Зейдена не приносить користі. Він тримає мене під замком. Але сила пронизує мене і звільняє з пекучим *тріском*.

Блискавка б'є одночасно з громом, спалахуючи білим кольором у мене перед очима. Кадети кричать, і запах диму наповнює повітря.

Зейден викидає руку, і тіні спрямовуються до дерев'яних трибун, гасячи швидко зростаюче полум'я.

"Браген! Марен! Відведіть Катріону до її кімнати, - наказує Кіандра. "Її дар обмежений..."

"Відстанню. Я знаю." Зейден перекидає мене через плече, наче мішок із зерном.

"Ріорсон!" кричить Ріаннон, привертаючи його увагу, перш ніж кинути йому провідник.

Він ловить його однією рукою, киває, а потім прямує до виходу.

Кожен інстинкт підказує мені бити, штовхати, бити його, щоб він відпустив мене, але я змушую себе залишатися абсолютно нерухомою, коли він виносить мене в коридор, повз роззявлені обличчя керівництва, які вишикувалися вздовж стін, чекаючи, коли закінчиться період випробувань.

"Буде легше", - обіцяє Зейден.

І це справді так. Туман сили Кет зникає з кожним кроком, залишаючи мене сирою, як руїни пляжу після відходу приливної хвилі. Боги, як мені не допустити, щоб це повторилося?

Зейден навіть не спітнів, коли проходив повз велику залу, а потім здивував мене, коли не звернув у фойє. Ні, він несе мене прямо до зали

Асамблеї, лякаючи тих чотирьох, хто там зібрався, включно з Бреннаном.

І я достатньо контролюю свої емоції, щоб відчувати кожну унцію збентеження, яке нагріває моє обличчя, але моє тіло все ще вібрує від гніву. Принаймні, цього разу це *моя* власна справжня злість.

"Що ти..." - починає мій брат.

"Забирайся геть", - вимагає Зейден, перетинаючи кімнату і піднімаючись сходами нового подіуму, де за довгим офіційним столом сидять голови Асамблеї. "Усі ви. Негайно, бляха-муха".

Вони презириються, а потім шокують мене до кінчиків пальців на ногах - хапають стос пергаменту з кутового столу і йдуть, зачинивши за собою двері на ходу.

Зейден кидає провідник у масивне середнє крісло, а потім опускає мене, і моє тіло ковзає по його тілу, аж поки мої пальці ніг не торкаються помосту. Коли наші погляди стикаються, він вигинає свою вкриту шрамами брову. "Вона добряче тебе підколола". Він тягнеться до мого обличчя, обережно повертає мою голову, щоб оглянути мою щоку. "Але я думаю, що останнє слово було за тобою".

"І скільки тих принизливих слів ти почув?" Я не хочу відповіді, але вона мені потрібна.

"Усі".

Трясця.

**Внаслідок Аретійського договору право представляти провінцію
Тиррендор у Королівському Сенаріумі перейшло від дому
Ріорсонів до дому Левеленів.**

**-ПУБЛІЧНЕ ПОВІДОМЛЕННЯ 628.86, ПЕРЕКЛАЛА ЦЕРЕЛЛА
НІЛЬВАРТ**

РОЗДІЛ СОРОК ВОСЬМИЙ

"Те, що вона сказала..." Я стискаю кулаки і помічаю, що роздерла шкіру на кісточках пальців.

"Я знаю". Його погляд пробігає по мені поглядом, який, як я знаю, дуже добре оцінює мене на предмет травм.

"Вона сказала, що я лише зручна заміна для тебе, щоб трахатися.

"Я чув. Наскільки тобі боляче?"

"Я в порядку." Якщо тільки він не питає про мою гордість.
"Плече трохи розбите, але думаю, що обличчя постраждало менше".

"Гаразд." Він обіймає мене за талію, зближує наші нижні частини тіл і рухається вперед, змушуючи мене відступити назад, щоб задні частини стегон вдарилися об стілець позаду мене. "Сядь."

"Сядь? Я щойно втрати контроль над собою і викинула контроль над собою у вікно на очах у всього сектора через отруту, яку вона виплеснула, через емоції, які вона запхала мені в горло, і все, що ти можеш сказати, це "сядь"?"

Він опускає голову, вторгаючись у мій простір. "Ніщо з того, що я можу сказати зараз, не зітре її слів з твоєї голови, тож сідай, Насильство. Ми поговоримо пізніше".

"Гаразд." Я опускаюся на товсту подушку, і мої ноги відриваються від землі. Цей конкретний предмет меблів, безумовно,

був побудований для когось зросту Зейдена. Тут могли б сидіти двоє.
"Вона хоче тебе через твоє ім'я".

"Я знаю. Він береться руками за підлокітники крісла і нахиляється, торкаючись губами моїх губ. "І ти кохаєш мене, незважаючи на це. Це одна з багатьох причин, чому я завжди обиратиму тебе". Він опускається переді мною на коліна і швидкими, вправними рухами розшнуровує шнурки на моїх черевиках.

"Що ти робиш?"

Його рот викривляється у зловісній посмішці, яка миттєво прискорює мій пульс і перетворює жар гніву, що кипить у моїй крові, на ще гарячіший вогонь.

Мої губи розтуляються, коли один черевик вдаряється об поміст, а другий слідом за ним.

"Тут?" Я дивлюся поверх його голови на порожню залу. "Ми не можемо..."

Злітають мої шкарпетки.

"Можемо". Він клацає зап'ястям, і звук клацання замка відлунює від каменю. "Мій дім, пам'ятаєш? Це все мої кімнати". Його очі зустрічаються з моїми, охоче тримаючи мене в полоні, поки його руки ковзають по моїх ногах, пестячи внутрішню поверхню стегон, пробуджуючи кожне нервово закінчення на їхньому шляху, перш ніж він тягнеться до ґудзиків моїх спаринг-штанів.

У мене перехоплює подих.

"Мій дім. Моє крісло. Моя жінка". Він викреслює кожну вимогу клацанням великого пальця, розстібаючи ґудзик за ґудзиком. Потреба заливає моє тіло, омиває мою шкіру п'яним, захоплюючим припливом.

Він хапає мене за стегна обома руками і смикає на край стільця, потім обхоплює потилицю і втягує в нищівний поцілунок. Мої губи розтуляються, і в ту ж секунду, коли він впирається в мій рот, його язик гладить мій, моє ядро, бляха, *тане*.

Поцілунок повільний і чуттєвий, наші роти зустрічаються знову і знову, поки я перебираю пальцями його волосся і повністю, повністю віддаюся. Він відчуває зміну, гарчачи низько в горлі, і поцілунок виходить з-під контролю менш ніж за мить, перетворюючись на дикий і жагучий, відчуваючи смак того солодкого божевілля, яке існує лише між нами.

Він - єдина людина в цьому світі, якою я не можу насититися. Єдиний, кого я постійно прагну. Кохання. Хімії. Привабливість. Бажання. Все, що є між нами, змушує мене постійно горіти, як вугілля; одного дотику достатньо, щоб відправити нас обох у полум'я. Коли він розриває поцілунок, його дихання стає нерівним, коли він наказує мені підняти стегна, мені байдуже, де ми знаходимося, доки він кладе на мене руки. Вся Асамблея могла б увійти в ці двері, а я б і не помітила, не з тим поглядом, яким дивиться на мене Зейден. Тепло в його очах може розплавити залізо.

Він вчепився пальцями в пояс моїх штанів і трусів, потім спускає їх по моїх ногах, цілуючи верхню частину стегон, вигини колін, кожен сантиметр шкіри, яку він відкриває, витягуючи з моїх вуст тихі зітхання і нетерпляче скиглення.

Тканина падає на поміст, залишаючи мене оголеною нижче пояса.

"Зейден". Мої пальці смикають його за волосся, серце калатає так сильно, що я не можу не задатися питанням, чи чує він це, чи чує весь світ.

Замість того, щоб піднятися, щоб я могла взяти його на руки, він штовхає мої коліна.

Я задихаюся від холодного припливу повітря між стегнами, але за мить його рот підпалює мене, коли він проводить язиком від мого слизького входу до клітора. Розпечена насолода пронизує моє тіло блискавкою, і я кричу, звук наповнює залу.

"Це те, про що я фантазую, коли я далеко від тебе", - каже він, торкаючись моєї розпаленої шкіри. "Твій смак. Твій запах. Маленькі задишки, які ти робиш перед тим, як кінчити". Він влаштовується зручніше, його руки широко розкинуті на моїх стегнах, притискають мене до місця, а язик забирає у мене всі думки. Він кружляє навколо цього чутливого бутона знову і знову, дражнячи, збуджуючи, піднімаючи мене все вище і вище, але відмовляє мені в самому дотику, якого я потребую. *"Це те, про що ти думаєш? Про мій рот між твоїми м'якими стегнами?"*

Боги, як він може думати, не кажучи вже про те, щоб формувати зв'язні речення?

Він делікатно дряпає мене зубами, і я задихаюся від цього відчуття, а потім скиглю, коли його язик слідує за ним. Я можу застогнати лише тоді, коли він засовує в мене довгий палець, і його стогін у відповідь вібрує по кожному нерву в моєму тілі.

"Так." Це таке вишукане відчуття, що я придушую наступний крик кулаком. *"Більше"*.

Це завжди *більше*, коли справа доходить до нього.

Він чергує швидкі, дражливі рухи з довгими, лінівими лизаннями, вибудовуючи спіраль насолоди глибоко всередині мене, яка дедалі більше затягується. Інший палець приєднується до першого, розтягуючи мене смачним опіком, і мої стегна гойдаються, коли він

штовхає їх у повільному, жорсткому ритмі, що змушує мене жадати кожну частину його тіла.

Сила зростає, ошпарюючи мою і без того розпалену шкіру, потріскуючи в самому повітрі навколо нас.

Не зупиняючись, він відпускає моє стегно і тягнеться до стегна, потім дістає провідник. *"Візьми його."*

"Я хочу тебе". Мої пальці ковзають по його волоссю, щоб схопити кулю, мої стегна переслідують кожен його помах, моє дихання приходить в нерівні штани.

"У тебе є я". Я скиглю від безглузлого задоволення, що розливається по моєму хребту. *"А я маю тебе саме там, де ти мені потрібна"*.

Навіть моя рука не може приглушити первісні звуки, які він витягує з мене, коли його язик відповідає ритму його пальців, насолода пронизує мене з кожним ударом, збираючи, вибудовуючи, натягуючи моє тіло, наче лук.

Боги, вигляд його колін, повністю одягненого, шкіра його льотної куртки на моїх голих стегнах, підштовхує мене до краю і закарбовується в пам'яті.

Мої стегна тремтять, коли він проникає пальцями всередину мене, погладжуючи ту чутливу стінку, що змушує зірки миготіти в моїх очах. *"Зейден..."* Моє дихання затинається.

"Ось тут. Ці зітхання. Це те, що я чую, коли прокидаюся, вже важко для тебе".

З наступною ласкою насолода і сила проникають крізь мене, через мене, одночасними хвилями, які розбиваються знову і знову. Ні грому, ні удару, лише гудіння енергії в моїй руці, яка спалахує від ударів рота і пальців Зейдена.

Але немає і звільнення. Ніякого м'якого розслаблення. Лише хвилі нескінченного екстазу, що набігають без перерви.

Він піднімає голову, тримаючи мене в підвішеному стані невимовного блаженства, коли його очі зникаються з моїми.

"Я більше не можу", - встигаю вимовити я, а хвилі все прибувають і прибувають, і кінця-краю їм не видно.

"Ні, можеш. Подивися, де ти знаходишся". Він хапає мене за стегно і рветься вгору, заштовхуючи мене глибше в крісло, поки моя спина не вдаряється об почорнілу деревину, і все ще продовжує гладити, тримаючи мене в полоні власного задоволення. Проводячи своїми губами по моїх, він посміхається. "Поглянь, яка ти гарна, Вайолет, іди за мною на трон Тіррендора".

Срань господня. Я знала, що ми тут, але не *знала*.

Він хапає одне з моїх стегон і перекидає його через бильце трону, потім обхоплює коліном край подушки і піднімає іншу мою ногу через плече, ковзаючи по моєму тілу, опускає голову, безупинно працюючи пальцями, манячи нескінченними хвилями.

О боги. Я зараз помру. Прямо тут. Прямо зараз.

"Кожного разу, коли мені доведеться сидіти в Асамблеї, я буду думати про це, про *тебе*". Він просовує руку мені під дупу і піднімає мене до рота, потім замінює пальці на товстий удар язика.

Пекуча насолода пронизує мене, вигинаючи спину, і немає часу приглушити крик, який він витискає з мене, але й глибокий стогін він теж не придушує.

"*Я не можу*". Моє серце в якийсь момент має не витримати.

"*Ти можеш і ти зробиш це*". Він злегка проводить великим пальцем по моєму набряклому клітору, і мої стегна смикаються.

Задоволення гостріше за ніж.

Мерехтливий онікс огортає мій розум, і все посилюється. Рушійна, стукаюча, неконтрольована потреба пронизує мене з кожним ударом мого пульсу, вимагаючи виходу, вимагаючи, щоб я розірвала межі шкіри і обміняла її солодкий смак на незрівнянну досконалість занурення в неї, коли вона прийде.

Зейден. Я задихаюся, стискаючи провідник так міцно, що готуюся до звуку розбитого скла. Його бажання переповнює наш зв'язок, посилюючи мій власний. Його відчай. Його сила стикається з моєю.

Я хочу трахнути її, перекинути через бильце цього трону і в'їхати в неї, але я не можу. Мені потрібні сліди від її нігтів на дереві, потрібні її крики, що заповнюють весь цей довбаний будинок, потрібно, щоб вона знала, чим я можу бути для неї - будь-чим і всім, що їй потрібно. Вона - рай у мене в роті. Бездоганна. Моя. І вона майже закінчила. Боги, так, її ноги тремтять, її стіни тремтять навколо мого язика. Я так до біса її люблю.

Я розлітаюся на мільйон блискучих осколків блаженства, коли вигукую його ім'я. Сила і світло протікають крізь мене, не обпікаючи, і я вигинаюся знову і знову, розпадаючись по швах на те, що, як я думаю, є мною, але може бути ним.

Він виплутується з мого розуму, і я оплакую втрату, навіть коли моє тіло в'яне. Я відчуваю, як мої легені втягують повітря, як моя власна сила з тріском пробивається крізь кулю в моїй руці, перш ніж заспокоїтися, як моє власне серцебиття нарешті сповільнюється, коли останній оргазм згасає.

"Що ти в біса накоїла?" Я піднімаю голову, мої очі спалахують, коли я розумію, що Зейден не сплутався зі мною.

Він за три фути і мільйон миль від мене, притулився спиною до столу Асамблеї, вчепившись білими кісточками пальців у вкриті тінню краї, його очі заплющені так міцно, що я здригаюся.

"Зейден?"

"Я на секунду".

Мені вдається виконати незручне завдання - сісти і встати.

"Залишайся тут". Він простягає руку.

Кожна лінія його розкішного тіла натягнута, а шкіра... Боги, це, мабуть, *боляче*.

"Іди сюди", - шепочу я.

"Ні."

Моя голова відкидається назад. "Ти ж не можеш думати, що я дозволю тобі отримати мене *двічі*, не кажучи вже про те, що це був за останній раз, і не..."

"Це саме те, що відбувається". Його очі розплющуються, і тепло, туга, відчай, які я бачу в них, здаються мені такими ж, як і мої власні... бо кілька секунд тому так і було.

"Я відчула, як сильно я тобі потрібна". Я посуваюсь на край крісла - трону - неважливо. "Ти хочеш, щоб я була на краю трону, так? Вчепилась в руку так, щоб нігті залишили шрами."

"Бляха." Стіл стогне під його рукою. "Я *не* повинен був цього робити."

"О, ти безумовно повинен був. Це був, мабуть, найгарячіший момент у моєму житті. Ти коли-небудь хотів поставити мене на коліна або виграти суперечку? Це вірна ставка."

Вузька посмішка викривляє його рот на згадку про його минулорічні слова.

Мої пальці ніг торкаються помосту. "Ти дав мені те, про що я фантазую..."

"Будь ласка, не треба". Слова вириваються крізь зціплені зуби. Це "будь ласка" зупиняє мене на моєму шляху. "Я вишу на волосині, тому благаю тебе. Будь ласка. Не роби цього." Він опускає голову, і тіні ковзають по помосту, штовхаючи мій одяг до мене.

Я розгублена - це ще м'яко сказано, але я встаю і швидко вдягаю свій одяг до шкарпеток, потім беру черевики. "Не хочеш пояснити мені, чому тобі так подобається катувати себе?"

Він видихає, ледь не зітхаючи. "Тому що мені потрібно, щоб ти побачила, що я більш ніж здатний поклонятися твоєму тілу без взаємності. Ти не зручна заміна для мене, щоб трахатися."

Це через *Кет*?

"Я знаю це." Ось вам і наслідки найдовшого в світі оргазму. Я знову розлючена.

"Але ти не знаєш." Він відпускає свою смертельну хватку на столі і вказує на трон. "Сідай."

"Для повторного виступу?"

Куточок його рота піднімається вгору. "Щоб я міг допомогти тобі одягнути чоботи. Ти замала для стільця".

"Добре ", - бурмочу я, відкидаючись на спинку трону і дозволяючи своїм ногам бовтатися. "Я не люблю... не відповідати взаємністю".

Він піднімає мою ліву ногу, ковзаючи по черевіку.

"Мені не подобається, що ти думаєш, ніби ти не є центром мого довбаного світу, але ось ми тут. І перш ніж ти почнеш ще одну суперечку, я трахну тебе сьогодні ввечері. Повір мені. Я висловлюю

миттєву думку, а не даю обітницю мазохізму". Він закріплює мою ногу на своєму стегні і зав'язує шнурки.

Це видовище трохи послаблює напругу в моїх грудях. Ніхто б ніколи не повірив, що страшний, крутий Зейден Ріорсон може зав'язувати комусь шнурки.

"Я думав, ти збиралася її вбити", - тихо каже він.

Так і є. Повернемося до Кет.

"Я майже зробила це." Я опускаю одну ногу, потім піднімаю іншу за його команду. "Це було б для тебе непростимо?"

Він закінчує зав'язувати мій черевик, потім відпускає мою ногу. "Нічого з того, що ти могла б зробити, не було б для мене непростимим". Відступаючи назад, він знову спирається на край столу. "І мені не особливо важливо, чи житиме Кет, але я не вболіваю і за її смерть. Вона необхідний, але нестабільний союзник, а Сирена була б катастрофічним ворогом. Але мені не байдуже, що ти пошкодуєш про те, що вбила її".

І в тій люті я б так і зробила, якби він не з'явився.

"Як ти міг полюбити таку, як вона?"

"Я не любив". Він знизує плечима. "Ти перша і єдина жінка, яку я коли-небудь кохав".

"Ти був з нею заручений лише..." Я роблю паузу. "Я навіть не знаю, як довго ви були заручені". Почуваюся... дурною.

"Я б тобі сказав, якби ти запитала. У тому-то й проблема, Вайолет, що ти не питаєш."

"Ти ж не питаєш мене про моїх колишніх." Я схрестила ноги.

"Тому що я не хочу *знати*, і я підозрюю, що з тієї ж причини ти продовжуєш не питати мене про речі, які насправді тебе турбують, але

давай просто ігнорувати це, як ми зазвичай робимо. Здається, нам це вдається". Він накладає сарказм на сарказм.

Я відводжу погляд, бо він має рацію, хай йому грець. Уникати потенційно руйнівних запитань, наприклад, чому він ніколи не розповідав мені про угоду, яку уклав з моєю матір'ю, здається розумним, коли є ймовірність втратити його через неправильну відповідь.

Коли я замовкаю, він продовжує. "Ми з Кет не були заручені, ми були засватані - і так, для мене це велика різниця".

"Хто ж сперечається про семантику? Тим більше від імені жінки, яка щойно викривила всі мої емоції і перетворила мене на безодню люті". Частина якої повертається назад.

"Ми повернемося до цього через секунду. Пункт про заручини почав діяти, коли їй виповнилося двадцять років". Стіл скрипить, коли він повністю відкидається на нього. "Ми пробували його близько трьох чвертей року, але ми не були сумісні, і з'ясувалося, що Текар все одно ніколи не віддасть нам світило. Він хотів, щоб ми використовували його *там*. Я розірвав заручини, що, як ти знаєш, спричинило певні проблеми".

"*Не були сумісні?*" Цього разу я не можу звинувачувати Кет у підступному ударі ревностів. Відчуття печіння внизу живота - це все я сама. "Це не зовсім те, що вона мала на увазі, коли говорила про твоє сексуальне життя".

"Не обов'язково любити когось, щоб з ним спати". Він знизує плечима.

У мене відвисає щелепа, зважаючи на те, що ми щойно зробили.

Він нахиляє голову, спостерігаючи за мною. "Наскільки я пам'ятаю, я тобі не дуже сподобався і першого разу..."

"Не закінчуй це речення". Я тикаю пальцем у його бік.

"З іншого боку, я вже був закоханий у тебе".

Моя постава пом'якшується. Ось чому я безнадійно закохана в нього. Тому що більше ніхто не бачить його таким. Тільки я.

"Навряд чи це справедливо, якщо подумати". Він барабанить пальцями по столу. "А я так сильно хотів тебе, що мене не хвилювало, що ти не відчуваєш до мене того ж, не те щоб я давав тобі на це привід. Бляха, я хотів, щоб ти *побігла* в протилежному напрямку".

"Я пам'ятаю." Наші погляди зустрічаються, і мої пальці скручуються від потреби доторкнутися до нього. Натомість я тягнуся до труби.

"Добре. Можливо, ти згадаєш про це наступного разу, коли Кет буде копатися в твоїй голові".

"Копатися? Вона *змусила* мене ревнувати!" Це слово гірчить мені на язиці.

"Вона тобі нічого не *зробила*."

Фелікс не буде сумувати по кулі, якщо я кину її в голову Зейдену, чи не так? "Та невже? Ти ж чув, що вона сказала. Як би ти почувався, якби один з моїх попередніх коханців поклав тебе на килимок, а потім сказав, що знає, яка я на смак?"

Він напружується.

"Як я почуваюся на ньому?" Я знижую тон, дозволяючи сексу прослизати крізь кожне слово. "Як він був у мене першим і натякає, що планує бути останнім?"

Його щелепа згинається, і тіні в'ються навколо ніжок столу. "Вона не була моєю першою, далеко не першою".

"Не в цьому справа. Хочеш, щоб я ставила більше запитань? Тоді не уникай їх."

"Гаразд. Жоден з твоїх попередніх коханців не був вершником, якщо тільки не було історії, про яку я не знаю, коли мова йде про Аетоса, тож вони ніколи б не покликали мене на килимок. Гадаю, піхота, але знову ж таки, я не хочу знати, тому не питаю".

"Я не спала з *Дейном*". Але він до смішного влучив у ціль зі своїм припущенням про піхоту.

"Я зрозумів це в ту ж секунду, як він поцілував тебе після молотьби. Це виглядало до біса незграбно". Він проводить рукою по своєму все ще скуйовдженому волоссю. "А щоб відповісти на питання, я б відчув ревності, а це те, що ти маєш унікальну здатність пробуджувати в мені. А потім я б надер йому дупу, частково тому, що саме так я роблю, коли хтось кидає мені виклик, а ще важливіше за те, що він припускає, що є якесь інше майбутнє, окрім того, де ми з тобою разом в кінці".

Моє дихання покидає мене в пориві, який я відмовляюся називати зітханням. Боги, він *руйнує* мене, коли говорить такі речі.

"Що ще ти відчувала на килимку?" - запитує він.

"Злість". Я розгублено дивлюся на високу стелю з балками. "Неповноцінність. Невпевненість. Вона кинула на мене все, що мала, і це спрацювало".

"Злість, я розумію. Вона сказала багато такого, що мене теж розлютило". Він хитає головою. "Але неповноцінність - це те, що тобі доведеться пояснити, враховуючи, що ти сильніша за будь-якого іншого кадета".

"Це не має нічого спільного з печатками". Я показую жестом на гігантський стілець, на якому сиджу. "Вона вказала на те, що ти Ріорсон."

"Ти знаєш це ще з часів Парапету". Він постукує реліквією повстання по своїй шиї.

"Я не це мала на увазі. Ти щойно назвав цей стілець троном.

"Тому що він ним і є. Або був ним до об'єднання". Ще один розлючено недбалий потиск плечима.

Я кліпаю, коли усвідомлення б'є мене прямо в обличчя. "Зачекай. Ти... ти *король* Тиррендора?"

"Бляха, ні." Він хитає головою, потім робить паузу. "Тобто, так, технічно, я герцог Аретії за народженням, але Левелен на нашому боці і чудово справляється з управлінням провінцією. Навіть якби Тиррендор став незалежним, від мене більше користі на полі бою, ніж на троні. Ми відійшли від теми. Я добре знаю, що ти не відчуваєш себе нижчою за мене, тож хто? Кет?"

Я стискаю губи між зубами. "Думаю, ти подобався мені більше до того, як вирішив, що почуття - це те, що ми повинні обговорювати".

"Вибач за незручності, але цього року роль Вайолет Сорренгейл, - він показує на мене, - гратиме Зейден Ріорсон, - він стукає себе в груди, - який затягне її, штовхаючись і кричачи, якщо доведеться, у справжні стосунки зі справжніми розмовами, бо він *відмовляється* втратити її знову. Якщо я маю еволюціонувати, то і ти маєш". Він складає руки на грудях.

"Він закінчив говорити від третьої особи?" Я колупаюся в металевій стрічці навколо кулі. "В одному Кет мала рацію. Вона - краща пара. Вона благородна за походженням, хоробра, бо стала літуном, цілеспрямована, безжальна і зла, як пекло, прямо як ти". Бляха, вони майже одна і та ж людина.

Його очі спалахують, потім звужуються. "Зачекай. Ти чомусь думаєш, що я вважаю тебе нижчою за неї?"

Я знизую плечима не зовсім безтурботно.

Він зрушується з місця, ніби збирається підійти до мене, але зупиняється, міцно поклавши руки назад на стіл. "Вайолет, я щойно думав про тебе. Ти ж знаєш, що я вважаю тебе ідеальною, навіть коли ти мене до біса розчаровуєш. А тепер розкажи мені про невпевненість. Я думав, ми впоралися з цим минулого року".

"Звісно, до того, як я дізналася, що ти очолюєш революцію, і до того, як ти заявив, що завжди зберігатимеш таємниці, і ще до того, як якась прекрасна аристократка, з якою ти був заручений, але про яку ніколи не згадував, з'явилася з великими карими очима лані і гострими кігтями в дверях нашої спальні, напівгола..."

"Вона що?" Його брови піднімаються.

"А потім має нахабство казати мені, що я не особлива лише тому, що тобі подобається зі мною трахатись."

"Мені подобається тебе трахати". Повільна посмішка викривляє його рот. "Я люблю це, насправді."

"Не ставай на її бік!" Мої нігті впиваються в подушку піді мною. "Тьху!" Крик луною відбивається від крокв, і я закриваю обличчя руками. "Чому вона перетворює мене на таке довбане місиво? І як мені це зупинити?" Зрештою, я вб'ю її до сонцестояння.

Я чую його кроки, потім відчуваю, як його теплі руки ніжно стискають мої зап'ястя.

"Подивись на мене."

Повільно опускаю руки, і він тримає їх у своїх, поки я розплющую очі. Він стоїть там, де ми почали цю розмову, на колінах переді мною.

"Я не хочу знову це обговорювати". Він використовує голос лідера, а потім м'якшає. "Але я буду. Ти дізнаєшся сувору правду, бо я

не був достатньо зрозумілим у Кордині".

Мої плечі розправляються.

"Ти лютувала сьогодні, бо була зла". Він гладить великими пальцями мій пульс. "Ти ревнувала, бо ревнувала. Ти боролася з почуттям неповноцінності, бо з якихось причин, яких я не можу зрозуміти, ти відчуваєш себе неповноцінною. І ти накинулась на мене з невпевненістю, тому що я думаю, що ми обидва просто з'ясовуємо це по ходу справи. Визнай свої почуття, як і минулого року, і будь чесною зі мною. Кет не може прищепити емоції, спотворити їх або навіть вплинути на них, якщо ви самі не прямуєте до цього. Кет може лише посилити те, що ти вже відчуваєш".

Я ковтаю, але в горлі все одно утворюється клубок. Це все... я.

"Так, це паскудне усвідомлення. Я через це пройшов." Він переплітає свої пальці з моїми. "Вона може довести тебе від роздратування до повної люті за хвилину-дві. І так, вона справді до біса сильна, як і ти. Але єдиною зброєю, якою вона володіє, є та, яку ви їй даєте. Хочете контролювати свої емоції? Тобі потрібно контролювати себе в першу чергу."

"Я не можу..." У моєму шлунку утворюється яма. "Я не контролюю себе з часів Рессона", - зізнаюся я пошепки. "Я дозволила емоціям Тейрна взяти гору. Я ношу з собою провідник, щоб не підпалити твій дім власною клятою силою. Я провалилась з куполом, а тепер ледь не завалила тести, приймаю паскудні рішення, лажаю направо і наліво, а життя людей висить на волосині. Я все ще сподіваюся, що зможу стати на ноги, але..." Я хитаю головою.

Він піднімає руку до моєї щоки, уникаючи набряклої шишки там, де мене вдарила Кет. "Ти повинна знову знайти свій центр, Вайолет. Я не можу зробити це за тебе". Він витримує мій погляд, даючи своїм

словам вникнути в мене, перш ніж додати: "Ти - створіння логіки і фактів, і все, що ти знаєш, було перевернуто догори дригом і похитнулося. Ти ніколи не дізнаєшся, як мені справді шкода за це. Але ти не можеш просто сидіти і сподіватися. Якщо ти хочеш, щоб все змінилося, ти маєш розібратися в цьому, так само, як на Рукавиці. Ти єдина, хто може це зробити". Він каже це набагато доброзичливіше, ніж минулого року.

"Але як мені знайти свій центр посеред шторму Кеи?" Я стогну.

Він відводить погляд. "Слухай, Кет дісталась до тебе, бо ти не носила свої кинджали. Той, з переплетеними візерунками? Вони захищають тебе від її дару. Не знімай їх, доки не станеш на ноги, і вона не зможе до тебе дотягнутися. Те саме сталося в Кордині. Ти зняла їх, щоб одягнути ту мереживну штуку, яку називала сукнею. Бляха, я хотів зірвати її зубами". Його щелепа цокає.

"Ти дав мені кинджали минулого року". Моя рука ковзає до його зап'ястя.

"Я подумав, що вона знайде спосіб ускладнити мені життя за порушення угоди, і це неминуче втягне тебе". Він нахиляється. "Я кохаю тебе. Вона ніколи не сяде на це місце. Вона ніколи не вдягне Тиррішську корону. Я *ніколи* не стоятиму перед нею на колінах". Його рот викривляється у зловісній посмішці, яка робить мене миттєво готовою до того, що це станеться сьогодні ввечері. "А ще я ніколи не трахав її язиком".

Мої губи розтуляються, і жар обпікає щоки.

"Тепер ми можемо вважати це питання обговореним? На жаль, мені треба йти на брифінг".

Я киваю. "У мене заняття."

"Ясно. Фізика?" - здогадується він, коли ми обоє підводимося на ноги.

"Історія." Я беру його простягнуту руку, і ми сходимо з помосту. "В якій я напрочуд погано розбираюся, як виявилось. Щось про те, що я читала не ті книжки".

"Може, тобі варто знайти правильні". Його посмішка віддзеркалює мою, і на якусь блаженну секунду все стає... нормальним. Якщо це слово взагалі можна застосувати до нас.

"Можливо".

Коли ми виходимо в галасливий коридор, він обхоплює мою шию ззаду і притягує до себе для швидкого, міцного поцілунку. "Зробиш мені послугу?" - каже він мені на вуста.

"Що завгодно".

"Лягай сьогодні спати *раніше*".

Льотчики та вершники вважаються рівними в усіх аспектах, за винятком структури крил.

Вершники збережуть свої крила, секції та загони, а також збережуть свої команди.

Кожен дрейф буде поглинутий загonom, а їхній лідер замінить поточного виконавчого офіцера загону для згуртованості та ефективності підрозділу.

— СТАТТЯ ДРУГА, РОЗДІЛ ПЕРШИЙ АРЕТІЙСЬКОЇ УГОДИ

РОЗДІЛ СОРОК ДЕВ'ЯТИЙ

"Мені здається, що ти єдина, хто не здивований", - каже Імоджен, коли ми стоїмо на подвір'ї після шикування наступного ранку.

"Ми найсильніший загін. Вони - найсильніший дрейф. Я не знаю, чому решта з вас здивовані". Я знизую плечима, дивлячись на дрейф Кет, який, здається, набув різних відтінків фіолетового та зеленого після вчорашніх випробувань.

Те саме стосується і нашого загону.

"Поїхали". Ріаннон роздає шістьом з нас знайомі зелені нашивки.

"Ми справді маємо дати їм це?" Рідок кривить губи, дивлячись на нашивку, заради якої ми надривали свої дупи, нашивку, за яку першокурсники боролися, щоб утримати її.

"Так, - докоряє Ріаннон. "Це правильно. Відтепер вони - частина нашого загону, подобається нам це чи ні".

"Я обираю не бути", - зауважує Слоан.

Сміючись, я проводжу великим пальцем по нашивці.

"Я візьму одну для Кет", - тихо каже Ріаннон. "Ти не мусиш..."

"Я зроблю це". Я дарую їй, як я сподіваюся, заспокійливу посмішку. "Давай зробимо це."

"Зробимо це", - повторює вона. "Другий загін, час рухатись".

Ми разом перетинаємо вкриті інеєм подвір'я, і я постукую кинджалом по лівому стегну, переконуючись, що він там, де я його залишила.

Зейден любить мене. Він обрав мене. Я буду наймогутнішим вершником свого покоління.

Кет має лише ту силу, яку я вирішу дати їй, з кинджалом чи без нього.

Шестеро літунів напружуються, коли ми наближаємося.

"Гадаю, вони вирішили *не так* добре", - бурмоче Слоан до Ааріка.

Кет звужує очі на Слоун, і я стаю між ними, пропонуючи Кет нашивку. "Ласкаво просимо до Другого Загону, Відділу Полум'я, Четвертого Крила, також відомого як Залізний Загін".

Навколо нас лунають подібні привітання, але я не зводжу очей з Кет, бо вона дивиться на нашивку так, наче вона може її вкусити. "Візьми нашивку".

"А що ми з ними робитимемо?"

"Ми пришиваємо їх до нашої уніформи", - відповідає Рідок, що стоїть поруч зі мною, роблячи рухи рукою вперед-назад, імітуючи протягування голки крізь уніформу - так, ніби пояснює дітям, що таке нашивка.

"Чому...?" Її погляд ковзає по нас, зупиняючись на різних латках, ніби вона ніколи не помічала їх раніше.

Я показую на свою ключицю. "Звання." Потім на плече. "Крило. Залізний загін. Значок. Нашивки заробляються, а не даруються.

Вершники, а тепер і льотчики, обирають будь-яке місце для кожної нашивки, окрім крила та звання, але жодна з них не носить на льотній шкірі, і, мабуть, саме тому ти ніколи не бачила, щоб Зейден носив їх. Він взагалі ненавидить нашивки." Ось так. Не так вже й погано. Я можу бути ввічливою.

"Я так і знала." Вона вихоплює пластир з моєї руки. "Я знаю його *багато років*".

Ріаннон піднімає брову з іншого боку від мене.

Я помічаю поштовх ревності, що вона була втаємничена в ті частини його життя, яких я не знала, але немає ні люті, ні кислого поштовху невпевненості, ні ненависті до себе. Я до біса *люблю* свої кинджали з абсолютно нової причини.

Її очі злегка розширюються, ніби вона відчуває, що не може до мене доторкнутися, а потім звужуються до злісних щілин. Ввічливість точно не входить до її порядку денного.

"Як я й казала". Я пропоную їй яскраву посмішку. "Ласкаво просимо до єдиного в квадранті Залізного загону". Повернувшись, я просовую свою руку крізь руку Ріаннон, і ми починаємо йти геть разом з рештою вершників нашого нещодавно розширеного загону.

"Те, що ми в одному загоні, не змінює того факту, що це все одно моя корона", - бурмоче вона.

"Згодуймо її Сгейл", - шепоче Ріаннон, коли ми робимо паузу.

Я дивлюся на Кет через плече. "Ти знала, що Тиррендор не мав корони понад шістсот років? Виявляється, вони розплавляли їх усі, щоб викувати об'єднавчу корону, тож удачі тобі з цим".

"Буде весело зробити твоє життя таким же жалюгідним, як ти зробила моє".

До біса ввічливість.

"Боги, вона справді нічого не може з собою вдіяти, чи не так?" пробурмотіла собі під ніс Ріаннон.

"Кет, припини", - докоряє Марен. "Ти поводишся негарно. Я казала тобі знову і знову, що вона не впускала Луеллу. Вона сама впала. Це ж так просто".

"Будь ласка, спробуй зробити мене нещасною", - кажу я Кет, відпускаючи Ріаннон, щоб повернутися до літуна. "О! І ще одне". Я трохи знижую голос, добре усвідомлюючи, що кожна голова в нашому загоні повертається в наш бік.

"Що?" - огризається вона.

"Той трюк, про який ти згадувала? Знаєш, з пальцями?" Повільна посмішка розпливається по моєму обличчю. "Дякую."

Очі Кет вирячені.

Імоджен так сильно сміється, що пирхає, коли я повертаюся до Ріаннон.

"Прокляття. Просто... прокляття". Рі кілька разів плескає в долоні.

"Я, бляха, кохаю тебе." Рідок обіймає мене за плечі. "Хтось хоче їсти? Я прокинувся не там, де планував, і пропустив сніданок".

"Я б з'їла, - кажу йому, - але в мене плани в бібліотеці".

"Бібліотека? Тоді я теж", - підхоплює Сойєр, швидко йдучи слідом за мною.

"Я підую з вами", - киває головою Ріаннон.

"Якщо ви йдете втрюх, то і я теж", - додає Рідок.

"Вам, хлопці, не обов'язково йти зі мною", - кажу я, коли ми вже пройшли половину фойє.

"О, нам треба було втекти від Кет". Рідок відмахується від мене. "Ти лише привід".

"Її здібності... жахливі, - підсумовує Сойєр. "А якщо вона вирішить змусити мене зненавидіти тебе?"

"Змусить Зейдена зненавидіти тебе?" Брови Ріаннон піднімаються.

"Вона не зможе". Я хитаю головою.

"Або змусити тебе миттєво збудитися до якогось випадкового літуна, і тоді ти не будеш єдиною в тому ліжку, коли Зейден повернеться", - розмірковує Рідок. "Її печать - чи як там вони її називають - просто жахлива".

"Вона може лише посилити емоції, які ви вже відчуваєте", - пояснюю я їм.

"Ми можемо вбити її." Сойєр тягнеться до дверної ручки. "Всі літуни все ще борються з висотою, а їхні грифони все ще сплять по півдня, якщо вірити Слізеагу, тож вони, напевно, найслабші".

Ми всі замовкаємо, але не від шоку, а тому, що на кілька секунд замислюємося над цим. Принаймні, я. "Ми не можемо її вбити. Вона наш товариш по службі."

Зачекайте, це справді єдина етична межа?

"Ти впевнена?" Соєр нахиляє голову. "Тільки скажи, і ми поховаємо тіло. У нас ще є пара годин до того, як ми повинні бути на бойовому зведенні."

"Хороша ідея. Я б не відмовилась від перекусу". Тон Андарни непристойно збуджений.

"Ми не їмо наших союзників", - читає лекцію Тейрн.

"Ти ніколи не даєш мені розважитися".

Я щиро посміхаюся. "Я ціную твою пропозицію".

Ми заходимо до бібліотеки, і я глибоко вдихаю. Запах у двоповерховому приміщенні відрізняється від архіву. Пергамент і

чорнило пахнуть так само, але немає земляних відтінків, бо ми над землею, світло проникає крізь вікна. Лише полиці першого поверху заповнені книжками, але я поставила собі за мету зробити так, щоб другий поверх виглядав так само протягом наступного десятиліття.

Камінь не горить, але книги горять.

"Що ми взагалі тут робимо?" запитує Рідок, коли я скидаю з плеча рюкзак, обираючи перший-ліпший порожній стіл, щоб покласти його на нього. Він жестом показує на Сойєра, який сканує задню частину бібліотеки. "Я маю на увазі, ми всі знаємо, що він тут робить".

"Шукаю свій центр". Моя відповідь приносить мені два дуже спантеличені погляди. "Текар відправив кілька книг назад для мене з Зейденом після вчорашнього забігу зі зброєю, напевно, все ще сподіваючись потрапити на мою сторону". Одну за одну я виймаю шість подарованих ним книг, складаю їх на столі, а зверху кладу захисний пакет із щоденником Варріка. "Кровліш - не моя сильна сторона".

"Кровліш не є нічиєю..."

Я посміхаюся, коли Сойєр обриває речення на півслові, побачивши Єсінію.

"Доброго ранку", - киває він мені. "Це правда?"

"Так точно".

Він рушає в її напрямку.

"По-моєму, було б веселіше. У неї чудове почуття гумору", - бурмоче Рідок.

"Він вчиться жестикулювати!" Ріаннон посміхається і сідає на край столу. Ми безсоромно повертаємося, щоб подивитися, як Сойєр вітається з Єсінією.

"І він уже повертається?" Рідок супить брови.

Я поглядаю на годинник. "Він знає лише чотири фрази, але вже вловлює."

"То "Кровліш це спеціалізація Єсінії"?" запитує Рі, беручи до рук верхню книгу - звіт про першу появу веніна після Великої війни. Принаймні, я так думаю.

"Ні." Я хитаю головою, коли двері бібліотеки відчиняються рівно о сьомій тридцять. Як завжди, вчасно. "Це його."

"Серйозно?" бурмоче Рідок, коли я відходжу від столу.

"Ти хотіла мене бачити?" Дейн складає руки на грудях. "З власної волі? Без наказу чи чогось такого?"

На секунду я вагаюся. Потім згадую, що це він зарізав Варріша, це він скликав збори, щоб розколоти квадрант, а коли правда вийшла назовні, він обрав вигнання з групою людей, які його зневажають, тому що це було правильно. "Мені потрібна твоя допомога."

"Гаразд." Він киває, не чекаючи пояснень.

І я згадую, чому він був одним із моїх найулюбленіших людей на континенті.

***

"Це не те слово, що означає дощ", - каже Дейн наступного дня, постукуючи кінчиком ручки по символу в щоденнику Варріка, коли ми сидимо в кімнаті з надгробками, притулившись спинами до стіни, витягнувши ноги перед собою. Полуденне сонце припікає нас, але все ще досить холодно, щоб я могла відчувати своє дихання.

"Я майже впевнена, що так і є". Я нахиляюся, вивчаючи щоденник, який однаково врівноважено лежить і на його нозі, і на моїй.

"Ти запитала Єсінію?" - запитує він, повертаючись від записів, зосереджених на куполі, до початку щоденника.

"Вона теж думала, що це дощ.

"Але ж вона спеціалізується на моррейській мові, так?" Він нахилив голову і вивчає перший запис.

Мої очі розширюються, перескакуючи на його профіль.

"Що?" Він дивиться на мене, а потім різко повертається до журналу. "Не дивуйся так, що я пам'ятаю спеціалізацію Єсінії. Я слухаю, коли ти говориш". Він здригається. "Принаймні, колись слухав".

"Коли ти перестав?" Питання вилітає з моїх вуст, перш ніж я встигаю його зловити.

Він зітхає і злегка змінює своє положення, якраз достатньо, щоб сказати мені, що він нервує. Два роки у квадраті не змогли позбавити його від цієї ознаки. "Не знаю. Напевно, коли я прощався з тобою в день призову. Мого, звісно, не твого."

"Точно. Ти привітався зі мною на моєму". Посмішка розтягує мої губи. "Взагалі-то, я думаю, ти питав, якого біса я там роблю".

Він насміхається, потім відкидає голову назад на стіну і дивиться в небо. "Я був такий розлючений... і наляканий. Я нарешті перейшов на другий курс, отримав привілей відвідувати інші квадранти, щоб бачити тебе, і замість того, щоб безпечно сидіти з писарями, ти з'являєшся в чорному одязі для квадранта Вершників за наказом своєї матері, така запаморочена, що я досі не розумію, як ти перелізла через парпет". Його горло працює, коли він ковтає. "Все, про що я міг думати, це те, що я щойно пережив рік, коли я чув імена моїх друзів у списку смертників, і я збирався переконатися, що твоє ім'я там не буде. А потім ти зненавиділа мене за те, що я намагався дати тобі те, чого ти завжди говорила, що хочеш".

"Я не тому ненавиділа..." Я стискаю губи в щільну лінію. "Ти не давав мені подорослішати, а сам був таким довбаним тупнем, що знав, що для мене правильно. Ти ніколи не був таким у дитинстві".

Він сміється, самопринижуючий звук відлунює в камері. "Ти така сама, якою була, коли перетнула парাপет?"

"Ні." Я хитаю головою. "Звісно, ні. Перший рік загартував мене..." Я перехоплюю його погляд з піднятими бровами. "О. Гадаю, він змінив і тебе теж".

"Так. Коли живеш тільки за Кодексом, це з тобою відбувається."

"Частина мене задається питанням, чи не тому вони так наполегливо нав'язують нам його. Вони перетворюють нас на свою досконалу зброю, вчать нас критично мислити про *все*, крім Кодексу та наказів, які вони віддають.

Він чухає коричневу чуприну своєї бороди і опускає очі в щоденник. "Де твої переклади для початку? Може, ми зможемо порівняти символи".

"Я перескочила до записів про куполи, оскільки це те, що нам було потрібно".

Він моргає. "Ти... пропустила? Ти, з усіх людей, не прочитала книгу від початку до кінця?" Спалах посмішки, яку він намагається приховати, вдаряє мене десь в районі шлунку, нагадуючи мені про дні, коли він був моїм найкращим другом, і раптом це вже занадто.

Я схоплююся на ноги, обтрушую шкіру і підходжу до каменя.

"Вай", - каже він тихо, але печерний простір підсилює його голос так, що здається, ніби він кричить. "Ми нарешті поговоримо про те, що сталося?"

Камінь під моєю рукою такий самий порожній і холодний, як і тієї ночі, коли я не змогла підняти купол. "Ти вмієш проникати?"

запитую я, ігноруючи його запитання.

"Так." Його зітхання здається досить сильним, щоб перекинути охоронний камінь, і коли я озираюся через плече, то бачу, як він кладе щоденник на мій рюкзак і піднімається на ноги. Через секунду він стоїть поруч зі мною. "Мені шкода, Вайолет".

"Здається, він має бути просякнут, ти так не думаєш?" Я проводжу кінчиками пальців по найбільшому з викарбуваних кіл. "Нагадує мені відчуття сирого сплаву. Порожнеча."

"Мені шкода, що я зіграв таку роль у їхніх смертях. Мені дуже, бляха, шкода..."

"Ти крав мої спогади кожного разу, коли торкався мого обличчя минулого року?" Я вириваюся, дозволяючи холоду просочитися в мою долоню.

Тиша наповнює кімнату на довгу мить, перш ніж він нарешті тихо відповідає. "Ні".

Я киваю і повертаюся до нього обличчям. "Тож саме тоді, коли тобі потрібна була інформація, ти не міг запитати мене".

Він піднімає руку і кладе її на камінь за кілька сантиметрів від моєї, широко розчепірівши пальці. "Першого разу я зробив це випадково. Я просто так звик торкатися тебе. А ти зблизилася з Ріорсоном, і мій батько багато хвалився тим, як твоя мати порізала його. Я знав, що він жадав помсти, але ти мене не слухала..."

"Він ніколи не мстився. Не мені." Я хитаю головою.

"Тепер я це знаю". Він заплющує очі. "Я облажався." Глибоко вдихнувши, він розплющує їх. "Я облажався і довірився своєму батькові, коли мав би довіритися твоєму судженню. І немає нічого, що я можу сказати чи зробити, щоб повернути їх, повернути Ліама".

"Ні, не можеш." Мої очі сльозяться, і я вичавлюю з себе гримасу посмішки, яка швидко падає.

"Мені дуже шкода, Вайолет."

"Це все не гаразд", - шепочу я. "Я не знаю, як навіть почати все виправляти. Я просто знаю, що не можу думати про Ліама і дивитися на тебе одночасно без..." Я хитаю головою. "Я не хочу ненавидіти тебе, Дейн, але я не впевнена, що коли-небудь зможу..." Моя увага переключається на мою руку. Моя дуже *тепла* рука поруч з його рукою на камені. "Ти просочуєш камінь?"

"Так. Я думав, що це те, чого ти хочеш."

"Так і є." Моя голова хитається. "Як ти думаєш, скільки часу знадобиться, щоб повністю просочити щось таке велике?"

"Тижні. Може, місяць".

Я прибираю руку, потім повертаюся до рюкзака і присідаю, щоб запхати все всередину. "Мені потрібна твоя допомога з журналом. І це несправедливо, бо я маю знати, що ми більше не будемо про це говорити - про Ліама і Солейл - знову. Принаймні доти, доки я не відійду на більшу відстань". Коли все це відкладено, я знову стою, обличчям до обличчя з Дейном.

Його плечі опустилися, але рука все ще лежить на камені. "Я можу це зробити."

"Дякую." Я дивлюся на похмуре небо над нами. "Зазвичай о цій порі дня я вільна близько півгодини".

"Я теж, і я попрацюю над просоченням каменю".

"Попрошу Зейдена теж допомогти. Я просовую руки крізь ремені і закидаю рюкзак на плечі.

Його рука падає з каменю. "Про Ріорсона..."

Все моє тіло напружується. "Будь дуже обережним зі своїми словами".

"Ти закохана в нього?" - запитує він, його голос ламається на останньому слові, коли він повертається до мене обличчям. "Тому що ми з Гарріком чули кінець того, що він сказав у кімнаті для допитів, і повір мені, я міг б бути закоханий в нього після цього зізнання, але чи закохана ти? Справді і по-справжньому?"

"Так." Я витримую його погляд досить довго, щоб він зрозумів, що я не жартую. "І це ніколи не зміниться".

Щелепа Дейна згинається, і він киває один раз. "Тоді я довірятиму йому так само, як і ти".

Я повільно киваю у відповідь. "До завтра".

"Завтра", - погоджується він.

**Майстерність володіння печаткою не відбувається в Басгіаті,
ні в наступні роки.**

**Жоден із живих вершників не вірить, що вони досягли
обмеження їх влади.**

Мертві можуть почуватися інакше.

**— ПОСІБНИК МАЙОРА АФЕНДРИ ПО КВАДРАНТУ
ВЕРШНИКІВ (НЕАВТОРИЗОВАНЕ ВИДАННЯ)**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТИЙ

"Краще." Тиждень потому Фелікс кладе виноградинку до рота, а потім дивиться на складені камені і вусики пари біля підніжжя, які тримаються лише секунду, перш ніж їх здуває вітер і сніг. "Того разу ти майже влучила".

Я стискаю в руці нагріту енергією провідник. "Я таки влучила". Я хитаюся на ногах і струшую з себе втому. Занадто багато пізніх ночей було витрачено на переклад щоденника Варріка з самого початку, занадто багато обідів було з'їдено в цій холодній камері з охоронним каменем, і я, безумовно, провела занадто багато часу з Дейном.

Я майже забула, як добре він розуміється на мовах, як швидко все схоплює.

"Ні." Фелікс хитає головою, потім зриває ще одну виноградинку з грони. Як вони *не* замерзли? За годину, що ми тут стоїмо, на землі накопичилося близько шести дюймів снігу. "Якби ти вдарила по ньому, каміння б тут не було".

"Ти казав використовувати менше енергії, пам'ятаєш? Менше ударів. Більше контролю." Я тряску кулею в його бік. "Як би ти це назвав?"

"Не влучила у ціль".

Сніжинки з шипінням перетворюються на пару, приземляючись на голу шкіру моїх рук, і це все, що я можу зробити, щоб не витріщатися на професора.

"Ось." Він засовує грону винограду в пакет біля своїх ніг, потім тягнеться до кулі, вириваючи її з моєї руки. "Вдарте по провіднику."

"Перепрошую?" Мої очі вирячуються, коли я відкидаю з обличчя пасмо волосся, що вибилося з-під носа.

"Вдар по провіднику", - каже він так, ніби це найпростіше завдання, тримаючи металево-скляну кулю всього в кількох дюймах від моїх пальців.

"Я вб'ю тебе".

"Якби ти тільки могла прицілитися", - дражниться він, і його посмішка спалахує білим кольором. "Ти ж добре розумієш, як працює енергія і тяжіння, про що свідчить те, як ти знищила тих віверн, чи не так?"

"Я влучила у хмару". Мої брови зморщуються. "Я думаю. Я не можу цього пояснити. Я просто знала, що блискавка може існувати всередині хмари, і коли я вдарила, вона була там".

Фелікс киває. "Йдеться про енергетичні поля. Це дуже схоже на магію. А ти, - він торкається моєї руки кулею, - є найбільшим енергетичним полем з усіх. Виклич свою силу, але замість того, щоб віддати її провіднику, відріж її сама".

Я переношу свою вагу і важко ковтаю, борючись з припливом вогню, який піднімає волосся на моїй руці. Уявляючи, як двері Архіву зачиняються на всі замки, окрім останніх кількох дюймів, я дозволяю лише частці сили Тейрна досягти моїх рук.

Кінчики моїх пальців торкаються металу кулі, і він потріскує зі знайомим виглядом білувато-блакитних вусиків чистої енергії, що розгалужуються від моїх пальців до скла і збираються в єдиний, тонкий потік біля медальйона зі сплаву в центрі каналу. На відміну від мерехтливих пасом, які я витягую з сили Андарни, щоб загартувати руни, цей потік фізичний, як крихітний, тривалий удар блискавки. Куточки мого рота розпливаються в усмішці, коли я дозволяю силі текти від мене в канал, як я роблю щоночі, просочуючи камінь, тепер, коли я знаю, як змінити їх, коли вони повністю просочені. "Я люблю спостерігати, як це відбувається".

Це єдиний раз, коли моя сила - це краса без руйнування, без насильства.

"Ти не дивишся, Вайолет. Ти це робиш. І тобі повинно це подобатися. Краще знаходити радість у своїй силі, ніж боятися її".

"Я не боюся сили." Як я можу її боятися, коли вона така прекрасна? Така різноманітна? Я боюся себе.

"*Не варто*", - повчає Тейрн. Він коментував і коментує останню годину - коли тільки не намагався вмовити Андарну припинити переслідування двох нових отар овець, яких Бреннан перегнав в долину. "*Я обрав тебе, а дракони не помиляються*".

"Як це - йти по життю таким самовпевненим?"

"*Це... життя*".

Мені вдається не закотити очі, зосередившись на тому, щоб обмежити силу Тейрна.

"Добре. Не зупиняйся. Нехай тече, але думай, що це струмень, а не потік". Фелікс повільно відводить провідник. "Не зупиняйся."

Кожен м'яз мого тіла напружується, але я роблю, як він просить, і не перериваю потік сили. Вусики тієї самої біло-блакитної енергії

розтягують дюймовий повітряний простір між моїми пальцями та кулею.

"Що..." Моє серце починає калатати так сильно, що я відчуваю його у вухах, а п'ять окремих ниток сили пульсують в такт його ударам.

"Це ти", - м'яко каже Фелікс, ніжніше, ніж будь-коли був зі мною, коли він відводить кулю ще на дюйм, потім ще. Знову ж таки, на його місці я була б обережною з собою. "Збільшуй повільно".

Двері до мого Архіву відчиняються ще на фут або близько того, і сила тягнеться без болю, лише з помірним теплом, випаровуючи всі нещасливі сніжинки на своєму шляху.

"Тепер ти починаєш розуміти, чи не так?" Фелікс відступає на крок, і моя рука починає тремтіти, коли я намагаюся посилити силу настільки, щоб дотягнутися до труби, але не вдарити.

"Розуміти. Що?" Моя рука тепер тремтить.

"Контроль". Він посміхається, і я здригаюся, мій погляд повертається до нього.

Сила вривається крізь дверний отвір і пронизує мене смугою обпалюючого жару, і я викидаю руки вгору - подалі від Фелікса - за секунду до того, як удар розсікає хмарне небо, спалюючи гору від удару менш ніж за тридцять футів вгору по хребту.

Червоний Мечохвіст Фелікса збуджено пихкає, але все, що я відчуваю від Тейрна - це гордість.

"Ну, у тебе був контроль". Фелікс повертає мені провідник. "Але принаймні це означає, що ти здатна. Якийсь час я не був у цьому впевнений."

"Я теж не була." Я вивчаю кулю так, ніби ніколи її не бачила.

"Ти володієш своєю силою, як бойовою сокирою, і іноді це саме те, що потрібно. Але ти, як ніхто інший, - він показує на кинджали, заховані в піхвах моєї льотної куртки, - маєш розуміти, коли потрібен кинджал, коли достатньо лише точного порізу". Він піднімає з землі свій рюкзак і закидає його через плече. "На сьогодні ми закінчили. До понеділка ти зможеш підтримувати цю силу на відстані, скажімо, десяти футів?"

"Десять футів?" Ні за що, бляха, не вийде.

"Твоя правда." Він киває, повертаючись до свого дракона. "Давай п'ятнадцять." Його голова нахиляється набік, і він робить паузу, ніби розмовляє зі своїм драконом. "Коли повернешся додому, скажи Ріорсону, що ви обидва потрібні нам у залі засідань о п'ятій годині".

"Але ж Зейдена немає..." Я опускаю щити, і, звісно ж, він там. Тіньовий шлях між нашими умами сильний від близькості і важкий від... втоми?

"*Ти сьогодні рано. Усе гаразд?*"

"Ні." Він не розповідає жодних подробиць, і його тон не спонукає до подальших запитань.

"*Зі Сгейл все гаразд?*" запитую я у Тейрна, проводячи рукою по передпліччю, яке він занурив для мене.

"*Вона неушкоджена*". Розчарування і гнів киплять, а потім швидко обпікають наш зв'язок, і я швидко відгороджуюся від нього, щоб не втратити контроль над власними емоціями.

Через півгодини, прилетівши назад у долину і спостерігаючи, як Андарна під захоплені оплески демонструє свою здатність розправляти крило, рахуючи до тридцяти, я заходжу в хаотичні зали Ріорсон-хаусу і прямую прямо на кухню.

Взявши тарілку з тим, що мені потрібно, я піднімаюся широкими сходами і знаходжу Гарріка, Бодхі та Хітона, які розмовляють на сходовому майданчику другого поверху. Вираз вкритого сажею обличчя Гарріка відповідає зловісному настрою Зейдена, і коли Хітон повертає голову, я ледь не випускаю тарілку з рук.

Права сторона їхнього обличчя - один гігантський синець, а права рука від ліктя і нижче - в шині.

"Що сталося?"

Гаррік і Бодхі обмінюються поглядами, від яких у мене стискається шлунок, навіть знаючи, що Зейден живий - і не в нашій спальні на цьому поверсі, а чотирма поверхами вище.

"Вони забрали Павіса", - тихо каже мені Хітон, переконуючись, що нас не підслухали.

Я кліпаю. Це не може бути правдою. "Це місто лише за годину польоту на схід від Дрейтуса".

Хітон повільно киває. "Взяли сімох з них і купу віверн. Місто було захоплене ще до того, як ми туди дісталися. З твоєю сестрою все гаразд, вона просто відвела Емері до цілителів через розтрощену ногу. Вона наказала нам йти після... - їхні голоси перериваються, і вони відводять погляд.

"Після того, як Ніра Волден впала під час нашої сьогоднішньої місії", - закінчує Гаррік.

"Ніра?" Минулого року вона була старшим лідером крила квадранта і була майже непереможною.

"Так. Вона пішла захищати групу цивільних, які сховалися біля арсеналу, і..." Його щелепа працює. "І нічого не залишилося ні від неї, ні від Малли. Це було так само, як Солейл і Фуіл, повністю осушені. Я впевнений, що завтра вони повідомлять усім у бойовому зведенні, але

вони відкликали всіх перших і других лейтенантів на Аретію для перегруповання".

"Думаю, вони збираються змінити структуру крила", - додає Хітон.

"Вони повинні, - погоджується Гаррік. "Залишення менш досвідчених пілотів на фронті нічого не дасть, коли на фронті така клята плинність".

"Вони забрали Кордін?"

Гаррік хитає головою. "Проскочили прямо через нього і сотні інших миль. Вони націлилися на Павіс і залишилися там."

"Це гарний перевалочний пункт", - Бодхі знижує голос, коли повз нього проходить трійця літунів з Першого крила, - "для Дрейтуса. Повинно бути."

Вони йдуть за нами.

Багато з наших найавторитетніших тактиків намагалися оцінити наближення переломного моменту, коли результат війни може бути вирішений, хоча ми ще продовжуємо воювати. Багато хто вважає, що вона настане в наступному десятилітті. Я боюся, що це станеться набагато раніше.

**-ПОСІБНИК КАПІТАНА ЛЕРИ ДОРРЕЛЛ ПО
ЗАХОПЛЕННЮ ВЕНІНУ, ЩО НАЛЕЖАТЬ АКАДЕМІЇ
КЛІФФБЕЙН**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

Ми розходимося, коли в коридорі стає надто тісно, і я продовжую підніматися сходами, піднімаючись на п'ятий поверх, потім киваю Рі і Тарі, проходячи повз відчинені двері в кімнату Рі. Судячи з їхніх широких посмішок, вони ще нічого не знають, і я вирішую подарувати їм ще кілька хвилин блаженного невігластва і продовжую йти довгим коридором до чорних сходів.

На службових сходах темно, але коли я піднімаюся крутими кованими гвинтовими сходами до їхнього кінця, мені підморгують магічні ліхтарики. Я відчиняю двері за допомогою меншої кількості магії, потім виходжу на вузьку доріжку, що йде вздовж верхівки даху, і зачиняю їх за собою.

Зейден сидить на краю невеликої оборонної вежі за тридцять футів від мене, і єдині тіні, що його оточують, - це тіні, які відкидає призахідне світло. Якби я не відчувала його хвилювання, що пронизує зв'язок між нами, я б подумала, що він тут заради краєвиду, самої картини контролю.

Крок за кроком я перетинаю східну лінію даху, намагаючись не дозволити вітерцю вирвати тарілку з моєї руки або порушити рівновагу.

"Що я тобі казав про те, що ти ризикуєш своїм життям, щоб поговорити зі мною?" - запитує він, його погляд зосереджений на місті внизу.

"Я навряд чи назвала би це ризиком для життя". Я ставлю тарілку на стіну, потім піднімаюся і сідаю поруч із Зейденом. "Але тепер я розумію, чому ти так до біса добре ходиш на парапеті".

"Я тренувався з дитинства", - зізнається він. "Як ти дізналась, що я тут?"

"Окрім того, що змогла відстежити тебе через зв'язок? Ти писав мені в листі, що сидітимеш тут і чекатимеш на батька, коли він повернеться додому". Я тягнуся до тарілки, потім тримаю її перед ним. "Я знаю, що шоколадний торт нічого не виправить, але на свій захист скажу, що я приготувала його для тебе, коли подумала, що в тебе був поганий день, ще до того, як дізналася, що сталося насправді".

Він дивиться на шматок торта, потім нахиляється і проводить своїм ротом по моєму, перш ніж схопити його. "Я не звик, щоб про мене піклувалися. Дякую."

"Звикай." Холод просочується в мою шкіру від стіни під нами, і я помічаю важкі сірі хмари, що насуваються із заходу. "На перевалі вже йде сніг. Б'юся об заклад, сьогодні випаде сантиметрів сім".

"Може, й більше, якщо добре постараєшся". Куточок його рота піднімається, коли він розрізає виделкою пиріг.

"Ти жартуєш про член?" Я впираюся руками у верхній край стіни.

"Ти говориш про погоду". Він відкушує шматок, потім відрізає ще один і віддає мені виделку.

"Я була тактовною і дала тобі можливість не говорити про те, що сталося. Хочеш, я розповім про те, як просувається переклад з Дейном?" Я відкушую запропонований шматочок і повертаю виделку. Чорт, не дивно, що він любить цей торт. Він кращий за все, що ми їли в "Басгіаті".

"Краще перестань бути такою делікатною і запитай". Його погляд зустрічається з моїм.

Я ковтаю, відчуючи, що він говорить не лише про сьогоднішню втрату. "Ти був там?"

"Так. Виделка клацає по тарілці, коли він кладе її собі на коліна.

"Тейрн мені не казав.

"Гадаю, Сгейл якось відгородилась від нього. Він хилить голову набік. "Майже впевнений, що ми обидва зараз заблоковані, що означає..."

"Вони б'ються." За моїми щитами тверда стіна.

"Ми з Гарріком прилетіли з Дрейтуса, як тільки Емері оголосив про це, але до того часу, як ми дісталися туди..." Він хитає головою. "Уяви собі Рессон, але приблизно в десять разів більший. У десять разів більше цивільних".

"Ох." Торт осідає в моєму шлунку, як попіл, і ми обоє замовкаємо. Минає довга мить, перш ніж я зустрічаю виклик у його очах і запитую: "Про що ти тут думаєш?"

"Про те, що нас переважають". Він відводить погляд і згинає щелепу. "Нас переважають і ми надто розосереджені, щоб бути для них чимось більшим, ніж просто неприємністю. Ми не можемо спілкуватися достатньо швидко. Ми не ефективні і не є реальним

бар'єром, коли висилаємо бунтівників по троє". Його погляд переходить на схід. "Вони можуть забрати решту Поромієля - забрати нас - коли захочуть, і я поняття не маю, чому вони цього не роблять. Ми поняття не маємо, скільки їх збирається в Золі або звідки, бляха, вилуплюються всі ці віверни. Немає ніякого плану, окрім як тримати оборону, а вона не тримається".

"Ми не були готові". Я дивлюся на швидко зростаюче місто, помічаючи десятки нових дахів, що будуються, і незліченну кількість димарів, що випускають дим з будинків.

"Ми ніколи не були готові, - каже він, піднімаючи виделку і встромляючи її в пиріг. "Тож не додавай це до списку того, за що ти себе звинувачуєш. Навіть якби ми почекали, поки кузня запрацює, поки набереться достатньо вершників, щоб просочити сплав і загартувати руни для кинджалів..." Його плечі зітхнули. "Я ніколи не скажу цього при інших, але ми запізналися на п'ятдесят років".

Наступний вдих я роблю важкий і напружений від напруження в ребрах.

"Що ж нам робити?" Окрім очевидного - ми з Дейном мусимо перекладати швидше, на випадок, якщо є хоч якась реальна надія підняти купол. Ми вже знаємо, що один із символів, який я переклала спочатку, був неправильним. Дош - це не *дош*. Це *полум'я*. Що, звісно, нам зовсім не допомогло.

"Що нам робити - це не моє рішення. Твій брат - тактик, а Сурі та Улісес командують армією". Він запихає шматок до рота.

"Це *твоє* місто." Його провінція, насправді.

"Іронія не пройшла повз мене". Він простягає мені ще одну виделку з пирогом, але цей шматок втратив свою солодкість і перетікає в рот, як пісок. "Твоя сестра вигнала мене з поля".

Мої брови піднімаються.

Його сміх має жорсткі, саркастичні нотки. "Вона наказала мені. Я вбив одного з них і діставав свій кинджал - ще одна проблема, додаю, - коли другий направився прямо за Сгейл. Якби вона крикнула на секунду пізніше, цей пиріг пропав би даремно." Він кладе виделку.

Моє серце починає безладно калатати. На ньому немає жодного сліду, і все ж я майже втратила його, навіть не знаючи, що він був так близько до того, щоб ніколи більше не повернутися додому. Ця думка настільки незбагненна, що я приголомшено мовчу.

"Вона підхопила мене в пазурі, але твоя сестра побачила, що сталося, і саме тоді вона назвала це втратою. Не тому, що Ніра загинула, чи троє літунів із загону дрейфу, чи тому, що у нас залишилося лише п'ять драконів". Він хитає головою. "Вона назвала це так, бо я був з ними, і вона не хотіла ризикувати тобою.

"Це вона тобі так сказала?" Опускаються перші пластівці снігу.

"Вона не мусила мені казати. Це було й так, бляха, очевидно."

"То ти не знаєш..."

"Знаю", - відказує він, але одразу ж заплющує очі. "Я знаю". І крізь гнів і жах від того, що я бачив, як тікали всі ці цивільні, як вони вмирили, я зрозумів, що вона поводитися зі мною так, як усі мічені поводитися з тобою з часів Молотьби. Ніби ти просто вразливе продовження мене".

"Я не думаю, що хтось коли-небудь вважав би тебе вразливим". Я тягнуся до його руки і переплітаю наші пальці. "Але так".

Він знаходить мій погляд і стискає свою руку навколо моєї. "Мені шкода".

"Дякую, але як би це не дратувало, я розумію. Ми пов'язані". Я знизую плечима.

Він цілує мене тихо, міцно і швидко. "До кінця наших днів".

***

Минає тиждень, і ніхто вже не здригається від того, що ми з Дейном сидимо за бібліотечним столом ще довго після того, як більшість кадетів лягли спати. Ми все ще зустрічаємося опівдні, і Зейден заходить, коли може, щоб допомогти просочити камінь. А та маленька блискавка, яку Фелікс підштовхнув мене підтримувати? Виявляється, вона теж може просочувати.

Відчай впирається в мене кігтями вже наступного тижня. Ми переклали майже весь щоденник, але уривок про встановлення куполу все ще недостатньо відрізняється від моєї першої, невдалої інтерпретації, щоб діяти. Ми, безумовно, зрозуміли, що Варрік наполягає на тому, що якщо кров одного з шести могутніх вершників використана на одному камені, її не можна використовувати на іншому, який він має на увазі під різьбленням.

"Ти помітила, що в решті журналу його фрази набагато більш невимушені, ніж у тому розділі, який нам насправді потрібно зрозуміти?" Дейн протирає очі й сідає на стілець поруч зі мною. "Наче він навмисно знущається над нами з могили".

"Так і є." Залишилося лише чотири записи. Що, в ім'я Малека, ми будемо робити, якщо відповіді не буде в одному з них? "Він без проблем роздає поради щодо написання Кодексу.

"Або детально розповісти про те, в яку плутанину вони потрапили." Дейн киває, розплющивши очі.

"Саме так." Я поглядаю на нього. "Тобі пора спати."

"Тобі теж". Він дивиться на годинник, що стоїть поруч. "Вже майже північ. Я впевнений, що Ріорсону цікаво..."

"Його тут немає." Я хитаю головою і зітхаю від надмірної жалості до себе. "Цього тижня його загін наглядає за Дрейфусом. Але тобі справді варто трохи поспати. Я залишуся ще на кілька хвилин".

Його брови в'яжуться.

"Іди", - закликаю я його з підбадьорливою посмішкою. "Побачимось завтра".

Він зітхає, але киває і відсуває стілець назад, стоїть, а потім витягує руки над головою. "Не кажи йому, що я так сказав, - він опускає руки, - але я чув, що він хоче реорганізувати бойові загони за силою, оскільки активні вершники не мають повного крила, з якого можна було б тягнути, - це геніально".

"Я обов'язково йому не скажу", - обіцяю я, кутик рота тягнеться догори.

Дейн бере зі столу свій рюкзак. "До завтра".

Я киваю, і він виходить.

У бібліотеці затишно тихо, поки я переписую наступний запис у те, що ми називаємо чорновим журналом. "Повітря стало досить холодним, - кажу я вголос, записуючи слова в чорновий щоденник, - щоб бачити свою кров вранці".

Я кліпаю, а потім дивлюся на символ "крові". У голові крутиться така можливість, а потім я повертаюся до попередніх записів, щоб переконатися. Щоразу, коли ми перекладали символ "кров"... слово "дихання" підходить навіть краще. Ми вибрали не те слово.

Кров життя - це насправді *подих* життя, і запалення каменю залізним полум'ям...

Я закриваю журнали і відкидаюся на спинку стільця. *Шістка* не стосується вершників.

"Це дракони", - вимовляю я вголос у порожній бібліотеці. Дейн. Я повинна сказати...

Ні. Він діятиме лише за правилами, не беручи до уваги етику. Є лише одна людина, якій я довіряю, що вона завжди чинитиме правильно.

Я запихаю речі в рюкзак, закидаю його за плечі і вибігаю з бібліотеки, а потім долаю чотири сходові прольоти. Моє серце калатає, коли я стукаю у двері Ріаннон.

"Привіт", - каже вона, відчиняючи двері, і її яскрава посмішка зникає, коли я не відповідаю їй. Не кажучи більше ні слова, вона відступає назад, запрошуючи мене до своєї кімнати.

Я роздивляюся спартанський декор, починаю міряти кроками довжину кімнати, помічаючи два звичайні письмові столи, дві шафи без дверей і два ліжка з простими чорними простирадлами, які були незграбно запхані в простір, очевидно, розрахований на одного - результат прибуття літунів. Єдине вікно освітлює кімнату ранковим світлом. Незабаром ми маємо стати в стрій.

"Це має бути твоє, - каже Рі, показуючи на ліжко праворуч. "На випадок, якщо ти захочеш провести ніч далеко від Ріорсона".

Я стискаю губи між зубами, шукаючи потрібні слова, поки прокладаю доріжку в підлозі Ріаннон. "Мені треба тобі дещо сказати".

"Гаразд."

Раптово зупинившись посеред кімнати, я повертаюся до неї. "Я знаю, як піднімати купол. Я просто не зовсім впевнена, що ми *повинні* це робити".

**Подих життя шістьох і єдиного з'єднався і запалив камінь
залізним полум'ям.**

**—ЖУРНАЛ ВОРИКА З ЛУСЕРА — ПЕРЕКЛАД КАДЕТІВ
ВІОЛЕТ СОРРЕНГАЙЛ ТА ДЕЙНА АЕТОСА**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДРУГИЙ

Наступного дня Ріаннон ставить кухоль теплого яблучного сидру на обідній стіл своєї сестри, а потім сідає на вільне місце між Рідоком і Слоан. У будинку такий самий запах, як і в більшості бараків у Ріорсон-хаусі - свіжозрізаної деревини і слабкий натяк на морилку. Теслі працюють цілодобово, щоб виготовити придатні до використання меблі.

Я відмовляюся вірити, що все це може спалахнути полум'ям, якщо ці темні володарі вирішать випробувати своїх віверн на висоті. Чотири години. Це все, що їм знадобиться, щоб дістатися до нас з Дрейтуса.

"Дякую. Я беру кухоль і підношу його до обличчя, вдихаючи заспокійливий аромат, перш ніж пити. Дивлячись поверх свого кухля у сполучену вітальню таунхаусу, я посміхаюся, побачивши Сойєра, що сидить з Єсінією на ковдрі біля каміна, з напруженим виразом зосередженості на обличчі, коли він підписує...

Чорт, він міг би просто сказати їй, що її черепаха блакитна, але я не збираюся в це втручатися.

Це вже вдруге за тиждень Рейган відкрила свій дім для нашого загону на прохання Рі, і вперше до нас приєдналася Єсінія. Треба віддати належне Рі - її ідея була геніальною. Зібрати весь наш загін - вісімнадцять чоловік - разом за межами академічної атмосфери

Ріорсон-хаусу не вирішило напруження між вершниками і літунами, але це крок у правильному напрямку.

Навіть Кет, яка сидить якомога далі від мене в кутку вітальні, не насміхається, коли вони з Нів розмовляють з Квіном. Вона все ще ненавидить бути в другому загоні, але принаймні вона ввічливо говорить про це з усіма, крім мене.

За останні два тижні листопада - тепер уже першого грудня - ми ввійшли в рутину: підлаштовуємо наше шикування під літунів, відвідуємо заняття разом протягом року, і навіть провели перший спаринг, на якому вчора ніхто не пролив крові. Минулого тижня Ріаннон встановила закон, і тепер ми разом бігаємо щоранку, сидимо разом на Бойових зведеннях та обідах. Вона навіть призначила нам партнерів по навчанню, сподіваючись, що близькість може призвести до взаєморозуміння чи принаймні толерантності. Слава богам, що Марен - мій напарник, але я все одно почуваюся паскудно через те, що Рі взяла Кет, аби врятувати мене.

"Є шанс, що ти розмовляєш старолацерською?" запитую я Ааріка в кінці столу. Його репетиторство буде лише другим після мого, враховуючи, що Маркхем був моїм наставником. Мені було б краще, якби хтось інший чотири рази перевінив переклад, хтось інший, а не законослухняний Дейн, але я майже впевнена, що він у нас є. Інакше, навіщо б ми тут були?

"Абсолютно ні." Він хитає головою і зосереджується на своїй новій чорнильній ручці, його чоло зморщилося від зосередженості. Всі наші першокурсники відкрили канали, і хоча вони ще не проявили печаті, вони посперечалися про те, хто першим зможе опанувати меншу магію, необхідну для роботи з письмовим приладдям. Майже

впевнена, що Кай - самотній першокурсник без Луелли - переможе їх усіх.

Зараз він сидить на дивані між кількома першокурсниками, його колюче чорне волосся розвівається, на бронзовій щоці з'являється ямочка, і він сміється з будь-якої історії, яку розповідає Браген - дрифт-лідер і наш новий старпом. Якщо не брати до уваги Марен, з Брагеном найлегше знайти спільну мову. Він також проводить багато часу, знімаючи сумні погляди в бік Кет.

"Чому Аарік повинен розмовляти старослов'янською?" запитує Візія з протилежного кінця столу, відірвавшись від домашнього завдання з фізики. "Ти хіба не з Калдиру?"

Моє обличчя застигає. Чорт, мені треба бути обережнішою.

"Ага." Аарік дивиться на мене, його обличчя - ідеальна, відшліфована маска. "Ти переплутала мене з Риссю. Він з Люсераса."

"Точно. Звісно." Я киваю, вдячна йому за швидке прикриття.

"У якийсь момент тобі доведеться познайомитися з першокурсниками ближче. Вони вже люди", - дражниться Рідок, його посмішка натягнута. Він погоджується з нами щодо того, що ми збираємося робити, але, зрозуміло, хвилюється за реакцію літунів.

"Не можу її звинувачувати", - каже Імоджен, несучи кухоль з кухні, а Марен іде слідом за нею. "За останні шість тижнів до нас приєдналися шість першокурсників і шість новачків".

"Ми в загоні з липня, - заперечує Візая.

"Ти не рахувала до Молотьби". Імоджен знизує плечима, обводячи поглядом кімнату. "Гадаю, я піду врятую Квінн від Кет".

"Ніякої крові на підлозі моєї сестри". Ріаннон стріляє в неї поглядом, який говорить, що вона має це на увазі.

"Так, мамо." Імоджен удавано салютує порожньою рукою, а потім прямує до Квінн.

Марен сідає поруч зі мною, а Ріаннон піднімає на мене брови в тонкому запитанні.

У мене стискається горло. *Починається.* Ми ж заради цього запланували сьогоднішню вечірку, тож чому я раптом занепокоєна?

Тому що я не обговорювала своє рішення з Зейденом, не те щоб він був поруч більше одного дня на тиждень відтоді, як вони з Бреннаном вирішили реорганізувати роботу бойових загонів.

"*Ти робиш правильну річ*", - каже Андарна.

"*Благородну справу*", - вступає в розмову Тейрн.

"Зроби це", - кажу я Ріаннон, стискаючи кухоль обома руками.

"Слухайте!" виголошує Рі, підводячись і заспокоюючи будинок, її погляд торкається кожного кадета. "Для вершників загін - це більше, ніж підрозділ. Ми - сім'я. Щоб вижити, ми повинні довіряти один одному на полі бою... і поза ним. І ми довіряємо тобі робити з цією інформацією все, що ти захочеш". Вона дивиться на мене.

Те, що ми збираємося зробити, межує зі зрадою, але я не можу уявити собі, як це можна зробити по-іншому.

Я затамую подих. "Я перекладала щоденник Варріка - одного з Перших Шістьох, які будували куполи Басгіата, - пояснюю я на той випадок, якщо вони не знайомі з нашою історією. "Сподіваючись, що ми зможемо встановити куполи в Аретії до того, як віверни, що наближаються, вирішать, що ми - їхня наступна ціль... І я думаю, що знаю, як це зробити. Але саме тому ми хотіли поговорити з вами, бо це означатиме, що ви, літуни, не зможете володіти зброєю".

Флаєри витріщаються, приголомшені. Навіть очі Кет широко розплющуються від чогось схожого на страх.

"Ми знаємо, що за останні два тижні впали ще два пороміські міста, зробивши Дрейтус вразливим, і Асамблея хоче, щоб куполи були відновлені і функціонували *зараз*, - продовжує Ріаннон. "Ми вважаємо, що ви заслуговуєте на те, щоб знати.

"Знати що?" Кет підводиться, її стілець зі скрипом б'ється об паркетну підлогу. "Що ти збираєшся вбити нашу здатність до каналів? Наші грифони все ще намагаються пристосуватися до висоти, а тепер ви збираєтеся зробити нас *безсилими*?"

"Захисні куполи були нашою метою задовго до того, як ви з'явилися тут". Імоджен відштовхується від стіни і недбало кладе руку на стегно, біля свого улюбленого кинджала, нахиляючись до Кет, а Квінн відходить убік, щоб обійти розлюченого літуна з флангу.

"Але ж ми вже тут, - заперечує Кет. "Якби мій дядько знав, що ви зв'яжете нам руки за спиною, він би ніколи не погодився на цю угоду!"

"Тримай себе в руках, Кет". Браген зберігає рівний тон, але його карі очі гостро дивляться, коли він стоїть, виставивши ліву руку, щоб перешкодити Кет наступати на нас. "Коли вони відтворяться?" - запитує він мене.

"Як тільки я розповім Асамблеї, що я знайшла". Сьогодні вранці камінь виразно гуде, вібрація в цій камері нагадує мені, як Зейден описував зброярню в Самарі, де зберігалися кинджали зі сплавленими руків'ями.

"І коли ти це робиш?" Кет огризається.

"Якби тебе тут не було, це вже було б зроблено", - відповідаю я тим же тоном, що й вона. Без сумніву, більшість Асамблеї засудить мене за це як зрадника, і, можливо, вони будуть праві. "Але ти *тут*. Ти *маєш* значення".

Марен пересідає на своє місце поруч зі мною, і хоча я відмовляюся просунути руку до кинджалів, Рідок не вагається, складаючи руки, щоб дати йому швидкий доступ до піхов на плечі.

"І скільки часу ви нам даєте?" запитує мене Браген, нахиляючи підборіддя і оголюючи вертикальні сріблясті шрами на шиї, які зникають за комірцем.

Усі погляди зміщуються в мій бік.

"Я не брехатиму Зейдену. Щойно він повернеться додому, я все йому розповім", - зізнаюся я. Численні прокльони проносяться віл літунів. "Але я також скажу йому, що, на мою думку, ми повинні почекати якомога довше, щоб дати вам шанс вирішити, чи хочете ви залишитися, знаючи, що не зможете керувати каналом".

"І ти справді думаєш, що він тебе послухає?" Руки Кет впираються в боки.

"Хороше, погане, непростачне". Це те, що він сказав мені, коли поставив мою безпеку вище за інтереси руху. І, можливо, він хоче підняти варту, бо я тут, а він ні, але він також має думати про провінцію.

"Ні". Я повільно хитаю головою. "Думаю, він діятиме в інтересах Тиррендора, - я викреслюю себе з рівняння, - і захоче, щоб вони з'явилися якомога швидше, але я все одно можу спробувати.

"Ми не приносимо користі нашим людям, якщо не можемо керувати каналом", - каже Марен, дивлячись повз Ааріка у вікно і барабанячи пальцями по столу.

"Так, але ти теж не принесеш їм користі, якщо помреш", - заперечує Імоджен, не зводячи очей з Кет. "І якщо ми не піднімемо купол зараз, то наразимо всю Аретію - бунти, завірюхи - чорт забирай, весь *Тиррендор* за межами куполу Наварри - на небезпеку, в якій

більше немає потреби. Тож вам краще вирішити, чи хочете ви залишитися, знаючи, що це може статися будь-якої миті, чи вам краще сховатися в Кордині, де ви матимете владу і темних володарів".

Я не заздрю їхньому вибору, але принаймні ми дали їм його.

"І якщо ти залишишся, ми не залишимо тебе безпорадною". Я лізу під стіл і дістаю свій рюкзак, потім кладу чорну шкіряну сумку на стіл і розстібаю верхню кришку. "Виявляється, сплав - не єдине, що ми можемо просочувати". Я дістаю шість проводників, які Фелікс дав мені вчора після того, як я довірила йому правду, кожен з яких містить наконечник стріли, подібний до тих, які я просочувала протягом декількох тижнів.

"Що в них?" запитав Браген, зморщивши брови.

"Руда, яку ми не використовуємо для виготовлення сплаву. Вона не така рідкісна, як таладій, але приблизно в десять разів більш вибухонебезпечна. Повірте мені, я бачила, як ця штука злітає до небес у сирому вигляді, не кажучи вже про просочену". Я дивлюся на Слоан, яка повільно посміхається, перш ніж відповісти.

"Маорзіт."

***

Я знову зависаю над випаленим сонцем полем, хвиля смерті за мить накриє мене, як тільки Мудрець випустить мене зі своїх обіймів, а він це зробить. Він робить це щоразу.

Я впізнаю сценарій того, що відбувається зараз - повторюваний кошмар - і все ж я все ще безсила, все ще занадто повільна, щоб дістатися до Тейрна, все ще не можу змусити свою свідомість прокинутися.

"Я втомився від цього. А тепер вирвися", - шепоче Мудрець, його мантия сьогодні пурпурна. "Вирвися на волю. Покажи мені силу, якою

ти знищила наші сили над торговим постом. Доведи мені, що ти - зброя, на яку варто подивитися, яку варто дістати". Його рука нависає над моєю, але не торкається мене. "Той, хто спостерігав, думає, що ти ніколи не здасися, що ми повинні вбити тебе до того, як ти розвинеш свої здібності".

Мій шлунок вивертає, в роті бризкає нудота, коли кістлява рука піднімається вгору, зупиняючись на моїй шії.

"Зазвичай заздрість колише язик у молодих володарів зброї". Він проводить єдиним довгим нігтем по моєму горлу, оголюючи ділянку засмаглої руки під мантиєю, і я смикаюся, від страху прискорюючи серцебиття.

Я змушую себе відкрити рот, але з нього не виходить жодного звуку. Торкатися мене - це щось нове. Торкатися мене - *жахливо*.

"Решта звертаються за силою", - шепоче він, підходячи так близько, що я відчуваю відтінок чогось солодкого в його диханні. "Але ти звернешся за чимось набагато небезпечнішим, набагато мінливішим". Він вільно обхоплює рукою моє горло.

Мені вдається заперечливо похитати головою.

"Звернешся". Його темні, позбавлені вій очі звужуються, а зазубрені нігті впираються в мою шкіру з надто реальним укусом болю. "Ти сама знесеш купол, коли прийде час".

Температура різко падає, і мій наступний видих видно в замерзлому повітрі. Я кліпаю, а землю вкриває сніг. Єдине тепло - це швидко остигаюча цівка по моїй шії.

"І ти зробиш це не заради чогось банального, як влада, чи легко насичуваного, як жадібність, - обіцяє він пошепки, - а заради найнелогічнішої зі смертних емоцій - любові. Інакше ти помреш". Він знижує плечима. "Ви обоє помрете".

Він клацає зап'ястям, і пронизливий тріск вириває мене зі сну.

Я смикаюся в ліжку, тягнуся до горла і ковтаю повітря, але немає ні порізу, ні болю, і коли я вмикаю світло мага за допомогою меншої магії і повороту руки, я бачу, що немає і крові.

"Звичайно, немає", - шепочу я вголос, грубий звук прорізає тишу моєї спальні, коли перші промені сонця освітлюють небо до фіолетового кольору за моїм вікном. "Це просто довбаний нічний кошмар".

Тут немає нічого, що могло б мене зачепити, Зейден спить поруч зі мною.

"Припини розмовляти сама з собою", - бурчить Тейрн, ніби я його розбудила. "Це робить нас обох нестабільними."

"Ти бачиш мої сни?"

"У мене є кращі справи, ніж стежити за махінаціями твоєї підсвідомості. Якщо сон тебе турбує, то залиш його. Припини дозволяти мучити себе, як пташеня, і прокинься, як доросла людина". Він обриває розмову, перш ніж я встигаю сказати йому, що людські сни не завжди так працюють, і зв'язок тьмяніє - знак того, що він уже знову заснув.

Тож я лягаю назад, згортаючись калачиком навколо Зейдена, а його рука обвиває мою спину і притягує ближче, наче це рефлекс, наче так ми будемо спати наступні п'ятдесят років. Я притискаюся до його тепла і кладу голову йому на груди, над найзаспокійливішим ритмом у світі, окрім ударів крил Тейрна й Андарни, - серцем Зейдена.

***

Шість днів потому у списку загиблих з'явилося шість нових імен. Грудневий сніг робить польоти за межами долини абсолютно нестерпними, і в Басгіаті дракони просто відмовилися б тренуватися

через дискомфорт - їхній, звісно, не наш, - але ми не можемо дозволити собі не літати за будь-якої нагоди, тож ось ми на льотному полі, чекаємо наказів, протистоїмо Пазурній і Хвостовій секціям на командних вправах, які організували Девера і Трісса.

"Можна подумати, що ми в Пустелі, така спека в цій долині", - бурмоче Рідок, розстібаючи свою льотну куртку, що сидить праворуч від мене. "А зараз лише одинадцять".

Від лінії росту волосся на потилиці до коміра льотної куртки стікає піт, тож я не можу з ним не погодитися. Зимова льотна шкіра не зовсім призначена для Долини... або долини.

"Це буде не одразу, як ми піднінемося в повітря". Очі Сойєра ненадовго звужуються, дивлячись перед собою, де Ріаннон, Браген та інші командири загонів зустрічаються з Деверою і Тріссою.

"З вами все гаразд?" запитую я тихо, щоб першокурсники попереду нас не почули.

"Це ж на благо загону, так?" Сойєр примушує себе посміхнутися, стиснувши губи. "Якщо вони можуть залишитися і терпіти, знаючи, що ми можемо позбавити їх повноважень у будь-яку секунду, то я можу пережити втрату посади старшого офіцера.

"Я хочу піти з тобою", - каже Андарна вдесьте за останні п'ятнадцять хвилин, і я озираюся через плече, щоб побачити, як вона згинає пазурі поруч з Тейрном, її кігті впиваються в землю. Її чорна луска цього ранку сяє зеленим відтінком, відбиваючись від трави навколо неї. Можливо, це результат застиглого золота, і дихання вогню вкраде останній відблиск.

"Я поняття не маю, як далеко вони захочуть, щоб ми полетіли". Я намагаюся говорити якомога м'якше.

"Довше, ніж ти здатна, Крихітко", - додає Тейрн.

"Я вчора пролетіла годину", - заперечує Андарна, бо це те, що вона робить зараз. Тейрн міг би сказати їй, що трава зелена, і вона б зарізала на ній ще одну вівцю, аби змінити колір.

Я піднімаю брови на Тейрна, який просто пирхає - що б це в біса не означало.

"Неприємності в країні подвійних драконів?" запитує Рідок, і Кет дивиться в мій бік з іншого боку, Марен наслідує його приклад, тепер, коли ми стоїмо в чотири ряди.

"Вона хоче полетіти з нами", - відповідаю я.

"Я лечу з вами", - наполягає вона, впиваючись не лише фізичними кігтями. "І це питання не підлягає обговоренню серед твоїх друзів-людей. Дракони не радяться з людьми."

"Я починаю шкодувати, що не запротестував проти твого права на благодійність, коли ти просила Емпіреїв про зв'язок", - бурчить Тейрн.

"Добре, що ти не голова мого лігва, чи не так?"

"Кодаг мав би знати краще..." - починає він.

"Що інші підлітки роблять сьогодні?" Я перебиваю, сподіваючись відволікти її. Останнє, що я хочу зробити, це піднятися на якусь висоту, з якою вона не зможе впоратися, і щоб у неї відмовило крило. Боги, наслідки такої помилки були б незбагненні.

"Інші підлітки не пов'язані і не розуміють мене".

Присягаюся, я відчуваю, як Тейрн заковчує очі.

"Ти радше ризикнеш усією роботою, яку ти зробила зі своїм крилом, щоб погратися у війну, ніж насправді..." Чорт, що взагалі роблять дракони-підлітки цілими днями? "Пограти?"

"Я б краще випробувала своє крило на тренувальній місії, так."

Ріаннон і Браген повертаються в наш бік, занурені в дискусію, обидва жестикулюють руками, виконуючи рухи, схожі на маневри. У швидкій усмішці Ріаннон з'являється відблиск хвилювання, і я помічаю, що відбиваю її. "Вона виглядає щасливою".

"Можливо, вони нарешті дозволять нам летіти далі, ніж півгодини... знаєш, не змушуючи нас потім підніматися на Скелі Дралора", - зауважує Рідок. "Боги, я сумую за *польотами*."

"Було б непогано", - погоджується Сойер, стріляючи в мене дражливою посмішкою. "Знаєш, не кожному з нас випадає нагода здійснити прогулянковий рейс до Кордіну."

"Ей, ця весела прогулянка принесла нам світило". Я багатозначно дивлюся на піхви на його боці, в яких лежить кинджал зі сплавним руків'ям. Один на один. Таку угоду Бреннан уклав з Асамблеєю, коли йшлося про постачання дріфтів, і ми нарешті заробили достатньо, щоб забезпечити кожного вершника в Аретії кількома кинджалами.

"Слухайте, другий загін, - каже Ріаннон, оглядаючи нашу групу. "Наше завдання просте. Ви знаєте заклинальні руни, над якими Трісса працювала з нами?" Навіть першокурсники кивають. Можливо, вони не вміють плести руни, але принаймні знають, що це таке, а це означає, що вони на крок попереду нас, коли ми були в минулому році. "У радіусі двадцяти миль уздовж західного хребта їх заховано тридцять. Це перевірка не лише для нас, а й для наших драконів, чи зможуть вони їх відчувати."

"*Ти можеш...*"

Тейрн гарчить у відповідь.

Справа зроблена.

"Переможець отримає перепустку на вихідні. Без тренувань. Ніяких домашніх завдань. Ніяких обмежень." Вона дивиться на

Брагена, чиї губи сіпаються в усмішці.

"Нам дозволено літати, куди заманеться. Якщо твій грифон почувається комфортно, перелітаючи стіну скелі, це означає, що ти можеш летіти куди завгодно". Він дивиться на Кет. "Навіть на Кордін, хоча там у вас буде лише кілька годин, перш ніж вам доведеться летіти назад. Якщо ви виграєте, звісно."

"О, ми переможемо", - каже Марен, штовхаючи Кет плечем так само, як Ріаннон - мене.

"Добре. Хочеш цю перепустку? Нам потрібно буде знайти і закрити більше цих скриньок, ніж вони". Вона киває у бік Відділу кігтів і хвостів.

"*Вони повертаються*", - каже Тейрн, коли удари крил заповнюють небо.

Я дивлюся вгору, повільна посмішка розпливається на обличчі Сгейл, що ширяє над головою з Чраддом і вісьмома іншими драконами, але впізнаю лише трьох, пов'язаних з Хітоном, Емері та Сіанною. Зейден повернувся додому... з повним бунтом з десяти.

"*Гадаю, ти впорався з новою структурою?*" запитую я Зейдена, коли вони приземляються за нашою лінією грифонів і драконів.

Тейрн відривається, ніби нас не збираються відправляти на тренувальну місію.

"Ми з Брагеном розділимо вас на групи по четверо відповідно до ваших здібностей, - продовжує Ріаннон.

"*У певному сенсі*", - відповідає Зейден, виконує ідеальний стрибок і прямує до нас. Мій пульс прискорюється, і тривога, яка, здається, живе в моїх грудях, трохи вщухає, коли я не бачу нових поранень чи крові.

"Сорренгейл, ти уважно дивишся?" гукає мене Рі.

Я повертаю голову назад до початку строю, де вона вигинає на мене брову.

"Команди по чотири. Розділитися за здібностями", - повторюю я, киваючи головою, а потім кидаю на неї відверто благальний погляд, який абсолютно зловживає її статусом моєї найкращої подруги.

"У нас буде година після запуску", - каже Браген.

Іди, - каже Рі, коли увага загону прикута до нього.

Я посміхаюся на знак подяки, потім виходжу зі строю і йду повз Андарни і Фейрге, по витоптаній траві, прямо до Зейдена. Щетина на його щелепі заросла за кілька днів, а під очима з'явилися кола, коли він простягає руку вперед, несподівано притискаючи мене до грудей на очах у всього Четвертого крила.

Холодна борода лоскоче, коли він ховає своє крижане обличчя в мою шию і глибоко дихає. "Я сумував за тобою".

"Я теж. Я обіймаю його за тубуб, просуваючи руки в простір між мечами, які він носить схрещеними на спині, і льотною курткою, а потім міцно притискаюся до нього, щоб зігріти. "Мені треба поговорити з тобою".

"Погані новини?" Він відступає назад і шукає мене поглядом.

"Ні. Просто новини, якими краще ділитися, коли є час обговорити".

Його брови супляться.

"Радий тебе бачити, Вай", - каже Гаррік, проходячи повз, і поплескує мене по плечу. "Ти точно маєш змусити його розповісти тобі про веніна, якого він зловив біля Дрейтуса".

"Ти що?" Мій шлунок вивертає вбік.

"Дякую за це, засранцю." Зейден витріщився на Гарріка.

"Просто роблю свій внесок, щоб допомогти твоїм комунікативним навичкам процвітати у стабільних стосунках". Гаррік розвертається і йде назад, знизуючи руками.

"Ніби тобі є що говорити про стабільні стосунки", - заперечує Імоджен з-за його спини, коли загін, очевидно, вишикувався для виконання місії.

"Я пропущу очевидний каламбур про велику кількість кобил у моїй стайні". Він посміхається, потім розвертається і прямує до стежки в кінці долини. "Адже я вже не кадет, а зрілий, відповідальний офіцер".

Вона насміхається, коли він проходить повз. "Нам треба йти, Сорренгейл."

"Ти застрелив веніна?" Я розвертаюся, не відводячи очей від Зейдена. "За межами *Дрейтуса*?" Це остання твердиня поромішів перед Скелями Дралора.

"Ти хочеш обговорити довгі новини?" - відповідає він, піднімаючи брови.

"З тобою все гаразд?" Я ковзаю руками по його обличчю, скануючи його, ніби крихітний шматочок відкритої шкіри скаже мені, чи решта дев'яносто п'ять відсотків неушкоджені. Здатність піднімати купол нічого не означатиме, якщо він не буде в безпеці - принаймні, це нічого не означатиме для мене.

"Новини?" Його очі звужуються.

"Вайолет!" кличе Ріаннон.

"Я мушу вилетіти". Я неохоче опускаю руки, і він ловить одну своєю, коли я відступаю на крок. "Поговоримо, коли я повернуся".

"Скажи мені зараз".

"Голос лідера не діє на мене". Я стискаю його руку і відпускаю.

Його очі спалахують. "*Ти з'ясувала, як піднімати купол*".

Я моргаю, потім хмурюся. *"Ненавиджу, коли ти так робиш. Невже моє обличчя так легко прочитати?"*

"Мені? Так". Він дивиться на кам'янисту стежку, що веде до будинку Ріорсона. *"Треба йти. Скільки часу знадобиться, щоб підняти їх?"*

"Ні." Я хитаю головою і повертаюся до свого загону, бачу, що Слоан, Візія і Кет явно чекають на мене. Гадаю, не варто питати, куди мене призначили. *"Поговоримо про це пізніше. Обговорення призупинено."*

"Принаймні скажи мені, що було пропущено першого разу". Зейден швидко наздоганяє мене.

"Драconi. Я поплескую Андарну по передній лапі, коли ми підходимо до трійці кадетів, що чекають. "Шість наймогутніших" стосується драконів, а не вершників.

"У такому разі, я можу підняти їх до того, як ти повернешся."

"Ні, не встигнеш." Я стріляю в нього поглядом.

"Ви двоє б'єтеся мовчки?" запитує Кет, дивлячись між мною і Зейденом, її ідеально вигнуті брови повільно піднімаються.

"Вони так роблять", - інформує її Слоан.

Зейден повністю ігнорує їх обох, не зводячи з мене погляду, поки ми підходимо до них. *"І чому я не можу?"*

Я нахиляюся і проводжу губами по його прохолодній щоці. *"Тому що тобі потрібен Тейрн. А тепер йди розімнися. Мені треба летіти".* Не кажучи йому більше ні слова, я повертаюся до своїх товаришів по загону. *"Ходімо".*

Мистецтво просочування приходить природно лише до кількох печатей, і автоматично - лише до однієї: сифона.

-ДОСЛІДЖЕННЯ ПРО ПЕЧАТІ МАЙОРА ДАЛТОНА СІСНЕРОСА

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

Через сорок хвилин ми вчотирьох спускаємося крутим засніженим хребтом до печери, до якої можна дістатися лише пішки в секторі, на який призначено нашу групу, і Щасливиця Я йду попереду, а Кет залишається позаду мене.

Принаймні Андарна захистить її, якщо у літуна з'являться якісь колючі ідеї щодо того, як витягти мене з ліжка Зейдена.

"Це не те, що я мала на увазі, коли сказала, що хочу полетіти з тобою". Андарна пирхає на порошкоподібний сніг, розкидаючи порцію в мерехтливу хмару замерзлого страждання.

"Це те, чого вимагала місія, і тобі потрібні сили, щоб полетіти назад", - кажу я їй, продираючись вперед крізь шар свіжого пекла по коліна і сподіваючись, що не провалюсь в старіші шари.

Єдиний, хто не бореться, - це Кіралеір, срібнокрилий грифон Кет, що йде поруч з Андарною. Лише ці двоє достатньо легкі, щоб не спричинити лавину на неіснуючій стежці.

"Є щось?" запитує Тейрн, злітаючи на наступну вершину, його голос напружений.

"Ми навіть не дійшли до печери, яку ти вибрав", - відповідаю я, помітивши гирло печери за двадцять ярдів попереду лише тому, що Тейрн вказав на нього під маскуванням снігового виступу над нами.

Бунт залишив нас на єдиній повністю стабільній ділянці місцевості - виступні скелі, що залишаються оголеними під шаленим вітром.

"Я все ще вважаю цей план недосконалим, - повчає він. "Залишаючи вас на одній вершині, щоб дослідити іншу на предмет можливого енергетичного підпису, ми наражаємо вас на неприйнятну небезпеку".

"Від кого?" Я натягну підбитий хутром капюшон ближче, щоб захиститися від вітру, коли він зміщується, і жалить кінчики моїх відкритих вух. "Ти справді думаєш, що якась віверна може..."

"Я повертаюся."

"Тебе дуже легко роздратувати". Я сміюся, і звук відбивається від засніженої чаші, змушуючи нас усіх зробити паузу.

"Заради Бога, Сорренгейл", - шипить Кет, коли стає зрозуміло, що сніг навколо нас залишається на місці. "Ти хочеш, щоб нас поховала лавина?"

"Вибач", - шепочу я через плече.

Її очі розширюються. "Ти щойно вибачилась переді мною?"

"Я вмію визнавати, коли помиляюся". Я знизую плечима і продовжую йти вперед.

"Я повністю присутня і здатна захистити її", - пищить Андарна на Тейрна.

"Ти ще не дихаєш вогнем".

"Вогонь лише розтопить гору", - нагадує вона, і я озираюся назад, щоб побачити, як вона ретельно вибирає собі шлях, її луска місцями відбиває сніг майже сріблястим блиском. "Я все ще озброєна зубами та кігтями, якщо аристократка оголить свою силу".

"Ти натякаєш, що я цього не зроблю?" запитує Кет.

"Ти хоч раз думала, що помиляєшся? Хоч раз?" запитую я, просуваючись уперед. "Я чесно думаю, що ти можеш бути гіршою за дракона, коли справа доходить до впевненості".

"Зарозумілість", - поправляє мене Андарна. "Літун не має навичок, щоб підкріпити таке слово, як *"впевненість"*."

Я пирхаю, але стримую сміх, перш ніж він може нам зашкодити. Ще десять футів, і ми будемо біля печери. Якщо Тейрн знайде другого, поки ми витягнемо першого, ми випередимо Відділ Пазурів, який, за словами Тейрна, вже знайшов трьох, а наш відділ - двох.

Дракони не можуть не змагатися.

"Що?" запитала Кет.

"Андарна вважає, що ти зарозуміла, не впевнена в собі", - кажу я їй.

"Так і є", - погоджується Слоан.

"Те, що я не подобалася твоєму братові, не означає, що ти мене знаєш", - шепоче Кет до Слоан.

"Ні." Я повертаюся обличчям до Кет, змушуючи її зупинитися на слідах, які я вирізала на хребті. "Хочеш побитися? Нападай на мене".

Кет схиляє голову набік і вивчає мене. "Тому що ти відчуваєш провину за смерть її брата". Це не звинувачення і навіть не докір. Просто правда.

"Тому що я пообіцяла йому, що подбаю про неї. Тож можеш спрямувати всю свою ненависть прямо сюди". Я стукаю рукою в рукавичці по грудях.

"Він помилявся, коли просив тебе про це". Слоан наздоганяє мене, Візія йде слідом.

"Тому що Імоджен була б більш здатною захисницею?" запитую я, лише на мить витримуючи її надто знайомий блакитний погляд,

перш ніж відвести погляд.

"Ні. Тому що ти вже несеш на собі тягар захисту життя Зейдена. Було несправедливо з його боку обтяжувати тебе ще й моїм". Вона вдихає повітря в свої руки в рукавичках, щоб зігріти їх.

Я кліпаю, бо очі пече не від вітру, а від чогось іншого, потім розвертаюся і продовжую продиратися крізь сніг до печери, вхід до якої - не що інше, як вузький крижаний виступ. *"З повітря вона виглядає більшою, ніж ми думали"*. Але все ще недостатньо широка, щоб туди міг втиснутися дракон, більший за Андарну.

"Колись мій рід жив на кожній горі цього хребта, - каже мені Тейрн. "Ця печера, безсумнівно, є частиною мережі печер, що тягнеться по всьому хребту для зимових лігв. Цей вхід був би непривітним для будь-якого наближення, окрім прямого польоту, щоб захистити молодняк... і підлітків".

"Я це чула", - жартує Андарна.

"Кіралайр каже, що наш загін має ще одну скриньку в руках, - розповідає Кет, коли я нарешті досягаю входу до печери, ховаючись від вітру.

"Ми так виграємо цей перевал". Візія посміхається, а Кет виходить зі снігу на кам'янисту підлогу печери.

"Чи кожен грифон має лігво на своє ім'я?" запитую я у Кет, сподіваючись, що зміна теми розмови змінить ціль її гострого язика зі Слоун.

"Звісно, ні. Хіба кожного вершника звать Сорренгейл?" Вона складає руки і відскакує назад на п'яти, ніби намагається зігрітися.

"Ось чому ти мені не подобаєшся". Слоан перетинає печеру.
"Ти..."

Візія послизається, і я кидаюся вперед, хапаю її за руку і тягну в печеру, коли сніг осипається там, де вона щойно стояла.

"З тобою все гаразд?" запитую я, тягнувши її далі в печеру і вдивляючись в її перелякане обличчя.

"Звісно, все гаразд. Здається, у тебе ніколи не було проблем з її порядком", - бурмоче Кет.

"Я в порядку". Візія киває, скидаючи капюшон і відкриваючи шрам від опіку драконячим вогнем нижче лінії волосся. "З ним буде важко піти".

Я стріляю в Кет зів'ялим поглядом, але вона надто зайнята, спостерігаючи, як її грифон, Кіра, простягається через дірку в стежці, а потім безпечно пролізає всередину, щоб помітити це.

"Причина номер два". Слоан піднімає два пальці і проходить повз Кет до темної печери. "Само собою зрозуміло, що тут немає ніяких магічних світильників".

І я ніколи не була настільки гарна у їх створенні. Все, чим я володію за допомогою слабкої магії, буде поглинуте цією темрявою. Я притискаю руку до живота, ніби це допоможе вгамувати миттєвий напад нудоти від запаху землі навколо нас. Принаймні, тут немає того вологого запаху з кімнати для допитів, але він досить близький, щоб змусити мене зупинитися.

"*Ти покінчила з тим, хто тримав тебе в полоні*", - нагадує мені Андарна, заходячи слідом за Кірою, щільно складаючи крила, щоб пролізти крізь отвір.

"*Страх не завжди логічний*". Я дивлюся на інших вершників. "Є шанс, що хтось із вас володіє вогнем? Тому що я не думаю, що ви хочете, щоб я використовувала його тут". Утримуючи енергію між

рукою та провідником на відстані п'ятнадцяти футів, я щоразу пітнію, і можу утримувати її лише кілька секунд...

"Ще не маю печаті", - відповідає Візія.

"Я теж", - відповідає Слоан, вдивляючись у темряву.

"Ти привела *дракона*". Кет широко жестикулює, рухаючись до Андарни.

"Вона ще не може дихати вогнем". Я пропоную Андарні посміхнутися. "Але навчитися."

"*Нагадай їй, що я можу відтягти їй голову одним укусом*", - гарчить Андарна, звук вище, ніж грізний гуркіт Тейрна.

"*Не нагадаю. Що каже нам Тейрн?*"

"*Ми не їмо наших союзників*", - бурмоче вона, але чути виразний стукіт її кігтів по кам'яній підлозі.

"Чудово. Ніколи не зрозумію, чому вони приставили мене до вас трьох. Здавалося б, в одному з нас повинен бути хороший маг". Кет знімає лук, потім скидає зі спини рюкзак і порпається в повному сагайдаку, щоб витягти маленький незапалений смолоскип.

"Ти знущаєшся з мене?" Я витріщаюся, коли вона дістає з сумки шматок дерева, не більший за мою долоню, хитає головою і тягнеться за іншим. "Ти носиш його з собою?"

"Очевидно". Кет знову риється в сумці. "Те, що ти його не носиш, говорить про те, що ти ще не налякана темрявою як слід. Чорт, я не можу знайти руну вогню, яку зробила Марен."

"Ви всі ділитесь рунами?" Візія дивиться на мене з відвертим шоком.

"І ви називаєте себе сім'єю. Звичайно, ми ділимося. Хто може, той ділиться. Потім ми всі торгуємо, щоб усі були в однаковому

становищі". Кет хитає головою і стоїть, бурмочучи прокляття. "Я не можу його знайти."

"Це... геніально", - визнаю я. "Чому ти нам не сказала?"

"Ви звикли накопичувати владу", - каже вона, зневажливо знизуючи плечима. "А не ділитися нею. Тепер, якщо тільки хтось не має ідеї щодо пожежі..."

"Зрозуміла." Я стягую рукавички, ховаю їх в одну кишеню, а з іншої витягаю провідник, манячи цівку своєї сили вгору. Вона поколює, потім обпікає, коли тече по моїй руці, крізь пальці і потрапляє в провідник. Енергетичні вусики освітлюють наше найближче оточення.

"Це так круто". посміхається Візія. "Ви всі так вмієте?"

"Ні. Для більшості з нас це просто гул. Рада бачити, що ти матимеш достатньо світла, яке тобі потрібно". З голосу Кет капає сарказм.

"Візьми його", - наказую я Слоан.

"Я краще житиму". Вона піднімає руки вгору.

"Якби я знала, що це тебе вб'є, я б віддала його Кет". Я простягаю їй провідник.

Кет пирхає, але мені здається, що в цьому звучанні були нотки сміху.

"Слушна думка." Слоан бере провідник, а я зосереджуюся на тому, щоб утримати енергію на зв'язку.

"Відійдіть на три кроки назад. Добре, ще два", - кажу я їй, і мої пальці тремтять так само, як і в неї, коли я розтягую печать.

"Ого", - шепоче Візія.

"Встроми ліхтар в енергію, Кет".

"Думаєш, це безпечно?" - запитує вона.

"Гадки не маю, але я готова спробувати, якщо ти не проти". Я продовжую зосереджуватися на проводнику, на потоці енергії, на теплі, яке я контролюю, керуючи дверима до сили Тейрна.

Кіра клацає язиком у серії звуків, до яких я вже звикла, але не маю надії коли-небудь зрозуміти.

"Гаразд, я зроблю це", - бурмоче Кет, потім опускає смолоскип, поки той не спалахує.

Я одразу ж опускаю руку, вимикаючи живлення, і посилаю молитву подяки Данну за те, що це спрацювало. Фелікс, напевно, завтра на уроках почепить мою голову на піку. "Я візьму її. Дякую, Слоан."

Слоан повертає провідник назад, ніби він ось-ось вибухне.

"Чорт", - каже Кет, переводячи погляд з ліхтаря на провідник, на мене. "Ненавиджу, що ти така..."

"Задирака?" припускає Слоан, посміхаючись, що нагадує мені її брата.

"Сильна", - зізнається Кет, відводячи погляд, перш ніж надягти рюкзак назад, і передати ліхтар з рук в руки, замість того, щоб кинути його.

"Це не сила робить це можливим, - кажу я їй, спрямовуючи його в провідник, щоб він знову засвітився, і йду в темряву. "Це контроль."

"Так, я теж його ненавиджу", - бурмоче вона, наздоганяючи мене, щоб іти поруч.

"Рідкісний момент чесності. Я візьму його". Ми заходимо в печеру, яка, здається, розширюється з кожним нашим кроком. "Нас поставили в пару, бо я нібито найсильніший вершник у загоні", - кажу я їй, ігноруючи її бурмотіння у відповідь. "Але ти краще розбираєшся в рунах. Може, ми й не робимо компліментів, але ми доповнюємо одне

одного". Я посміхаюся, незважаючи на темряву, в яку ми йдемо.
"Зрозуміла?"

Кет дивиться на мене так, ніби в мене щойно виросла третя рука, і ліхтарик починає мерехтіти.

Подув вітерець.

"Ти жартуєш про писарів?" запитує Слоан, за кілька кроків позаду нас, з Візією поруч.

"Єсінії це здалося б смішним", - пропонує Візія, ніби намагаючись врятувати мене.

"Єсіня - писар", - зауважує Слоан.

Печера відкривається приблизно на двадцять футів углиб, величезний тунель розгалужується ліворуч.

"Очевидно, є набагато простіший спосіб потрапити до цієї печери, - бурмоче Кет.

"Це частина мережі, яка проходить через цей хребет", - пояснюю я.

"Може, нам розділитися?" запитує Візія.

"Ні!" Ми всі троє відповідаємо одночасно.

"Куди нам іти?" Слоан озвучує питання, яке нас усіх цікавить.

Ніхто не відповідає.

"Хтось може допомогти?" запитую я у Тейрна, відчуючи, як розтягується наш зв'язок. Він не далеко, але й не близько.

"У цій печері є енергетичний підпис. Це все, що я можу сказати".

"Я голосую праворуч. Якщо це не спрацює, ми повернемося і підемо ліворуч." Я дивлюся на інших.

Кет киває, і ми йдемо далі.

"То ти думаєш, що отримаєш другу печать?" запитує Візія, порушуючи тишу. "Два дракони, дві печатки, так?"

"Не знаю", - відповідаю я, озираючись на Андарну. Я думала, що оскільки вона зв'язала мене так рано і втратила здатність зупиняти час, то печатка з блискавкою - це все, чим я можу бути благословенна. Але тепер я задаюся питанням... "Чи отримаю?"

"Чому ти питаєш мене? Печатки проявляються відповідно до того, хто ними володіє". Її очі блимають золотом, чорна луска зливається з темрявою.

"Другі печатки з'являються лише тоді, коли дракон пов'яже вершника по прямій родинній лінії, як і попереднього, - каже Слоан, не розуміючи запитання Візії. "Але існує рівна ймовірність, що це може спричинити божевілля. З того, що мені розповів Тхірт, саме тому Крут не була покарана за те, що зв'язала Квінна. Вона лише двоюрідна племінниця попереднього вершника. Її печатка потужніша, але не зовсім інша."

"Тірт не повинна розповідати тобі про справи, що вирішуються в Емпіреї", - повчає Візія, а потім робить подвійний дубль, коли дивиться в мій бік.

Гравітація змінюється. Це не може бути правдою. Це б означало...

"Вайолет, з тобою все гаразд?" запитує Візія.

Я хитаю головою, але кажу: "Так". Як ти поясниш, що твоє серце калатає під кам'яною підлогою печери? Я роблю глибокий вдих, згинаю і розгинаю руку, тримаючи яскраво сяючий провідник. Андарна гарчить праворуч від мене, і я швидко запевняю її: "Я в порядку". Але ми обидві знаємо, що зі мною зовсім не все гаразд, і я також впевнена, що зараз не час дозволяти моєму розуму блукати цим шляхом.

"Срань господня, ось вона", - каже Слоан, змушуючи мене звернути увагу, коли вона проходить повз нас, щоб підняти просту

металеву скриню, яка фіксується у відкритому положенні руною на передній панелі.

"Вона... проста", - зауважує Візія.

"Ти збираєшся протистояти руні виклику?" запитую я у Кет. Коли вона піднімає одну брову, я додаю: "Ти ж краще розбираєшся в рунах, пам'ятаєш?"

"Так і є." Вона киває, і вперше за весь час нашого знайомства на її устах з'являється щира посмішка. "Я просто хотіла дізнатися, чи скажеш ти це знову".

Крило Кіралєя торкається мого плеча, коли вона проходить повз нас у темряву, наче Кет потрібно оберегати від невидимого.

Кет дивиться між нами трьома з невпевненим - і нещасним - напруженням, притиснувши губи до рота, а потім віддає смолоскип Візії, що виглядає як болісна жертва.

Ні, не жертва: жест довіри.

Вона плете відмикаючу руну зі швидкістю, якій я заздрю, її руки рухаються швидко, впевнено, коли Андарна переносить свою вагу за мою спину.

"Що сталося?"

"Запах інших стає сильнішим."

"Віверна?" Кожен м'яз мого тіла стискається.

"Ні. Вони пахнуть вкраденою магією, коли ти підходиш досить близько". Вона піднімає голову, займаючи три чверті тунелю. *"Це пахне... драконами."*

"Зрозуміла!" каже Кет, і я обертаюся на звук металу, що замикається. Скриня закрита і замкнена.

"Нам краще поспішати", - кажу я їм. "Андарна відчуває запах інших драконів, а це означає, що інші секції можуть наближатися до

нас.

"Я не втрачу цю перепустку". Візія обмінює Кет, забирає скриню і повертає смолоскип. "Це дасть мені час полетіти додому і переконати моїх двоюрідних братів і сестер покинути кордон, якщо мої тітка і дядько цього не зроблять".

"Ти збираєшся летіти в Наварру?" ледь не кричить Слоан.

"Це ж прямо на кордоні. Вони навіть не дізнаються." Візія притискає руку до грудей і поспішає повз Андарну. "То давайте забиратися звідси."

"Сміливий вибір - повернутися до Наварри". Кет біжить, щоб наздогнати Візію, освітлюючи їй шлях. "Я поважаю це."

Зусилля, увага до Візії розморожують маленький шматочок мого серця до Кет. Можливо, вона не є жахливою для всіх... тільки для мене.

"Це єдине, що можна зробити", - починає Візія, коли ми наближаємося до розвилки в тунелі.

Низьке гарчання вібрує під ногами, змушуючи нас чотирьох зупинитися, а волосся на моїй потилиці стає дибки.

"Що за..." - починає Кет.

Ще одне гарчання змушує камінці навколо моїх ніг підстрибувати, і з-за рогу з'являється дорослий помаранчевий дракон, його спина шкрябає верхню частину печери, коли він клацає головою в наш бік, дивлячись на нас своїм єдиним оком, що залишилося в живих.

Ох. Бляха.

Візія кричить.

"*Тейрн!*" подумки кричу я, змушуючи своє тіло перебороти шок, страх, нудотну безнадійність нашої ситуації. Куля випадає з моєї руки, розбиваючись об землю в ту ж мить, коли я тягнуся до жінок переді мною, але моя рука хапає лише шкіру сумки Кет.

Я з усієї сили смикаю її назад, і в цей час Візію відкидає з дороги гострий, зазубрений кіготь. Тіло Кет зіштовхується з моїм, збиваючи нас обох на землю, і смолоскип випадає з її руки, а Візія вдаряється об стіну печери з тріском, від якого у мене нудить у животі.

Кут, удар... боги... вона... вона мертва.

"Срібна?" Голос Тейрна реве в моїй голові, коли дракон, що блокує нам вихід, фокусує на мені свій звужений погляд і широко роззявляє пащу.

Смердюче дихання наповнює повітря за секунду до того, як він скручує язика, і його горло спалахує помаранчевим вогнем.

"Солас знайшов нас!"

Я скажу одне про Драконячий вогонь. Швидко вбиває.

**— ПОЛЬОВИЙ ПОВІДНИК ПОЛКОВНИКА КАОРІ ДО
ДРАКОНОДУ**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

Темна фігура летить на нас зліва, змітаючи нас із Кет у клубок кінцівок і штовхаючи назад. Я хапаюся за неї в хаосі, проштовхуючи її тіло перед собою, коли ми зупиняємося, знаючи, що притулку спиною до Соласа буде недостатньо, але все одно намагаюся.

Вона повинна жити. Вона третя в черзі на трон Пороміеля. Якщо вона помре в Тіррендорі, Кордін вистежить Зейдена і стратить його... якщо він переживе мою смерть.

Вижити. Вижити. Вижити. Я штовхаю вимогу вниз по кожному ментальному зв'язку, який у мене є, просто на випадок, якщо ми не вийдемо за межі діапазону. Зейден занадто далеко, але Тейрн почує його, і, боги Андарна, Тейрн повинен дістатися сюди вчасно, щоб врятувати її.

Кіралейр і Слоан влітають в нас наступними, підхоплені невидимою силою, штовхаючи Слоан і мене назад, до Соласа, але моя спина вдаряється об тверду, шорстку поверхню, коли стіни печери освітлюються моторошним саявом вогню, що насувається, за мить до того, як нас поглине темрява.

"Зроби вдих!" вимагає Андарна. *"Не сперечайся!"*

Не темрява. Крила. Вона лежить животом у мене за спиною, обхопивши нас крилами.

"Вдихни і тримай!" кричу я, а потім наповнюю легені повітрям, що пахне сіркою.

Спека з ревінням проноситься повз нас потоком, який струшує крила Андарни, і температура піднімається до небес. Я змушую себе заплющити очі, щоб вони не зварилися, бо моя шкіра горить так, ніби нас кинули в піч. Як вона може це пережити?

"Вона вогнетривка", - нагадує мені Тейрн, але паніка в його голосі не надто заспокоює жах, що стискає моє серце.

"Не дихай!" вимагає Андарна, і я знаю, що це тому, що я обпечу собі легені, якщо зроблю це, якщо хтось із нас це зробить. Я рахую удари свого серця. Один. Два. Три.

Вибух ніби триває вічність, ніби він став моєю вічністю, ніби моя душа зробила саме те, про що просила Слоан у першій частині року, і відправилася прямо в глибини пекла, так і не похвалившись перед Малеком. Вісім. Дев'ять.

На десятій все закінчується, і крила Андарни опускаються. Повітря вривається всередину, і я чекаю, поки відчую його прохолодний дотик на своїй щоці, перш ніж втягну повітря, чуючи, як інші роблять те саме.

Я розплющую очі і бачу, як у світлі смолоскипа Кет кидається через невеликий простір, намагаючись руками в рукавичках загасити палаючі кінчики пір'я на дальньому крилі Кіри. Воно, мабуть, було охоплене полум'ям. Слоан біжить на допомогу, поки Андарна зводиться на ноги, і я ледве уникаю її хвоста, коли вона падає обличчям до Соласа.

"Ні! Він майже вдвічі більший за тебе!" Я піднімаю руки і відкриваю шлюзи для сили Тейрна, дозволяючи їй пропалити мене наскрізь, як не зміг зробити вибух Соласа, доки я не перетворюся на чистий вогонь. Але я не можу володіти зброєю тут, не тоді, коли є всі шанси, що я можу влучити в одного з нас.

Рев Андарни наповнює печеру, і моє серце зупиняється, коли вона йде до горла Соласа. Він відштовхує її так, ніби вона лише заважає, і я приглушую крик, коли вона врізається в стіну, прямо по обвуглених рештках кісток Візії.

"Я в порядку". Андарна обтрушується, коли Солас оцінює мене.

"Три хвилини", - каже мені Тейрн. *"Ти не помреш сьогодні!"*

Три хвилини. Ми встигнемо за три хвилини. Але час - не наша проблема. Тейрн не може пролізти через отвір печери. Йому доведеться знайти вхід, яким скористався Солас.

"Як, в біса, можна вбити дракона?"

"Відпусти мене!" кричить Кет. *"Ти... ти забираєш мою силу!"*

Якого хріна? Я кидаю погляд назад, але все, що я бачу, це як Кет виринається з панічної хватки Слоун.

"Дай йому в друге око".

"Відійди з дороги", - наказую я Андарні, і цього разу вона слухається, шкандибає назад до мене, поки я вихоплюю два ножі з піхов і підкидаю їх, на мить стискаючи кінчики, перш ніж випустити їх з рук.

Перший промахується, коли він розвертається, але другий знаходить ціль.

Його крик болю змінюється люттю, і він спотикається, повертаючись назад у розгалужений тунель, залишаючи між головою і стіною маленький, дорогоцінний отвір.

Кет і Слоан ближче. Вони можуть встигнути.

"Витягни її!" кричу я на Кет. *"Негайно!"*

"Вайолет!" кричить Слоан, але дзюб Кіри м'яко змикається стискає її рюкзак, і вона піднімає її в повітря, поки Кет намагається залізти верхи.

Вони проскакують ліворуч, встигаючи проскочити якраз перед тим, як з'являються пазурі Соласа, його кігті загрибають борозни в камені печери.

Я падаю на підлогу, біль розпирає плечі. Коли пазурі проносяться над нами, не лунає хлопок, але щось впирається в мою долоню. Скло з провідника.

Я широко розводжу закривавлені пальці в тьмяному світлі згасаючого смолоскипа, намагаючись знайти уламки, перш ніж він згасне. Верхня частина металевого з'єднання зламалася, залишивши чотири зазубрені зубці і один закріплений шматок сплаву.

"У мене немає вогню", - каже мені Андарна, слідуючи за моїми думками.

Але у мене є сила.

"Зараз тут стане дуже темно". Це наш єдиний шанс, і я ним скористаюся. *"Ти мусиш тікати, як тільки з'явиться можливість".*

"Я тебе не залишу", - вперто стверджує вона.

"Одна хвилина!" оголошує Тейрн.

Як, в біса, я зможу підібратися до нього настільки близько, щоб встромити в нього залишки провідника? Немає часу прив'язати його до кинджала, а сили кидка не вистачить, щоб...

Солас реве від болю, його голова повертається до плеча, і крізь отвір я бачу в тьмяному світлі Кет, що випростує ще одну стрілу.

Немає часу роздумувати над тим, що вона залишилася, щоб врятувати мене. Я вже рухаюся, хапаю згасаючий смолоскип у порожню руку і біжу до м'якого місця під передньою лапою Соласа, де його луска відділяється на кілька дюймів за раз, щоб дозволити суглобу рухатися.

Він знову реве, вогонь освітлює печеру коротким спалахом, він цілиться, не бачачи, і влучає в стіну перед собою, а не в Кет. Я кидаюся в смертельний простір під ним і змінюю ціль, коли розумію, що він розчавить мене, якщо впаде, і цілюся йому в праве плече.

Я встромляю зубці трубопроводу в м'яке з'єднання між його лускою, поки Андарна впирається зубами між його шиєю і плечем, відволікаючи його, і тоді я орудую. Енергія шипить по моїй руці і потрапляє на кінчики пальців, де вони стикаються з металом.

Контроль. Вся справа в *контролі*.

З піднятою рукою, орудуючи делікатним напруженням енергії, я відступаю від Соласа так швидко, як тільки наважуюся, вливаючи в потік все більше і більше сили, а потім виливаю все...

Солас реве, розмахуючи заднім кінцем. Я бачу, як до мене наближається якась фігура, і в тьмяному світлі я розрізняю товсту частину його хвоста за секунду до того, як він вривається мені в живіт, відправляючи мене в політ і розбиваючи потік блискавок.

Я злітаю в повітря, не більше ніж снаряд, лечу назад, б'юся сідницею, потім спиною і, нарешті, з тріском вдаряюся головою об землю. Але я міцно тримаю свою силу, замість того, щоб завдати удару, дозволяючи їй спалити мене зсередини. Краще я, ніж випадково вдарити Андарну.

Єдиний звук - гучний дзвін у вухах, а перед очима лише швидкі, миготливі спалахи. Вогонь. Він спалахує, коли я намагаюся сісти крізь туман власного серцебиття, показуючи, що Андарна вчепилася в Соласа, тримаючись навіть тоді, коли він б'ється, притискаючи її маленьке тіло до стіни печери.

"НІ!" Здається, я кричу, але безперервний дзвін дзвонів у моїй голові перебиває це, і раптом я рухаюся, мене тягнуть назад пара рук.

Моя голова падає назад, і я впізнаю ці очі.

Ліам. Я, *мабуть*, померла.

"Вона не чітка!" - кричить хтось, коли дзвін трохи стихає, а потім ще один вибух вогню показує ще дві стріли в закривавленому отворі, що колись був плечем Соласа.

Кет. Вона поруч зі мною, вже випускає ще одну стрілу, і її губи беззвучно ворухнуться.

І очі наді мною не Ліама. Вони належать Слоан.

Ми на мить знову занурюємося в темряву, і дзвін слабшає настільки, що я чітко чую голос Кет.

"Дев'яносто. Сто. Сто один." Її голос *тремтить*.

Світло знову спалахує, коли мене тягнуть назад, і Кет стріляє, влучаючи Соласу в ту саму рану. Андарна вилітає на волю, забираючи з собою шматок Соласа, а мене тягне з темряви, що повертається, до зростаючого світла з гирла печери.

"Андарна!" Я впиваюсь кігтями в руку Слоун, але чим сильніше я борюся, тим слабкіше почуваюся, і нестерпний жар моєї сили зменшується, коли Слоун починає кричати, дозволяючи мені впасти на землю.

"*Срібна!*"

Я відчуваю постійні удари повітря за спиною і знаю, що Тейрн там, у повітрі, але не можу відірвати очей від темряви печери, спотикаючись на ногах біля входу.

Дракон кричить, а потім жахливо замовкає.

Це не вона. Не може бути.

"Вона жива", - обіцяє Тейрн, але я не дихаю, доки подумки не відчуваю, що мій зв'язок з Андарною блищить і міцніє.

"Я виснажила тебе". Слоан піднімає тремтячі руки, дивлячись на них так, ніби вони їй не належать. "Я висмоктала тебе!" Вона хапає мене за плечі, вириваючи мій погляд з темряви, коли моя голова *пливе*.

"Заради Бога, Слоан, дай їй секунду. Вона щойно вдарилася головою", - гавкає Кет, все ще цілячись у темряву, поки ми стоїмо під сліпучим світлом, але не випускаючи стрілу без цілі.

"У мене очі почервоніли?" Слоан трясє мене, а може, це *вона* трясеться і просто тримається за мене. "Вони червоні? Присягаюся, я не тягнулась, Вайолет. Я нічого не брала у тебе навмисне! О боги, я перетворююся на веніна?"

"*Вона така ж, як і Наолін*", - каже Тейрн.

"Ти не перетворюєшся". Я знімаю її руки зі своїх плечей і вдивляюся в темряву, коли лунають кроки, кігті клацають по скелі.

"Не обертаюся?"

"Твоя печатка проявилась", - шепочу я, напружуючи очі, щоб побачити отвір печери. "Ти - сифон".

Андарна виходить на світло, але мою увагу привертає не кров, що вкриває її рот, а кров, що капає з отруєної колючки на її хвості.

"*Ти вбила його*". Мої плечі опускаються з полегшенням. "*Ти вбила Соласа*".

Гордість і занепокоєння нападають на мене одночасно, але я не встигаю підняти щити, як голос Тейрна заповнює все моє існування.

"*Вбивця.*"

***

Зейден вривається в нашу кімнату, коли цілитель закінчує перевіряти мої очі, затінюючи мій зір, а потім виставляючи мене на світло.

"Вайолет... - Він зупиняється за кілька футів від того місця, де я сиджу на краю ліжка. "Кет? Якого біса ти тут робиш?"

"Вона врятувала мені життя. Переконатися, що її побачить цілитель - це найменше, що я могла зробити", - відповідає Кет.

"Вона що?" Зейден робить крок уперед, коли цілитель випростується.

"Ти чула мене. Вона стала між мною і тим гігантським помаранчевим драконом". Вона підводиться зі свого крісла - того самого крісла, в якому сидів Зейден, поки я спала тут кілька днів після Рессона, отруєна лезом венина. "Дякую, Сорренгейл." Вона трохи задихається, перш ніж пройти повз Зейдена на виході.

"Солас", - починаю пояснювати я.

"О, я вже знаю", - кипить він. "Сгейл сказала мені.

"Ти був на зустрічі. Я не хотіла тебе турбувати." Я слідкую за пальцями цілителя за вказівкою.

"Турбувати мене?" Тіні заливають підлогу.

Цілитель помічає це, швидко кліпаючи очима. "З тобою все буде гаразд. Не думаю, що у вас струс мозку, але на потилиці у вас шишка, і я попрошу вас бути обережною зі швами на руці". Вона піднімає на мене сріблясті брови.

"Звісно." Я піднімаю загорнуту ліву руку. "Дякую."

Вона киває, а потім відпускає мене, зникаючи в коридорі.

Я дивлюся на Зейдена, і він дивиться у відповідь, напруга випромінюється в кожній лінії його тіла. "Якщо ти хочеш сваритися через купол, це чудово, але я не збираюся брати на себе провину за те, що мені довелося пробиватися з печери".

Він йде вперед, потім нахиляється до мене і цілує мене, м'яко і повільно. "Ти жива", - шепоче він мені в губи.

"Так каже моє серцебиття".

"Добре." Він стоїть, склавши руки. "Тепер ми можемо битися. Про що ти, бляха, думала, рятуючи *Кет*?"

Я моргнула. "Вибач, ти злишся на мене? Я вибиваюся з печери проти дракона, а ти на мене злишся? За те, що я врятувала жінку в черзі на престол Поромієля?"

Він відступає назад, жах спалахує в його очах за секунду до того, як їх заливає злість. "Ти врятувала Кет, бо вона *третя* в черзі?"

"По-перше, я б билась, щоб врятувати будь-кого..."

"Ти самовіддана, безрозсудна, - звинувачує він, повільно відступаючи назад.

"А по-друге, її смерть спричинила б твою, тож так, чорт забирай, я врятувала її!" Мої ноги вдаряються об землю, голова на мить паморочиться, але пульс вирівнюється, коли я глибоко вдихаю. "Текар стратив би тебе, якби вона померла під твоєю опікою".

"Неймовірно, бляха-муха". Він зашнуровує руки на маківці. "Ти ненавидиш її, і все ж відмовляєшся піднімати купол, без сумніву, щоб не позбавити її влади, а потім ти ставиш своє життя перед її..."

"Заради тебе!"

"Все, що я хочу - це *ти*!" Він змахує руками, і тіні зачиняють двері трохи сильніше, ніж потрібно, запечатуючи нас за звуковим щитом. "Якщо вона помре, я візьму на себе наслідки. Якщо вони не зможуть спрямувати її, я візьму на себе і ці наслідки. Але не ти. Ніколи не ти. Боги, Вайолет. Я роблю все, що в моїх силах, щоб поважати твою свободу і тримати тебе в безпеці, а ти..." Він похитав головою. "Я навіть не знаю, що ти робиш."

"Захищаєш мене." Я сміюся, сарказм впливається в мої очі і змушує їх пекти. "Це те, чим ти займаєшся? Я все це змішала з тим,

щоб просто не вбивати мене."

"Ось воно." Він відступає, поки не впирається спиною в стіну, а потім складає руки і притуляється до неї, недбало схрестивши щиколотку. "Ти нарешті готова запитати мене про угоду, яку я уклав з твоєю матір'ю?"

**Ніщо не вбиває могутню, непохитну любов швидше, ніж
протилежні ідеології.**

**—ЖУРНАЛ ВОРИКА З ЛУСЕРА
—ПЕРЕКЛАД КАДЕТІВ ВІОЛЕТ СОРРЕНГАЙЛ ТА ДЕЙНА
АЕТОСА**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

Мій рот відкривається. Потім закривається. "Ти знав... що я знала?" "Звісно, знав". Він вигинає темну брову, наче проблема в мені. "Я просто чекав, поки ти наберешся сміливості, довіри, називай, як хочеш, щоб запитати мене".

Я впираюся кулаками в боки, заштовхую свою силу назад за двері архіву і грюкаю щитами. Без провідника є всі шанси, що я підпалю штори з абсолютно неправильної причини. "Ти дозволив мені тушкуватися в цьому місяцями?"

"Ти мене не питала!" Він відштовхується від стіни, але не робить більше кроку. "Я *місяцями* благав тебе запитати мене про те, що ти хочеш знати, зруйнувати цю останню нездоланну стіну, яку ти тримаєш між нами, але ти цього не зробила. Чому?"

Він має нахабство звинувачувати *мене* в цьому?

"Ти ж сам казав, що ніколи не будеш зі мною до кінця відвертим. Звідки мені знати, що ти відповіси, а що ні? Звідки мені знати, про що питати?"

"Як тільки у тебе виникає питання, ти його ставиш. Здається, це дуже просто".

"Простим? Бреннан жив. Ти уклав угоду з моєю матір'ю за моє життя. Це вона залишила ці шрами на твоїй спині. Скажи мені, Зейден,

ти хочеш, щоб я витягла з тебе тільки секрети про мою сім'ю? У тебе є щось про Міру?"

"Чорт." Він запускає руку в волосся. "Я не хотів, щоб ти знала про шрами, це правда, але я б розповів тобі, якби ти запитала".

"Я питала минулого року", - заперечую я, підходячи до вікон, щоб подивитися на відбудоване місто, моя злість нагріває мою кров... але ще не шкіру, дякувати богам.

"Вибач. Я не можу змінити минулого року, і хоча ти сказала, що розумієш, чому я тримав тебе в невіданні, я не думаю, що ти насправді пробачила мене".

"Я..." Чи пробачила? Обхопивши себе руками, я дивлюся, як над головою пролітає зграя з десяти чоловік, а в голові крутяться думки про угоду, яку він уклав, про те, що він *знає*, що він випробовує мене своїми безглуздими запитаннями. І він досі не розповів мені всього про шрами на спині або про те, що я підозрюю, що в печері його зв'язала Сгейл. Скільки ще всього може бути?

"Щодо шрамів, я сказав, що ти не хочеш знати, як я їх отримав. Ти ж не можеш чесно сказати, що тобі приємно це знати?"

Мій живіт скрутило.

"Звісно, ні!" Я повертаюся до нього обличчям. "Вона різала тебе знову і знову!" Я хитаю головою, справді не в змозі збагнути її дії, не кажучи вже про те, як він це терпів.

"Так." Він киває так, ніби це просто факт, частина історії. "І я не запропонував цю інформацію, бо знав, що ти знайдеш спосіб звинуватити себе, так само, як ти взяла на себе провину за все, що пішло не так за останні кілька місяців".

Я застигаю. "Я не..."

"Ти робиш." Він робить крок вперед, зупиняючись на краю ліжка. "І шрами на моїй спині - не твоя провина. Так, твоє життя було неназваною ціною за те, щоб позначені увійшли до квадранта". Він знизує плечима. "Твоя мати просила про допомогу, і я її надав. Ти хочеш, щоб я вибачився за угоду, яку уклав ще до того, як ми познайомилися? До того, як покохав тебе? За угоду, яка зберегла нам життя? Поклала початок потоку зброї до літунів? Тому що я не буду. Мені не шкода."

"Я не злюся через угоду". Як він не розуміє? "Мене бісить, що ти приховував це від мене, що ти наполягаєш на тому, щоб я просила про те, чим ти мав би відкрито ділитися. Як, в біса, я можу кохати тебе, якщо іноді мені здається, що я тебе ледь знаю?"

"Тому що я дозволив тобі прожити достатньо довго, щоб ми закохалися, - каже він. "Якби не ця угода, боги знають, що б я зробив у своїй жадобі помсти. Спитай мене, чому я не шкодую про це. Спитай мене про перший раз, коли я побачив тебе. Запитайте мене про момент, коли я ледь не вбив тебе, незважаючи на угоду, але вирішив цього не робити. Запитай мене, чому. Спитай мене про щось! Дай відсіч, як ти зробила б це минулого року, перш ніж я зламав твою довіру. Не бійся відповідей і не чекай, поки я тобі їх дам. Вимагай правди! Я хочу, щоб ти любила мене всього, а не тільки те, що ти вирішив побачити".

"Як ми досі сваримося через п'ять місяців?" Я хитаю головою. Він може сказати мені, а може й не сказати, але мені набридло вгадувати, які питання ставити.

"Тому що не тільки я зруйнував твою довіру минулого року. Тому що ти була надто розлючена моєю відмовою відповідати на поверхневі запитання про революцію, щоб поставити справжні запитання про нас. Тому що ти не встигла зорієнтуватися, як тебе почали катувати. Тому

що я прийшов за тобою, сказав, що кохаю тебе, і ти вирішила, що можеш зізнатися мені в коханні, навіть бути зі мною, але ми перескочили той крок, де ти зізнаєшся, що повністю мені довіряєш. Обирай. Ми ніби все ще стоїмо на тому парасеті минулого року, але не я боюся, що ти знайдеш щось неприємне, якщо копнеш трохи глибше. *Ти боїшся.*"

"Це лайно собаче". Я хитаю головою. "І як я можу тобі повністю довіряти, коли бойові сокири вилітають зі скринь направо і наліво?"

Він піднімає свою вкриту шрамами брову. "Я не впевнений, що розумію..."

"Це була аналогія, яку я використовувала з Імоджен. Нічого страшного." Я відмахуюсь від нього.

"Про бойові сокири в шафах?" Його голова нахиляється, вивчаючи мене.

Я потираю центр чола. "Я просто сказала, що якщо бойова сокира вилетіла з шафи і ледь не вбила тебе, ти захочеш перевірити шафу, щоб переконатися, що це більше не повториться".

"Хм." Він краєм ока дивиться туди, де поруч висить наша форма, і його брови замислено хмуряться. "Я можу з цим працювати."

"Перепрошую?"

"Що зараз у нашій шафі?" Він схрещує руки на грудях.

Мій рот відкривається, закривається, потім знову відкривається.

"Уніформа. Черевики. Льотне обмундирування."

"Скільки форми? Які пари черевиків?" Тіні в'ються по підлозі, тягнуться з-під нашого ліжка до дверей шафи. "Ти справді *знаєш*, що там? Чи ти просто віриш, що я не перекладав твоїх речей і все там, де ти їх залишила?"

"Це аналогія." Це смішно. "І я відкриваю цю шафу кожного дня. Я знаю, де які речі висять, бо я їх бачу."

"А як щодо ковдри, яку мені зв'язала мама, що лежить на верхній полиці?" Дві тіні тягнуться до ручок і відчиняють дверцята шафи.

"Я не підглядала". Я хитаю головою, мої очі звужуються, дивлячись на нього.

Куточок його рота піднімається. "Тому що ти мені довіряєш".

"Аналогія." Я вимовляю кожен склад.

"Тож став запитання, Вайолет", - каже він м'яко, спокійним, контрольованим тоном, який змушує мене підняти підборіддя. "Зроби мені приємність".

"Гаразд", - проціджую крізь зуби. "У тебе випадково немає бойового..." Тіні виринають із шафи, і я вловлюю блиск металу за мить до того, як смуги темряви тримають кинджал у межах сантиметрів від мого підборіддя.

Я задихаюся, а потім напружую кожен м'яз. "Якого біса, Зейдене?"

"Я зроблю тобі боляче?" Через килим його кроки майже безшумні, коли він перетинає кімнату, даючи мені достатньо часу, щоб заперечити або відступити, але я не роблю цього.

"Я зроблю *тобі* боляче, якщо ти не забереш це від мене". Я не зводжу з нього очей.

"Хіба я коли-небудь дозволю цьому ножу завдати тобі болю?" Його черевики торкаються кінчиків моїх, і він нахиляється в мій простір.

"Звісно, ні".

Тіні повільно підносять лезо ближче до горла Зейдена, і я хапаю його за руків'я, висмикую і кидаю на стіл, перш ніж він випадково

поріжеться.

Його посмішка спалахує, а потім зникає. "Гей, Насильство?"

"Що?" огризаюся я.

"У шафі лежить ніж". Його рука ковзає до моєї потилиці, і він нахиляється, звужуючи світ до нас двох. "Все, що тобі потрібно було зробити, це попросити, і навіть якщо ти не знала, що це станеться, ти знаєш, що я ніколи не дозволив би тобі завдати болю. Я не той, кому ти не довіряєш".

Я насміхаюся. "І що це має означати?"

"Кохана, ти найрозумніша людина, яку я знаю. Якби ти справді хотіла отримати відповіді, то ставила б правильні запитання". Його голос пом'якшується, коли він проводить великим пальцем по моїй лінії підборіддя. "Ти знала про угоду. Можливо, питання, яке тобі потрібно поставити, - чому ти не сказала мені про це".

"Тому що я кохаю тебе!" Мій голос зривається на принизливий шепіт, який майже вдвічі менш сором'язливий, ніж думки, які я не можу втримати від того, щоб не крутилися в моєму мозку. Думок, які я намагалася утримати на відстані відтоді, як мама розповіла мені про угоду, яку вона уклала з ним. Коли він витримує мій погляд, мої щоки заливає жар, а руки стискаються в кулаки від розчарування. "Тому що я хочу думати, що ти залишив мене в живих у перші кілька місяців перед Обмолотом, тому що був заінтригований, вражений мною чи приваблений мною, як і я тобою, а не тому, що уклав угоду з *моєю матір'ю*. Тому що це жахливо. Тому що жахливо думати, що єдина причина, з якої ти закохався в мене, - це *вона*. Тому що, можливо, ти маєш рацію, і я не хотіла знати цієї правди, бо знаю, що є тонка межа між відданістю і одержимістю, між боягузтвом і самозбереженням, і я переходжу її, коли мова йде про тебе. Я так сильно тебе кохаю, що

минулого року ігнорувала усі попереджувальні сигнали, а тепер половину часу не знаю, по який бік цієї лінії я стою, бо надто зайнята тим, що дивлюся на тебе, щоб дивитися під ноги!"

"Тому що ти не *хочеш* знати, де ти *стоїш*", - тихо каже він.

Мій рот закривається. Як він *посмів*.

Хтось стукає у двері.

"Відвали!" кричить Зейден через плече, потім зітхає, ніби згадуючи про звуковий щит.

"Давай перевіримо твою теорію. Ти хочеш, щоб я вимагав правди? Запитав тебе про щось справжнє?" Я витримую його погляд, і моє серце закам'яніло.

"Будь ласка, запитай", - кидає він виклик.

"Яка твоя друга печать?"

Його очі розширюються, і кров відтікає від його обличчя, коли його рука опускається. Вперше, я думаю, мені справді вдалося шокувати Зейдена Ріорсона.

"Я знаю, що вона у тебе є", - шепочу я, коли стукіт продовжується. "Ти казав мені, що Сгейл була пов'язаний з твоїм дідом, що робить тебе прямим нащадком. Якщо дракон пов'язує члена сім'ї, він може посилити печатку, але *прямий нащадок* або створить другу печатку... або збожеволіє, а ти, як на мене, цілком притомний".

Він різко вдихає і втискує свої риси в маску.

Я хитаю головою і наслідуюся. "Занадто багато *запитань*. Я просто не можу зрозуміти, чому Сгейл дозволили вибрати тебе, як їй це зійшло з рук. Як вам обом це вдалося."

Стукіт лише посилюється. "У нас тут надзвичайна ситуація!"

Бреннан?

Обидві наші голови повертаються до дверей, і Зейден швидко рухається, щоб відчинити їх. Він прислухається до тихих слів мого брата, потім дивиться через плече на мене. "Було помічено орду віверн, що летіла з Півіса до скель".

Зейден ще щось каже Бреннану, потім знову повертається до мене. "Ти готова підняти купол? Чи хочеш почекати, доки вони не опиняться біля брами?"

Трясця.

**Це ніколи не був наш континент. З самого початку це було їхнє, і
нам просто дозволили тут жити.**

**—ЖУРНАЛ ВОРИКА З ЛУСЕРА
—ПЕРЕКЛАД КАДЕТКИ ВІОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ШОСТИЙ

"Дракони", - каже Бреннан, коли ми минаємо стежку, що веде до палати наглядачів, і натомість піднімаємося тією, що веде на вершину пагорба, а інші члени Асамблеї, Зейден і Ріаннон, що йдуть позаду нас у полуденному світлі, піднімаються догори.

Вітер завиває, а над нами насуваються грозові хмари. Навіть погода несе в собі відчуття невідкладності, а якщо я помиляюся? Якщо я пропустила символ? Значення? Наступні кілька годин ми будемо боротися за своє життя. Але я відчуваю виразний, потужний гул охоронного каменю звідси, тож це має означати, що я частково вгадала його значення.

Час, який ми з Дейном, Зейденом і мною витратили на те, щоб просочити камінь, окупився. Звичайно, він не створює купол сам по собі, але принаймні утримує силу.

Хаос всередині Ріорсон-хаусу виливається на стежку, що веде в долину, коли вершники і літуни прямують до льотного поля, озброєні до зубів мечами, бойовими сокирами, кинджалами і луками. Мої кинджали в піхвах - усі, окрім двох, які я залишила у печері з тілом Соласа, - а рюкзак пристебнутий до спини. Більшість третьокурсників і другокурсників прямують до аванпостів уздовж наваррського кордону, а серед них і я.

Я буду з Зейденом, бо Тейрн і Сгейл можуть летіти швидше за решту бунтівників, щоб протистояти орді, яка наближається. Останнє, чого ми хочемо, це дозволити їм дістатися до Аретії.

Якщо ми поквапимосся і переклад буде точним, ми можемо встигнути привести купол в дію якраз тоді, коли орда досягне висоти скель. Я намагаюся не зосереджуватися на тому, що станеться, якщо я знову переклала неправильно, моє серце калатає в грудях, коли ми поспішаємо вгору по стежці.

Я дивлюся через плече на Зейдена, його щелепа стиснута, очі не зовсім зустрічаються з моїми. Можливо, ми з ним продовжуємо ту саму боротьбу, бо ніколи не можемо її закінчити. Що, в ім'я Малека, може бути його печаткою, якщо він так зблід?

"Драconi", - повторюю я Бреннану, повертаючи свою увагу назад до брата і передаючи журнал на сторінці, яку я переклала неправильно. "Цей рядок?" Я вказую пальцем у рукавичці. "Це більш вільно інтерпретується як політична влада, а не фізична, що було б нижчим розміщенням на символі. Дейн вловив цю думку. Камінь потребує представника кожного лігва". Саме тому Ріаннон піднімається стежкою позаду нас з кам'яним мовчазним Зейденом. Нам потрібна Фейрі. "І треба було прочитати весь початок, щоб дізнатися, що як тільки дракон підпалює один охоронний камінь, його вогонь не може бути використаний на будь-який інший, і прочитати весь кінець, щоб дізнатися, що вони створили два охоронних камені. Але там не сказано, чому вони ніколи не активували цей. Драконячий вогонь запускає вбудовані руни, і у них, очевидно, було достатньо драконів, так чому б їм не захистити більшу частину Наварри, якщо вони могли?"

Усе моє тіло болить від сьогоднішньої атаки, особливо голова і плечі, і я борюся з болем, щоб ми могли закінчити цю справу. Не матиме значення, що мені боляче, якщо ми загинемо в найближчі кілька годин. Обережно промацую набряклий вузол на потилиці і здригаюся.

"Дозволь, я заштопаю", - каже Бреннан, зморщуючи чоло, відриваючись від журналу.

"Зараз у нас немає часу. Пізніше." Я хитаю головою і натягую капюшон, щоб захиститися від холоду.

Він стріляє в мене несхвальним поглядом, але не намагається відмовити мене від мого вибору. "Ти не лише переклала його, але й повернулась і зробила це знову, коли більшість людей кинули б цю справу. Я дуже вражений, Вайолет". Його рот вигинається в усмішці.

"Дякую." Я не можу не посміхнутись у відповідь, відчуваючи гордість. "Тато добре мене навчив, а Маркхем продовжив його справу".

"Б'юся об заклад, ти до біса його розчарувала, коли залишилась в Квадранті Вершників".

"Я, безумовно, його найбільша невдача". Ще кілька кроків.

"Але найбільший татів успіх". Він повертає щоденник.

"Думаю, він би пишався нами всіма. Залиш його собі." Я киваю на щоденник, коли ми нарешті досягаємо вершини. "Він має бути збережений".

"У будь-який час, коли захочеш, він твій", - обіцяє він, ховаючи його в куртку на зберігання, перш ніж попрямувати ліворуч, туди, де Марбх стоїть поруч з Кет, його хвіст махає, а Дейн чекає перед ним, нетерпляче перебираючи вагою.

Шість драконів оточують верх палати, стоячи крило до крила, і я пробираюся до Тейрна, який стоїть поруч зі Сгейл, як я і очікувала.

"Як Андарна?" запитую я його, займаючи місце між його передніми лапами і заглядаючи через облямований каменем край у кімнату, де на сто футів нижче стоїть наглядач. "Вона не реагує, коли я простягаю руку".

"Її допитали старійшини, і її дії визнали виправданими, - відповідає він. "Але вбити іншого дракона - це важкий відбиток на душі, навіть якщо ти захищав себе чи свого вершника.

"Ось чому ти лише виколов йому око, а не вбив його". Я застигаю, коли наближається Зейден, відмовляючись дивитися в його бік, коли він стає на позицію зі Сгейл.

"Я повинен був покінчити з ним тоді. Я не буду вагатися, коли зіштовхнуся з подібною ситуацією в майбутньому. Зараз вона страждає від тягара, який мав би бути моїм".

"Я пишаюся нею.

"Як і я".

Ріаннон стоїть поруч із Фейрге, а Сурі робить те саме зі своїм коричневим клубохвостиком.

"Давайте покінчимо з цим". Сурі стріляє в мій бік, очевидно, все ще злиться, що я приховувала своє відкриття весь минулий тиждень. Я точно не виграю жодних балів у відділі довіри.

Усі шестеро обмінюються поглядами і швидко кивають.

"Пора", - каже Тейрн.

Драconi вдихають як один, а потім видихають вогонь у камеру шістьма окремими струменями, миттєво зігріваючи повітря навколо нас. Саме тому вони побудували її відкритою до неба - не на знак поклоніння зіркам, а тому, що драконам потрібен для цього доступ.

Я відводжу погляд, відвертаю голову вбік, коли від тепла спрацьовує моя надчутлива шкіра, яка все ще пече після нападу

Соласа. Серцебиттям пізніше, імпульс магії вібрує крізь мене хвилиною, витягаючи мою силу на поверхню з відчуттям трохи м'якшим, ніж те, що прокотилося, коли з'явився перший вилупок Аретії.

Вогонь згасає, і палаюче тепло розсіюється в зимовому повітрі, залишаючи нас усіх дивитися на камінь, на наших драконів, один на одного.

Повернулося те нівельоване, закріплене відчуття, яке я відчувала лише в куполах Басгіату, і дика, вивільнена магія, що заповзла мені під шкіру після від'їзду з Наварри, здається, сидить на місці, не слабшає, а стає нескінченно більш... прирученою. Я перехилиюся через край, щоб подивитися, але камінь виглядає точно так само, як і раніше.

Може, вогонь має більше символічного значення?

Я поглядаю на Дейна, і він посміхається ширше, ніж я бачила за останні роки, киваючи мені. Моя швидка посмішка віддзеркалює його, і мої груди розпирає від хвилювання. Ми зробили це. Усі довгі ночі та холодні дні, проведені за зануренням, усі суперечки щодо перекладу, і навіть моя початкова невдача варті цієї миті.

"Це все?" запитує Бреннан, дивлячись на мене через отвір камери.

"У нас немає часу на перевірку". Зейден показує вгору, де дрейфи вже здійнялися в небо, а потім зустрічається поглядом з моїм. "Полетіли".

***

Тейрн ще ніколи не летів так швидко, залишаючи позаду Сгейл і Зейдена, коли злітає на скелю, звідки найкраще видно віверну - край високих рівнин. Зазвичай для Тейрна це двогодинний політ, але цього вечора ми встигаємо на кілька хвилин менше, ніж треба.

"Вони за п'ятнадцять хвилин позаду нас", - каже він мені, пролітаючи милі й милі сільськогосподарських полів, поступово знижуючись, поки ми не приземляємося за п'ятдесят ярдів від краю скелі. "Використовуй це, щоб зорієнтуватися".

"Тільки не кажи мені, що ти приймаєш сторону Зейдена в цій суперечці". Я відстібаюся від сідла і здригаюся, піднімаючись зі свого місця. "Мені треба розім'яти ноги".

"Я ніколи не приймаю сторону лейтенанта". Він пирхає. "Ніби мені нема чим зайнятися, окрім як вислуховувати твої романтичні розповіді".

"Вибач. Не хотіла робити поспішних висновків." Я проводжу поглядом по його шипах, і він втягує плече.

"Хоча я образився на твою образу", - зауважує він, коли я ковзаю по його нозі.

"Образа?" Моє коліно протестує, коли черевики стикаються з замерзлою землею, але бинт тримається міцно.

"Ти сумніваєшся у своїх судженнях, ніби я не вибрав тебе для цього".

"Але ти не слухав. Так". Знизуючи плечима, я підходжу до краю урвища і збираю в собі стільки сили, що шкіра теплішає, хоча з мого дихання виринаються хмаринки пари.

Тут теж гуде, і я інстинктивно знаю, що саме тут закінчується купол, за двадцять футів до краю урвища. Ця точка знаходиться за чотири години польоту від Аретії для звичайних драконів - якщо такі істоти існують.

Чи була б це природна межа володінь Басгіату, якби вони не були розширені аванпостами? На такій відстані Ельсум, Тіррендор і навіть більша частина Калдиру залишилися б без винагороди.

Боги, ми навіть не захистимо більшу частину Тиррендора, якщо це природний діапазон дії охоронного каменя.

"Які новини?" запитую я у Тейрна.

"Найближчий бунт трьох повстанців за двадцять миль на північ, і стільки ж на південь".

"Немає спостережень?" У нас немає достатньої кількості людей, яку Зейден хоче бачити в кожному підрозділі сьогодні, але ми можемо покрити більшу частину кордону групами по троє, або, як у нашому випадку, по двоє. Розгортання меншими, але близько розташованими загонами дає сильнішим драконам більше шансів на комунікацію.

Кожну пару було відкликано з рубежів через Поромієль для захисту скель, але немає надії, що ті, хто перебуває в Кордині чи далі, на кордоні з провінцією Брейвік, встигнуть повернутися вчасно.

"Не зі скель."

"Але далі?" Я дивлюся на темніючий пейзаж, шукаючи будь-які ознаки сірих крил.

"Гадаю, у нас є чверть години". Він вдихає гарячий подих пари, що проноситься повз мене. *"Приготуйся. Наближається Сгейл."*

"Думаєш, він має рацію?" запитую я, складаючи руки на грудях, коли стукіт крил порушує відносну нічну тишу.

"Я знаю, що він так думає".

Це допомагає.

Сгейл приземляється недалеко від Тейрна, і я вдихаю останні хвилини спокою і готуюся до майбутньої битви, перш ніж до нас дійде справжня війна.

Незабаром я чую його знайомі кроки, що наближаються до мене.

"По цей бік скелі нікого не видно", - кажу я йому, коли він підходить до мене, тримаючи щити міцно на місці. "Тейрн вважає, що

у нас є п'ятнадцять хвилин.

"Тут більше нікого немає". Його слова обриваються.

"Точно. Ми єдина пара." Я зміщую свою вагу, енергія поколює в пальцях, повільно заповнюючи мої клітини, насичуючи мене в процесі підготовки, замість того, щоб топити, як зазвичай. "Я знаю, що це йде врозріз з твоїм повним бунтом..."

"Я не це мав на увазі". Він ховає рукавички в кишені, залишаючи руки голими і готовими до бою, ідеальна картина холоднокривності і контролю. "На багато миль навколо нас ніхто не почує".

Мої брови здіймаються вгору, і я обертаюся до нього з повною недовірою. "Вибач, ти припускаєш, що причина, через яку ти не відповів на моє запитання в Аретії, полягає в тому, що ти не довіряєш власному звуковому щиту в нашій кімнаті?"

"Завжди є хтось, хто в чомусь кращий за тебе, в тому числі й в куполах". Він здригнувся. "І, можливо, це була не вся причина."

"Позбав мене від тієї нісенітниці, яку ти збираєшся нести". Мій шлунок скручує, і я знижую голос до свого найкращого образу Зейдена. "Запитай мене". Я хитаю головою. "Проте, як тільки я ставлю перше справжнє запитання, ти вислизаєш за двері, як боягуз".

"Мені й на думку не спадало, що ти запитаєш про другу печатку", - заперечує він.

"Брехун." Я кидаю погляд уперед, вивчаючи небо на предмет руху і борючись з обпалюючим гнівом, який випробовує двері Архіву на міцність. "Ти б не сказав мені, що Сгейл зв'язала твого діда, якби не хотів, щоб я про це знала. Свідомий чи несвідомий це був вибір, але ти його зробив. Ти знав, що я здогадаюся. Це був ще один з твоїх тестів "запитай мене"? Бо якщо так, то це ти його провалив, а не я".

"Ти думаєш, я цього не знаю?" - кричить він, слова вириваються здушено, наче їх треба було вирвати з його горла.

Це зізнання привертає мою повну увагу, але його спалах швидко придушється його самоконтролем, і ми занурюємося в напружену тишу, коли він дивиться кудись у далечінь.

"Іноді мені здається, що я тебе не знаю". Я вивчаю суворі риси його обличчя, коли його щелепа згинається. "Як я можу посправжньому кохати тебе, якщо я тебе не знаю?"

Я не можу, і думаю, ми обоє це знаємо.

"Як ти думаєш, скільки часу потрібно, щоб хтось розлюбив?" Він вивчає горизонт. "День? Місяць? Я питаю, бо не маю з цим ніякого досвіду."

Якого хріна? Я складаю руки, щоб не піддатися імпульсу штовхнути його гострим кінчиком ліктя.

"Я питаю, - продовжує він, його горло працює, коли він ковтає, - тому що я думаю, що це займе у тебе лише одну мить, коли ти дізнаєшся".

Побоювання ковтає по моєму хребту і застрягає в горлі, коли я злегка опускаю щити, щоб відчути крижаний жах уздовж мого зв'язку з ним. Що, в біса, може бути його печаттю, що я його розлюблю?

От лайно. Що, як він такий, як Кет? Що, якщо він весь цей час маніпулював моїми емоціями? Я ковтаю жовч, що підступає до горла.

"Я б ніколи не зробив нічого подібного", - відповідає він, кидаючи на мене збоку поранений погляд, продовжуючи дивитися на небо.

"Лайно". Я розтираю долонями обличчя. "Я не хотіла казати це вголос".

Він не відповідає.

"Просто скажи мені, що це". Я тягнуся до нього, обвиваючи пальцями тильну сторону його руки. "Ти сказав, що довіряєш мені залишитися, бо навіть якщо я не знаю твоїх найтемніших вчинків, я знаю, на що ти здатен, але я не дізнаюся, якщо ти не скажеш мені". Якимось чином ми повернулися туди, де були кілька місяців тому, жоден з нас не довіряє повністю іншому.

Його рот відкривається, але він закриває його, ніби збирається заговорити, але потім передумує.

"Печатки мають стосунок до того, ким ми є в глибині душі і що нам потрібно", - думаю я вголос. Якщо він мені не скаже, то я з'ясую це сама, чорт забирай. "Ти майстер таємниць, отже, і тіней". Я показую на тіні, що в'ються навколо його ніг. "Ти смертоносний з будь-якою зброєю, яку береш в руки, але це не печать". Я насуплюю брови.

"Зупинись."

"Ти безжальний, що, гадаю, може бути пов'язано зі здатністю вимикати свої емоції". Я зміщую свою вагу і вивчаю його обличчя, шукаючи навіть найдрібнішу ознаку того, що я до чогось докопалася, і продовжую здогадуватися, довіряючи Тейрну, що він помітить віверну раніше за нас. "Ти природжений лідер. Всі тягнуться до тебе, навіть всупереч власним судженням". Останнє я пробурмотіла. "Ти завжди в потрібному місці..." Мої брови піднімаються. "Ти вмієш битися на відстані?" За всю історію я читала лише про двох вершників, які могли подолати сотні миль за один крок.

"Століттями не було володаря відстані, і ти не думаєш, що якби я був ним, я б щонаочі ночував у твоєму ліжку?" Він хитає головою.

"Але що тобі потрібно?" Я розмірковую, не звертаючи уваги на його напружений вигин щелепи. "Тобі потрібно розпитати кожного, щоб скласти власне враження. Ти повинен швидко розбиратися в

людях, щоб знати, кому можна довіряти, а кому ні, щоб роками керувати цими контрабандними місіями в "Басгіаті". Понад усе вам потрібен контроль. Він вплетений у кожен аспект твоєї особистості".

"Зупинись", - вимагає він.

Я повністю ігнорую попередження, так само, як минулого року проігнорувала попередження Міри триматися від нього подалі. "Тобі треба вилікуватися... Неважливо, якби ти міг вилікуватися, ти б не привіз мене в Аретію. Давай краще спробуємо позбутися печаток. Ти не бачиш майбутнього, інакше б ніколи не привів нас до Атебайну. Ти не можеш володіти жодною стихією, інакше ти б зробив це в Рессон... - я роблю паузу, коли одна думка проскакує повз інших. "Хто знає?"

"Зупинись, перш ніж ти підеш туди, звідки ми не зможемо повернутися". Тіні рухаються через дюйми, що розділяють нас, охоплюючи мої литки, наче він думає, що йому доведеться боротися, щоб утримати мене на своєму боці.

"Хто знає?" повторюю я, мій голос підвищується разом з моїм темпераментом. Не те, щоб це мало значення. На багато миль навколо нікого немає, і в Аретії немає звукошукачів, здатних чути на відстані в милі, як капітан Грілі з особистого підрозділу генерала Мельгрена, тому наш зв'язок запізнюється. "Чи знають мічені? Чи знає Асамблея? Невже я єдина з твоїх близьких, *хто не знає*, як і минулого року?" Моя рука вислизає з його руки.

Неможливо мати печатку, яку ніхто не виявив, ніхто не тренував. Невже він знову пошив мене в дурні? Простір між моїми ребрами і серцем стискається і стискається, груди погрожують зім'яти.

"Заради Бога, Вайолет. Ніхто більше не знає". Він повертається до мене так швидко, що це налякало б когось іншого, але я знаю, що

він не здатен завдати мені шкоди - принаймні фізичної, - тож я просто нахилию підборіддя і з відвертим викликом дивлюся в ці золотисті очі.

"Я заслуговую на краще. Скажи мені правду."

"Ти завжди заслуговувала на краще, ніж я. І ніхто про це не знає", - повторює він, його голос стихає. "Бо якби знали, я був би мертвий".

"Чому б..." Мої губи розтуляються, а пульс підскакує, і голова починає паморочитися.

Він повинен мати повний контроль. Він повинен робити швидкі судження про характер. Він повинен зсередини знати, кому можна довіряти, а кому ні. Для того, щоб рух був таким же успішним, як і в стінах Басгіату, він повинен знати... все.

Найнагальніша потреба Зейдена - інформація.

Тейрн зміщується, нахилиючи своє тіло до Сгейл замість того, щоб бути поруч з нею.

О боги. Є тільки одна печатка, за яку вбивають вершників. Страх вирує в моєму шлунку і загрожує нагадати про те, що я сьогодні з'їла.

"Так." Він киває, його погляд впирається в мене.

Чорт, він щойно...

"Ні". Я хитаю головою і роблю крок назад з його тіні, але він рухається так, ніби робить цей крок разом зі мною.

"Так. Так я зрозумів, що можу довіряти тобі, що ти нікому не розкажеш про зустріч під ялинкою минулого року", - каже він, коли я відступаю ще на крок. "Звідки я, здається, знаю, що мій опонент запланував на килимку ще до його наступного ходу. Звідки я точно знаю, що комусь потрібно почути, щоб змусити його зробити те, що мені потрібно, і звідки я знав, чи не запідозрив нас хтось, коли ми були на Басгіаті".

Я заперечливо хитаю головою, шкодуючи, що не перестала тиснути, як він того вимагав.

Він перетинає простір між нами. "Ось чому я не вбив Дейна в кімнаті для допитів, чому дозволив йому піти з нами, тому що в ту секунду, коли його щити здригнулися, я знав, що у нього сталося справжнє прозріння. Звідки мені було знати, Вайолет?"

Він прочитав думки Дейна.

Зейден небезпечніший, ніж я могла собі уявити.

"Ти інтінсік", - прошепотіла я. Навіть це звинувачення - смертний вирок серед вершників.

"Я різновид інтінсіка", - повільно повторює він, наче вперше в житті вимовляє ці слова. "Я можу читати наміри. Можливо, я б знав, як це називається, якби вони не вбивали всіх, хто має хоча б натяк на таку печатку".

Мої брови здригаються догори. "Ти можеш читати думки чи ні?"

Його щелепа згинається. "Все набагато складніше. Подумай про той подих за секунду до фактичної думки, про підсвідому мотивацію, яку ти можеш навіть не усвідомлювати, або коли інстинкт підштовхує тебе до руху, або коли ти хочеш когось зрадити. Наміри є завжди. Здебільшого вони проявляються у вигляді картинок, але деякі люди мають наміри у дуже чітких картинках".

Тейрн гарчить низько в горлі і опускає голову на Сгейл, коли приплив чогось гіркого і хворобливого заливає наш зв'язок. Зрада. Я піднімаю щити, відгороджуючись від нього, перш ніж загублюся в його емоціях, які вже борються з моїми.

Він не знав.

Ще один гуркіт гніву вібрує його грудною кліткою, і моє серце стискається від щему співчуття.

Сгейл відступає, шокуючи мене до глибини душі, але високо тримає голову, підставляючи горло своєму товаришеві.

Так само, як Зейден щойно метафорично підставив мені своє. Все, що я маю зробити, це сказати комусь - будь-кому - і він мертвий. М'яке ревіння заповнює мої вуха.

"Є деякі секрети, якими не можна ділитися навіть друзям", - каже Зейден, його очі прикуті до моїх, але його слова призначені для Тейрна. "Деякі таємниці, про які не можна говорити навіть за захистом куполу.

"І все ж ти знаєш таємниці кожного, чи не так? *Наміри* кожного?" Ось чому інтимнам не дають жити. Підтекст його печатки вдаряє мене з силою тарану, і я хитаюся назад, наче від удару фізичного. Скільки разів він читав мене? Скільки попередніх думок він підслухав? Чи кохаю я його насправді? Чи він просто говорив те, що я хотіла почути? Робив те, що мені було потрібно для того, щоб...

"Менше хвилини", - шепоче Зейден, коли Сгейл рухається до нього - до нас. "Саме стільки часу тобі знадобилося, щоб розлюбити мене".

Мій погляд спалахує на його погляді. "Не читай мої... неважливо!"

Тейрн наближається до мене, низько опустивши голову і вишкіривши зуби, стаючи до мене спиною.

"Я не читав". Найсумніша посмішка, яку я коли-небудь бачила, розтягує рот Зейдена. "По-перше, тому що твої щити підняті, а по-друге, тому що мені не довелося. У тебе на обличчі все написано".

Моє серце намагається битися рівномірно, розриваючись між уповільненням і млявим визнанням поразки, і перегонами - ні,

піднімаючись до бою - на захист простої, але болісної істини, що я все одно його кохаю.

Але скільки ще ударів може витримати ця любов? Скільки ще кинджалів є в цій метафоричній шафі? Боги, я не знаю, що й думати. Мене нудить. Він коли-небудь використовував його на мені?

"Скажи щось", - благає він, в його очах проступає страх.

Ревіння стає гучнішим, звук нагадує тисячу м'яких крапель дощу на даху.

"Моя любов не мінлива". Я повільно хитаю головою, не зводячи з нього погляду. "Тож тобі краще жити, бо я готова поставити тобі всі клятві запитання".

"Срібна, залазь!" Тейрн репетує, руйнуючи бар'єр моїх щитів, ніби вони тонші за пергамент. "*Віверна!*"

Ми з Зейденом кидаємо єдиний погляд на край урвища. Мій шлунок стискається, коли я усвідомлюю, що сіра хмара, яка наближається, - це не буря, а гуркіт у моїх вухах - це насправді удари крил. Одного удару серця, це все, на що я чекаю, а потім я розвертаюся, рухаюся, біжу по замерзлій землі і мчу вгору по пандусу, який Тейрн робить з передньої лапи до свого плеча.

"Скільки?" Я опускаю свої льотні окуляри і проганяю це питання по ментальному шляху, який з'єднує нас чотирьох, коли я залажу в сідло.

"Сотні", - відповідає Сгейл.

"*Це прикро*". Я набиваю легені повітря розміреними вдихами, щоб зберігати спокій, але моя рука все ще тремтить, коли я застібаю ремінь через коліна. Щойно я в безпеці, Тейрн розвертається паралельно скелям і стартує, відкидаючи мою вагу назад на сидіння, а сам стрімко набирає висоту з важкими, сильними ударами крил.

Коли ми набираємо достатню висоту для переваги в повітрі, Тейрн бере лівіше, літаючи по тісному колу, поки ми не стикаємося з летючою ордою. Тоді він відкидає крила назад проти вітру, різко зупиняючи наш імпульс і відправляючи моє тіло вперед у штурвал, а сам зависає в сотні футів над замерзлим полем, залишаючи між нами і краєм урвища відстань удвічі більшу за довжину його тіла. *"Наступного разу можна було б і попередити?"* Я використовую наш приватний зв'язок.

"Ти впала?" - запитує він так само, його крила здійснюються і опускаються лише достатньо часто, щоб утримувати нас на місці.

Я вирішую тримати свою репліку при собі, оскільки Зейден і Сгейл прибувають праворуч від нас, тримаючись на помітній відстані від краю крила Тейрна. *"Мені шкода, що вона не сказала тобі."*

"Ми вирішимо питання емоцій після питань життя".

Прийнято до відома.

Мій шлунок скручує, коли я розрізняю окремі фігури в орді, а потім відверто кисне, коли між ударами їхніх крил з'являється вечірнє небо.

"Тридцять секунд", - прикидає Тейрн.

Я відпускаю руків'я і повертаю долоні догори, відчиняючи двері Архіву для сили Тейрна і дозволяючи їй заповнити кожен клітинку мого тіла, поки гудіння енергії, яке я вловлюю на краю куполу, не змінюється гудінням енергії, на яку я перетворилась.

"Вони сповільнюються", - зауважує Зейден, коли орда поширюється в групу, яка, як я з жахом визнаю, схожа на стрій.

Жовч підступає до горла, коли я рахую один, два, три, чотири - *"Я нарахувала щонайменше дюжину венів".*

"Сімнадцять", - з гарчанням поправляє Тейрн.

Сімнадцять темних воїнів і орда, яка змагається з бунтом в Аретії проти... нас. *"Ми мертві, якщо купол не піднявся, якщо я переплутала з перекладом"*.

"Ти не помилилась", - відповідає Зейден, звучить нескінченно впевненіше, ніж я відчуваю. Жар розливається по шкірі, коли моя сила шукає виходу, але я стримую її, готова застосувати, коли три віверни відриваються від гурту і підлітають ближче. Вони зависають на відстані довжини хвоста над краєм скелі, їхня луска тьмяна і сіра, а крила поцятковані дірками, наче вони ще не зовсім закінчили формуватися.

"Вони відчувають купол", - встигаю сказати я, перш ніж мій шлунок покидає тіло, падаючи вниз, наче скеля. Вершник на центральній віверні...

"Тоді вони можуть і в них померти", - відповідає Сгейл.

З такої відстані я можу розгледіти лише розпливчасті риси обличчя, але до глибини душі знаю, що це він. Мудрець з Рессона, той, хто оселився в моїх кошмарах.

Його голова помітно повертається від мене... до Зейдена.

"Він був у Рессоні", - кажу я йому.

"Я знаю." Розпечена до білого люті мерехтить уздовж зв'язки.

Мудрець піднімає свій посох, потім розмахує ним, як палицею, вказуючи на нас.

"Я люблю тебе", - каже Зейден, коли найближча до мене віверн відлітає від куполу, падає в піке, щоб набрати швидкість і знову піднятися, вирівнявшись за двома головними, перш ніж летіти прямо на нас. *"Навіть якщо ти не віриш у все інше, що я коли-небудь скажу, будь ласка, повір у це"*.

"Не розмовляй з нею так, ніби смерть можлива", - огризається Тейрн, закриваючи нас обох своїми щитами, непроникною стіною з чорного каменю, відгороджуючи від Зейдена і Сгейл.

Я глибоко дихаю, використовуючи кожен унцію концентрації, щоб стримувати свою силу і тримати емоції під контролем, поки віверна набирає швидкість і пролітає повз провідних двох, прямуючи до куполу.

Час сповільнюється до ударів серця, моє дихання завмирає в розпечених грудях.

Потім віверна перетинає невидимий бар'єр, і моє серце перестає битися взагалі, коли її крила змахують один раз. Двічі.

"Приготуватися до пірнання". Тейрн повертає голову, його щелепа відкривається, коли віверна скорочує відстань до довжини тіла, і я готуюся до маневру. *"Не бери в голову."*

Крила і голова віверни обвисають, і її тіло слідує за ними - так, ніби хтось вирвав її життєву силу - а потім вона падає, підтримувана лише попереднім імпульсом, пролітає сорок футів під нами і врізається в поле внизу, залишаючи глибоку борозну перед тим, як зупинитися.

"Треба перевірити..."

"Його серцебиття припинилося", - каже мені Тейрн, його увага вже переключилася на двох інших віверн уздовж кордону і орду за ними. *"Купол працює."*

Купол працює. Полегшення перезавантажує моє серце.

Мудрець знову замахується посохом і видає лютий крик, відправляючи праворуч віверна, якого через кілька секунд спіткає та ж доля, влучивши на невеликій відстані від першого.

Тейрн не дивиться, коли Сгейл пірнає за тушами, але опускає щити.

"Вони мертві", - підтверджує Зейден за мить, і я дивлюся вниз, щоб побачити Фелікса, який прибуває на своєму Червоному Мечохвості.

Ми в безпеці. Я розводжу руками і вивільняю пекучу енергію всередині себе, дозволяючи їй вирватися на волю, коли я орудую мечем. Блискавка розтинає небо, влучаючи за кілька футів від решти віверн, і я проклинаю себе під ніс.

Близько, але я не влучив у нього.

Цього достатньо, щоб Мудрець відкликав атаку, і хоча я не бачу його очей звідси, я відчуваю ненависть його погляду, що фіксується на мені, коли він озирається, перш ніж приєднатися до решти орди.

"Це все?" запитую я у Тейрна, поки він стоїть на місці, дивлячись, як віверна знову перетворюється на сіру хмару. Як... антиклімактерично. *"І що тепер?"*

"Тепер ми залишимося тут надовго, щоб переконатися, а потім вирушимо додому".

Ми чекаємо ще три години, перш ніж полетіти назад, достатньо довго, щоб Сурі приїхала і розповіла нам про три подібні випадки вздовж скель. Ми не були щасливими жертвами самотньої орди. Це була скоординована, одночасна атака.

Але ми вижили.

Радісна атмосфера є заразливою, коли через кілька годин ми входимо до будинку Ріорсона у супроводі Фелікса, і мене одразу ж кидає в обійми Ріаннон.

"Ти підняла купол!" Її льотна шкіра ще холодна від нічного повітря, а це означає, що вона теж щойно повернулася.

"Ми підняли купол", - відповідаю я, перш ніж мене висмикують з її обіймів і притискають до грудей Рідока, потім Сойера, а вершники і

літуни святкують навколо нас, шум заповнює печерний простір фойє Ріорсон-хаусу і якимось чином змушує його відчувати себе меншим у найкращому сенсі, менше схожим на фортецю і більше на дім.

"Ми зараз потрібні в залі засідань Асамблеї", - каже Зейден, нахилиючись повз Слоун і підвищуючи голос, щоб його почули в цій какофонії.

Наші погляди зустрічаються, і я киваю, міцно тримаючи щити на місці, щоб відгородитися від нього, що здається не тільки неприродним, але й... неправильним. Яка іронія долі - святкувати монументальну перемогу і все одно відчувати, що я втратила щось дорогоцінне. Не було жодної секунди наодинці, щоб обговорити той факт, що якби мої щити були опущені, він би вже знав, як сильно я переживаю через скриту ним печатку.

Я не можу уявити, як я можу піти від цього, від нас, але це не означає, що у нас немає серйозних проблем, які ми повинні обговорити, і що я не злюся, як чорт, що він дав мені *ще одну* причину сумніватися в моїй здатності довіряти своїм власним судженням. І те, що я не можу уявити, як я можу піти, не означає, що я не зроблю цього, якщо ми не знайдемо здорового ґрунту. Я швидко вчуся, що можна любити когось і не хотіти бути з ним водночас.

Щойно ми заходимо до зали засідань і охоронець зачинає за нами двері, шум ззовні стихає, і вісім пар очей звертаються в наш бік. Жодна з них не виглядає такою щасливою, якою мала б бути, зважаючи на те, чого ми щойно досягли.

Сирена і Міра відриваються від Асамблеї і йдуть до нас, коли Фелікс наполегливим тоном кличе Зейдена з трибуни.

"Нам потрібно знайти час для розмови", - швидко і тихо каже Зейден, і я знаю, що він говорить це вголос лише тому, що я не

впускаю його в свої думки.

"Пізніше", - погоджуюся я, аби закінчити розмову до того, як нас почують Міра та Сирена. У світі не вистачить часу, щоб обміркувати те, що він мені сказав.

Він відходить, коли вони наближаються, і я відриваю погляд від його спини, щоб приділити увагу сестрі. Напруга на її обличчі має силу, що швидко зростає всередині мене, моє тіло готується до бою. "Що сталося?"

"Як тільки атака закінчилася, Улісесу доставили послання, - розповідає вона мені. "Він був на заставі Террія.

"На кордоні з Наваррою", - закінчую я за неї, прагнучи перейти до суті справи.

"Мельгрєн попросив нас зустрітися з ним завтра. Він попросив того, хто представляє наш рух - не більше двох позначених - разом з Вайолет і Мірою Сорренгейл". Вона тягнеться до моєї руки і ніжно стискає її. "Ти можеш сказати "ні". Ти *повинна* сказати "ні".

"Навіщо головнокомандувачу всіх наваррських збройних сил просити кадета і лейтенанта?" Мій голос переривається, і я дивлюся на трибуну, де Бреннан веде тиху, гарячу дискусію з іншими шістьма. "Наша мама буде там."

"І якщо почнеться бійка, ми знаємо, що вона закінчиться на його користь - інакше він ніколи б нас не покликав. Він уже бачив результат".

Я додаю цю проблему до зростаючого списку речей, з якими мені доведеться мати справу.

"Є ще дещо, що ти маєш знати", - каже Сирена, витягаючи кинджал і кладучи його на простягнуту долоню. Від клацання зап'ястя

льотчиці кинджал піднімається на кілька дюймів, а потім обертається, коли вона крутить вказівним пальцем.

Це просте, менш магічне, те, чого я навчилася минулого року -

"Ти все ще можеш володіти ним". Моє серце завмирає від ширших наслідків, а плечі опускаються.

Вона урочисто киває. "Як би я не була рада, що мене не позбавили моєї сили, мені шкода, але з твоїм куполом щось не так".

Трясця.

**День, коли Августин Мелгрен продемонстрував свою печатку,
змінив війну для королівства Наварра назавжди.**

**—НАВАРРА, НЕРЕДАГУВАНА ІСТОРІЯ
ПОЛКОВНИК ЛЮЇС МАРХЕМ**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ СЬОМИЙ

Іронія зустрічі в Атебайні не втрачає для мене значення, як і той факт, що я вже вдруге відвідую аванпост на краю гірського масиву Есбен після того, як дізналась, що Зейден Ріорсон приховав від мене важливу інформацію.

Минулу ніч я провела у бібліотеці, що, мабуть, було в інтересах усіх, оскільки я продовжую плутатися в своїх думках. Намірах. Та що там, бляха-муха.

Сьогодні в мене затуманені очі і я неспокійна, у мене більше запитань, ніж відповідей. Але коли я дивлюся на Зейдена, який сідає на спину Сгейл, його обличчя напружене і витягнуте, я розумію, що розповісти мені, хотів він того чи ні, було найвищим жестом довіри.

І цього разу я не остання, хто дізнається про це. Я перша. Можливо, це робить мене цілковитою дурепою, але якимось чином це має значення, навіть якщо у мене не було можливості сказати йому про це... або можливості допитати його про те, скільки *моїх* намірів він прочитав.

Я просто не впевнена, скільки *цього часу* в мене є, незважаючи на те, як сильно я його кохаю.

Наша згряя з десяти драконів приземляється на галявині над хребтом від аванпосту опівдні - за цілу годину до нашої зустрічі - і четверо з них негайно повертаються в ліс, ховаючись під покровом

величезних вічнозелених дерев, що оточують поле. Решта шість стоять крило до крила, готові злетіти в будь-яку мить.

"Ти впевнений, що вони не помітять, що ми тут?" запитую я у Тейрна, кладу свої льотні окуляри в рюкзак, перш ніж сповзати з його передньої лапи. Приземлення на замерзлу землю змушує мене здригнутися. Сьогодні вранці я прокинулася з текстом столітньої давності, що прилип до щоки, і пульсуючим болем у шиї.

"Не зовсім, але на цій висоті немає снігу, щоб залишити сліди. Дракони відчують один одного тільки тоді, коли ми дозволяємо. Поки вони залишатимуться з підвітряного боку, інші знатимуть, що вони тут, але не зможуть визначити, скільки їх і хто прийшов".

"Це не дуже заспокоює". Особливо з огляду на те, хто наполягав на тому, щоб подорожувати з нами. Я простягаю руки до сонця і обережно вивертаю шию, щоб полегшити затерплість у м'язах. Після вчорашньої бійки з Соласом і випадкового сну на столі в бібліотеці минулої ночі моє тіло втомилося, і я не можу його звинувачувати.

"Ти не дитина, якій потрібен комфорт".

Це правда, яка лише нагадує мені про розлюченого підлітка, який чекає на мене вдома в Аретії. Сказавши їй, що немає жодного логічного способу пояснити її присутність, навіть якщо Тейрн понесе її, проти чого вона категорично заперечувала, Андарна прокляла весь рід Тейрна, потім заблокувала нас обох і пішла тренуватися зі старійшинами.

Єдиною відповіддю Тейрна було бурмотіння нецензурної лайки про настрої підлітків.

Не вислизнуло від мене, що Сгейл стоїть між Тейне і Фанном, вередливим Зеленим Мечохвостом Улісеса, а не поруч з Тейрном, що або пояснює, або є наслідком його похмурого настрою сьогодні вранці.

Мама з татом сваряться, і всі це знають.

Зейден перехрещується перед Фанн, абсолютно не переймаючись її ображеним пирханням при його наближенні, і знімає рукавички, наближаючись до мене.

"Ти не прийшла до ліжка минулої ночі". Його брови супляться, коли він швидко вивчає моє обличчя, потім ховає рукавички в кишеню, і я повторюю його рухи на випадок, якщо нам знадобиться зброя.

Потім я зміцнюю свої щити.

"Я була у бібліотеці з Дейном, переглядаю щоденник Варріка, щоб зрозуміти, що я зробида не так. Ми обидва заснули на одному зі столів, поки Єсінія і ще кілька людей не приєдналися до нас для подальшого навчання". Я зустрічаюся з його поглядом, а потім відводжу погляд, перш ніж почати закидати його запитаннями або зробити щось ще більш дурне, наприклад, пробачити його, не дочекавшись відповідей.

"Я думав, що Єсінія не розмовляє старослов'янською?" Він ледве дивиться на вершників, які проїжджають повз і збираються перед Фанном. Ми привезли трьох із загону Міри, на додачу до членів Асамблеї.

"Вона не знає, але Сойер був уражений, а інші були сповнені рішучості допомогти в будь-який спосіб". Навіть Кет, Марен і Трегер приєдналися на знак підтримки.

"Ти щось знайшла?"

Драconi піднімають голови на звук, що долинає з іншого боку галявини, і те, як вони швидко опускають їх, говорить мені все, що мені потрібно знати. Рано чи ні, але ця зустріч ось-ось почнеться.

"Ні", - відповідаю я, не зводячи очей з дерев і борючись з побоюванням, що застрягло у мене в горлі. *Подих життя шістьох і*

одного об'єднався і запалив камінь залізним полум'ям. Що я пропустила? "Якби я це зробила, ти б знав."

"Знав би?" Його тон стає жорсткішим.

"Знав би." Мій погляд стрибає, щоб зустрітися з його поглядом. "Я ціную, що ти не намагався відмовити мене прийти".

"Я засвоїв урок у Кордині. Він шукає поглядом моє обличчя, але не тягнеться до мене. "Впусти мене. Хоча б на секунду, будь ласка, впусти мене".

Мої груди стискаються з кожним ударом серця, коли я витримую його погляд. Скільки саме з цього я можу пробачити? Це його таємниця. Але я не можу не дивуватися, як багато він прочитав у моїх власних намірах. Це та частина, яка змушує мене вагатися, незважаючи на те, як сильно я його кохаю.

"Вайолет?" Відверте благання в його тоні змушує мене опустити свої щити настільки, щоб відчувати, як наш зв'язок з'єднується, і в результаті на його обличчі відчувається полегшення. "Якщо ти вирішиш розповісти їм, хто я такий, як покарання за злочини, які я скоїв проти тебе, я зрозумію".

"Ти хочеш обговорити це саме зараз?" Я піднімаю на нього брови.

"Я хотів обговорити це вчора ввечері, але, очевидно, ти була зайнята роботою з порятунку Тиррендора". Його увага переключається на дерева, і тінь Тейрна біжить по крихкій степовій траві, обвиваючи нас.

"Ти скаржишся?" Наші руки стискаються, коли ми обоє повертаємося обличчям до того, хто йде крізь дерева.

"На те, що ти обрала безпеку мого дому замість того, щоб битися зі мною?" Він хмуриться, але переплітає свої пальці з моїми.

"Ні, але..."

Міра підходить з-за спини Зейдена, її хода впевнена, хоча між бровами проступають дві лінії занепокоєння.

Я стискаю його руку, потім відпускаю.

"Мені треба децю дізнатися". Я проводжу руками по стегнах, рахуючи леза в піхвах, усі шість. *"Ти коли-небудь використовував свою печатку для збору інформації, щоб якимось чином вплинути на мої почуття?"*

"Ніколи". Він хитає головою, але його руки стискаються по боках, а м'язи на щелепі вискакують. *"Але мені завжди бракувало певного елементу самоконтролю, коли справа доходить до тебе, а наш зв'язок дозволяє тобі надто легко посилати свої наміри, навіть не усвідомлюючи цього"*.

Смерть була б кращою за збентеження, яке супроводжує це одкровення.

"Я можу спалити його, якщо хочеш, - пропонує Тейрн. *"Але ти, здається, прив'язана до нього"*.

Тепло розливається по шиї і пече щоки, нагадуючи мені про ті часи, коли в його присутності моя шкіра на голові ставала колючою. *"Ти знав, що я хотіла поцілувати тебе тієї ночі біля стіни..."*

Боги, я навіть не можу закінчити питання.

Верхівки дерев починають гойдатися. Вони привели драконів.

"Так." Він дивиться на мене. *"І я приношу тобі свої найщиріші вибачення. Якби я знав, на що ми перетворимося, - він хитає головою, - бляха, я, мабуть, все одно б це зробив"*.

"Ти досі це робиш?" питаю я.

"Ні. Я зупинився в ту мить, коли ти стала для мене більше, ніж генеральська дочка, в ту мить, коли я зрозумів, якої шкоди завдав

Дейн, і що я нічим не кращий за нього".

За винятком того, що Зейден не був посередником у розповсюдженні вкраденої ним інформації і був відповідальним за вбивство Ліама та Солейл. І все ж я уклала якийсь мир з Дейном, чи не так?

Можливо, я заспокоїлась зі зрадою, бо вона, бляха, *повсюди*.

"Я не збираюся тебе здавати, - швидко кажу я, дивлячись на нього, коли Міра наближається на відстань чутності. "Але ми посперечаємося про це пізніше". Я піднімаю брови.

М'яз на його щелепі смикається, ніби він хоче сказати більше, але він лише додає: *"Я стану доступним для тебе"*.

"Ти готова до цього?" запитує Міра, переступаючи через Зейдена, щоб стати поруч зі мною.

"Ні", - відповідаю я Мірі. "А ти?"

"Ні". Вона кладе руку на руків'я короткого меча, що висить у неї на стегні. "Але вона ніколи цього не дізнається".

"Я хочу бути тобою, коли виросту". Посмішка розпливається на моїх губах, незважаючи на тривогу, що прискорює моє дихання.

"Ти будеш кращою за мене", - відповідає вона, а потім дивиться поверх моєї голови, щоб поговорити з Зейденом. "До речі, ти не зміг переконати його залишитися в Аретії?"

"Я не володію емоціями, а члени Асамблеї не люблять, коли їх зв'язують і стримують. Він простягає руку назад через плече і лівою рукою дістає один з мечів, пристебнутих до спини, залишаючи праву вільною для маніпуляцій. "Якщо ти хочеш впливати на роботу розуму, знайди літуна".

Я ледве стримуюся, щоб не вколоти його за розумну семантику, бо чоловік явно спеціалізується на роботі з розумом.

"Поїхали", - бурмоче Міра, коли на галявину виходять сім фігур, одягнених у чорне.

Я тримаю кинджал у правій руці і відчиняю двері до Архіву, впускаючи в себе силу.

Мелгрэн іде в центрі, його очі-намистинки зміщуються вниз по нашій лінії аретських вершників. Мені не потрібен дар Кет, щоб посилити його гнів. Він носить лють так, ніби це частина його уніформи.

Я змушую себе поглянути на інших членів їхньої обраної партії, але впізнаю лише трьох, двоє з яких в той чи інший момент були маминими помічниками.

"Полковник Фремонт - другий ліворуч - дуже потужний повітряний воїн, - кажу я Зейдену. "Він може висмоктати повітря прямо з твоїх легенів".

"Дякую." Перед нами трьома виростають тіні, скручуючись у лезоподібні пальці на рівні наших колін.

Потім мій погляд падає на маму.

Вона йде поруч із Мельгреном, розсікаючи поле швидкими, ефективними кроками, її увага розділена між Мірою і мною. Чим ближче вона підходить, тим очевиднішою стає її виснаженість. Глибокі синці під очима контрастують з її блідішим, ніж зазвичай, кольором обличчя, хоча лінії на її льотних окулярах вказують на те, що вона проводить час у небі.

Міра нахиляє підборіддя і розгладжує вираз обличчя, створюючи маску, якій я заздрю і намагаюся наслідувати.

Драconi слідуєть за нею, виведені з лісу драконом Мелгрена, Кодагом. Абсолютний кошмарний чорний дракон негайно опускає голову, коли йде вперед, і його золоті очі звужуються на мене - ні, на

Тейрна, що стоїть позаду мене. Чорт, я майже забула, наскільки він великий, на п'ять футів вищий за Тейрна, численні бойові шрами вкривають його грудну луску та крила.

Мамин дракон, Еймсір, слідує за ним, підкрадаючись до нас, в той самий час, коли з'являються інші п'ять: помаранчевий, два червоних... і синій.

Тейрн робить крок уперед і піднімає голову, щоб зависнути над моєю, загрозливий гуркіт підступає до його горла.

"Не пускай на мене слину", - жартую я, але це не так .

Наваррські вершники прямують до центру поля, і коли Улікс рушає, ми теж, залишаючи між нашими лініями десять футів порожнього поля. Мечі та кинджали виблискують на відстані легкої досяжності з обох боків.

"А я вже думав, що ти загинув, Улісес, - починає Мельгрена, примушуючи себе посміхнутися, здебільшого вишкіривши зуби.

"А я сподівався, що *ти* ", - відповідає Улісес, використовуючи свій зріст, щоб зазирнути Мельгрени під ніс.

"Не пощастило", - відповідає Мельгрена. "А як же наша зустріч на заставі?" Він жестом показує назад до дерев. "У нас є закуски, якщо ви хочете..."

"Мабуть, отруєні", - додає Тейрн, але звучить трохи розгублено, наче веде кілька розмов одночасно, можливо, так воно і є.

"Ми не знаємо", - перебиває Зейден. "Говори свою частину, Мелгрена".

Погляд Мелгрени перескакує на Зейдена. "Ми не повинні були пускати тебе в квадрант".

"Жаль - справжня сука, чи не так?" Зейден хитає головою. "Давай до справи. Можливо, вам і немає чим зайнятися, але ми зайняті

боротьбою за наш Континент.

"Нічого кращого?" Мелгрєн огризється, його обличчя заливає кров'ю. "Ви знаєте, яких руйнувань ви завдали, скинувши ті віверни на аванпости? На що ми пішли, щоб тримати це в таємниці? Цивільне населення, яке нам довелося..." Він зупиняється, глибоко дихаючи і розправляючи плечі. "Ви майже зруйнували століттями напрацьовану оборонну стратегію, покликану захистити людей в межах наших кордонів".

"Але тільки людей у ваших кордонах", - закидає Міра. "До біса всіх інших, так?"

Мамині очі спалахують ледь стримуваним докором.

"Так". Мелгрєн переводить свій тривожний погляд на мою сестру. "Коли ти покидаєш корабель посеред урагану, ти рятуєш тих, кого можеш врятувати в шлюпці, а потім відрубуюєш руки всім, хто намагається залізти на борт, щоб вони не потягли тебе під воду".

"Ти черствий засранець", - відповідає вона.

"Дякую."

"Ми тут не просто так?" запитує Зейден. "Ну, знаєш, окрім лекції про злих лиходіїв?" Сонячне світло відблискує на лезі його меча, коли він змінює хватку.

"Ми відпустили тебе", - відповідає Мелгрєн, презираючись між Улісом і Зейденом. "Дозволили тобі забрати половину курсантів Квадранту Вершників без бою. Відпустили її, - його в'янучий погляд ковзає по мені, і я замикаю м'язи, щоб не здригнутися, - після того, як вона жорстоко вбила віце-коменданта. Ти коли-небудь замислювалася над тим, чому?"

У мене стискається живіт.

"Особисто я намагаюся не думати про тебе", - відповідає Зейден, відверто брешучи, але, чорт забирай, йому це вдається.

"Ти не можеш дозволити собі втратити вершників, необхідних для боротьби з нами, - відповідає Улісес. "Ми надто дорого коштуємо, щоб нас утримувати, особливо з тією кількістю вершників - і бунтом, - які вирішили покинути вас".

"Можливо." Мельґрен нахиляє голову. "Або, можливо, я дозволив вам".

Я стискаю кинджал.

"Можливо", - генерал витягує слово, - "я знав, що ти знадобишся нам у майбутній битві".

Малоймовірно. З ким би вони могли воювати за цими стінами?

"Я зустрівся з Малеком, перш ніж знову битися за Наварру", - бурчить Улісес.

"Ти завжди був занадто швидким у прийнятті важливих рішень, - зітхає Мельґрен, поплескуючи себе по грудях. "Ось чому я не оплакував твою втрату".

Чорт. Це було жорстко.

"Засідання закінчено", - починає Улісес, червоний колір піднімається по його шії і розбризкується на щоках.

"Вони збираються розгромити нас під Самарою", - перебиває Мельґрен.

Усі замовкають.

Мені важко зробити наступний вдих. Звичайно, він не хотів цього сказати. Я дивлюся на маму, і мої коліна підкошуються від ледь помітного кивка, який вона дає мені. Навіть Міра напружується.

"Я бачив це, - продовжує Мельґрен. "Вони приходять за нами в день сонцестояння і перемагають".

Чорт, він сказав *саме те*, що мав на увазі. Мороз пробігає по моєму хребту, кров стікає з мого обличчя. Якщо Самара впаде, якщо впаде будь-який з аванпостів, віверни отримають безперешкодний доступ до частин Наварри, які куполи захищали останні шістсот років.

Без аванпостів куполи Басгіата відскочили б до своїх природних меж, всього за кілька годин польоту, не досягнувши кордону.

"Як?" запитує Улісес, і вершники з загону Міри обмінюються недовірливими поглядами.

"Зроби мені послугу, - кажу я Зейдену. *"Забудь про почуття провини за те, що прочитав мої наміри, і, будь ласка, прочитай їхні"*.

"Всі, крім майора праворуч, прикриті щитами, але вона налякана до смерті і має намір зробити все, щоб ми погодилися", - відповідає він, пересуваючись так, що його рука торкається моєї. "А ще вона хоче поїсти після цієї зустрічі і посперечатися з твоєю матір'ю про її нібито любов до дочок. А тепер підними свої щити і відгороди мене і всіх інших".

Срань господня. Не дивно, що інстинктам не дають жити. Зейден - це і зброя, від якої відвисає щелепа, і страшна відповідальність. Я роблю так, як він пропонує, лише залишаючи місце для Тейрна і непрозорого, мерехтливого зв'язку, який я відчуваю з Андарною, навіть на такій відстані.

"Як це не працює". Мелгрэн складає руки на грудях, а Кодаг вискалює зуби, з яких капає вода. "Все, що має значення, це те, що ми програємо в день сонцестояння".

Вони *програють*. Якщо купол прорвуть, неможливо підрахувати кількість загиблих. Кожен мирний житель Наварри між кордоном і природними обмеженнями охоронного каменю буде в смертельній небезпеці.

"Срібна? "

"Я в порядку. " Але ні.

"Якщо ти вже бачив результат, то якого біса ти чекаєш від нас?" кидає виклик Улісес, піднімаючи руки і знизуючи плечима.

Я повертаю голову в його бік, але прикушуюю язика, перш ніж відповісти, що він, очевидно, чекає від нас *допомоги*.

"Змініть результат, воюючи на нашому боці". Мельґрен хмуриться, наче його змушують проковтнути гнилий фрукт. "У битві, яку я бачу, немає нікого з вас". Він дивиться на Зейдена.

"І нас не буде". Улісес хитає головою. "Ми летимо не заради вас."

Ні, ми летимо заради... Стривай, заради кого ми летимо? Не лише за Аретію, і навіть не за Тіррендор. І якщо ми готові битися, щоб захистити мирних жителів Поромієля, то чому б нам не битися, щоб захистити і наваррців?

"Ні, але ж ти літаєш на боці Емпіреїв, - втручається мама. "Драконячий рід не залишиться осторонь, якщо інкубатори у Долині будуть під загрозою".

"Твоя мати зухвало говорить від імені драконячого роду", - бурмоче Тейрн.

"Якщо місця висиджування скомпрометовані. Втрата одного аванпосту не зруйнує всю систему, і половина вашого бунту залишилася з нами, - нагадую я їй.

"І ти цим пишаєшся? Те, що ти спричинила, цілком може стати причиною того, що ми програємо цю битву!" - гарчить капітан у коробочці поруч з мамою, піднімаючи свій короткий меч у мій бік.

Я перевертаю кинджал, затискаю кінчик, готуючись кинути, але тіні рвучко кидаються вперед, вибиваючи меч з руки капітана і кладучи його на сидницю.

Зейден клацає язиком і ворушить вказівним пальцем. "Ні, ні. Мені б не хотілося втратити дух ввічливості, а тобі? Ми всі так добре ладнали."

"Проклятий зрадник", - випльовує капітан, намагаючись шаблю, перш ніж звестися на ноги. "Малек відповість тобі за твої злочини".

Мама вкладає в піхви кинджал, якого я ніколи не бачила, як вона його витягає, її погляд метається між капітаном і Зейденом.

"Я пробував. Він не хотів мене - чи будь-кого з нас, пам'ятаєш?" Зейден дряпає свою реліквію порожньою рукою.

"Досить", - кричить Мелгрэн. "Я не чекаю, що ви приєднаєтесь до нас просто так. Бийтеся за нас у Самарі, і я даю слово короля Таурі, що ми поважатимемо незалежність вашого бунту... і міста, в якому ви знайшли притулок".

Дихання завмирає в моїх легенях. *"Він знає про Аретію?"*

"Не можу сказати."

"Ми не будемо призивати ваших громадян до нашої армії і не будемо втягувати ваш народ у прикордонну війну, в якій ви не маєте жодних шансів перемогти". Мелгрэн знизує плечима.

"Якби ви справді так думали, ви б вторглися, щойно ми поїхали". Міра, схоже, нудьгує. "Якщо тільки ви не бачили, що битва пішла не на вашу користь."

"Це єдина пропозиція. Мельгрэн ігнорує Міру, зосереджуючись на Улісесі. "Якщо ви не наші союзники, то ви наші вороги".

Союзники. Це логічна відповідь.

"Думаю, ми пропустимо цю розмову", - зневажливо каже Улісес, ніби відкидаючи пропозицію випити чаю. "Королівство, яке ніколи не приходить на допомогу іншим, не заслуговує на допомогу в скрутну

хвилину. Особисто я вважаю, що ви всі заслуговуєте на те, що з вами роблять темні володарі".

Я кліпаю, все в моєму тілі бунтує проти відчуття, що цивільні заслуговують на смерть, бо їхнє керівництво підвело їх, незалежно від того, хто це керівництво.

"І ви говорите від імені вашого *повстання*?" Мелгрэн переводить погляд на Зейдена. "Чи за свого спадкоємця?"

Зейден не клює на приманку і не заперечує заяву Улісеса. Але ж він збирається, так?

Колір зникає з маминого обличчя, коли вона дивиться між мною і Мірою, повз нас, і вперше в житті я бачу, як вона хитається, наче хтось вибив її з рівноваги.

Позаду мене лунають кроки, але я не можу відірвати погляду від емоцій, які у швидкій послідовності перетинають мамине обличчя, достатньо довго, щоб подивитися, хто це, та, чесно кажучи, мені це й не потрібно.

"Ми керуємо комітетом", - оголошує Бреннан, його рука торкається моєї, коли він зупиняється між мною та Мірою. "І я думаю, що буду говорити від імені кворуму, коли скажу, що ми не захищаємо королівства, які приносять у жертву сусіднє цивільне населення, - його голова повертається до мами, і її очі вирачуються, - не кажучи вже про їхніх власних дітей, щоб вони могли безпечно сховатися за спинами своїх підопічних. Ви не уникнете страждань, які змусили терпіти решту Континенту".

"Бреннан?" шепоче мама, і бажання переступити межу і втримати її на ногах майже занадто сильне, щоб боротися.

"Заради Бога, Бреннан, - шепоче Міра.

"Коли всі троє твоїх дітей стоять проти тебе, можливо, настав час для самоаналізу. Ця зустріч офіційно завершена, - заявляє Бреннан, вступившись у нашу матір. "Твоїм інкубаторам нічого не загрожує, а наш бунт тепер має захищати свої власні". Він кладе руку на серце. "Я маю на увазі це кожною клітиною свого тіла. Ми відкидаємо вашу пропозицію миру і з радістю приймаємо війну, оскільки, схоже, ви не проживете ще два тижні, щоб боротися з нею". Він розвертається і йде геть, залишаючи нашу матір дивитися з відвислою щелепою на його спину, що віддаляється.

І це все, що було? З Сурі та Кайлінн у лісі позаду нас, Збори справді мають кворум, але Зейден мовчить.

"Так." Зейден киває, напружено напружуючи м'язи шиї. "На твоєму місці я б спробував звернутися до союзників, які допомогли виграти Велику війну... ой, зачекай. Ви розірвали з ними зв'язок багато століть тому. Гадаю, це справді прощання".

Я піднімаю на нього погляд і швидко вправляю міміку, щоб приховати своє здивування. Вони справді збираються залишити їх помирати. Ми залишимо їх помирати.

У звужених очах Мелгрена світиться гнів. "Ми тут закінчили. Роби все, що потрібно, щоб попрощатися", - каже він моїй матері перед тим, як покинути поле, прямуючи до дерев, а Кодаг рухається разом з ним, відступаючи назад і вишкіривши зуби, щоб попередити будь-кого, хто буде достатньо дурним, щоб напасти на спину його вершника.

Усі наваррські вершники поруч з мамою слідують за ним.

"Бреннан", - знову шепоче мама, її плечі опускаються всередину, і вона прикриває рот рукою. Її очі сльозяться, і біль, який я бачу в них, змушує мене відвести погляд.

Наші вершники швидко забираються верхи, залишаючи на полі лише Зейдена, Міру та мене.

"Навіщо ти хотіла побачити Вайолет і Міру?" запитує Зейден, його тон позбавлений співчуття.

"Він живий?" запитує мама Міру, її голос слабшає, як мені здається, від шоку.

"Очевидно", - відповідає вона, складаючи руки.

Мамин погляд переходить на мене, ніби я збираюся дати їй іншу відповідь. "Він той, хто залатав мене після того, як мені встромили лезо в бік".

Її очі загострюються. "Ти знаєш про це вже кілька *місяців*?"

"Жахливо залишатися в невіданні, чи не так, мамо?" Міра огризается. "Відчувати себе обманутою, можливо, навіть зрадженою власною сім'єю, не менше".

"Міро," - докоряю я.

"Вона і тобою пожертвувала, Вайолет", - нагадує мені Міра. "Можливо, вона відправила тебе в Квадрант Вершників, щоб врятувати від вбивства як писаря, коли ти дізнаєшся правду, а можливо, вона зробила це, щоб убити тебе до того, як ти дізнаєшся правду і розвалиш її дорогоцінний військовий коледж, - вона скося дивиться на мене, - що ти і зробила, якщо пам'ятаєш".

Мама розправляє плечі і піднімає підборіддя, беручи себе в руки з дивовижною, завидною швидкістю. "Мені треба поговорити з доньками", - звертається вона до Зейдена.

Він вигинає свою вкриту шрамами брову, а потім дивиться на мене, чекаючи мого рішення.

Я киваю. Якщо те, що каже Мельгрєн, правда, і її покличуть на передову, можливо, я бачу її востаннє. Від цієї думки у мене вивертає

шлунок. Одна справа - покинути її, перервати будь-який контакт, і зовсім інша - залишити її на *смерть*.

Зейден відступає, не кажучи більше ні слова, лише підставляє спину, коли проходить повз кіготь Тейрна.

"Чого ти хочеш?" запитує Міра.

"Я не впевнена, що зараз це має значення". Мама тремтячими пальцями розстібає свою льотну куртку. "Але найбільше я хочу - чого я завжди хотіла - щоб мої діти жили. Який би купол ти не виростила, керуючись інструкціями в щоденнику Ворріка, він зазнає поразки".

Міра застигла. "З нашим куполом все гаразд".

Вона бреше так само легко, як і Зейден.

"Це не так." Мама читає повну лекцію з простим поглядом. "Розріжте тіла віверн, які вчора загинули, перетинаючи ваш кордон".

Мої губи розтуляються.

"З чого ти взяла, що я не знаю, що відбувається на твоєму кордоні, Вайолет? Не знаю, де мої доньки-діти?" Вона хитає головою і окидає мене швидким, ріжучим поглядом, який змушує мене миттєво відчувати, що мені знову п'ять років, перш ніж повернутися до Міри. "Ти пам'ятаєш, як виглядали туші віверн у Самарі? Ті, що їх так люб'язно доставив Ріорсон?"

Міра киває.

"Каміння, з якого вони були зроблені, було нічим іншим, як холодним, позначеним камінням. Каміні? У темних володарів є *руни*?"

"Так. Я була там". Тон Міри загострюється.

"Якщо ти мені не віриш, то перевір віверну, яку ти вчора вбила".

"І що тоді?" запитую я.

"Вилікуй свій купол ". Вона витягує зі своєї куртки шкіряний блокнот, і мої очі розширюються від впізнавання. "Якщо ти цього не

зробиш, вони з часом перетворяться на ніщо. Твій батько якось сказав мені, що його дослідження показали, що Воррік ніколи не хотів, щоб хтось інший володів владою над куполом. Він хотів, щоб Наварра вічно утримувала першість. Але Ліра вважала, що знаннями треба ділитися".

"Воррік збрехав, - шепочу я. Але про що?"

Вона подає мені щоденник, за який мене катували за крадіжку, а потім прибиває мою душу до землі силою свого погляду. "У тебе серце вершника, але розум писаря, Вайолет. Я довіряю тобі не тільки захистити себе, але й захистити Міру і, - вона важко ковтає, - Бреннана.

Я відкриваю щоденник досить довго, щоб розпізнати мову як моранійську. Моє серце на секунду завмирає, але я закриваю щоденник, розстібаю ґудзики на куртці і ховаю його у внутрішню кишеню. Перекладатимемо все на єзиніанській мові. Морейнська - одна з мертвих мов, які я не вмію читати.

Вона з тугою дивиться через моє плече, потім по черзі дивиться на Міру і на мене. "Ви не зобов'язані розуміти мій вибір. Ви просто повинні вижити. Я люблю вас достатньо, щоб нести тягар вашого розчарування". Перш ніж хтось із нас відповів, вона розвертається на підборах, проходить повз Ейміра і зникає в лісі.

"Думаєш, вона повна лайна?" запитує Міра.

"Гадаю, що літуни можуть володіти ".

"Слушна думка."

На зворотному шляху до Аретії ми з Мірою відриваємося від строю і прямуємо до найближчої туші віверни в межах наших кордонів. Зейден залишається вірним своєму засвоєному уроку і не сперечається, коли ми відокремлюємося від бунту.

Через півгодини - і трохи творчої роботи з ножем з боку Міри - після того, як Міра знайшла пару тіл віверн, вона витягує полірований шматок, схоже, оніксу, позначений складною руною, яку я навіть не змогла б відтворити.

І ця клята штука дзижчить.

От *лайно*. То ось чому віверни раптово з'явилися знову? Хтось дав руну Венину?

Ніби камінь покликав свого партнера, туша за двадцять футів від нас здригається, а наші голови повертаються до велетенського золотого ока, що кліпає.

"Бляха, ні", - шепоче Міра, витягаючи меч.

Але я вже відкрила ворота для сили Тейрна, і коли я викидаю долоні, вона виривається на волю, вивільнена моєю панікою. Блискавка спалахує, спалахує моє бачення до білого і влучає в ціль.

Вибух відкидає нас з Мірою назад, притискаючи до холодного, жорсткого тіла віверни позаду нас. Біль пронизує мій хребет, але, здається, все на своїх місцях, коли я падаю на землю поруч із сестрою.

Ми обидві сидимо в приголомшеній тиші, спостерігаючи за димлячою, обвугленою віверною, шукаючи ознак руху.

"Ти впевнена, що їх вбиває блискавка?" запитує Міра через кілька напружених хвилин.

"Звичайно", - відповідаю я. "Дякувати Богу, темні володарі не затрималися, щоб побачити це". Схил скелі буде завалений ожилими вівернами.

Вона повільно повертає голову, щоб подивитися на мене, не відриваючи очей від тіла. "Я не тисну, але якщо ти не з'ясуєш, про що збрехав Воррік, нам усім кінець".

"Зрозуміло." Тому що я так добре попрацювала першого разу. А я навіть не знаю моррейської. Доведеться повністю покластися на Єсінію, щоб перекласти і порівняти ці дві мови. Я тремтяче дихаю. "Ніякого тиску".

Об'єднані місця інкубації в Багіаті належать нашому поколінню це найбільший актив... і наша найбільша відповідальність.

**—ЖУРНАЛ ВОРИКА З ЛУСЕРА
—ПЕРЕКЛАД КАДЕТІВ ВІОЛЕТ СОРРЕНГАЙЛ ТА ДЕЙНА
АЕТОСА**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ВОСЬМИЙ

"Упертий мудак", - бурмочу я, розвертаючись перед самою аудиторією і прямуючи до спаринг-залу. Розмови з Бреннаном за останній тиждень ні до чого не привели, і його швидке, ефективно ігнорування мого щирого прохання переглянути позицію Асамблеї щодо самарської проблеми змушує мою кров закипіти.

Я штовхаю двері трохи сильніше, ніж потрібно, і бачу, що спаринг-зал порожній, як і слід було очікувати о десятій вечора посеред вихідних, і тьмяно освітлений прохолодним сяйвом магічних вогнів, що висять над кожним окремим килимом.

Зейден стоїть на килимку в самому центрі залу, розставивши ноги і склавши руки на грудях, одягнений у спаринг-костюм і ретельно сконструйовану маску байдужості, якою він відомий.

"Я подумала, що ти жартуєш, коли отримала твою записку". Я зачиняю за собою двері, потім зосереджуюся на замку і повертаю руку в повітрі, спрямовуючи рівно стільки сили, щоб почути, як засув ковзає на місце із задоволенням клацанням. "Я не бачила тебе тиждень, і це те місце, де ти хочеш зустрітися?"

Його відправили стежити за Дрейфусом одразу після нашого повернення з Атебайна.

"Думав, що ми будемо битися. Що може бути кращим місцем для цього, ніж спаринг-зал?" Він стоїть абсолютно нерухомо, чекаючи, поки я підійду до нього. Його звичних мечів немає, але до стегна пристебнуті два кинджали.

"Тепер у тебе є спальня під охороною", - нагадую я йому, ступаючи на килимок. Хоча я не впевнена, наскільки сильний цей купол, враховуючи, що наш метод виховання куполу Аретії був явно недосконалим.

"Тепер у нас є спальня з охороною", - поправляє він мене, його погляд жадібно ковзає по мені, поки я йду вперед, зупиняючись лише за пару футів від нього.

Я не можу звинувачувати його, коли роблю те саме, впиваючись кожною деталлю його зовнішності. Незалежно від того, злюся я чи ні на його останнє викриття, я сумувала за ним кожную хвилину, коли його не було, як і завжди. "Через що саме ми сваримося? Через те, що Асамблея проголосувала за те, щоб залишити Наварру напризволяще? Чи через таємницю, яку ти знову приховував від мене?"

Його щелепа згинається. "Більшість проголосувала, як тільки ми повернулися, і хоча деталі цього голосування засекречені, я порушу регламент і скажу тобі, що я *програв*".

"Ох." Найгостріше вістря мого гніву притуплюється. "А друге питання ви волієте обговорювати тут? Де будь-хто може зайти і почути нас?"

"Якщо навколо немає повного залу, ніхто нас так не почує". Він показує жестом на порожній зал. Простягаючи руку, він криво тицяє в мене пальцями. "Ну ж бо. Я знаю, що ти розлючена, і ні, мені не потрібен зв'язок між нами, щоб зрозуміти це. Це в кожній рисочці твого обличчя, у стиснутих губах, у напрузі твоїх плечей".

Я цілеспрямовано розслабляю позу. "Ти маєш рацію, *тобі не* потрібна облігація".

"Бачиш? Все ще зла". Він рухається так швидко, що я ледве встигаю підняти руки, перш ніж він вихоплює мої ноги з-під ніг.

Чорт.

Він падає разом зі мною, однією рукою підтримуючи моє падіння, а іншою ловлячи свою вагу. Вітер, можливо, і не вибив з мене повітря, але я все одно задихаюся. Мої руки лежать на його грудях, а його обличчя за кілька сантиметрів від мого, заповнюючи мій зір і затуляючи світ навколо нас.

"Я не буду з тобою спарингувати".

"Чому?" Його брови розгублено супляться. "Ти маєш кращого вчителя? Я чув, що Еметтеріо навчає тебе різноманітним новим технікам, адже веніни так швидко пристосовуються до наших стилів бою".

"Так і є. Але я не спарингую з тобою, бо *дуже* хочу надерти тобі дупу". Я хитаю головою, моя коса злегка зачепилася за килимок піді мною.

"О, ти думаєш, що можеш завдати мені болю". Його повільна посмішка змушує мене звузити очі.

Я відводжу руку і виймаю кинджал з піхов біля ребер, прикладаю його до теплої шкіри його горла, прямо вздовж звивистих ліній його реліквії. "Я не повинна удостоювати цей коментар відповіддю". *До біса його.* Я переконуюся, що мої щити опущені, щоб він це почув.

Його очі спалахують чимось схожим на гордість, і він нахиляється до леза.

Я відступаю рівно настільки, щоб не пустит кров.

Гадаю, ми обидва щойно довели свою правоту.

"Ти здатна завдати мені такого болю, що я навіть не впевнений, що ти можеш собі уявити, Вайолет. Я можу бути достатньо вправним, щоб завдати смертельного удару, але ти одна маєш силу, щоб *знищити* мене нахуй". Його рука вислизає з-за моєї спини, щоб допомогти підтримати його вагу. "Тепер ми можемо поговорити тут, або ми можемо подивитися, чи закінчили Сгейл і Тейрн битися, і полетіти крізь цю хуртовину до найближчої вільної вершини, але не помились, ми збираємося розібратися з цим".

Я вкладаю клинок назад у піхви, потім знову піднімаю руку до його грудей. "На спаринг-маті?" Його серце б'ється під кінчиками моїх пальців, сильне і рівне, на відміну від мого, яке стукає, як барабан. У мене був тиждень на роздуми, тиждень на те, щоб захотіти, щоб він був поруч, щоб накричати на нього, але також тиждень на те, щоб обдумати логічні причини, чому він не сказав мені.

Найголовніша з них полягає в тому, що він цінує своє життя.

"Звісно, що не в нашій спальні". Його коліно розділяє моє. "Ми там не сваримося".

"Відколи це?" Це найбезглуздіша річ, яку я коли-небудь чула. Це єдиний приватний простір, який у нас є в цьому будинку.

"З цієї миті. Я щойно встановив це правило. Ніяких бійок у нашій спальні."

"Це не так працює."

"Звісно, так". Він опускає погляд на мої губи. "Ми встановлюємо правила, коли вони приходять до нас. Давай, придумай одне."

"Правило?" Я піднімаю ногу вгору, упираючись ступнею в землю, щоб мати важелі впливу, якщо захочу, але цей рух також тягне моє внутрішнє стегно вгору по його стегну, і хай йому грець, якщо це

миттєво не викликає біль, бо він у найкращому становищі, щоб її полегшити.

"Все, що завгодно".

"У нас немає секретів. Більше не *питай мене*. Більше ніяких тестів, щоб побачити, хто в цих стосунках, а хто ні. Між нами повна відвертість..." Я рівно дихаю і наношу на карту золоті цяточки в його очах, на випадок, якщо це востаннє. "Або це нічого не означає".

"Домовились."

"Я серйозно." Моя рука ковзає по його грудях до місця з'єднання плеча і шиї. "Хоча я знаю, що ти мав рацію. Я не ставила правильних запитань, бо боялася відповідей - і, можливо, досі боюся, враховуючи той факт, що ти ніколи не буваєш зі мною повністю відкритим. Майже всі в моєму житті мали від мене секрети, тому що я не ставила *правильних* запитань, не дивилася далі, ніж на поверхню, і я розумію, що будуть моменти, коли ти не зможеш розповісти мені все - така природа того, що ми робимо як вершники - але мені потрібно, щоб ти припинив налаштовувати мене на невдачу, наполягаючи на тому, щоб я з'ясувала, *що саме* я маю запитати".

"Зрозумів." Він киває. "Я просто..." М'яз на його щелепі згинається.

"Просто?" Мої пальці ковзають по його теплій шиї і занурюються у волосся.

"Мені потрібно знати, що ти будеш тут. Що що б не сталося, ти повернешся, щоб ми могли поговорити про це або поборотися". Його погляд падає на мій рот, потім ковзає по моїх рисах обличчя.

Моє серце стискається, і я ковзаю рукою по його грудях, навколо ребер, до спини, а потім зупиняюся. "Готово".

Зморшки між його бровами розгладжуються. "Я хочу, щоб *ти* знала, що незалежно від того, якою інформацією я володію, ти довіряєш мені, любиш мене достатньо, щоб зрозуміти, що я ніколи не дозволю їй завдати тобі болю. Я не найпростіша людина, але я засвоїв свій урок, повір мені. Навіть якщо це засекречено, я не буду приховувати жодної інформації, яка впливає на твоєї особистості". Він ковтає, потім врівноважує свою вагу на одній руці і проводить тильною стороною долоні по моїй щоці. "Я маю знати, що ти не втечеш, що ти знаєш, що тобі ніколи не доведеться".

"Я кохаю тебе, - шепочу я. "Ти можеш зруйнувати весь мій світ, а я все одно кохатиму тебе. Ти можеш зберігати секрети, влаштувати революцію, вивести мене з себе, можливо, *зруйнувати* мене, і я все одно кохатиму тебе. Я не можу це зупинити. І не хочу. Ти – моя гравітація. Ніщо в моєму світі не працює без тебе".

"Гравітація", - шепоче він, повільна, красива посмішка викривляє його рот.

"Єдина сила, від якої ми ніколи не зможемо втекти", - дражнюся я. Тоді моя посмішка зникає. "Я серйозно". Я піднімаю на нього брови. "Ти повинен впустити мене до кінця, інакше вся любов у світі не втримає це разом. Я людина, якій *потрібна* інформація, щоб зосередитися".

"Зроблено", - шепоче він. "Хочеш дізнатися про мого батька? Про мого дідуся і Сгейл? Про повстання?"

Може, щось простіше? "Де твоя мама?"

Він здригається, але швидко маскує рефлекс.

"Ніхто про неї не говорить, - продовжую я. - Немає ні картин, ні згадок про те, що вона була на стратах у Калдирі. Нічого. Наче ти вилупився, а не народився".

Мить розтягується між нами.

"Вона пішла, коли я був ще малим. У їхньому шлюбному контракті було сказано, що спадкоємець має дожити до десяти років, а потім вона може бути вільною, що вона і зробила. Відтоді я її не бачив і не чув про неї". Його голос звучить так, ніби він тягне його по битому склу.

"Ох." Моя рука широко розтискається на його грудях. "Мені шкода." Тепер я відчуваю себе лайном через те, що запитала.

"А мені ні." Він знизує плечима. "Що ще ти хочеш знати? Тому що я не можу зробити це знову. Я не можу пройти через місяці невизначеності, борючись за твоє повернення, не знаючи, чи не зіпсував я єдине, що дійсно має значення в моєму житті". Його очі ненадовго заплющуються. "Не те, щоб я не хотів, якщо це те, що тобі потрібно".

"Коли це проявилось?" Я ковзаю рукою по його шії. "Печать?"

"Приблизно через місяць після того, як це зробили тіні. Я вже бачив, як Карр убив іншого першокурсника за читання думок, тож коли це сталося, я зібрався з духом і пішов до Сгейл, а коли Карр запитав, чи не з'явилися у мене ще якісь дивні здібності, адже вони знали, що Сгейл зв'язала одного з моїх родичів, я збрехав, як міг. А коли моя здатність керувати тінями виявилася сильнішою, ніж вони очікували, у них не було причин копати глибше". Куточок його рота піднімається вгору. "Допомагає те, що вершник-рекордсмен вважався моїм двоюрідним дядьком, а не дідом".

"Вона справді єдина, хто знає?"

"Тільки вона. Вона взяла з мене обіцянку нікому не розповідати. Вона думає, що той, хто знає, вб'є мене або використає як зброю".

"Чорт, хіба це не те, що я зробила?" Щойно ми опинилися з Мелгреном, я запитала...

"Ні", - прошепотів він, піднімаючи руку і проводячи тильними сторонами пальців по моїй щоці. "Ти попросила мене заради блага місії, але ти ніколи б не використала її для особистої вигоди". Він нахилиється, впираючись своїм чолом у мій. "Скажи мені, що між нами все гаразд. Скажи, що це не зламало нас".

"Обіцяй, що більше не використаєш його на мені". Я витримую його погляд і запускаю пальці в тканину його сорочки.

"Обіцяю, - шепоче він, а потім ніжно цілує мене. "А тепер, ти хочеш отримати свої подарунки?"

"Подарунки?" Я вигинаюся, притискаючись до нього.

"Ти втратила два кинджали в бою з Соласом. Я виготовив два нових". Повільна посмішка розпливається по його обличчю. "Просто роззбройш мене, і вони твої".

Я ковзаю рукою по його грудях і роблю це.

***

Дев'ятнадцяте грудня. Я пишу дату на наступному чистому аркуші пергаменту у своєму блокноті, а потім дивлюся. До сонцестояння залишилося два дні, а Асамблея все ніяк не зрушить з місця. Але до Самари лише вісім годин польоту, тож я не втрачаю надії, що ми все зробимо правильно.

"Є щось у щоденнику Ліри?" запитує Ріаннон, вмощуючись у крісло поруч зі мною на брифінгу.

Майже кожна голова в нашій команді повертається до мене, і вага їхніх очікувань утворює яму в моєму шлунку. Щодня одне й те саме питання, і я не маю на нього відповіді.

"Я ж казала вам, хлопці, щойно вона закінчить, я дам вам знати".
Минув лише один розчарований день, коли я намагалась перекласти і зазнала невдачі, перш ніж передала його до Єсінії.

Я витягаю свій новий провідник з рюкзака і кладу його собі на коліна. Минулого тижня Фелікс роздав їх кожному другому і третьому курсу, і їхні теж вийшли, вершники вкладають у блискучі шматки сплаву для кинджалів кожную вільну секунду і кожную унцію енергії, що в них є. Але мій має особливе доповнення, про яке я попросила його після нашої битви з Соласом: ремінець браслета, щоб не загубити його в бою. Він достатньо довгий, щоб куля ковзала по моїй долоні, але тримає її на руці на випадок, якщо мені знадобиться звільнитися для рукопашного бою.

Літуни також працюють над вирізанням мерехтливих наконечників стріл з маорситу, щоб наповнити свої сагайдаки.

За останні два тижні, що минули після нашої зустрічі з Мельгреном, атмосфера змінилася з військового коледжу на справжню війну. У будинку відчувається нервова енергія, яка нагадує мені заряд, що витає в повітрі перед бурею. Всі другі та треті курси проходять навчання рунам, і навіть я можу визнати, що Кет все ще найкраща на нашому курсі. Вона єдина з нас, хто опанував відстежувальну руну, здатну відстежувати чужу руну. *Запаморочливо.*

Наша кузня палає безперервно, щоб виробляти зброю, а всіх вершників зняли з прибережних застав і відправили в прикордонні райони, як з Наваррою, так і з Пороміелем.

"Заспокойтеся!" наказує професорка Девера з центру сцени, до неї приєднується Бреннан, і в театрі швидко настає тиша. "Так краще".

Рідок закидає ноги на стілець перед собою, а Ріаннон змахує ними вниз, кидаючи на нього погляд "поводься, як слід".

"Що?" - бурчить він, сидючи прямо. "Ви чули список смертей за останній тиждень. Немає втрат, які варто обговорювати".

"Як більшість з вас знає, у нас немає нових нападів, про які можна було б повідомити", - починає Девера, і Рідок стріляє в Рі виразним поглядом "я ж тобі казав", піднімаючи брови. "Але у нас є оновлена карта, яка, як ми вважаємо, є більш ніж на дев'яносто відсотків точною завдяки повітряним патрулям".

Вона повертається до гігантської карти континенту і піднімає руки. Червоні прапори починають рухатися в незаперечній послідовності, віддаляючись від відомих опорних пунктів і збираючись на сході.

Більшість осідає прямо по той бік кордону від Самари, тоді як кілька червоних прапорів розкидані вздовж нашого кордону.

"Вони залишили Павіс, - зауважує Рідок, нахилившись вперед.

"Вони поїхали... звідусіль на півдні", - додає Сойєр. "І на кордоні з Тірріхом теж".

Північ, у провінціях Сігнісен і Брейвік, все ще забризкана червоним кольором.

"Але не Золя". Марен зітхає за кілька місць ліворуч, а Кет стискає губи в щільну лінію поруч із нею.

Вони, очевидно, не знають, що наші куполи працюють не на повну силу.

"Що ви можете встановити з їхніх повідомлень про пересування?" запитує Девера, повертаючись до нас обличчям.

Бреннан складає руки перед грудьми і дивиться собі під ноги, перш ніж підняти погляд на нас. Я знаю цей погляд. Він відчуває провину.

Це добре.

"Вони готуються до битви, яку передбачив Мельгрена", - вигукує вершник з Третього крила.

Принаймні, Асамблея не тримає запит Мелгрена в таємниці - лише те, як кожен з них проголосував за те, щоб вжити заходів щодо нього.

"Згодна", - каже Девера, киваючи в його бік. "Важко зробити точний підрахунок, але ми припускаємо, що більше п'ятисот віверн". Вона дивиться на Бреннана і, коли той мовчить, продовжує. "І серед них є темні володарі".

По всьому театру лунає низка лайливих слів.

"А чому ми не беремо участі?" - запитує хтось із Першого крила.

"Тому що ми злі", - відповідає Квінн з-за мосї спини.

"Що це було, кадете?" гукає її Девера.

Квінн повертається на своєму місці, але коли я озираюся, її голова високо піднята. "Я сказала, бо ми злі", - повторює вона, цього разу голосніше.

"Влучила", - бурмоче собі під ніс Рі.

Бреннан прочищає горло. "Ми не вступаємо в бій, бо Асамблея проголосувала і вирішила, що кількість жертв серед вершників і літунів буде занадто великою. Битва такого масштабу може знищити наші сили, залишивши решту континенту беззахисною".

Я хитаю головою від того, як знайомо звучать ці міркування.

"Дехто з нас має родину в Наваррі", - каже Авалінн, яка стоїть переді мною разом з іншими першокурсниками нашого загону. "Ми що, маємо просто сидіти і чекати, поки вони загинуть?"

"Вони повинні були піти", - відказує вершник звідкись з-під Другого крила.

"Не всі мають кошти, щоб забрати все своє життя і переїхати тільки тому, що наближається війна, ти, елітарний виродку", - заперечує Авалінн, її голос підвищується.

Вона має рацію, і бурмотіння згоди в усіх кулуарах стає гучнішим і виразнішим.

"Це не *те*, для чого створено "Бойове зведення"!" кричить Девера.

Ми заспокоюємося, але енергія змістилася, і не в позитивний бік.

"Давай подивимось на це по-іншому", - каже Бреннан. "Якби ти був Мелгреном, що б ти зараз робив?"

"Обсирався б", - відповідає Рідок.

Бреннан потирає перенісся. "А крім цього?"

"Підтримував би куполи", - пропонує Ріаннон. "Поки вони залишаються на повній потужності, це все лише пусті балачки з боку ворога".

"Чудова думка, кадет Матіас". Бреннан киває.

"Тож він має обирати між озброєнням своїх військ чи збереженням запасів енергії в арсеналі?" Це питання надходить з Першого крила.

"Ще одне чудове зауваження", - погоджується Бреннан. "В чому проблема з озброєнням військ?"

"Розкидання кинджалів зменшує їх ефективність як джерела енергії для куполів", - відповідає Ріаннон. "Навіть якщо енергія активно не витрачається на вбивство темних володарів, куполи все одно слабшають.

"Так." Бреннан дивиться прямо на мене. "І що б ви вибрали для себе, кадет Сорренгейл?"

"Окрім того, щоб битися, захищаючи невинних цивільних?" Слова вилітають з мого рота, перш ніж я встигаю двічі подумати про те, щоб опозорити свого брата на публіці.

"Якби ти будла Мелгреном". Він нахиляє голову, і з цього погляду я розумію, що після цього отримаю матір усіх лекцій.

Я вивчаю карту протягом серцебиття. "Я б витягнула кожен кинджал з прибережних застав, щоб посилити і підвищити потужність прикордонних застав. Вони безсилі, щойно перетнуть кордони. Віверна помре. Венін не зможе керувати. Залишається тільки рукопашний бій..."

"Або артилерія", - додає Кет.

"Саме так." Я дивлюся на неї і киваю. "Поки наваррські сили можуть фізично відбити темних воїнів і не дати їм розсіяти джерело живлення в арсеналі, реальної небезпеки вторгнення не існує".

"І це саме те, що я думаю."

"Але Мелгрен бачив, як їх розгромили", - каже літун з Другого крила.

"Давайте керуватися цією думкою". Девера показує на карту. "Якби куполи під Самарою впали, що б сталося?"

"У них буде прямий шлях до інкубатора", - відповідає хтось.

"Ні", - відповідаю я. "Ця частина куполів відлетить на свою природну відстань, приблизно на три-чотири години польоту від Басгіату, так само, як і наша. Джерела живлення на аванпостах розширюють кордони, а не створюють їх, тож поки великий шматок Наварри буде незахищеним..." Моргаючи, я знаходжу погляд мого брата.

Він киває.

Мелгрєн блєфував, розраховуючи на те, що ми не до кінця розуміємо, як працюють куполи. Він використовував тактику залякування, щоб змусити нас погодитися на бій.

"Ти хочеш закінчити цю думку, кадєт?" запитує Дєвєра.

Моя голова йде обєртом, а серце підступає до горла. Я дивлюся на карту, на тонку лінію кордону, яку не перєтинає, здається, непереможний лєгїон ворога, і думка, настільки жажлива, що я лєдвє можу до нєї дотягнутися, починає опановувати мене. "Наскільки старою є ця інформація?"

"Перєпрєшую? Дєвєра піднімає брови.

"Як довго вони сидять на кордоні?" уточнюю я, вгризаючись нїгтями в долоні, стискаючи кулаки, намагаючись придушити страх, що загрожував поглинути мене.

Вона дивиться на Бреннан, який відповідає: "Вони там вжє три дні. Ранковий звїт підтверджує, що вони не рухаються".

О боги.

"Дїємо негайно". Голос Тейрна гримить у мене в голові.

Я запихаю все в сумку, коли Дєвєра викликає іншого вершника, щоб той відповів на запитання.

"Що ти робиш?" пошепки запитує Рї, і я помічаю, що майже всі члєни мого загону обернулися, щоб подивитися.

"Мєні потрібно знайти Зейдена". Я закидаю рюкзак на плєчі і просовую руки крізь лямки, готуючись встати. "Цє не Самара".

"Гаразд. Рїаннон відкладає свої рєчі, і рєшта загону наслїдує її приклад. "Ми їдемо з тобою".

Немає часу спєречатися, тому я киваю, і ми всі виходимо, заслуживши кілька вигуків протєсту з боку Дєвєри, але звук лише

розмивається в гуркоті у моїх вухах, а думки крутяться все швидше і швидше.

Коридор відносно порожній, оскільки всі кадети на бойовому зведенні, і ми швидко виходимо із західного крила будинку.

"Де ти?" запитую я по зв'язку.

"На стратегічній нараді в залі засідань", - відповідає Зейден. "А що?"

"Я прямую до тебе. Ти мені потрібен". Ми проходимо повз двері до класу історії, а потім до великої зали.

"Хтось пояснить нам, чому ми щойно вийшли з "Бойового зведення"?" запитує Кет, за кілька кроків позаду мене.

"У Вайолет такий погляд, - пояснює Ріаннон, не відстаючи від мене.

"Той самий, який був у неї перед Битвою загонів минулого року", - каже Сойєр.

"Вона щось задумала, і з нашого досвіду ми знаємо, що треба просто не відставати від неї", - закінчує Ріаннон.

Зейден виходить із зали засідань Асамблеї і прямує прямо до мене, зустрічаючи нас посеред коридору. "Що сталося?"

"Не про Самару нам треба турбуватися."

"Чому?" Він не зводить з мене очей, незважаючи на пересування моїх товаришів по службі.

"Тому що вони сидять там і чекають", - пояснюю я. "Вони чекають вже три дні. Чому?"

"Якби я знав їхній спосіб мислення, ця війна була б закінчена", - відповідає він.

"Мельгрєн каже, що їх атакують у день сонцестояння. Це післязавтра." Боги, ми повинні рухатися швидко.

Він киває.

"Віверни не збираються знищувати куполи у Самарі. Вони не можуть пролетіти повз них. До того ж, менші орди пересунулися вздовж усього кордону. Думаю, Самара - це лише відволікаючий маневр. Думаю, вони чекають, поки всі вони впадуть".

Його очі спалахують на мить.

"Битва не може відбуватися в іншому місці, - стверджує Сойєр. "Мелгрєн це побачить.

"Ні, якщо ми будемо там", - заперечує Слоан. "Мелгрєн не зможе побачити результат, якщо нас буде троє, пам'ятаєш?" Вона піднімає передпліччя, де її реліквія звивається над краєм рукава.

"Саме так." Нігті вгризаються в мої долоні. "Він не може бачити справжньої битви, якщо ми там. Всі його сили зосереджені на Самарі, тоді як вони мають бути..."

"На Басгіаті", - закінчує мою думку Зейден, його очі шукають мої. "У Долині."

"Так.

"Хочеш повернутися?" - запитує він.

"Звісно, хочемо", - відповідає Рідок.

"Я не тебе питаю". Зейден перехоплює мій погляд. "Ти хочеш піти?"

Чи хочу? Наварра брехала своєму народові - брехала нам - шістсот років.

"Вони ніколи не прийдуть нам на допомогу", - каже Слоан.

"Вони точно ніколи не прийдуть нам на допомогу", - погоджується Кет.

Вони знову і знову дозволяли мирним жителям Пороміша вмирати, безпечно ховаючись за спинами своїх куполів, натягуючи

пов'язку на життя наваррських громадян.

"Інкубатори там", - заперечує Ріаннон.

"У нас тут є свої", - заперечує Трагер. Принаймні, я так думаю, бо не можу відірвати погляд від Зейдена.

Він - стабільний ґрунт під моїми ногами, в той час як моя голова обертається все швидше і швидше, мої товариші по загону висловлюють суперечливі думки, які збігаються з моїми власними думками.

"Моя сім'я в Моррейні", - благає Авалінн.

Голоси за моєю спиною розмиваються, коли вони справді починають сперечатися.

"Ми повинні були б виїхати майже негайно", - каже Зейден, його голос прорізається крізь шум.

"Вони збрехали нам. Стратили твого батька. Катували мене". Я змушую себе перестати рахувати їхні злочини, перш ніж вони переповнять моє сумління.

"Так."

"Я продовжую думати про курсантів-піхотинців, і про цілителів, і навіть про писарів.

Такі люди, як Каорі, залишилися позаду, ті, хто просто хотів захистити свою батьківщину". Я простягаю руку вперед, хапаюся за його руки, щоб утриматись, поки навколо нас вирує суперечка, і по збільшенню гучності отримую чітке враження, що ми вже не єдиний загін, який тут перебуває.

"Так."

"Якщо ми не підемо, ми нічим не кращі за них, залишивши їхніх цивільних помирати, коли ми можемо бути тією самою зброєю, яка їм потрібна". Я стискаю його.

"Ти хочеш воювати?" - запитує він, нахилиючись до мене, коли суперечки навколо нас стихають, і всі, мабуть, чекають, що я скажу далі. "Скажи слово, і я винесу це на розгляд Асамблеї. А якщо вони не підтримають, ми підемо з тим, хто підтримає. Я піду туди, куди підеш ти".

Від думки про те, що я ризикую своїми друзями, що я можу їх втратити, у мене збочує шлунок. Я не хочу наражати на небезпеку Тейрна і Андарну. Я радше помру, ніж ризикуватиму життям Зейдена. Та чи є вибір? Йдучи, ми ризикуємо померти, але залишаючись, ми ризикуємо стати такими ж, як наш ворог.

"Ми мусимо."

Ми не їмо наших союзників.

**— ОСОБИСТИЙ ДОДАТОК ТЕЙРНА ДО КНИГИ БРЕННАНА
ЯК ЦИТУЄ КАДЕТ ВАЙОЛЕТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ П'ЯТДЕСЯТ ДЕВ'ЯТИЙ

"Я можу зробити це сама", - стверджує Андарна три години по тому, коли курсанти поспішають до нашого поспішного і несанкціонованого шикування в центрі долини.

"Це вісімнадцятигодинний політ", - нагадую я їй, перевіряючи всі з'єднання її нового спорядження. Слава богам, вона все ще вдвічі менша за Сгейл, тож Тейрн зможе її нести. "Я поважаю твоє рішення поїхати, але це єдиний спосіб". Вона може летіти лише годину чи дві, перш ніж її м'язи крил повністю зведуть судоми.

"І ти вважаєш, що мене треба нести, як малолітню?" Вона задихається, коли я проходжу під нею і просовую пальці між її лускою і гладким металом, що вигинається під її плечима.

"Я думаю, що Тейрн здатен витримати твою вагу. Ти можеш летіти, доки не втомишся, або стримувати бунт, але носити ремені для швидкого під'єднання - це єдиний спосіб, яким я дозволяю тобі летіти. Я не хочу, щоб ти залишилась позаду, якщо випадеш зі строю". Я смикаю за сталь, щоб переконатися, що вона не піддається, як моя, коли ми повернулися до Басгіату минулого літа. "Я розумію. Ти не хочеш, щоб тебе несли. Іноді я не хочу летіти в сідлі, але це те, що мені потрібно для того, щоб їхати. Це твій вибір. Ти можеш полетіти в упряжці, а можеш залишитися позаду".

"Драconi не підкоряються людям". Вона найжачується, випрямляючи поставу.

"Ні, але вони підкоряються своїм старшим", - бурчить Таїрн, його кігті згинаються в зеленій траві поруч з нами.

"Тільки перед найстаршим у нашому лігві", - відказує вона, коли я виходжу з-під неї, намагаючись не наступити на свою льотну куртку і рюкзак, які я залишила на землі. Тут надто спекотно, щоб бути одягненою відповідно до грудневих реалій.

"Звісно, я тільки швиденько запитаю Кодага", - саркастично віджартовуюся я, відскакуючи назад, коли повз мене на повній швидкості проноситься грифон. Можливо, в небі вони повільніші за драконів, але на землі вони страшенно швидкі.

За словами Марен, вони також не надто радіють, коли їх залишають позаду.

"Постарайся, щоб тебе не вбили до того, як ми туди доберемося, Вай. Думаю, ти можеш нам знадобитися".

Рідок дражниться зліва від мене, чекаючи перед Аотромом, який огризається на наступного грифона, що пролітає надто близько. Я майже очікую, що побачу пір'я, яке посиплеться з його зубів, коли він відкине голову назад.

"Можливо, я стану старшою у своєму власному лігві". Андарна вигинає шию, стежачи за зграєю птахів у небі. Я стежу за нею, але швидко відводжу погляд, коли яскраве сонце ріже очі, на секунду обпікаючи зір і роблячи її луску блискучою, небесно-блакитною, перш ніж я розплющую очі.

"Я все ще в середньому віці, - бурчить Тейрн. "Тобі доведеться трохи почекати".

"Справді?" Вона пересуває ремінь у більш зручне положення. "Я думала, що ти на десятки років старший за свою епоху. Ти, безумовно, поводишся відповідно".

Тейрн повільно повертає голову, його очі звужуються на Андарну.

"Ти не виглядаєш старшим за сотню", - заспокоюю я Тейрна, а потім посміхаюся Марен, яка наближається з Кет.

"Ненавиджу, що ми не можемо поїхати", - каже Марен, скидаючи з плечей шкіряний рюкзак. "Ми ж повинні триматися разом, як команда, так?"

"Ти не зможеш володіти знаком", - нагадую я їй, коли вона присідає навпочіпки, порпаючись у рюкзаку. "Щойно ти перетнеш наваррські загони, ти будеш беззахисною і станеш мішенню для вершників і венинів. Не найкраща комбінація."

"І ми б вас сповільнили. Ми це чули." Кет складає руки перед грудьми, оглядаючи хаос, коли Фейрге приземляється попереду нас, змахнувши крилами, перш ніж приземлитися біля Ріаннон. "Це не означає, що ми не відчуваємо себе лайном через те, що ви всі рветесь в бій, поки ми... вчимося".

"Я не впевнений щодо навчання, бо думаю, що це Червоний Клубохвіст Девери," - додає Рідок, вказуючи на голову строю.

"Ось." Марен дістає зі свого рюкзака невеликий арбалет і сагайдак у шкіряному чохлі, потім підводиться. "Не хочу тобі цього казати, але ти жахливо стріляєш з лука".

"Дякую?"

"Це дасть тобі запасну зброю, якщо у тебе закінчатся кинджали. Просто натягуєш тятиву, поки вона не зачепиться ось тут, потім встромляєш стрілу в паз, - вона показує на центр лука, - і тягнеш вказівним пальцем за важіль".

Він компактний і не потребує багато сили, щоб ним керувати. Жест настільки добрий, що у мене підступає клубок до горла. "Він

ідеальний. Дякую." Я беру в неї зброю, але вона відсуває сагайдак подалі від мене.

"Це все наконечники стріл з маорситу, просочені та обточені, щоб вибухнути при ударі". Вона піднімає свої темні брови. "Вони в сагайдаку, але все одно вибухають. Не. Впусти. Їх."

"Зрозуміла." Я забираю у неї сагайдак, а потім ховаю обидва в свій рюкзак.

"Асамблея не зрушить з місця", - каже Зейден. Він одягнений у повне льотне спорядження, його мечі перев'язані через спину, коли він іде з моїми братом та сестрою.

"Вперті засранці". Міра також одягнена для польоту, її меч у піхвах при боці, але Бреннан - ні, і гнів, що кипить у звуженому погляді мого брата, спрямований прямо на мене.

"Вони не битимуться, навіть знаючи, що місця висиджування під загрозою?" кидає виклик Рідок, прямуючи до нас разом із Сойером, Імоджен та Квінн.

"Вони думають, що ми помиляємося", - відповідає Зейден.

"Вони думають, що поспішати на ворожу територію з ненавченими кадетами - це помилка", - огризається Бреннан. "І я згоден. Ти збираєшся вбити кадетів, включно з собою".

"Ми ж не беремо першокурсників", - каже Ріаннон, застібаючи реміні піхов на льотній куртці.

"Що за фігня", - огризається Аарік, Слоан та інші першокурсники підходять до нього, всі вдягнені в льотні куртки і сповнені рішучості. "Ми маємо таке ж право захищати місця висиджування, як і другі та треті курси". Благальний, але водночас звинувачувальний погляд, яким він дивиться на мене, завмирає моє серце. Він має таке ж право - можливо, навіть більше - захищати Наварру, як і будь-хто з нас.

"Ніхто з вас не піде", - починає Бреннан.

"Ти краще залишишся тут, знаючи, що є всі шанси, що мама помре?" Я роблю крок до брата, і Міра повертається в мій бік, обличчям до Бреннана.

Він здригається, його голова відкидається назад, ніби я його вдарила. "У неї не було жодних проблем з тим, щоб відправити на смерть будь-кого з нас трьох". Погляд Бреннана стрибає між мною і Мірою, шукаючи розуміння, якого ніхто з нас не дає йому.

"У нас немає на це часу", - читає лекцію Зейден. "Якщо ти не йдеш, Бреннан, то це твоя провина, але якщо ми не підемо зараз, є шанс, що ми не встигнемо захистити Басгіат". Він повертається, показуючи пальцем на першокурсників. "Ні в якому разі. Більшість з вас навіть не проявили печатки, і я не збираюся подавати вам ваших драконів як ще одне джерело енергії".

"Я проявила, - протестує Слоан, хапаючись за лямки свого рюкзака.

"А ти все ще першокурсниця", - заперечує Зейден. "Матіас, готуй свій загін до старту, а потім знайди лідера крила і отримай подальші вказівки. Нам потрібно буде пролетіти прямо. Я візьму Вайолет з..."

"З усією повагою, - Ріаннон випрямляється і дивиться на нього зверху вниз, - на відміну від "Військових ігор", Другий загін, Секція полум'я, Четверте крило залишиться недоторканим, хоча ти можеш приєднатися до нас."

Сойер і Рідок стають по боках від мене, і я знаю, що якщо відступлю, Квінн та Імоджен чекатимуть на мене там.

Зейден піднімає на мене свою вкриту шрамами брову, і замість того, щоб заперечити Ріаннон, я дивлюся на сестру. "Те саме

стосується і тебе. Ти можеш приєднатися, але я залишаюся зі своїм загоном".

***

Майже вісімнадцять годин потому вітер грірко дме мені в обличчя, коли ми в'їжджаємо в провінцію Моррейн і прямуємо вздовж річки Якобос через звивистий гірський хребет, що веде до Басгіату. Я ще ніколи не була така вдячний за те, що моє тіло нагрівається, коли я пливу по річці. Всі інші в нашій групі, мабуть, промерзли до нитки.

Свідченням впевненості генерала Мельгрена щодо Самари є те, що нас не зупиняють жодні патрулі... тому що їх немає. Навіть пости середньої варти позбавлені вершників, коли ми пролітаємо над містом у буйстві п'ятдесяти на чолі з Тейрном і Сгейл.

Можливо, ми й залишили позаду першокурсників, але до нас приєдналися й активні вершники, які не були розкидані вздовж скелястого кордону, як-от Міра, що летить з Тейне прямо за мною, наче боїться випустити мене з поля зору.

"Еймсір справді в Долині. Тейне буде підтримувати зв'язок із загоном, поки ти шукатимеш свою матір". Тейрн закінчує розповідати мені план, розроблений керівництвом під час польоту, який дозволить нам провести розвідку, а потім пристосуватися до того, що на нас чекає.

Моє завдання - зв'язатися з матір'ю. Ніякого тиску чи чогось подібного.

"Коли ми долетимо до повороту річки, ти знімеш свій пасок з мого, - каже Тейрн Андарні. "Лети в Долину і залишайся там. Чорний дракон-підліток викличе у Басгіаті підозру серед людей. Ховайся серед наших, поки все не скінчиться."

"А якщо я тобі знадоблюся? Як минулого разу? Я можу сховатися поруч з тобою".

Моє серце стискається при згадці про те, як вона з'явилася на полі бою навіть після того, як я благала її не висовуватися. Вона ризикувала своїм життям, щоб допомогти нам, і мало не втратила його в процесі. *"Залишайтеся з пір'яними хвостами - їм знадобиться весь твій захист, якщо куполи впадуть, - і повідомляй про все, як тільки відчуєш, що щось не так".*

Якщо ми запізнаємося, то хай допоможуть нам боги.

На повороті річки Андарна відривається і летить поруч з нами, поки її маленькі крильця не встигають за нами, а потім пірнає до вкритої крижаною кіркою річки, що протікає під нами.

"Долина", - нагадую я їй.

"Я буду там, де буду потрібна", - відповідає вона, повертаючи ліворуч, залишаючи слід річки на користь засніженого хребта, який веде назад за льотне поле і вгору в Долину.

"Не схоже, що вона має намір слухати", - кажу я Тейрну, спостерігаючи за нею, поки вона не зникає з поля зору.

"Я попереджав тебе, які бувають підлітки". Він складає крила і пірнає, залишаючи мій живіт позаду, коли ми падаємо на тисячу футів у висоту за кілька вдихів, а потім вирівнюється, коли ми знаходимося лише в сотні футів над високими дубами, що стоять уздовж річки, наближаючись до Басгіату з півдня.

У вечірньому світлі, що згасає, все виглядає так, як і має виглядати, як і тоді, коли ми виїхали шість тижнів тому, тільки вкриті свіжим шаром снігу. Я озираюся через плече і бачу, як половина бунтівників - Перше, Друге і Третє крила - відриваються від нас, прямуючи до льотного поля.

Поки всі дотримуються плану, наступна чверть приземлиться на подвір'ї квадранта, а решта продовжить рух до головного кампусу.

"Ти відчуваєш щось ззовні?" запитую я, коли в полі зору з'являються стіни Квадранта Вершників. Лише половина вікон у гуртожитку освітлена зсередини. У грудях стискається біль. Яка б жорстокість тут не відбувалася, величезна частина мене вважає це місце своїм домом.

Тут я навчалась, тут я лазила по деревах з Дейном, тут мій батько навчив мене дивам Архіву. Тут я закохалася в Зейдена і дізналася, як багато було упущено в тих самих архівах.

"Куполи ще стоять. Ми дали знати про свою присутність імперцям, і я точно відчуваю їхнє невдоволення, якщо ти це маєш на увазі". Ми перетинаємо внутрішній двір, і секції Хвоста і Пазурів відриваються від строю на чолі з Деверою, завдаючи невимовної шкоди кладці, приземляючись на стіни там, де їм зручніше. *"Але Грейм у резиденції, і вона зв'язується зі своїм другом, який перебуває в Самарі, щоб зв'язатися з Кодагом."*

"Коли ви зі Сгейл зможете долати такі відстані?" Ми минаємо парпет за мить, а потім береги Тейрну залишаються зліва.

"Роки. Грейм і Мейз спаровані вже багато десятиліть". Він проноситься над дзвіницею головного коледжу Басгіату, потім змахує крилами і б'є ними назад, зупиняючи наш рух під звуки стривожених криків вартових на чотирьох вежах, які перекрикують свої попередження.

"Там внизу люди", - кажу я йому, коли він граціозно опускається на подвір'я головного кампусу.

"Вони подвинуться".

І справді, люди розбігаються, розбігаються з його шляху, коли він приземляється. *"Якщо ти передумаєш, я просто продеруся крізь дах, щоб дістатися до тебе"*.

Я швидко відстібаю ремені, відстібаю сумку з кинджалами, яку мені доручили нести - у кожного з нас є по одному - і вилажу з сідла. *"Зі мною все буде гаразд"*, - обіцяю я, працюючи над його плечем, навіть не знімаючи льотних окулярів і не зтягуючи ремені на рюкзаку. Швидкість має значення, адже за один раз тут може приземлитися лише один дракон. Я буду сама, поки Сгейл не прилетить за мною.

Мої м'язи протестують проти різкого руху після годин їзди верхи, але я дістаюся до його плеча, потім ковзаю по знайомих гребенях його луски, поки мої ноги не торкаються землі в Басгіаті.

Щойно я звільнилася, закинувши ремінь сумки на плече, Тейрн злітає в небо. Він сильний, але й важкий, і його кігті ледь зачіпають лінію даху піхотного квадранта, коли він злітає.

Офіцери стоять у приголомшеній тиші біля стін, дивлячись на мене з відвертим шоком, і я привідчиняю двері Архіву лише на щілину, щоб наповнити своє тіло достатньою енергією для зброї на випадок, якщо хтось із них вирішить зробити хід. Піднявши руки вгору, я сканую загрози навколо себе, помічаючи капітана у темно-синьому, який тягнеться до меча. Я відступаю до стіни біля сходів, що ведуть до адміністративної будівлі, доки не відчуваю замерзлий камінь на спині.

Сгейл приземляється миттю пізніше, на мить затуляючи мені вид на моїх потенційних ворогів, а Зейден зіскакує, тіль в одній руці і меч в іншій, повторюючи мої попередні рухи, прикриваючи лише мене своєю спиною, коли він відступає в мій бік. Коли Сгейл виїжджає з подвір'я, Тейне злітає вниз, займаючи її місце в ідеально скоординованій координації.

Рух сходами привертає мою увагу, і я розвертаюся, стаючи між Зейденом і матір'ю, яка спускається повільними, неквапливими кроками, її рука на руків'ї короткого меча в піхвах, а Нолон за кілька кроків позаду неї.

Починаємо.

Тіні проносяться навколо мене, біжать по бруківці і зупиняються на першій сходинці, щойно моя мати досягає її. Її зітхання - чисте роздратування, а синці-близнюки лежать півколами під очима, які вона звужує на нас.

"Мамо". Сила потріскує, піднімаючи розпущене волосся, коли я озираюся на чоловіка, який допомагав тримати мене в полоні.

"Справді, Вайолет? Ти не могла скористатися вхідними дверима?" Вона дивиться на Міру, а потім її погляд повертається вгору, коли Кет спускається. Її обличчя опускається, але поза залишається жорсткою, як завжди.

"Він не з нами", - каже Міра, тримаючи свій меч, спрямований на капітана, який пробирався до виходу. "Насправді, він дуже розлючений, що ми прийшли".

Мамина голова злегка нахиляється в русі, який, як я знаю, означає, що вона розмовляє з Ейміром. "Здається, нас повністю захопили."

"Ми тут не для того, щоб воювати з вами. Ми тут, щоб боротися за вас", - кажу я їй. "Ви можете мені не вірити, але ваші куполи в небезпеці".

"З нашими куполами все гаразд, я впевнена, ви це відчуваєте". Мама схрещує руки, коли до нас приєднується Дейн. "Трясця твоєї матері". Вона кричить через двір,

"Голліне, відчини клятї ворота, поки один з цих драконів не злетів з даху". Вона пильно дивиться на тіні, що перекривають їй шлях.

Вони піднімаються, відступаючи до кінчиків моїх черевиків.

"Скажи іншим, що ворота відчиняються", - кажу я Тейрну.

"Я займу відповідну позицію".

За хвилину охоронці відчиняють ворота, показуючи решту нашого загону, що зійшли з драконів.

"Довірся мені, мамо. Битва, на яку ти чекаєш, буде не під Самарою, а тут". Я пояснюю свій хід думок за кілька хвилин, поки мої товариші по службі добираються до нас. "Хтось збирається знищити ваші куполи".

"Це неможливо, *кадет*". Вона хитає головою, коли навколо нас справді спускається ніч. "Вони перебувають під посиленою охороною кожної миті кожного дня. Найбільшою загрозою для куполу будеш *ти*".

"Давай перевіримо", - каже Зейден за моєю спиною. "Ти ж знаєш, що твої доньки ніколи не позбавлять Наварру захисту".

"Я точно знаю, хто мої доньки. І відповідь - ні". Її звільнення було коротким. "Вам пощастило, що ви залишилися живі, перетинаючи повітряний простір ворога. Вважайте збереження ваших життів особистим подарунком".

"Я так не думаю." Погляд Міри обводить подвір'я. "Цей двір мав би бути повний о цій годині солдатів, які повертаються з їдальні, але я нарахувала лише п'яťох солдатів. Один капітан і четверо кадетів, і ні, я не рахую цілителів у кутку. Ви ж відправили до Самари всіх, кого тільки можна, чи не так?"

Температура на подвір'ї падає з морозу до майже непридатної для дихання.

"Охоронці, що стоять за тобою, мають печатки в голові, мамо. Насправді, я б заклалась на гроші, що наймогутніші вершники в кампусі - це ти і... хто? Професор Карр?" Міра безстрашно рухається вперед. "Наші сили можуть надати допомогу або завойовувати. Вибирати тобі ".

Мамині ніздрі роздуваються, коли минають напружені секунди.

"Якщо ти не відведеш їх до куполу, - каже Дейн звідкись ззаду, - то це зроблю я". Мій батько показав мені, де вони знаходяться, минулого року". Саме тому він з нашим загоном.

"Ким ти хочеш бути? Генералом, який рятує Басгіат чи тим, хто програє її тим самим курсантам, які відкинули твою брехню?" Я піднімаю підборіддя.

"Тобі дуже личить чорне, Вайолет". Це, мабуть, найприємніше, що вона мені коли-небудь казала.

"Як сказала капітан Сорренгейл, це твій вибір. Ми марнуємо час", - відповідаю я. З настанням ночі офіційно настає сонцестояння.

Мамин погляд перескакує на Міру, потім ковзає назад до мене. "Неодмінно, давай перевіримо купол".

Мої плечі опускаються з полегшенням, але я тримаю силу напоготові, поки ми піднімаємося сходами в адміністративну будівлю, ковтаючи вузол побоювання в горлі, коли ми наближаємося до Нолона.

"Вайолет", - починає він.

Один лише звук його голосу змушує жовч піднятися в моєму горлі.

"Тримайся до біса подалі від Вайолет, і я подумаю про те, щоб залишити тобі життя, хоча б для того, щоб лагодити вершників, якщо

буде битва", - попереджає Зейден, коли ми проходимо повз нього біля входу.

Над нашими головами світяться вогники магів, коли ми входимо до знайомих залів, повз нас пробігає пара цілителів, які йдуть з боку їдальні, де з дверей визирає ще одна група кадетів у блідо-блакитній формі.

"Чрадх хвилюється", - зауважує Тейрн, його голос напружений.

"Про що міг би хвилюватися дракон Гарріка?" запитує Зейден на стежці, якою ми всі четверо йдемо.

"Руни", - відповідає Сгейл.

Саме так. Бурий Скорпіонхвіст знайшов приманку в Рессоні, бо він дуже чутливий до них. *"Басгіати були побудовані на рунах"*, - нагадую я їм.

"Це зовсім інше. Він відчуває ту саму енергію, яку виявив у Рессоні". Тон Тейрна змінюється. *"Його вершник офіційно контролює гуртожиток з Деверою"*.

Гаррік на місці.

Мама веде нас коридором до північно-західної вежі, потім спускається гвинтовими сходами, які так нагадують мені її південний аналог, що в мене перехоплює подих від запаху землі.

Капає. Капає. Капає.

Я чую цей звук у своїй голові так чітко, наче він був реальним, наче я знову в тій камері для допитів. Рука Зейдена бере мою, переплітаючи свої пальці з моїми.

"З тобою все гаразд?" - запитує він, тіні огортають наші з'єднані руки, їхній дотик м'який, як оксамит.

На секунду я сумніваюся, чи варто прикидатися, але саме я вимагала повної відвертості, тож здається справедливим, що я її даю.

"Пахне, як у кімнаті для допитів".

"Ми підпалимо цю кімнату перед тим, як підемо", - обіцяє він.

Внизу сходів немає... нічого. Лише кругла кімната, вимощена фундаментним камінням.

Мама дивиться на Дейна, а він проходить повз неї, роздивляючись візерунок, потім натискає на прямокутний камінь на висоті свого плеча. Той піддається, і камінь скрегоче по каменю, коли в кладці відчиняються двері, відкриваючи освітлений магами тунель, настільки тісний, що навіть у найхоробрішої людини може виникнути клаустрофобія.

"Прямо як в Архіві", - кажу я Зейдену.

Мама наказує солдатам, які її супроводжують, стояти на варті. Натомість Ріаннон наказує Сойєру та Імоджен охороняти їх, поки ми йдемо в тунель. Мама йде першою.

"А що сталося з охороною?" запитує Зейден, йдучи попереду мене.

Міра за моєю спиною.

"Куполи охороняють", - каже вона, повертаючи вбік, коли тунель ще більше звужується. "А тобі не здалося б підозрілим, якби охоронці стояли внизу порожніх сходів?" - запитує вона. "Іноді найкращий захист - це просте маскування".

Я йду боком, вдихаючи носом і видихаючи ротом, і намагаюся вдавати, що я десь-будь-де-інде.

Ми з тобою розважимося, ти і я. Слова Варріша прослизують наді мною, і мій пульс підскакує.

Тіні Зейдена розширюються від наших рук до моєї талії, і я відчуваю тиск, ніби його рука обіймає мене, роблячи терпимим проходження через прохід на двадцять футів, які потрібні, щоб знову

широко відкритися. Тунель тягнеться ще близько п'ятдесяти ярдів, перш ніж закінчується сяючою блакитною аркою, і гул енергії від того, що, як я припускаю, є охоронним каменем, вібрує в моїх кістках, вдесятеро інтенсивніше, ніж в Аретії.

"Бачиш, це гуар..." Мамині слова обриваються, і ми бачимо їх тієї ж миті, що й вона.

Два тіла в чорній формі лежать на землі, калюжі їхньої крові повільно розширюються, наближаючись одне до одного. Їхні очі розплющені, але вони засклені й порожні, як у щойно померлих.

Моє серце стискається, і тіні відступають разом з рукою Зейдена, коли ми обидва тягнемось до зброї.

"От лайно", - шепоче Рідок, коли інші пролазять крізь вузьке місце позаду нас, витягаючи мечі, кинджали та бойові сокири.

Метал ковзає по металу, коли мама витягує свій меч, а потім переходить на біг, біжить тунелем.

"Немає шансів, що ти залишишся тут, якщо я..." починає Зейден.

"Жодного", - кажу я через плече, вже біжучи за матір'ю по довжелезному простору. Невиразні звуки лайливих наказів відлунюють від стін тунелю, Міра швидко наздоганяє мене, потім обганяє, щоб бігти поруч з матір'ю, а Зейден не відстає від мене.

"*Ти знаєш, де в палаті є вихід до неба?*" запитую я у Тейрна, коли мої черевики стукають по кам'яній підлозі коридору. Він повинен знати, якщо він побудований так само, як Аретія.

"*За твоїми словами, я не можу забезпечити вогнем більше, ніж одного...*" Він робить паузу, ніби оцінюючи мою ситуацію. "*Вже йду.*"

"Ні!" Від маминого крику в мене мороз по шкірі, коли вони з Мірою забігають до камери попереду нас, обидві заряджають ліворуч, високо піднявши зброю.

Решта з нас добігають до кімнати, і перш ніж я встигаю оцінити ситуацію, тіні Зейдена зривають мене з ніг і штовхають йому в груди, коли він крутить нас назад, притискаючи мій хребет до стіни арки, а вістря скорпіонового хвоста апельсина проносяться над тим самим місцем, де я щойно стояла.

Там що, довбаний *дракон*?

"Ти..." Його очі широко розплющуються.

"Не влучив", - запевняю я його.

Він киває, з полегшенням переводячи погляд зі стурбованого на насторожений, і ми обидва повертаємо до входу, до нас швидко приєднуються Рідок, Ріаннон і Дейн.

Мій рот роззявляється, і сила розливається по моїх венах, така потужна, що руки гудуть.

Охоронний камінь удвічі більший, ніж в Аретії, як і кімната, в якій він знаходиться, але, на відміну від Аретії, кільця і руни, вирізьблені на ньому, перериваються ромбовидним візерунком. І на відміну від наших куполів в Аретії, цей охоронний камінь горить, охоплений зверху чорним полум'ям, яке бризкає і спалахує, коли з-за лівого боку каменю з'являється дракон, який жене маму і Міру назад до нас.

Не просто дракон. Байд.

"*Забирайтеся звідти!*" Тейрн наказує, коли Байд опускає голову, і я встигаю побачити її очі - непрозорі замість золотих, - перш ніж мама кидається до її носа, піднімаючи меч для замаху.

Байд відкидає її вбік одним помахом голови, і мама влітає в кам'яну стіну кімнати, розбиваючи голову, перш ніж впасти на купу.

Зейден викидає руку, і тіні проносяться повз, хапають Міру і маму, тягнуть їх назад до нас, а Байд реве, з її рота вилітає пара і

слина.

Вона йде вперед, її кігті клацають по підлозі, коли вона маневрує навколо каменя, відкриваючи Джека Барлоу на своєму місці на спині Байд. Від його посмішки у мене скручує живіт. "Ти якраз вчасно, Сорренгейл".

"Я буду дуже вдячна, якщо ти з'явишся в будь-який час", - кажу я Тейрну, коли тіні Зейдена відпускають Міру з мого боку, але тягнуть неприємне тіло моєї матері назад через арку.

Я не можу використовувати зброю тут, не наражаючи всіх на небезпеку. До того ж, заряд каменю перетягуватиме на себе кожен удар.

"Сюди не так легко дістатися", - гарчить у відповідь Тейрн.

"Якого біса ти робиш, Барлоу?" Дейн огризається.

"Те, що обіцяв", - відповідає той зі зловтіхою в очах.

Зейден посилає ще один потік тіней, цього разу в бік Барлоу, і Байд відвисає щелепою, її моторошні очі блимають, а в горлі палахкотить вогонь.

"Зейден!" кричу я, коли Рідок проштовхується повз мене - повз усіх нас - і викидає руки вперед, долонями назовні.

"Лягай!" кричить Рідок, і я бачу стіну льоду, що здіймається перед нами, коли Зейден тягне мене під захист свого тіла і присідає навпочіпки. Камера світиться помаранчевим на один удар серця, потім на два, коли вогонь вирує на кам'яних стінах. Рідок кричить, коли вибух стихає.

Щойно вогонь вщухає, ми підводимося на ноги, щоб зустрітися з Барлоу і Байд, але дракон знову зник за охоронним каменем.

"Я впіймала його!" Ріаннон кидається вперед і підхоплює Рідока під руки, а потім тягне його назад, звідки на місці крижаної стіни

залишилася лише калюжа. Ніщо не готувало мене до того, що я побачу обпечені руки Рідока, вкриті пухирями і кровоточиві.

"Ми візьмемо ліворуч", - каже Зейден, дивлячись на мене.

"Направо", - погоджується Дейн, кидаючи погляд на Міру, яка киває.

Ми з Зейденом біжимо ліворуч, і я перевертаю кинджал у руці, затискаю його за кінчик, готуючись кинути, як тільки ми завернемо за ріг.

Що за чортівня?

Байд підхоплюється на задні лапи, її передні кігті вчепилися у верхню частину палаючого охоронного каменю, а Барлоу не на своєму місці. Минає дорогоцінна секунда, і ми не помічаємо, як він тримається за верхню частину шиї Бейде, стискаючи один з її рогів.

Навіть Зейден не встигає зупинити падіння короткого меча Джека між лускою на шиї Байд. Крик дракона стрясає підвалини палати і різко замовкає, коли Джек проштовхує лезо на всю довжину передньої частини її горла.

Голова Джека хитається в наш бік, і він махає долонею, спрямованою назовні, кидаючи щит, який відхиляє тіні Зейдена, коли кров бризкає з горла Байд на охоронний камінь. Чорне полум'я згасає за мить до того, як Байд падає, і її вага перекидається вперед.

Охоронний камінь перекидається, і Джек намагається втриматися, даючи мені ідеальну можливість клацнути зап'ястям і випустити кинджал.

Я чую задоволений крик, коли Зейден хапає мене за талію, здіймаючи стіну тіні, яка закриває кімнату навколо нас, але не захищає нас від шуму розбитого каменю. Тріск.

Гудіння припиняється.

Куполи впали.

**За своєю суттю магія вимагає балансу.
Усе, що ви візьмете, буде відшкодовано, і не власник визначає ціну.**

**—МАГІЯ: УНІВЕРСАЛЬНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ ДЛЯ ВЕРШНИКІВ
ПОЛКОВНИКА ЕМЕЗІНА РУТОРНА**

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ

Зейден виходить з тіні, і ми обоє одночасно обертаємося, щоб оглянути пошкодження.

Моє серце стискається, і я рефлексивно тягнуся до руки Зейдена. Охоронний камінь лежить двома уламками на землі, а полум'я не видно.

Свята Данна, Наварра беззахисна.

Через тіло Байда не видно, як там Міра, тож я кидаю погляд праворуч, зустрічаючись із широкими очима Ріаннон, яка стоїть перед аркою, захищаючи Рідока і мою матір.

Джек відскакує назад від удару мого кинджала, ошелешений, але захоплений вираз обличчя викривляє його, коли він вириває кинджал з плеча і кидає його на підлогу.

"У нього залишилися лічені хвилини", - шепочу я Зейдену.

Барлоу щойно вбив власного дракона. Це незбагненно. Неможливо. І все ж Байд, безперечно, мертва, коли Джек падає на коліна і сміється в небо за п'ятдесят футів над нами.

З'являється Міра, безшумно рухаючись навколо тіла Байде, і Зейден ледь помітно хитає їй головою, коли вона піднімає свій меч. Вона тримає його наготові для нападу, але не продовжує йти вперед.

"Ти знаєш, що зараз приєднаєшся до свого дракона, чи не так?" запитує Зейден, його голос низький, а тіні рухаються в буйних вихорах

біля наших ніг.

"Що ти робиш?" Я виймаю ще один кинджал.

"Збираю всю можливу інформацію". Абсолютний спокій його тону нервує.

"У тому-то й річ", - каже Барлоу, його світле волосся закриває чоло, коли він падає вперед на руку. "Я не такий. Вони змушують нас думати, що ми нижчий вид, але ви бачили, як легко я контролював її? Як легко замінити енергію, якою вона нас пов'язувала?" Його очі заплющуються, а пальці ляскають по каменю.

"Джеку! Не роби цього!" Нолон проноситься повз Ріаннон, його обличчя розслаблюється, коли він бачить руйнування навколо себе. "Ти... ти вище цього! Ти можеш вибирати!"

Мої груди стискаються. "Те, як він це сказав, наче він очікував цього".

"Тому що очікував", - відповідає Зейден, його погляд прикутий до Джека. "Він хоче виправити його. Він намагається вилікувати його з травня. Зараз він занадто слабкий, щоб приховувати свої наміри".

"Вилікувати що? Травми від падіння?"

Зейден зосереджено насупив брови. "Джек перетворився на венина. Якимось чином йому вдалося це зробити під куполом.

Здається, мене зараз знудить.

"У нас немає вибору!" кричить Джек. "А якби й був, то я зробив свій, щойно побачив її, - він стріляє в мій бік, - зв'язану з наймогутнішим драконом з усіх, що є в Трешінгу. Навіщо їм визначати наш потенціал, коли ми здатні самі дотягнутися до долі?"

Ох. Боги. Його очі так довго були налиті кров'ю. Коли це сталося? Перед падінням. Мабуть, це було до того, як я вперше використала кинджал. Тоді, в спортзалі...

Я кинула не той кинджал.

"Байд", - гарчить Тейрн, і я дивлюся вгору, щоб побачити, як його силует затуляє зорі далеко над нами.

"Мені дуже шкода."

"Магія вимагає рівноваги, - заперечує Нолон. "Вона не дається задарма!"

"Хіба?" Джек вдихає, і каміння навколо нього перетворюється з темного, шиферно-сірого на сутінковий бежевий. "Ти розумієш, скільки сили у тебе під ногами?"

Одна брила блідне, потім інша, і ще одна.

"Зейден..."

"Я знаю." Тіні вистрілюють вперед, збиваючи Джека з ніг і женучи його по підлозі, перш ніж підняти з землі, притискаючи його в повітрі хрестиком поперек тулуба. "Коли ти перетворився?" запитує Зейден.

"Хіба ти не хочеш знати?" Джек бореться зі зв'язкою, але Зейден стискає кулак, і тіні стискаються ще сильніше.

"Я знаю, що ти мені скажеш". Зейден робить крок уперед. "Тому що мені нічого втрачати, вбиваючи тебе. Тож скажи, коли. Зароби собі трохи доброї волі."

"Перед його викликом проти мене", - відповідаю я, коли Джек відмовляється. "Він насильно ввів силу в моє тіло. Я просто не визнала її такою, якою вона є. Яким чином? Куполи..."

"Не блокуть всю силу, як дракони хочуть, щоб ти думала, що вони це роблять! Ми все ще можемо харчуватися з землі, все ще можемо направляти достатньо енергії, щоб вижити. Достатньо, щоб обдурити їх. Можливо, під *вашим захистом* ми не набрали повної сили, не здатні творити більшу магію, але не робіть помилки: ми вже

серед вас, і тепер ми вільні". Джек жестом вказує на Бейда, його погляд по черзі переводиться на мене і Зейдена. "Я ніколи не дізнаюся, чому він хоче саме тебе. Що в біса робить тебе такою особливою?"

"Це все змінює", - переконує Тейрн.

"Ти й гадки не маєш, що на тебе чекає." Джек хапається за тільця, його ноги б'ють лише по повітрю, але Зейден обмотує ще одну стрічку навколо його горла, і він завмирає. "Вони швидші, ніж ти думаєш. Він іде з ордою зелених. Як і всі вони."

"Їм може знадобитися хвилина, щоб прочитати мапу". Тон Зейдена змінюється на насмішкуватий. "І ти будеш далеко звідси, перш ніж вони прийдуть."

"Ми повинні зберегти його живим для допиту якомога довше". Я обережно зміщую свою вагу, щоб уникнути уваги Джека.

"І яке твоє рішення для цього?" запитує Зейден.

Ми повинні відрізати його від енергії. Мій погляд широко розгортається, і я бачу Нолона, що підкрадається зліва. Він тримав його під контролем усі ці...

"Сироватка", - кажу я Зейдену. "Мабуть, саме через нього вони розробили сироватку, що блокує печатку".

Рух біля Міри змушує мене поглянути в її бік, коли Дейн проходить повз неї.

"Їм не потрібна карта. Не тоді, коли я показав їм шлях. Поки ти була зайнята контрабандою зброї, ми були зайняті контрабандою її ввезенням". Рухи Джека слабшають, його дихання стає більш важким, так само, як і у Ліама. "Це місце буде нашим за лічені години". Він широко розводить долоні і тягнеться до стіни, потім здригається, коли колір вимивається з каменю.

Моє серце калатає. Ми під землею.

Зейден витягує кинджал зі сплавленим руків'ям і робить крок уперед, але Дейн добирається туди швидше.

"Ще ні!" Дейн хапає Джека за голову і заплющує очі, поки камінь за каменем втрачає свій колір.

Один. Два. Три. Я починаю рахувати удари серця, поки висихання розширюється.

На четвертому ударі Джек відриває руки від стіни і хапає Дейна за передпліччя.

"Зейден?" Це прохання, і ми обидва це знаємо, але він не діє.

Дейн починає тремтіти.

"Зейден!" кричу я. "Джек виснажує його!" Сила пульсує по кінчиках моїх пальців, готова до удару.

Лише коли Дейн кричить від болю, Зейден робить останній крок і вдаряє руків'ям кинджала по скроні Джека, збиваючи його з ніг.

Я кидаюся до Дейна, коли він, спотикаючись, відступає назад, рве на собі льотну куртку, стягує її і висмикує тканину мундира з рук, відкриваючи відповідний набір сірих відбитків рук, випалених на його шкірі в тому самому місці, де Джек схопив його.

"З тобою все гаразд?" Боги, шкіра зморщується.

"Думаю, що так." Дейн по черзі проводить руками по своїх руках, потім оцінююче згинає пальці. "Боляче, як довбаний крижаний опік".

"Я припускаю, що ти знаєш, що з ним робити? Зважаючи на те, що ти робиш це з травня?" Зейден стріляє в Нолона виснаженим поглядом.

Нолон киває, підходить до Джека і вливає йому в рот ампулу з сироваткою. Зейден відводить свої тіні, дозволяючи Джеку впасти на підлогу, потім нахиляється і відрізає Джекові нашивку Першого Крила.

"Скільки тут вершників?" запитує Дейн у Нолона, який дивиться на Джека з сумішшю невіри і жаху. Раптом я розумію, чому він завжди був таким виснаженим цього року. Він лікував душу не в переносному сенсі, а в прямому. "Скільки вершників, Нолоне?" огризається Дейн.

Швець піднімає втомлений погляд.

"Сто дев'ятнадцять кадетів", - відповідає моя мати, притискаючи руку до закривавленої голови. "Десять старших. Решту відправили на застави в середній смузі і в Самару". Вона дивиться на мене. "Плюс ті, яких ти привізла".

"Я бачила його спогади. Цього недостатньо." Дейн хитає головою.

"Що ж, цього має бути достатньо", - заперечує Міра.

"Збери всіх. Вони швидші за драконів", - каже Дейн моїй мамі.

"У нас є десять годин. Може, менше. Потім ми всі помremo".

***

Через півгодини майже всі місця в залі заповнені, і лінії чітко проходять між тими з нас, хто вирішив битися за Пороміель, і тими, хто вирішив залишитися захищати Наварру. Аретські кадати займають праву частину класу з терасою, і вперше я не дістаю ручку і папір, щоб робити нотатки, коли моя мама і Девера піднімаються на сцену разом з Дейном.

Нервова енергія в кімнаті нагадує мені ті моменти на вершині вежі в Атебайні, де ми вирішили битися в Рессоні. За винятком того, що сьогодні не треба робити вибір, ми вже тут.

Ця битва почалася в камері охоронного каменю, і ми вже програли. Нам просто пощастило, що ми ще дихаємо. Грейм передав Тейрну, що Мельгрєн з військом не прибуде, доки не з'явиться орда, що

наближається, а близько години тому прийшла звістка, що є інші віверни, які летять другою хвилею.

Ніби першої не вистачить, щоб знищити нас.

Озирнувшись через плече, до верхніх сидінь, я бачу Зейдена, який стоїть поруч з Бодхі, склавши руки на грудях, і слухає все, що говорить йому Гаррік. У моєму серці спалахує болісний біль. Як так може бути, що у нас залишилися лічені години?

Ніби відчуючи вагу мого погляду, він дивиться на мене, а потім підморгує, ніби нам не загрожує неминуче знищення. Ніби ми перенеслися в минулий рік, і це просто чергове Бойове зведення.

"Як руки?" запитує Сойєр у Рідока, коли лідери обговорюють щось на сцені.

"Нолон вилікував їх одразу після того, як подбав про генерала Сорренгейл". Рідок згинає пальці, демонструючи бездоганну шкіру. "Дейн?" - запитує він мене.

"Він нічого не може для нього зробити". Я хитаю головою. "Не знаю, чи це тому, що рана невиліковна, чи тому, що Нолон надто виснажений, намагаючись вилікувати Джека знову і знову".

"Довбаний Джек", - бурмоче Рі.

"Довбаний Джек", - погоджуюся я.

Девера починає брифінг. Розвідка повідомляє, що тисяча віверн прямує сюди. А хороші новини? Вони навіть не потурбувалися зупинитися в Самарі, а це означає, що втрати невеликі. А погана? Схоже, вони не збираються зупинитися *ніде*, а це означає, що ми не отримаємо затримки.

Дейн робить крок вперед і прочищає горло. "Хто з вас володіє руною стеження?"

Жодна рука не піднімається серед аретських курсантів, включно з Рі та мною. Басгіатські курсанти виглядають так, ніби Дейн говорить там кровліською.

"Так." Дейн засовує руку у волосся, і його обличчя падає, перш ніж він маскує його. "Це все ускладнює. Темні воїни точно знають, де ми, бо, згідно зі спогадами Барлоу, він розставив приманки по всьому коледжу і на шляху до Долини".

Гадаю, Дейн більше не тримає свою печатку в секреті.

Мої губи розтуляються. Це енергія, яку вловив Чраддх, коли ми прибули, та сама енергія, яка викликала венинів в Рессон. Знищення приманок - наш найкращий шанс виграти час, або принаймні відвернути подальші хвили.

"Я бачив, куди Барлоу поклав більшість коробок з приманками, але не всі", - продовжує Дейн, коли в дверях почулися кроки.

Усі повертають голови, коли до нас заходять піхотні кадети з невпевненими, стурбованими обличчями. Я помічаю Кельвіна, командира взводу, з яким ми були в парі на маневрах, який вдивляється в простір, його погляд то приземляється, то зупиняється на карті Наварри. На ньому такі ж знаки розрізнення, як і на решті, що наводить мене на думку, що вони відправили лише керівництво свого квадранту.

"Піхотний квадрант проведе наступні кілька годин, намагаючись вистежити їх для нас, одночасно готуючись..." Голос Дейна зривається, і він ковтає.

Девера змилостивилася над ним, зробивши крок вперед. "Сьогодні ви будете працювати у своїх загонах. Пам'ятайте, що віверни - це відволікаючий маневр і зброя. Знищивши одного з венинів, ви вб'єте і віверн, яких вони створили. Ніхто не впорається з темним

воїном поодинці. Так вас і вб'ють. Працюйте разом, покладайтесь один на одного, доповнюйте один одного, так само, як у битві загонів".

"За винятком того, що це справжня битва, - каже собі під ніс Ріаннон.

Де справжні кадети будуть *по-справжньому* гинути.

"Пам'ятайте, що венин буде імітувати ваш стиль бою, тому змініть його, якщо у вас немає іншого вибору, окрім рукопашного бою", - продовжує Девера, лінії її рота напружені від хвилювання і, можливо, трохи страху.

Курсанти Басгіату перешіптуються між собою і сідають на свої місця.

"Закладаюся на всі кинджали, які ми принесли з собою, що їх не вчили битися з венином". Сойєр хитає головою, барабанячи кінчиками пальців по столу.

"Першокурсники, які ще не проявилися, я сподіваюся, що ви спакувалися і готові до польоту, якщо ми впадемо. Цілителі наповнюють лазарет і готуються. Писарі вже в процесі евакуації з нашими найважливішими текстами". Девера дивиться на матір.

Звісно, що так. Мені залишається тільки гадати, які тексти вони вважатимуть достатньо цінними, щоб зберегти, а які зручно буде залишити, щоб спалити.

Мама дивиться праворуч від мене, де стоїть Міра з кількома подругами, потім опускає погляд на мене. "Завдання, які ми сьогодні отримали, були прийняті з урахуванням інтересів Басгіату та Долини. Серед вас є неймовірно потужні печатки. Обдаровані вершники". Вона дивиться в перший ряд, де сидить Еметтеріо. "І навіть бойові майстри. Але не буду вам брехати..."

"Це вперше", - бурмочу я, і Ріаннон тихо насміхається собі під ніс. "- Ми в меншості, - продовжує мама. "У нас недостатньо сил. Однак, шанси можуть бути проти нас, але боги з нами. Незалежно від того, пішли ви після Молотьби чи залишилися, ми всі - наваррські вершники, пов'язані з метою захистити драконячий рід у найтемнішу годину, і ось вона настала".

Найтемніша година найдовшої ночі в році. Мій шлунок бурчить, коли я борюся зі спіралеподібною вагою безнадії.

"Я хочу, щоб ти поїхала в Аретію", - кажу я Андарні. "Забирайся звідси, поки вони не прийшли. Сховайся, де зможеш, і повертайся до Бреннана".

"Я буду там, де я потрібна, і це з тобою", - відповідає вона.

Усі аргументи, які я могла би навести, щоб зберегти їй життя, не мають значення, і ми обоє це знаємо. Люди не віддають драконам накази. Якщо вона вирішила померти зі мною і Тейрном, я нічого не можу з цим вдіяти. Я стискаю губи між зубами і прикушую, щоб відігнати жало, яке підступає до моїх очей.

Нігті впираються в долоні, поки мама розподіляє активних вершників по кадетських загонах, розподіляючи досвід між групою. Гарріка призначено до Першого загону, секція Полум'я, Хітона - до Першого загону, секція Кігтів, а Емері - до загону в Першому крилі. "Капітан Сорренгейл". Мама дивиться на Міру. "Ти будеш у другому загоні, секція Полум'я, четверте крило".

Весь наш загін дивиться на Міру, і мої очі розширюються від страху, який спалахує в її очах.

Злість кипить у моєму зв'язку з Зейденом. *"До біса це."*

"З усією повагою, генерале Сорренгейл, - відповідає Міра, знизуючи плечима, - якщо ми дійсно хочемо використовувати наші

значки з максимальною користю, то я повинна бути в парі з вами як остання лінія оборони, оскільки тепер я можу захищати без куполу".

Мамині брови здивовано піднімаються, а мій погляд стрибає між ними, наче я дивлюся спортивний матч.

Міра ковтає, а потім дивиться на мене. "А лейтенанта Ріорсона слід перевести до другого загону, оскільки його значок раніше довів у бою, що він доповнює кадета Сорренгейл". Вона дивиться на мене так, ніби ми сидимо за обіднім столом одне від одного, а не в розпалі передбойового брифінгу. "Як би я не хотіла бути її щитом, він дає нам найбільшу ймовірність зберегти нашу найефективнішу зброю живою".

Минає напружена секунда, поки я дивлюся на нашу матір.

"Хай буде так". Мама киває, а потім закінчує змінювати блок.

Спека вздовж зв'язки спадає, і моя постава з полегшенням розслаблюється. Принаймні ми будемо разом.

"Ми отримаємо вас обох?" Рідок швидко посміхається. "Можливо, у нас є шанс протриматися годину".

"Ставлю на дві", - киває Сойєр.

"Ви обидва замовкніть, поки я не розтрощила вам голови", - попереджає Імоджен з місця позаду нас. "Менше чотирьох годин - неприйнятно".

Скільки протримався Рессон? Один? А було десять вершників і сім літунів проти *чотирьох* венів.

"Тепер, коли це вирішено, - каже мама, коли Каорі ступає на підлогу, підкидаючи ілюзію у вигляді карти Басгіату та околиць, розгорнутої зверху вниз. "Ми ділимо Басгіат, Долину та прилеглі території на сітку секторів".

Каорі клацає пальцями, і на карті з'являються лінії сітки.

"Кожен загін відповідатиме за сектор повітряного простору, а піхота прикриватиме землю", - продовжує мама, киваючи на Каорі. Емблеми загонів з'являються на різних сітках, і за секунду я знаходжу наш загін на боці Долини, в парі з загоном Першого крила. Усередині простору немає жодної латки, але там повно незв'язаних драконів, безсумнівно, готових захищати свої інкубаційні місця. "Запам'ятайте ці сітки, тому що у вас не буде часу витягнути карту, коли ви будете там. Якщо він у вашому повітряному просторі, ви його вбиваєте. Якщо він перетинає повітряний простір іншого загону, ви дозволяєте їм знищити його. Уникайте виходу з повітряного простору за будь-яку ціну, інакше це перетвориться на неорганізовану ближню сутичку, а це неминуче призведе до слабких мереж. Ми будемо перепризначати вас за необхідності, як тільки з'являться повідомлення про жертви".

Ні, якщо про них повідомлять.

Решітка за головним корпусом, де розташована палата, жахливо гола, наче вони вже здали приміщення.

"Це неправильно", - шепочу я. "Ми повинні захищати охоронний камінь".

"Зламаний?" тихо перепитує Сойєр.

"Скажи це", - закликає Ріаннон.

"У тебе більше шансів пережити це", - бурмоче Рідок, зрушуючись на своєму сидінні.

Я прочищаю горло. "Було б помилкою відмовитися від охоронного каменю".

Моя мати кидає на мене несхвальний погляд, і температура падає на кілька градусів. "Чому тільки мої доньки говорять без черги?"

"Це у нас від матері", - сухо відповідає Міра, і цей смертоносний погляд переходить на неї.

"Це помилка", - продовжую я. "Ми не знаємо, яка сила залишилася в камені, і він був розміщений саме в цьому місці, тому що він знаходиться над найсильнішим природним потоком сили, за словами Уорріка".

"Хм." Цього разу в мій бік дивиться не моя мати. Це генерал Сорренгейл. "Ваша думка прийнята до відома".

Надія спалахує в моїх грудях. "То ви виділите загін?"

"Ні в якому разі. Ваша думка, навіть якщо вона врахована, є *хибною*". Вона звільняє мене без жодного слова, без аргументації, яку ми б отримали, якби це був бойове зведення, залишаючи мене вдвічі меншою від мого початкового розміру, зіщулившись у своєму кріслі.

Хвиля тепла заливає нас, але вона не приглушує холоду від її відмови.

"У вас є накази на ранок", - каже мама. "Вершники, знайдіть найближче ліжко і спіть стільки годин, скільки зможете. Більшість з вас, хто покинув Басгіат, знайдуть свої кімнати не загарбаними, і в більшості з них все ще є ваша постільна білизна. Нам потрібно, щоб ви відпочили, щоб бути ефективними". Вона оглядає кімнату для брифінгів так, ніби бачить нас востаннє. "Кожна хвилина, яку ми протримаємося, дає нам шанс, що підкріплення повернеться. Кожна секунда має значення. Не помиліться, ми *протримаємося* якомога довше".

Я дивлюся на годинник. Ще немає восьмої, а це означає, що я можу повторювати свою мантру ще кілька годин. Сьогодні я не помру.

Не можу сказати того ж про завтра.

***

Зірки все ще підморгують на нічному небі, коли ми з Знйденем одягаємося у відносній тиші моєї кімнати. Виявляється, решта

курсантів залишили недоторканими всі приміщення, окрім кают лідерів крила, ніби чекаючи, що ми зрозуміємо свою помилку і повернемося.

Ті кілька годин сну, що нам вдалося поспати, були в кращому випадку уривчастими, я відчував себе не на повну силу і трохи паморочиться в голові, але, принаймні, мене не мучили кошмари.

А може, моя уява й справді надто активна.

Зейден цілує доріжку вздовж мого хребта, його губи обмацують кожен сантиметр шкіри, коли він зашнуровує мене в обладунки поверх набедреника на моєму лівому плечі, який стабілізує суглоб, що болить. Мої очі заплющуються, коли він досягає моєї нижньої частини спини, і бажання, яке він більш ніж вгамував минулої ночі, спалахує знову, розливаючись по моїй шкірі. Кілька простих поцілунків - це все, що потрібно, і моє тіло миттєво підлаштовується під його.

"Продовжуй так робити, і ти знімеш це", - попереджаю я його, дивлячись вниз через плече.

"Це була погроза чи обіцянка?" Його очі темніють, коли він підводиться і прив'язує мене, заправляючи шнурки, щоб вони не розв'язалися. "Тому що я без проблем проведу наші останні тихі хвилини цього ранку, заплутавшись у тобі". Він ковзає рукою по вигину мого стегна, коли повертається до мене обличчям, проводячи пальцями по поясу моєї льотної куртки, а потім занурює їх між гудзиками і моїм животом.

Ми не можемо цього зробити, не можемо сховатися і вдавати, що війна не йде за нами. Не можемо ігнорувати, що більше десятка приманок не було знищено - або навіть знайдено - коли достатньо було лише *однієї*, щоб привести венину до Рессона, і ми знайшли лише половину з того, що Джек залишив у кампусі. Не можу заперечувати,

що останні повідомлення від небагатьох вершників, достатньо хоробрих, щоб залишитися у фортах середньої смуги вздовж маршруту з Самари, передають, що атака неминуча в найближчі пару годин. Але боги, я цього не хочу.

"Ми не можемо". Жаль пронизує слова, і все ж я не можу стриматись, щоб не обійняти його за шию. "Як би мені не хотілося зачинити двері і дозволити решті світу згоріти навколо нас".

"Ми можемо". Він піднімає руку до моєї шиї і притискає мене ближче, доки наші тіла не зустрічаються від стегна до грудей. "Скажи слово, і ми полетимо".

Я дивлюся в його очі, відзначаючи кожную золотисту цятку, на випадок, якщо у мене не буде іншого шансу. "Ти ніколи не зможеш змиритися з тим, що ми покинули наших друзів".

"Можливо." Його брова зводиться менше ніж на секунду, так швидко, що я майже не помічаю, як він нахиляється до мене. "Але я знаю, що не можу жити без тебе, тому повір мені, коли я кажу, що якась дуже реальна, дуже голосна частина мене кричить, щоб я забрав тебе звідси і полетів на Аретію".

Мені дуже добре знайоме це почуття, тому, перш ніж наважитися озвучити його, я піднімаюся на носочки і цілую його. Від першого дотику наших вуст між нами спалахує тепло, і він хапає мене за сідницю, піднімаючи. Я відчуваю, що ми рухаємося, повертаюся, коли розтуляю губи для його язика і викидаю всі логічні думки за двері.

Моя дупа вдаряється об стіл, і я притискаюся до нього міцніше, цілую його сильніше, коли він знову і знову нахиляє свій рот до мого, беручи все, що я пропоную, і віддаючи все назад. Це не те повільне дослідження, яке ми розділили минулої ночі, затримуючись на

кожному дотику, знаючи, що це може бути востаннє. Це несамовито і дико, гаряче і відчайдушно.

Моя рука впирається в його волосся, притискаючи його ближче, ніби я все ще маю здатність Андарни зупиняти час, ніби я можу втримати нас у цій миті, якщо просто продовжуватиму цілувати його.

Він стогне мені в рот, а його пальці розстібають гудзики на моїх штанах, в той самий момент, коли я тягнуся до його.

"Ми швидко", - обіцяю я між поцілунками, що поглинають душу, розстібаючи перший гудзик.

"Швидко", - повторює він, ковзаючи рукою по моєму животу і залазячи в штани, - "це не те, про що ти зазвичай благаєш мене". Його пальці розчісують...

Хтось стукає.

Ми обоє завмираємо, важко дихаючи один одному в рот.

Ні. Ні. Ні.

"Не зупиняйся". Якщо ця хвилина - все, що нам залишилося, то я хочу її. Боги, якби він тільки опустив руку на долю дюйма нижче...

Його очі шукають мої, а потім він бере мене в рот, ніби результат цього поцілунку вирішить нашу битву.

"Я знаю, що ти там!" Ріаннон гавкає через двері, і стукіт змінюється на стукіт у двері. "Припини ігнорувати мене, поки це не стало найнезручнішою ситуацією, відомою Наваррі".

"П'ять хвилин", - благаю я, коли рот Зейдена ковзає по моїй шиї.

"Зараз", - вимагає глибокий, знайомий голос, і Зейден робить крок між нами, бурмочучи собі під ніс прокляття.

Не може бути. Чи може? Але про всяк випадок я випускаю руки зі штанів Зейдена і швидко застібаю гудзик на своїх, перш ніж

зіскочити зі столу і кинутися до дверей, не шкодуючи секунди на те, щоб перевірити, чи одяг Зейдена теж на місці.

"Від'єднай свої частини тіла або що ти там робиш..."

Я відмикаю двері легким рухом руки і відчиняю їх, щоб побачити не лише всіх літунів другого і третього курсів нашого загону, але й кількох першокурсників, включаючи Слоан.

І Бреннана.

Не думаючи про правила чи пристойність, я кидаюся в його обійми, і він ловить мене, міцно притискаючи до своїх грудей. "Ти прийшов".

"Я залишив тебе і Міру тут боротися з цим самотужки одного разу, і я ніколи не зроблю цього знову. Я знав, що облажався, як тільки ти пішла, але грифони літають не так швидко, як дракони". На секунду він стискає мене сильніше, а потім відпускає. "Скажи мені, де я можу бути корисним."

"Це літуни?" Кожна голова повертається в коридорі, коли моя мати наближається з двома своїми помічниками, але її кроки сповільнюються, коли її погляд переходить на мого брата. "Бреннан?"

"Я тут не заради тебе". Він відштовхує її, не сказавши більше жодного слова в її бік. "Матіас збирається відправити літунів полювати на приманки. Вони швидші на землі і краще орієнтуються в рунах".

"Так і є", - погоджується Кет, недбало знизуючи плечима, оцінюючи коридор так, ніби шукає слабкі місця в конструкції. Можливо, так воно і є. "І ми не відступаємо від своїх планів. Ми будемо боротися".

Може, вона мені й не подобається, але, чорт забирай, я її поважаю. Пошук цих приманок дасть нам дорогоцінний час, щоб...

Я хапаю Бреннана за руки, і в моїх грудях спалахує іскра надії.
"Ти коли-небудь стикався з чимось, що не можеш виправити?"

"Магія", - відповідає він. "Я не можу полагодити реліквію чи щось таке. Напевно, і руни теж."

Якщо він може це зробити, нам просто доведеться протриматися достатньо довго, поки не прибуде Кодаг. "А як щодо охоронного каменю?"

Брови Бреннана стріляють вгору, і я дивлюся повз нього на Ріаннон. "Ми повинні охороняти кімнату, принаймні дозволь йому *спробувати*".

Рі киває, потім повертається до моєї матері, яка все ще дивиться на Бреннана, наче на галюцинацію. "Генерал Сорренгейл, Другий загін, Вогнева секція, Четверте крило, офіційно просить дозволу на охорону повітряного простору над камерою охоронного каменю".

Мама не зводить очей з Бреннана. "Дозволяю".

Хоча існують певні суперечки, існує думка, що перетворення венина посилює одне з почуттів темного володаря. Саме цей вчений вважає, що винуватець смерті короля Грейтвілда розвинув гостріший зір. Бо навіть найкращі королівські літуни Його Величності не змогли розгледіти крізь темряву, що в ній сховався венин, аби вбити нашого улюбленого короля.

-НЕАКРЕДИТОВАНЕ ДОСЛІДЖЕННЯ МАЙОРА ЕДВАРДА ТІЛЛЕРА ПРО ВЛАСНІСТЬ ВЕНИНА В БІБЛІОТЕЦІ КОРДИНА

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ПЕРШИЙ

До світанку ще година, а вершники нашого загону стоять на хребті над головним містечком Басгіату, наші дракони вишикувалися позаду нас. Горизонт містить нечіткі обриси, обіцянку світла, але він підморгує і зникає з мого зору, коли лінія горизонту зміщується, коливання форми на постійному наближенні стає більшим з кожною хвилиною.

Сотнями футів нижче, перед брамою Басгіату, моя мати чекає на Аймсіра зі своїм особистим загonom, включаючи Міру і Тейне, трохи позаду неї. Вона стоїть перед усіма нами, її трьома дітьми і місцем, заради якого вона пожертвувала нами і своєю душею.

"Вони йдуть", - каже мені Тейрн, його постава застигла, поки інші переносять свою вагу або впиваються кігтями в засніжений розкладений граніт гірського схилу.

Загони Третього і Четвертого крил стоять у строю на горах навколо нас, але Перше і Друге крила - половина наших сил, тепер, коли ми повернулися до кадетів Басгіату - відправлені на край Долини. А наш загін охороняє повітряний простір над сотнею ярдів між

задньою частиною головного кампусу і крутим хребтом, на якому ми стоїмо, в тому числі дуже добре замаскований вхід до палати на сотні футів нижче, де працює Бреннан. Слоан, Аарік та інші першокурсники з ним під виглядом того, що приносять все, що йому потрібно, але Рі наказала їм бути на боці Бреннана, головним чином, щоб забезпечити їхню безпеку.

"Я знаю. Я озираюся через плече, де Андарна затягує пасок між Тейрном і Сгейл. Вона з'явилася годину тому і відмовилася йти.

"Так само було в Рессоні?" запитує Ріаннон праворуч від мене, її руки нервово перебирають піхви та ножни.

"Як ти себе почуваєш?" запитую я.

"Так налякана, що майже впевнена, що або моє серце не витримає, або я зараз обісеруся", - відповідає Рідок з іншого боку від неї.

"Я хотіла сказати "жахливо налякана", але, звісно, це теж підходить". Ріаннон киває.

"Так. Саме так я себе і відчувала". Я знову роблю звичну перевірку, не те, щоб у мене був час повернутися до своєї кімнати, якщо я щось залишила. Зейден дістав кинджал, який я встромила в плече Джека, що дає мені цілих дванадцять, плюс два кинджали зі сплавленими руків'ями та ручний арбалет, пристебнутий до правого стегна. Я повністю озброєна.

Завдяки кинджалам, які ми привезли з собою, і кузні тут, у Басгіаті, кожен кадет озброєний.

"Чи буває легше? Йти в бій?" запитує Сойєр поруч з Рідоком, дивлячись вниз на коледж. Піхота розгорнута в кожному дворі, в кожному коридорі, в кожному вході - останній рубіж дуже крихкої оборони.

"Ні", - відповідає Зейден зліва від мене. "Ти просто навчишся краще це приховувати. Усім зрозумілий план?"

"Вершники підпорядковуються Рі, літуни підпорядковуються Брагену", - читає Квінн нашому загону з лівого краю лінії. "Коли вони прибудуть."

Літуни все ще полюють за коробками. Якби не приманки, можливо, віверни дочекалися б денного світла. Можливо, їм знадобилося б більше часу, щоб відчутти, де знаходяться місця висиджування. Можливо, знищення приманок відлякає наступну орду, яка неминуче прийде слідом. Але тисяча "можливо" не змінить того, з чим ми стикаємося зараз.

"Ми залишаємося в нашому секторі", - каже Імоджен з боку Квінн, заплітаючи довгі рожеві пасма волосся, щоб вони не потрапляли їй на очі. "Якщо віверна залишає наш повітряний простір, ми передаємо її під відповідальність іншого загону, щоб випадково не залишити наш сектор без охорони. Ми зберігаємо наш повітряний простір за будь-яку ціну".

"Ріаннон на чергуванні з кинджаломи, - каже Рідок, потираючи руки, хоча сьогодні вранці нетипово тепло. Я навіть не бачу свого дихання. "Вона принесе і роздасть, якщо якийсь венин впаде з своєї віверни і забере з собою наш кинджал".

"Чому ти не можеш просто потягти їх усіх донизу за допомогою тіньової сили?" Сойєр дивиться в бік Зейдена так, ніби є хоч якийсь шанс, що він ще не подумав про це, погляд, який віддзеркалюють Рі та Рідок.

"Окрім того, що я мало не згорів, стримуючи сорок з них у вузькому просторі, як долина, а на відкритій рівнині їх, схоже,

вдесятеро більше?" Зейден підраховує, вигинаючи свою вкриту шрамами брову.

"Так. Це." Сойєр киває сам собі.

"Потрапити у вітер - це помилка", - попереджаю я їх, коли вітерець зі схилу стає помітним вітром, але йому теж бракує крижаного холоду грудня. "Так, вони намагатимуться вбити нас, але не дозволяйте їм відволікти вас від їхнього творця. Вбийте венина, який їх створив, і ці віверни впадуть. З нашого досвіду, під час бою вони тримаються ближче до своїх створінь".

"Ви знаєте свої пари?" запитує Рі, дивлячись вниз по лінії.

Усі кивають. Наша мета - завжди двоє проти одного на нашу користь.

"Залазимо", - наказує Ріаннон.

Я швидко розвертаюся і обіймаю її, а вона хапає Сойєра і Рідока, затягуючи їх до себе. "Не застигайте, - кажу я їм. "Що б не сталося, просто продовжуйте рухатися. І залишайтеся в повітрі. Вони можуть вбити вас, якщо осушать землю, на якій ви стоїте. Сьогодні ніхто не помре."

"Сьогодні ніхто не помре", - повторює Рідок, і Сойєр киває, коли ми розходимося.

"Ти бачив Єсінію?" запитує Рі у Сойєра.

Я піднімаю брови. "Вона тут?"

"Прилетіла з Марен", - каже Сойєр, хитаючи головою. "Гадаю, грифони в цьому плані трохи легші на підйом, ніж дракони. Вона в архіві, порівнює щоденник Варріка з щоденником Ліри, щоб з'ясувати, чому куполи в Аретії несправні. Коли ти сказала, що боїшся, що куполи впадуть тут, вона почала хвилюватися, що ми не зможемо

підняти їх назад, не знаючи, що сталося в Аретії. Виявляється, вона має рацію".

"Вона не повинна бути в Басгіаті." Я хитаю головою, і моє серце мчить галопом. "Вона там абсолютно беззахисна."

"Вона боялася, що зрозуміє різницю між щоденниками і буде занадто далеко, щоб допомогти. І якщо Бреннан полагодить той камінь, вона - наш єдиний шанс на успішне встановлення куполів, - відповідає Сойер, відступаючи, щоб слідувати за Рідоком до їхніх драконів.

"Вона має таке ж право ризикувати своїм життям, як і ми", - нагадує мені через плече Рі, прямуючи до Фейрге. "А тепер розігрій свої вмілі руки або зроби все, що тобі потрібно, щоб підпалити це місце".

Я повертаюся до Андарни, поки Зейден закінчує розмову з Квінн та Імоджен. "Обіцяй мені, що будеш ховатися."

"Я можу сховатися." Вона відступає на крок, і я кліпаю... Це майже як якщо б вона зникла прямо в темряві.

"Добре бути чорним драконом", - пирхає Тейрн. "Ми народжені для ночі".

Я йду за Андарною і чухаю лусочки між її ніздрями, коли вона опускає голову. "Залишайся на місці. Марбх під тобою, наглядає за Бреннаном. Якщо хід битви зміниться, він наглядатиме за тобою, але ти мусиш іти. Обіцяй мені."

"Я стоятиму. Я буду пильнувати. Але цього разу я тебе не покину". Вона робить вдих, що злегка пахне сіркою, і моє серце завмирає. Вона бачила надто багато для свого віку.

"Було легше, коли ти була маленькою". Я чухаю їй останню подряпину. Кожен дракон у нашому загоні знає, що має подбати про

неї, якщо ми з Тейрном впадемо. Але тільки вона може зробити вибір - піти.

"Тоді я теж не послухала."

"Слушна думка."

"Вже майже час", - оголошує Тейрн, і моє серцебиття прискорюється, коли я повертаюся до сонця, що сходить, помаранчева смуга якого освітлює не лише горизонт, а й масивну хмару віверн, що вже майже тут.

Ще один порив теплого вітру, і зорі підморгують над нами, а темні хмари насуваються з-за гір, заряджаючи повітря енергією, яка кличе мене до себе.

Зейден зустрічає мене між Тейрном і Сгейл - сценарій, який дуже нагадує мені Рессон. Він тягнеться до мене, його тепла рука охоплює мою потилицю. "Я кохаю тебе. Поза тобою для мене не існує світу". Нахилившись, він впирається своїм чолом у мій. "Я не зміг тобі цього сказати, коли ми востаннє посварилися, а мав би".

"Я теж тебе кохаю". Я обхоплюю його за талію і змушую посміхнутися. "Зроби мені послугу, не вмирай. Я не хочу жити без тебе". Їх так багато, а нас так мало.

"Ми не вмираємо сьогодні".

"Якби ми всі відчували таку впевненість", - намагаюся жартувати.

"Ти зосереджуєшся на ворогові і на своєму житті". Він цілує мене міцно і швидко. *"Навіть сам Малек не зміг би втримати мене від тебе".*

Я відсахнулася від перших бризок, що потрапили мені на голову.

"Дощ?" Зейден піднімає очі. *"У грудні?"*

Тепло. Дощ. Заряд у повітрі.

"Це моя мама." Повільна посмішка розпливається по моєму обличчю. "Це її спосіб просочити свою улюблену зброю". Мене.

"Нагадай мені подякувати їй потім". Він втягує мене в ще один швидкий поцілунок, а потім відвертається, не сказавши більше жодного слова, і бігцем сідає на Сгейл.

Я дивлюся на небо і глибоко дихаю, щоб витримати тиск, який на мене щойно чинила мати. Шторм допоможе мені, але якщо дощ посилиться, це коштуватиме нам допомоги грифонів. Вони не можуть літати у щось важче за мряку.

"Вони охоронятимуть землю і переправлятимуть поранених, - каже Тейрн, опускаючи плече. Я підіймаюся по його передній нозі, дощ розбризкується по лусці. Сідаю в сідло, застібаю ремінь на стегнах і перевіряю, чи надійно закріплений сагайдак, який дала мені Марен, на лівому боці сідла, в межах легкої досяжності. Я не хочу ризикувати, що моє плече зісковзне, пристібаючи його до спини. Потім я дістаю з кишені трос і надягаю на зап'ястя новий сталевий браслет, прикріплений до нього зверху.

Лише тоді, коли я впевнена, що готова настільки, наскільки це можливо, коли енергія тече по моїх венах теплом, яке ще не обпікає, я з нетерпінням чекаю на наближення ворога.

Моє серцебиття затинається.

Боги, вони *скрізь*, їхня орда більша за будь-який бунт, який я коли-небудь бачила.

Літаючи на різній висоті - майже нарівні з нашою позицією - море сірих крил, напружених ший і роззявлених пащ поглинає схід сонця.

Ми значно недооцінили їхню чисельність, а знати, що за цим піде ще одна хвиля? Моє горло стискається, коли я дивлюся на ряди мого

загону. Немає жодного шансу, що всі ми вийдемо звідси живими... якщо взагалі вийдемо.

Але ми повинні протриматися достатньо довго, поки Бреннан не полагодить охоронний камінь. Якщо ми зможемо підняти куполи, навіть якщо Єсінія не знайде те, що ми пропустили в Аретії, ми зможемо оглушити віверн достатньо довго, щоб убити їх.

За кілька вдихів віверни наближаються настільки, що я можу розгледіти, хто з них має вершника, і коли їхня кількість сягає двох десятків, я зупиняюся заради власної розсудливості. Жах ковзає по моєму хребту, і я глибоко дихаю, щоб примусити його повернутися назад. Я не принесу користі Тейрну та Андарні - нікому з мого загону - якщо піддамся паніці, а ще гірше, якщо не зможу повністю контролювати ситуацію.

Вони будуть в межах досяжності за лічені хвилини.

"Можливо, нам варто було виїхати. Зупинити їх на рівнині." Я не можу допомогти, але переосмислюю наш план, оскільки страх стискає мої груди і прискорює серцебиття.

"Їх занадто багато. Вони могли б легко зайти з флангів і оточити нас. Тут ми знаємо кожен каньйон, кожную вершину, і вони не зможуть нас обійти, - відповідає Тейрн."

Їм доведеться пройти крізь нас.

"Вони розосереджуються", - каже Тейрн, крутячи головою. "Їхнє розташування вказує на те, що вони залучать усі наші сили замість того, щоб націлитися на Долину, як ми планували".

Мій шлунок падає. Ми погано розподілилися. *"Тоді ми просто повинні бути впевнені, що вони ніколи не дійдуть до Долини, чи не так?"*

"Ти матимеш чисте поле для стрільби лише лічені секунди", - нагадує мені Тейрн.

"Я знаю. Як тільки дракони почнуть бій, я з такою самою ймовірністю можу влучити в одного з наших, як і в віверну. Цей перший удар має вирішальне значення. Я піднімаю руки і відчиняю двері Архіву, щоб випустити стабільний, але керований потік сили, насолоджуючись швидким шипінням по шкірі, яке приходить разом з припливом енергії.

"Скажи Еймсіру, що мені потрібна мама, щоб відсунути ту хмару..."

"Так", - каже Тейрн, завершуючи мій потік думок ще до того, як я їх озвучую.

Я притискаю провідник до передпліччя і зосереджуюся на хмарі над нами, відводячи погляд від постійного дощу, що накрапає з моїх очей.

Дракони поруч з нами починають переносити свою вагу, їхні плечі перекочуються, готуючись до старту, але Тейрн залишається таким же нерухомим, як і гора, на якій ми стоїмо. Я кидаю єдиний погляд через плече на Андарну, але... "Де ти?" Битва ще навіть не почалася, а вона вже покинула свою позицію.

"Ховаюся, як і обіцяла". Вона визирає з-за скупчення валунів.

"Приготуватися", - наказує Тейрн, коли хмари проносяться над головою з надприродною швидкістю, мчачись на ворога.

Я зосереджуюся на орді. Не маючи виходу, сила накопичується всередині мене, така гаряча, що я починаю думати, що можу дихати вогнем, і я дозволяю їй збиратися, дозволяю їй горіти, дозволяю їй загрожувати поглинути мене.

"Вайолет..." каже Зейден.

"Ще ні", - відповідаю я. Вони будуть на нас за кілька секунд, але це має бути правильна секунда. У мене на лобі виступили краплі поту.

"Вайолет!"

Шторм моєї матері наздоганяє віверну на найбільшій висоті, і я випускаю потік обпалюючої сили, спрямовуючи його в небо.

Блискавка спалахує, вириваючись з-під самої землі хребта під нами у вибуху світла, такого потужного, що мені ріже очі, коли вона вдаряє в хмару.

Я опускаю руки, коли падають тіла. *"Може, це буде легше, ніж..."* Неважливо. Тактика віверн змінюється за лічені секунди, як і вершники, що ними керують, і вони летять під хмари, вигинаючись, щоб ухилитися від падаючих туш своєї орди.

"Срань господня!" кричить Рідок, коли віверни вриваються в чотири дороги, що ведуть до Басгіату, їхні тіла залишають глибокі борозни в землі.

Це не спрацює знову, тож я ковзаю кулею по долоні і знову закликаю силу, витягуючи швидший, більш концентрований потік, коли я цілюся в найближчого вершника з вівернами.

Вогонь пронизує мене, коли я орудую, промахуючись повз тієї віверни, але влучаючи в іншу. *Дідько.*

"Зосередься на наступному ударі, а не на попередньому", - каже Тейрн.

"Стояти!" кричить Зейден, тримаючи поле чистим достатньо довго, щоб я могла завдати ще одного удару.

Я знову піднімаю руки, дозволяючи силі Тейрна панувати над моїми кістками і м'язами, а потім наношу ще один удар, щоб володіти ним. Енергія проривається крізь мене, і замість того, щоб спалахувати долонями, я концентруюся на намірі своїх пальців, як вчив мене

Фелікс, опускаючи їх вниз з ударом, спрямовуючи його в ціль, ніби я - композитор, а блискавка - мій оркестр.

Блискавка влучає в ціль, віверна і вершник падають окремими, безжиттєвими падіннями. Зі смертю цього темного воїна з неба падає жменька інших віверн, але немає часу для полегшення чи радості від звершення, коли їх незліченна кількість.

І вони тут.

Загін мосї матері кидається в атаку на першу хвилю, яка вторгається в їхній сектор. Аїмсір розриває горло одній віверні, перш ніж я втрачаю з поля зору матір і Міру, коли орда проходить через їхній сектор і переходить у наступний.

"Зосередься на своєму секторі", - наказує Тейрн, і я відриваю погляд від місця, де востаннє бачила свою родину.

Секунда за секундою всі загони навколо і під нами починають захищати свої сектори, і коли перша загрозлива сіра морда перетинає нашу лінію - кінець споруд Басгіату і початок гори - я здригаюся.

Тейрн відступає назад, потім мчить уперед, б'є крилами, добігаючи до краю хребта, а потім злітає з нього. Я натягую окуляри на очі при першому ж пориві вітру, а потім швидко засовую їх назад, коли дощ заливає скло, крізь яке нічого не видно.

"Це наш", - каже мені Тейрн, летячи прямо за найшвидшим з орди, щоб увійти в наш повітряний простір.

Квінн та Імоджен відходять вліво, прямуючи до інших цілей, і я бачу решту загону в периферійних пристроях, але зосереджуюсь на віверні, про яку говорив Тейрн, коли ми летимо до лобового зіткнення.

Однією рукою я хапаюся за провідник, а іншу піднімаю, коли простір між нами звужується до частоти серцебиття. Немає потреби

тягнутися за енергією, вона вже тут, мчить по моїх венах і заряджає небо над головою.

Енергія шипить на кінчиках моїх пальців, і саме тоді, коли я націлююся, віверна без вершника відвисає щелепою і видихає струмисько зеленого вогню. Моє серце підступає до горла, коли полум'я спрямовується до нас, і Тейрн відкочується вліво, ледь не потрапивши в полум'я.

Я перекидаю свою вагу вправо, щоб вирівнятися, коли ми проїжджаємо повз віверну, не відводячи очей від істоти, а потім завдаю удару, витягаючи блискавку з хмари над нами. Вона влучає у віверну трохи вище хвоста - я не розрахувала свій удар достатньо точно, щоб врахувати швидкість, але заряду більш ніж достатньо, щоб повалити його.

"Нижче", - гарчить Тейрн, занурюючись у піке.

Я люто моргаю на вітер, помічаючи трьох віверн, які намагаються прорватися на меншій висоті. *"Я не можу вдарити тут. Я ризикую влучити в когось зверху, якщо буду тягнути з неба, вони занадто далеко, щоб тягнути від себе, а якщо промахнуся з землі..."*

"Тримайся."

Я кидаю обидві руки на руків'я і роблю саме це, помічаючи вершника на центральній віверні, коли ми падаємо на сотні футів за секунди, і в моїх вухах постійно дзижчить.

Тейрн б'є зверху, влучаючи прямо у віверну зліва, і від удару моє тіло підкидає вперед, а він впирається зубами в шию звіра, тягнучи його під собою, поки ми продовжуємо падати.

Віверна кричить, і я тягнуся до одного з моїх клинків зі сплавним руків'ям, повертаюся на своєму сидінні, щоб спостерігати за спиною

Тейрна, і мружуся під дощем, коли дві масивні фігури кидаються в погоню. *"Вони йдуть"*.

Під нами лунає огидний тріск, і Тейрн випускає віверну, шия якої зламана, коли вона падає останні сто футів на місцевість вниз, де за адміністративною будівлею.

Взявши праворуч, Тейрн починає набирати висоту, важко махаючи крилами, але ми ніяк не можемо встигнути набрати висоту вчасно. До них менше п'ятдесяти футів, і з урахуванням кута падіння решти двох віверн у нас є лічені секунди до того, як Тейрн перетвориться на іграшку для жування. Я перевіряю під собою - все чисто, - потім хапаюся за провідник і заспокоюю дихання, щоб заспокоїти прискорене серцебиття і дикий приплив адреналіну в моїх венах. Контроль. Мені потрібен повний контроль.

Є час лише для одного удару. Я вивільняю силу, тягнучи її вгору своїм лезом, і блискавка пронизує небо, влучаючи в груди найближчої віверни.

"Так!" кричу я, коли істота падає з неба, але моя радість недовга, бо її побратим, разом з темним володарем, кидається вперед, роззявляючи щелепи, оголюючи гнилі зуби і зелене сяйво в горлі. "Тейрн!"

Попередження ледве встигає злетіти з моїх вуст, коли смуга тіні оббиває горло віверни і смикає його назад, наче скаженого пса на повідку, його зуби не дотягуються до кінчика крила Тейрна, і ми продовжуємо летіти вгору.

"Сгейл забрала цього. Доведеться знайти свого", - каже він мені, швидше, ніж будь-коли, забираючись під проливний дощ.

Я використовую дорогоцінні секунди, щоб просканувати наше оточення. Кожен сектор переповнений, і наш тяж. Крізь сірий рій

з'являються лише кольорові спалахи, коли ми злітаємо до місця конфлікту над нами, але більшість віверн все ще зависають вдалині, стримуючись на краю грози.

"Вони послали лише першу хвилю, - пояснює Тейрн. "Напевно, щоб промацати слабкі місця".

Падаючи до нас, Аотром впирається кігтями в черево віверни, і я бачу, як вони проносяться повз нас, а Імоджен і її помаранчевий кинджалохвіст Глейн наступають їм на п'яти.

"Рідок!" кричу я до Тейрна.

"Зосередься на своїй місії, інакше план розвалиться. Нехай інші виконують свої." Він летить прямо крізь сірий хаос, вриваючись у повітряний простір над ним, перш ніж вирівнятися.

Він має рацію, у нас є робота, яку треба виконати, але довіряти моїм друзям, щоб вони виконали свою частину, дуже схоже на ігнорування. Дощ намочує мою шкіру голови і стікає по шкірі, поки я оглядаю поле бою під нами, змушуючи себе вдихати через ніс і видихати через рот, щоб знизити серцебиття.

Це не ближній бій Рессон. Це скоординована оборона, і мені потрібно зосередитися, щоб виконати свій обов'язок.

Фейрґа вступає в ближній бій із зеленим вогнем - з його пащі вивергається синій вогонь, і моє серце стискається, коли Рі ледь не потрапляє у вогняний потік, стрибнувши зі спини Фейрґа на спину Крут. Квінн хапається за її передпліччя, коли Зелений Хвіст Скорпіона завдає сильного удару хвостом, і я відриваю погляд, коли розумію, що у них все під контролем і я нічого не можу вдіяти.

Але Сойєра переважають п'ятдесятьма футами нижче, коли Слізег стикається віч-на-віч з трьома вівернами, одна з яких несе

вершника. Я хапаюся за провідник, потім заливаю своє тіло ще однією хвилиною сили і піднімаю руку.

"Не промахнися", - попереджає Тейрн.

Про всяк випадок я зосереджуюся на найдальшій від Слісага віверні, а потім наношу удар, спрямовуючи силу в ціль з повним зосередженням і наміром. Енергія проривається крізь мене, і з хмари вгорі б'є блискавка, розпечена до білого і смертельна для віверна внизу.

Вершник піднімає голову і на мить замикається зі мною поглядом, перш ніж пара пірнає, випадаючи з бою. У мене в шлунку закисає. Є лише одна причина лягти на землю. Поїсти.

"Зейден..."

"Зрозумів", - запевняє він, і коли Аотром і Глейн прибувають на допомогу Сойєру і Слізеагу, я перемикаю увагу на інші сектори.

"Три", - зауважує Тейрн, використовуючи стрілки годинника, як ми і домовлялися, і я дивлюся праворуч, де віверни розгромили загін у Третьому крилі. Тіло дракона лежить під ними на схилі гори, але я відводжу погляд, перш ніж помітити, кого вони втратили.

Якщо я зосереджуся на завтрашньому списку загиблих, я буду в ньому.

"Тримайся якомога рівніше". Я відкриваю шлюзи його сили, коли він повертає праворуч, летячи до їхнього сектора, але не в нього, і я орудую, тепло пронизує мою шкіру, коли я вбиваю одну віверну.

Потім знову цілюся в іншого.

І ще одного.

Знову і знову я наношу цілеспрямовані, точні удари по секторах навколо нас, влучаючи у дві третини цілей, але жодного разу не влучивши в дракона, що я вважаю остаточною перемогою. До щипить, коли б'є по шкірі, але я не наважуюся зняти льотну куртку,

коли до неї пристебнуті кинджали, тож я ховаю жар, біль у свою ментальну скриньку і грюкаю кришкою, змушуючи свій розум ігнорувати агонізуючий опік і знову орудувати зброєю.

"Дванадцять".

Я дивлюся вперед і знаходжу мішень, двічі промахуючись, перш ніж влучити в неї. У нашому секторі не залишилося жодного венина, але моя рука тремтить на провіднику, коли Тейрн знаходить ще одну віверну, ще одну загрозу, і я витягую блискавку з неба так швидко, що більше не відчуваю, що керую штормом.

Я і є шторм.

"Ти втомлюєшся", - попереджає Тейрн.

До біса втому. *"Люди гинуть"*. Швидкий погляд на осяяне світанком поле бою виявляє все більше і більше кольорових плям серед сірих туш, розкиданих на землі, але я зупиняюся досить швидко, щоб помітити, що мій загін все ще бореться, справляючись з кожною віверною, яка перетинає наш сектор, з командною роботою і ефективністю.

"Дев'ять", - бурчить Тейрн, але не сперечається зі мною, котячись ліворуч, тримаючи нас над боєм, поки я готую наступний загін, обираючи лише ті цілі, в яких я впевнена, що влучу, не наражаючи на небезпеку наших вершників.

Піді мною тіні розбігаються в інші сектори, Зейден робить те саме.

Боги, ця спека зварить мене заживо. Навіть вітер і дощ не в змозі охолодити пекло, що росте в моїх грудях. Я знімаю браслет провідника з зап'ястя, потім встромляю його між стегнами на достатню довжину, щоб зняти льотну куртку і засунути її під ремінь сідла, залишаючи

шість кинджалів, але до них легко дістатися, а інші два - єдині, які мають значення...

"Дванадцять!" кричить Тейрн, і я повертаю голову до рівнин, щоб побачити ще одну хвилю віверн, що ширяє над сектором моєї матері, небезпечно близько до хмар, але не в них, залишаючи мене нездатною завдати удару, враховуючи, хто під ними.

Моє серце завмирає, коли вони пролітають повз мою матір, не зупиняючись, а потім проносяться повз наступну, не влучаючи в неї.

Політ на вершині битви дав мені необхідну точку огляду, але це також зробило нас беззаперечною мішенню, і вони йдуть за нами. Я просовую руку крізь ремінець браслета, щоб не втратити провідник. *"Ми повинні відвести їх..."*

"Ми діятимемо за планом." Тейрн пірнає, і моя вага притискається до ременів сідла, коли ми летимо до мого загону. Дракони Другого загону повертають голови в бік загрози, що наближається, всі ми піднімаємося або опускаємося в стрій. *"Приготуватися".*

У цій вбивчій місії беруть участь троє венів, їхні сині туніки різко контрастують із сірими вівернами, на яких вони їдуть. У нас є десять секунд. Можливо.

Одна. Рідок розмахує руками праворуч від мене, тримаючи кинджал, розламаний навпіл. Чорт, якщо його єдине лезо зламане - я моргаю, коли уламки зникають. Він махав не мені.

Два. Повернувши голову ліворуч, я бачу, що уламки вже в руках Ріаннон, а Фейрг пірнає туди, де внизу висить Слізаг.

Три. Фейрге летить поруч зі Слізаг, а Ріаннон підкидає шматки.

Чотири. До честі Сойєра, він ловить їх.

П'ять. Сгейл піднімається, щоб зайняти місце Фейрге, і я зустрічаюся поглядом з Зейденом лише настільки, щоб переконатися, що він неушкоджений. Кров капає з рота Сгейл і стікає дощовими струмочками по обличчю Зейдена, але я інстинктивно знаю, що це не його кров, і зосереджуюсь на неминучій загрозі.

Шість. Дихай. Я мушу *дихати* крізь вогняну бурю в грудях, інакше згорю. Не те, щоб я не впізнавала ознаки: тремтіння, жар, втому. Просто вони не мають значення. Всі, кого я люблю, на цьому полі.

Семеро. Вони майже на нас, і я дивлюся вниз, на палату, де стоїть Марбх з незнайомим мені блакитним клубохвостом і невиразною фігурою, сподіваюся, Андарною, і коли спалах сонячного світла відбивається на кинджалі в руці Сойєра, він знову зникає, Фейрге вже в русі.

Вісім. *"Даджалеїр розчарований несприятливими умовами"*, - передає Тейрн, коли Фейрге піднімається поруч з Аотромом.

Дев'ять. *"Скажи їм, що вони ефективніше охоронятимуть подвір'я та поранених, ніж боротимуться із залитими водою крилами"*, - зауважую я. *"Зараз вони будуть тут пасивом, а не перевагою"*.

Кинджал переходить з рук в руки, і Рідок знову озброєний.

Я посміхаюся тому, як злагоджено ми працюємо в команді, а потім стикаюся з припливною хвилею, що насувається.

Десять. *"Ти починаєш думати..."* - починає Тейрн.

"Як Бреннан?" пропоную я, коли віверни входять в наш повітряний простір.

"Як Тейрн", - відповідає Сгейл, кидаючись на ворога, її шия витягнута, з-під неї проступають тіні, хапають віверну за яремну вену і

тягнуть його за собою, коли Сгейл випадає зі строю.

Тейрн кидається до іншого, відкидаючи мене назад у сідло, а сам хапає віверну впритул. Від удару я штовхаюся вперед, кров бризкає, коли щелепа Тейрна стискає горло віверна.

Його вереск розриває мій мозок, коли їхні пазурі стискаються, змушуючи нас зайняти вертикальне положення, яке майже неможливо втримати, навіть якщо крила Тейрна б'ють з такою силою.

Синій спалах - це все попередження, яке мені потрібно, щоб взяти в долоню кинджал зі сплавленим руків'ям і кинути провідник на передпліччя, щоб дотягнутися до пряжки, готуючись відпустити його. Я вже бачила цю п'єсу раніше. Я знаю цю роль. І цього разу я не вийду з неї з ножовим пораненням.

"Можеш вирівнятися?" Моє серце калатає, коли темний воїн стрибає з шиї віверни на шию Тейрна, ігноруючи загрозливий рев, від якого вібрує луска Тейрна, коли він тримає віверну в смертельному захваті.

"Залишайся в сідлі!" - вимагає він, але перевертає нас горизонтально.

Венин хапається за ріг і тримається, його моторошні очі з червоною облямівкою не зводять з мене очей ні під час маневру, ні в наступні секунди, коли ми починаємо стрімкий спуск, і вага віверни тягне нас донизу. Ніякого павутиння в жилах - він просто асім, і я можу з ним впоратися.

"Ти та, хто йому потрібен", - оголошує темний воїн, відкидаючи мокре, в'юнке біляве волосся з очей і спускаючись по шиї Тейрна, поки я смикаю за ремінь лівою рукою, але пряжка не піддається.

Він виглядає таким... молодим. Як і Джек.

Тейрн відпускає віверну, його плечі стискаються, щоб відштовхнути вмираючу істоту, але вона вчепилася йому в шию, і Тейрн відповідає сильнішим укусом, висмоктуючи з неї життя, поки ми падаємо, падаємо і падаємо.

"Твій Мудрець?" Я смикаю за шкіру, але ремінь застряг, і я теж.

Трясця.

Я перевертаю кинджал на кінчик, ловлячи слизьке від води лезо між великим і вказівним пальцями, і клацаю зап'ястям, спрямовуючи кинджал у його бік, коли він долітає до шипів між плечима Тейрна.

Він ловить лезо, і чиста паніка заливає мою кров, коли я витягаю свій запасний.

"Ти зустрінешся з ними всіма досить скоро", - обіцяє він, піднімаючи мій власний клинок, коли йде до мене.

Зелена пляма насувається на нас праворуч, і ми обоє дивимося, як Ріаннон стрибає з Фейрге на Тейрна, приземляючись перед моїм сідлом, пригнувшись.

Найпростіший спосіб перемогти дракона - вбити його вершника. Хоча істота, швидше за все, витримає удар, вона буде оглушена досить довго, щоб її можна було вбити.

-РОЗДІЛ ТРЕТІЙ: ТАКТИЧНИЙ ПОСІБНИК З ПЕРЕМОГИ НАД ДРАКОНАМИ ВІД ПОЛКОВНИКА ЕЛАЙДЖІ ДЖОБЕНА

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ДРУГИЙ

Ні. Ні. Ні. Це занадто знайомо.

Втрата Ліама була... Я не можу втратити Рі. Просто не можу.

Вона рветься вперед, як крик віверни, швидкість нашого падіння така швидка, що кров, здається, падає вгору. Я знову смикаю за пояс, але шкіра набрякла від дощу, затиснута, і я дивлюся, моє серце підскакує до горла, як вона нападає на темного воїна серією рухів, які могли б покласти мене на килимок.

Він вибиває її клинок ударом по зап'ястку, і той вилітає з її руки, коли він б'є її ногою. Вона ковзає назад по слизькій від дощу лусці Тейрна, і я тягнуся до неї, обхоплюю її лівою рукою за талію, щоб утримати, а правою втискаю кинджал в її долоню.

Вона озирається через плече і киває мені, схоплюючись на ноги, коли він майже наступає на нас. Я змушую себе відвести погляд, коли їхні клинки зіштовхуються, а гори здіймаються, попереджаючи мене про те, наскільки низька наша висота, коли я відстібаю ремінь арбалета на стегні, потім швидко відкриваю сагайдак, пристебнутий зліва, і вкладаю стрілу в полетну канавку. На такій відстані вітер і дощ не повинні мати значення.

"Мені потрібно, щоб ти скинув цього виродка з себе за три секунди", - починаю я. "Рі!" голосно кричу я, прицілюючись. "Два."

Вона озирається назад, потім кидає своє тіло між плечей Тейрна, а я тягнуся вперед, хапаю її за щиколотку і без вагань тягну на важіль.
"Один!"

Стріла влучає точно, зачепивши венина в грудині, коли Тейрн різко відхиляється вправо.

Темний воїн падає, але звук вибуху лунає позаду нас, коли я стискаю щиколотку Рі, ігноруючи кричущий протест мого плеча, оскільки бинт бореться, щоб утримати суглоб на місці.

Рі міцно тримається за шипи Тейрна, і він швидко вирівнюється до горизонталі, накачуючи крила, щоб піднятися, поки вона рухається назад до мене, потім повертається, обхоплюючи мене руками в міцних обіймах.

Я тримаюся за неї, все ще стискаючи арбалет, і глибоко дихаю, коли Фейрге повторює помах крил Тейрна просто під нами, не відстаючи від нього. З нею все гаразд. З ними обома все гаразд.

Це не Рессон, і я тільки що не втратила найкращого друга.

"Ти безрозсудна, безвідповідальна!" - кричу я.

"Будь ласка!" - кричить вона, дощ стікає по її обличчю, коли вона відсторонюється і віддає назад мій клинок. "Полагодь сидло. Я підніму кинджал з землі". Вона стоїть, потім дарує мені спалах усмішки, перш ніж зістрибнути з плеча Тейрна.

Я стежу за її падінням, зітхаю з полегшенням, коли вона без зусиль приземляється на Фейрге.

"Моє сидло застрягло!" кажу я Тейрну, коли ми піднімаємося назад до бою.

"Добре. Може, ти в ньому і залишишся".

Сонячне світло виблискує на лабрисах Квінн, коли вона замахується двосторонньою бойовою сокирою зі спини Крута в

плечовий суглоб віверни, яка щосили намагається вчепитися зубами в Глейна.

"Мельгрєн за десять хвилин, але тільки двоє його помічників змогли встигнути, і є загальна думка, що більшість темних володарів стримуються для другої хвилі". Тейрн минає Крута, а я дивлюся на море сірого і ледве стримую позиви до блювоти. Там має бути щонайменше шість віверн без вершників. Як довго ми зможемо це витримати? Повернувшись у сідлі, я помічаю Зейдена під нами на Сгейл, яка на швидкості тягне за горло віверну до схилу гори, одного за одним, поки вони пірнають до них.

"Сгейл у меншості!"

"Якщо їй потрібна допомога, вона попросить..."

До какофонії вгорі приєднується сповнене болю ревіння, і мої груди стискаються. *"Андарна?"* Я простягаю руку, мій погляд охоплює розмитий гірський схил, коли ми летимо вгору.

"Я дуже захищена і схована", - відповідає вона.

"Аотром!" вигукує Тейрн, і мій шлунок стискається.

Рідок.

Тейрн бере праворуч, уникаючи падаючого тіла віверни, але над нами з'являється ще одна, що вчепилась зубами в задні кінцівки Аотрома, і ще троє наближаються, щоб убити його.

Сойєр і Слізаг летять з протилежного боку нашого сектору, одночасно вистежуючи, щоб перехопити, але всі інші вже під нами. Я вкладаю кинджал у піхви біля стегна, потім заряджаю арбалет і пристібаю його до стегна, коли ми злітаємо вгору.

Рев Тейрна здригається всім тілом, коли ми наближаємося, і я тримаюся за руків'я, готуючись до різкого зіткнення, але він пролітає

повз, коли Сойєр і Слісак наближаються до сутички, а потім замахується масивним хвостом на трійцю віверн, що наближаються.

Я повертаюся настільки, наскільки мені дозволяє сідло під хрускіт кісток, що ламаються. Віверна падає від удару, половина її голови розбита. Одного вбито. Залишилося троє.

Тейрн робить найкрутіший віраж, який я коли-небудь бачила, і мій зір тьмяніє на краю, коли він піднімає нас майже вертикально, а потім нахилиє крило вліво і пікірує в піке. Я несамовито кліпаю на вітер і дощ, поки ми летимо на допомогу Аотрому і Рідоку.

Рідок робить усе можливе, щоб зі спини Аотрома вибити віверну, встромляючи меч в її морду, але клята тварюка не відпускає.

Слізег встигає першим, рубає віверну хвостом меча і розсікає передню лапу. Коли тварина не відпускає, він розвертається, щоб зімкнути щелепи на її шиї, але, на відміну від Тейрна, він недостатньо сильний, щоб зламати шию укусом, і втрачає дорогоцінні секунди, залишаючи себе на поталу решті віверн.

Ми не встигаємо.

Пара змінює курс, в останню секунду відхиляючись від Аотрома і націлюючись на Слісаг.

Ми майже на місці, але все відбувається так до біса швидко, що здається, ніби решта світу сповільнюється.

За одну мить найближча віверна роззявляє пащу.

За секунду вона вивергає зелений вогонь на Слізага, і Сойєр пірнає назад із сидіння, ледь не згораючи на смерть і не скочуючись по хребту Слізага разом із димлячим черевиком.

На третьому він завершує свій напад, вчепившись у відкритий бік Слізєга. Сойєр б'є ногою в роззявлену пащу, щоб врятувати свого

дракона від укусу, але в наступний момент він сам отримує його, його нога зникає між масивними зубами віверни.

"Сойєре!" кричить Рідок.

Крик Сойєра розриває мою душу, і я майже повторюю його, коли щелепи віверни зі звучним клацанням змикаються, а Тейрн сповільнює свій спуск прямо над головою, лише в дюжині футів над Аотромом, коли решта віверн пригинаються під час бою.

Вага Тейрна зміщується, і я знаю, що він вибрав кут атаки і збирається пірнути, але в такому положенні є час врятувати лише Сойєра або Слізага, але не обох. Сойєр кричить від болю, коли половинка віверни відтягує його від Слізєга, відриваючи потворну сіру голову, перш ніж знову схопитися.

Мій шлунок скручує, а дихання загрожує перехопити.

Чорт, нижче коліна Сойєра нічого не залишилося.

Він втрачає кров і втрачає хватку.

Ні. Я не збираюся стояти осторонь і дивитися, як помирає ще один мій друг. Я відмовляюся.

Тримавши кинджал у лівій руці та арбалет у правій, я розрізаю шкіряний ремінь на поясі, коли Тейрн занурює праве крило, даючи мені ідеальний кут для одного пострілу. Один. Другий. *"Пробач мені."*

"Не смій..."

"Швидко вбий другого, заради нас обох!" Я вже рухаюся, вкладаю кинджал у піхви і вистрибую з сідла, набираючи один, два, три бігових кроки перед стрибком.

Андарна. Зейден. Моя сестра. Бреннан. Вони всі промайнули в моїй голові, коли мої руки розгойдуються в падінні, знаходячи лише повітря, але це обличчя моєї матері я бачу в моїй уяві, коли я

приземляюся на спину Аотрома, підосви моїх чобіт знаходять купу на краю однієї з лусок його хребта.

"Срібна!"

"Як тобі таке приземлення?" Срань господня, я зробила це.

Рідок, мабуть, думає так само, бо він дивиться на мене в чистому шоці цілу секунду, перш ніж висмикнути свого меч з носа віверни, а потім рухається, щоб знову занурити його, коли я починаю бігти йому назустріч. *"Я не можу витягти цю кляту штуку з нього!"*

Моє серце калатає так само сильно, як і ноги, коли Тейрн завершує пікірування праворуч від мене, чорна пляма заповнює мій периферійний зір. Ігноруючи інстинкт самозбереження, який підказує мені, що *це погана ідея*, я біжу до Рідока і тицяю арбалет йому в руки. *"Стріляй, як тільки я буду на Слісазі, і сідай на своє місце!"*

"Щойно ти що?"

Я не зупиняюся, щоб відповісти на питання, надто зайнята тим, що біжу на ніс клятої віверни, якій Слісаг вирвав частину горла.

Я біжу вгору по схилу між очима верескливої віверни, коли вона впивається зубами в Аотрома, а потім на пласку голову між рогами, коли Слісаг відриває йому щелепу.

"Я сам тебе придушу", - гарчить Тейрн, і я чую виразний звук хрускоту кісток вдалині, - *"Я звалю тебе на землю!"*.

Я ледь не перекочуюсь щиколоткою на шипі на півдорозі до звивистої шії віверни і ловлю себе на тому, що Слізег повертає голову назад до віверни, яка атакує його вершника, але хватка Сойєра вздовж луски на хребті занадто слабка, щоб Слізег міг швидко маневрувати. Дракон не може захистити свого вершника, не втративши його.

Він видає рев, що стрясє череп, коли віверна знову накидається на Сойєра, безрезультатно розмахуючи хвостом.

"Швидше, Вай!" кричить Рідок.

"Слізег!" кричу я, порушуючи основне правило всіх вершників.
"Дозволь мені допомогти йому!"

Червоний повертає голову до мене, притискаючи мене лютими золотими очима, і я киваю, молячись Данну, щоб він зрозумів, щоб він не рухався, а потім стрибаю з шиї віверни, ногами відштовхуючись, щоб віддалитися.

Я приземляюся просто над очима Слізага і обхоплюю ліву руку за один з його рогів, використовуючи його, щоб зупинити свій імпульс і втримати рівновагу, коли його голова розвертається до віверни, що нападає на Сойєра, огризаючись на віверну і не влучаючи в неї.

"Давай, Рідоку!" Використовуючи ріг Слізєга як важіль, я кидаюся на його шию, коли позаду мене лунає вибух, а по спині розливається жар.

Сойєр перелазить через хребет Слізєга, а я біжу швидше, оминаючи сидіння. Якщо він впаде на той бік, Тейрн нічого не зможе вдіяти. Ми надто близько до хребта внизу.

"Де ти?" запитую я у Тейрна, коли очі Сойєра зустрічаються з моїми в подвійному дублі.

Я ігнорую клацання і гарчання наді мною і продовжую рухатися.

"Там, де я повинен бути, на відміну від тебе!" - вигукує він, коли його велетенська рама розвертається в небі переді мною, випускаючи з пащі бездиханне тіло четвертого віверна.

"Добре. А тепер зроби мені послугу." Я пробігаю повз крила Слізєга і поряд з величезними, скреготливими зубами віверни, готової зжерти Сойєра.

"Яку саме?" запитує Тейрн, вже летячи до нас.

"Вайолет?" Очі Сойєра розширюються від шоку, коли кров витікає з його ноги огидними ритмічними струменями. Йому негайно потрібен цілитель.

Я падаю на коліна, ковзаю останні кілька футів і вриваюся в Сойєра, відкидаючи його ще далі вниз по хребту Слізєга до задніх кінцівок дракона. Обхопивши Сойєра, я стискаю руки за його спиною. "Тримайся!" кричу я, коли ми ковзаємо по незліченних червоних лусочках, за лічені секунди від краю.

Слізєг відхиляється від лінії хребта, даючи нам кілька сотень футів висоти, так необхідних для неминучого падіння, і перекидає нас.

"Срібна!"

Руки Сойєра стискаються навколо мене, коли ми зриваємося зі спини Слізєга і падаємо у відкрите повітря.

"Лови мене". Вітер рве моє волосся, моє обличчя, мою шкіру, але я тримаюся за Сойєра, коли ми падаємо у вільному падінні. Я можу його врятувати. Він не повинен померти сьогодні.

Він не помре.

Один. Два. Три. Чотири. Я рахую удари свого серця, поки ми перетинаємо хребет.

"Що ти робиш?" Зейден реве, і я відчуваю слабкий, знайомий дотик оксамиту біля основи моєї шиї, ніби сила Зейдена була розширена до своїх меж. Наше падіння сповільнюється, але не набагато, оскільки темне крило закриває небо.

"На що, чорт забирай, це схоже?" Дихання вибивається з моїх легенів, коли залізні лещата стискаються навколо нас, зупиняючи наше падіння з різкою зміною імпульсу. *Тейрн.*

"Яку частину фрази "залишатися в сидлі" ти не зрозуміла?" кричить Тейрн, тримаючи нас у непевній хваті своїх кігтів і

повертаючи ліворуч, до Басгіату.

"Ти не міг бути в двох місцях одночасно", - заперечую я, намагаючись набрати повітря, коли Сойєр накульгує наді мною, його підборіддя падає на моє плече. "Ти мав убити четверту віверну, а Слізаг не став би захищатися, якби це означало втрату Сойєра, тож я забрала Сойєра".

"І ти просто сподівалась, що я тебе зловлю?" Він змахує крилами, сповільнюючи нашу швидкість до ковзання.

"Ніби ти не впіймав би". Повітря вливається в мої легені цівкою, потім потоком.

Він насміхається. Потім змінює тему: *"Твій брат полагодив камінь, але не відчуває... надії".*

Моє серце піднімається, щоб впасти. Що ж, це... чудово.

"Чому? Хіба воно не може бути просякнуте?"

"Марбх не цікавиться деталями". Тейрн приземляється на три кігті на маленькому майданчику між заднім двором школи та урвищем, обережно відкриваючи ту, що тримає нас.

Що це, в біса, означає? Крижана сльота зустрічає мене, а дощ продовжує падати, і я штовхаю Сойєра на спину і падаю на коліна, прикладаючи пальці до пульсу його блідої, веснянкуватої шиї.

"Хто-небудь, допоможіть!" кричу я, і мій голос луною відбивається від кам'яних стін адміністративної будівлі. Повільне биття його пульсу підштовхує мій власний. Він втрачає занадто багато крові занадто швидко, а допомоги не видно, хоча очевидно, що ми не перші поранені, які приземлилися тут.

"Я покличу на допомогу", - відповідає Тейрн.

Ти не можеш його забрати, - кажу я Малеку, пересідаючи на коліна в багрянному снігу. Ти забрав Ліама. Сойєра ти не можеш

забрати.

"Сойєр?" Я смикаю пряжку на піхвах на лівому стегні, і, на щастя, вони піддаються. З ножами та всім іншим, я обертаю його над понівеченою шкірою під коліном Сойєра, за кілька дюймів над пошматованою плоттю, протягую шкіру крізь пряжку і тягну щосили, кричу, коли біль пронизує моє ліве плече. "Ти маєш прокинутися! Розплющ очі!"

Гіркий смак страху заливає мій рот, коли я силою волі просовую металевий штир крізь гладеньку ділянку шкіри. "Будь ласка?" Я благаю його, мій голос зривається, коли мої пальці шукають його пульс на зап'ясті, потім на шії, залишаючи багряні відбитки пальців на його безкровній шкірі. "Будь ласка, Сойєр, будь ласка. Ми ж казали, що доживемо до випускного, пам'ятаєш?"

"Допомога прибуває", - оголошує Тейрн.

"Я пам'ятаю", - шепоче Сойєр, розплющуючи очі.

"О, дякувати богам!" Я посміхаюся до нього, моя нижня губа неконтрольовано тремтить. "Зачекай..."

"Вайолет!" Марен гукає з іншого боку поля, і я піднімаю голову, щоб побачити її на спині Даджи, грифон мчить вперед крізь дощ, швидко долаючи відстань, а Кет і Браген пішки трохи позаду.

Голова Тейрна піднімається вгору, до поля бою. *"Сгейл..."*

"Вперед!" Якщо вона в небезпеці, то і Зейден теж, а враховуючи гігантські вусики тіні, що виходять зсередини сірої стіни на краю нашого сектора...

Тейрн присідає, потім злітає вгору, запускаючи важкі удари крил у ранкове небо, коли Даджа досягає нас, тягнучи за собою виводок.

"Що сталося?" Марен сповзає зі спини Даджи, її засмагла шкіра поцяткована кров'ю.

"Віверна відірвала йому ногу". Я дивлюся між ними, коли приходять Браген і Кет. "З вами все гаразд?"

"Це не наша", - каже Браген, присідаючи з іншого боку від Сойєра. "З тобою все буде гаразд, - запевняє він його. "Просто треба відвести тебе до цілителів". Він просовує руки під Сойєра, потім піднімає і несе його до Даджі.

До цілителів. Тому що лагодження - це не варіант, не без його ноги.

"Ми переправляли поранених", - каже Марен через плече, поспішаючи назад до Даджі, поки Кет допомагає Брагену опустити Сойєра на підстилку.

"Дякую. Я сідаю на п'яти і дивлюся в небо, дозволяючи силі мого зв'язку з Зейденом запевнити мене, що з ним все гаразд, замість того, щоб відволікати його запитаннями.

"Не дякуй нам", - каже Марен, швидко піднімаючись і влаштовуючись між плечима Даджі, перш ніж злетіти в Квадрант Цілителів, Браген слідує за нею.

"Виглядаєш паскудно". Кет присідає переді мною, її коса така ж брудна, як і моя, і вона оглядає мене. "Я чула, що ти там зробила. Кіра бачила і розповіла мені. Це було сміливо".

"Ти б зробила те саме". Виснаження охоплює мене, мої плечі опускаються, коли адреналін згасає.

"Я б бігла швидше". Вона вивільняє один зі своїх кинджалів зі сплавним руків'ям і подає його мені. "Схоже, тобі бракує одного. У мене є ще один."

"Дякую." Я приймаю це як пропозицію миру.

"Я подбаю про Сойєра", - обіцяє вона, стоячи на ногах. "І не смій дякувати мені за це", - озивається вона через плече і без жодного слова

йде до південно-західної вежі.

Провідник падає мені на передпліччя, коли я витираю дощ з очей. Я зовсім забула, що ця клята штука взагалі там була. Поглянувши ліворуч, потім праворуч, я помічаю розкидані тіла віверн, і один зелений клубохвіст, який змушує моє серце спіткнутися -

Тейн?

"Живий", - обіцяє Тейрн, вже летячи назад до мене. *"Вони стримують останню хвилю, і твоя мати... Позаду тебе!"*

Я спотикаюся на ногах і розвертаюся обличчям до скелі... і венин, який стоїть за двадцять футів від мене, спостерігаючи за мною з цікавим поглядом на серцеподібному обличчі, яке колись було, безперечно, красивим.

Мій живіт скручує, і я стискаю кинджал, який залишила мені Кет. *Кет*. Я не хочу привертати увагу до віддаляючогося літуна, якщо венин ще не бачить її.

"Немає сенсу тікати", - каже темний володар, повільно йдучи вперед, ніби я не більша загроза, ніж метелик. "Ми обоє знаємо, що я виб'ю з-під тебе землю, і тоді все це буде даремно". Вона розводить руками, вказуючи на хаос навколо нас.

"Сорренгейл!" кричить Кет, і я чую хлюпаючий звук, коли вона біжить до мене.

"Біжи, Кет!" кричу я, кидаючи погляд на Тейрна і помічаючи його в середині пірнання, приблизно за хвилину, але кроки не сповільнюються.

Очі темного володаря спалахують, коли вона помічає Кет, і вона падає на коліно, простягаючи руку над крижаною землею.

"Стій!" кричу я, моє серце підкочується до горла і застрягає там. Це набагато гірше, ніж мій нічний кошмар. Навіть якби я могла втекти,

невідомо, що вона зробить з Кет. Клацнувши зап'ястям, я хапаю провідник у лівій руці, а правою піднімаю кинджал і з розмаху відчиняю двері до сили Тейрна, які я ніколи не зачиняла до кінця.

Сльота тане під моїми ногами, і пара здіймається з моєї шкіри, коли Кет підбігає до мене. "Тобі треба забиратися звідси."

"Замовкни." Вона витягує кинджал з піхов на стегні.

"О, а ти сильна, чи не так?" Темний володар схиляє голову набік, повільна, підступна посмішка викривляє її рот, коли вона піднімається, вивчаючи мене. "Володар блискавки."

Грім гримить у хмарі над нами, а енергія збирається в моїх венах, гаряча і потріскуюча. Мені не треба тікати. Я можу володіти.

"На неї мені начхати". Вона дивиться на Кет. "Але ти, у мене наказ не вбивати, тож давай не будемо ускладнювати."

"Мене?" Що за чортівня?

Вона робить крок вперед, і я наношу удар, вдаряючись об землю прямо перед нею, зупиняючи її на шляху. "Йому буде так весело з тобою воювати".

Кошмар повертається з повною силою, слова Мудреця падають на мене, і я відчуваю, як тремтить моя рука.

Дикий погляд з'являється в її вузько посаджених очах. "І я буду його улюбленицею за те, що визволила тебе. Незабаром я буду більше, ніж просто асим". Її слова течуть все швидше і швидше. "Мені дадуть Долину, коли все це закінчиться!"

Визволиш мене?

"Ти можеш вбити її в будь-який момент", - нагадує мені Кет, її погляд прикутий до темного володаря.

"Я хочу знати, що, в біса, вона мала на увазі, коли говорила про моє звільнення", - бурмочу я собі під ніс.

"*Ти звернешся за чимось набагато небезпечнішим...*" Хіба не це він сказав у кошмарі?

"Це буду я! Я!" Венин засовує тремтячу руку в її скуйовджене руде волосся.

Кет робить це, розпалюючи жадібність жінки, виводячи її на власні емоції. Мушу визнати, це досить крута здатність, коли вона не використовує її на мені.

"Досить, Вінн." Зліва з'являється темний воїн у шкірі того ж кольору, що й пульсуючі вени біля очей, обходить тіло поваленого зеленого і викидає руку.

Кет з криком відлітає назад, вриваючись у землю позаду мене. *Трясця*. Більше немає часу на цікавість. Я орудую, тепло виринається з кожного сантиметра моєї шкіри, коли я витягую удар з хмари вгорі, миттєво влучаючи у *Вінн*. Вона падає там, де стояла, її очі розплющені і невиразні, дим піднімається від її тіла.

"Захоплююче". Новий крокує до мене, стискаючи кулак.

Провідник спалахує нестерпним жаром.

Я впускаю його, з жахом спостерігаючи, як він розпадається, не залишаючи нічого на кінці браслета. Він перевертає руку долонею догори, і я злітаю з ніг, зависаю в повітрі, повністю знерухомлена.

Як уві сні, але це не Мудрець.

У мене стискається горло. Я не можу підняти руку, щоби вистрілити або навіть крикнути, щоби Кет бігла, поки вона ще може. Це не сон. Від цього не прокинутися.

"Зберігай спокій!" Наказує Тейрн, майже впритул до нас, але недостатньо близько.

"Я вже йду!" кричить Зейден, коли венин переступає через тіло свого побратима, ніби вона - частина ландшафту, і продовжує рухатися

до мене.

Вони не встигнуть.

Я теж не встигну.

А це означає, що я вбила нас усіх.

Але Андарна може жити. Вона просто повинна триматися, повинна зробити вибір на користь виживання.

"Він майже тут, тож давайте поквапимось, добре?" - каже темний воїн, до якого залишилося менше дюжини футів. "Орда втомилася висіти, чекаючи дозволу на атаку".

Позаду темного воїна у скелі рухається якась постать. Ні, не фігура; частина самої скелі; гігантський... валун?

Валун зі шматочками золотих очей.

Він вилітає зі скелі, як снаряд, розширюючись, змінюючи кольори, проростаючи крилами, кігтями і *чорною лускою*.

Рл

Я одна вважаю, що знання куполу, захист, який вони надають, не повинні приносити користь лише Наваррі, і це коштувало мені всього.

**-ЩОДЕННИК ЛІРИ МОРРЕЙНСЬКОЇ - ПЕРЕКЛАЛА
КАДЕТКА ЄСІНІЯ НІЛВАРТ**

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ТРЕТІЙ

Темний воїн розвертається, але недостатньо швидко. Андарна приземляється прямо перед ним, потім відкриває рот і дихає на нього вогнем, обпікаючи темного воїна, перш ніж клацає щелепами і відриває йому голову від тіла.

Я падаю в талу сльоту одночасно з його трупом, а вона випльовує обезголовлену, димлячу голову, а потім вдихає гарячий подих сірчаної пари.

Що? Що. Насправді. Бляха.

"Ти..." Я схоплююся на ноги і, спотикаючись, йду до неї. "Ти просто..."

"Я дихаю вогнем". Вона прикидається, махає крилами.

"Ти щойно з'їла його?" Кет стоїть, але тримає дистанцію.

"Ти не розмовляєш з драконами, на яких не їдиш, людино." Андарна клацає зубами в напрямку Кет.

"Ти схожа на уламок скелі". Я дивлюся на Андарну так, ніби ніколи не бачила її раніше. Може, так і є.

"Я ж казала, що вмію ховатися". Вона кліпає на мене.

Я відкриваю рота, потім закриваю його, шукаючи слова там, де їх немає. Це не було хованням. Її луска тепер така ж чорна, як у Тейрна. Може, мені примарилося?

Тейрн приземляється праворуч, розкидаючи сльоту, а потім швидко оглядає наше маленьке поле бою, оцінюючи його. *"Ти швидко впоралася."*

"Це вона." Я вказую на Андарну, коли Сгейл і Слізаг приземляються позаду Тейрна.

"Ти дихаєш вогнем", - визнає Тейрн, і в його голосі звучать нотки гордості.

"Я дихаю вогнем". Андарна витягує шию на повну.

"Мелгрєн наказує нам іти в Долину". Очі Тейрна звужуються, і він повертає голову до Сгейл.

"Вони тягнуть весь загін в Долину?" Я дивлюся вгору, помічаючи, що в нашому секторі залишилося тільки дві віверни.

Орда втомлюється висіти, чекаючи дозволу на атаку. Так сказав темний воїн. Остання хвиля ще не вдарила.

"Не весь загін. Тільки ми", - уточнює Зейден, обходячи навколо Тейрна. Крихітні вусики пари піднімаються там, де дощ зустрічається з оголеною шкірою його рук. Він виглядає таким же втомленим, як і я. На його передпліччі рвана рана, але відсутність будь-яких інших видимих пошкоджень змушує мене з полегшенням опустити плечі.

"Вони ще не відправили останню хвилю, а Сойєр і Отром вже поранені. Переміщення нас двох залишає загін, Бреннана і охоронний камінь занадто вразливими". Я хитаю головою. Ми не можемо цього допустити. Бреннан - наш найкращий шанс вижити.

"Саме так", - каже Зейден, підходячи до мене. *"Ти в порядку?"* Його рука обвиває мої плечі, і він міцно цілує мене в скроню. "Вони тримаються там, поки ця хвиля не спаде. Нам потрібно швидко піти і відстояти свою точку зору".

"Зі мною все гаразд", - обіцяю я. "Ходімо."

"Вони на вулиці. Зустрінемося там", - каже Тейрн.

"Іди до Марбх", - кажу я Андарні, натискаючи на ліве плече і обертаючи суглоб, щоб спробувати полегшити гострий, пульсуючий біль глибоко всередині суглоба.

"Я буду там, де ти мене потребуєш", - відказує вона.

"Гаразд, якщо це буде з Марбх." Я піднімаю брови. На дракона.

Вона двічі махає хвостом, а потім йде геть, але принаймні вона безпечно прямує в напрямку кімнати з охоронним каменем вниз.

Зали Басгіату кишать хаосом, коли ми проходимо повз лінію грифонів і входимо в бічні двері під дзвіницею, що охороняються. Мій шлунок падає. Поранені піхотинці та вершники сидять біля стіни біля входу до лазарету на цьому рівні з різними травмами, але переважно опіками, їхні крики болю наповнюють кам'яний коридор, а цілителі другого та третього року навчання бігають від пацієнта до пацієнта.

"Ліжка закінчилися двадцять хвилин тому, - тихо каже нам Кет. "Піхота поки що найбільше постраждала".

"Зазвичай так і є", - зауважує Зейден, не зводячи погляду з дверей, що ведуть на подвір'я, і з десятків поранених праворуч від нас.

Ми різко зупиняємося, коли повз нас пробігає взвод піхоти. Знаки розрізнення на їхніх комірах свідчать про те, що вони першокурсники.

"Вайолет". Кет хапає мене за лікоть, і я повертаюся до неї, зупиняючись, коли Зейден штовхає двері. "Скажи своїй матері, що ми битимемося в повітрі, якщо вона зможе зупинити дощ, а якщо ні, то розгортай нас, як піхоту. У нас більше досвіду боротьби з венинами, ніж у будь-кого тут, а грифони надзвичайно швидкі на землі".

У її карих очах лише чиста рішучість, тож я киваю. "Я скажу їй". Вона опускає руку, і ми з Зейденом виходимо на подвір'я.

Ми пробираємося крізь ряди загонів у темно-синій формі, де тремтячі другокурсники проводять інструктаж. Таке враження, що їхні ряди розпалися, і вони збирають підрозділи з тих, хто не отримав поранень.

Коли ми досягаємо центру, то бачимо, що перед відчиненими воротами відбувається нарада керівництва.

"Принаймні, вони могли б зачинити ці кляті ворота!" - кричить один з піхотних курсантів, коли ми проходимо повз них.

"Закриття воріт тобі не допоможе", - відповідає Зейден, показуючи ліворуч на мертве тіло віверни, що просовується крізь частково зруйновану лінію даху. "Навіть якби вони йшли пішки, п'ять секунд, які їм знадобляться, щоб пройти, не варті того, щоб втратити необхідний вихід".

Я кидаю на другокурсника співчутливий погляд і виходжу слідом за Зейденом. "Ти міг би бути трохи..."

"Приємнішим? М'якшим?" - перепитує він. "Добрішим? Як, у біса, це їм допоможе?"

Він не помиляється.

"Гей", - каже другокурсниця в темно-синьому одязі з загону праворуч, її погляд ковзає через моє плече.

"Вибачте, але він має рацію. Закриття воріт не допоможе". Я кажу це якомога м'якше.

"Я не тому тебе зупинила". Вона вказує мені за спину. "За тобою женеться *писар*".

Я обертаюся і бачу Єсінію, яка біжить до мене під дощем, її рука схована під халатом.

Вона тримає щоденник сухим.

"Спробуй умовити її сховатися в безпечному місці", - пропонує Зейден. "А я тим часом почну боротьбу без тебе". Він заходить у тридцятифутову арку, що слугує воротами Басгіату, проходить під першим портиком і йде далі, одразу ж привертаючи увагу моєї матері, генерала Мельгрена і трьох його помічників, які стоять на краю другого портика. Хвости їхніх драконів пропливають повз них, утворюючи стіну заввишки вдвічі меншу за саму фортецю, а у випадку з Кодагом - навіть більшу.

"Ти маєш бути..." Я починаю підписувати Єсінії, а потім опускаю руки, коли розумію, що для неї немає безпечного місця.

Вона хапає мене за лікоть вільною рукою і тягне в арку, під портик. Залишивши щоденник у халаті, вона вивільняє іншу руку, щоб поставити підпис. "Здається, я знайшла різницю між ними, але я думаю, що щоденник Ліри - це брехня".

"Що ти знайшла?" Я підписую, повертаючись спиною до Мельгрена і піднімаючи щити, відгороджуючись від усіх, навіть від Тейрна й Андарни.

"Думаю, це сімка". Вона піднімає на мене брови. "Але цього не може бути."

"Я не розумію. Я хитаю головою. "Сім що?"

"Це єдина різниця між двома журналами. Спочатку я подумала, що це руни, що ми неправильно переклали цю частину, адже на надгробку в Аретії сім рун", - підписує вона, дві рисочки борознять її лоб. "Але я перевірила і перепроверила."

"Покажи мені."

Вона киває, потім витягує щоденник Ліри, перегортає до середини, натискає на символ посередині сторінки і передає його мені,

звільняючи руки. "Ось цей символ - це сім. Але у Варріка написано шість, запам'ятай".

Моє серце завмирає, і я повільно киваю.

Вона мусить помилятися.

"Тут написано: *"Подих життя сімох, об'єднавшись, запалив камінь залізним полум'ям"*.

Плечі опускаються, я зітхаю. Сім драконів - це неможливо. Є лише шість лігв: чорне, синє, зелене, помаранчеве, коричневе і червоне.

Я простягаю їй щоденник. "Тоді, можливо, це не сім. Може, ти неправильно переклала?"

Вона хитає головою, гортаючи першу сторінку щоденника, потім віддає його назад. "Ось." Вона стукає по символах, потім піднімає руки. "Тут записана історія Ліри з Першої Шістки". Вона торкається шістки, потім перегортає сторінки до попереднього місця посередині. "Сьома."

Мої губи розтуляються. Чорт. Лайно. *Лайно*.

"Вони близько", - підписує вона. "Але це сім. А на надгробку в Аретії сім кіл. Сім рун. Сім, - вона повторює останнє слово, ніби я могла неправильно зрозуміти.

Сім. Думки крутяться в моїй голові занадто швидко, щоб вхопитися хоча б за одну. "Цей щоденник має бути... неправильним", - підписує вона, коли я мовчу.

Я закриваю книгу і простягаю її їй. "Дякую. Тобі варто піти в лазарет. Сойєр там, і якщо ми..."

Вона засовує щоденник у халат і починає підписувати, перш ніж я закінчую. "Чому Сойєр у лазареті?" Її очі широко розплющуються.

"Йому ногу відтяла віверна."

Вона швидко вдихає.

"Іди. Якщо ми евакуюємо поранених, Марен сказала, що наглядатиме за ним, тож якщо ми евакуюємось, це найбезпечніше місце для тебе. Вона виведе вас обох".

Єсінія киває. "Бережи себе."

"І ти теж".

Вона підхоплює халат і біжить через подвір'я, прямуючи до найпівденніших дверей.

У мене паморочиться в голові, коли я повертаюся до керівництва, яке зібралося в кінці арки, і починаю йти.

Чи може це означати грифона? Це те, що означали шість і один? Ні. Якби грифон допомагав про створенні куполу, магія літунів працювала б у межах кордонів. Але ж немає семи порід драконів...

Я спотикаюся, ловлячи себе рукою за кам'яну стіну, поки мій мозок прокладає шлях, який має *єдиний* сенс. Навіть якщо цей шлях безглуздий.

Але...

Трясця твоїй матері.

Я негайно вимикаю думки, перш ніж будь-хто, пов'язаний зі мною, зможе прорватися крізь мої щити і зловити мене на цих думках.

"Ні в якому разі", - огризається Зейден на Мелгрена, який стоїть між двома своїми помічниками.

Я ставлю себе між матір'ю і Зейденом.

"Ви думаєте, що кадети зможуть *все це* захистити?" Полковник Панчек дико жестикулює в повітрі, як зелений клубний хвіст.

Моє серце стискається, коли Тейн збиває останню віверну в їхньому секторі. Сіра туша падає з неба і приземляється десь на північному сході, за лінією драконів.

"Що ти тут робиш?" запитує мене мама, коли мій погляд спрямовується вгору, до лінії віверн, що ширяє вдалині. Досі ми були поранені, але вони, безперечно, влучні, і в центрі їхньої лінії з'яє зяюча діра, ніби вони на когось чекають.

"Вона завжди недалеко від нього", - жартує Мельгрєн.

Ці віверни чекають, як і передбачав темний воїн, і мій шлунок збочує від думки про те, на кого вони чекають.

"Ми не візьмемо Тейрна і Сгейл захищати Долину", - оголошує Зейден, складаючи руки на грудях. "Вони вже мають Перше і Друге Крила, плюс усіх незв'язаних драконів".

Сгейл і Тейрн приземляються праворуч, біля вежі, що веде до Парапету, і все, що я можу зробити, це сподіватися, що Андарна не ховається там з ними, оскільки я не наважуюся опустити щити, щоб перевірити. Вперше я тримаю в руках те, що може бути найбільшою таємницею.

"Через тебе я не можу ефективно планувати", - огризається на Зейдена генерал Мелгрєн. "Через тебе я навіть не бачив, як відбувалася ця битва". Він намагається дивитися на Зейдена крізь свій яструбиний ніс, але той щонайменше на дюйм нижчий.

"Нема за що, бо я прилетів тобі на допомогу", - відповідає Зейден, викликаючи у мене насмішку.

"Долина - це єдине, що має значення, - втручається мама, злегка посуваючись, щоб її плече опинилося між Мелгрєном і мною. "Архіви вже опечатані. Решту фортеці можна відбудувати".

"Ти покинеш її", - тихо каже Зейден холодним, загрозливим тоном, який раніше лякав мене до смерті. Судячи з того, як Панчек відступає назад, він не втратив своєї гостроти.

Їхнє мовчання прокляте. Мій погляд перескакує з обличчя на обличчя, шукаючи когось - будь-кого - для суперечки.

"Вони можуть запустити цю лінію будь-якої миті". Мелгрєн вказує на орду, що чекає. "У нас понад шістдесят пораних пар, чи то дракон, чи то вершник, який поранений. Ця орда рознесе нас так само, як і зараз".

"Тоді чому б не перевести всіх кадетів до Долини?" кидає виклик Зейден.

Мелгрєн звужує свої очі-намистинки. "Ти можеш очолити революцію, Ріорсоне, але ти нічого не знаєш про перемогу у війні".

Принаймні він назвав це революцією, а не повстанням.

"Ти використовуєш їх як відволікаючий маневр". Зейден опускає руки. "Тактика затягування часу. Вони помруть, поки ті в Долині матимуть час підготуватися. Підготуватися до чого саме?"

У мене відвисла щелепа. "Ти не можеш цього зробити". Я повертаюся, стаючи перед мамою. "Тобі й не доведеться. Бреннан полагодив надгробний камінь".

"Навіть Бреннан не може виправити магію, кадет Сорренгейл". В її очах не було ніяких поблажок, ніякого місця, щоб відхилитися від курсу.

"Ні", - визнаю я. "Але він і не повинен. Якщо камінь відремонтувати, він може утримувати силу. Ми все ще можемо підняти купол. Я знаю, як це зробити".

Цікавий дотик мерехтливої тіні ковзає по моїх щитах, але я не впускаю його всередину.

"В Аретії у тебе не зовсім вийшло, чи не так?" - запитує вона, знижуючи голос, щоб чула тільки я. "Можна" - це не достатньо добре".

Ця частина призначена для ширшої аудиторії, і докір розпалює мої щоки.

"Я можу це зробити", - так само тихо шепочу я у відповідь, а потім підвищую голос, щоб мене почули. "Якщо ви відправите нас із Зейденом у Долину, то залиште наріжний камінь без захисту, а це єдиний спосіб зберегти життя всім на цьому полі сьогодні.

"Ти не знаєш, чи буде він працювати після того, як його поладодять", - повільно каже вона, ніби я можу неправильно її зрозуміти. "І навіть якщо так..."

"Їхній ватажок прибув", - каже мені Тейрн, і, до речі, обличчя всіх вершників повертаються до неба, включно з моїм - він не єдиний дракон, який це помітив.

Там, у центрі орди, летить віверна, трохи більша за інших, з вершником у королівському блакитному вбранні. Мій шлунок підказує, що якщо він підлетить ближче, я впізнаю його темне, поріділе волосся і роздратовано стиснуті губи, навіть якщо логіка стверджує, що ні, що це лише довбаний сон.

Моє серцебиття прискорюється, страх вбирається в мою шкіру, холодніший за дощ і танучий сніг навколо нас.

"Як бачиш, - каже мама, відриваючи погляд від орди. "Вже запізно для куполу".

"А от і ні!" заперечую я.

"Кадет", - починає мама.

"Я можу їх підняти", - обіцяю я, заступаючи їй дорогу, коли вона намагається обійти мене. "Якщо вони можуть утримати владу, то я зможу підняти купол!"

"Кадет, - огризається мама, її щоки стають рум'яними.

"Принаймні перевір, чи камінь витримає, перш ніж засуджувати всіх нас до смерті!" Я штовхаю.

"Вайолет!" кричить мама.

"Послухай мене!" кричу я у відповідь. "Хоч раз у житті послухай, що я тобі кажу!"

Вона відводить голову назад.

Я продовжую. "Хоч раз у житті довірся мені. Повір у мене. Я можу підняти купол".

Ось воно, легке звуження її очей, яке говорить, що я привернула її увагу.

"Якщо ми піднімемо купол, кожна віверна на цьому полі буде мертва. Кожен темний воїн буде безсилий..." Я ковтаю, думаючи про Джека. "Майже безсилий. Назви хоч одну зброю, здатну на такий подвиг. Просто підемо туди зі мною і подивимося, чи зможе він утримати силу. Допоможи мені надихнути його, - благаю я матір. "Якщо він не втримає силу, тоді я зроблю все, що ви хочете, але я зможу це зробити, генерале. Я знаю, як це зробити".

"Досить цього. Ми марнуємо час". Мельгрєн відмахується від мене, потім іде до Кодаха, його помічники йдуть за ним.

"Зачекай!" - кричить моя мати, і моє серце зупиняється.

"Перепрошую, генерале?" Мельгрєн озивається, зупиняється і дивиться нам у вічі одразу за аркою.

"Це моя школа". Мама піднімає підборіддя. "Я сказала, зачекайте."

"Це моя армія!" - гавкає він. "І чекати не можна!"

"Технічно, половина з них - твоя армія", - каже Зейден, втупивши погляд у орду віверн. "Інша половина - моя. І бачачи, що ти без

проблем стратив мого батька, я без проблем залишу тебе помирати, якщо ти відмовишся від її допомоги".

Мелгрэн дивиться на Зейдена, колір повільно зникає з його обличчя.

"Я так і думав". Зейден простягає руку. "Хочеш піти зі мною, Вайолет?"

Щось у його тоні - можливо, покірність - змушує мене сплести свої пальці з його, слідуючи за ним, коли він виходить з арки, повз Мелгрена, до драконів.

"Куди ти йдеш? Вони ось-ось нападуть", - починає Мелгрэн.

"Я купую їй час, який їй потрібен", - відповідає Зейден, і мій шлунок стискається.

"Вони не нападуть. Поки що. Вони все ще чекають."

"Кого?" Мелгрэн огризається.

Рука Зейдена стискає мою. "Мене."

Тобі сподобається Вайолет. Вона розумна і вперта.

Нагадує мені тебе.

Просто пам'ятай, коли зустрінеш її:

вона не її мати.

-ВІДНАЙДЕНЕ ЛИСТУВАННЯ КАДЕТА ЛІАМА МЕЙРІ ЗІ СЛОАН МЕЙРІ

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ЧЕТВЕРТИЙ

"Що ти маєш на увазі, коли кажеш, що вони чекають на тебе?" запитую я, коли ми опиняємося перед Кодагом, перед відкритим полем бою, заваленим трупами як віверн, так і драконів. Пульсуючий біль жаху розпирає мої груди.

Вже було стільки смертей, а ми ще не зіткнулися з найгіршими їхніми силами. Судячи з тієї черги, вони стримали майже всіх своїх темних воїнів.

"Це один з їхніх вчителів", - каже Зейден, не зводячи очей з венина, що їхав попереду. "Той, що втік з Рессону.

"Він теж був на скелях". Я намагаюся говорити якомога спокійніше, незважаючи на прискорене серцебиття. Мені потрібно підняти той купол *зараз же*. Вони - наш найкращий шанс вибратися звідси живими. Але кожен дракон може віддати свій вогонь лише одному охоронному каменю, а це означає...

"Він думав, що ми будемо в Самарі. Вирішив, що ми зробимо благородну справу і відповімо на поклик Мелгрена."

"Звідки ти це знаєш?" Я нахмурюю брови.

"Зроби нам обом послугу і не питай".

Тейрн і Сгейл пробираються повз Ейміра, стежачи за загрозами на землі і в небі, поки вони прямують сюди. Серце калатає, я дивлюся між ними і фігурою Мудреця яка повільно опускається в ста ярдах від них. Він опускається на землю.

Трясця. Треба поспішати.

"Якби тобі довелося вибирати, як правильно поставити купол тут, у Басгіаті, чи у нас, у..." Я не можу цього сказати. Не тут. "Що б ти вибрав?"

Зейден супить брови, відриваючи погляд від Мудреця, щоб подивитися на мене.

"Ти повинна вибрати. У мене є ресурси лише для того, щоб повністю поставити купол тут або... там". У моєму тоні звучить відверте благання. "Я ніколи не зможу відібрати у тебе цей вибір". Він вже так багато віддавав.

Він здригається, потім дивиться на орду, що висить у повітрі, і на театральний повільний спуск Мудреця на своїй віверні, перш ніж швидко повертає очі до моїх. "Твій дім, де б ти не був, знаходиться тут".

"Але твій дім..." Це м'якше, ніж шепіт.

"Ти і є мій дім. І якщо ми всі померемо тут сьогодні, то знання все одно помре з нами. Купол в Басгіат."

"Ти впевнений?" Моє серце б'ється, як секундна стрілка годинника, відраховуючи час, який нам залишився.

"Впевнений".

Я киваю, потім вислизаю з його руки і повертаюся обличчям до найбільшого дракона на континенті. "Мені треба з тобою поговорити."

"Трясця твоєї матері, Вайолет". Зейден повертається, стаючи поруч зі мною, а Кодаг повільно опускає голову, нахиляючись до кінця,

щоб подивитися на мене звуженими золотими очима, бо навіть стоячи рівно, я не зможу пройти повз його ніздрі. "Ти знаєш, що робиш?"

"Якщо ні, ми всі мертві." І мені краще поквипитися, бо Тейрн уже майже тут. Я відчуваю, як він розбирає мої щити. Жоден вершник не може довго стримувати свого дракона, якщо той хоче влізти всередину.

Ніздрі Кодага роздуваються, а губи кривляться над дуже гострими, дуже довгими, дуже близькими зубами.

"Ти *знаєш*". Це звучить як звинувачення, яким воно і є. "І ти не сказав своєму вершнику, бо драконячий рід захищає драконячий рід".

Вибух пари б'є мені в обличчя, і Зейден лається собі під ніс, тіні в'ються біля його ніг.

"Так. Я зрозуміла. Я вже використала вогонь Тейрна на другому охоронному камені, тож якщо я заряджу камінь у Басгіаті, ти прийдеш?" запитую я, впиваючись нігтями в долоні, щоб не тремтіти. Це єдиний дракон на Континенті, окрім Сгейл, який не боїться Тейрна в тій чи іншій мірі.

"Він не потрібен тобі як чорний дракон для Басгіату, - стверджує Зейден. "У вас є Андарна."

"Так. Ти. Прийдеш?" Я витримую загрозливий погляд Кодага. "Ми всі помremo, якщо ти цього не робиш. Емпіреї прийде кінець."

Він робить ще один ковток пари, цього разу м'якший, потім занурює підборіддя в уривчастий кивок, піднімаючи голову, коли зліва наближається Тейрн, а Мелгрєн з'являється на дальньому боці передньої ноги Кодага.

"Ти *шукаєш смерті*?" запитує Тейрн, проштовхуючись повз мої щити.

"Мені *потрібно було підтвердити таємницю, якою я не маю права ділитися*", - відповідаю я. "Будь ласка, не штовхайся".

Кігті Тейрна згинаються в крижаній сльоті поруч зі мною.

Я обертаюся до Зейдена. "Я не хочу залишати тебе, і в мене є мільйон запитань, чому ти думаєш, що вони прийшли за тобою, але якщо я цього не зроблю..." Кожна клітинка мого ества бунтує проти думки залишити його.

Нахилившись, він піднімає руку до моєї потилиці. "Ми з тобою знаємо, що ти не можеш підняти купол і залишитися воювати. Коли ми були в Рессоні, я стримував їх, поки ти билась. Я довіряв тобі, що ти впораєшся. Тепер довірся мені, що я впораюся з собою, поки ти піднімеш купол, перш ніж загине ще більше людей. Покінчи з цим". Він цілує мене міцно і швидко, а потім дивиться на мене так, ніби бачить востаннє. "Я кохаю тебе".

О... боги. Ні. Я відмовляюся приймати прощання в його тоні.

"Ти залишишся живим", - наказую я Зейдену, потім дивлюся на орду, що чекає, на постать Мудреця, який майже припав до землі, не поспішаючи, ніби все це гра, яку він уже виграв, і, нарешті, на Тейрна. "Залишайся з ним".

Тейрн гарчить, піднімаючи губу над іклами.

"Залишайся з ним заради мене. Не дай йому померти!" Розвернувшись на п'яту, я кидаюся навтьоки, не попрощавшись із Зейденом. Прощання не потрібні, коли я незабаром побачу його. Тому що немає жодного шансу, що я зазнаю невдачі.

"Літуни хочуть битися", - кажу я Мельґрену. "Нехай!"

Я вдаю, що не була у бою останні дві години, що не билась до знемоги, що не виснажувала своє тіло до межі, і біжу.

"Припини бурю, щоб грифони могли полетіти!" кричу я мамі, коли пробігаю повз неї, проскакуючи під аркою. До біса її дозвіл чи

розуміння. Якщо охоронний камінь може утримувати силу, я наповню його сама.

Руки наливаються кров'ю, і я змушую ноги *рухатися*, незважаючи на різкий біль у колінах. Я біжу через подвір'я, ухиляючись від піхотних загонів, і піднімаюся центральними сходами. Пробігаю крізь відчинені двері і біжу коридором з калатаючим серцем і палаючими легенями. Я біжу так, наче тренувалась для цього з часів Рессона.

Я біжу, бо не змогла врятувати Ліама, не змогла врятувати Солейл, але я можу врятувати решту. Я можу врятувати його. І якщо я дозволю собі хоча б на мить замислитися над тим, з чим він може зіткнутися, я розвернуся і побіжу назад до Зейдена.

Коли я досягаю підніжжя південно-західної вежі, у мене паморочиться в голові від гвинтових сходинок на шаленій швидкості, і я не витрачаю сили на наших першокурсників, що стоять на варті біля дверей, а пробігаю крізь них, у тунель, що пахне Варрішем і болем.

"Ворушіться!" кричу я Рисі та Бейлору. Бо пам'ятаю їхні імена. Евелін. Слоан. Аарік. Кай, літун. Я знаю імена всіх першокурсників.

Вони пірнають у протилежні боки, і я з силою повертаю тіло вбік, продираючись крізь найвужчу частину тунелю.

У грудях стискається, і я думаю про Зейдена.

Зейден, і запах грози, і книги. Це все, що я впускаю в себе, коли продираюся крізь прохід. І як тільки він відкривається, я, відштовхуючись від нього з усієї сили, мчу рештою тунелю до палати, освітленої ранковим сонячним світлом.

Лише тоді я зупиняюся і впираюся руками в коліна, глибоко дихаючи, щоб не знудити. "Чи. Це. Працює?" запитую я, дивлячись на камінь, який дивом залишився цілим і стоїть на своєму місці.

"Чорт забирай, Сорренгейл, я ніколи не бачив, щоб ти бігала так швидко!" Аарік піднімає брови.

"Я тут." Бреннан вискакує з-за Ааріка, його червонувато-коричневі хвилі мокрі від поту, і першокурсник ловить його, перекидаючи руку через плече, щоб утримати мого брата на ногах. "Я витратив усе, що мав, щоб полагодити його".

"А він витримає?" запитую я, змушуючи себе стояти через нудоту.

"Спробуй", - пропонує Бреннан. "Якщо ні, то все це було даремно".

Кожна секунда на рахунку, коли я підходжу до каменя. Він виглядає так само, як і тоді, коли ми приїхали вчора ввечері, за винятком потужного гудіння енергії та полум'я.

"Виглядає так само, як і наш, до того, як ми його просочили і запалили", - зауважує Бреннан.

"Так, за винятком того, що цей камінь насправді горів, коли ми прийшли сюди", - кажу я йому, підносячи руку до чорного заліза.

"Залізо не горить", - заперечує Бреннан.

"Скажи це охоронному каменю", - заперечую я. Без провідника це важче, ніж я собі уявляла, але я мушу знати. Знову відчиняючи двері Архіву, я вітаю силу Тейрна сфокусованою цівкою, так само, як навчав мене Фелікс, але замість того, щоб жити канал, я кладу кінчики пальців на настінний камінь і дозволяю їй текти.

"Скільки часу знадобилося вам трьом, щоб просочити охоронний камінь у нас вдома?" запитує Бреннан.

"Тижні", - відповідаю я. Мої пальці болісно поколює, наче в них щойно відновився кровообіг після тривалого періоду оніміння, і я спостерігаю з неабияким задоволенням, як енергія протікає повз

кінчики пальців. Я відводжу руку на дюйм назад, якраз настільки, щоб побачити, як біло-блакитні пасма з'єднують кінчики моїх пальців з каменем, а потім збільшую потужність.

Жар обпікає шкіру, і я підштовхую себе до краю, щоб зануритися, але це не так далеко, як хотілося б після годин роботи з каменем. На лобі виступає піт, а шкіра червоніє.

"У нас немає тижнів", - тихо каже Бреннан, ніби розмовляючи сам із собою.

"Я знаю.

Вдалині лунає рев, і я дивлюся крізь отвір камери на небо, яке так далеко над нами. Моє горло стискається при вигляді сірого, що стикається із зеленим. З помаранчевим. Мій загін б'ється там, нагорі, без мене. Зейден б'ється біля воріт. У нас немає часу.

Я вимикаю живлення, потім кладу долоню на камінь. З'являється легка вібрація, схожа на брижі води після того, як камінчик кинули у величезне озеро. Нам не вистачає камінців. "Він може утримувати силу, але у нас не вистачає вершників, які можуть зануритися сюди".

"Я попрошу Марбха повідомити", - каже Бреннан, і ми обидва дивимося в небо, коли спалах червоного кольору швидко змінюється сірим.

"Нам потрібен кожен вершник, який зможе приїхати". Але хто, в біса, припинить боротьбу і ризикне піти в бій, спираючись на інтуїцію? Моє серце калатає. Це виглядає саме так, як моя мати застерігала нас не допускати - повноцінний ближній бій. Темна постать рухається верхнім краєм кімнати, і я опускаю щити вперше після розмови з Єсінією.

"Спускайся сюди", - кажу я Андарні, відходячи до задньої частини каменю, щоб ніхто з тих, хто прийде допомагати проникати,

не побачив її.

"Я не люблю ями..."

"Зараз." У моєму тоні немає місця для суперечок.

Я кладу руку на камінь і закликаю свою силу піднятися, поки вона спускається, на мить затуляючи сонце на своєму шляху вниз, де ніхто більше не може бачити. Сила витікає з мене рівномірною краплею, дзижчить на кінчиках пальців, коли я вливаю її в камінь.

Вона приземляється, тримаючись у тіні, якої ще не торкнулося ранкове світло.

"Чому ти мені не сказала?"

Її золоті очі блимають у темряві. *"Що не сказала?"*

"Я знаю". Я хитаю головою. "Я мала б знати раніше. Щойно я побачила тебе після Рессона, я зрозуміла, що щось змінилося у блиску твоєї луски, але я подумала, що ніколи не була поруч із підлітком, тож що я можу знати?"

"Різне." Вона повертає голову набік і виходить з темряви, її луска змінює колір з опівнічно-чорного на мерехтливий глибокий фіолетовий. "Це саме те, що я завжди відчувала".

"Ось чому ти відчуваєш, що не вписуєшся в коло інших підлітків", - зауважую я. Моя рука тремтить, коли я утримую силу, віддаючи каменю все, що в моїх силах, поки інші не прийдуть на допомогу. "Ось чому тобі було дозволено зв'язуватись. Боги, ти сама мені сказала, але я думала, що ти просто..."

"Підліток?" - перепитує вона, роздуваючи ніздрі.

Киваючи, я намагаюся ігнорувати звуки битви високо вгорі, щоб зосередитися на нашому порятунку, навіть коли гнів витісняє зв'язок з Тейрна, а лють... Я не можу думати про те, що робить Зейден. *"Треба було слухати, коли ти казала, що сама голова свого лігва. Ось чому*

ніхто не зміг оскаржити твоє право на благодіяння в минулому році. Ось чому Емпіреї дозволили неповнолітньому зв'язати себе узами ."

"Скажи це. Не здогадуйся, - вимагає вона.

Навіть повільне дихання не заспокоїть моє калатаюче серце. "Твоя луска насправді не чорна".

"Ні." Навіть зараз її луска змінюється, набуваючи сіруватого відтінку каменю навколо нас. "Але він такий, і я так сильно хочу бути схожою на нього".

"Тейрн." Не важко здогадатися.

"Він не знає. Тільки старійшини знають". Вона опускає голову, впираючись нею в землю переді мною. "Вони шанують його. Він сильний, і вірний, і лютий".

"Ти теж така". Я хитаюся від напруги, але зберігаю рівновагу, вкладаю силу в камінь. "Тобі не треба було ховатися. Ти могла би сказати мені."

"Якщо ти не зрозуміла б, ти не варта того, щоб знати". Вона сердиться. "Я чекала шістсот п'ятдесят років, щоб вилупитися. Чекала до твого вісімнадцятого літа, коли почула, як наші старійшини говорили про слабку дочку їхнього генерала, дівчинку, якій пророкували стати головою писарів, і зрозуміла. У тебе буде розум писаря і серце вершника. Ти будеш моєю". Вона нахиляється до моєї руки. "Ти така же унікальна, як і я. Ми хочемо одного й того ж".

"Ти не могла знати, що я стану вершником."

"І все ж, ось ми тут."

Тисячі запитань проносяться в моїй голові, на жодне з яких у нас немає часу, тож я даю їй саме те, чого хотіла - щоб її побачили такою, якою вона є. "Ти не чорний дракон, і не один з шести відомих нам. Ти сьома порода."

"Так." Її очі розширюються від хвилювання.

Я втягую швидкий, рівний вдих. *"Я хочу, щоб ти мені все розповіла, але наші друзі помирають, тому я маю запитати, чи готова ти вдихнути вогонь заради каменя".* Піт виступає на моєму чолі, температура підвищується, та все ж я тягну все більше і більше сили, рука тремтить від зусиль, щоб утримати його на повідку, щоб він струменів, а не бив.

"Ось чому мене залишили позаду". Вона повертає голову на інший бік. *"Принаймні з того, що я пам'ятаю. Пройшли століття."*

"Рада тебе бачити, Кем. Твій батько шукав тебе." Я чую мамин голос з іншого боку каменя.

"Я підневільний вершник. Він нічого не може..."

"Та мені байдуже. У ньому є сила?"

Мама? Якого біса вона тут робить? Вона повинна бути на полі бою. "Лети", - наказую я Андарні, мій голос слабшає. "Я не хочу, щоб вона тебе бачила.

"Вона володіє силою", - відповідає Бреннан.

Андарна вагається, а потім запускається, летить до верху камери. Мої пальці шкрябають по каменю, поки я повільно обходжу її збоку.

"Ти переходиш усі межі", - попереджає Тейрн, і в його тоні відчувається тривога.

"У мене немає вибору". Зробивши кілька хитких кроків, я легенько тягнуся до Зейдена, не для того, щоб відволікти, а просто щоб відчутти - його щити підняті, повністю закриваючи мене.

"Він б'ється", - каже Тейрн, і мій зір на мить затьмарюється, а потім знову прояснюється... з видом на поле бою. Я бачу його очима так само, як минулого року очима Андарни.

Смуга сірого закриває світ за секунду до того, як знову з'являється небо, і червоний колір струмком стікає по хмарах, а потім Тейрн дивиться під себе, спостерігаючи за падінням віверни з вибухом задоволення, перш ніж він сканує землю, помічаючи Зейдена біля краю яру.

Моє серце б'ється нерівномірно, коли я бачу, як Мудрець легко блокує кожну тінь Зейдена вибухами синіх вогняних кинджалів, а потім повністю зупиняється, коли сонячне світло падає на два леза, встромлені в землю позаду венина, що тримає посох.

Зейден, мабуть, кинув свої кинджали і *промахнувся*. Я знаю, що у нього є третій, але чи зможе він ним скористатися? Бо Мудрець не втрачає територію. Він наздоганяє Зейдена, крок за кроком наближаючись, притискаючи його до краю яру.

Зелений вогонь спалахує згори, і Тейрн звертає увагу на Сгейл і трьох віверн, що рухаються в атаку, одна з них вистрілює вишнево-червоним вогнем. О боги, їх навіть більше, ніж ми знаємо. Жах заливає стежку, і мій зір знову темніє, у вухах дзвенить, наче мене щойно вдарили.

Я кліпаю і глибоко дихаю, проштовхуючи повітря крізь горло, що стискається, і кімната знову з'являється в полі зору. Спотикаючись на одному кроці, потім на іншому, я тягну руку по повільно нагрітому каменю, коли повертаю за ріг до передньої частини кімнати-оберегу, де бачу маму, Бреннана і Ааріка посеред розмови, яку не можу почути через дзвін у вухах.

Сила не просто обпікає, а випалює мої вени, м'язи, самі кістки.

"*Ти згораєш*", - попереджає Андарна, її голос підвищується від хвилювання.

Наступний вдих обпікає мої легені.

"Срібна!" реве Тейрн.

Куполи повинні піднятися. *"Ви обидва повинні жити. Пообіцяйте мені, що ви виберете життя."*

Тому що я починаю усвідомлювати ціну того, щоб вчасно просочити цей камінь, щоб врятувати всіх, кого я люблю, і це моє життя. Моя сила здається такою незначною порівняно з каменем такого розміру. Для цього знадобиться вся сила Тейрна - його життя, а я цього не дам. Але я можу віддати достатньо, щоб вершники, які зроблять це, змогли закінчити роботу.

Я падаю на коліна, але не втрачаю контакту. Я виливаю і виливаю, відкриваючи двері мого Архіву і приймаючи на себе всю силу сили Тейрна, тремтячи від зусиль утримати її контрольованою, зосередженою, конструктивною, а не насильницькою.

"Вайолет?" Голос Бреннана звучить здалеку.

Тепло хвилями проникає крізь мене, коли я штовхаю силу в камінь, і мій світ звужується до болю, жару і мого прискореного серцебиття.

"Вайолет!" Мама кидається до мене, її очі широко розплющені від страху, коли вона тягнеться до моєї вільної руки, а потім задихається, відтягуючи назад червону, вкриту пухирями долоню.

Земля піднімається до мого обличчя, і я викидаю цю руку, щоб зловити себе на кам'яній підлозі і продовжувати передачу. Що з того, що моя шкіра обпікається, пальці червоніють, м'язи не витримують, і я віддаюся вогню? Ніщо не має значення, окрім того, що я просочую цей камінь, піднімаю купол, які врятовують моїх друзів, моїх братів і сестер, Зейден.

"Яка у тебе печатка ?" кричить мама, але мені бракує сил підняти голову.

"Ти не можеш цього зробити", - кричить Андарна.

"Ти маєш своє призначення". Навіть мій внутрішній голос - це шепіт. "Можливо, це моє".

"Не проявилось", - панічно відповідає Аарік.

"А як щодо інших?" Голос мами підвищується.

Він починає відповідати про тих, про кого знає, і я налаштовую його на те, щоб він зосередився на контролі, на тому, щоб протриматися достатньо довго, щоб бути максимально корисною.

Бреннан падає на землю зліва від мене, присідаючи за кілька футів від мене, його губи ворухаються, але я заплющую очі і тягнуся до сили, яка повільно мене вбиває.

"Ти припиниш!" наказує Тейрн.

"Мені дуже шкода". М'язи моєї руки зводить від виснаження. Нарешті. Тепер мені не доведеться тримати його на місці. Я входжу у фінальну стадію вигорання, як тоді на вершині гори з Варрішем. *"Ти не повинен втрачати двох вершників таким чином".*

Змушуючи себе розплющити очі, я вдивляюся у візерунок скелі під пальцями і розумію. Я нарешті розумію, чому хтось може вдатися до крадіжки магії. Уся сила світу - під моїми пальцями, і якщо я спрямую її, якщо візьму з землі, а не з Тейрна, у мене буде достатньо сили, щоб врятувати...

"Ти повинна врятувати себе", - вимагає Тейрн. "Я обрав тебе не наступною, а останньою, і якщо ти загинеш, я піду за тобою".

"Ні." Від моєї шкіри піднімається пара.

"Відпусти", - благає Андарна, і порив повітря в камері в парі з легким тремтінням землі говорить мені, що вона приземлилася.

"Я не буду цього робити!" Крик Слоан відбивається від стін і проривається крізь туман.

Дюйм за болісним дюймом я змушую себе підняти голову, якраз вчасно, щоб побачити, як розширюються очі Бреннана і мамин черевик піднімається до мого плеча. Вона м'яко вдаряє, і перш ніж я встигаю відкрити рота, вона з усієї сили б'є ногою, відкидаючи мене на підлогу палат і розриваючи мою хватку на охоронному камені.

Сила злітає в повітря з тріском блискавки, коли я вдаряюся спиною, і крик виринається з мого горла, звук повторюється Бреннаном, коли його обличчя заповнює мій зір, і він хапає мене за руку. Прохолодне полегшення розтікається по моїй руці, опік зникає, м'язи відновлюються від напруги і відпускають.

Якщо я не вимкну живлення, він помре. Він не може лікувати мене так швидко, знову і знову, і наступна хвиля жару штовхає вперед

-

З останніх сил я зачиняю двері Архіву, і світло вимикається. Полегшення від Тейрна та Андарни миттєве, але все, що я відчуваю - це кислий присмак поразки, коли я лежу там, мій брат стоїть на колінах поруч зі мною, лагодячи тіло, з яким я так необачно поводитись.

А над собою я бачу спалах зелені перед тим, як рій з'явиться в полі зору, небо темніє від ударів сірих крил.

"Це єдиний спосіб", - кричить мама, і я повертаю голову, коли мої м'язи зводять, а шкіра холоде. "Ти не можеш проникнути в щось таке велике за одну мить. Без сотень вершників, яких у нас немає. Якщо ти хочеш врятувати своїх друзів, ти зробиш це!" - кричить вона Слоан, її пальці обхоплюють зап'ястя першокурсниці, коли вона тягне її до надгробного каменю.

"Мамо?" кричу я, але вона не відповідає.

"Ти Майрі", - каже мама до Слоан.

"Так." Її яскраво-сині очі зустрічаються з моїми, широко розплющеними від невпевненості.

"Я вбила твою матір". Мама стукає себе по грудях.

"Мамо!" кричу я.

Бреннан падає поруч зі мною, блідий і спітнілий, і я падаю на коліна.

"Я вистежила її і притягла на власну страту, пам'ятаєш?" каже мама Слоан, штовхаючи її до каменя. "Ти була там. Я змусила тебе дивитися. Тебе і твого брата".

"Ліам", - шепоче Слоан.

Мама киває, бере ліву руку Слоан і кладе її на найнижче коло масивної руни, висіченої на камені. "Я теж могла б зупинити його смерть, якби минулого року приділила трохи більше уваги тому, що робив мій власний помічник".

"Ні!" кричу я, кидаючись вперед. Аарік забігає з боку палати, не тільки ловить мене, але й зупиняє. "Відпусти мене!"

"Я не можу", - вибачливо каже він. "Вона має рацію. І якщо мені доведеться вибирати між її життям і твоїм, я виберу твоє".

Моє життя чи... її?

"Андарно!" кричу я.

"Мені дуже шкода. Я теж обираю твоє життя. Ти моя. Я не можу дозволити тобі померти."

Андарна обходить мене збоку, просуваючись вперед, щоб стати між мною і матір'ю.

О, боги. Ні. Слоан - сифон.

"Ти чуєш, як вони там помирають? Це те, що відбувається", - каже мама, її тон м'якший, ніж вона коли-небудь говорила зі мною. "Твої друзі вмирають, кадет Майрі. Спадкоємець Тиррендора бореться

за своє життя, і ти можеш це зупинити. Ти можеш врятувати їх усіх." Вона піднімає свою вільну руку, і, на мій жах, Слоан не відпускає іншу від каменя.

"Не роби цього!" кричу я. "Слоан, це моя мати". Цього не відбувається. Може, Слоан не послухає мене, але вона послухає Зейдена. Я опускаю щити.

Біль. Нестерпний, роздираючий біль, що пронизує мене наскрізь. Безнадія і... безпорадність? Він б'є мене з усіх боків, перехоплює подих, пригнічує мої почуття та сили. Моє тіло обвисає - вся моя вага в обіймах Ааріка - поки мій розум намагається відокремити емоції Зейдена від моїх.

Він... Я не можу думати через біль, не можу дихати через стиснення в грудях, не відчуваю землі під ногами.

"Зейден помирає", - шепочу я.

Погляд Слоан перехоплює мій, і цього достатньо.

"Тобі не треба нічого робити, просто стій там", - обіцяє моя мати десь вдалині. "Твоя печатка замінить тебе. Думай про себе не більше, ніж про канал для енергії. Ти просто сприятимеш тому, щоб сила перетікала в камінь".

"Вайолет?" шепоче Слоан.

Я переводжу погляд на неї, але мене тут немає. Насправді не тут. Я помираю на полі бою, останні мої сили згасають, згорають, поглинають моє тіло. Але це буде варте того, щоб врятувати ту, яку я люблю. *Вайолет*.

"Бийся!" Я кричу їм усім трьом, кричу, незважаючи на кров і помсту. Гнів і вогонь. Кислий смак м'яса віверни між зубами.

"Ти зможеш", - каже мама, її голос заспокоює.

"Мамо!" Мій голос тріщить, коли вона переплітає свої пальці зі Слоан.

"Усе гаразд", - каже мені мама, її очі пом'якшуються, коли тіло Слоан стає жорстким. "Як тільки моя сила - сила Еймзіра - опиниться в камені, вистріли в нього. Підніми купол. Я зроблю все, що завгодно, аби вберегти тебе. Ти зрозуміла? Все було для того, щоб ти дочекалася цього моменту, коли будеш достатньо сильною... - Вона падає на коліна, але не відпускає Слоан.

"Ні, ні, ні." Я борюся з руками Ааріка, коли мої груди загрожують розвалитися, зім'ятися на моєму серці. Мама миготить у мене перед очима, на секунду розмита, а потім прояснюється.

"Мені так шкода", - шепоче Аарік.

"Ти така, якою ми мріяли тебе бачити", - тихо каже мама, її шкіра блідне, навіть коли Слоан червоніє. "Ви всі троє". Вона дивиться вниз на Бреннана. "І я скоро побачу його".

Нашого батька. Мої очі спалахують, коли я намагаюся звільнитися від Ааріка.

"Не треба", - благає Бреннан, хитаючи головою. "Не роби цього". Він хитається на ногах, спотикаючись у її напрямку, але не встигає дійти до неї, як падає.

"Живи добре". Її голова хитається, очі заковчуються, шкіра набуває воскової блідості, що непристойно контрастує з її льотною шкірою, а груди піднімаються і опускаються повільніше, заїкаючись, з неповним диханням.

Бреннан підповзає до неї.

Позаду мене лунають кроки, що наближаються до нас на бігу.

"Ні!" кричу я, розриваючи горло, вриваючись у свою душу.

Виразний гул, від якого волосся стає дибки, лунає з охоронного каменя, коли мама падає вперед в обійми Бреннана.

Слоан хитається назад, дивлячись на свої долоні, ніби вони належать комусь іншому, і Аарік нарешті відпускає мене.

Я лечу вперед, падаю на коліна перед Бреннаном, який сидить з маминим тілом на колінах, його рука тремтить, коли він тягнеться до її обличчя. Мої пальці знаходять її шию, але пульсу немає. Ні тепла. Немає життя.

Єдине, що я чую, - це кроки, що вбігають у кімнату.

Вона пішла.

"Мамо", - шепоче Бреннан, його обличчя кривиться, коли він дивиться на неї зверху вниз.

"Що ти зробила!" Міра падає на коліна і відтягує мамине тіло від Бреннана, її руки несамовито шукають те, що тільки-но було в моїх, будь-які ознаки серцебиття. "Мамо?" Вона несамовито трясє її, але мамина голова скочується їй на плече.

"Мамо!"

Я не можу дихати. Вона - це приплив, шторми, саме повітря, сила, надто велика, щоб її можна було загасити, не розірвавши при цьому сам світ дощенту. Як вона може просто піти?

"Мені так шкода". Слоан тихо плаче.

"Що ти накоїла?" Міра знову кричить, всю силу свого гніву спрямувавши на Бреннана.

"Ти потрібна Зейдену", - каже Андарна, але я не можу поворухнутися. "Тейрн і Сгейл чекають з ним."

"Ми повинні вивести їх звідти", - каже Аарік, і тут з'являються руки - його, я думаю, - на моїх плечах, які піднімають мене з підлоги і ведуть назад.

Міра йде слідом, просовує свої руки під мамині і витягує її з камери. Слоан допомагає Бреннану, а потім ми всі опиняємося в тунелі. Хтось інший несе маму. Хтось із першокурсників?

Руки Міри на моєму обличчі, вона шукає очима, коли вхід до тунелю перекриває якась фігура. "З тобою все гаразд?"

"Я не змогла її зупинити". Це був мій голос? Чи Бреннан?

Спалахи тепла, досить інтенсивні, щоб висмоктати кисень з моїх легенів, але вони не зачіпають нас.

Андарна стоїть у дверях, її крила розгорнуті, щоб зупинити полум'я, яке кружляє по кімнаті, тече з шести зверху і від тієї, хто робить все це. Імпульс енергії хвилиною пробігає крізь мене. Купол.

Коли Андарна ворухиться, мій погляд блукає по відремонтованому охоронному каменю до залізного полум'я, що чорніє зверху.

Це все, що залишилося від моєї матері.

**Більшість генералів мріють померти, служачи своєму
королівству.**

Але ти знаєш мене краще, коханий.

**Коли я впаду, то лише з однієї причини: щоб захистити
наших дітей.**

**-ВІДНАЙДЕНЕ НЕВІДПРАВЛЕНЕ ЛИСТУВАННЯ
ГЕНЕРАЛА ЛІЛІТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ П'ЯТИЙ

Стук. Удар. Звук луною розноситься по палаті. "Вівернові тіла", - каже мені Андарна, повертаючись, щоб просунути голову в дверний отвір. "Будь ласка, пробач мені". Її золоті очі блимають.

Пробачити їй?

"Вона зробила вибір", - шепочу я, але сльози, що котяться по моїх щоках, не такі покірні, як ридання, що стрясають тіло Міри, а порожній погляд на обличчі Бреннана зовсім не мирний, коли він повільними, рвучкими рухами знімає свою льотну куртку і накидає її на мамине тіло.

Я не знаю, скільки часу минає, поки нас ведуть вниз тунелем і вузьким проходом. Сходи розмиті.

"Ти жива. Ти будеш жити сьогодні. Прокинешся завтра", - обіцяє мені Тейрн, коли я намагаюся переступати з ноги на ногу.

"Зейден?" Я простягаю руку крізь зв'язок, але його щити підняті.

"Він живий."

Дякую, Данне.

Це гравітація, так? Її вистачає, щоб тримати мої ноги на землі. Щоб сонце сходило.

"Він покладе її тіло у квадрант", - каже хтось Бреннану. Мабуть, дракон виніс мамине тіло з палати.

Ми виходимо з південно-західної вежі під звуки перемоги. Вигуки і вигуки подяки богам. Піхота, цілителі, вершники та літуни забивають коридор своїми обіймами, але ми прориваємося.

Міра, Бреннан і я стоїмо у дверях внутрішнього двору, спостерігаючи, як святкування розгортається на повну силу. Ніхто з нас не може поворухнутися.

Переді мною з'являється обличчя. Карі очі. Каштанове волосся. Дейн.

"Вайолет?" Він піднімає просякнуту кров'ю руку, щоб потягнутися до мене, потім думає двічі. "Ти..."

"Відійди!" Ріаннон відштовхує його з дороги, її посмішка втомлена і дуже красива. "Ти підняла купол!" Вона обхоплює моє обличчя обома руками.

"Так." Я киваю, мій погляд ковзає по її обличчю. На стегнах її шкіряного одягу є кілька розривів, які можуть бути ножовими пораненнями, але я не можу сказати. "Ти поранена?"

"Нічого", - запевняє вона мене. "Це треба було бачити! Віверни почали падати з неба, як мертві гіри, а веніни запанікували і побігли. Ватага полює на них".

"Добре. Це добре." Я продовжую кивати. "А інші?"

"З Рідоком все гаразд. Імоджен вдарило в бік, але вона майже не скаржиться. У Квінн розбита щока, але, гадаю, це здебільшого набряк, а я якраз збиралась перевірити, як там Сойєр і літуни. Хочеш..." Вона вивчає мій вираз обличчя. "Зейден?"

"Живий", - бурмочу я. "За словами Тейрна".

Вона дивиться на Бреннана, потім на Міру, перш ніж повернутися до мене, розуміючи, що на її обличчі з'являється розуміння.

"Моя мама", - намагаюся пояснити я, але горло стискається.
"Вона. Охоронний камінь не мав ніякої сили, і моя мама..."

"О, Вай." Рі робить крок, що розділяє нас, і обіймає мене.

Неважливо, що я не повинна цього робити, що це ганебний прояв емоцій, або що вона не хотіла б цього. Я не витримую і ридаю на плечі Ріаннон, моє дихання переходить у важкі зітхання. З кожною сльозою я відчуваю, як мої ноги отримують зчеплення з кружляючим світом, відчуваю, як перші хвилі шоку починають проходити.

Коли я піднімаю очі, Бреннан сидить на сходах, що ведуть до адміністративної будівлі, і виглядає готовим втратити свідомість, поки він віддає накази, а Міри ніде не видно.

"Що тобі потрібно?" запитує Рі.

Я простягаю руку до Зейдена, але його щити все ще щільно закриті, тому я проводжу тильними сторонами долонь по обличчю і щосили намагаюся взяти себе в руки. "Мені треба наглядати за Тейрном і Зейденом".

"Попереду", - каже мені Тейрн, і я прямую в тому напрямку, минаючи переговори Мелгрена з Деверою і зупиняючись, коли чую, як він викладає умови нашого повернення. Напад такої великої орди? Тіла падають по всьому королівству? Немає жодного шансу, що керівництво зможе це приховати. Минуть лічені години, і кожен громадянин Наварри дізнається, що його обдурили. Не дивно, що вони хочуть, щоб ми повернулися.

Я навіть не впевнена, що хочу повернутися. Я пробираюся через двір, а потім через арку, на відкрите повітря.

Відкрите... кладовище.

Тіла віверн встеляють землю, змішані з кількома кольорами, але я не впізнаю жодного з драконів, повз яких проходжу, пробираючись туди де вимальовуються фігур Тейрна і Сгейл біля краю яру.

"Ти поранений?" запитую я його.

"Ти б знала, якби так", - каже він, його голова повертається, коли Андарна наближається, її праве крило тремтить, коли вона розгортає його перед самою посадкою.

"Ви двоє повинні підхопити. Негайно".

Тейрн звертає на мене золотисті очі.

"Так. Зараз", - повторюю я.

Його увага повністю переключається на Андарну, і я йду до Сгейл, відчуюючи Зейдена за тим місцем, де вона сидить на варті.

"Ти дозволиш мені пройти?" запитую я її, не зводячи очей з її обличчя, а не з кривавої бороди.

"Ти добре билась сьогодні".

"Дякую." На моїх губах з'являється неохоча посмішка. "Ти теж."

"Так, що ж, від мене цього очікували". Вона переставляє передні лапи, відкриваючи Зейдена, який стоїть на краю яру, повернувшись до мене спиною. *"Обережніше зі словами"*.

"Як іронічно це чути від тебе", - бурмочу я, але йду далі, оглядаючи його. У нього рвана рана на верхній частині спини, але це все, що я бачу, коли підходжу до нього, тримаючи пальці ніг за кілька дюймів від краю, де він, чорт забирай, ледве не повис на волоссі. "Що сталося?"

"Я вбив його". Його голос рівний, як і вираз обличчя, полуденне сонце відсікає майже кожну тінь з його обличчя. "Розірвав зв'язок, який він мав зі мною, і вбив його. Його тіло впало в яр, і тепер я

продовжую дивитися на річку, ніби він ось-ось вирине, хоча знаю, що він вже далеко за течією".

"Вибач, що мене не було поруч". Я тягнуся до його руки, але він відсмикує її.

"Я не шкодую. Ти врятувала нас."

"Нас врятувала моя мама." Мій голос тріщить. "Вона наказала Слоан викачати силу Еймсіра та їхні життєві енергії в охоронний камінь. Вона померла."

Його очі заплющуються. "Мені дуже, бляха, шкода."

"Вона вбила твого батька. Чого тобі шкодувати?" Я змахую ще одну сльозу, яка витікає назовні.

"Я не хотів її смерті", - тихо каже він. "Я ніколи не міг бажати смерті тому, кого ти любиш".

Між нами западає тиша, і вона не з приємних.

"Мельгрєн хоче, щоб ми повернулися", - кидаю я, чекаючи на якусь реакцію, будь-яку реакцію.

"Тоді ми повернемося". Він киває. "Куполи Аретії вже слабшають, а ці неушкоджені. Що ти мені потім поясниш, так?" Його погляд ковзає по мені, але швидко відводить, ніби на мене боляче дивитися.

"Я поясню", - обіцяю я.

"Добре." Він киває. "Тут для тебе безпечніше. Це те місце, де ми повинні бути". Він втягує тремтячий подих, потім сміється. "Тобі не буде так страшно під повними куполами".

Я насплюю брови. "Я щойно билася з цілою армією віверн, темними воїнами, і виростила куполи, втративши при цьому матір. Будь ласка, скажи мені, що може бути страшніше за це?"

"Ти любиш мене", - прошепотів він.

"Ти знаєш, що люблю". Я хапаю його за руку, і мій живіт скручує, коли він повертається до мене, але опускає очі. "Що там такого, чого мені варто боятися, Зейден? Що він тобі сказав? Що ти бачив?" Що він міг знати, що його так потрясло?

Повільно він ковзає поглядом по моєму тілу, і здається, що йому потрібні роки, щоб просто *подивитися* на мене.

Коли він нарешті це робить, я задихаюся, моя рука рефлексивно стискається на його руці.

Ні. Це єдине слово - все, про що я можу думати, відчувати, кричати внутрішньо, дивлячись на чоловіка, в якого я безнадійно закохана.

"Мене", - шепоче він, і слабкий, майже невиразний червоний дзвін виходить з його оніксових райдужок, вкритих золотистими вкрапленнями. "Ти повинна боятися *мене*".

**Ми випробували всі відомі нам методи, як ви і просили.
Ліків немає. Є лише контроль.**

**-ВІД ПІДПОЛКОВНИКА НОЛОНА КОЛБЕРСІ ДО
ГЕНЕРАЛА ЛІЛІТ СОРРЕНГЕЙЛ**

РОЗДІЛ ШІСТДЕСЯТ ШОСТИЙ

ЗЕЙДЕН

Кожна нота жаху Сгейл грає в моєму хребті, поки я вишу в кількох футах над полем битви, мої м'язи застигли, моя сила марно замкнена всередині мене. Навіть якби він відпустив мене, я не впевнений, що у мене залишилося б достатньо сил, щоб боротися. Він виснажував мене заради клятої забави.

Я ніколи не був йому рівнею. Ніхто з нас.

Кожен нерв у моєму тілі кричить від болю спалення, жар від того, що я занадто довго володів зброєю, спалюючи мене заживо. Але гіршою за біль є *поразка*.

"Боляче, чи не так? Наближається вигорання?" Мудрець повільно обходить мене по колу, його сині шати темніють на подолі від талого снігу, всього за кілька кроків від яру, який я мав перетнути, щоб довести, що можу розрізати його в цьому місці. "Магія любить все в рівновазі. Візьми занадто багато, і вона поглине тебе за те, що ти переступив межу".

Я розриваю пута, якими він обплутав мене, невидимі нитки сили, що зв'язують мене, наче зв'язану курку.

"Ти б'єш. Я блокую. Ти кидаєш. Я ухиляюся". Він зітхає, тягнучи за собою посох у багнюці.

Точнісінько як у моїх довбаних кошмарах.

Тільки піт, що стікає по потилиці, нагадує мені, що це дуже схоже на мою реальність. Що Вайолет під Басгіатом, бореться, щоб підняти купол; що Тейрн відстрілює віверн, які роздирають Сгейл наді мною, щоб утримати її з мого боку. Що в мені такого, що підводить жінок у моєму житті?

"Отже, я дам тобі останній шанс зробити правильний вибір, щоб ми могли покінчити з цим", - каже Мудрець, зупиняючись переді мною і посміхаючись до мене своїми моторошними очима з червоною облямівкою і павутинням на венах. Він відступає на кілька кроків, потім стукає посохом по землі.

Сила тяжіння підхоплює мене, і я падаю, перебираючи ногами і вдаряючись об землю руками та колінами.

"Я казав тобі колись, що ти навернешся через кохання", - каже він, простягаючи руки. "І так воно і буде".

"Ти нічого про мене не знаєш". Я спотикаюся і знову падаю, приземляючись на коліна, поки Сгейл реве в чистій люті над головою.

"Я знаю більше, ніж ти думаєш". Він опускає свій посох і спирається на нього, як на палицю.

"Тому що ти Мудрець?" Я спльовую, заземлюючи ноги на схилі пагорба в Тіррендорі і тягнуся до своєї сили.

"Мудрець?" Він сміється. "*Я генерал.*"

Вогонь пробігає по моїх руках, і тіні пробігають з-під мене, огортаючи тулуб зарозумілого засранця. Задоволення протікає крізь мене в кайфові, кращому за чуррам. "Генерали вмирають так само, як і солдати". Я б'юся власними руками, щоб змусити їх ворухнутися, але вони не підкоряються, бо м'язи відмовили задовго до того, як він підняв мене в небо.

"Невже?" Він знову сміється, огорнутий темрявою. "Давай, володарю тіней. Повернись. Це єдиний спосіб врятувати її."

"Та пішов ти." Я кидаюся вниз і відчуваю, як Вайолет вислизає, палає, збирається... Мої тіні вислизають, але *генерал* не рухається.

Вона збирається пожертвувати собою, щоб врятувати *мене*.

Вона має намір померти.

Серце підступає до горла, і я знову відчуваю його смак, такий самий, як тоді, коли сидів біля її ліжка після Рессону - страх.

"Знаєш, що станеться, коли ти зазнаєш поразки?" - глузує генерал, клацаючи по слабких смужках тіні, що в'ються навколо його горла. "Я переступлю через твій труп і знайду її. Тоді я обхоплю руками її тендітну маленьку шию..."

Лють вирує в моїх венах, вибуху адреналіну достатньо, щоб затвердіти смуги тіні і смикнути їх тугіше, але як би сильно я не смикав, він не ворухиться.

"- і осушу її."

Я грюкаю однією рукою об землю, а іншу стискаю в кулак, моя рука тремтить від зусиль, які потрібні, щоб утримати його там, поки я занурююся в глибини сили Сгайл і дозволяю вогню поглинути мене.

"Тримай його!" - вимагає вона.

Але я не можу.

Він занадто сильний, а у мене *нічого не залишилося*. Але будь я проклятий, якщо Вайолет постраждає від наслідків. Він не добереться до неї. Не сьогодні. Ніколи. Сльота під моєю долонею тане, і я відчуваю... піді мною щось є.

Безперервний потік безпомилкової... *сили*.

"*Ти не можеш!*" кричить Сгейл. "*Я обрала тебе!*"

Але Вайолет теж обрала мене.

Я тягнуся.

Моє серце затинається, і я хапаю ротом повітря, підкидаючись у ліжку. Перевіряю потилицю, але вона суха. Ні крапель поту. М'язи не болять. Ні виснаження.

Лише Вайолет, яка спить поруч зі мною, її щока лежить на подушці, її дихання глибоке, і навіть завдяки виснаженню, яке залишило синці під очима, її рука зігнута так, ніби вона тягнеться до мене навіть уві сні.

Я дивлюся на неї досить довго, щоб заспокоїти своє калатаюче серце, мій погляд ковзає по кожній її частині, яку я бачу, від сріблястих ліній її важко завойованих шрамів до сріблястої половини її волосся на подушці. Вона така до біса красива, що я ледве можу дихати. І я мало не втратив її.

Я проводжу кінчиками пальців по гладенькій, м'якій шкірі її щоки, помічаючи сліди, які залишили її сльози. Сьогодні вона втратила матір, і хоча я не буду оплакувати втрату Ліліт Сорренгейл, я не можу витримати біль, через який страждає Вайолет.

І все ж я збираюся стати найбільшою його причиною.

"Я люблю тебе", - шепочу я, просто тому, що можу, а потім якомога тихіше піднімаюся з ліжка і швидко одягаюся в місячному світлі.

Тихо виходжу з кімнати, потім спускаюся коридором до сходів, оточуючи себе теплом своєї тіні, коли спускаюся поверх за поверхом до тунелів Басгіату.

Я не намагаюся дотягнутися до Сгейл. Вона моторошно мовчазна відтоді, як закінчилася битва.

Двері на міст відчиняються за моєю командою, як і ті, що на дальньому боці, коли я доходжу до них, тримаючи себе в темряві, коли

я проходжу повз переповнену клініку, де ми провели години, чекаючи на Сойєра, який вийшов з операції раніше.

Я обминаю двох п'яних піхотних курсантів і продовжую йти тунелем, повертаючи лише тоді, коли досягаю охоронюваних сходів, що ведуть до моєї мети. Охоронець позіхає, і я прослизав непоміченою завдяки збільшенню моєї печатки... чи що б це не було.

Востаннє, коли я йшов цими сходами, я щойно вбив усіх, хто стояв між мною і Вайолет. За іронією долі, саме перед цією камерою я стою зараз, дивлячись крізь заґратоване вікно на Джека-довбаного-Барлоу.

"Гарно виглядаєш", - каже другокурсник, сідаючи на реконструйовану койку і посміхаючись. "Ти тут, щоб вколоти мені дозу? Я майже впевнений, що мені не треба до завтрашнього ранку".

"А що це за ліки?" Я складаю руки на грудях.

"Від сироватки?" Він насміхається. "Протиотрута."

"Ти знаєш, що я маю на увазі". Тіні пробігають по краях стін у його камері. "Скажи мені, що це за ліки, і я не пошлю по скриню Райбестада, яка триматиме тебе в повітрі, поки ти не муміфікуєшся".

Він повільно стоїть, згинаючи шию, перш ніж перейти до центру кімнати, де було прикручено стілець, на якому катували Вайолет. "Ліки існують для хвороб. У нас є влада, а вона, дорогий Ріорсоне, не виліковна. Це заздрість."

"Дурниці. Є спосіб позбутися цього", - кидаю я.

Його посмішка стає ще ширшою. "О, ні. Це не лікується. Ти ніколи не зможеш повернути те, що взяв, - ти лише жадатимеш більшого".

"Я краще помру, ніж стану одним з вас". Страх присмачує слова, бо я відчуваю його, силу під коледжем, жагу до втамування потреби в

ньому.

"І все ж, ти це зробив". Джек сміється, і від цього звуку кров стискається в жилах. "Весь цей час ти переконував усіх, що ти герой, а тепер ти будеш лиходієм... особливо в її історії. Ласкаво просимо в нашу довбану сім'ю. Гадаю, ми тепер брати."

ПОДЯКА

Дякую моєму чоловікові, Джейсону, за те, що він був найкращим натхненням для автора, щоб створити ідеального хлопця-книжку, і за вашу нескінченну підтримку в те, що можна назвати роками повного хаосу. Дякую тобі за те, що тримав мене за руку, коли світ почав хитатися, приводив мене на консультації до кожного лікаря та керував величезним календарем, пов'язаним із народженням чотирьох синів і дружини з Елерс-Данлос. Дякую моїм шістьом дітям, які для мене просто все. Моїй сестрі Кейт, яка ніколи не скаржилася, коли ми сиділи в номері лондонського готелю з редагуванням замість огляду визначних пам'яток: люблю тебе, серйозно. Моїм батькам, які завжди поруч, коли вони мені потрібні. Моїй найкращій подрузі, Емілі Байер, за те, що вона завжди полює на мене, коли я на місяці зникаю в печері для письма.

Дякую моїй команді в Red Tower. Дякую моєму редактору Ліз Пеллетье за те, що вона дала мені можливість написати мій улюблений жанр. Стейсі Абрамс за те, що буде називатися липневою ночівлею. Ти абсолютна богиня. Ханна, Лідія, Рей, Хізер, Кертис, Моллі, Джессіка, Тоні, Ніколь, Вероніка та всі в Entangled і Macmillan за те, що відповіли на нескінченні потоки електронних листів і випустили цю книгу на ринок. Джулії Кніп і Беккі Вест за неймовірні зауваження та підтримку. Брі Арчер за цю феноменальну обкладинку та Елізабет і Емі за вишукане мистецтво. Мередіт Джонсон за те, що вона КОЗА. Дякую моєму феноменальному агенту, Луїзі Ф'юрі, за те, що вона завжди підтримує мене.

Дякую моєму бізнес-менеджеру, КР, за те, що ви тримаєте мій розум у своїх руках і ніколи його не втрачаєте. Дякую моїм дружинам, нашій

нечестивій трійці, Джині Максвелл і Сінді Медсен — я б пропав без вас. Кайлі, завдяки якій ця книга стала можливою. Шелбі та Кессі за те, що вони тримали моїх качок у рядку та завжди були моїми дівчатами номер один. Кожному блогеру та читачу, який ризикнув зі мною протягом багатьох років, я не можу висловити вдячності. Моїй читацькій групі The Flygirls за те, що приносили мені радість щодня. Нарешті, оскільки ти мій початок і кінець, ще раз дякую моєму Джейсону. У кожному герої, про якого я пишу, є частинка тебе.